Neal Stephenson
Seveneves.
Șapte Eve
virtual-project.eu

NEAL STEPHENSON

SEVENEVES. ŞAPTE EVE

Original: *Seveneves* (2017)

Traducere din limba engleză de:
ONA FRANTZ

virtual-project.eu

PALADIN
2018

PARTEA ÎNTÂI

• *Epoca Lunii Unice*

Luna a explodat pe neaşteptate şi fără vreun motiv vizibil. Era în creştere, cu doar o zi înainte de faza plină. Era ora 05.03.12 UTC. Momentul avea să fie desemnat mai târziu drept A+0.0.0 sau, pur şi simplu, Zero.

Un astronom amator din Utah a fost prima persoană de pe Pământ care şi-a dat seama că se întâmpla ceva neobişnuit. Cu câteva clipe mai înainte, observase o pată de obscuritate înflorind în vecinătatea formaţiunii Reiner Gamma, lângă ecuatorul Lunii. A presupus că era un nor de praf expulzat dintr-o coliziune cu un meteorit. Şi-a scos telefonul şi a postat pe blog despre eveniment, mişcându-şi degetele înţepenite (fiindcă se afla sus, pe munte, iar aerul era pe cât de limpede, pe atât de rece) cât putea de repede ca să-şi asigure întâietatea asupra subiectului. Alţi astronomi aveau să-şi îndrepte în curând telescoapele în direcţia aceluiaşi nor de praf – poate o făceau deja! Dar – presupunând că era în stare să-şi mişte degetele îndeajuns de iute – el avea să fie primul care atrăgea atenţia asupra fenomenului. A lui avea să fie faima; dacă meteoritul lăsa un crater vizibil, poate chiar va purta numele lui.

Numele i-a fost uitat. Până să-şi scoată telefonul din buzunar, craterul lui nu mai exista. Nici Luna.

După ce şi-a băgat telefonul în buzunar şi şi-a lipit iar ochiul de ocularul telescopului, i-a scăpat o înjurătură, fiindcă tot ce vedea era o ceaţă maro-aurie. Probabil că bruscase telescopul şi-l defocalizase. S-a apucat să răsucească de zor rotiţa de focalizare. Nu i-a fost de folos.

În cele din urmă, şi-a îndepărtat faţa de telescop şi s-a uitat cu ochiul liber la locul în care ar fi trebuit să fie Luna. În momentul acela a încetat să mai fie om de ştiinţă, cel care acordă întâietate informaţiei, şi a devenit la fel ca milioane de alţi oameni de pe continentul american, căscând gura de uimire şi înfiorare în faţa celui mai ieşit din comun lucru pe care îl

văzuseră vreodată oamenii pe cer.

În filmele artistice, planetele care explodează se transformă într-o minge de foc şi încetează să mai existe. Cu Luna nu s-a întâmplat aşa. Agentul (cum a ajuns mai apoi să i se spună misterioasei forţe care a făcut asta) a degajat o cantitate foarte mare de energie, fără îndoială, dar nici pe departe suficientă ca să transforme în văpaie toată substanţa Lunii.

Teoria cel mai larg acceptată a fost că norişorul de praf observat de astronomul din Utah fusese cauzat de un impact. Că Agentul, cu alte cuvinte, venise din exteriorul Lunii, îi străpunsese suprafaţa, se cufundase adânc în miezul ei şi apoi îşi eliberase energia. Sau că pur şi simplu îşi continuase înaintarea şi ieşise pe partea cealaltă, depozitând pe drum suficientă energie, încât să sfărâme Luna. O altă ipoteză susţinea că Agentul era un dispozitiv îngropat în Lună de extratereştri în vremuri primordiale şi programat să detoneze atunci când erau îndeplinite anumite condiţii.

În orice caz, rezultatul a fost că, la început, Luna s-a fracturat în şapte bucăţi mari şi în nenumărate altele mai mici. Iar apoi aceste bucăţi s-au împrăştiat suficient cât să devină observabile ca obiecte separate – uriaşi bolovani neregulaţi –, dar nu destul ca să-şi continue deplasarea separat unele de altele. Bucăţile de Lună au rămas înlănţuite gravitaţional, un ciorchine de stânci gigantice orbitându-şi haotic centrul de gravitaţie comun.

Acel punct – înainte centrul Lunii, acum însă doar o abstracţiune în spaţiu – a continuat să se învârtească în jurul Pământului la fel cum o făcuse miliarde de ani până atunci. Aşa că, din momentul acela, când ridicau privirea spre cerul nopţii să se uite la locul în care ar fi trebuit să vadă Luna, oamenii de pe Pământ vedeau în schimb constelaţia de bolovani albi rostogolindu-se alene.

Sau cel puţin asta au văzut când s-a risipit praful. În primele ore, ceea ce fusese Luna devenise doar un nor ceva mai mare decât ea, care s-a înroşit înainte de revărsatul zorilor şi a apus la vest sub ochii consternatului astronom din Utah. Cât a fost noaptea de lungă, toată Asia a privit în sus la o ceaţă de culoarea Lunii. În interior, pete strălucitoare începeau să iasă în evidenţă pe măsură ce particulele de praf cădeau pe cele mai apropiate bucăţi grele. Europa şi apoi America au fost cadorisite cu o imagine clară a noii situaţii: şapte stânci gigantice în locul

unde ar fi trebuit să se afle Luna.

•

Înainte ca liderii lumii ştiinţifice, ai lumii militare şi ai celei politice să înceapă să folosească termenul „Agent” pentru a desemna ceea ce aruncase Luna în aer, cea mai comună interpretare a cuvântului, cel puţin în mintea publicului larg, fusese în sensul conferit de literatura *pulp* şi de filmele de categorie B, acela de agent secret sau de agent FBI. Poate că unele persoane cu gândire mai tehnică l-or fi folosit cu sensul de substanţă chimică, precum agenţii de curăţare. Cel mai aproape de sensul care avea să-i fie atribuit după aceea pentru totdeauna era felul în care îl foloseau scrimerii şi practicanţii de arte marţiale. Într-un antrenament de scrimă, când un participant se pregăteşte să lanseze un atac, iar celălalt urmează să-i dea riposta, atacatorul este cunoscut drept agent, iar celălalt este cunoscut ca primitor. Agentul acţionează. Primitorul e pasiv. În acest caz, un Agent necunoscut a acţionat asupra Lunii. Luna şi odată cu ea toate fiinţele omeneşti trăitoare pe tărâmul de sub Lună au reprezentat destinatarul pasiv al acelei acţiuni. Mult mai târziu, e posibil ca oamenii să se trezească şi să treacă la acţiune, să fie din nou agenţi. Dar deocamdată şi încă multă vreme de acum înainte, nu vor fi altceva decât primitori.

• Cele şapte surori

Rufus MacQuarie a văzut cum s-a petrecut totul privind peste crestele negre ale lanţului muntos Brooks din nordul Alaskăi. Rufus conducea operaţiunile unei mine din zonă. În nopţile senine se ducea cu camioneta până în vârful vreunui munte pe care el şi oamenii săi îşi petrecuseră ziua întreagă scobindu-l. Îşi scotea telescopul din bena camionetei, un Cassegrain de treizeci de centimetri, îl monta pe creastă şi se uita la stele. Când se făcea incredibil de frig, se retrăgea în cabina camionetei (ţinea motorul pornit) şi stătea cu mâinile întinse deasupra radiatorului până când începea să-şi simtă iar degetele. Apoi, în timp ce i se încălzea şi restul trupului, îşi punea degetele la lucru, comunicând cu prietenii, cu familia şi

cu străini din toată lumea.

Şi din afara ei.

După ce a explodat Luna, iar el s-a convins că ceea ce vedea era adevărat, a lansat o aplicaţie care arăta poziţia diverselor corpuri cereşti naturale şi artificiale. A verificat poziţia Staţiei Spaţiale Internaţionale. În momentul acela traversa cerul la patru sute douăzeci de kilometri altitudine şi la trei mii două sute douăzeci de kilometri sud de el.

Şi-a tras o drăcie pe genunchi. O confecţionase singur în micul său atelier mecanic. Consta dintr-o cheie telegrafică al cărei aspect sugera că avea vreo sută cincizeci de ani vechime, fixată pe un bloc de plastic modelat după conturul genunchiului său, de care se prindea cu arici. A început să răpăie la ea puncte şi linii. Pe amortizorul camionetei era montată o antenă auto, întinsă către stele.

La patru sute douăzeci de kilometri deasupra şi trei mii două sute douăzeci de kilometri sud de el, punctele şi liniile ieşeau dintr-o pereche de boxe audio ieftine, legate cu un colier de plastic de o conductă dintr-un modul aglomerat, de forma unei cutii de conserve, care făcea parte din Staţia Spaţială Internaţională.

•

La un capăt al SSI era prins cu buloane asteroidul Amalteea, care avea forma unei igname. În cazul puţin probabil în care ar fi putut fi adus cu grijă pe Pământ şi depus pe un teren de fotbal, s-ar fi întins de la un careu de şaisprezece metri până la celălalt şi ar fi acoperit complet cercul din mijloc. Plutise în jurul Soarelui timp de patru miliarde de ani şi jumătate, invizibil pentru ochiul liber sau pentru telescoapele astronomilor, cu toate că urmaşe o orbită similară cu a Pământului. Asta însemna că în sistemul de clasificare folosit de astronomi era denumit asteroid Arjuna. Din cauza orbitelor apropiate de cea a Pământului, exista o probabilitate mare ca asteroizii Arjuna să pătrundă în atmosfera Pământului şi să se prăbuşească într-o zonă locuită. Dar, din acelaşi motiv, era şi relativ uşor să-i ajungi din urmă şi să te ancorezi de ei. Din ambele motive, şi cel rău, şi cel bun, atrăgeau atenţia astronomilor.

Asteroidul Amalteea fusese observat cu cinci ani în urmă de un roi de sateliţi purtători de telescoape trimişi de Arjuna Expeditions, o companie din Seattle finanţată de miliardari din

domeniul tehnologiei cu scopul explicit de a face exploatări miniere pe asteroizi. Fusese identificat drept periculos, cu o probabilitate de 0,01 la sută de a lovi Pământul în următoarea sută de ani, fapt pentru care fusese expediat un alt roi de sateliţi, care să arunce un sac peste el şi să-l tragă pe o orbită geocentrică (nu în jurul Soarelui, ca până atunci, ci în jurul Pământului), care după aceea fusese sincronizată treptat cu cea a SSI.

În tot acest timp, planificata extindere a SSI continuase lent şi laborios. Noi module – cutii de conserve gonflabile şi umplute cu aer, trimise cu rachetele – fuseseră adăugate la ambele capete ale staţiei spaţiale. La capătul din faţă – botul staţiei spaţiale, dacă ţi-l imaginai ca pe un obiect aproximativ de forma unei păsări care zbura în jurul planetei – se pregătea un cămin pentru Amalteea şi pentru proiectul de cercetare a mineritului pe asteroizi, care urma să se dezvolte în jurul său. Între timp, la capătul posterior se construia un tor – un habitat în formă de gogoaşă care avea vreo patruzeci de metri în diametru – pus să se învârtească precum căluşeii la bâlci ca să creeze gravitaţie artificială nu foarte puternică.

La un moment dat în cursul acestor amenajări, oamenii încetaseră s-o mai numească Staţia Spaţială Internaţională, sau SSI, şi începuseră să-i spună băbuţei Izzy. Coincidenţă sau nu, porecla devenise populară cam la vremea când ambele capete ale staţiei ajunseseră sub conducerea unei femei. Dinah MacQuarie, al cincilea copil şi unica fiică a lui Rufus, era responsabilă cu o mare parte din ceea ce se petrecea la capătul din faţă al lui Izzy. Ivy Xiao deţinea comanda generală a SSI şi de regulă opera din torul de la „pupă”.

În cea mai mare parte a timpului, Dinah stătea la capătul din faţă al lui Izzy, într-un mic spaţiu de lucru („atelierul meu”) de unde putea să privească afară printr-o ferestruică de cuarţ la Amalteea („prietena mea”). Amalteea era numai nichel şi fier: elemente chimice grele care probabil se scufundaseră până în miezul încins al unei planete străvechi, demult pulverizate de cine ştie ce catastrofă primordială. Alţi asteroizi erau făcuţi din materiale mai uşoare. Pe de o parte, orbita similară cu a Pământului făcuse din Amalteea o ameninţare teribilă şi un candidat promiţător pentru exploatare, iar pe de altă parte structura metalică densă făcuse ca deplasarea ei prin sistemul

solar să fie o pacoste, dar o şi transformase într-un obiect de studiu dătător de mari satisfacţii. Unii asteroizi erau alcătuiţi în cea mai mare parte din apă, care putea fi colectată de oameni pentru consum sau descompusă în hidrogen şi oxigen pentru alimentarea rachetelor. Altele erau bogate în metale preţioase, care puteau fi transportate pe Pământ şi vândute.

Un bulgăre de nichel şi fier ca Amalteea putea fi topit şi transformat în materiale de construcţie pentru habitate spaţiale pe orbită. Pentru a face aşa ceva la scară mare, şi nu ca o măruntă operaţiune experimentală, era nevoie să se dezvolte noi tehnologii. Folosirea oamenilor pentru minerit ieşea din discuţie, din moment ce trimiterea lor pe orbită şi efortul de a-i ţine în viaţă erau costisitoare. Roboţii reprezentau soluţia evidentă. Dinah fusese trimisă la Izzy ca să pună bazele unui laborator robotic, care în cele din urmă avea să găzduiască un personal compus din şase membri. Războaiele bugetare de la Washington reduseseră acest număr la unu.

Lucru care ei îi plăcea, de fapt. Crescuse în locuri izolate, urmându-şi tatăl, Rufus, mama, Catherine, şi pe cei patru fraţi de la o exploatare de minereuri metalifere la alta, în locuri precum munţii Brooks din Alaska, deşertul Karoo din Africa de Sud şi regiunea Pilbara din vestul Australiei. Accentul îi trăda trecerea prin toate aceste locuri. Fusese educată acasă de părinţii ei şi de o serie de preceptori, pe care aceştia îi aduceau cu avionul şi dintre care niciunul nu rămăsese în preajma lor mai mult de un an. Catherine o învăţase lucrurile mai rafinate precum cântatul la pian şi împăturirea şervetelor de masă, iar Rufus o învăţase matematică, istorie militară, codul Morse, cum să piloteze aeronave în sălbăticie şi cum să arunce în aer diverse lucruri, toate acestea până la vârsta de doisprezece ani, când, prin votul verbal al întregii familii adunate la cină, fusese apreciată ca fiind prea deşteaptă şi prea greu de strunit pentru viaţa în preajma unei exploatări miniere. Fusese trimisă la un internat de pe coasta de est a Statelor Unite. Pentru că familia ei – deşi până atunci nici nu bănuise vreodată aşa ceva – era înstărită.

La şcoală ajunsese o talentată jucătoare de fotbal şi se folosise de talentul acesta ca să obţină o bursă sportivă la Penn. În anul al doilea îşi făcuse praf ligamentul încrucişat anterior de la genunchiul drept, isprăvindu-şi solida carieră sportivă, şi se

reorientase cu toată seriozitatea către studiul geologiei. Ceea ce, laolaltă cu o relaţie de trei ani cu un băiat căruia îi plăcea să construiască roboţi şi cu experienţa în industria mineritului, o transformase într-un candidat perfect pentru slujba pe care o avea acum. Lucrând mână-n mănuşă cu pasionaţi de robotică – un amestec de cercetători universitari, liber-profesionişti membri ai comunităţii de hackeri/inventatori şi personal salariat al firmei Arjuna Expeditions –, programa, testa şi evalua o menajerie întreagă de roboţi de la mărimea unui gândac până la cea a unui cocker Spaniei, toţi adaptaţi însărcinării de a se deplasa pe suprafaţa Amalteei, analizându-i compoziţia minerală, tăind fărâme din ea şi ducându-le la o topitorie care, la fel ca toate celelalte lucruri de acolo, era special adaptată pentru a funcţiona în condiţiile spaţiului cosmic. Lingourile de oţel care ieşeau din ea abia dacă aveau mărimea necesară ca să fie folosite pe post de prespapieruri, dar erau primele obiecte de acest fel realizate în afara planetei, iar în prezent presau documente importante pe birouri de miliardari din Silicon Valley, valorând incomparabil mai mult ca subiecte de conversaţie şi ca simboluri ale statutului social decât ca mărfuri.

Rufus, un entuziast înveterat al radioamatorismului, care continua să comunice în codul Morse cu un cerc tot mai restrâns de prieteni vechi din toată lumea, atrăsese atenţia asupra faptului că transmisia radio între suprafaţa terestră şi Izzy era de fapt un lucru lesne de realizat, odată ce se poziţionau în linie dreaptă (cel puţin atunci când se întâmpla ca Izzy să treacă pe deasupra), iar distanţa dintre ele era un fleac după standardele radioamatorilor. Din moment ce locuia şi lucra într-un atelier robotic, înconjurată de echipament pentru sudură şi bancuri de lucru pentru componentele electronice, pentru Dinah fusese o treabă simplă să asambleze un mic aparat de emisie-recepţie urmând specificaţiile furnizate de tatăl ei. Prins cu arici de un perete despărţitor, atârna deasupra postului său de lucru, emiţând un susur static slab, care se pierdea cu uşurinţă în obişnuitul uruit de fundal produs de sistemele de ventilaţie ale staţiei spaţiale. Câteodată piuia.

Un astronaut ieşit în spaţiu care ar fi privit de la capătul lui Izzy condus de Dinah, la câteva minute după ce Agentul fracturase Luna, ar fi văzut, înainte de orice, Amalteea: o uriaşă torsadă noduroasă de metal, încă acoperită de praf pe alocuri,

de la molozul spaţial care căzuse în câmpul său gravitaţional efemer de-a lungul eonilor, sclipitoare în alte părţi, pe unde fusese lustruită. Pe suprafaţa sa mişunau vreo douăzeci de roboţi din patru „specii” diferite: unii care arătau ca nişte şerpi, unii care se deplasau asemenea crabilor, unii ca un fel de domuri geodezice care se rostogoleau şi alţii care arătau ca un roi de insecte. Aceştia furnizau o iluminare sporadică de la ledurile albastre şi albe pe care le folosea Dinah ca să-i urmărească, de la laserele cu care scanau suprafaţa Amalteei şi de la orbitoarele arcuri de lumină violacee cu care o spintecau din loc în loc. La acel moment, Izzy se afla în umbra Pământului, în partea întunecată a planetei, aşa că totul era numai beznă, exceptând lumina albă care se revărsa din mica fereastră de cuarţ de lângă staţia de lucru a lui Dinah. Nu era mai mare decât capul femeii. Dinah avea părul blond-pai, tuns scurt. Niciodată n-o preocupase în mod special felul în care arăta; pe vremuri, la mină, fraţii ei o ridiculizau fără milă ori de câte ori făcea experimente cu haine sau cosmetice. Când fusese descrisă ca băieţoasă într-un anuar de la şcoală, o luase ca pe un avertisment şi intrase într-o fază ceva mai feminină, care continuase toată adolescenţa şi mai departe, până pe la douăzeci şi ceva de ani, luând sfârşit când Dinah începuse să-şi facă griji că s-ar putea să nu fie luată în serios la şedinţele experţilor tehnici. Faptul că se afla în Izzy însemna să apară pe internet şi să facă de toate, de la interviuri de PR pentru NASA pregătite minuţios până la instantanee pe care colegii astronauţi şi le postau pe Facebook. Se săturase să-i tot plutească părul înfoiat în gravitaţie zero şi, după câteva săptămâni în care şi-l ţinuse prins sub şepci de baseball, îşi dăduse seama cum să-şi facă o tunsoare scurtă care să i se potrivească. Tunsoarea dăduse naştere pe internet la terabiţi de comentarii de la bărbaţi, şi de la câteva femei, care după toate aparenţele n-aveau nimic mai bun de făcut.

Ca de obicei, era concentrată la ecranul computerului, plin cu linii de cod care guvernau comportamentul roboţilor ei. Cei mai mulţi dezvoltatori de software erau nevoiţi să scrie codul, să-l compileze într-un program şi apoi să ruleze programul ca să vadă dacă funcţiona conform aşteptărilor. Dinah scria codul, îl transmitea către roboţii care mişunau la câţiva metri distanţă, pe suprafaţa Amalteei, şi se uita pe fereastră să vadă dacă

funcţiona. Tindea să le acorde atenţie cu precădere celor care se aflau cel mai aproape de fereastră şi astfel se manifesta un fel de selecţie naturală în cadrul muncii, în sensul că roboţii care se îngrămădeau cel mai aproape de privirea rece din ochii albaştri ai mamei lor dobândeau inteligenţa cea mai avansată, pe când cei care rătăceau mai către partea întunecată nu mai apucau niciodată să se deştepte.

În orice caz, ea se concentra fie asupra ecranului, fie asupra roboţilor, fără să facă nimic altceva ore întregi. Până când porni un şir de ţiuituri din boxa hârâitoare prinsă de peretele despărţitor, iar privirea ei îşi pierdu pe moment concentrarea când creierul decodifică punctele şi liniile, obţinând un şir de litere şi numere: indicativul de apel al tatălui său.

— Nu acum, tata, murmură ea, aruncând o privire de fiică vinovată către cheia telegrafică din alamă şi stejar pe care i-o dăruise el – o relicvă din epoca victoriană, cumpărată la un preţ enorm de pe eBay, în timpul unei licitaţii aprinse care îl aruncase pe Rufus într-o luptă înverşunată împotriva unei armate de muzee de ştiinţă şi decoratori de interioare.

UITĂ-TE LA LUNĂ

— Nu acum, ştiu că Luna e drăguţă, dar sunt ocupată să depanez metoda asta...

SAU LA CE ERA PÂNĂ ACUM LUNA

— Ha?

Şi atunci îşi apropie faţa de fereastră şi îşi suci gâtul ca să găsească Luna. Văzu ceea ce fusese cândva Luna. Iar universul se schimbă.

•

Numele lui era Dubois Jerome Xavier Harris, doctor în ştiinţe. Prenumele franţuzesc venea de la strămoşii săi din Louisiana, din partea mamei. Cei din familia Harris erau negri canadieni ai căror străbuni veniseră la Toronto pe vremea sclaviei. Jerome şi Xavier erau nume de sfinţi – doi, pentru mai multă siguranţă. Familia lui locuia de o parte şi de cealaltă a graniţei în zona Detroit-Windsor. Inevitabil, primise porecla Doob de la amicii săi din şcoală, pe vremea când încă erau prea tineri ca să priceapă

că *doobie* era o denumire argotică pentru ţigara cu marijuana. Majoritatea copleşitoare a oamenilor îi spuneau acum Doc Dubois, fiindcă apărea des la TV şi acesta era felul în care îl prezentau moderatorii de talk-show-uri şi prezentatorii de ştiri. Ce avea el de făcut la TV era să explice ştiinţa pentru publicul larg şi implicit să joace rol de paratrăsnet în faţa celor care nu puteau accepta tot ce sugera ştiinţa referitor la viziunea lor despre lume şi la stilul lor de viaţă şi care demonstrau un fel de ingeniozitate nesăbuită în căutarea unor căi prin care s-o combată.

În mediile academice, de pildă atunci când ţinea cuvântul de deschidere la întruniri astronomice sau când scria lucrări ştiinţifice, era, bineînţeles, doctor Harris.

Luna explodă în timp ce participa la o recepţie pentru strângere de fonduri în curtea clubului Athenaeum de la Caltech. La începutul serii se vedea ca un disc alb-albăstrui cumplit de rece care se ridica peste Chino Hills. Nişte observatori profani şi-ar fi închipuit că era o noapte numai bună de privit Luna, cel puţin după standardele sudului californian, însă ochiul de profesionist al doctorului Harris sesiză o bordură subţire şi neclară de jur-împrejurul ei şi ştiu că n-ar fi avut niciun rost să îndrepţi telescopul către ea. Cel puţin dacă intenţionai să faci cercetare ştiinţifică. Relaţiile cu publicul erau altă chestiune; intrând în pielea personajului Doc Dubois, se ocupa din când în când de organizarea unor *star party*-uri[1] la care astronomii amatori îşi instalau telescoapele în Eaton Canyon Park şi le aţinteau în direcţii foarte populare, cum ar fi Luna, inelele lui Saturn sau sateliţii lui Jupiter. Iar seara aceea ar fi fost perfectă pentru aşa ceva.

Dar nu cu asta se ocupa el atunci. În momentul acela bea vin roşu în compania unor persoane cu dare de mână, majoritatea din industria tehnologică, şi îşi juca rolul de Doc Dubois, afabil popularizator al ştiinţei pentru telespectatori şi pentru patru milioane de abonaţi pe Twitter. Doc Dubois se pricepea să-şi evalueze publicul. Ştia că miliardarilor afirmaţi prin forţe proprii în domeniul tehnologic le plăcea să discute în contradictoriu, că aristocraţilor din Pasadena nu le plăcea să facă asta şi că soţiilor din înalta societate le plăcea să li se dea lecţii, câtă vreme era

[1] Întruniri în aer liber ale astronomilor amatori pentru observarea cerului cu telescoape de toate tipurile şi mărimile, pe lângă diverse activităţi conexe.

vorba de lecţii scurte şi amuzante. Şi mai ştia că treaba lui era să-i farmece pe oamenii aceştia, nimic mai mult, astfel încât după aceea să poată fi împinşi în braţele profesioniştilor din domeniul strângerii de fonduri.

Tocmai se întorcea la bar să-şi ia încă un pahar de pinot noir şi era complet imersat în personajul Doc Dubois, lovind uşor cu palma câte un umăr, bătând pumnul şi schimbând zâmbete largi, când se auzi icnetul unui bărbat. Toată lumea se uită la el. Doob se temu că pe bietul om îl lovise vreun glonţ rătăcit sau cine ştie ce, fiindcă stătea încremenit, proptit într-un picior, uitându-se în sus. O femeie îi urmări privirea şi ţipă.

Iar Doob deveni unul dintre cele câteva milioane de oameni de pe jumătatea întunecată a planetei care se uitau în sus la cer, într-o stare de şoc atât de profundă, încât le deconectase acele părţi de creier responsabile cu unele funcţii superioare precum vorbitul. Primul gând care îi trecu prin minte, având în vedere că se aflau în zona metropolitană a Los Angelesului, era că aveau în faţa ochilor un ecran de proiecţie negru, care fusese înălţat pe nevăzute deasupra cartierului, şi că se uitau la un efect special hollywoodian proiectat dintr-o sursă ascunsă. Nimeni nu-l informase că se desfăşura o asemenea manevră spectaculoasă, dar poate că era o tactică a strângerii de fonduri incredibil de bizară sau făcea parte din turnarea unui film artistic.

Când îşi veni în fire, îşi dădu seama că o mulţime de telefoane îşi cântau melodioarele lor electronice. Inclusiv al lui. Ţipătul naşterii unei epoci noi.

•

Ivy Xiao deţinea comanda generală a lui Izzy şi îşi petrecea aproape tot timpul în tor, pe de o parte fiindcă biroul ei se afla acolo, pe de altă parte fiindcă era mai predispusă la rău de spaţiu decât îi plăcea să recunoască. Separarea aceea fizică – Ivy în torul aflat în partea din spate, Dinah la capătul din faţă, aproape de Amalteea – era, în ochii multora, simbolul unei diferenţe care în realitate nu exista între ele. Alte deosebiri erau destul de vizibile, începând cu cele fizice: Ivy era cu zece centimetri mai înaltă şi avea părul lung şi negru, pe care şi-l ţinea sub control de obicei împletindu-l şi prinzându-şi coada împletită sub gulerul salopetei de zbor. Avea constituţia unei jucătoare de volei. Crescută în Los Angeles, copil unic la părinţi

hipersensibili, Ivy trecuse cu bine prin testele SAT, participase la concursuri de proiecte ştiinţifice şi se lansase către Annapolis, iar în continuare îşi luase un doctorat în fizică aplicată la Princeton. Abia după aceea îşi revendicase şi Marina anii de serviciu pe care îi datora ea în schimbul taxei de şcolarizare. După ce învăţase să piloteze elicoptere, îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului în programul spaţial, în cadrul căruia înaintase rapid în grad. Spre deosebire de majoritatea astronauţilor, care erau specialişti de misiune – oameni de ştiinţă sau experţi cu însărcinări specifice, de îndeplinit după ce vehiculul de lansare ajungea pe orbită –, Ivy, cu pregătirea ei de pilot, era şi specialist de zbor, ceea ce însemna că ştia să piloteze rachete. Zilele navetei spaţiale apuseseră demult, aşa că nu mai era nevoie de manevrarea unui aparat cu joystickul pentru a-l readuce pe o pistă terestră. Dar andocarea şi manevrarea vehiculului spaţial pe orbită erau însărcinări pe potriva cuiva care avea un control al capacităţilor motrice de nivelul unui pilot de elicopter şi inteligenţa matematică a unui fizician.

Era o descendenţă de natură să intimideze, ba chiar să-i îndepărteze pe cei care se lăsau impresionaţi de asemenea lucruri. Lui Dinah, care nu se lăsa impresionată, nici că-i păsa de aşa ceva. Comportamentul ei neceremonios faţă de Ivy era interpretat de unii observatori drept lipsit de respect. Două femei foarte diferite care se aflau în conflict una cu cealaltă păreau substanţa unei poveşti mai dramatice decât era în realitate. Nu încetau să le uimească eforturile făcute de personalul lui Izzy şi de coordonatorii de la suprafaţa planetei ca să vindece ruptura inexistentă dintre ele. Ori, lucru mult mai puţin amuzant, ca s-o exploateze în diverse urzeli politice complicate.

La patru ore după explozia Lunii, Dinah, Ivy şi ceilalţi zece membri ai echipajului din Staţia Spaţială Internaţională se adunară la o şedinţă în Banană, care desemna în limbajul lor cea mai lungă secţiune neîntreruptă din torul rotitor. Cea mai mare parte a torului era fărâmiţată în segmente atât de scurte, încât creierul să poată convinge ochiul că podeaua era dreaptă şi că forţa gravitaţională acţiona întotdeauna în acelaşi sens. Însă Banana era suficient de lungă pentru a se vedea clar că podeaua avea de fapt o curbură de aproximativ cincisprezece

grade de la un capăt la celălalt. „Gravitaţia” de la un capăt al ei acţiona într-o direcţie diferită faţă de cea de la celălalt capăt. În consecinţă, lunga masă de şedinţe plasată în lungimea ei era şi ea curbată. Cei care intrau printr-un capăt se uitau „la deal” către capătul opus, dar nu experimentau nicio senzaţie de urcuş pe măsură ce înaintau. În general, nou-veniţii se aşteptau ca orice obiect pus undeva pe suprafaţa mesei să se rostogolească şi să alunece către ei.

Pereţii erau de un galben-palid. Obişnuita colecţie de echipamente audiovizuale care funcţionau cu întreruperi era menită să ofere emisii video în direct cu persoane de la sol, teoretic permiţându-le să susţină teleconferinţe cu colegi din Houston, Baikonur sau Washington.

Când începu şedinţa, la A+0.0.4 (zero ani, zero zile şi patru ore de când Agentul acţionase asupra Lunii), nimic nu funcţiona, aşa că ocupanţii lui Izzy avură la dispoziţie câteva minute să discute între ei, în timp ce Frank Casper şi Jibran Haroun zgâlţâiau conectori, tastau comenzi în computere şi reporneau totul. Relativ recent sosiţi în Izzy, Frank şi Jibran făcuseră greşeala de a divulga că se pricepeau la asemenea lucruri, aşa că mereu erau împovăraţi cu ele. În orice caz, se simţeau mai în largul lor să se ocupe de aparatură decât să stea la palavre.

„Singularitate primordială” au fost primele cuvinte pe care le-a auzit Dinah când a intrat planând în încăpere. Acolo se simţea doar o zecime din gravitaţia Pământului, iar „mersul” nu era cuvântul potrivit pentru felul în care se deplasau oamenii – undeva între mers şi zbor, un fel de pas lung şi săltat.

Cele două cuvinte fuseseră rostite de Konrad Barth, un astronom german. După reacţia celorlalţi, era limpede că dintre toţi cei prezenţi în Banană doar Ivy, care şedea în dreptul lui, de cealaltă parte a mesei, avea măcar o vagă idee despre ce vorbea el.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă Dinah, pentru că astfel de lucruri căzeau de-o vreme în seama ei; ceilalţi fie tindeau să cadă în adoraţie în faţa lui Ivy, fie n-aveau niciun chef să-şi demonstreze ignoranţa, aşa că nimeni nu se îndemna să întrebe.

— O mică gaură neagră.

— De ce „primordială”?

— Cele mai multe găuri negre se formează prin colapsul

stelelor, spuse Ivy. Dar există o teorie conform căreia unele au fost create la scurt timp după Big Bang. Universul era bolovănos. Densitatea unor bolovani se poate să fi fost suficient de mare ca să permită colapsul gravitaţional. Puteau să formeze găuri negre care, în loc să aibă greutatea unei stele, să fie mult mai mici.

— Cât de mici?

— Nu cred că există o limită minimă. Dar ideea e că una dintre ele ar putea să străbată spaţiul ca un glonţ invizibil şi să perforeze o planetă dintr-o parte în cealaltă. Era pe vremuri o teorie că evenimentul de la Tunguska a fost cauzat de una de-asta, dar s-a dovedit falsă.

Dinah cunoştea subiectul, pentru că tatălui ei îi plăcea să vorbească despre el: o explozie uriaşă în Siberia, petrecută cu o sută de ani în urmă, care doborâse la pământ milioane de copaci în mijlocul pustietăţii.

— Atunci a fost ceva de proporţii, spuse ea, dar nu cât să arunce Luna în aer.

— Ca să arunci Luna în aer ar fi nevoie de una mai mare, care să se deplaseze mai repede, spuse Ivy. Auzi, e doar o ipoteză.

— Dar acum a dispărut?

— Probabil a dispărut de multă vreme. Ca glonţul care trece printr-un măr.

Lui Dinah i se păru ciudat că discutau despre un asemenea eveniment în termeni atât de practici. Dar nici nu putea exista alt mod de abordare. Emoţiile nu aveau destulă anvergură ca să cuprindă aşa ceva. Şi-apoi, deocamdată nu era decât un efect vizual, ca atunci când te uiţi la film cu sonorul oprit.

— O să afecteze mareele? întrebă Lina Ferreira.

Ca biolog marin, pentru Lina era firesc să fie preocupată într-o oarecare măsură de soarta mareelor.

— Din moment ce sunt cauzate de gravitaţia Lunii...

— Şi a Soarelui, adăugă Ivy, cu un mic zâmbet şi cu o înclinare a capului.

De aceea se afla ea la comandă şi nu Dinah. Ea era dispusă să corecteze un biolog marin cu doctorat în faţa unei săli pline de oameni, dar în acelaşi timp se descurca s-o facă într-un fel care să nu supere.

— Însă răspunsul este: surprinzător de puţin, probabil. Substanţa Lunii e tot acolo, în apropiere de locul unde era

înainte. Doar că s-a risipit puţin. Dar bucăţile au în continuare acelaşi centru de gravitaţie unic, pe aceeaşi orbită pe care o avea Luna până acum. Graficele de flux şi reflux vor fi valabile în continuare.

Lui Dinah nu i se citea nimic pe faţă, dar de fapt o bucura capacitatea lui Ivy de a vorbi despre ştiinţă ca o micuţă tocilară cuprinsă de fiorul uimirii, cu toate că era vorba de un subiect neliniştitor. De aceea Ivy oferea mereu interviuri pentru presă, în vreme ce Dinah trebuia târâtă afară din bârlogul ei plin de roboţi şi sfătuită la nesfârşit să zâmbească. Tonul vocii sale era cheia; când dădea ordine sau citea prezentări în PowerPoint, Ivy adopta un stil abrupt şi milităros, dar când vorbea despre ştiinţă se lumina la faţă, iar vocea îi căpăta un vag ritm cântat de melopee mandarină.

— De unde-ai dedus toate astea? întrebă Dinah, atrăgându-şi priviri surprinse sau dezaprobatoare din partea câtorva care îşi făceau griji că i se adresase prea tăios şefei. Au trecut doar... cât, patru ore?

— E plină reţeaua de comentarii zgomotoase, după cum era de aşteptat, şi sunt câteva liste ad-hoc de e-mailuri care încep să se coaguleze din toată treaba asta, explică Ivy.

Pe monitorul uşor, plasat deasupra unui capăt al mesei lungi, apăru un fond albastru, înlocuit apoi de un logo NASA.

— Bine, am rezolvat, murmură Jibran, făcând o săritură laterală către un scaun.

Acum priveau cu toţii la decorul familiar din Camera de Control a Zborului SSI, aflată la Centrul Spaţial Johnson din Houston. Directorul de operaţiuni stătea în faţa camerei, butonându-şi iPad-ul. Nu părea conştient de faptul că pornise camera. Câteva clipe mai târziu se auzi o uşă deschizându-se undeva în afara cadrului. Directorul, fost cadru militar, se ridică în picioare din obişnuinţă. Dădu mâna cu o femeie care intrase prin dreapta: administratorul-adjunct al NASA, persoana care era numărul doi în întreaga structură de organizare şi care era văzută rareori la asemenea întruniri. Era un fost astronaut pe nume Aurelia Mackey, pusă pe treabă în mediul din D.C., unde îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii.

— Suntem în direct? întrebă ea pe cineva din afara cadrului.

— Da, răspunseră câţiva din Banană.

Aurelia păru puţin surprinsă să-i audă. Oricum, şi ea, şi

directorul arătau deja cam buimaci, după cum era de aşteptat.

— Ce mai faceţi? întrebă ea pe un ton complet neutru, profesional, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat; funcţiona pe pilot automat până ce creierul ei apuca să ajungă la zi cu evenimentele.

— Bine, răspunseră câţiva din Banană, laolaltă cu câteva râsete nervoase.

— Sunt convinsă că ştiţi cu toţii ce s-a petrecut.

— Vedem foarte bine de-aici, spuse Dinah.

Ivy o fulgeră cu o privire de avertisment.

— Sigur că da, recunoscu Aurelia. Mi-aş dori foarte mult să am o conversaţie prelungită cu voi toţi despre ce-aţi văzut şi ce simţiţi acum. Dar discuţia asta va trebui să fie scurtă. Robert?

Directorul îşi smulse privirea de la iPad şi îşi îndreptă ţinuta în scaun.

— Ne aşteptăm să crească numărul de roci care plutesc prin zonă.

Se referea la bucăţi de Lună în plutire liberă.

— Nu foarte mult, fiindcă majoritatea vor fi prinse în capcana gravitaţională. Dar câteva s-ar putea să scape. Aşa că se suspendă orice altă misiune până trageţi voi obloanele. Pregătiţi-vă să primiţi lovituri.

Toată lumea din Banană asculta în tăcere, gândindu-se la ceea ce însemna asta pentru ei. Îşi vor spori măsurile de precauţie, o vor diviza pe Izzy în compartimente separate, pentru ca daunele produse într-un loc să nu ducă la expulzarea aerului din toate. Vor revizui procedurile. S-ar putea ca experimentele biologice ale Linei să aibă de suferit. Roboţii lui Dinah se vor bucura de vacanţă.

Aurelia vorbi în microfonul camerei:

— Toate operaţiunile legate de zborul în spaţiu se suspendă până la noi ordine. Nimeni nu urcă la voi şi nimeni nu coboară la sol.

Toată lumea din Banană se uită la Ivy.

•

De cum intrară în biroul minuscul al lui Ivy, locul în care simţea ea că era în regulă să dea drumul lacrimilor să-i curgă din ochi, îşi luară în primire codurile Q.

Codurile Q erau jargonul radioamatorilor. Dinah le învăţase de la Rufus. Erau combinaţii de câte trei litere, începând cu Q.

Pentru economie de timp în cazul transmisiilor în cod Morse, erau folosite în locul unor exprimări frecvente, precum: „Vrei să trec pe altă frecvenţă?”

De fapt, codurile Q ale lui Dinah şi Ivy nu începeau cu Q. Însă unele dintre ele erau combinaţii de câte trei litere.

Mica Mocofancă Tupeistă era un nume care se agăţase de Dinah când mersese pentru prima dată la o şcoală particulară şi, în timpul unui antrenament de fotbal european, interceptase o pasă adresată unei fete din New York.

Scorpia Prea-Virtuoasă îi fusese acordat lui Ivy la Annapolis, când refuzase să ia parte la un concurs de băut în timpul unei petreceri în parcare.

Dinah şi Ivy exploatau din plin dinamica MMT/SPV în timpul şedinţelor, ba chiar ţineau şedinţe-în-pregătirea-şedinţelor în care plănuiau cum să se folosească de ea.

Porecla Fosta Bunăciune Ciumpăvită o găsise pe Dinah după ce se tunsese scurt, în urma unui incredibil lanţ de ghinioane care implicase butonul „Răspuns către toată lista de contacte”. Venise să i-o comunice lui Ivy, cu respiraţia întretăiată de surescitare, şi înscriseseră cu evlavie „FBC” în registrul lor de coduri.

Cuvintele „am uitat”, rostite cu voce gâfâită de fetiţă, constituiau formula prescurtată pentru „am uitat să mă machiez”, citare cuvânt cu cuvânt a unei agente de PR de la NASA.

AIA provenea dintr-un dialog acid purtat de Ivy cu un administrator NASA care, după ce-i citise unul dintre rapoarte, o criticase că avea „o predilecţie aproape patologică pentru abrevieri care nu sunt necesare”. Lucru care lui Ivy i se păruse puţin cam ciudat, din moment ce în limbajul NASA apărea câte un acronim la fiecare două cuvinte. Când ceruse lămuriri, Ivy primise răspunsul că ale ei erau „abrevieri infantile şi absconse” (AIA).

Tabăra Spaţială (la care participaseră şi Ivy, şi Dinah, fiecare în adolescenţa ei, deci în perioade diferite) era numele pe care îl foloseau nu doar pentru Izzy, ci pentru întreaga subcultură NASA a zborului spaţial cu echipaj.

— Ce-o să-i spui Organismului Matern? întrebă Dinah, pe când Ivy scotocea de zor într-un container, căutându-şi sticla de tequila.

Ivy încremeni un moment, apoi trase sticla afară şi o azvârli spre capul lui Dinah ca pe o bâtă. Dinah nici nu tresări, mulţumindu-se s-o urmărească din priviri cum îi plutea pe deasupra capului şi se oprea ceva mai departe.

— Ce-i?

— Nu pot să cred că Orma a pus aşa stăpânire pe nunta mea, încât primul lucru care-ţi trece prin minte e cum o să reacţioneze *ea.*

Dinah avea un aer uşor suferind.

— Nu-ţi face griji, spuse Ivy, ai uitat. *Să te machiezi.*

— Îmi pare rău, draga mea. În mintea mea era doar că... doar că tu şi Cal oricum o să vă căsătoriţi şi-o să aveţi o viaţă grozavă, orice-ar fi.

— Dar Orma o să suporte consecinţele, spuse Ivy, dând din cap a încuviinţare în timp ce turna tequila în două ceşcuţe din plastic. Va trebui să refacă toată programarea.

— Aş zice totuşi c-o să fie în elementul ei, spuse Dinah. Nu c-aş vrea să minimalizez totul, sau ceva.

— Categoric.

— Să cinstim pentru Orma.

— Pentru Orma.

Dinah şi Ivy ciocniră ceştile de plastic şi sorbiră din tequila. Unul dintre avantajele colaterale ale locuitului în tor era că puteai să bei normal, în loc să sugi totul prin tuburi. Gravitaţia mai slabă necesita ceva timp de adaptare, dar la capitolul ăsta erau deja veterane.

— Ce mai e cu familia ta? Ai vesti de la Rufus? întrebă Ivy.

— Tata râvneşte la nişte fişiere de date neprelucrate de la Platforma de Observaţii în Infraroşu cu Rază Lungă a lui Konrad, despre care a citit pe Internet, şi-acum vrea să-şi satisfacă propria-i curiozitate despre obiectul care-a lovit Luna.

— Ai de gând să i le transmiţi în codul Morse?

— Îi merge Internetul. Şi-a făcut deja un folder gol în Dropbox. Imediat ce-i trimit fişierele, o să se-ntoarcă la văicăreala lui obişnuită că plăteşte taxe prea mari şi că guvernul federal ar trebui redus la nişte dimensiuni la care să poată el personal să-l joace-n picioare încălţat cu bocanci până-l lasă mort.

Ceea ce nu ştiau astronomii depăşea într-o proporţie aproape infinită ceea ce ştiau. Iar persoanelor obişnuite cu un sistem de cunoştinţe mai ordonat, cu toate informaţiile pe Wikipedia,

lucrul acesta le lăsa impresia că profesioniştii astronomiei erau cam incompetenţi, sau cel puţin că nu reuşeau să-şi îndeplinească obligaţiile în domeniu, ori de câte ori se petreceau pe cer lucruri bizare.

Adică, la drept vorbind, în fiecare zi. Dar cele mai multe dintre lucrurile bizare nu puteau fi observate decât de astronomi, care le puteau păstra astfel ca pe nişte secrete de breaslă. Evenimente care săreau în ochi, ca impactul cu meteoriţii, făceau să-i sune telefonul lui Doc Dubois. Melodia aceea prevestea de obicei o serie de apariţii la talk-show-uri în care, printre altele, era întrebat de ce astronomii nu prevăzuseră întâmplarea cu pricina. Cum de nu văzuseră meteorul apropiindu-se? Nu cumva erau doar o gaşcă de tehnomaniaci care nu erau buni de nimic?

De regulă, un strop de modestie făcea minuni, iar dacă nu se trezea prea curând scos din emisie de comentatorii media, apuca de multe ori să strecoare câte o pledoarie pentru sporirea sprijinului guvernamental faţă de ştiinţă. Căci poate nu-i păsa publicului larg de stelele Wolf-Rayet din Roiul Quintuplet, dar era clar că înţelegea de ce este bine să eviţi nişte roci fierbinţi gata să-ţi cadă în cap.

El o numise mereu „fragmentarea” Lunii. Nu „explozia”. Termenul începea să capete popularitate pe Twitter, cu hashtagul #FRALUN. Oricum ai fi vrut să-i spui, era ceva infinit mai grav decât impactul cu un meteorit izolat. Aşadar, părea să ceară explicaţii mai ample. Dar deocamdată nu existau explicaţii. Cu meteoriţii era uşor: spaţiul era plin de roci prea mici şi prea întunecate ca să poată fi văzute cu ajutorul telescoapelor, iar unele dintre ele nimereau în atmosferă şi cădeau pe sol. Însă niciun fenomen astronomic normal n-ar fi putut cauza dispersarea Lunii. Aşa că Doc Dubois – care în următoarea săptămână îşi petrecu cea mai mare parte a timpului în faţa camerelor de filmat – ieşea la atac cu anticipaţie ori de câte ori prindea ocazia, începând întotdeauna cu afirmaţia sinceră că nici el, nici vreunul dintre ceilalţi astronomi nu cunoştea cauza. Aceasta era maniera lui de prezentare, fără vrăjeli, fără complicaţii. După aceea încerca să îndulcească situaţia: Este absolut fascinant. De fapt, este cel mai fascinant eveniment ştiinţific din istoria omenirii. Pare înspăimântător şi tulburător, dar adevărul este că încă n-a fost nimeni ucis, doar

câţiva şoferi care căscau gura au ieşit de pe carosabil ori s-au tamponat cu maşinile deja oprite.

La A+0.4.16 (patru zile şi şaisprezece ore după fragmentarea Lunii), se văzu nevoit să corecteze acel „încă n-a fost nimeni ucis” când un meteorit, aproape sigur o bucată de rocă selenară, pătrunse în atmosferă deasupra statului Peru, sparse ferestre pe un traseu de treizeci şi doi de kilometri şi zdrobi o fermă, ştergând de pe faţa pământului o mică familie.

Dar mesajul rămânea acelaşi: haideţi să privim totul ca pe un fenomen ştiinţific şi să începem cu ceea ce cunoaştem. De mare ajutor îi era un website de transmisii video care se chema astronomicalbodiesformerlyknownasthemoon.com[2] şi care oferea non-stop un flux la rezoluţie mare cu norul de sfărâmături. Cu ocazia fiecărui interviu, cât mai devreme cu putinţă, Doc Dubois deschidea transmisia pe ecran şi se apuca să facă observaţii despre nor. Pentru că pe oameni îi calma să asculte astfel de observaţii. Luna se rupsese în şapte bucăţi mari, care, inevitabil, deveniră cunoscute drept cele Şapte Surori, şi nenumărate altele mai mici. Treptat, cele mari căpătară câte un nume. Pentru multe dintre acestea era responsabil Doc Dubois. Le dădea nume descriptive care să nu sperie lumea. N-ar fi folosit la nimic să le boteze Nemesis, Thor sau Grond. Aşa că le spunea Cap de Cartof, Domnul Titirez, Ghindă, Sâmbure de Piersică, Polonic, Grasul şi Boabă de Fasole. Doc Dubois o arăta pe fiecare şi atenţiona publicul asupra felului în care se deplasau. Mişcările lor erau guvernate în totalitate de mecanica newtoniană. Fiecare bucată de Lună atrăgea cu o forţă mai mare sau mai mică fiecare dintre celelalte bucăţi, în funcţie de masa ei şi de distanţă. Se putea face cu destulă uşurinţă o simulare computerizată. Întregul nor de rămăşiţe era ţinut laolaltă de legături gravitaţionale. Orice şrapnel care ar fi avut viteză suficient de mare scăpase deja de acolo. Restul plutea sub forma unei îngrămădeli lejere de bolovani. Câteodată se ciocneau între ei. În cele din urmă aveau să se unească din nou, Luna va începe să se reconstruiască.

Sau cel puţin asta era teoria până la acea *star party* organizată în mijlocul campusului Caltech la A+0.7.0, exact la o săptămână după eveniment.

În mod normal, astfel de întruniri se ţineau sus pe dealuri, de

[2] În limba engleză, în original, „corpuri cereşti cunoscute anterior sub numele Luna”.

unde se vedea mai bine, dar rocile gigantice aflate în apropierea Pământului erau atât de uşor de observat, încât nu mai era nevoie să-ţi baţi capul cu condusul până în munţi, lucru care ar fi subminat însuşi scopul evenimentului, acela de a convinge publicul larg să se adune în număr cât mai mare, într-o atmosferă de relaxare la iarbă verde, ca să privească prin telescoape şi să observe fenomenul. Pajiştea Beckman Mall avea o bordură de autobuze şcolare galbene, întreruptă ici şi colo de dubiţe de la televiziuni locale şi naţionale, care îşi instalaseră pilonii de antenă astfel încât să poată transmite în direct către centrul oraşului. Reporterii lor stăteau scăldaţi în lumină, folosind ca fundal o întindere verde presărată cu telescoape de diverse tipuri şi mărimi. Se împărţeau pachete mici de câte şapte cartonaşe, fiecare cartonaş înfăţişând câte un fragment de lună din diferite unghiuri şi menţionându-i numele. Copiilor li se cerea să identifice rocile privindu-le prin ocularul telescopului, să le bifeze pe un formular şi să noteze câte o constatare despre fiecare dintre ele. Evident, majoritatea obiectivelor erau îndreptate către cele Şapte Surori, dar erau câţiva care priveau către o parte mai întunecată a cerului, cu binoclurile sau cu ochiul liber, aşteptându-se să vadă meteoriţi. Până în Ziua 7, pătrunseseră câteva sute în atmosferă. Sau, cel puţin, câteva sute dintre ei erau destul de mari ca să nu treacă neobservaţi. Majoritatea se mistuiseră înainte de a atinge solul. Se petrecuseră vreo zece – douăsprezece incidente în care meteorii brăzdaseră cerul ca nişte arcuri electrice, iluminând solul cu o strălucire de un albastru straniu şi producând uriaşe boom-uri sonice. Vreo şase loviseră pământul, provocând pagube mai multe sau mai puţine. Numărul morţilor însă era cu mult sub media statistică a celor atacaţi de rechini sau loviţi de trăsnet.

Lucrurile mergeau bine în seara aceea. Doob, care crescuse trei copii, acum adulţi, îşi dăduse seama cu mult timp în urmă că orice eveniment în organizarea căruia erau implicaţi mulţi profesori de şcoală primară avea să iasă, după toate probabilităţile, foarte bine din punct de vedere al logisticii şi al ordinii publice. Aşa că putea şi el să se relaxeze şi să joace rolul lui Doc, dând autografe pentru copii pe cartonaşele cu cele Şapte Surori şi, din când în când intrând în pielea doctorului Harris pentru câte o discuţie cu un coleg astronom.

Tot umblând de colo colo, întâmplarea făcuse să se întâlnească de trei ori cu aceeaşi profesoară de şcoală elementară, o anume domnişoară Hinojosa, şi să i se aprindă călcâiele după ea. Era ceva ieşit din comun. De doisprezece ani nu mai fusese îndrăgostit. Divorţase de nouă ani. I se părea un lucru aproape la fel de şocant în felul lui ca fragmentarea Lunii. Încerca să-l abordeze în acelaşi fel: făcând observaţii ştiinţifice asupra fenomenului. Ipoteza lui de lucru era că fragmentarea Lunii îl întinerise pe Doob, exfoliindu-i straturi de bătături emoţionale de pe suflet şi dezvelind o inimă de un roz strălucitor şi impresionabilă, care abia aştepta să fie colonizată de prima femeie atrăgătoare care se întâmpla să apară.

Stătea de vorbă cu Amelia – îi aflase numele la un moment dat – când un bâzâit trecu încet peste careul verde, ca o adiere blândă, făcându-i pe toţi să ridice privirea.

Două dintre bucăţile mai mari – Polonic şi Boabă de Fasole – se îndreptau una spre cealaltă. Nu era prima coliziune de acest fel. Aşa ceva se întâmpla mereu. Dar să vezi două hartane zdravene cum dau buzna una către cealaltă cu o asemenea viteză era un lucru neobişnuit şi care promitea un spectacol pe cinste. Doob încercă să-şi domolească senzaţia de nelinişte din piept, care putea fi cauzată fie de ceea ce se petrecea cu Amelia, fie de agitaţia firească pe care orice persoană raţională ar simţi-o la vederea a două bucăţi enorme de piatră care se pregătesc să se pocnească între ele chiar deasupra capului său. Vestea bună era că lumea începea să trateze evoluţia roiului ca pe un fel de sport cu spectatori, considerându-l fascinant şi distractiv, nu terifiant.

Marginea tăioasă a lui Polonic se izbi în adâncitura de la care i se trăgea numele lui Boabă de Fasole şi-l despică în două. Totul se petrecu, desigur, ca într-o filmare cu încetinitorul şi fără sonor.

— Şi apoi au rămas opt! spuse Amelia.

Instinctiv, se întorsese cu spatele la Doob şi cu faţa către tribul ei de douăzeci şi doi de elevi.

— Ce s-a-ntâmplat adineauri cu Boabă de Fasole? întrebă ea pe un ton tipic profesoral, în timp ce căuta din priviri mâini ridicate ca să numească un copil. Poate să-mi spună cineva?

Puştimea era tăcută şi părea să nu se simtă prea bine.

Amelia îşi ridică în aer cartonaşul cu Boabă de Fasole şi-l

rupse în două.

Doctorul Harris tocmai mergea spre maşina lui când îi sună telefonul, speriindu-l în asemenea hal, încât îl făcu să sară în lături, mai să intre într-un autobuz şcolar. Ce era cu el? Simţi că-l gâdilă pielea capului şi îşi dădu seama că era de la firele de păr care încercau să-i stea sculate pe cap. Se uită la ecranul telefonului şi văzu că apelul venea de la un coleg din Manchester. Îl respinse şi rămase cu privirea aţintită la noul contact pe care îl crease în agendă pentru Amelia: un instantaneu cu chipul ei, doar o siluetă din profil pe un fundal aproape compact de lumini TV, însoţit de numărul ei de telefon. Atinse butonul de confirmare.

Mai simţise cândva gâdilătura aceea, în timpul unui safari în Tanzania, şi când întorsese capul văzuse că era urmărit cu priviri interesate de un grup de hiene. Însă nu hienele îl speriaseră pe el atunci. Erau puzderie pe-acolo, ca şi alte animale, încă şi mai periculoase. Pe el îl speriase mai degrabă conştientizarea bruscă a faptului că lăsase garda jos, că-şi concentrase atenţia în direcţii greşite, în vreme ce adevăratul pericol îi dădea târcoale.

Irosise o săptămână ocupându-se cu fascinantul puzzle ştiinţific „Ce-a aruncat Luna în aer?”

Fusese o greşeală.

• Cercetaşi

— Nu-i cazul să ne tot întrebăm ce s-a-ntâmplat, e cazul să începem să discutăm despre ceea ce urmează să se întâmple, li se adresă doctorul Harris preşedintei Statelor Unite, consilierului său ştiinţific, preşedintelui Comitetului Şefilor de Stat Major şi unei jumătăţi din guvern.

Îşi dădea seama că ideea lui nu-i era pe plac preşedintei, Julia Bliss Flaherty, la acel moment aproape de finalul primului său an în funcţie.

Preşedintele CSSM îl aprobă în tăcere, dar preşedinta Flaherty îi aruncă o privire dură, cu ochii mijiţi, şi nu doar din cauza luminii pe care o revărsa prin fereastră cerul de deasupra lui Camp David. Era convinsă că urmărea el ceva. Că încerca să

arunce vina în cârca altcuiva. Că avea nişte interese ascunse.

— Continuaţi, spuse ea; apoi, amintindu-şi bunele maniere: Domnule doctor Harris.

— Acum patru zile am văzut cum s-a rupt în două Boabă de Fasole, spuse Doob. Cele Şapte Surori sunt acum opt. De atunci, am mai fost martori la iminenţa unei coliziuni care ar fi dus la fracturarea Domnului Titirez.

— Mai că m-aş bucura, spuse preşedinta, dacă ne-ar ajuta să scăpăm de numele astea ridicole.

— Se va întâmpla până la urmă, spuse Doob. Întrebarea este: ce durată de viaţă trebuie să aibă Domnul Titirez? Şi ce ne spune asta?

Apăsă un buton de pe mica telecomandă pe care o ţinea în mână şi deschise o prezentare pe ecranul mare. Capetele se întoarseră într-acolo, iar el se simţi întrucâtva uşurat să nu se mai ştie fixat de privirea preşedintei. Prezentarea era un montaj de imagini cu un bulgăre de zăpadă rostogolindu-se pe un povârniş, o cultură de bacterii pufoasă crescută într-un vas petri, o ciupercă atomică şi alte fenomene aparent fără legătură între ele.

— Ce au în comun toate acestea? Sunt exponenţiale, spuse el. Este un cuvânt aruncat întruna de cei care vor să sugereze ceva care se măreşte repede. Dar are un înţeles particular în matematică. Înseamnă orice proces care sporeşte pe măsură ce sporeşte. Explozia populaţiei. O reacţie nucleară în lanţ. Un bulgăre de zăpadă rostogolindu-se pe o pantă, a cărui viteză de creştere e în strânsă relaţie cu cât de mult creşte.

Lansă o altă prezentare, care înfăţişa curbe exponenţiale pe un grafic, apoi o imagine a celor opt fragmente de Lună.

— Pe vremea când Luna era dintr-o singură bucată, probabilitatea de coliziune era zero, spuse el.

— Pentru că n-avea cu ce să intre în coliziune, explică Pete Starling, consilierul ştiinţific prezidenţial.

Preşedinta încuviinţă dând din cap.

— Mulţumesc, doctor Starling, continuă Doob. Păi, da, când ai două fragmente, ele *pot* să intre în coliziune. Cu cât ai mai multe fragmente, cu atât cresc şansele să se ciocnească două dintre ele la întâmplare. Dar ce se-ntâmplă când se ciocnesc?

Acţionă iar telecomanda şi proiectă un filmuleţ cu fragmentarea lui Boabă de Fasole.

— Ei bine, uneori, dar nu mereu, se rup în două. Ceea ce înseamnă c-o să ai mai multe fragmente. Opt în loc de şapte. Nouă în loc de opt. Şi creşterea asta numerică înseamnă că sporesc şansele să se mai petreacă şi alte coliziuni.

— E ceva exponenţial, spuse preşedintele CSSM.

— Mi-a dat prin minte acum patru zile că are toate semnele distinctive ale unui proces exponenţial, recunoscu Doob. Şi doar ştim ce se-ntâmplă cu procesele astea.

Preşedinta Flaherty îl urmărise până atunci cu mare atenţie, dar apoi îşi mută privirea la Pete Starling, care făcu un gest dramatic cu o mână, trasând prin aer conturul unei crose de hochei.

— Când un exponenţial atinge curbura crosei de hochei, spuse Doob, rezultatul poate fi identic cu o detonaţie. Sau ar putea arăta ca o creştere lentă şi constantă. Totul depinde de constanta timp, de viteza inerentă cu care se petrece procesul exponenţial. Şi de felul cum îl percepem noi, ca fiinţe umane.

— Deci s-ar putea să nu fie nicio scofală, spuse preşedintele CSSM.

— S-ar putea să treacă o sută de ani până să ajungem de la opt la nouă fragmente, spuse Doob, cu o înclinare a capului în direcţia lui. Dar acum patru zile am început să-mi fac griji că s-ar putea să fie un caz din acelea care seamănă mai degrabă cu o explozie. Aşa că am făcut nişte calcule împreună cu masteranzii mei. Am construit un model matematic al procesului, pe care să-l folosim ca să ne facem o imagine despre scara temporală.

— Şi ce rezultate aţi obţinut, doctor Harris? Presupun că aveţi ceva rezultate, altfel n-aţi mai fi aici.

— Vestea bună e că Pământul va avea într-o bună zi un frumos sistem de inele, exact ca Saturn. Vestea rea e că va fi un dezastru.

— Cu alte cuvinte, spuse Pete Starling, bucăţile de Lună vor continua să se izbească între ele la nesfârşit şi să se spargă în fragmente din ce în ce mai mici, împrăştiindu-se şi formând un sistem de inele. Dar unele roci vor cădea pe suprafaţa terestră şi vor distruge lucruri.

— Şi aţi putea să-mi spuneţi, doctor Harris, când o să se-ntâmple asta? Peste cât timp? întrebă preşedinta.

— Încă mai adunăm informaţii şi mai ajustăm parametrii modelului, spuse Doob. Aşa că estimările mele ar putea avea

coeficientul de eroare doi, poate trei. Exponenţialele astea sunt înşelătoare. Dar aşa mi se pare mie că arată situaţia.

Cu un clic lansă un grafic nou: o curbă albastră care arăta o creştere lentă şi constantă în timp.

— Scala temporală de jos indică între un an şi trei ani. În această perioadă, numărul de coliziuni şi numărul de fragmente noi vor creşte regulat.

— Ce înseamnă RFB? întrebă Pete Starling, observând eticheta de pe axa verticală a graficului.

— Rata de Fragmentare a Bolizilor, răspunse Doob. Ritmul în care se produc roci noi.

— E un termen standard? se interesă Pete pe un ton nu atât ostil, cât descurajat.

— Nu, spuse Doob. L-am inventat eu. Ieri. În avion.

Îl ispitea să adauge ceva de genul „Am voie să născocesc termeni”, dar şedinţa era abia la început şi nu voia să încingă spiritele atât de devreme.

Văzând că Pete fusese redus la tăcere, cel puţin pe moment, încercă să-şi reintre în ritm.

— O să asistăm la un număr tot mai mare de impacturi meteoritice. Unele vor produce mari distrugeri. Totuşi, la scară globală, viaţa nu se va schimba prea mult. Dar apoi... – încă un clic, şi linia graficului se curbă abrupt în sus, căpătând culoarea albă – o să fim martorii unui eveniment pe care eu îl numesc Cerul Alb. O să se desfăşoare pe parcursul câtorva ore sau zile. Sistemul de planetoizi individuali pe care-l vedem acolo sus se va măcina, va fi un număr vast de fragmente mult mai mici. Se vor transforma într-un nor alb pe cer, iar norul acela se va întinde.

Clic. Linia îşi continuă urcarea vertiginoasă, pătrunzând rapid într-un domeniu nou şi căpătând culoarea roşie.

— La o zi-două după momentul Cerul Alb, va începe un fenomen pe care l-am numit Ploaia Solidă. Fiindcă nu toate rocile acelea vor rămâne pe cer. Unele dintre ele vor cădea în atmosfera Pământului.

Închise proiectorul. Era o manevră neobişnuită, dar care-i smulse brusc pe toţi din hipnoza PowerPointului şi îi obligă să se uite la el. Consilierii din fundul sălii încă mai butonau telefoanele, dar ei oricum nu erau importanţi.

— Prin „unele” înţeleg miliarde.

Se făcu linişte în sală.

— O să fie un bombardament cu meteoriţi cum n-a mai cunoscut Pământul din vremuri primordiale, când se forma sistemul solar, spuse Doob. Ştiţi dârele acelea incandescente pe care le tot vedem pe cer în ultima vreme, de câte ori cad meteoriţi şi ard în atmosferă? Vor fi atât de multe, încât se vor uni într-o cupolă de foc care va incendia tot ce vedem cu ochii. Toată suprafaţa Pământului are să fie sterilizată. Gheţarii vor fierbe. Singurul mod de-a supravieţui e să fugim de atmosferă. Să coborâm în subteran sau să mergem în spaţiu.

— Mda, e limpede că-i o veste foarte proastă, dacă-i adevărată, spuse preşedinta.

Rămaseră toţi pe gânduri, în tăcere, timp de un minut, sau poate cinci.

— Va trebui să le facem pe amândouă, spuse preşedinta. Să mergem şi în spaţiu, şi în subteran. Evident că a doua e mai uşoară.

— Da.

— Putem să ne-apucăm de construit buncăre subterane pentru... – şi se abţinu la timp să nu spună ceva lipsit de tact. Pentru oameni, să se refugieze în ele.

Doob nu spuse nimic.

Preşedintele Comitetului Şefilor de Stat Major interveni:

— Doctor Harris, eu sunt cu logistica de modă veche. Mă ocup de materiale. Câte materiale ne trebuie ca să coborâm în subteran? Câţi saci de cartofi şi câte role de hârtie igienică pe cap de locatar? De fapt, ce vreau eu să ştiu e cât timp o să dureze Ploaia Solidă.

— După estimările mele, spuse Doob, cel mai probabil este că va dura între cinci mii şi zece mii de ani.

— Niciunul dintre voi nu va mai simţi vreodată pământul sub tălpi, nu-i va mai atinge pe cei dragi, nu va mai respira în atmosfera planetei-mamă, spuse preşedinta. E o soartă cumplită. Şi totuşi, e o soartă mai bună decât cea la care pot spera şapte miliarde de oameni captivi pe suprafaţa Terrei. Spre casă nu mai pleacă nicio navă. De-acum înainte, vehiculele de lansare se vor ridica pe orbită, dar nu se vor mai întoarce timp de zece mii de ani.

Cei doisprezece bărbaţi şi femei din Banană ascultau în tăcere. La fel ca distrugerea Lunii înseşi, se confruntau din nou

cu un lucru a cărui dimensiune nu încăpea în înţelegerea lor, a cărui enormitate nu putea fi depăşită de emoţiile lor. Dinah se concentră pe detalii triviale. Ca, de pildă, cât de bine se pricepea J.B.F. – preşedinta – să comunice astfel de lucruri.

— Doctor Harris, spuse Konrad Barth, astronomul. Îmi pare rău, doamnă preşedintă, dar nu s-ar putea să-l avem iar în cadru pe doctorul Harris?

— Cum să nu, spuse Julia Bliss Flaherty.

Şi, cam în silă, se dădu deoparte, făcând loc siluetei mai impozante a doctorului Harris. Dinah îşi spuse că arăta cam scofâlcit şi micşorat în comparaţie cu imaginea de la televizor a faimosului savant. Apoi îşi aminti ce le explicase el cu câteva minute în urmă, iar faptul că făcuse o asemenea comparaţie îi dădu sentimentul că era lipsită de inimă. Cum trebuie să fi fost pentru el să fie singurul om de pe Pământ care ştia că Pământul era condamnat?

— Da, Konrad, spuse el.

— Doob, nu-ţi contest calculele. Dar le-a mai verificat cineva? E vreo şansă să se fi strecurat vreo eroare fundamentală, poate o virgulă greşită la zecimale, sau ceva?

Harris începuse să dea din cap încă de la jumătatea întrebării lui Konrad. Gestul lui nu reflecta bucurie.

— Konrad, spuse el, nu-i vorba doar de mine.

— Avem semnale de la contraspionaj că şi chinezii şi-au dat seama, cu o zi înaintea noastră, spuse preşedinta. Şi britanicii, şi indienii, francezii, nemţii, ruşii, japonezii... toţi oamenii lor de ştiinţă ajung mai mult sau mai puţin la aceleaşi concluzii.

— Doi ani? întrebă Dinah pe un ton ridicat.

Vocea îi suna răguşit, spart. Toată lumea se uită la ea.

— Până la Cerul Alb?

— Mda, se pare că la numărul ăsta ajung toţi, spuse doctorul Harris. Douăzeci şi cinci de luni, plus sau minus două.

— Ştiu că e un şoc cumplit pentru voi toţi, spuse preşedinta. Dar voiam ca membrii echipajului din SSI să fie printre primii care află. Fiindcă am nevoie de voi. Noi, poporul Statelor Unite ale Pământului, avem nevoie de voi.

— Pentru ce? întrebă Dinah.

Nici vorbă să fi fost ea purtătorul de cuvânt oficial al echipajului de doisprezece oameni din Izzy. Asta era treaba lui Ivy. Dar îşi dăduse seama dintr-o singură privire că Ivy nu era

capabilă să vorbească.

— Începem discuţiile cu omologii noştri din alte naţiuni exploratoare ale spaţiului, pe tema creării unei arce, spuse preşedinta. Un depozit cu întreaga moştenire genetică a Pământului. Avem doi ani la dispoziţie s-o construim. Doi ani în care să urcăm pe orbită cât mai mulţi oameni şi cât mai mult echipament cu putinţă. Nucleul arcei va fi Izzy.

În mod absurd, Dinah simţi un licăr slab de enervare din cauză că J.B.F. pusese stăpânire pe numele neoficial pe care i-l dăduseră ei staţiei spaţiale. Dar ştia ea cum stăteau lucrurile. Petrecuse suficient timp cu oamenii din departamentul de PR de la NASA ca să înţeleagă. Trebuia ca lucrurile să fie umanizate, să li se dea nume drăguţe. Trebuia ca toţi acei copii îngroziţi de pe suprafaţa pământului, care ştiau că urmează să moară, să se uite la filme optimiste despre cum avea Izzy să ducă mai departe moştenirea planetei moarte până la sfârşitul Ploii Solide. Îşi vor scoate creioanele colorate şi vor desena caricaturi ale lui Izzy cu un halo toroidal, cu ditamai stânca înfiptă-n cur şi cu un mic zâmbet antropomorfic pe o latură a Modulului de Serviciu Zvezda.

Ivy deschise gura să vorbească pentru prima dată după multă vreme. Cu doar două săptămâni în urmă, amânarea nunţii sale părea o dezamăgire uriaşă. Dar adineauri i se spusese că logodnicul ei – comandantul Cal Blankenship, din Marina SUA – era ca şi mort şi că n-avea să se mărite niciodată cu el, n-avea să-l mai atingă, n-avea să-l mai vadă vreodată decât prin intermediul unei conexiuni video. Ca să nu mai vorbim de toţi ceilalţi oameni pe care-i cunoştea. Avea un aer uşor dezorientat când începu să vorbească, iar vocea îi suna mecanic.

— Doamnă preşedintă, spuse ea, sunt convinsă că ştiţi că noi aici nu prea avem spaţiu pentru nou-veniţi. Nu mă îndoiesc că discutaţi şi subiectul acesta.

— Da, bineînţeles, spuse preşedinta. Treaba voastră este să...

— Scuzaţi-mă, doamnă preşedintă, pot să preiau legătura? interveni doctorul Harris.

Dinah observă sclipirea fugară din ochii preşedintei şi aerul şocat de pe faţa ei. Preşedinta Statelor Unite tocmai fusese întreruptă din vorbit. Împinsă deoparte. Ca femeie care-şi croise singură drumul ascendent, probabil că astfel de lucruri îi atingeau nişte nervi sensibili.

Dar nu era vorba de aşa ceva. J.B.F. nu se întreba: „M-a întrerupt fiindcă sunt femeie?” Depăşiseră demult toate astea. Întrebarea pe care şi-o punea ea era: „M-a întrerupt fiindcă preşedintele Statelor Unite nu mai are importanţă?”

— E şi Lina acolo? întrebă doctorul Harris. Mişcaţi camera în lateral, vă rog... aha, aici erai. Lina, ţi-am citit articolele despre comportamentul de grup al peştilor din Marea Caraibilor. Grozave materiale.

— Nu ştiam că te interesează şi lucrurile de sub apă, spuse Lina Ferreira. Mulţumesc.

Ciudaţi mai sunt oamenii, se gândea Dinah. Să discute aşa ceva, într-un asemenea moment.

— Înregistrările video sunt uimitoare. Toţi se mişcă în formaţie strânsă, până ajunge un prădător între ei. Atunci, deodată, se deschide pur şi simplu un gol în roi şi prădătorul înoată prin el fără să prindă niciun peşte. În momentul următor sunt iar împreună. Mă rog, deocamdată nu-i nimic bătut în cuie, dar...

— Vrei să foloseşti comportamentul de roi în arcă?

— Denumirea propusă este Norul Arcă, reveni preşedinta în discuţie. Şi ai înţeles corect. Decât să punem toate ouăle într-un singur coş...

— Ouăle... *şi sperma,* murmură Jibran cu accentul lui de Lancashire, atât de încet, încât ajunse doar la urechile lui Dinah.

— Vom adopta o arhitectură distributivă, spuse J.B.F., rostind cuvintele poate cu prea multă atenţie, de parcă abia ar fi învăţat, cu zece minute în urmă, expresia aceea. Fiecare dintre navele care vor compune Norul Arcă va avea un anumit grad de autonomie. Le vom fabrica în serie, aşa mi s-a spus, şi le vom lansa cât de repede putem. Vor roi în jurul lui Izzy. Vor andoca împreună când se va putea face lucrul acesta în siguranţă, vor fi ca un ansamblu Tinkertoy, şi se va putea circula liber dintr-una în alta. Dar de cum s-ar apropia vreo piatră, fuuuu!

Îşi răşchiră degetele cu unghii mov ca pe nişte săgeţi cu vârfurile lăcuite, lansate în direcţii diferite.

„Dar cum rămâne cu Izzy?” se întrebă Dinah. Îşi spuse că nu era cel mai potrivit moment să întrebe.

— În perioada pregătitoare, toţi aveţi de îndeplinit anumite însărcinări, spuse preşedinta. Şi de aceea l-am rugat pe director să ni se alăture pentru această convorbire.

Se referea la Scott Spalding, directorul NASA.

— O să-i predau ştafeta lui Sparky ca să vă explice toate detaliile. După cum vă închipuiţi, mai am şi alte griji pe cap, aşa că e momentul să-mi iau la revedere de la voi.

Cei doisprezece din Banană scoaseră un murmur colectiv de mulţumire ca răspuns la plecarea preşedintei din sala de şedinţă, sau ce-o fi fost locul acela de unde se făcea transmisiunea video. Cineva roti camera până apăru în cadru Scott Spalding. Reuşise să facă rost de o haină, dar nu şi de cravată, şi probabil că nici n-avea să mai poarte vreuna până la sfârşitul vieţii. Pe vremea când era un tânăr astronaut, Sparky fusese propus pentru una dintre misiunile Apollo care aveau să fie anulate în urma tăierilor de buget de la începutul anilor 1970. Nu părăsise programul, luându-şi doctoratul în perioada de pauză care urmase în istoria zborului spaţial cu echipaj uman. Ghinionul continuase să se ţină scai de el când o misiune pe Skylab deja planificată fusese eliminată din cauza căderii premature a staţiei spaţiale în atmosferă. Perseverenţa lui dăduse roade în anii 1980, când o serie de misiuni ale navetei îi aduseseră statutul de expert veteran al corpului de astronauţi, capabil deopotrivă să repare panouri solare defecte şi să recite poeme de Rainer Maria Rilke. După vreo două decenii de lucrat în companii tehnologice tinere cu niveluri variabile de succes, fusese adus înapoi la NASA cu câţiva ani în urmă, când agenţia se apucase să-şi reorienteze misiunea, într-o direcţie nu foarte clară. Cei mai mulţi din Banană îl considerau simpatic, deşi cam obtuz, şi sentimentul general era că le-ar ţine spatele la nevoie.

Era imposibil de ghicit care anume dintre poeziile lui Rilke considera Sparky că puteau aborda situaţia dificilă în care ajunsese lumea. Timp de câteva clipe, după ce camera pivotă ca să obţină autofocalizarea pe faţa lui ofilită şi ridată, aproape ai fi zis că-i stăteau pe limbă nişte versuri. Însă apoi se scutură din starea aceea şi privi drept în obiectivul camerei cu ochii lui spălăciţi.

— Nu-mi găsesc cuvintele, spuse el, aşa că prefer să mă concentrez asupra chestiunii. Ivy, tu rămâi la conducere. Nimeni nu te-ntrece. Treaba ta e să menţii lucrurile în funcţiune pe orbită, să comunici cu noi, cei de jos, şi să ne spui ce nevoi ai. Dacă după toate astea te pomeneşti că-ţi rămâne ceva timp liber, anunţă-mă şi-ţi găsesc eu un hobby.

Îi făcu cu ochiul.

Şi continuă să-i bifeze pe toţi de pe listă.

Frank Casper, inginer electrician din Canada, şi Spencer Grindstaff, un american specialist în comunicaţii, care avusese însărcinări misterioase în slujba unor agenţii de contraspionaj, aveau să lucreze la punerea pe picioare a unei infrastructuri în reţea care să constituie suportul activităţilor din Norul Arcă. Jibran, specialistul în folosirea instrumentarului, care oricum ajungea mereu să se ocupe de asemenea treburi, urma să lucreze împreună cu ei.

Fiodor Panteleimon, un ins încărunţit, specialistul staţiei în materie de activităţi extravehiculare, şi Zeke Petersen, un american cu aspect mult mai tineresc, fost pilot militar, care mai avea la activ şi multe ore de experienţă în costumul spaţial, trebuiau să înceapă pregătirile pentru sosirea de noi module, care – fuseseră asiguraţi – erau proiectate şi construite cu o grabă atipică pentru NASA şi vor începe să sosească la Izzy în mai puţin de o lună. Estimarea aceasta i se păru lui Dinah ridicol de optimistă, până când îşi aminti că practic toate resursele planetei erau puse la lucru cu acel unic scop.

Lui Konrad Barth i se ceru doar să rămână după şedinţă pentru o discuţie cu Doob. Era evident că în curând avea să schimbe scopul tuturor dispozitivelor astronomice din staţia spaţială, punându-le să observe rocile care se apropiau. Era un subiect asupra căruia nimeni nu se arăta doritor să stăruie. Dacă Izzy era lovită de o piatră, indiferent de mărimea acesteia, se termina totul. În acest sens, chiar că n-avea niciun rost să pierzi timpul cu discuţii.

Specialiştii în ştiinţele naturii erau Lina Ferreira, australianca Margaret Coghlan, care studia efectele zborului în spaţiu asupra organismului uman, şi Jun Ueda, o biofiziciană niponă care desfăşura experimente de laborator despre efectele radiaţiei cosmice asupra ţesuturilor vii. În aceeaşi categorie generală intra şi inginerul italian Marco Aldebrandi, care se concentra asupra unei chestiuni mai practice: administrarea sistemelor de menţinere a vieţii care le asigurau tuturor existenţa. Dintre ei patru, Lina avea deja un statut special, în sensul că ea studiase cu adevărat comportamentele de roi. Munca ei anterioară nu avea o legătură foarte strânsă cu ceea ce făcuse până atunci în staţia spaţială, dar acum trebuia s-o scoată de la naftalină şi să facă din ea lucrarea vieţii sale. Sparky îi dădea mână liberă să

se pitească undeva într-un cotlon liniştit şi să petreacă un timp umplându-şi mintea cu lucrări de specialitate ca să se pună la curent cu informaţia actuală din domeniu. Lui Margaret şi lui Jun li se sugeră să-şi adune cercetările mai abstracte în sas şi să le facă vânt în spaţiu, după care să se pună pe treabă sub conducerea lui Marco, pregătind-o pe Izzy pentru o creştere uriaşă a populaţiei.

Cu asta se rezolvară unsprezece dintre cele douăsprezece nume. Sparky nu-i adresase încă niciun cuvânt lui Dinah.

Şedinţele nu fuseseră niciodată punctul ei forte. De câte ori se aşeza pe scaun într-o sală de şedinţe, se simţea de parcă juca un meci în deplasare. Iar conştientizarea acestui lucru o incomoda şi funcţiona ca o predicţie auto-împlinită. Aşa fusese dintotdeauna. Faptul că se sfârşea lumea nu schimba nimic. Pe măsură ce Sparky continua să bifeze nume de pe listă, spunându-i fiecăruia ce avea de făcut în săptămânile următoare, Dinah simţea tot mai acut că ea era punctul focal al întâlnirii, tocmai din cauză că discuţia încă nu se focalizase asupra ei. Iar când deveni limpede că era ultima pe lista lui Sparky, petrecu o bună bucată de vreme, în timp ce el discuta cu Margaret, cu Jun şi cu Marco, întrebându-se ce însemna asta. Tipic pentru ea, începu prin a presupune că era considerată atât de importantă, încât fusese păstrată pentru final. Dar, până la momentul în care Sparky îi rosti în sfârşit numele, avu timp să ajungă la o concluzie diferită despre ceea ce se petrecea. Inima îi bătea deja cu putere, simţea gâdilături în degetele mici şi limba îi umpluse toată gura.

— Dinah, spuse Sparky, tu eşti indispensabilă.

Ea ştia exact ce însemna asta în limbaj-de-şedinţă: de-ar putea, ăştia i-ar face vânt prin sas.

— Ai o gamă de aptitudini foarte largă şi toţi îţi admirăm enorm atitudinea.

Sparky nu le adresase celorlalţi niciun cuvânt despre atitudinea lor.

— Evident, mineritul pe asteroizi, căruia i-ai dedicat o parte atât de consistentă din cariera ta, e un proiect care dă rezultate pe termen lung. Dar noi avem de-a face acum cu un termen scurt.

— Desigur.

— Te deleg s-o asişti pe Ivy şi să cauţi modalităţi prin care să

te foloseşti de aptitudinile tale minunate în sprijinirea activităţii celorlalţi. Fiodor şi Zeke nu pot ieşi în spaţiu la nesfârşit. Poate roboţii tăi ar putea fi puşi să facă lucruri pe care ei n-au cum să le facă.

— Câtă vreme lucrurile astea implică tăiatul fierului, se vor descurca de minune, spuse Dinah.

— Grozav, spuse Sparky, ratând complet sarcasmul replicii.

În mintea lui, terminase deja cu conversaţia aceea şi nu făcea decât să mai îngăduie câteva momente de flecăreală până la întâlnirea post-şedinţă cu Doob şi cu Konrad.

Dinah era nemulţumită de sine însăşi. Cum îşi permisese să ajungă într-o asemenea stare de spirit în momente ca acestea?

Poate fiindcă exista de fapt o cauză întemeiată pentru ceea ce simţea atunci.

Era pe punctul de a-şi lua la revedere de la Sparky, când se întoarse la loc.

— O clipă, spuse ea. De acord cu tot ce-ai spus despre termenul scurt. Înţeleg asta. Dar dacă, sau când, va deveni operaţional acest Nor Arcă, ştii ce urmează, nu-i aşa?

Sparky n-avea chef de aşa ceva. Era nu atât iritat, cât stupefiat.

— Ce urmează?

— Oamenii trebuie să locuiască undeva. Iar dacă suprafaţa Pământului o să fie calcinată, va trebui să le facem locuinţe aici, pe orbită, din materia primă de care putem face rost. Asteroizi. De care avem infinit mai mulţi acum, mulţumită Agentului.

Sparky îşi acoperi faţa cu mâinile, expiră şi rămase nemişcat timp de un minut. Când îşi coborî braţele, Dinah observă că plânsese.

— Înainte de şedinţa asta am scris vreo cinci-şase scrisori de rămas-bun către prieteni vechi şi membri ai familiei, spuse el, şi când o să se termine, am de gând să continui cu restul listei. Poate apuc să termin jumătate din toate scrisorile pe care vreau să le scriu înainte ca destinatarii lor să fie omorâţi de Ploaia Solidă. Ce vreau eu să spun e că judec din perspectiva unui mort ambulant, ceea ce şi sunt de fapt. Iar asta-i o greşeală. Ar trebui să mă gândesc la ce te gândeşti tu. La viitorul pe care poate îl aşteptaţi cu nerăbdare tu şi alţi câţiva, dacă va fi să funcţioneze toate lucrurile astea.

— Chiar crezi că aşteptăm cu nerăbdare aşa ceva?

Sparky îi făcu cu ochiul.

— Nu că v-aţi gândi că viitorul are să fie nemaipomenit, ci în sensul că măcar vă gândiţi la el. Nu te contrazic. Dar ce vrei să fac eu acum?

— Să-mi păzeşti spatele, spuse Dinah. Să nu-i laşi să se descotorosească de Amalteea. Să nu-i laşi să-mi facă roboţii bucăţi şi să-i folosească pe post de piese de schimb. Vrei să lucrez o vreme la alte lucruri, în regulă. Dar când cerul o să se facă alb şi-o să înceapă să cadă Ploaia Solidă, Norul Arcă va avea nevoie de un program viabil pentru fabricat lucruri din materia asteroizilor, altfel nu-i chip să supravieţuiască oamenii aici, sus, timp de o mie de ani.

— Îţi păzesc spatele, Dinah, spuse Sparky, deşi nu ştiu cât te-ajută asta.

Şi privirea îi rătăci în direcţia uşii prin care ieşise preşedinta.

•

La momentul A+0, echipajul de douăsprezece persoane din Staţia Spaţială Internaţională includea un singur rus: locotenent-colonel Fiodor Antonovici Panteleimon, în vârstă de cincizeci şi cinci de ani, veteran care participase la şase misiuni şi optsprezece activităţi extravehiculare, eminenţa cenuşie a corpului de cosmonauţi. Nu era un lucru obişnuit. În primii ani, din echipajul uzual de şase membri al SSI, cel puţin doi erau cosmonauţi, în mod normal. Adăugarea Proiectului Amalteea şi a torului extinsese capacitatea maximă a staţiei la paisprezece persoane, iar numărul de ruşi ajunsese să varieze în mod obişnuit între doi şi cinci.

Luna se dezintegrase cu doar două săptămâni înainte de programata întoarcere acasă a lui Ivy, a lui Konrad şi a Linei pentru a fi înlocuiţi de alţi doi ruşi şi de un inginer britanic.

Din moment ce racheta şi echipajul său erau oricum gata de drum, Roskosmos – agenţia spaţială rusă – îşi văzu de treabă şi o lansă de pe cosmodromul Baikonur la A+0.17.

Capsula Soiuz andocă fără incidente la modulul nodal al lui Izzy. Spre deosebire de americani, cărora le plăcea să piloteze manual, ruşii transformaseră de mult andocarea într-o procedură automată.

Soiuz – calul de povară din ultimele decenii al lansării omului în spaţiu – era o stivă de trei module. La partea din spate avea o secţiune mecanică în care se aflau motoarele, rezervoarele de

combustibil, panourile fotovoltaice şi alte echipamente care funcţionau fără să necesite atmosferă. Secţiunea din faţă era un container mai mult sau mai puţin sferic, menit a fi presurizat cu aer respirabil şi în care exista suficient spaţiu gol pentru a le permite cosmonauţilor să se mişte, să muncească şi să-şi ducă traiul de zi cu zi. În centru se afla o secţiune mai mică, de forma unui clopot, conţinând trei fotolii speciale pe care să stea cosmonauţii, îmbrăcaţi cu costume spaţiale, în timpul ascensiunii şi, mai târziu, al coborârii înapoi pe Pământ, când coada de cometă incandescentă învăluia capsula. Interiorul acelei secţiuni era extrem de înghesuit, dar nu conta, din moment ce secţiunea era folosită doar pentru scurt timp, în perioada lansării şi în cea a reintrării în atmosferă; modulul orbital, care era sfera mai mare din faţă, era locul în care îşi petreceau cosmonauţii cea mai mare parte a timpului. Iar în vârful ei se afla dispozitivul de cuplare, care îi permitea să se conecteze la staţia spaţială sau la orice alt obiect echipat corespunzător.

Până cu vreo doi ani în urmă, capsulele Soiuz andocau de obicei la pupa modulului Zvezda, care reprezenta „coada” staţiei spaţiale. Ulterior, un nou modul, numit Nodul, fusese ataşat de Zvezda, extinzând spre „pupă” axa principală a staţiei spaţiale şi furnizând osia în jurul căreia se învârtea torul. Pentru a menţine compatibilitatea cu Soiuz, care trecuse testul timpului şi era omniprezent, Nodul fusese echipat cu un port şi o trapă corespunzătoare.

Fiindcă ceilalţi unsprezece erau ocupaţi cu însărcinările repartizate de Sparky, Dinah pluti spre „pupă” cât era Izzy de lungă – fiindcă atelierul ei era ataşat la capătul „proră” – şi deschise trapa de andocare ca să-i întâmpine pe nou-veniţi. Se aştepta să vadă câţiva oameni plutind liber în modulul orbital al nou-sositului Soiuz. Când colo, zări capul şi braţul unui singur cosmonaut, pe care îl recunoscu vag ca fiind Maxim Koşelev. Era încastrat într-o masă aproape solidă de vitamine.

În jargonul experţilor din domeniul zborului spaţial, „vitamine” însemna orice lucru mic, uşor şi extraordinar de valoros. Microcipuri, medicamente, piese de schimb, ukulele, mostre biologice, săpun şi hrană, toate se încadrau în categoria generală a „vitaminelor”. Fiinţele umane erau, desigur, cele mai importante vitamine, dacă nu cumva te numărai printre cei care

credeau că explorarea spaţiului trebuia lăsată exclusiv în seama roboţilor. Dinah participase la multe şedinţe în care colegii ei din industria mineritului pe asteroizi susţineau cu înfocare că rachetele, care erau atât de costisitoare, ar trebui folosite *numai* pentru transportul vitaminelor. Material voluminos precum metalele şi apa n-ar trebui niciodată lansate de la sol; ele ar trebui obţinute din miliardele de roci care rătăceau deja prin spaţiu.

O cutie sigilată conţinând seringi hipodermice se rostogoli afară şi ricoşă din fruntea ei, urmată de o pungă vidată cu pietricele din hidroxid de litiu, un flacon cu morfină, o rolă de condensatori pentru montaj pe suprafaţă şi un snop de creioane cu mină de plumb numărul doi gata ascuţite, legate cu bandă elastică. Imediat ce le împinse în lături, Dinah reuşi să înţeleagă peisajul: Maxim, îndesat într-un tunel de mărimea trupului omenesc, străbătând o masă de vitamine cu care fusese îndopată capsula până la refuz.

Cineva de la sol, de la Tiuratam, avusese inspiraţia să înghesuie şi câţiva saci de gunoi împăturiţi. Înţelegând aluzia, Dinah desfăcu unul şi-l folosi ca să strângă toate obiectele care scăpaseră deja şi care ameninţau să pornească haihui prin Izzy. Apoi începu să râcâie după altele. O mulţime de lucruri scăpară pe alături, dar majoritatea ajunseră în sac. Maxim se strecură în Nod să-şi întindă mădularele. Petrecuse şase ore înghesuit în capsulă. Dinah, care era mai micuţă, pătrunse în locul eliberat de el şi se apucă să-i arunce afară vitamine; Maxim n-avea altceva de făcut decât să ţină deschis un sac de gunoi ca să le prindă.

Un minut mai târziu, dezgropă o coapsă de om în combinezon albastru, apoi un umăr, apoi un braţ. Braţul se mişcă şi împinse către ea alt val de vitamine, dând la iveală un chip pe care Dinah îl recunoscu fiindcă îi studiase pagina de pe Wikipedia cu o jumătate de oră în urmă. Era Bolor-Erdene, o femeie care fusese cândva eliminată din programul de pregătire a cosmonauţilor fiindcă era prea mărunţică şi nu i se potrivea niciun costum spaţial standard. Era aşezată într-un fotoliu care în mod evident fusese improvizat special pentru ea. Era legat de o parte a modulului orbital numită Divanul printr-un aranjament improvizat din plase de ancorare, încă prăfuit de pe drumurile Kazahstanului. Dinah se întrebă dacă era ultima dată când mai

vedea ţărână, apoi se străduí să-şi alunge gândul.

Aşadar, Bolor-Erdene şi Maxim călătoriseră împreună în modulul orbital, lucru nemaiîntâlnit până atunci; regula era că oamenii călătoresc doar în modulul de reintrare în atmosferă, aflat la pupă.

Adevărul – pe care ar fi fost necumpătat din partea ei să-l rostească – era că, din moment ce călătoriseră în faţă, oamenii aceştia îşi dăduseră acordul pentru un drum numai dus, care ar fi putut să se transforme într-o misiune sinucigaşă în caz că ceva n-ar fi mers bine. Modulul orbital era expulzat în timpul procedurii de reintrare şi se făcea scrum în atmosferă. Numai pasagerii din modulul de reintrare puteau, măcar teoretic, să ajungă înapoi fără să-şi piardă viaţa.

Procedura de prindere a vitaminelor în saci înaintă prin trapă în modulul de reintrare şi începu să se multiplice pe măsură ce se eliberau feţe şi braţe. În cele trei fotolii, care *era şi normal* să fie ocupate de oameni, se aflau ceilalţi doi cosmonauţi programaţi pentru acel zbor, Iuri şi Viaceslav, şi englezul, pe nume Rhys.

Fără să piardă vreo clipă, Bolor-Erdene, Iuri şi Viaceslav se dezlegară din chingi şi urcară prin modulul orbital până în Nod. Rhys ceru să i se dea un scurt răgaz.

Dinah intră în Nod să-i salute pe ceilalţi patru. În vremuri normale, momentele acestea aveau o atmosferă măcar vag ceremonioasă, în care nou-sosiţii care intrau plutind prin trapă erau întâmpinaţi cu îmbrăţişări sau cel puţin se bătea palma cu ei, apoi se făceau fotografii. Moartea iminentă a tuturor celor de pe Pământ arunca o umbră asupra evenimentului, dar Dinah simţi că era de datoria ei să le adreseze măcar câteva cuvinte, fiecăruia în parte.

Bolor-Erdene o îndemnă să i se adreseze cu Bo. Se vedea că se trage din Extremul Orient, şi totuşi ochii şi pometii ei aveau ceva care nu prea părea a fi tipic pentru o chinezoaică. Dinah aflase deja, din căutările sale preliminare de pe internet, că Bo era de origine mongolă.

Iuri şi Maxim soseau în SSI pentru a treia, respectiv a patra oară. Viaceslav era înlocuitorul de ultimă oră al unui cosmonaut mai tânăr, care s-ar fi aflat la prima lui călătorie spre SSI. Viaceslav mai avea la activ două perioade de şedere în staţie. Aşadar, cu excepţia lui Bo, toţi ruşii aveau deja experienţă şi,

imediat după momentul scurt al salutului cu Dinah, plutiră mai departe prin mijlocul Nodului, privind curioşi în jur, fiindcă unii dintre ei nu-l mai văzuseră până atunci, şi intrară prin trapă în modulul Zvezda, unde se simţeau ca acasă. Schimbară între ei câteva replici laconice în rusă, din care Dinah înţelese cam cincizeci la sută. Toată lumea care muncea în Izzy trebuia să cunoască limba rusă cel puţin la nivelul limbajului de lucru.

Rhys Aitken era un inginer care-şi făcuse o carieră din realizarea de proiecte noi şi bizare, de obicei pentru clienţi înstăriţi. Până cu şaptesprezece zile în urmă, avusese misiunea de a pregăti infrastructura pentru adăugarea unui al doilea tor, şi mai mare, care trebuia construit în jurul unui Nod nou la pupa celui actual, pentru primirea turiştilor spaţiali. Proiectul făcea parte dintr-un parteneriat public-privat între NASA şi angajatorul lui Rhys, un miliardar britanic care se numărase printre pionierii din industria turismului spaţial. Rhys avea acum o misiune nouă, dar şi aceasta i se potrivea ca o mănuşă.

Dinah străbătu înapoi modulul orbital şi se uită prin trapă la Rhys, care zăcea nemişcat în fotoliul său.

— Prima dată în spaţiu? îl întrebă ea, deşi cunoştea deja răspunsul.

— N-aveţi Google aici?

Dacă ar fi venit din partea unui american, replica i s-ar fi părut pur şi simplu nesuferită, însă Dinah petrecuse destul timp în preajma unor britanici ca să n-o interpreteze greşit.

— Chestia e că nu pari prea nerăbdător să-ţi explorezi noua casă.

— Prelungesc cât pot procesul de descoperire. Şi-n afară de asta, m-au avertizat să nu-mi mişc capul.

— Ca să eviţi senzaţia de greaţă. Păi, da, e un sfat bun, spuse Dinah. Dar până la urmă tot va trebui să-l mişti.

Un pachet cu seminţe de castravete, ştampilat cu litere chirilice, pluti pe la urechea ei. Îl culese din zbor, cu grijă. Profitând că se apropiase, întinse mâna şi se prezentă:

— Dinah.

— Rhys.

Întinse şi el mâna, continuând să-şi ţină capul ţeapăn, cum fusese învăţat. Dar, cum obişnuiesc să facă majoritatea bărbaţilor, întoarse ochii după ea ca s-o poată măsura din priviri, apoi întoarse şi capul ca s-o măsoare mai bine.

— O să-ţi pară rău, spuse ea.

— Dumnezeule mare! exclamă el.

— Ai câteva minute la dispoziţie până o să-ţi vină pe gât tot ce-ai în stomac. Hai, ieşi de-acolo, să-ţi aduc o pungă.

•

Într-una dintre multele „nopţi” fără somn pe care le avea în ultima vreme, Dinah se pomenise făcându-şi griji în legătură cu tranzistorii. Tehnologia semiconductorilor moderni găsise o cale de a-i micşora foarte mult. Atât de mult, încât un singur val de radiaţie cosmică era destul ca să-i distrugă. Asta n-avea mare importanţă jos, pe planetă, fiindcă acolo riscurile erau mai mici şi cea mai mare parte a radiaţiei cosmice era blocată de atmosferă. Dar lucrurile stăteau cu totul altfel în privinţa componentelor electronice care trebuiau să funcţioneze în spaţiu. Complexuri militar-industriale din toată lumea contribuiseră cu o mulţime de bani şi forţă intelectuală la crearea de electronică *rad-hard*[3], cât mai rezistentă la acţiunea radiaţiei cosmice. Cipurile şi plăcile cu circuite imprimate astfel obţinute erau, în general, mai grosolane decât rafinatele electronice de larg consum la care ajunseseră să aibă pretenţii clienţii pământeni. Erau şi mult mai scumpe. Atât de scumpe, încât Dinah nu le folosise niciodată la roboţii ei. Ea folosea componente electronice standard, mici şi ieftine, aşteptându-se ca în fiecare săptămână să fie descoperiţi câţiva roboţi de-ai ei morţi. Un robot funcţional putea să care unul mort înapoi la micul sas dintre atelierul lui Dinah şi suprafaţa cavernoasă a Amalteei, iar Dinah îi înlocuia placa arsă cu una nouă. Uneori se întâmpla ca placa nouă să fie gata stricată, lovită de radiaţia cosmică în timpul pe care îl petrecuse stând pur şi simplu în depozit. Dar în pachetele cu vitamine expediate pe SSI cu misiunile de aprovizionare se găseau mereu plăci noi.

Singura protecţie faţă de razele cosmice era materia. O atmosferă densă cum era cea a Pământului avea efectul scontat; la fel şi un perete apărător mult mai subţire, din material dur, greu. Desigur, întâmplarea face că Dinah avea un astfel de perete, sub forma Amalteei înseşi. Orice obiect lipit de suprafaţa ei era apărat de razele cosmice venite din aproximativ jumătate de univers – jumătatea a cărei vedere era blocată de asteroid. Din acelaşi motiv, SSI era şi ea protejată, la adăpostul

[3] Rezistent la radiaţii ionizante.

Pământului, de orice radiaţie cosmică venită din direcţia aceea. Exista deci o zonă optimă, pe latura dinspre Pământ a atelierului lui Dinah, dar „sub” corpul masiv al Amalteei, unde razele cosmice nu puteau ajunge decât strecurându-se dinspre o fâşie de spaţiu relativ îngustă. Dinah îşi depozita în zona aceea cipurile şi plăcile de rezervă, doar aşa, ca să le dea o şansă în plus de supravieţuire, şi limita mereu timpul petrecut de roboţii ei pe acea parte a Amalteei care era orientată spre adâncul spaţiului.

Pe fereastra ei se vedea limpede o scobitură într-o latură a Amalteei, poate un străvechi crater de impact, cât să încapă în el un pepene verde.

În Ziua 9 – cu cinci zile înainte de şedinţa din Banană în care Doc Dubois le povestise despre Ploaia Solidă, iar preşedinta le spusese că n-aveau să se mai întoarcă niciodată acasă – îşi programase câţiva roboţi – pe cei care aveau cele mai eficace instrumente de tăiat – să înceapă adâncirea acelei scobituri. Poate că avusese o premoniţie despre ceea ce stătea să se întâmple. Sau poate că pur şi simplu îşi vedea de meseria ei; roboţii mineri trebuiau să poată duce la îndeplinire activităţi programate precum săparea de tunele în stâncă, şi era cazul să înceapă experimentele cu astfel de însărcinări.

Însă după şedinţa aceea din Banană se întorsese în micul ei atelier şi, în loc să bocească toată noaptea sau să scoată capul prin sas, preferase să modifice programul pe care îl urmau roboţii mititei şi să-i pună să schimbe direcţia tunelului, curbându-l uşor pe măsură ce se adâncea în asteroid. Până atunci, roboţii înaintaseră în linie dreaptă dinspre locul de unde privea ea, aşa că vedea prin ferestruica ei de cuarţ direct în scobitura cât un pepene şi mai departe, direct în tunelul pe care îl săpau roboţii. De fiecare dată când privea trebuia să lase în jos peste fereastră o apărătoare de sudură, fiindcă săpatul se făcea cu arcuri de plasmă, a căror strălucire violetă i-ar fi ars retina. La momentul când cei cinci nou-veniţi ajungeau la Izzy, în A+0.17, roboţii dispăruseră după colţ în tunelul construit de ei. Universul nu-i putea vedea. Razele cosmice îl străbat în linie dreaptă, ca lumina, deci nu aveau cum să treacă de cotitură.

Dinah îi puse să cioplească o mică adâncitură într-o latură a tunelului: o nişă pentru depozitare. Îşi împachetă laolaltă toate cipurile şi plăcile de rezervă. Era un pachet mic, dat fiind că

cipurile moderne erau mici şi puternice – un cub care-i încăpea în palmă. În mod normal, ar fi fost o idee proastă – o singură rază cosmică putea să străbată tot teancul şi să ardă toate plăcile concomitent. Îi dădu pachetul unui robot cu opt picioare, pe care-l scoase prin sas şi-l trimise în tunel. Privind prin obiectivul camerei lui video şi manevrând o mănuşă informatică conectată la braţele lui apucătoare, îl introduse în nişă, apoi îl făcu să-şi întindă braţele în lături şi să înţepenească în poziţia aceea, ca să nu alunece din loc. Tranzistorii ei erau acum în siguranţă.

Rhys îi urmărise toate manevrele. Se afla în Izzy de cinci ore şi se simţea prea rău ca să poată face orice altceva în afară de a zăcea nemişcat. Dinah, care avea atelierul plin de coliere de plastic, menghine şi alte dispozitive folositoare, îl ajutase să-şi fixeze capul între două ţevi pe care le capitonase cu spumă ca să le facă puţin mai confortabile. Îi lăsase o rezervă de pungi pentru vomitat şi plecase să-şi vadă de treburile ei.

— Ăsta din ce tip e? întrebă el.

— E un Crator, răspunse ea. Prescurtare de la crab apucător.

— Mi se pare un nume bun.

— E conformaţia cea mai potrivită pentru ceva destinat să-şi croiască drum pe suprafaţa unui bolovan. Fiecare picior are în vârf un electromagnet, ca să adere la Amalteea, care-i făcută în cea mai mare parte din fier. Când vrea să ridice piciorul ăla, e suficient să închidă magnetul.

— Sunt convins că te-ai gândit deja la asta, spuse Rhys cu delicateţe, dar în felul ăsta ai putea scobi tot asteroidul. Ai crea un mediu protejat. Poate chiar umplut cu aer.

Dinah încuviinţă în tăcere. Era ocupată să plaseze cele opt picioare ale Cratorului, unul câte unul, asigurându-se că erau înţepenite pe pereţii nişei. Ar fi fost jenant ca toate vitaminele să-i plutească afară şi să se piardă.

— Am discutat despre asta. Eu şi vreo opt mii de ingineri de la sol care lucrează la treaba asta.

— Păi, da, nu mi-am imaginat că-i un efort individual.

— Mă limitează gazul de lucru. Tăietoarele cu plasmă sunt foarte puternice, dar au nevoie de un anumit debit de gaz. Aproape orice gaz se poate folosi. Dar gazele industriale sunt rare şi valoroase aici, pe orbită, plus că au obiceiul enervant de-a scăpa în spaţiu.

— Dar dacă perforezi ceva, în loc să lucrezi la suprafaţă...

— Exact, spuse Dinah. Poţi să sigilezi ieşirile, ca să recuperezi gazul folosit şi să-l reciclezi.

— Deci, cu alte cuvinte, m-aţi depăşit deja serios.

Partea de sus a feţei lui Dinah era ascunsă într-un echipament de RV[4], dar se putea vedea că zâmbeşte.

— Asta-i treaba cu spaţiul cosmic, spuse ea. Atâţia inşi deştepţi sunt interesaţi de el, încât e foarte greu să vii cu vreo idee într-adevăr nouă.

Urmă o pauză în conversaţia lor, timp în care Dinah preluă controlul asupra altui robot şi-l puse să înainteze în tunel.

— Abia dacă-mi mişc ochii în orbite, şi tot văd cel puţin încă trei tipuri morfologice în bestiarul tău.

— Ofidul e obţinut prin modificarea unui robot creat să exploreze clădiri prăbuşite. Care şi el a fost obţinut, evident, prin adaptarea formei de şarpe.

— Un ofidian[5], presupun, după nume.

— Îhî. Electromagneţii sunt aranjaţi pe trupul Ofidului de jur-împrejur, în spirală dublă, în aşa fel încât, închizându-i pe unii şi deschizându-i pe alţii, poate să ruleze cumva în diagonală pe suprafaţă, cu un consum minim.

— Chestia aia care arată ca o fulerenă sferică pare să folosească o şmecherie asemănătoare.

— I-ai nimerit numele la fix. De fapt chiar aşa le zicem ăstora, Fuleri. În limbaj tehnic, e o chestie numită...

— Tensegritate.

Dinah simţi că se îmbujorează.

— Bine’nţeles, tu ştii deja tot ce-i de ştiut despre lucrurile astea. În orice caz, fiindcă e mare şi aproximativ sferic, poate să se rostogolească în orice direcţie făcând şmecherii cu electromagneţii şi lungindu-şi sau scurtându-şi barele. Creierele lor sunt în ambalajul ăla care arată ca un fel de nucleu suspendat în mijloc.

— Cratori, Ofizi şi Fuleri. Ăstora mititei cum le spui?

— Naţi. Ei sunt încercarea noastră de-a construi un roi. Lina a tot gravitat în jurul problemei în timpul ei liber.

În scurta pauză care urmă în conversaţia lor, amândoi chibzuiră la exprimarea aceea nefericită.

---

[4] Realitate virtuală.

[5] Şarpe (reptilă din subordinul ofidienilor).

— E încă într-o fază experimentală, continuă Dinah. Dar ideea e că pot să se prindă unii de alţii după necesităţi, ca furnicile care se fac ghem laolaltă ca să traverseze apa. Ştiu că probabil sună cam ciudat. Nu-s activităţi obişnuite în inginerie.

— Nici eu nu-s un inginer obişnuit. M-am ocupat o vreme de biomimetică, adică ceea ce faci tu aici. Atât că eu construiesc lucruri care stau pe loc.

— Bun. Deci înţelegi.

Dinah îşi scoase ochelarii 3-D pe care-i folosise ca să vadă prin ochii Cratorului. Al doilea robot, un Ofid, se proţăpise în tunel în spatele Cratorului şi îşi înălţase capul ca de cobră ca să proiecteze lumină asupra lui şi să-l filmeze. Cu privirea ţintă la ecranul plat, Dinah puse Ofidul să panorameze înainte şi înapoi ca să inspecteze poziţionarea Cratorului, asigurându-se că nu era chip să scape nicio placă de acolo.

— Da. Înţeleg, spuse Rhys, apoi adăugă: Nu sunt în măsură să-ţi spun cum să-ţi faci treaba. Dar ştii ce fac crabii pustnici, nu-i aşa?

Dinah avu nevoie de câteva clipe ca să-şi amintească. Nu fusese niciodată genul amator de mers la plajă.

— Se adăpostesc în carapacele lepădate de alţi crabi.

— Nu de alţi crabi, ci de moluşte. Dar aşa-i, ăsta-i răspunsul.

Dinah se gândi un moment, apoi întoarse capul să se uite la el. Parcă i se mai dusese culoarea aceea verde şi nu mai asuda ca înainte.

— Cred că-nţeleg unde vrei s-ajungi.

— Şi mai bine, spuse Rhys, gândeşte-te la foraminifere.

— Ce-s astea?

— Cele mai mari organisme unicelulare din lume. Trăiesc sub gheaţa din Antarctica. Şi, pe măsură ce cresc, adună grăunţe de nisip din mediul înconjurător şi le lipesc laolaltă ca să formeze un înveliş dur.

— Cam aşa ca Ben Grimm? întrebă ea.

Făcea referire la un personaj de bandă desenată, cel placat cu armură dintre Cei Patru Fantastici. Nu se aştepta ca Rhys să bage de seamă. Dar el replică imediat:

— Da, ca să amintim o altă victimă a radiaţiei cosmice. Dar fără alienare şi autocompătimire.

— Mereu mi-am dorit piele ca a Omului de Piatră.

— Nici că ţi s-ar potrivi aşa bine ca pielea pe care ţi-a dat-o

Domnul. Dar ca metodă prin care să-ţi păzeşti roboţii de razele cosmice fără să le răpeşti libertatea de-a mişuna pe-acolo...

— Cred că m-am îndrăgostit, spuse ea.

El îşi lipi o pungă peste gură şi vomită.

•

Cum îi spui lumii întregi că urmează să moară? Doob era bucuros că nu trebuia s-o spună el. Nu trebuia decât să stea în picioare în spatele preşedintei Statelor Unite. Treaba lui era să aibă un aer serios – ceea ce nu era dificil –, ca sculptat într-un Munte Rushmore de savanţi eminenţi, aliniaţi în spatele unui semicerc de lideri mondiali. Privea ţintă în ceafa lui J.B.F, în timp ce ea explica situaţia cu un teleprompter. Era flancată de preşedintele Chinei şi de cel al Indiei, care spuneau aceleaşi lucruri, în acelaşi timp, în mandarină şi în hindi. Înşiraţi în evantai către laturi erau prim-miniştrii Japoniei, Marii Britanii, Franţei şi (ca un fel de împuternicit al celei mai mari părţi din America Latină şi al propriei sale ţări) cel al Spaniei, cancelarul Germaniei, preşedinţii Nigeriei, Rusiei şi Egiptului, papa, imami importanţi reprezentând principalele ramuri ale credinţei islamice, un rabin şi un preot buddhist. Anunţurile erau făcute simultan, astfel încât un număr cât mai mare de reprezentanţi ai rasei umane să afle noutăţile în aceeaşi clipă, fără a fi nevoiţi să aştepte traducerea.

Dacă însărcinarea ar fi căzut pe umerii lui Dubois Jerome Xavier Harris, doctor în ştiinţe, acesta ar fi spus ceva de genul: Uitaţi cum stă treaba, toţi murim până la urmă. În principiu, din şapte miliarde de oameni care trăiesc acum pe Pământ, toţi vor fi morţi peste o sută de ani, majoritatea mult mai curând. Nimeni nu vrea să moară, dar cei mai mulţi acceptă cu calm că are să se-ntâmple şi asta.

O persoană care ar muri peste doi ani din cauza Ploii Solide n-ar fi mai moartă decât cineva care ar muri peste şaptesprezece ani într-un accident de maşină.

Singurul lucru care se schimbase era faptul că toată lumea îşi cunoştea acum cu aproximaţie momentul şi felul în care avea să moară.

Şi, cunoscându-le, puteau face pregătiri. Unele dintre ele, în interior: împăcarea cu Dumnezeul tău. Altele aveau legătură cu moştenirea lăsată generaţiei următoare.

Iar în punctul acela lucrurile deveneau interesante, fiindcă

niciunul dintre aranjamentele tradiţionale privitoare la succesiune nu avea să supravieţuiască Ploii Solide. Nu avea niciun sens să-ţi scrii testamentul, pentru că toate bunurile tale aveau să fie distruse împreună cu tine şi nici nu aveau să mai existe supravieţuitori care să le primească.

În schimb, moştenirea urma să fie compusă din ceea ce aveau să realizeze oamenii din Norul Arcă în secolele şi mileniile următoare. Norul Arcă era singurul lucru care conta.

Anunţul se făcu lângă Lacul Crater, din Oregon. Departamentul de Stat rechiziţionase cabana cu aspect rustic cocoţată la mare înălţime deasupra lacului, pe buza craterului, adusese demnitarii cu avioanele, umpluse până la refuz zona de campare şi parcările din apropiere cu agenţi de securitate, presă şi servicii conexe. Chiar în clipele acelea, puşcaşi marini înşiraţi pe autostradă întorceau din drum vilegiaturiştii dezamăgiţi, explicându-le că parcul era închis şi punându-le în vedere să-şi deschidă aparatele de radio şi să asculte ştirile, dacă voiau într-adevăr să înţeleagă motivul. Ca să-şi privească într-o perspectivă mai largă întreruperea vacanţei.

Cerul era limpede, ceea ce însemna că era frig. Culoarea lacului din adâncul craterului era cel mai pur albastru pe care-l văzuse Doob vreodată, iar văzduhul de deasupra lui avea o nuanţă mai deschisă a aceleiaşi culori. El şi toţi ceilalţi stăteau cu spatele la peisaj în timpul anunţului. Nişte genii ale politicii din stafful prezidenţial calculaseră cu exactitate cum trebuia să funcţioneze imaginea de ansamblu. Camerele erau suite pe un eşafodaj ca să poată filma de sus în jos, asigurând astfel un fundal panoramic la rezoluţie înaltă cu craterul, insula Wizard, cu peticele ei rare de copaci, şi buza muntelui vârstată cu omăt. Mesajul era acolo, în ochii oricui voia să-l citească. Cu şase sau opt mii de ani în urmă, o catastrofă inimaginabilă se petrecuse în acel loc. Oamenii care au supravieţuit păstraseră vie amintirea acelei întâmplări în legende despre o încleştare apocaliptică dintre zeii cerului şi cei ai adâncurilor. Acum era un loc superb. Preşedinta şi unii dintre ceilalţi lideri îşi împleteau anunţul cu povestea aceea. Doob şi oamenii de ştiinţă din jurul lui – profesori de la mari universităţi din toată lumea – nu auzeau ce se spunea. Discursurile liderilor erau proiectate în exterior, către lume, iar sunetele care le ieşeau din gură erau înghiţite de rafalele vântului vuind peste stânci şi printre copaci.

La patru metri în spatele preşedintei, Doob se uita cum îi răscoleşte vântul pletele. Se comentase intens despre părul lui J.B.F. în zilele dinainte de Zero, pe vremea când astfel de lucruri chiar li se păreau importante comentatorilor din lumea modei şi-a politicii. Era de un blond întunecat, vârstat cu argintiu. Şi-l purta drept, lung până la umeri. Avea patruzeci şi doi de ani, ceea ce însemna că era cel mai tânăr preşedinte din istoria Statelor Unite, întrecându-l pe J.F.K. cu un an. Cochetase cu politica în anii studenţiei la Berkeley, dar apoi optase pentru un MBA şi un stagiu de consultanţă în afaceri la o agenţie foarte influentă, înainte de a se angaja la o firmă de tehnologie din Los Angeles, capabilă, dar lipsită de succes. Sub conducerea ei, compania întorsese sorţii în favoarea sa, ajungând până la a fi achiziţionată de Google, în urma unei tranzacţii care făcuse din ea o femeie bogată. Se măritase cu un actor devenit producător, cu zece ani mai în vârstă decât ea, pe care îl cunoscuse la un dineu în Malibu. La vremea aceea, el era deja implicat în diverse confruntări din arena politică, din moment ce unele dintre filmele lui erau documentare politice în toată regula sau thrillere cu conotaţii politice. Latinoamerican, cu o istorie familială care includea unele persecuţii sub regimul castrist, Roberto era un fel de cameleon politic, amestecând libertarianismul şi populismul într-un fel care intriga ambele tabere şi reuşind să nu provoace respingere din partea nimănui, cu excepţia celor mai duri extremişti. Îi mergea mereu, fiindcă era chipeş, fermecător şi, după cum recunoştea şi el fără rezerve, n-avea destulă educaţie academică pentru a fi în stare să descâlcească toate iţele.

După ce-şi crease, aşadar, o confortabilă viaţă de familie şi luase decizia îndelung comentată de a-şi păstra numele de fată, Julia Bliss Flaherty îşi reorientase atenţia către politică. Pierduse la mustaţă o cursă electorală pentru funcţia de senator al Californiei. Vizibil însărcinată în ziua alegerilor, nu după mult timp dăduse naştere unui prunc cu sindromul Down şi se transformase într-un fel de test Rorschach uman pentru tot felul de anxietăţi legate de amniocenteză şi de avortul selectiv. Făcând turul talk-show-urilor care dezbăteau astfel de subiecte, atrăsese asupra ei atenţia ştaifurilor de campanii politice naţionale din ambele aripi. În timpul campaniei prezidenţiale care urmase, se pomenise în postura neobişnuită de candidat pe lista scurtă a ambelor partide pentru funcţia de vicepreşedinte.

Era credincioasă căii de mijloc, iar politica ei era îndeajuns de ambiguă ca să extindă raza de acţiune a democraţilor către dreapta şi pe a republicanilor către stânga. Nimeni nu-şi închipuise că avea să sfârşească prin a ocupa Biroul Oval; în ultima vreme, nu era o aşteptare serioasă din partea vicepreşedinţilor. Dar scandalul care îl doborâse pe preşedinte în doar zece luni de la instalarea în funcţie o propulsase pe ea la preşedinţie şi făcuse din coafura ei o pradă facilă în articole de presă de lungimea unor dizertaţii. Cele mai multe se ocupau de sclipirile argintii din părul ei. Erau oare naturale, sau artificiale? Dacă erau naturale, de ce nu se descotorosea de ele? Mijloacele tehnice necesare existau. Dacă erau artificiale, atunci nu era cumva doar o şmecherie meschină ca să pară mai în vârstă şi mai serioasă? În orice caz, e nevoie ca femeia din societatea de azi să-şi confecţioneze un aspect de matroană ca să fie luată în serios?

Doob era convins că nimeni n-avea să mai scrie vreodată un astfel de articol după anunţul pe care-l făcea J.B.F. în ziua aceea. Şi adevărul era că simţea jena de rigoare pentru faptul că tocmai într-o zi ca aceea îi zbura gândul, fie şi fugar, la coafura preşedintei.

Dar aşa funcţionează mintea omenească. Mintea nu se poate gândi tot timpul la Sfârşitul Lumii. Are nevoie de câte o pauză când şi când, de câte o zbenguială printre chestiuni minore. Fiindcă prin informaţia minoră se ancorează mintea în realitate, aşa cum cel mai impunător dintre stejari e ancorat, în ultimă instanţă, printr-un sistem de radicule nu mai groase decât şuviţele argintii din părul preşedintei.

Anunţurile începuseră toate în acelaşi moment, dar unele durau mai mult decât altele, pentru că imamii şi papa trecuseră imediat la rostirea de rugăciuni. Preşedinta şi alţi lideri laici, care terminaseră ce aveau de spus, rămaseră pe loc într-o postură incomodă, timp de un minut-două, apoi începură să se tragă încetişor către consilierii lor, care-i înveliră în haine groase. Doob şi ceilalţi oameni de ştiinţă, care făceau parte din fundal în aceeaşi măsură ca şi Lacul Crater, se văzură nevoiţi să rămână la locurile lor până se termina şi ultima rugăciune.

Îşi spuse că putea să vină aici cu Amelia să privească amândoi când avea să se întâmple. Ar fi un loc numai bun de observat Cerul Alb şi începutul Ploii Solide. Cât durase anunţul,

nu văzuse decât un singur bolid brăzdând cerul în partea de sud, o dâră de foc alb suficient de strălucitoare ca să-i lase pe retină o dungă albăstrie care se estompa lent; explodase în două, apoi în cinci bucăţi separate, după care dispăruse dincolo de orizont. Era prea departe ca să-i simtă pe faţă radiaţia încinsă. Dar cei care se nimeriseră mai aproape de asemenea întâmplări recente relataseră că se simţea foarte clar căldura. Era o senzaţie trecătoare, de vreme ce bolizii se apropiau şi dispăreau cu viteze hipersonice. Dar atunci când avea să înceapă cu adevărat Ploaia Solidă, bolizii aveau să vină în valuri dense şi iuţi, dârele lor incandescente încrucişându-se pe cer şi apoi contopindu-se într-o sferă completă de căldură arzătoare. Până şi cei care aveau norocul – dacă acesta era cuvântul potrivit – să nu fie loviţi de-a dreptul de vreo piatră aveau să fie alungaţi în adăposturi. Iar adăposturile ar fi trebuit să fie din materiale gen foaie de metal, care să reflecte dogoarea şi să nu ia foc. Ar fi câştigat astfel ceva timp, dar în scurt timp aerul însuşi avea să devină prea fierbinte ca să poată fi respirat. Se tot întreba în care moment anume din acest viitor apropiat era cazul să-şi pună pur şi simplu capăt vieţii.

Trecuseră trei săptămâni şi o zi de la dezintegrarea Lunii şi doar douăsprezece zile de când ajunsese la convingerea că urma să se producă Ploaia Solidă. Într-un fel, îl uluia rapiditatea cu care reacţionaseră liderii mondiali. Dar fuseseră stimulaţi să răspundă din cauza răspândirii zvonurilor. Aceleaşi calcule fuseseră făcute de astronomi din toată lumea. Erau oameni obişnuiţi să lucreze la vedere, să-şi împărtăşească ideile cu liste întregi de e-mailuri. Oricine dorea cu adevărat să ştie şi avea conexiune la internet ar fi putut afla despre Ploaia Solidă încă de acum o săptămână. Doob îşi dădea seama că preşedinta şi ceilalţi lideri fuseseră forţaţi să iasă la rampă mai devreme decât ar fi avut de gând, ca să se poată concentra asupra dezvoltării Norului Arcă fără să fie nevoie să-l ţină secret.

Dar şi pentru a putea să le ofere oamenilor din toată lumea puţină „agentivitate”. Fără vreo legătură cu Agentul care sfâşiase Luna. În jargonul oamenilor de felul celor care organizaseră anunţul din ziua aceea, „agentivitate” însemna să le oferi oamenilor opţiuni, să le dai de făcut lucruri pe puterile lor şi care să aibă efect – imaginar sau nu. Bineînţeles că nu puteau face nimic împotriva Ploii Solide. Şi foarte puţini dintre ei

puteau contribui din punct de vedere tehnic la construcţia Norului Arcă, pentru că exista un număr limitat de persoane calificate să facă ieşiri extravehiculare în spaţiu sau să asambleze motoare de rachete, iar acestea fuseseră deja mobilizate.

Dar existau şi lucruri pe care le putea face publicul ca să ajute Norul Arcă să-şi îndeplinească misiunea şi ca urmare să devină la rândul său parte din moştenirea care avea să fie purtată mai departe în spaţiu.

După ce se terminară şi anunţurile, şi rugăciunile, trei oameni se apropiară de pupitrul central, la care vorbise preşedinta cu câteva minute mai devreme. Urmau să vorbească în limba engleză, iar cuvintele lor să fie traduse în toate limbile pentru care organizatorii fuseseră în stare să găsească interpreţi. Prima urcă pe estradă Mary Bulinski, ministrul de Interne al Statelor Unite, excursionistă şi căţărătoare inveterată, încă agilă la cei şaizeci de ani ai săi. Era de profesie biolog specialist în viaţa sălbatică. Urmă Celani Mbangwa, o femeie masivă din Africa de Sud, artistă respectată. Ultimul luă cuvântul Clarence Crouch, geneticianul de la Cambridge care câştigase un Premiu Nobel, deplasându-se lent cu ajutorul unui baston fiindcă propriile-i gene îi jucaseră un renghi urât şi se îmbolnăvise de cancer la colon. Înainta pe terenul pietros susţinut de o studentă a sa din programul postdoctoral, Moira Crewe, care părea să nu se dezlipească niciodată de lângă el. Soţia lui Clarence îşi luase viaţa cu zece ani în urmă, iar King’s College era singurul lucru care-i mai ţinea laolaltă trupul şi sufletul.

Toţi fuseseră puşi la curent, cu câteva zile în urmă, în legătură cu ceea ce avea să se întâmple, astfel încât să aibă timp să-şi revină cât de cât din şoc şi să se facă prezentabili pentru transmisia televizată. Cât de curând posibil, fuseseră aduşi cu avionul în Oregon şi instalaţi în cabana de pe buza vulcanului. Doob şi alţi oameni de ştiinţă veniţi din toate colţurile lumii îşi organizaseră un fel de centru de operaţiuni într-o sală de şedinţe de la parter, unde încercau să-şi dea seama ce ar trebui să spună Mary, Celani şi Clarence. Fiindcă era vorba de o parte esenţială a anunţului. Nimeni nu se aştepta cu adevărat să se producă panică în masă ori haos. Se va întâmpla şi aşa ceva, desigur. Dar era de presupus că miliarde de oameni vor vrea să ştie cum puteau fi de folos. Şi trebuia să li se dea nişte

răspunsuri.

Aşa că nici nu mai conta că Mary, Celani şi Clarence stăteau cu spatele la Doob şi vorbeau în vântul rece, fiindcă el ştia ce aveau de spus, după ce parcursese textul de o sută de ori.

Partea lui Mary era un discurs despre cum avea să păstreze Norul Arcă moştenirea genetică a ecosistemelor de pe Pământ în formă digitală. Nu puteau trimite girafe în spaţiu, nici nu le-ar fi putut ţine în viaţă odată ce ajungeau acolo, dar puteau să păstreze mostre din ţesuturile lor. Spaţiul era un frigider teribil de eficient. În plus, se puteau înregistra secvenţele genetice prin încărcarea de mostre în maşini, dezasamblarea lanţurilor de ADN în perechi de nucleotide şi conservarea lor sub forma unor stringuri de informaţie care puteau fi lesne arhivate şi multiplicate. La Norul Arcă aveau să fie trimise maşini speciale, care puteau să ia aceste înregistrări digitale şi să le transforme din nou în ADN funcţional, inserându-l în celule vii, astfel încât girafele, arborii sequoia şi balenele să poată fi reconstituite din elementele de bază, cândva, poate la mii de ani distanţă în viitor. Cum puteau oamenii de rând să fie de folos? Adunând mostre de viaţă din mediul lor, în special de la forme de viaţă rare şi neobişnuite, făcând fotografii şi înregistrând datele GPS cu telefoanele lor mobile şi trimiţând totul la anumite adrese, fără taxe poştale.

Dintr-un anume punct de vedere, Mary avea cea mai grea misiune, fiindcă acea parte a planului era doar vrăjeală, ceea ce precis că ştia şi ea. Biologii colectaseră cu mult timp în urmă toate mostrele care prezentau vreo importanţă. Toate florile, toate craniile de raton, penele de păsări, crengile şi melcii trimise prin poştă de copii săritori aveau să sfârşească prin a fi distruse. Toate maşinile de secvenţiere genetică operau deja la viteză maximă, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şi la fel operau maşinile care produceau alte asemenea maşini. Cu toate acestea, Mary reuşi să-şi livreze discursul în mod convingător, sau aşa presupuse Doob, după felul cum îşi ţinea umerii şi după mişcările capului în timp ce citea de pe teleprompter.

Treaba lui Celani era să convingă populaţia întregii lumi că putea contribui la o moştenire literară, artistică şi spirituală care avea să-i supravieţuiască. Toate cărţile şi toate website-urile din lume fuseseră deja arhivate. Ce li se cerea acum oamenilor era

să scrie povesti şi poezii, să picteze sau pur şi simplu să se filmeze şi să se fotografieze pe ei înşişi, pentru ca într-o bună zi, în viitorul îndepărtat, înregistrările acelea să fie frunzărite de urmaşi ai Pionierilor din Norul Arcă. Partea aceasta era mai uşor de explicat în mod convingător, pentru că era rezonabil şi simplu. Nu era nimic complicat sau ilogic în arhivarea unei mulţimi de fişiere digitale şi în trimiterea lor în spaţiu.

Clarence, ultimul la tribună, avea de dat nişte explicaţii.

Doob îi cunoştea pe dinafară textul discursului. Discutaseră diferite modalităţi de exprimare, dar Clarence tindea mereu către formulări liturgice arhaice, care i se potriveau mai bine.

— A sosit vremea pentru o mare Consultare a Sorţilor, anunţă el. Domnul a socotit potrivit să populeze Pământul cu oameni de multe culori şi soiuri. O povară s-a lăsat acum pe umerii noştri, aşa cum s-a lăsat cândva pe umerii lui Noe. Asemenea lui, şi noi trebuie să ne populăm Arca într-un fel care să respecte diversitatea vieţii din jurul nostru. Mary Bulinski a vorbit deja despre cum vom păstra moştenirea plantelor, a animalelor şi-a altor forme de viaţă din întreaga lume. Nu vom face precum Noe, să le urcăm la bordul Arcei două câte două. Nu este loc pentru ele şi nu e chip să le ţinem în viaţă. Vom proceda în alt mod în privinţa plantelor şi-a animalelor. Însă altminteri stau lucrurile cu oamenii acestei lumi. Vom avea trebuinţă de oameni în această Arcă. Nu este un mecanism automat. Va avea nevoie de ingeniozitatea şi de adaptabilitatea minţii omeneşti. O vom popula. Vom începe cu astronauţi, cosmonauţi, militari şi oameni de ştiinţă, a căror pricepere se cere. Dar numărul acestora este limitat şi selecţia se face dintr-o mică parte din populaţia planetei.

Întrebarea aceasta – cât de mulţi? – îi chinuise în tot acest timp. În decurs de doi ani, câte fiinţe umane puteau fi lansate în spaţiu, presupunând că toate fabricile de rachete operau la foc continuu şi că nu-şi făcea nimeni prea multe scrupule în privinţa procedurilor de siguranţă? Estimările variau până la două ordine de mărime, de la câteva sute la zeci de mii. N-aveau nici cea mai vagă idee. Şi una era să-i urce pe orbită, alta era să-i ţină în viaţă. Cele mai temeinice estimări pe care le văzuse Doob convergeau către o zonă aflată undeva între cinci sute şi o mie. Dar curăţaseră cu grijă discursul lui Clarence de orice menţionare a unui număr anume şi chiar de posibile aluzii.

— Rugăm fiecare cătun, oraş, metropolă şi district să facă o Tragere la Sorţi şi să aleagă două persoane tinere, un băiat şi o fată, drept candidaţi pentru antrenament şi includere în echipajul Norului Arcă. Nu căutăm să impunem nicio regulă sau procedură în privinţa modalităţii de realizare a selecţiei. Obiectivul nostru este de a păstra, cât mai bine cu putinţă, diversitatea genetică şi culturală a rasei umane. Avem încredere că acei candidaţi selectaţi vor fi un exemplu al celor mai frumoase trăsături ale comunităţilor din care au fost aleşi.

Era o declaraţie subtil contradictorie. Clarence spunea că n-aveau de gând să impună nicio regulă. Însă regula o impuseseră deja insistând că trebuia să fie câte un băiat şi o fată. Ştiau prea bine că avea să fie o chestiune problematică în multe culturi.

— Băieţii şi fetele care sunt astfel aleşi, continuă Clarence, vor fi adunaţi laolaltă într-o reţea de tabere şi campusuri, unde vor fi instruiţi pentru misiunea pe care o vor întreprinde, şi vor fi trimişi pe Norul Arcă imediat ce se va crea loc pentru ei.

Doob, conştient că era posibil să se afle pe fundal în obiectivul vreunei camere, făcea tot posibilul să-şi menţină o expresie impenetrabilă. Nu că ar fi fost minciuni sfruntate ceea ce spunea Clarence. Dar omitea o mulţime de lucruri. Câţi băieţi şi fete aveau să ajungă în acele tabere? Mai mulţi decât puteau fi transportaţi sau cazaţi în orice arcă spaţială imaginabilă. Câţi dintre ei puteau fi cu adevărat instruiţi să fie de folos în vreun fel?

În realitate, avea să fie o procedură mult mai discriminatorie decât o făcea Clarence să pară. Doar o parte dintre cei aleşi prin Tragerea la Sorţi aveau să fie luaţi în arcă. Cei care făceau parte din grupuri etnice rare sau deosebite erau probabil avantajaţi. Odată ajunşi la centrul de antrenament, vor începe să-şi dea seama că, de fapt, nu toţi vor ajunge să fie lansaţi în spaţiu înainte de Ploaia Solidă. Se va ajunge la o situaţie competitivă. Poate brutală. Lui Doob nu-i plăcea să se gândească la asta.

Pentru a mia oară în ultimele trei săptămâni, chibzuia la felul bizar în care funcţiona mintea omenească. Nu conta că în taberele de instruire condiţiile puteau deveni dezagreabile. N-avea nicio importanţă. Şi totuşi, gândul la nişte tineri care se poartă crud unii cu alţii îl necăjea mai tare decât faptul că cei mai mulţi dintre ei aveau să moară.

O draperie fremătă la o fereastră a cabanei şi Doob privi într-

acolo; o văzu pe Amelia, cu braţele încrucişate, cu coatele sprijinite de pervaz, privind la el de sus, din camera pe care o împărţiseră în ultimele trei nopţi. Rămăsese înăuntru ca să poată urmări totul la televizorul din cameră şi să-l anunţe cum arătase tot evenimentul filmat, cum îl prezentaseră comentatorii şi experţii.

Era săptămâna cu Ziua Recunoştinţei. Elevii aveau vacanţă. Ea luase miercuri avionul până la Eugene, închiriase o maşină şi venise aici să fie alături de el.

Personalul de la cabană, încă nepus la curent cu ceea ce urma să se petreacă, servise la masă tradiţionalul curcan în după-amiaza de joi. Oamenii de ştiinţă, politicienii şi militarii care veniseră acolo din toată lumea să asiste la sfârşitul vremurilor încercaseră să vadă partea umoristică a sărbătorii. Într-un fel însă, Doob chiar *era* recunoscător. Era recunoscător că Amelia venise să-şi petreacă timpul cu el. Era recunoscător că apăruse în viaţa lui exact la momentul în care avea mai mare nevoie de cineva lângă el.

În Ziua 7, când o cunoscuse pe Amelia şi se îndrăgostise pe loc de ea, se simţise ridicol. Se întrebase ce se petrecea în creierul lui de reacţionase în felul acesta. Dar ea îi dăduse de înţeles, în stilul ei exact, de-a dreptul aspru, de învăţătoare la şcoala elementară, că interesul era reciproc. Şcoala la care preda ea era la ceva mai mult de un kilometru distanţă de campusul Caltech, aşa că se puteau întâlni la sfârşitul după amiezii să ia cina pe fugă, înainte ca ea să plece acasă ca să corecteze lucrări, iar el să se întoarcă la birou ca să verifice din nou şi din nou calculele despre exponenţial, despre Cerul Alb. Prăpastia dintre bucuria unei noi iubiri şi conştientizarea tot mai acută a ceea ce urma să se întâmple aproape că depăşea puterea minţii sale de a construi punţi peste ea. Se trezea în fiecare dimineaţă şi se bucura de acele prime momente de conştienţă, după care mintea începea să-i penduleze incontrolabil de la un subiect la celălalt.

După ce se întorsese de la Camp David şi după teleconferinţa în care îi explicase diverse chestiuni echipajului din Staţia Spaţială Internaţională, ea îl întrebase ce anume îl necăjea, iar el îi povestise. În noaptea aceea dormiseră pentru prima dată împreună. Dar au mai dormit de trei ori împreună înainte ca el să descopere că era capabil să facă sex. Nu groaza de

catastrofa viitoare îl oprise. Dezastrele pot fi sexy uneori. Unele dintre cele mai reuşite partide de sex din viaţa lui le avusese pe drum spre câte o înmormântare a cuiva drag. Dar ceea ce îl apăsa şi îl făcea impotent fuseseră stresul şi agitaţia faptului că trebuia să-şi comunice ştirea pe rând câte unei singure persoane.

Problema era rezolvată. Acum ştia toată lumea.

Clarence îşi încheie anunţul cu nişte vorbe însufleţitoare despre cum tinerii şi tinerele care urcau la adăpost în Norul Arcă aveau să clădească o nouă civilizaţie în spaţiu şi aveau s-o populeze cu moştenirea genetică a întregii omeniri. Spermă, ovule şi embrioni, toate congelate, vor fi trimise acolo sus, astfel încât chiar şi cei lăsaţi să moară pe suprafaţa Pământului se puteau bucura de o rază de speranţă, aceea că odraslele lor vor creşte cândva şi vor ajunge la maturitate în colonii spaţiale de pe orbită, intrând în comuniune cu strămoşii lor de demult prin intermediul scrisorilor, al fotografiilor şi-al înregistrărilor video, păstrate în formă digitală. Lui Doob i se părea că partea aceasta a discursului era în plus, o bucată adăugată acolo doar ca să ofere o scânteie de speranţă. Dar ştia că, într-un fel, era cel mai important lucru pe care îl putea spune oricare dintre vorbitori în ziua aceea. Restul mesajului fusese copleşitor de sumbru, prea şocant pentru cei mai mulţi oameni ca să poată fi înţeles cu adevărat. Prezentatorii de ştiri care se ocupau de eveniment fuseseră puşi să jure că vor păstra secretul şi fuseseră informaţi cu o zi înainte, ca să aibă timp să-şi revină emoţional, în speranţa că aveau să-şi ţină firea când vor transmite în direct. Anunţul *trebuia* să se încheie dându-le oamenilor măcar un pai de care să se agaţe. Profesorul acesta de la Cambridge, blând şi arhaic, ros pe dinăuntru de cancer, vorbindu-le în cadenţa versetelor din Biblie despre lumea nouă din ceruri, populată de copiii celor morţi, care vor venera JPEG-urile şi GIF urile strămoşilor lor, era transmiţătorul celui mai înălţător mesaj la care putea spera cineva în ziua aceea. Trebuia să-l comunice cât mai credibil, şi reuşea. Iar Doob şi toţi ceilalţi oameni de ştiinţă care conduceau acum programul Norul Arcă, împreună cu militarii, politicienii şi marii afacerişti ai lumii, erau nevoiţi să se conformeze.

Moira Crewe, studenta din programul postdoctoral al lui Clarence, şi Mary Bulinski îl sprijiniră de câte un braţ pe

Clarence şi-l ajutară să coboare treptele către buza craterului, unde câţiva jurnalişti năuciţi de şoc se adunaseră să pună întrebări. În cea mai mare parte însă era pustiu pe-acolo. Nimic din zarva obişnuită care se stârnea de obicei după o conferinţă de presă. Majoritatea reţelelor media predaseră legătura direct la sediile lor.

Doob ridică privirea spre fereastră. Amelia îşi dădu părul după ureche şi se retrase de la geam. Porni şi el către cabană, târşâindu-şi picioarele ţepene de frig. Se gândea la toate mostrele acelea congelate de spermă şi ovule. Cât timp puteau rezista? Se ştia că astfel de celule puteau fi dezgheţate şi folosite pentru obţinerea de copii normali chiar şi după douăzeci de ani în congelator. Razele cosmice ar complica lucrurile. O singură rază care trece printr-un trup omenesc ar putea vătăma câteva celule, dar organismul are o mulţime de celule de rezervă. Aceeaşi rază ar distruge sperma unicelulară sau ovulul dacă ar trece prin ele.

Ideea de bază era că fiecare bărbat care trăia acum pe Pământ putea să ejaculeze într-o eprubetă, fiecare femeie putea să se ducă la un cabinet pentru procedura mult mai complicată de recoltare a ovulelor şi se puteau aduna embrioni cu milioanele ca să fie puşi la gheaţă, dar nimic din toate astea n-ar conta câtuşi de puţin dacă n-ar exista tinere sănătoase dornice să primească aceste donaţii în pântecele lor şi să suporte gestaţia timp de nouă luni. Cu timpul, populaţia avea să sporească. O nouă generaţie de – la drept vorbind – utere funcţionale avea să apară în paisprezece, cincisprezece ani. Şi încă o generaţie ar fi disponibilă în treizeci de ani. Dar până atunci multe dintre mostrele congelate de care îşi legau speranţele oamenii de pe Pământ îşi vor fi depăşit data expirării.

Trebuia ca majoritatea populaţiei din Norul Arcă să fie compusă din femei.

Pentru asta mai erau şi alte argumente în afară de procrearea cât mai multor bebeluşi. Studiul efectelor pe termen lung ale zborului spaţial sugera că femeile erau mai puţin susceptibile decât bărbaţii să sufere vătămări din cauza radiaţiei. Erau mai micuţe, în medie, ocupau mai puţin spaţiu, necesitau mai puţină mâncare şi mai puţin aer. Iar studiile sociologice acreditau ideea că se descurcau mai bine când erau înghesuite laolaltă în spaţii mici pe timp îndelungat. Erau concluzii controversate, fiindcă

pătrundeau în subiecte angoasante precum natural versus cultural, ori dacă identitatea de gen era un construct social sau un program genetic. Dar, dacă se întâmpla să crezi în ideea că băieţii erau programaţi prin selecţie darwiniană să alerge pe coclauri azvârlind suliţe în animalele sălbatice – lucru pe care fiecare părinte care a crescut vreodată un puştan trebuia să-l ia în serios –, atunci era dificil să-ţi închipui o mulţime de băieţi petrecându-şi viaţa în nişte conserve de tablă.

Sistemul de tabere în care tinerii aleşi prin Tragerea la Sorţi trebuiau duşi pentru instruire şi selecţie avea să fie un fel de capcană pentru puştani. Băieţi tineri aveau să intre acolo, dar n-aveau să mai iasă. Cu excepţia câtorva norocoşi.

Picioarele îl purtau către cabană de câteva minute şi în tot acest timp îl sâcâise vaga senzaţie că era ceva ce trebuia neapărat să facă.

Să discute cu presa. Da, asta era. În mod normal echipele de filmare erau dirijate în direcţia lui. Şi în mod normal încerca să le fenteze. Dar nu şi azi. Azi era dornic să stea pe loc şi să discute, să fie Doc Dubois pentru miliardele de oameni din ţara televizorului. Dar nimeni nu venea după el. Prezentatori de toate naţionalităţile, cu privirile pline de patos pironite în telepromptere, intonau comentarii prefabricate. Jurnalişti de mai mică importanţă – bloggeri specializaţi în tehnologie şi experţi independenţi – îşi scriau relatările. Doob observă o faţă familiară, a lui Tavistock Prowse, undeva într-un colţ al parcării. Sprijinise o tabletă pe un trepied, îşi orientase camera spre el însuşi, îşi prinsese cu o clamă un microfon fără fir şi transmitea un fel de video blog, probabil pentru website-ul revistei *Turing,* pentru care lucra de oho, o mulţime de ani. Doob îl cunoştea de două decenii. Arăta rău de tot. Îşi făcuse apariţia în dimineaţa aceea. N-avea acreditările sau nivelul de acces necesare pentru a primi înştiinţarea în avans, aşa că tot ce auzise acolo era noutate absolută pentru el. Doob îi semnalizase de câteva ori în seara precedentă, pe Twitter şi pe Facebook, încercând să-şi avertizeze vechiul prieten ca să nu fie prins pe picior greşit de anunţul oficial, dar Tav nu răspunsese.

Nu părea cel mai bun moment pentru un interviu improvizat cu Tav, aşa că Doob merse mai departe ca şi când nu l-ar fi văzut. Îşi flutură legitimaţia către tipii de la Serviciul Secret postaţi la intrarea în cabană, dar asta doar ca să fie politicos,

fiindcă ştiau cine era şi deja îi deschideau uşa.

Trecu pe lângă lifturi şi urcă scările până la camera lui doar ca să-şi pună sângele în mişcare pe la extremităţi. Amelia lăsase uşa întredeschisă. Atârnă pe clanţă indicatorul NU DERANJAŢI, încuie uşa în urma lui şi se prăbuşi pe un scaun. Ea stătea tot la fereastră, cocoţată pe pervazul lat, rustic. Latura aceea a cabanei era ferită de soare, dar lumina zilei pătrundea prin fereastră şi îi scălda faţa, scoţându-i în evidenţă ridurile care începeau să i se formeze sub ochi şi în jurul gurii. Era o honduriano-americancă de generaţia a doua, un fel de melanj complicat afro-indo-spaniol, cu ochi mari, păr ondulat, agilă ca o pasăre, dar având firea aceea esenţialmente pozitivă de care are nevoie orice educator. Era o caracteristică de dorit în circumstanţele actuale.

— Ei, s-a terminat, spuse ea. Cred că ţi s-a luat ditamai piatra de pe suflet.

— Am zece interviuri de dat în următoarele două zile ca să explic de ce şi pentru ce, spuse el. Dar ai dreptate. E floare la ureche, pe lângă ce înseamnă să comunici ştirea prima dată.

— E doar matematică, spuse ea.

— E doar matematică.

— Şi după aceea?

— Adică după următoarele două zile?

— Mda. Pe urmă ce-o să mai fie?

— N-aş putea spune că m-am gândit de pe-acum, recunoscu el. Dar trebuie să adunăm date în continuare. Să perfecţionăm pronosticul. Cu cât ştim mai precis momentul când are să se-ntâmple Cerul Alb, cu atât mai bine putem organiza programul de lansări şi tot restul.

— Tragerea la Sorţi, spuse ea.

— Şi aia.

— Te duci şi tu, nu-i aşa, Dubois?

Nu i se adresa niciodată folosindu-i porecla.

— Poftim?

Un licăr de iritare îi aprinse trăsăturile – lucru neobişnuit pentru ea –, dar apoi, privindu-l cu mare atenţie, expresia i se schimbă treptat într-una de amuzament.

— Nu ştii.

— Ce nu ştiu, Amelia?

— Evident că te duci.

— Unde să mă duc?

— În Norul Arcă. O să aibă nevoie de tine. Eşti printre puţinii care pot fi de folos acolo sus. Printre puţinii care sunt în stare într-adevăr să-i sporească şansele de supravieţuire. Care pot fi lideri.

Adevărul e că nu-i trecuse prin minte lucrul acela până nu-l auzise din gura ei. Dar atunci înţelese că probabil era adevărat.

— Of, Iisuse Cristoase, spuse el, cred c-aş prefera să dau ortul popii aici, pe Pământ. Cu tine. Mă gândeam c-am putea să venim amândoi aici, să campăm pe buza vulcanului şi să ne uităm cum se-ntâmplă. O să fie cel mai uluitor lucru din toate timpurile.

— O întâlnire fierbinte de-a binelea, spuse Amelia. Nu, cred c-o să-mi petrec ziua aia cu familia.

— Tu şi cu mine am putea deveni o familie până atunci.

Licăreau lacrimi în pliurile de sub ochii ei; se şterse pe sub nas cu un deget.

— Asta cred că-i cea mai ciudată cerere în căsătorie din lume, spuse ea. Dubois, chestia e că soţul meu are să fie pe orbită şi eu o să fiu în California.

— Aş putea să caut o metodă să...

Ea scutură din cap.

— Nici în ruptul capului n-o să fie ăştia de-acord să ducă sus în Norul Arcă o învăţătoare de trei’ş’cinci de ani.

Ştia şi el că aşa era.

— Dar un embrion congelat... asta ar fi o posibilitate.

— Asta precis că-i cea mai ciudată *ofertă* din lume, spuse Doob.

— Trăim în vremuri ciudate. Sunt fertilă în momentul ăsta. Îmi dau seama. Ai terminat-o cu prezervativele, tigrule.

Aşa se face că, la o jumătate de oră după ce ascultase, cu scepticismul maxim al intelectualului, discursul liniştitor al lui Clarence Crouch şi-l demontase în minte din punct de vedere logic, dovedindu-şi că nu era decât o fărâmă de alinare pentru miliardele de îndoliaţi, ceva care să le distragă atenţia şi să-i ţină ocupaţi cu activităţi sexuale în timpul celor doi ani pe care-i mai aveau la dispoziţie, Doc Dubois era în braţele Ameliei şi ea în braţele lui, şi se ocupau împreună de crearea unui embrion pe care el să-l ducă în spaţiu ca să fie implantat în pântecele unei alte femei, necunoscute.

Deja se gândea la înregistrările video pe care avea de gând să le realizeze ca să-şi înveţe copilul despre calculul matematic, când ajunse la orgasm.

•

Dinah se bucura că nu se aflase jos, pe planetă, când se făcuse anunţul oficial de la Lacul Crater. Stătea singură în atelierul ei, uitându-se pe fereastră, pe lângă silueta neagră şi neregulată a Amalteei, la fâşia de un albastru luminos a Pământului aflat dedesubt. Cunoştea ora la care se făcea anunţul şi cât de mult era programat să dureze. Prefera să nu urmărească fluxul video. O frapa ciudăţenia faptului că Pământul în sine nu-şi schimbase deloc aspectul. Acolo jos, şapte miliarde de oameni ascultau cele mai proaste ştiri imaginabile. Treceau printr-o traumă emoţională colectivă cum nu se mai pomenise alta în toată istoria rasei umane. Forţe de poliţie şi efective militare erau desfăşurate în spaţii publice pentru „a păstra ordinea”, indiferent ce mai însemna şi asta. Însă Pământul arăta la fel.

Radioul ei începu să ţiuie. Îşi coborî privirea, clipi să-şi alunge lacrimile şi văzu Alaska, încovoiată peste marginea curbată a lumii, departe spre nord.

SUNTEM MÂNDRI CĂ EŞTI ACOLO SUS

Recunoscu stilul tatălui său – felul cum atingea cheia Morse – la fel de uşor cum îi recunoştea mirosul sau vocea. Răspunse:

AŞ FI VRUT SĂ VĂ MAI VĂD O DATĂ
TUŞA BEVERLY ÎNSĂMÂNŢEAZĂ NIŞTE LOTURI CU CARTOFI. SUNTEM BINE.

Dinah plânse o vreme.

QSL, semnaliză el; era un cod Q care însemna, în cazul acela, „Mai eşti acolo?”

Ea răspunse tot cu QSL, însemnând „Da”.

Ştia că scopul codurilor Q era de a eficientiza comunicarea, dar acum înţelegea că ele puteau servi şi altor scopuri. Cu ajutorul lor puteai să pui cap la cap câteva frânturi de informaţie utilă când cuvintele se dovedeau prea dificile.

MAI BINE TE APUCI DE LUCRU PUŞTOAICO
ŞI TU NU MAI POCNI CHEIA AIA ŞI AJUT-O PE BEV
TE IUBESC QRT
QRT

— Eu tot mă mai minunez cum de pricepi ceva din treaba asta.

Dinah se întoarse şi dădu cu ochii de Rhys Aitken, suspendat în tambuchiul care făcea legătura dintre atelierul ei şi MURCOS: Modulul Utilitar de Resurse Comerciale în Spaţiu, acela fiind obiectul de forma unei conserve uriaşe care conecta capătul de la proră al lui Izzy cu Amalteea. MURCOS avea de-a lungul laturilor câteva porturi de andocare unde se puteau conecta alte module. Din cauza a tot felul de întârzieri şi tăieri de fonduri, în prezent doar unul dintre aceste porturi era dat în folosinţă, iar Rhys plutea în interiorul lui. La subsuoară avea un pachet învelit într-o pătură.

Dinah îşi trase nasul, dându-şi seama dintr-odată că arăta într-un hal fără de hal.

— De când stai acolo?

— Nu de multă vreme.

Ea îi întoarse spatele, înşfăcă un prosop şi se şterse la ochi şi la nas. Rhys îşi făcu de lucru bătând-o uşor pe spate.

— N-am mai suportat să mă uit la anunţul oficial, spuse el, aşa că am încercat să mă fac util. Am descoperit ceva minunat. Apa curge în sus. Bine, de fapt ştiam asta deja. Într-o secţiune anume a torului, sub plăcile podelei, unde tinde să se adune condensul... e o chestiune mai veche de mentenanţă, pe care o ţinem sub observaţie... Aşa că ţi-am adus ceva.

Ea se întoarse şi privi la legătura de sub braţul lui.

— O duzină de trandafiri?

— Poate săptămâna viitoare. Până atunci...

Şi îi întinse pachetul. Ea îl luă. Ca toate celelalte lucruri de pe staţie, plutea, desigur, uşor ca fulgul, dar îşi dădea seama după inerţie că avea ceva masă.

Îl dezveli din pătură şi auzi o scârţâială şi o sfârâială, apoi văzu dedesubt un strat de folie metalizată Mylar, din cea care o acoperea pe Izzy ca scut termic. Obiectul de sub folie părea grosolan şi neregulat. Şi era rece. Îndepărtă folia de Mylar, dând la iveală o dală de gheaţă. Era ovală şi arăta ca o lentilă: o

băltoacă îngheţată.

— Perfect, spuse ea.

Câteva picături de apă scăpară în jur, rotindu-se şi sclipind ca nişte diamante în lancea de lumină solară care străpungea mica fereastră a atelierului. Dinah le prinse cu acelaşi prosop pe care-l folosise mai înainte ca să-şi usuce faţa. Dar nu înainte de a se opri, doar un moment, ca să le admire cum străluceau. Ca o mică galaxie de stele noi.

— Spuneai ceva despre un mesaj criptic de la Sean Probst.

— Toate mesajele lui sunt aşa, chiar şi după ce sunt decriptate, spuse ea.

Sean Probst era şeful ei, fondatorul şi preşedintele companiei Arjuna Expeditions.

— Era ceva cu gheaţa, în orice caz, continuă Rhys.

— Stai puţin, hai s-o ducem p-asta în sas, să nu se mai topească.

— Aşa-i.

Rhys se împinse către celălalt capăt al atelierului, unde se vedea o uşă rotundă, cu diametrul de circa o jumătate de metru, încastrată în peretele curbat.

— Văd numai clipoceli verzi de jur-împrejur, deci pot s-o deschid, da?

— E-n regulă.

El acţionă o pârghie care eliberă mecanismul încuietor, apoi deschise uşa, dincolo de care se vedea un spaţiu mic. Acela era sasul pe care-l folosea Dinah când avea nevoie să aducă înăuntru vreun robot pentru revizie sau să-l trimită înapoi pe Amalteea. Sasurile de uz uman erau mari – era nevoie să încapă în ele cel puţin o persoană îmbrăcată în voluminosul costum spaţial –, complicate şi costisitoare, pe de o parte din cauza cerinţelor de siguranţă, pe de altă parte pentru că erau proiectate în cadrul unor programe guvernamentale. Spre deosebire de ele, acesta ajunsese în stadiul de prototip în doar câteva săptămâni, prin munca unei mici echipe de la Arjuna Expeditions, şi era destinat echipamentelor mai mici. Avea aproximativ dimensiunile unei pubele. Ca să nu ocupe spaţiu la interior, se proiecta în afară pe o latură a modulului, împungând spaţiul ca un hidrant butucănos şi supradimensionat. La capătul exterior avea o trapă boltită, pe care Dinah o putea deschide sau închide din atelierul ei, prin intermediul unui racord din

tacheţi şi pârghii parcă întrupat de-a dreptul dintr-un roman de Jules Vreme. Bineînţeles, la momentul acela trapa era închisă, iar sasul era plin cu aer răcit zdravăn, de vreme ce abia cu câteva minute în urmă ajunsese soarele să-şi trimită razele pe exteriorul ei.

Dinah împinse cu blândeţe bucata de gheaţă, care pluti prin tot atelierul până la Rhys.

— Plimbă balonu'! strigă el şi o prinse.

— Poftim?

— E din rugby, îi explică el şi strecură bucata de gheaţă în sas. N-ai un Crator, ceva, să vină-ncoace şi să ia asta?

— Acuşica, spuse ea. Deocamdată stă bine acolo.

— Aşa-i.

Rhys închise uşa de la interior şi trase de pârghie s-o încuie. Apoi se întoarse şi se uită la Dinah, iar ea îi susţinu privirea, şi se cântăriră aşa unul pe altul timp de câteva clipe.

— Deci apa condensează şi face băltoace într-un loc anume din tor, spuse ea, unde poţi s-ajungi dacă tragi în sus o placă din podea?

— Da.

— Şi îngheaţă?

— Mă rog, în mod normal, nu. Oi fi ajutat-o eu să îngheţe când am umblat pe la anumite comenzi.

— Aha.

— Încercam doar să economisesc nişte curent.

Dinah, care plutea în capătul opus al atelierului, pe unde se făcea conexiunea cu MURCOS, privi prin deschizătura uşii să verifice dacă nu era cineva acolo. Ştia că unii erau într-o şedinţă în tor, iar alţii efectuau o ieşire în spaţiu.

— Acuma, *practic*..., începu ea.

— Practic, e o greşeală, spuse el.

Ea îi admiră luciditatea lipsită de menajamente.

— E o greşeală, continuă el, fiindcă bucata aia de gheaţă, când o să deschizi trapa exterioară şi-o s-o scoţi în spaţiu, unde roboţii tăi pot să-şi facă de cap pe ea, o să sublimeze.

Sublimarea era, în esenţă, acelaşi lucru cu evaporarea, sărind însă peste faza lichidă; nu însemna altceva decât procesul prin care un solid expus vidului se transforma treptat în vapori şi dispărea. Gheaţa avea tendinţa de a face asta repejor, dacă nu era păstrată la temperaturi extrem de joase.

— Vasăzică, spuse Dinah, Izzy are să piardă apă, care-i o resursă foarte rară şi valoroasă.

— N-o să i se simtă lipsa, o asigură Rhys plin de voioşie. Nu mai e ca pe vremuri. Acum, după ce oamenii ăia au făcut anunţul oficial, roiuri de rachete o să urce încoace repede de tot.

— Totuşi, ce vrea Sean de la mine e un proiect al lui Arjuna Expeditions. O treabă comercială. O chestie privată. Pe când apa e la comun...

— Dinah.

— Da?

— Iubito, dă-o-ncolo.

Urmă o lungă tăcere, căreia Dinah îi puse capăt cu un oftat adânc.

— Bine.

Rhys avea dreptate. Acum totul se schimbase.

— Acuma, ce anume vrea el şi unde se-ncadrează gheaţa în treaba asta?

Uşoara iritare pe care i-o producea curiozitatea lui Rhys cedă în cele din urmă. Poate îi era de folos ajutorul lui. Întoarse capul spre fereastră şi făcu semn către familiara siluetă voluminoasă a Amalteei, de care o despărţeau doar câţiva metri.

— Asta-i cariera mea, şi cariera familiei mele, spuse ea. Lucrul cu mineralele. Stânca dură. Minereul de metal. Toţi roboţii ăştia sunt optimizaţi pentru operaţiunea de deplasare pe ditamai bucata de fier. Se folosesc de magneţi ca să se prindă de ea. Ca să opereze, folosesc unelte cu arc de plasmă sau cu discuri abrazive. Acuma, Sean îmi zice practic să las deoparte toate astea. Gheaţa e viitorul, aşa zice el. Nu vrea s-audă de nimic altceva. Nu vrea să mai lucrez la altceva.

— Pe Pământ e o grămadă de gheaţă, îi aminti Rhys, dar nu te gândeşti niciodată la ea ca la un mineral.

Ea încuviinţă dând din cap.

— E doar o pacoste de care trebuie să cureţi drumul.

— Colegii tăi de jos, de pe planetă, lucrează şi ei cu gheaţă?

— Judecând după e-mailurile care circulă, e o directivă generală pe toată compania, spuse ea. Cumpără gheaţă cu camioanele, o descarcă pe podea în laborator şi răcesc toată clădirea... Din fericire, e iarnă în Seattle şi n-au nevoie să coboare temperatura decât cu câteva grade. Toţi îşi cumpără indispensabili de la REI ca să poată lucra în frigiderul ăla.

— Cum e să lucrezi pentru Domnul Îngheţ?

— Era să zic pentru Pinguin, spuse Dinah, dar în Seattle nu umblă lumea cu umbrele[6].

— Nici jobene nu poartă, din câte ştiu. Nu, categoric, în scenariul ăsta apare Domnul Îngheţ.

— În orice caz, continuă Dinah, transportul de vitamine care-a sosit ieri conţinea câteva d-astea.

Deschise un dulap de lângă masa ei de lucru şi scoase o pungă din plastic cenuşiu metalizat, folosită la protejarea electronicelor sensibile la electricitatea statică. O carte de vizită de la NASA era prinsă de ea cu bandă adezivă.

— E frumos să ai prieteni sus-puşi, comentă Rhys.

Observase numele de pe cartea de vizită: Scott „Sparky” Spalding, administratorul NASA.

Dinah zâmbi.

— Sau jos, după cum stau lucrurile.

Nu era o glumă prea reuşită. Rhys nu răspunse. Dinah îşi simţi obrajii cam încălziţi. Nu atât din cauza tentativei de umor ratate, cât dintr-un fel de mecanism social defensiv.

— Scott mi-a spus acum câteva săptămâni că n-are de gând să se descotorosească de mine. Că-mi păzeşte el spatele.

— Asta ce înseamnă mai exact?

— Că lucrul cu roboţii o să continue. C-o să-mi păstrez slujba. Nu l-am crezut. Dar cred c-a stat de vorbă cu Sean Probst. Fiindcă Sean i-a trimis astea lui Sparky cu FedEx-ul acum vreo câteva zile, şi-acuma iată-le aici.

Desfăcu marginea resigilabilă a pungii, îşi băgă înăuntru degetul mare şi arătătorul şi trase afară o şmecherie cam de mărimea unui bob de orez. De la distanţă arăta ca o celulă fotovoltaică, un simplu solz de silicon, dar cu câteva apendice mici.

— Ce-s bucăţelele alea care atârnă? se interesă Rhys.

— Un sistem locomotor.

— Picioare?

— Se-ntâmplă că ăsta are chiar picioare. Alţii au un fel de mici şenile de tanc, sau cilindri rotitori, sau bătătoare.

— Bătătoare? Ăsta-i un termen tehnic?

— Jargon de mineri. O metodă de mutat echipament greu pe

[6] Domnul Îngheţ (Mr. Freeze) şi Pinguinul (care poartă joben şi foloseşte arme letale camuflate în umbrele) sunt personaje de bandă desenată, adversari ai lui Batman.

sol. O să-ţi arăt mai târziu.

— Vasăzică, spuse Rhys, planul de lucru ar fi evaluarea modurilor în care se pot deplasa roboţii pe gheaţă fără să alunece şi să se piardă.

— Mda. Se pare că astea toate funcţionează, mai mult sau mai puţin, la sol, în Seattle. Eu ar trebui să le evaluez comportarea în spaţiu.

— Bun aşa! În cazul ăsta, mare noroc pe tine că...

— Că am şi eu bucata mea de gheaţă. Îhî. Îţi mulţumesc pentru ea.

— Şi plăcerea-i cu-atât mai mare, cu cât e marfă de contrabandă? întrebă el, ridicând din sprâncene.

Dublul înţeles era cât se poate de limpede.

— Nu-i aşa romantic ca o duzină de trandafiri, ripostă ea.

— Totuşi, ce încearcă un bărbat să comunice printr-o duzină de trandafiri? Pur şi simplu, că se gândeşte la tine.

La scurt timp după ce sosise în Izzy, Dinah instalase o draperie pe care o putea trage peste deschizătura pe unde se pătrundea în atelierul ei. Nu era cine ştie ce, doar o pătură, dar o ascundea vederii când voia să tragă un pui de somn în atelier şi comunica mesajul că nu voia să fie deranjată, cel puţin nu înainte ca respectivul să bată la uşă. Acum se întinse şi trase draperia peste gura de acces. Apoi se întoarse cu spatele la Rhys, care părea şi foarte dornic, şi foarte pregătit.

— Cum stai cu răul de spaţiu? îl întrebă. Pari ceva mai... ăă... înviorat.

— Mă simt cum nu se poate mai bine. Toate fluidele corporale sunt sub control.

— Lasă, că văd eu dacă-i aşa.

•

Invazia rusă începu o săptămână mai târziu, cu un potop de zboruri care produse ceea ce NASA descria drept „rezultate variabile”, iar Roskosmos numea „o rată a mortalităţii acceptabilă”.

Văzută din depărtare, Izzy părea alcătuită aproape în întregime din panouri solare. Din punct de vedere structural, ele erau pentru staţia spaţială ceea ce sunt aripile pentru trupul păsării, în sensul că scopul lor era să aibă o suprafaţă cât mai mare, fiind în acelaşi timp cât mai uşoare cu putinţă.

Cea mai mare parte din masă, forţă şi creier se afla în „trup” –

o stivă de module ca nişte bidoane de tablă înşirate la mijloc, între „aripi” –, care era minuscul prin comparaţie. Din multe unghiuri nici măcar nu puteai să-l vezi. Singura parte a stivei suficient de mare ca să fie observată de la distanţă erau adăugirile din ultimii ani: Amalteea la un capăt şi torul la celălalt.

Panourile solare – ca şi alte structuri vag similare, a căror funcţie era de a disipa căldura reziduală în spaţiu – erau ţinute laolaltă de Ansamblul de Grinzi Integrate. Când era folosit de inginerii structurişti, cuvântul „grindă” însemna doar ceva care arăta ca un turn radio sau ca un pod de oţel: o reţea de lonjeroane unite sub forma unui grilaj, oferind maximum de rigiditate cu minimum de greutate. În unele părţi ale lui Izzy, lonjeroanele erau vizibile, dar în general erau acoperite de panourile care le făceau să pară mai compacte decât erau de fapt. În spatele acelor panouri exista o configuraţie impenetrabilă de circuite electrice, ţevărie, baterii, senzori şi mecanisme pentru desfăşurarea şi rotirea panourilor solare. Cu câteva excepţii minore, nimic din Ansamblul de Grinzi Integrate nu era presurizat – nicio parte a lui nu era menită să conţină aer sau să găzduiască fiinţe umane. Era precum instalaţiile mecanice de pe acoperişul unui zgârie-nori, expuse intemperiilor şi rareori vizitate de oameni. Astronauţii făceau acolo ieşiri în spaţiu ca să cârpăcească la instalaţia electrică sau să repare lucruri care nu mai funcţionau, dar majoritatea echipajului din Izzy îşi petrecea misiunile de la cap la coadă în interiorul mult mai măruntei stive de bidoane care constituia „trunchiul” staţiei.

Situaţia aceasta trebuia să se schimbe.

Izzy nu se putea extinde la nesfârşit. Nu se punea problema stivuirii de noi bidoane sau adăugării unor toruri suplimentare. Dincolo de o anumită limită, pur şi simplu nu mai puteai să înghesui atâta complexitate în volumul acela atât de concentrat. Era nevoie de curent electric pentru aproape tot ce funcţiona acolo. Ori de câte ori era folosit, se genera căldură reziduală. Căldura se acumula în staţia spaţială şi îi cocea pe ocupanţi, dacă nu era colectată de un sistem de răcire şi condusă prin conducte la radiatoare care s-o „emită”, sub formă de radiaţie infraroşie, în spaţiul exterior. Să înghesui şi mai mulţi oameni şi sisteme în corpul central al staţiei spaţiale ar fi necesitat mai

multe panouri solare, mai multe baterii, mai multe radiatoare şi mai multe cabluri electrice şi ţevi ca să le conecteze pe toate. Şi cu asta încă nu se rezolva chestiunea factorului uman: cum să le furnizezi oamenilor hrană, apă, aer curat şi respirabil şi cum să reciclezi dioxidul de carbon şi deşeurile menajere.

Cunoscând toate astea, echipa de experţi care proiectau Norul Arcă – un grup de lucru ad-hoc compus din veterani ai agenţiei spaţiale guvernamentale şi din antreprenori din domeniul zborurilor spaţiale comerciale – optase pentru unica strategie care avea şanse să funcţioneze, cea a descentralizării şi a distribuirii. Fiecare arcletă, cum erau numite navele componente, urma să fie suficient de mică pentru a putea fi urcată pe orbită în vârful unei singure rachete de mare putere. Avea să fie propulsată de un reactor nuclear mic şi simplu, alimentat de izotopi atât de radioactivi, încât vor emite căldură şi prin urmare vor genera electricitate timp de câteva decenii. Uniunea Sovietică folosise astfel de dispozitive ca să alimenteze faruri izolate, iar în sondele spaţiale erau întrebuinţate de zeci de ani.

Fiecare arcletă avea să găzduiască un număr mic de oameni. Numărul acesta se tot schimba pe măsură ce se elaborau noi proiecte de design, dar oscila între cinci şi doisprezece. Multe depindeau de rapiditatea cu care avea să se dovedească realizabilă producerea pe bandă rulantă a structurilor gonflabile; cu ajutorul lor se puteau crea spaţii mult mai încăpătoare, oamenii locuind practic într-un fel de baloane cu membrana groasă. Dar realizarea de baloane care să poată rezista la presiunea atmosferică un timp nelimitat şi în acelaşi timp să ţină piept radiaţiei solare, variaţiilor de temperatură şi micrometeoroizilor nu era un proiect simplu.

Era de la sine înţeles că, în ultimă instanţă, Norul Arcă în ansamblul lui trebuia să se autosusţină în materie de producere a hranei. Apa trebuia reciclată. Dioxidul de carbon expirat de oameni trebuia să fie folosit la întreţinerea plantelor, care produceau pentru oameni oxigen şi hrană. Toate acestea constituiau de zeci de ani subiecte pentru literatura science-fiction şi pentru diverse experimente practice. Experimentele produseseră rezultate variabile, iar acestea nu primeau prea multă atenţie din partea celor care înţelegeau astfel de lucruri mult mai bine decât Dinah. Ea îşi dădea seama însă că ar fi

cazul să se înveţe cu o dietă vegetariană săracă în calorii şi ocazional cu lipsa de oxigen.

Izolate, arcletele n-aveau să supravieţuiască prea mult. Nu conta cât de bine funcţionau ecosistemele lor interne. Situaţia se deteriora în timp, oamenii se îmbolnăveau, proviziile şi nutrienţii se împuţinau, iar faptul de a fi închişi laolaltă, doar o mână de oameni, aceiaşi zi de zi, avea să-i înnebunească pur şi simplu.

Designul arcletelor şi al întregului sistem al Norului Arcă se modifica întruna. Într-o zi se baza pe „dispersarea completă”, ceea ce însemna că, până la urmă, n-avea să mai existe depozitul central – dispărea Izzy – şi că toate schimburile de materiale şi de „resurse umane” dintre arclete aveau să se petreacă prin „andocare de oportunitate”, însemnând că două arclete cădeau de acord să se apropie şi să se conecteze bot în bot pentru un timp ca să se poată efectua schimbul de hrană, apă, vitamine sau oameni. Îşi imaginau că procedura aceasta avea să se bazeze pe cererea pieţei, fără vreo comandă centrală şi fără vreun mecanism de control.

În ziua următoare se emitea un edict nou, conform căruia coordonarea globală avea să se efectueze prin intermediul unui centru de comandă din Izzy. Staţia spaţială urma să servească şi ca depozit central pentru orice se putea stoca. Torul – sau torurile, din moment ce Rhys începuse construirea celui de-al doilea – urma să fie disponibil pentru odihnă şi recreere; locuitorilor din arclete, care o luau razna din cauza traiului în nişte cutii de conserve şi sufereau pierderi ale densităţii osoase după atâta plutire în microgravitaţie, avea să li se permită să-şi petreacă acolo câte o vacanţă prin rotaţie.

Planurile imaginate de arcotecţi, cum începuseră să-i numească Dinah şi Ivy, pendulau fără încetare între aceste două extreme şi păreau să reflecte existenţa a cel puţin două facţiuni. Facţiunea centralizării indica pericolele traiului prelungit în imponderabilitate ca motiv pentru oameni să locuiască prin rotaţie în tor. Adepţii descentralizării se întoarseră după câteva zile cu o schiţă a aşa-numitei strategii *bola*[7], în care două arclete se conectau între ele printr-un cablu lung şi apoi începeau să se

[7] Un fel de lasou (folosit tradiţional pe continentul american) realizat dintr-o funie sau o fâşie de piele rezistentă, cu greutăţi la fiecare capăt, care se aruncă şi se înfăşoară pe picioarele vitelor în timp ce aleargă, imobilizându-le.

rotească în jurul centrului lor de masă comun, producând în fiecare arcletă un simulacru de gravitaţie de o putere şi de o calitate superioare faţă de ceea ce se putea obţine într-un tor. Câteva zile după aceea, centralizatorii postară o simulare animată a ceea ce s-ar întâmpla dacă două bola s-ar lovi una de alta şi li s-ar încâlci cablurile. Era amuzantă într-un fel burlesc-horror.

Nimic din toate acestea nu conta cu adevărat pe termen scurt, fiindcă, indiferent dacă adoptau un program accelerat până la isterie, tot avea să dureze săptămâni întregi să proiecteze şi să fabrice măcar o singură arcletă. Încă şi mai mult avea să dureze până se puneau pe picioare liniile de producţie pentru uriaşele rachete de mare putere necesare ca să le salte în spaţiu. Între timp, echipajul din Izzy avea să dea ochii cu o amestecătură de vehicule spaţiale preexistente, majoritatea capsule Soyuz, care erau trimise pe orbită cu ajutorul stocului actual de rachete. Cu ele erau aduşi „Pionieri” a căror sarcină era să construiască noi extensii la Ansamblul de Grinzi Integrate al lui Izzy: pentru andocarea mai multor arclete concomitent, pentru depozitarea de materiale şi pentru funcţionarea tuturor acestora. Pionierii aveau să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului în costume spaţiale, efectuând EVA-uri: activităţi extravehiculare, cunoscute şi ca ieşiri în spaţiu. Aveau să fie în jur de o sută de Pionieri cu totul. Deja începuseră antrenamentele, iar costumele lor spaţiale erau fabricate în mare grabă.

Însă Izzy, în forma ei actuală, nici vorbă să poată susţine o sută de nou-veniţi. Nici măcar nu avea porturile de andocare necesare când vor începe să sosească vehiculele lor spaţiale. Aşadar, pentru cazarea Pionierilor care aveau să ajungă peste câteva săptămâni, arcotecţii trimiseră pe orbită Cercetaşi. Competenţele necesare pentru calitatea de Cercetaş păreau a fi un nivel şocant de rezistenţă fizică, o completă desconsiderare a pericolelor mortale şi ceva cunoştinţe despre cum să supravieţuieşti într-un costum spaţial. Toţi erau ruşi.

Nu era loc pentru ei în staţia spaţială. De fapt, mai exact spus, spaţiu fizic pentru cazarea lor era din belşug, dar nu existau sistemele de susţinere necesare. Epuratoarele de dioxid de carbon nu făceau faţă la debitul atâtor plămâni. În toată staţia spaţială erau doar trei toalete, dintre care una mai avea puţin şi

împlinea douăzeci de ani.

Cercetaşii aveau să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului în costumele spaţiale. Lucru logic într-o oarecare măsură, având în vedere că misiunea lor era să muncească până la epuizare în fiecare zi. Şaisprezece ore într-un costum spaţial însemnau şaisprezece ore în care Cercetaşul nu împovăra în mod direct sistemele de susţinere a vieţii din Izzy.

La momentul Zero, numărul total de costume spaţiale funcţionale din universul cunoscut era în jur de o duzină. Producţia fusese accelerată de atunci, dar tot nu erau suficiente. În forma sa cea mai comună, costumul spaţial Orlan folosit de ruşi putea funcţiona independent doar câteva ore, un interval de timp suficient, din moment ce oamenii normali erau şi-aşa extenuaţi după acele ore. După aceea, rezervele interne ale costumului se consumau complet. Deci Cercetaşii ar fi lucrat mai mult în baza cordoanelor ombilicale. Costumele lor trebuiau conectate la un sistem extern de susţinere a vieţii printr-o legătură de ţevi şi cabluri care să furnizeze aer şi curent electric, colectând în acelaşi timp reziduurile şi excesul de căldură.

În timpul puţinelor ore în care li se îngăduia să se odihnească, Cercetaşii aveau nevoie de un loc unde să poată ieşi din costumele spaţiale.

Cine conducea treburile la Roskosmos revigorase o idee veche, un dispozitiv de salvare a echipajului în caz de urgenţă, pe care începuse să-l şi producă. Se numea *luk.* Cuvântul însemna „ceapă” în limba rusă. Se pronunţa asemănător cu „Luke”, dar vorbitorii de engleză începuseră inevitabil să-l numească „luck”[8].

În buna tradiţie a tehnologiei ruseşti, lukul era simplu şi cinstit. Se ia un cosmonaut. Se închide într-un sac mare de plastic plin cu aer.

În cazul unui sac din material plastic normal, fie cosmonautul s-ar sufoca, fie sacul s-ar sparge, fiindcă sacii de plastic nu sunt destul de rezistenţi ca să facă faţă la presiunea de o atmosferă. Aşadar, se umple sacul cu aer doar atât cât poate suporta – o fracţiune dintr-o atmosferă – şi apoi se introduce încă un sac în interiorul lui. Acesta se umflă cu aer până la o presiune puţin mai mare. Încă nu e destul aer pentru a ţine în viaţă un

[8] În limba engleză, în original, „noroc”.

cosmonaut, aşa că în interiorul celui de-al doilea sac se introduce un al treilea, care se umflă şi el până la o presiune ceva mai mare. Se repetă mai departe, ca la păpuşile ruseşti Matrioşka, până ce aerul din sacul interior ajunge să aibă suficientă presiune pentru a ţine în viaţă o fiinţă omenească, şi atunci se bagă cosmonautul în interiorul lui. Toate aceste straturi de plastic translucid îl fac să semene vag cu o ceapă.

Sistemul acesta avea multe avantaje. Era ieftin, simplu şi nu cântărea mai nimic. Odată dezumflat, un luk putea fi pliat şi rulat pentru depozitare într-un container cât un rucsac.

Bineînţeles, aerul din sacul interior se polua cu dioxid de carbon expirat de ocupant, dar problema aceasta se putea gestiona aşa cum se gestionează de obicei la bordul vehiculelor spaţiale şi al submarinelor, prin filtrarea aerului cu ajutorul unei substanţe chimice precum hidroxidul de litiu, care absorbea dioxidul de carbon. Câtă vreme se scurgea înăuntru un pic de oxigen care să-l înlocuiască pe cel folosit, ocupantul o ducea bine.

Căldura produsă de corpul ocupantului se acumula în atmosfera sacului interior şi devenea înăbuşitoare. Era nevoie de un sistem de răcire.

Intrarea şi ieşirea din luk puteau fi problematice. Ruşii deduseseră cumva că aproape oricine – sau cel puţin oricine care satisfăcea standardele fizice din programul cosmonauţilor – putea să pătrundă cu forţa printr-un orificiu cu diametrul de patruzeci de centimetri. Prin urmare, fiecare luk includea o flanşă – un inel de patruzeci de centimetri din fibră de sticlă, cu perforaţii filetate spaţiate de jur-împrejur. Toate straturile de plastic convergeau în acel loc, accentuând aspectul ca de ceapă. Acesta devenea capătul tăiat al cepei. Pentru a împiedica aerul să dea năvală afară prin gaura aceea de patruzeci de centimetri, lukul era echipat cu o diafragmă robustă, dintr-un plastic mult mai gros, care putea fi montată imediat ce cosmonautul se instala înăuntru.

Aşadar, procedura generală pentru folosirea lukului consta din deplierea sacului şi găsirea flanşei, apoi tragerea ei peste cap, puţină vânzoleală până treceau prin ea umerii şi pelvisul, tragerea picioarelor înăuntru, închiderea diafragmei şi etanşeizarea interiorului cu tot cu individ. La momentul acela, lukul era doar o masă uriaşă de plastic mototolit care atârna pe

lângă ocupantul său ca un sac de dormit.

Odată ce lukul începea să plutească liber în vidul spaţiului, se putea deschide valva care îi inunda cu aer multitudinea de straturi interstiţiale. Ca urmare, se extindea până la mărimea unei rulote şi plutea fără ţintă prin spaţiu până ajungea la el un vehicul de salvare.

Vehiculul de salvare trebuia să aibă pe trapa exterioară un adaptor cu o configuraţie de buloane făcută să se potrivească la perforaţiile de pe flanşa lukului. Odată făcută conexiunea etanşă dintre luk şi vehicul, se putea deschide trapa, se îndepărta diafragma, iar cosmonautul era adus înăuntru din frigul spaţiului. Sau din arşiţă, având în vedere cât era de dificilă eliminarea excesului de energie termică în spaţiu.

Costumul Orlan era construit pe un *hard upper torso,* sau HUT: o carcasă rigidă care să cuprindă torsul purtătorului, cu puncte de conexiune pentru braţe, picioare şi cască. Partea din spate a HUT-ului era o uşă cu garnitură de etanşare de jur-împrejur. Ca să îmbraci costumul, deschideai uşa, îţi introduceai fiecare picior în burlanul lui, vârai mâinile în mâneci până în mănuşile ataşate şi capul în cască. Apoi cineva închidea uşa în spatele tău. Din momentul acela, costumul funcţiona ca un sistem independent.

Roskosmos construise mai multe module *vestibiul, o* invenţie nouă pe care o înjghebaseră în vreo două săptămâni din componente deja existente. Trebuia să servească drept punte improvizată care să unească lukul de Orlan.

În vestibiul abia dacă încăpea un om în poziţia culcat pe spate. La un capăt avea o flanşă care se cupla cu inelul de patruzeci de centimetri de pe luk. După ce plutea cu picioarele înainte din luk în vestibiul, cosmonautul avea exact atâta spaţiu de manevră cât să-şi orienteze picioarele prin cracii costumului Orlan care era ataşat la celălalt capăt, cu uşa atârnându-i deschisă. Dar înainte de a face asta, trebuia să sigileze lukul plasându-i manual diafragma în poziţia necesară şi fixând-o în bolţuri folosind o cheie cu clichet.

Odată intrat în Orlan, putea să activeze mecanismul – integrat în vestibiul – care închidea uşa costumului. Cantitatea mică de aer rezidual din vestibiul ţâşnea cu un şuierat şi se risipea în spaţiu, iar cosmonautul era liber să se îndepărteze. La sfârşitul zilei de lucru, întreaga procedură se desfăşura în sens invers. Ca

un navetist din suburbii care se întoarce să doarmă în căsuţa lui cu etaj şi cu garajul în care şi-a parcat maşina, cosmonautul se bucura de câteva ore de odihnă şi relaxare în care plutea în interiorul lukului, cu costumul spaţial andocat la capătul vestibiului adiacent.

Existau câteva schepsisuri.

- Lukul, vestibiulul şi costumul formau un sistem închis. Singura cale de scăpare din acel sistem era să îmbraci corect costumul, să închizi uşa şi să te deplasezi prin spaţiu până la un sas. Dacă mergea ceva prost şi ca urmare erau împiedicate îmbrăcarea costumului şi închiderea uşii, salvarea era imposibilă, sau cel puţin teribil de improbabilă. O perforaţie în luk, probabil cauzată de vreun micrometeoroid, provocase un deces în ziua a doua a programului Cercetaşilor. După aceea, sistemele luk/vestibiul fuseseră aduse în faţă şi cuibărite la adăpostul Amalteei. Asteroidul putea să oprească multe dintre rocile care se apropiau, chiar dacă nu pe toate.
- Din moment ce nu exista nicio cale reală de a intra sau de a ieşi din sistem, Cercetaşii trebuiau să-şi petreacă zborul de la Baikonur până pe orbită în costumele spaţiale, preataşate de vestibiulele şi de lukurile lor. Oricum îi obliga la asta faptul că tot acest echipament era prea voluminos ca să încapă în interiorul unei capsule spaţiale normale. Aşa că erau nevoiţi să zboare înghesuiţi, câte şase o dată, în transportoare de marfă care nu erau potrivite pentru pasageri umani şi care nu aveau la bord sisteme de susţinere a vieţii. Prin urmare, trăiau din proviziile interne de aer şi curent electric ale costumelor spaţiale pe toată perioada care începea cu puţin înaintea lansării şi se termina cu sosirea lor în SSI. Călătoria aceea nu se putea realiza în mai puţin de şase ore, aşa că pe parcurs costumele aveau nevoie să li se livreze un supliment de aer şi curent electric. Din cauza defectării sistemelor care asigurau suplimentarea, se înregistraseră două decese în primul echipaj de şase Cercetaşi şi un deces în cel de-al

doilea echipaj.

• Aceşti noi parametri ai misiunilor forţau la limită posibilităţile costumelor; şi bineînţeles că lukurile nu aveau cine ştie ce sisteme de menţinere a vieţii, aşa că totul depindea de cordoanele ombilicale care făceau legătura dintre drăciile astea şi modulele Zavod. În rusă, Zavod înseamnă pur şi simplu „fabrică”. Era vorba tot de un dispozitiv care fusese înjghebat în două săptămâni, din tehnica existentă la acel moment. Câtă vreme i se furnizau curent, apă şi ceva consumabile, era de aşteptat ca Zavodul să ţină în viaţă un cosmonaut epurându-i aerul de dioxid de carbon, colectându-i urina şi îndepărtând căldura produsă de organismul lui. Căldura se elimina îngheţând apă pe o suprafaţă expusă vidului şi lăsând-o apoi să sublimeze în spaţiu. Defecţiunile survenite la modulele Zavod cauzaseră patru decese în rândurile primelor trei echipaje trimise pe orbită. Două dintre ele fuseseră produse de o eroare de software, corectată ulterior printr-un fragment de cod transmis de la sol. Unuia i se trăsese de la un tub spart. Pentru al patrulea deces nu se găsise nicio explicaţie, dar echipajul din Izzy fusese martor la incident, urmărindu-l prin ferestre şi prin fluxurile video, şi se pare că victima prezenta toate simptomele hipertermiei. Sistemul de răcire încetase să mai funcţioneze, iar cosmonautul îşi pierduse cunoştinţa şi sucombase din cauza căldurii. De atunci încetaseră să mai folosească sistemele de răcire improvizate la repezeală care erau trimise odată cu lukurile şi se orientaseră pur şi simplu către pungi resigilabile pline cu gheaţă, livrate zilnic.

Nimic din toate acestea nu putea sta la originea ghinioanelor care se produceau în timpul lucrului efectiv al Cercetaşilor. Un ombilical deteriorat fusese foarte aproape să omoare un Cercetaş la A+0.35; omul se văzuse silit să se deconecteze de la Zavodul lui şi să execute o mişcare eroică şi primejdioasă către cel mai apropiat sas, fiind adus în interiorul staţiei spaţiale când îi mai rămăsese mai puţin de un minut de trăit.

Două zile mai târziu, un Cercetaş dispăruse pur şi simplu, în

mod inexplicabil, poate căzând victimă unui micrometeoroid sau poate chiar sinucigându-se.

Aşadar, din primul echipaj de şase Cercetaşi, doi sosiseră gata morţi, iar unul fusese ucis a doua zi în urma defectării lukului. Din cel de-al doilea echipaj, unul sosise mort. Toţi cei şase din al treilea echipaj reuşiseră să ajungă în Izzy în viaţă. Din totalul de paisprezece supravieţuitori, patru muriseră în urma unor avarii la Zavoduri, unul dispăruse şi unul fusese obligat să se „retragă" din activitatea de Cercetaş şi să-şi desfăşoare munca în interiorul lui Izzy, din cauza defectării echipamentului.

Aflându-se la vârful organigramei, Ivy era responsabilă de toate deciziile ciudate şi ieşite din comun: cele referitoare la probleme pe care nimeni altcineva nu ştia cum – sau nu era dispus – să le trateze. Tot în sarcina ei căzu şi decizia referitoare la ce era de făcut cu morţii.

Ah, sigur, o procedură exista. NASA avea proceduri pentru orice. Anticipaseră cu mult timp în urmă că s-ar putea să le moară vreun astronaut dintr-un stop cardiac sau într-un accident nefericit din timpul misiunii. Pentru că nouăzeci de kilograme de carne în putrefacţie nu puteau fi ţinute în staţia spaţială, unde trăiau şi munceau oameni, ideea generală era să fie lăsaţi să se liofilizeze în spaţiu, apoi să fie urcaţi la bordul următoarei capsule Soiuz care se întorcea la sol. Doar segmentul median al lui Soiuz, modulul de reintrare în atmosferă, mai apuca să aterizeze pe Pământ. Modulul orbital globular, cocoţat în vârful lui, era ejectat înainte de reintrarea în atmosferă. În cele din urmă se făcea scrum în atmosfera Pământului. Prin urmare, procedura uzuală era umplerea modulului orbital cu gunoaie, care să ardă odată cu el.

Cadavrele nu erau gunoi, bineînţeles, dar incinerarea lor în atmosferă părea o metodă ca oricare alta de a scăpa de ele – echivalentul din era spaţială al funeraliilor vikinge.

Ciclul normal, de urcare/coborâre, al lansării şi al reintrării în atmosferă fusese, desigur, suspendat. De acum înainte lucrurile aveau să urce, dar fără să mai coboare. Modulele orbitale puteau fi puse la păstrare şi folosite pe post de habitate sau pentru depozitarea proviziilor. „Gunoiul" putea fi sortat şi refolosit. Sacii de materii fecale se puteau transforma în fertilizanţi pentru fermele hidroponice.

Ivy hotărî de una singură să creeze o excepţie la acea nouă

politică. Îi mutară, aşadar, pe decedaţi într-un modul orbital gol andocat la grindă, pe care îl lăsară deschis în partea dinspre spaţiu, astfel încât liofilizarea cadavrelor să poată avea loc departe de ochii şi de gândurile echipajului. Când avea să se umple cu morţi, vor ţine un fel de ceremonie, vehiculul va fi scos de pe orbită şi-l vor urmări cu toţii în tăcere cum va desena o săgeată de un alb incandescent prin atmosfera de sub ei.

Dar deocamdată nu era plin.

Aveau opt Cercetaşi în activitate până când o altă rachetă de mare putere avea să fie pregătită şi trimisă sus cu o nouă echipă de şase inşi. Aceştia lucrau în schimburi de cincisprezece ore, uneori optsprezece, divizate în stagii de câte trei ore. Fiecare dintre aceste stagii consta din două ore de lucru efectiv, urmate de o oră de odihnă *in situ* – sau, conform anagramei care le venea tuturor pe buze, *in suit*[9].

Din atelierul ei de robotică, Dinah nu avea vedere directă asupra a ceea ce făceau Cercetaşii, fiindcă fereastra ei dădea în partea opusă grinzii unde îşi petreceau ei tot timpul. Dacă voia, le putea urmări activitatea pe fluxurile video, dar avea alte lucruri de făcut.

După incidentul cu micrometeoroidul, Dinah înregistrase o mică victorie în contul taberei roboţilor, trimiţându-şi turma la lucru ca să pună la punct lukurile supravieţuitoare. Pe Amalteea o ataşară la capătul de la proră al lui Izzy, care, din cauza direcţiei sale orbitale, era cel mai expus la impactul cu diverse gunoaie spaţiale. Practic, asteroidul fusese plasat acolo ca un fel de berbece de asediu, protejând de coliziuni tot ce se afla în spatele lui. Şi era destul spaţiu în partea din spate ca să poată adăposti câteva lukuri, sporindu-le şansele de supravieţuire pe termen lung şi totodată reducându-le expunerea la radiaţiile cosmice.

Echipa de roboţi săpători în fier a lui Dinah fusese trasă pe linie moartă, cel puţin pentru moment, după ce şeful ei o reorientase către lucrul cu apa îngheţată. Aşa că, atunci când nu făcea mici creaturi care să fojgăiască pe dale de gheaţă obţinute prin contrabandă, Dinah îşi punea la treabă roboţii mai vechi, trimiţându-i să foreze găuri şi să fixeze nişte puncte de conexiune – practic, nişte buloane cu cap inelar – în partea din spate a Amalteei, apoi să ancoreze lukurile de ele cu nişte

[9] *In situ*: la faţa locului (lb. latină); *in suit*: în costum (lb. engleză).

cabluri. Nu era un sistem de ancorare rigid, de aceea la început aveau tendinţa să plutească pe alături şi să se lovească unele de altele ca un mănunchi de baloane. Dar după o zi-două îşi găsiră o configuraţie stabilă, care din întâmplare îi bloca lui Dinah privelişte de la fereastra atelierului. Nişte plastic, asta era tot ce mai vedea acum. Dar nu-i păsa. După ce văzuse la ce riscuri se expuneau Cercetaşii, nici că-i mai păsa de ceva.

Luate separat, straturile unui luk erau destul de transparente, dar împreună erau atât de multe, încât imaginea interiorului era oarecum voalată. Dinah distingea trupul vecinului său, dar nu-i vedea faţa. Categoric, era o femeie.

Schimburile Cercetaşilor se suprapuneau fără întrerupere. Femeia din dreptul ferestrei lui Dinah se întorcea să-şi preia schimbul în fiecare zi cam în jurul orei care pentru Dinah reprezenta mijlocul dimineţii. O vedea cum se căţăra cu trudă pe suprafaţa Amalteei, folosindu-se de punctele de ancorare, planificându-şi fiecare mişcare, evitând cablurile şi ombilicalele. Probabil că era ruptă de oboseală. Dinah avusese cândva de lucru timp de două ore în costum spaţial şi după aceea fusese cârpă o zi întreagă. Uneori trimitea afară câte un Crator sau un Ofid să-i ofere femeii un punct de sprijin suplimentar, când părea că ar avea nevoie. Femeia întorcea capul şi se uita la Dinah prin cupola de sticlă a căştii, clipind cu o expresie pe care Dinah o lua drept recunoştinţă. Într-un târziu ajungea la poarta deschisă de la vestibiul ei şi intra, după care (departe de ochii lui Dinah) mecanismul automat îşi lua rolul în primire, blocându-i costumul în alveola lui, egalizând presiunea, deschizând uşa şi lăsând-o să-şi scoată afară capul, braţele şi torsul. După ce localiza cheia cu clichet care plutea la capătul unui lanţ făcut din coliere de plastic, femeia se întindea „în sus” şi înlătura cele douăzeci şi patru de buloane care fixau diafragma lukului pe flanşă, apoi le înşuruba cu grijă înapoi în găurile lor ca să nu plutească liber peste tot, şi abia după toate acestea putea să se împingă prin intrarea de patruzeci de centimetri în interiorul lukului, care prin comparaţie părea spaţios. Pe traseu îşi ridica şi „corespondenţa”, depozitată în vestibiul cât era ocupantul plecat la lucru. Era compusă din hrană, băutură, articole de toaletă, o pungă cu gheaţă care urma să se transforme în apă oferind un sistem simplu de control al temperaturii, pungi pentru evacuarea fecalelor şi, în cazul ei, tampoane.

Din cauza atâtor ocolişuri şi a stilului improvizat în care se făceau lucrurile în prezent, Dinah n-avea nicio cale de comunicare directă cu femeia aceea, nici măcar nu putea să-i afle numele. Situaţia părea ridicolă, dar se petrecea acelaşi fenomen general care făcuse imposibilă comunicarea pompierilor cu poliţiştii după atentatele din 11 septembrie. Pur şi simplu, Cercetaşii foloseau transmiţătoare diferite, cu frecvenţe diferite, iar Dinah nu avea un astfel de aparat.

Verificând biografiile publicate pe website-ul NASA şi judecând prin eliminare, ajunse la concluzia că era vorba de Tekla Alekseievna Iliuşina. Era pilot de încercare. Concurase la cea mai recentă ediţie a Jocurilor Olimpice în probele de heptatlon şi câştigase bronzul. Fiind medaliată olimpică, în zilele vechii Uniuni Sovietice ar fi putut să-şi facă o carieră glorioasă ca idol al propagandei. Dar recenta deviere către conservatorism a culturii ruse lăsase puţine locuri disponibile pentru femei în profesiile dominate de bărbaţi, cum erau cele din domeniul militar sau din programul spaţial. În consecinţă, câştigase experienţă mai mult în afara Rusiei, lucrând pentru companii aerospaţiale susţinute din finanţări private. Se întorsese în ţară cu câţiva ani în urmă şi devenise una dintre cele două femei-cosmonaut aflate în activitate. Dinah avea destul cinism ca să vadă fundamentul politic al acestei stări de fapt: ca să rămână în termeni amiabili cu NASA şi cu Agenţia Spaţială Europeană, Roskosmos trebuia să aibă cel puţin o femeie sau două calificate pentru zborul în spaţiu.

Tekla avea treizeci şi unu de ani. O cam dichisiseră pentru fotografia oficială de cosmonaut, făcându-i o coafură rigidă şi demodată, în stilul Prinţesei Di, care nu i se potrivea cu niciun chip. În timpul recentelor Jocuri Olimpice, un website practicant de *clickbait* o enumerase printre cele mai sexy cincizeci de atlete, dar înghesuind-o pe la coada clasamentului. Pentru Dinah era plăcută ochiului, cu pometii ei înalţi, ochii verzi, părul blond şi cu toate celelalte atribute pe care te aşteptai să le găseşti la o superfemeie de origine slavă. Dar înţelegea de ce Tekla fusese clasată pe locul patruzeci şi opt din cincizeci, pentru că linia fermă a maxilarului îi dădea un aspect glacial care îi obligase pe autorii website-ului să aleagă imaginile în funcţie de unghiul camerei şi, după cum suspecta Dinah, să folosească şi niţel Photoshop. Genul de bărbaţi care intră pe un

astfel de site ar considera-o pe Tekla neatrăgătoare, fără să poată preciza un motiv anume. S-ar simţi intimidaţi să-i vadă deltoizii ca nişte funii tensionate în timpul competiţiei de aruncare a greutăţii. Dinah se feri să citească ceva de la secţiunea de comentarii. Ştia deja ce era de găsit acolo.

Tekla fusese trimisă aici ca să moară şi probabil că ştia asta.

La sfârşitul fiecărui schimb, când ţâşnea prin flanşă ca să plutească liber în bula de plastic lăptos a lukului, se dezbrăca de îmbrăcămintea care conţinea fluidul de răcire şi pe care o purta direct pe piele cât era ziua de lungă. Era făcută din straturi de plasă elastică albastră între care era cusută o tubulatură de plastic. Nu-şi făcea efectul până nu era conectată la o pompă care circula apă rece prin tuburi. Probabil că Tekla ajungea s-o urască după şaisprezece ore la rând, aşa că era primul lucru de care scăpa. Apoi, rulându-şi lenjeria intimă în jos, spre genunchi, dezumfla şi scotea sonda foley care îi drenase vezica în orele cât lucrase. Se ştergea în părţile intime cu şerveţele umede pe care le primise cu „poşta” şi le îndesa într-un sac pentru deşeuri. Părea să-şi fi ras ţeasta, sau poate se tunsese milităreşte înainte să plece de pe Pământ, ca să nu fie nevoită să se ocupe de păr. Abia după aceea îşi deschidea pachetul cu raţii de urgenţă şi începea să mănânce. Ceea ce ducea adesea la defecare, situaţie în care trebuia să se descurce în cel mai grosolan mod cu putinţă, folosind un sac de plastic şi încă o serie de şerveţele umede. Totul ajungea în sacul cu deşeuri, pe care îl depozita în vestibiulul ei ca să fie colectat în timpul următorului ei schimb. Apoi închidea fâşia de leduri albe care furniza singura lumină din luk şi uneori stătea un timp cu ochii în ecranul unei tablete, după care şi-i acoperea cu o mască şi adormea.

Izzy dădea ocol Pământului la fiecare nouăzeci şi două de minute, trecând de fiecare dată printr-un ciclu complet zi/noapte, aşa că, în jumătate din timpul pe care şi-l petrecea Tekla dormind, Dinah putea să se uite pe fereastră şi s-o vadă suspendată acolo, aproape goală, plutind în luk ca un fetus în bula lui de fluid amniotic.

Dinah o urmări pe Tekla cam o săptămână şi rutina ei i se păru de-a dreptul captivantă. O aduse în atelier pe Ivy, şi mai târziu pe Rhys, ca să se uite pe fereastră cum dormea Tekla. Discutară despre Tekla şi îşi trimiseră reciproc prin e-mail

fotografii cu Tekla pe care le depistaseră pe Internet.

— Putea să fie una dintre noi, îi spuse Dinah lui Ivy.

— Chiar noi suntem, răspunse Ivy. E doar o diferenţă de titulatură.

— Crezi c-aşa o s-ajungem şi noi?

Ivy chibzui un timp şi scutură din cap.

— Uite ce-i, modul ei de viaţă nu-i sustenabil.

— Crezi că-i o misiune sinucigaşă?

— Cred că-i un gulag, spuse Ivy, un mic gulag chiar în dreptul ferestrei tale.

— Crezi c-o fi dat de vreo belea?

— Cred că toţi am dat de-o belea, îi aminti Ivy.

— Of, da, am uitat.

— Ea e norocoasă, ai uitat?

Însemna că Tekla găsise, cel puţin, o cale de a scăpa de pe planetă.

— Nu s-ar zice, dacă te uiţi la ea, remarcă Dinah. În viaţa mea n-am văzut pe cineva în halul ăsta de izolat. Vorbeşte cu cineva la tableta aia? Sau doar navighează?

— Pot să-l întreb pe Spencer, dacă vrei, spuse Ivy. Sunt convinsă că înregistrează toate pachetele de date.

— Neah, răspunse Dinah, deşi ştia că Ivy glumeşte. Merită şi ea măcar atâta intimitate câtă are acum.

Rhys reacţionă excitându-se, lucru asupra căruia păstră o discreţie chibzuită. Dar de când o văzu pe Tekla până făcu sex cu Dinah trecu, după o estimare generoasă, cam o jumătate de oră. Nu că ar fi avut el nevoie de prea mult ajutor ca să-i pornească motorul. Şi nici Dinah. Ea ştiuse de la bun început că aveau s-o facă.

Ştiuse după felul cum mirosea el, cel puţin când nu-l apuca bolitul. În alte vremuri şi locuri, felul cum mirosea el n-ar fi fost de ajuns. Mai întâi şi-ar fi dat întâlniri, sau alte lucruri de felul acela. Ar fi apărut complicaţii legate de relaţiile în care erau deja implicaţi, de stilurile de viaţă incompatibile, de interdicţia asupra idilelor între colegi. Dar aici totul se petrecea automat. Şi era fantastic.

Mai era şi universal valabil, înţelegea asta din frânturile de Internet terestru care îi ajungeau la urechi. O fi fost specia umană pe cale de dispariţie, dar nu înainte de a-şi petrece doi ani într-o frenezie a sexului recreaţional.

Cu totul altceva era să dormi propriu-zis în doi. Pe Rhys nu părea să-l deranjeze, în principiu. Dar era o treabă dificilă din punct de vedere logistic. În general, astronauţii dormeau în saci care-i împiedicau să plutească la întâmplare în timpul somnului. Sacii erau proiectaţi pentru o singură persoană. NASA nu apucase încă să fabrice saci pentru câte două persoane, aşa că, dacă simţeau că-i ia somnul după aceea, improvizau şi ei, înfăşurându-se laolaltă cu ce le era la îndemână. Dar niciodată nu dura mai mult de câteva minute. Apoi el se întorcea la îndatoririle lui, iar ea, dacă avea chef să tragă un pui de somn, se vâra într-un sac de dormit pe care-l ţinea în atelier şi mai trăgea uneori cu ochiul pe fereastră, vinovată, la biata Tekla.

Într-o zi, după ce Tekla plecă la muncă, Dinah luă o ciocolată din stocul pe care şi-l adusese de pe Pământ, îşi notă adresa de e-mail pe ambalaj şi i-o dădu unui Crator, pe care îl scoase apoi prin sas. Îl pilotă pe suprafaţa Amalteei până la punctul de ancorare unde era prins cu cabluri vestibiulul Teklei, iar acolo îl puse să se caţăre pe cablu (nimic complicat, exista un algoritm pentru asta) şi să urce în vestibiul, unde se prinse bine şi rămase în aşteptare, ţinând ciocolata întinsă în cleştele liber.

Când Tekla se întoarse la sfârşitul schimbului, Dinah avu satisfacţia să o vadă cum despachetează ciocolata şi o mănâncă. Ridică o mână şi păru s-o fluture în semn de salut din interiorul plasticului. Dinah nu reuşi să-i distingă expresia facială.

Cratorul era încă în vestibiul şi avea să rămână blocat acolo până la următoarea plecare a Teklei. Când văzu că Tekla plutea cu faţa către el, Dinah se întoarse spre computer şi porni fluxul video transmis de Crator. Privi fascinată faţa Teklei, acum foarte clară, plutindu-i în cadru.

Nu arăta rău. Dinah se aşteptase să vadă un chip de supravieţuitor al unui lagăr de concentrare. Dar femeia aceasta părea să primească mâncare suficientă.

Bineînţeles, ea n-o putea vedea pe Dinah. Şi nu exista nicio conexiune audio. Din moment ce nu există sunet în vid, roboţii spaţiali nu erau dotaţi cu microfoane şi cu boxe.

Tekla îl fixa pe Crator cu o privire impasibilă, poate întrebându-se dacă o vedea.

Dinah îşi strecură degetele în mănuşa informatică, execută gestul care o conecta la cleştele liber al Cratorului şi făcu cu

mâna.

Ochii verzi ai Teklei se mişcară puţin în orbite, semn că observase. În continuare, nicio emoţie.

Dinah se simţi vag jignită. Nu era Oratorul drăguţ, adorabil chiar, în felul lui de maşinărie urâtă? Fluturatul mâinii nu era un gest amuzant?

Tekla ridică mâna în care ţinea ambalajul ciocolatei. Scrisese pe el, sub adresa lui Dinah: FĂRĂ E-MAIL.

Ce însemna asta? Că n-avea adresă de e-mail? Că nu putea primi e-mailuri pe tabletă?

Sau o implora pe Dinah să nu comunice cu ea prin metoda aceea?

Cratorul avea o lampă frontală, un led alb de mare putere pe care ea îl putea aprinde cu o singură apăsare de tastă. Îl aprinse şi îi văzu strălucirea proiectată pe faţa Teklei, reflectându-i-se în ochi.

Oare ruşii foloseau acelaşi cod Morse ca americanii?

Precis Tekla cunoştea codul. Era pilot.

Dinah semnaliză cu lanterna punctele şi liniile cuvântului MORSE.

Tekla dădu din cap a încuviinţare, iar Dinah îi citi pe buze cuvântul „Da”.

Dinah semnaliză:

AI NEVOIE DE CEVA?

Gura Teklei schiţă o urmă de zâmbet abia vizibilă. Nu era genul de zâmbet cald. Mai degrabă nedumerit.

Ridică ce mai rămăsese din ciocolată şi arătă spre ea.

Dinah răspunse:

MÂINE.

Tekla încuviinţă iar. Apoi se întoarse, făcând să-i sclipească în lumina LED-ului părul blond tuns băieţeşte, şi pluti înapoi în miezul cepei sale.

•

— Cinci la sută.

Cu aceste cuvinte începu Ivy următoarea întrunire din Banană.

Încăperea era plină-ochi: echipajul iniţial de douăsprezece persoane al lui Izzy, cei cinci care veniseră cu Soiuz la A+0.17 şi Igor, Cercetaşul care fusese primit la căldură după ce i se defectase costumul. El, Marco şi Jibran făcuseră pregătiri pentru

şedinţă improvizând nişte ventilatoare care să sufle aer suplimentar în incintă, ca să nu se satureze cu dioxid de carbon. Asta o făcuse pe Dinah să remarce în glumă că toate şedinţele ar trebui să fie ţinute în încăperi închise ermetic, ca să nu poată dura la infinit. Poate cu excepţia lui Rhys, nimănui nu i se păru amuzant. În orice caz, ventilaţia din Banană vuia şi mai zgomotos decât de obicei, aşa că Ivy trebui să vorbească mai tare şi să facă uz de Vocea de Mare Şef.

— Azi e Ziua 37, continuă ea. Asta înseamnă zece procente dintr-un an. Dacă e adevărat că avem doi ani de la Zero până la Ploaia Solidă, atunci se cheamă c-am consumat deja cinci la sută din timpul în care ne putem aştepta să primim ajutor de orice fel de pe Pământ. Cinci la sută din timpul necesar ca să transformăm instalaţia asta într-o societate şi într-un ecosistem care să se poată autosusţine pe termen nedefinit.

Ivy stătea cu spatele la ecranul cel mare, aşa că nu putea să vadă reacţia arcotecţilor aflaţi jos, pe Pământ, într-o sală de şedinţe de la celălalt capăt al conexiunii video. Pentru întrunirea din ziua aceea veniseră trei dintre ei: Scott „Sparky” Spalding, care încă mai era administratorul NASA, doctorul Pete Starling, consilierul ştiinţific al preşedintei, şi Ulrika Ek, o suedeză care fusese coordonatoare de proiecte pentru una dintre companiile private nou-înfiinţate în domeniul spaţial, până când evenimentele recente o forţaseră să-şi schimbe cariera; acum coordona munca la Norul Arcă a câtorva agenţii spaţiale şi a unor companii private. Se părea că ajunsese arcotect-şef.

„Se părea” era exprimarea-cheie, din moment ce Dinah îşi aducea aminte, de fiecare dată când lua legătura cu solul, cât de puţin înţelegea din ceea ce se petrecea acolo. La drept vorbind, se număra printre cei mai norocoşi membri ai rasei umane. I se oferea şansa de a rămâne în viaţă. În acelaşi timp, primea şi ea, ca şi ceilalţi, foarte puţine informaţii dinspre planetă şi era nevoită să pună cap la cap fragmente dintr-un talmeş-balmeş de indicii.

Făcuse schimb de impresii cu Ivy, care-i confirmase că nici măcar ea nu avea prea multe informaţii, iar ceea ce îi ajungea la urechi se contrazicea de la o oră la alta.

Totul devenise Kremlinologie. În vremurile de glorie ale Uniunii Sovietice, singurul mod în care occidentalii puteau ghici ce se petrece acolo era să vadă ce demnitari făceau coadă la

Mausoleul lui Lenin cu ocazia defilării de 1 Mai şi să rezolve enigma după schema locurilor de stat la masă şi după cine cu cine dădea mâna. Acum aplica şi Dinah aceeaşi metodă la cele trei chipuri de pe ecran. Sparky nu-i era de niciun folos. Petrecuse atâta vreme în spaţiu, încât căpătase o privire rătăcită, ca de la o mie de ani-lumină depărtare. Era renumit pentru necunoaşterea sa în privinţa laturii politice a lucrurilor.

În privinţa aceasta, Pete Starling era opusul lui. Treaba lui Pete era să mormăie explicaţii ştiinţifice la urechea preşedintei. Ceea ce făcuse cu vârf şi îndesat în ultimele treizeci şi şapte de zile. În trecut condusese programe ştiinţifice de anvergură la diverse universităţi, avansând în doar zece ani de la Mankato State la Georgia Tech, la Columbia şi apoi la Harvard. Ce căuta el la şedinţa asta? Nu prea avea cu ce să contribuie. Probabil se afla acolo ca să-i poată raporta lui J.B.F. tot ce vedea şi auzea.

Dar de ce i-ar fi păsat lui J.B.F? Aici nu urma să se ia nicio decizie; era vorba doar de un raport asupra situaţiei, o dare de seamă.

De cum îşi termină Ivy fraza, colţurile gurii lui Pete se lăsară în jos. Se uită la Ulrika Ek, o femeie cu un aer cam de matroană, care se apropia de cincizeci de ani, extrem de pricepută în meseria ei, după spusele lui Rhys. Pe fluxul video de înaltă definiţie, Dinah sesiză că ochii ei se mişcaseră foarte subtil când Pete Starling întorsese capul, observându-i gestul fără a lua act propriu-zis de el.

Era clar că Ulrika nu-l simpatiza deloc. Dar nu degeaba era ea o respectată coordonatoare de proiecte.

— Ivy, spuse ea, doar ca să fie clar: când vorbim despre „instalaţia asta” folosim termenul într-un sens flexibil. De nevoie.

Ivy se întoarse cu faţa la ecran.

— Probabil că „instalaţie” nu-i cuvântul potrivit, recunoscu ea. Din moment ce nu e instalată nicăieri.

Pete Starling luă cuvântul.

— Cred că Ulrika vrea să spună că Norul Arcă este un concept fluid, care poate să producă o schimbare radicală de paradigmă pe măsură ce parcurgem într-o manieră adaptivă următoarele nouăzeci şi cinci de procente din timpul rămas.

Ivy se încruntă. Ceva se petrecea pe Pământ, o încăierare în arena politică. Pentru oameni ca Pete era un lucru important.

— Pierdem timp în mod ineficient, remarcă Fiodor. Eu lucrez la extindere grinzi ca să primească Pionieri.

Engleza lui Fiodor era excelentă, dar când îl călca pe nervi ceva, ca în momentele acelea, renunţa la articolele hotărâte.

— Am opt costume afară, cinci înăuntru, în total număr ghinionist de treisprezece.

Devenise lucru comun folosirea unei forme de sinecdocă în care „costum” desemna „persoană calificată să execute activităţi extravehiculare, echipată cu un costum spaţial încă funcţional”.

— Pionieri ajung în două săptămâni, asta mai e valabil? Atunci, îmi trebuie mai mulţi Cercetaşi ieri, cum se zice.

Venirea lui Fiodor în Izzy, cu şase luni în urmă, fusese privită ca o misiune de adio care i se oferise înainte de a fi trecut pe linie moartă cu o slujbă administrativă la Roskosmos. Nu că nu şi-ar fi luat îndatoririle în serios, dar părea să gândească mereu pe termen lung, privind-o pe Izzy prin ochii unui viitor birocrat care trebuia s-o facă să funcţioneze fluent înainte de a apuca să iasă la pensie. Bineînţeles că situaţia se schimbase la momentul Zero. Se schimbase şi mai mult odată cu invazia ruşilor. Lui Fiodor nu i se mai acorda niciun grad şi niciun titlu. Nu era nevoie de ele. Toţi ruşii îl acceptau pur şi simplu, implicit şi fără obiecţii, ca lider al lor. În consecinţă, şi purtările lui se schimbaseră. Respecta cu scrupulozitate autoritatea lui Ivy, dar nu încăpea îndoială că el era şeful a tot ce avea legătură cu costumele, iar autoritatea părea să-l transforme fizic, făcându-l mai mare şi mai impunător, asprindu-i faţa ridată şi adăugându-i fermitate în voce.

— Fiodor, îi răspunse Sparky, pompa aia de combustibil a fost reparată. Era doar un senzor defect. Aşa că lansarea se va desfăşura conform programului...

Îşi privi ceasul de la mână şi calculă în gând.

— Peste paisprezece ore. Şase ore după aceea, o să aveţi costumele.

— Şi Zavodurile, şi vestibiulurile... lucrurile pe care le-am menţionat.

— Fiodor, am avut echipe de ingineri care au lucrat nonstop să facă toate corecţiile.

— Mă îngrijorează foarte tare mecanismele de închidere a uşilor.

•

Restul şedinţei se ocupă de subiectul Pionierilor care începeau să urce pe orbită peste două săptămâni şi care trebuiau să locuiască, pentru început, în habitate rigide sau gonflabile mai primitoare decât lukurile. Acestea aveau să fie andocate de-a lungul unei serii de tuburi presurizate, care în principiu se deosebeau foarte puţin de marile conducte de ventilaţie întâlnite în antrepozite şi care se ramificau spre exterior din punctele de prindere de pe grinzi. Cum puţine dintre lucrurile acestea o afectau, Dinah îşi concentră atenţia către laptopul său. Avea altele pe cap la care putea să lucreze, iar faptul că Ivy le amintise de cele cinci procente îi tăiase cheful de a visa cu ochii deschişi în timpul unei şedinţe lungi.

În ultima vreme lucrase mai mult la roboţi capabili să se deplaseze pe gheaţă. Şi, de când cu cel mai recent transport sosit cu provizii, la cei săpători de tuneluri în gheaţă. Dar hotărâse că nu va renunţa la progresele pe care le făcuse cu roboţii mineri. Chiar dacă petrecea doar un sfert de oră pe zi lucrând la ei, tot era mai bine decât să-şi suspende toată activitatea. Se temea că, dacă ar face aşa ceva vreodată, ar dispărea întregul proiect.

Din acest motiv, în colţul din stânga-jos al ecranului ţinea o fereastră deschisă prin care urmărea transmisii video de pe Amalteea, majoritatea de la camerele frontale ale roboţilor care lucrau câte ceva. Fereastra era mereu activă la periferia razei sale vizuale, în vreme ce ea se ocupa de e-mailuri, de tabele cu planificări şi de diagrame Gantt.

Iar la un moment dat observă că era ceva în neregulă. Câteva minute mai târziu, observă din nou şi se întrerupse din ce lucra. Mări fereastra şi preluă controlul robotului care transmitea fluxul video. Roti camera până văzu din nou acel lucru care îi sărise în ochi.

Era Tekla, plutind în lukul ei. Era colorată într-un albastru-strălucitor, ceea ce însemna că purta lenjeria cu sistem de răcire. Era ceva normal. O îmbrăca în fiecare zi când se pregătea să iasă în schimb. Pasul următor ar fi trebuit să fie strecurarea cu picioarele înainte prin flanşa lukului în vestibiul. Dar ea nu făcea asta. Se fâţâia întruna între vestibiul şi centrul lukului. Trecea prin flanşă cu capul înainte (lucru anormal) şi făcea ceva acolo timp de un minut-două, apoi se retrăgea în luk

şi petrecea o vreme butonând tableta.

Întârziase. La ora aceea, o dată la două zile, era deja în costum şi lucra afară, pe grindă.

Dinah nu era singura persoană pe care laptopul o distrăgea de la lucru. Fiodor – care în mod normal nu era mare amator de e-mailuri şi de alte asemenea diversiuni moderne – îşi urmărea la rândul său ecranul şi din când în când se privea în ochi cu Maxim, şi el distras de la treabă, care se tot trăgea de o barbă imaginară.

Ceva era în neregulă.

Ce zisese Fiodor? „Mă îngrijorează foarte tare mecanismele de închidere a uşilor”.

N-o spusese doar aşa, la modul general. Se referise la o situaţie anume. Vorbise despre Tekla.

Tekla putea să se caţere din lukul ei prin vestibiul până în costum, dar nu putea să închidă uşa în urma ei. Pentru asta avea nevoie de mecanismul de închidere. Dacă acesta nu funcţiona, costumul nu se putea închide etanş. Iar dacă nu se etanşeiza costumul, ea rămânea captivă în OVL-ul ei (cum ajunsese să fie numită combinaţia de costum Orlan cu vestibiul şi luk).

Nu era propriu-zis o urgenţă, dar era de rău. Ca să primească „poşta”, trebuia să-şi detaşeze costumul de la vestibiul, lăsându-l deschis ca să se facă livrarea în absenţa ei. „Poşta” includea hrană, apă, gheaţă şi canistre cu filtre de dioxid de carbon.

Dinah nu ştia cât timp putea Tekla să supravieţuiască fără „poştă”, dar se îndoia că mai mult de o zi. Înainte de orice, ar doborî-o.

Trebuia să elaboreze o metodă prin care s-o aducă pe Tekla în Izzy. Iar OVL-ul, fiind o improvizaţie, nu avea port de andocare ca orice vehicul spaţial normal. Nu exista nicio trapă şi nu se putea cupla cu niciun sas.

Tot restul întrunirii, adică încă o jumătate de oră, Dinah cercetă faţa lui Fiodor, începând să înţeleagă un lucru: omul se pregătea s-o sacrifice pe Tekla. „Se pregătea”, în sensul că se întărea emoţional în faţa realităţii.

Acum pricepea ea acel FĂRĂ E-MAIL. Pur şi simplu, probabilitatea de a nu supravieţui făcea parte din îndeletnicirea de Cercetaş. Iar dacă ştiai că urmează să fii sacrificat, nu ajuta

la nimic să inunzi lista de e-mailuri a Cercetaşilor cu rugăminţi de ajutor şi cu mesaje de rămas-bun. Tekla putea să comunice cu Fiodor, şi numai cu Fiodor, iar restricţia aceasta îşi avea motivul ei. Un motiv pe care apărătorii Leningradului, ai Stalingradului şi ai Moscovei l-ar fi înţeles şi l-ar fi acceptat fără nicio rezervă. Dar în raport cu etosul modern era puţin cam anacronic.

Corecţie: în raport cu etosul modern aşa cum se prezenta el în Epoca Lunii Unice.

Era perfect sincronizat cu felul în care stăteau lucrurile în prezent.

O parte din ea ar fi vrut să se ducă la Fiodor şi să-l implore să organizeze o misiune de salvare dramatică şi eroică. Imposibil să nu se poată rezolva cumva! Văzuseră cu toţii filmul *Apollo 13,* citau mereu replici din el.

Dar ea cunoştea deja răspunsul. Peste două săptămâni începeau să sosească Pionierii, cargouri întregi. Toţi aveau să moară la sosire dacă nu se făceau pregătirile corecte. Nu era timp de pierdut. Alţi Cercetaşi, care s-o înlocuiască pe Tekla, erau deja pe drum.

Şi pentru prima dată se bucură că şedinţa dura atât de mult, că Sparky nu respecta ordinea de zi şi că Pete Starling abuza de ea ca să umple timpul cu o mulţime de termeni tehnici la modă. Fiindcă în mintea lui Dinah se contura încet o idee. Va trebui să le-o comunice şi lui Ivy, şi lui Rhys, poate şi lui Marco, şi va avea nevoie de Margie Coghlan – omul cel mai apropiat de meseria de doctor pe care îl aveau la dispoziţie – să fie pregătită în orice moment, dar se putea descurca fără niciun fel de ajutor din partea lui Fiodor sau a vreunui alt costum.

Fiodor tasta ceva cu degetele arătătoare. Dinah îşi fixă privirea pe faţa lui şi n-o mai mută de acolo până nu-l văzu că termină. El păru să-şi dea seama, fiindcă ridică fruntea şi se uită drept în ochii ei, fără să lase să i se citească nimic pe faţă.

Ea îi susţinu privirea.

Pe faţa lui Fiodor începu să se citească expresia conştientizării. Îşi dădea seama că Dinah aflase despre problemă. Fiodor cunoştea planul general al lui Izzy mai bine decât oricine. Ştia unde îşi petrecea Dinah vremea, ştia că nu trebuia decât să privească pe fereastră ca să vadă ce se petrecea. Se uita la el şi-l vedea cum pune cap la cap toate

informaţiile acelea.

Fiodor se aştepta ca ea să-l abordeze cu şantaje sentimentale. Aşadar, pentru Dinah era important să-şi păstreze calmul. De cum ar fi dat drumul la robinet, ar fi pierdut pentru totdeauna şi respectul, şi atenţia lui.

— Fiodor, spuse ea, mă ocup eu.

El clipi cu un aer surprins, apoi, după o oarecare ezitare, încuviinţă cu un gest abia vizibil.

— De ce te ocupi? întrebă Pete Starling prin legătura video. Am pierdut ceva?

— Nu, îl asigură Dinah. Ne pregătim doar de parcursul în manieră adaptivă uzând de competenţele noastre de bază.

•

Conform statisticilor de pe website-ul *CEI MAI SEXY 50 DE SPORTIVI OLIMPICI,* Ivy se potrivea binişor cu Tekla din punct de vedere fizic. Tekla era mai musculoasă, dar Ivy era mai înaltă cu un ţol. În consecinţă, începură prin a o îndesa pe Ivy în micuţul sas pe care-l folosea Dinah pentru roboţii ei. Cu bărbia în piept şi cu genunchii la gură, încăpea şi mai rămânea şi loc liber. Dinah făcu o poză, pe care o ataşă la un e-mail cu instrucţiuni detaliate.

Spencer Grindstaff, care, în calitate de tânăr contractor al CIA, îşi făcuse rodajul spărgând sisteme de poştă electronică operate de autorităţi din alte ţări, concepu o metodă de trimitere a unui e-mail pe tableta Teklei mascându-l astfel încât să pară că venea din partea lui Fiodor.

Dinah o urmări pe Tekla cum citea e-mailul. Tekla ridică privirea de la tabletă la fereastră, apoi se uită spre sas. Până la acel moment, Dinah îşi făcuse griji pentru ea să nu-şi piardă cunoştinţa, fiindcă nu se mişcase de câteva ore. Ghici că încerca să facă economie de oxigen şi să reducă termogeneza mişcându-se cât mai puţin cu putinţă.

Cu un colier de plastic, Dinah fixă un proiector cu led de mare putere pe trapa interioară a sasului, apoi o închise. Deschise valva care evacua aerul în spaţiu, lăsând sasul să se „umple” de vid, după care acţionă pârghia – un simplu racord mecanic – care deschidea trapa exterioară. Văzu strălucirea albă a ledului reflectându-se din bula de plastic a lukului în care se afla Tekla, la câţiva metri distanţă, apoi o văzu pe Tekla întorcând capul când lumina îi atrase atenţia.

Câţiva roboţi trebuiau să acţioneze la unison ca să mute bula Teklei prin spaţiu până o lipeau de sas. Era o procedură exasperantă, precum încercarea de a înşfăca un balon folosind un cleşte cu vârful ascuţit. Dinah încercase manevra asta folosindu-se de Ofizi, din care opera cam o duzină în acel moment. Un Ofid se putea conecta cap-coadă cu alt Ofid ca să-şi dubleze lungimea şi toată procedura se putea repeta la infinit pentru construirea unui fel de tentacul inteligent, dotat cu instrumente. Lipind coada unui Ofid de suprafaţa Amalteei şi întărind conexiunea prin fixarea cozii cu o pereche de Cratori ancoraţi, Dinah reuşi să trimită alt Ofid să se târască pe el şi să facă joncţiunea cu capul lui, care se proiecta în spaţiul exterior. Un al treilea Ofid se căţără pe primii doi şi se înlănţui la rândul său, şi tot aşa, unul după altul, construind o tulpină care se înălţa de pe suprafaţa asteroidului şi începea să se curbeze în jurul bulei care o ţinea prizonieră pe Tekla.

Toate bune până aici. Dar lanţul, cu cât se lungea mai mult, cu atât era mai indisciplinat. Ofizii erau construiţi ca nişte omizi, din multe segmente identice conectate între ele prin articulaţii flexibile. Articulaţiile erau motorizate, motoarele erau proiectate să execute comenzile înglobate în codul lui Dinah şi tot ansamblul era proiectat să lucreze într-un mod previzibil. Problema era că fiecare articulaţie avea un anume grad de flexibilitate, lucru care, în ceea ce o privea pe Dinah, era o eroare. Erorile se acumulau odată cu creşterea în lungime a lanţului, astfel încât, după ce conectă laolaltă trei Ofizi, descoperi că-i era dificil să cunoască poziţia capătului de tulpină, darămite s-o mai şi controleze. Iar când încercă să aplice o forţă pentru a face lanţul să se curbeze în jurul suprafeţei alunecoase şi bombate a lukului, nu reuşi decât să înrăutăţească lucrurile.

Rhys apăru la câteva ore de la începerea proiectului şi observă ce se întâmpla. De obicei tăcea mâlc ore în şir, pe urmă punea deodată o întrebare bizară şi deplasată, care demonstra totuşi că se gândea la problema respectivă.

— Ce-ar fi să opreşti toate motoarele şi să laşi chestia aia să se mişte liber?

— Tu n-aveai un tor de construit? întrebă ea şi se întoarse să-l fixeze cu cea mai ucigătoare privire de care era în stare.

— Mai întâi trebuie să rezolvăm problema asta, spuse el cu

blândeţe.

Ea mai avea o replică pe buze, dar preferă să tacă. Rhys făcea iar pe măscăriciul cu colierul lui. Avea obiceiul să poarte un lanţ la gât – nu ceva extravagant sau voluminos, doar un şirag de zale răsucite din inox, care-i folosea ca să-şi agaţe memoriile flash şi alte obiecte mărunte şi importante, să nu-i zboare în toate părţile. La momentul acela însă le scosese pe toate, iar lanţul, eliberat de orice povară, i se răsucea în jurul gâtului. Se întinsese sub forma unui oval larg, unduitor, care nu-i atingea nicăieri gâtul sau gulerul, pur şi simplu orbita în jurul lui în spaţiu. Dinah îl mai văzuse pe Rhys făcând asta, de obicei când se plictisea la şedinţe. Deprinsese nişte trucuri cu care accelera rotaţia colierului şi-l făcea să ia diferite forme când sufla pe el printr-un pai de băut sau îl lovea uşor cu unghia. Nu forma un cerc perfect, cum te-ai fi aşteptat. Şirul mişcător de zale putea fi modelat în aproape orice formă, pe care şi-o păstra până îl tulbura ceva. Întorcându-se spre Rhys şi văzând că iar făcea şmecheria cu lanţul, Dinah era gata să dea ochii peste cap şi să spună ceva gen „Mai dă-o-ncolo de treabă, nu poţi să faci şi tu ceva folositor cu creierul ăla al tău?”, dar expresia de pe faţa lui Rhys sugera că punea el ceva la cale, nu doar se juca.

Lanţul se învârtise în tot acest timp într-o formă alungită, ca de circuit de curse, trecându-i la un moment dat razant pe lângă gât, dar Rhys lovi uşor laturile lungi şi lărgi forma, făcând-o aproape circulară, după care se lăsă în jos şi ieşi din ea, lăsând lanţul să se învârtească de unul singur în aer.

— Canalizez spre mine înţelepciunea strămoşilor mei, dacă vrei să ştii, spuse el.

— Aveai strămoşi care trăiau în gravitaţie zero?

— Nu, din păcate. Stră-stră-stră-stră-unchiul meu John Aitken era un meteorolog victorian excentric, cu un hobby şi mai excentric: studia fizica lanţurilor în mişcare. Din păcate pentru el, trebuia să se ocupe de treaba asta în salonul lui din Falkirk, unde, îmi pare rău s-o spun, există gravitaţie. Era nevoit să aproximeze lucrurile de felul ăsta – Rhys arătă cu capul spre bucla de lanţ zbârnâitor – construind nişte maşinării extrem de ingenioase.

— Înseamnă c-o fi fost un om cu adevărat inteligent.

— Membru al Societăţii Regale şi prieten cu Lordul Kelvin, că tot veni vorba. Înţelegi unde vreau s-ajung?

— Păi, acum un minut mi-ai dat ditamai indiciul când mi-ai sugerat să opresc toate motoarele din trenul de Ofizi. Dacă aş face asta, ar rămâne complet flasc şi s-ar transforma practic într-o bucată de lanţ.

— Aşa-i, spuse Rhys tărăgănat.

Şi ridică degetul arătător în calea lanţului, care i se agăţă de articulaţie, tresăltă şi brusc i se înfăşură în jurul mâinii într-o încâlceală haotică.

— Foarte încurajator, remarcă Dinah.

— Stai aşa, s-a dovedit că unchiu-meu John ştia el ce ştia. Şi mai târziu alt ins, pe nume Kucharski, din Berlin, s-a ocupat şi el de aşa ceva.

Rhys descâlcea lanţul, căutându-i închizătoarea. Când o găsi, o desfăcu, transformând lanţul dintr-o buclă într-un segment lung cam cât braţul lui.

— Din păcate, şi-n Berlin e gravitaţie, aşa că trebuia să facă treburi de-astea pe suprafaţa mesei. Vrei să-l ţii de-aici, te rog?

O puse pe Dinah să prindă între degete mijlocul lanţului, ţinându-l fix în spaţiu, apoi trase de capete înspre el, dând lanţului forma unui U subţirel şi lunguleţ.

— Acum poţi să-i dai drumul, uşurel.

Dinah dădu drumul lanţului şi se îndepărtă de el plutind cu spatele, fiindcă Rhys îşi luase un aer ca de magician în plin spectacol. El lăsă liber un capăt şi-l păstră pe celălalt strâns între degetul mare şi arătător.

— Ce se-ntâmplă dacă trag acum? întrebă el. Poţi să faci vreo predicţie?

— Presupun că tot lanţul o s-o ia înapoi spre tine.

— Hai să-ncercăm. Ridică un deget şi ţine-l aşa.

Dinah ridică degetul arătător „în sus” şi-l lăsă pe Rhys să întindă mâna liberă şi s-o apuce cu blândeţe de încheietură, deplasându-i mâna astfel încât degetul să se afle la vreo zece centimetri distanţă de vârful curbei în formă de U a lanţului.

— Şi iată cum nu vine nimic, spuse el, apoi începu să tragă lanţul către el, îndepărtându-l de Dinah.

Contrar aşteptărilor ei, curbura începu să se propage către ea, tot mai departe de Rhys, până când, în cele din urmă, capătul liber se năpusti, ca un bici şfichiuitor, şi se înfăşură iute de câteva ori pe degetul ei, imobilizând-o.

— Te-am prins, spuse Rhys şi începu s-o tragă spre el.

— Exact ca un bici, remarcă ea, desfăşurându-şi lanţul de pe deget prea târziu ca să mai evite apropierea şi contactul plăcut cu Rhys.

— E exact acelaşi fenomen fizic, confirmă el. Bucla asta în formă de U care călătoreşte, Kucharski o numea *Knickstelle.* Înseamnă ceva în genul „loc pervertit”.

— Lanţuri, bice şi-acuma perversiuni. Câte mai învăţ despre strămoşii tăi victorieni, Rhys!

— Probabil ai crezut că-i doar o şmecherie distractivă, spuse el.

— A, nu. Înţeleg ce-ai vrut să-mi demonstrezi. În loc să-ncerc să controlez lanţul de Ofizi ca pe un tentacul, tot numai muşchi încleştaţi, mai bine să-l las să se relaxeze şi să şerpuiască în jurul lukului ca un lanţ inteligent.

Micul excurs în fizica secolului al XIX-lea s-a dovedit a fi genul acela de manevră care pentru fiecare pas înapoi te ajută să faci cinci înainte. A fost muncă de câteva minute să concateneze încă patru Ofizi în lanţul deja existent, apoi să oprească toate motoarele cu excepţia câtorva pe care să le folosească la crearea curburii în formă de U. Tensiunea aplicată la unul dintre capete făcu *Knickstelle*-ul să se propage exact ca în demonstraţia lui Rhys, astfel încât lanţul şfichiui lent în jurul lukului, înconjurându-l complet. Din câteva încercări, apucătorul de la capătul lanţului reuşi să facă priză în partea opusă, după care lanţul prinse bine lukul în strânsoarea sa. Cratorii puteau acum să dea fuga de-a lungul lui purtând cu ei capete de cabluri ancorate de alte părţi ale Amalteei sau de Izzy, şi astfel lukul ajunse treptat să fie captiv într-o ţesătură rară de echipament pe care Dinah îl folosi ca să deplaseze balonul din poziţia în care fusese ancorat, trăgându-l şi lipindu-l de modulul în care se afla atelierul ei. Pe când lukul se apropia, nimbul nedesluşit de lumină albă proiectat pe suprafaţa lui de ledul din sas se îngusta şi se intensifica, până când balonul uriaş îl sufocă aproape de tot în momentul în care împresură sasul ca un ciot proiectat în exterior. Acum camera sasului împungea straturile concentrice ale lukului ca un deget înfipt într-un balon.

Cu tot succesul manevrei „şfichiuire de bici”, treaba dură aproape toată ziua. Rhys pluti spre alte zări, după cum îi era obiceiul. Bo, femeia-cosmonaut mongolă, se strecură în atelierul lui Dinah, asistă la manevre în tăcere timp de vreo două ore,

apoi începu să caute modalităţi de a se face utilă. Învăţă să folosească mănuşa informatică şi interfaţa cu mouse şi tastatură doar observând-o pe Dinah, iar la sfârşitul zilei pilota deja Cratorii şi manipula Ofizii cu mână de expert.

Veni şi Margie Coghlan să supravegheze ultimele pregătiri. Psiholog australian, fusese trimisă în Izzy cu câteva luni în urmă ca să studieze efectele zborului spaţial asupra sănătăţii organismului uman. Lui Dinah i se păruse mereu puţin cam tăioasă la vorbă, dar poate că aşa era felul australienilor. Margie aduse cu ea o cutie cu provizii medicale şi echipament chirurgical. Toţi astronauţii din SSI aveau pregătire medicală. Dinah şi Ivy îşi făcuseră stagiul de pregătire la urgenţe în Houston, unde coseau victime cu traumatisme şi reaşezau oase şi articulaţii. Dar Margie era cea mai pricepută.

— Nu prea e ce te-aşteptai tu să faci, spuse Dinah.

— Niciunul dintre noi n-are parte de ce se aştepta, constată Margie.

— Poate cu excepţia Teklei, se auzi o altă voce.

Era Ivy. Nu se afla în atelierul lui Dinah – unde era deja aglomeraţie, cu Dinah, Bo şi Margie –, ci alături, în MURCOS.

— Ivy, eşti gata să mai baţi un record? o întrebă Dinah.

— Gata să încerc, spuse Ivy.

Era codul Q pentru numărul de femei prezente în acelaşi timp în staţia spaţială. Vechiul record era de patru şi fusese stabilit în 2010. Îl egalaseră cu câteva luni în urmă, când Margie şi Lina sosiseră în Izzy, unde se aflau deja Ivy şi Dinah. Îl depăşiseră când apăruse Bo, lansată cu Soiuzul, cu trei săptămâni în urmă. Tekla avea să ridice totalul la şase, asta dacă reuşeau s-o aducă înăuntru prin sas.

Sau, dacă încercarea dădea greş, numărul putea scădea iar.

— Bo, mersi că ne-ajuţi. Cred c-ar trebui să ieşi cu Ivy.

— Noroc, spuse Bo şi, împingându-se din trapa interioară a sasului, traversă plutind atelierul lui Dinah şi ieşi prin cealaltă trapă în MURCOS, unde aştepta Ivy.

— E totul închis etanş în urma voastră? întrebă Dinah, mai mult din cauză că era agitată decât din vreun alt motiv.

De fapt, nici nu se punea problema ca Ivy să dea greş la etanşeizare. Şi oricum, de când cu explozia Lunii, îşi înteţiseră precauţiile, separând între ele diversele module ale lui Izzy prin trape etanşe ori de câte ori era posibil, astfel încât eventuala

perforare a unui modul după impactul cu un bolid spaţial să nu ducă la distrugerea întregului complex.

Ivy nu răspunse.

— Ştiţi ce-aveţi de făcut cu trapa aia dacă se duce totul de râpă, continuă Dinah.

— Da' mult mai vorbeşti când eşti agitată, spuse Ivy.

— Sunt de-aceeaşi părere, spuse Margie. Ne-apucăm de treabă sau nu? Femeia aia s-o fi asfixiind acolo.

— Bine. Îi dau semnalul acum, zise Dinah.

În programul spaţial la care visase ea în copilărie, când avea un poster cu „Astronautul Snoopy" pe tavanul cocioabei sale dintr-un hinterland sud-african, sau pe care îl urmărea prin fluxurile video în direct din staţia spaţială transmise de televiziunea prin satelit din vestul Australiei, semnalul ar fi fost o exprimare concisă la un microfon sau un mesaj introdus de la tastatură. În realitate însă, Dinah pluti până la ferestruică şi se uită prin paisprezece straturi de plastic lăptos şi translucid la Tekla, care era atât de aproape, mai să întindă mâna şi s-o atingă, apoi făcu gestul cu degetul mare ridicat.

Tekla dădu din cap şi ridică în dreptul feţei un obiect mic. Era un briceag rabatabil cu agăţătoare pentru curea şi cu un şnur de siguranţă pe care şi-l înfăşurase, prudent, în jurul încheieturii. Cu degetul mare, apăsă butonul şi lama zimţată ţâşni afară.

Dinah dădu din cap.

Tekla îi răspunse cu acelaşi gest, apoi dispăru plutind, îndreptându-se către sas.

— Hai, că vine, spuse Dinah.

O evaluase deja pe Margie ca fiind o femeie deloc lipsită de forţă fizică. Era voinică, dar mai degrabă sugera vigoare decât o constituţie robustă lipsită de energie.

Dinah apucă pârghia care deschidea trapa exterioară a sasului.

— Ţineţi-mă bine, spuse ea.

O îngrijora atâta plastic. Precis aveau să se prindă fâşii din material în izolaţia delicată a trapei.

Principiul era destul de simplu. Şi-l repetase în minte de o sută de ori. Dacă Tekla va face o despicătură de câţiva centimetri în stratul interior al lukului, aerul va da năvală în spaţiul dintre el şi următorul strat, care avea o presiune mai mică. Dacă îşi va băga capul şi umărul prin despicătură aceea,

va fi ca un dop în gâtul unei sticle de şampanie, iar presiunea va încerca s-o expulzeze cu forţa. Dacă va spinteca apoi următorul strat, şi încă unul, şi încă unul, un val de presiune se va acumula în spatele ei şi o va scuipa de-a dreptul ca pe un sâmbure de pepene. Iar dacă se va ghida în tot acest timp după ledul alb de pe trapa interioară a sasului, va fi proiectată drept acolo, în ecluză.

La momentul acela va fi despuiată şi lipsită de protecţie în plin jet de aer ţâşnind exploziv până dincolo de ea, în vid. Iar în clipa aia...

Se auzi un şuierat, apoi un zgomot sec ca de izbitură a cărnii.

— Iisuse Cristoase, cred că asta a fost, spuse Margie.

— A ieşit, confirmă Bo.

Bo, care era în compartimentul de alături, avea o tabletă pe care urmărea fluxul video de la un Crator din apropiere.

— Vreau să zic c-a ajuns în sas.

Dinah trase de mâner, închizând trapa exterioară. Ascultând de Legea a Treia a lui Newton, trupul ei se mişcă în sens opus, diminuându-i forţele, dar braţele lui Margie o prinseră în strânsoarea lor puternică şi o traseră înapoi – Margie reuşise cumva să se fixeze pe loc.

Bo icni.

— Vezi că-i striveşti piciorul!

— A, rahat.

— Îi iese piciorul afară.

— Dinah, spuse Ivy, trebuie să deschizi puţin trapa, i s-a prins piciorul.

Dinah îşi relaxă braţele. Dacă Tekla îşi pierduse cunoştinţa? Dacă nu era în stare să ajungă în poziţia fetală după cum îi arătaseră în fotografie?

Schimbarea din tonul lui Bo şi al lui Ivy o lămuri că nu era cazul.

— A intrat! exclamă Ivy, în timp ce Bo răcnea întruna:

— Închide trapa, închide-o!

Dinah trase de mâner până la capăt, făcând să se audă pocnetul de blocare. Nu părea a fi chiar în regulă, dar cel puţin trapa era închisă.

Între timp, Margie acţiona valva care lăsa aerul să pătrundă în interiorul sasului. După reguli, trebuia să o facă treptat, dar ea îi dădea drumul pur şi simplu cu o iuţeală explozivă, astfel încât

mişcarea bruscă a şuvoiului de aer le apăsă în zona diafragmei şi le înfundă urechile.

— Iese sânge, observă Bo cu voce plată. Se scurge afară prin trapă.

— Futu-i! spuse Dinah.

Fiindcă asta însemna două rele dintr-un foc: trapa exterioară nu era închisă de-adevăratelea, iar Tekla era rănită.

— Hai s-o deschidem, spuse Margie.

Până la urmă fu nevoie de toate patru: Dinah, Margie, Bo şi Ivy, toate înghesuite în locul acela, cu degetele înfipte sub buza trapei, împingând din toate puterile în perete cu tălpile şi cu spinările, ca să forţeze desigilarea. Ca urmare, aerul ţâşni şuierând din compartiment şi trapa zbură în lături, ca atunci când reuşeşti în sfârşit să deschizi un borcan închis ermetic şi capacul sare de pe gura lui.

Tekla era înăuntru, strânsă în poziţie fetală, o masă solidă de roşu.

Timp de câteva clipe se uitară toate la ea, încremenite.

Tekla mişcă puţin capul. Îşi întoarse faţa în sus spre ele, dezvăluind o uriaşă pată roşie în locul în care ar fi trebuit să se afle un ochi.

Dinah ar fi ţipat ca o copiliţă în momentul acela de nu i s-ar fi ridicat stomacul în gât. Bo trase adânc aer în piept şi începu să murmure ceva.

Mâinile Teklei se desprinseră şi apucară marginea sasului. Şnurul briceagului îi era în continuare înfăşurat pe încheietura dreaptă. Mânerul atârna de el. Dinah presupuse că lama fusese smulsă, până îşi dădu seama că era înfiptă cu totul în antebraţul Teklei.

Tekla se trase afară vreo zece centimetri, apoi se opri. Doar capul îi intrase în cameră.

Deschise un ochi. Un ochi injectat pe o faţă însângerată. Dar un ochi normal, funcţional.

Dinah simţi că-i revine auzul şi îşi dădu seama că percepea un şuierat puternic. Era zgomotul aerului care scăpa din Staţia Spaţială Internaţională, nu printr-un orificiu de mari dimensiuni, ci prin mici goluri din garnitura de etanşeizare exterioară a sasului. Aerul trecea pe lângă trupul Teklei, creând în spatele ei o zonă de vid, un vid cu care trebuia să se lupte ca să poată avansa în cameră.

Simţindu-se stânjenită, ca o gazdă care a uitat să-şi întâmpine cum se cuvine oaspetele, se aplecă şi o apucă pe Tekla de mână. Margie o prinse de cealaltă mână şi, cu un ultim zgomot de sucţiune, traseră silueta lubrifiată în sânge a Teklei din sas în interiorul staţiei spaţiale.

Dinah închise pe jumătate trapa interioară a sasului. Marele Aspirator, cum numeau astronauţii de modă veche vidul spaţiului cu capacitatea lui de sucţiune, se ocupă de restul manevrei, trântind trapa cu o violenţă înspăimântătoare.

Pierduseră o cantitate apreciabilă din atmosfera acelui modul. Nu destulă cât să provoace simptomele privării de oxigen, dar mai mult decât suficientă ca să declanşeze alarme în toată staţia şi mai departe, până hăt în Houston.

Margie luă în primire braţul Teklei, care sângera destul de tare, în timp ce Ivy şi Bo, care îşi puseseră mănuşi albastre, îi curăţau faţa cu şerveţele umede. Imaginea devenea tot mai clară. Ideea de bază funcţionase. Tekla manevrase cuţitul cu precizie şi în direcţia corectă, poate cu mai multă eficacitate decât ar fi fost sănătos pentru ea. Forţa imensă cu care fusese expulzată din stratul extern al lukului până în sas o izbise cu faţa de o componentă de metal întâlnită în cale şi îi provocase răni mari deasupra şi dedesubtul ochiului, care sângeraseră abundent. În acelaşi moment, lama briceagului se prinsese în nu-se-ştie-ce şi se răsucise spre ea, înfigându-i-se în antebraţ. Zăcuse năucită, cu un picior ieşit prin trapa pe care Dinah încerca s-o închidă după ea, apoi îşi revenise şi adoptase poziţia stabilită. În momentele când se petreceau toate acestea, fusese expusă vidului, lucru care nu-i făcuse niciun bine la rănile sângerânde, dar aerul dăduse năvală în sas şi egalizase presiunea înainte de a se produce vătămări ireparabile.

Exact cum se temuse Dinah, bucăţi de plastic se prinseseră în garnitura trapei exterioare, cauzând acele scurgeri şuierătoare ale aerului. Dar cele mai multe se desprinseseră şi plutiseră în spaţiu când deschisese trapa a doua oară, iar pentru fărâmele rămase, lipite de garnitură cu sângele liofilizat al Teklei, programă un roi de Naţi să le cureţe una câte una. Până la urmă îi lăsă programul pe post de exerciţiu lui Bo, care avansa în studiul roboţilor cu o iuţeală remarcabilă.

Pluti prin toată staţia până la Nod şi de acolo în tor, unde Margie, sfătuită din Houston de chirurgi traumatologi, lucra la

braţul Teklei. Era mult mai uşor în gravitaţia slabă din tor – nu pluteau globule roşii peste tot în jur. Lina Ferreira şi Jun Ueda, care aveau şi specializări în biologie, ţineau loc de asistente medicale.

Ivy era în biroul ei, ţinând piept unui taifun de reacţii furioase ale celor din Houston.

Cusăturile se făceau sub anestezie locală, aşa că Tekla era conştientă. Îi curăţaseră faţa şi îi închiseseră tăieturile din jurul orbitei cu bandaje în fluture şi cu adeziv superpotent. Pe partea aceea, părul ei scurt blond-argintiu care-i acoperea scalpul încă mai era întunecat de sânge coagulat. Albul ochilor îi era roşu, iar pe faţă avea mii de semne mici şi roşii. Dinah fusese avertizată să se aştepte la ele. Se numeau peteşii: capilare sparte imediat sub piele, din cauza expunerii la vid. Dar, după felul în care i se mişcau ochii în orbite şi după cum focalizau pe diverse lucruri din jur, Dinah îşi dădu seama că vederea îi era în esenţă intactă.

— N-am cerut asta, îi spuse Tekla.

— Într-adevăr, răspunse Dinah.

— O să am necazuri.

— Şi noi avem, spuse Dinah, arătând cu capul în direcţia biroului lui Ivy. Toţi avem necazuri... cu o mulţime de inşi morţi.

Tekla abia dacă reacţionă, dar Margie, Lina şi Jun icniră la unison, oprindu-se pe moment din ceea ce făceau.

— Margie, se auzi de la sol o voce cu accent texan, acest chirurg mort ar dori să clampezi arteriolele alea până nu încep iar să sângereze.

— Noi ăştia care-o să supravieţuim, spuse Dinah, trebuie să începem să trăim după cum ne dictează conştiinţa.

• Pionieri şi prospectori

— A venit omul cu gheaţa!

— Ah, oftă Rhys. Chiar mă-ntrebam care dintre noi o s-ajungă primul.

Ieşi, se îndepărtă plutind şi aplică asupra prezervativului o manevră de alunecare-înnodare executată cu atâta îndemânare, încât Dinah simţi că o înţeapă inima de gelozie. Dar cel puţin nu lăsase nimic să plutească la nimereală prin atelier.

— E posibil să fi fost ultima ta livrare, spuse ea. De gheaţă, vreau să zic.

— Ţi-a venit congelatorul?

— Vine cu lansarea de mâine de la Kourou.

— Ce zici, am putea să-i convingem să ne trimită şi-un shaker pentru martini?

— Pentru asta folosim pungi de plastic.

— Mă rog, sper că livrările mele – de gheaţă, vreau să zic – au contribuit în vreun fel la ce naiba faci tu pe-aici.

— Ia fii atent, spuse ea.

Se înfăşurase într-o pătură, iar acum îşi luă elan proptindu-se în perete cu un deget de la picior şi pluti până la postul ei de lucru. Din câteva clicuri, deschise o înregistrare video. Secvenţa de început era foarte sobră: un cub de gheaţă într-o încăpere neagră, sub lumina unor leduri puternice, dar reci.

— Presupun că-i de la cartierul general Arjuna, nu?

Rhys, în pielea goală, ajunse în spatele ei şi o apucă de mijloc cu un braţ. Un gest pe care ea preferă să-l considere afectuos. Şi parţial aşa era. Dar Dinah îşi petrecuse suficient timp în imponderabilitate ca să înţeleagă că el mai avea şi alt motiv: pur şi simplu nu voia să plutească în derivă în timp ce se uita la înregistrarea video.

— Da.

Un bărbos blond-căpşună intră în cadru aducând cu el o placă de carton ondulat – capacul unei cutii de pizza.

— Ăsta cred că-i Larz Hoedemaeker, unul dintre băieţii cu care lucrez foarte mult.

Larz înclină uşor cartonul către cameră. Era acoperit aproape în întregime cu nişte obiecte irizate cât unghia de mari, ca nişte gândăcei de silicon. Cu sutele.

— O mulţime de Naţi, remarcă Rhys.

— Păi... chiar asta-i ideea, să creeze un roi.

— Înţeleg. Dar s-ar părea c-au descoperit cum să sporească producţia.

Larz îndoi cartonul pe diagonală şi-l transformă într-un fel de jgheab, apoi îl înclină către blocul de gheaţă. Avalanşa de Naţi veni grămadă peste el. Mulţi ricoşară şi se rostogoliră pe podea. Larz ieşi din cadru un moment, apoi se întoarse împingând un scaun pivotant pe rotile. Îl duse până în spatele blocului de gheaţă, după care dispăru din nou şi se întoarse ducând un ceas

pe care ai fi zis că tocmai îl dăduse jos de pe peretele unui birou. Îl aşează în echilibru pe scaunul pivotant, sprijinindu-l de suportul lombar, astfel încât să fie perfect vizibil în cadru. Apoi plecă.

După câteva clipe, luminile deveniră mai intense.

— Simulează radiaţia solară, explică Dinah. Naţii sunt alimentaţi solar, aşa că nu poţi să-i testezi decât dacă ai o sursă de lumină la fel de strălucitoare ca soarele.

Minutarul ceasului începu să se mişte înainte.

— Filmare accelerată? întrebă Rhys.

— Îhî. Treaba asta se-ntâmplă încet, după cum vezi.

Naţii care se împrăştiaseră pe jos mişunară fără ţintă la început, dar apoi descoperiră blocul de gheaţă şi porniră să-i escaladeze laturile verticale.

— Au aderenţă bunicică, stai să vezi, spuse Dinah.

Între timp, mormanul de Naţi de deasupra se întinse ca o bucăţică de unt care se înmoaie pe o clătită, distribuindu-se într-un strat oarecum aleator, dar în principiu neted, pe latura de sus a blocului de gheaţă. Câţiva dintre ei lăsară impresia că se scufundă în gheaţă.

— Îşi croiesc drum înăuntru prin topire? întrebă Rhys.

— Nu. Consumă prea multă energie... şi n-ar funcţiona în gravitaţie zero. Tunelurile le sapă mecanic. Vezi cum se formează grămezile?

Arătă spre vârful blocului de gheaţă, unde începeau să se adune moviliţe albe în jurul gurilor de tuneluri.

— Ăsta-i material excavat şi ejectat de Naţii care sapă tunelurile.

— Nici movile nu poţi să faci în ge zero, îi atrase atenţia Rhys.

— Să luăm problemele pe rând! spuse ea, înghiontindu-l. De asta se ocupă indivizii ăilalţi, vezi?

Folosi cursorul ca să-i indice un alt Nat care îşi croia drum pe suprafaţa gheţii. Apuca bine câteva grăunţe de gheaţă dintr-o movilă, apoi dădea cu spatele şi pornea către marginea blocului.

— Cum face asta? întrebă Rhys.

— Ştii cum e când ai mâna umedă şi-o bagi în congelator să iei un cub de gheaţă, şi gheaţa ţi se lipeşte de piele? Asta-i toată şmecheria. Şi tot ăsta-i motivul pentru care mişună toţi pe gheaţă fără să cadă.

Minutarul ceasului înainta mai repede; chiar şi mişcarea

circulară a orarului se distingea acum. Suprafaţa blocului de gheaţă se umplu de adâncituri şi începu să se scufunde spre podea pe măsură ce era îndepărtat materialul. Dar, în acelaşi timp, pe o muchie a blocului apăru o protuberanţă care deveni un capăt de consolă, arătând ca un corn de nicovală.

— Ce construiesc? întrebă Rhys.

— Nu contează. E doar faza de validare a conceptului.

Excrescenţa se opri din crescut, mersul arătătoarelor încetini până la ritmul normal, un alt tehnician intră să facă fotografii cu rezultatul obţinut. Apoi înregistrarea se opri şi ecranul rămase negru.

— Interesant! spuse Rhys.

Înainte s-o poată şterge de acolo, ea îl apucă de mână.

— Stai aşa. Să vezi versiunea ultrarapidă.

Aceasta începu imediat. Era exact acelaşi film, redat de zece ori mai repede. Aşa că dură doar câteva secunde. Naţii erau invizibili din cauza vitezei cu care se mişcau – apăreau doar ca o ceaţă cenuşie vânzolitoare care apărea şi dispărea sub forma unor pete. Privirea era astfel atrasă către blocul de gheaţă. La viteza aceea de redare, nu mai arăta ca un bloc de cristal, ci mai degrabă ca o amibă care se cufunda la un capăt, proiectând un pseudopod în spaţiu.

— Trebuie să fie un motiv pentru care îl pasionează aşa de tare pe Sean Probst să dreseze gheaţa să facă sluj şi aport, spuse Rhys.

— Îhî. Dar mie nu mi l-a spus.

— Există vreo modalitate de a-i uni pe Naţii ăştia cap la cap?

— Sub formă de lanţ?

— Da. Ofizii sunt de ajutor, dar mult mai complicaţi decât ar trebui să fie.

— Numai lanţuri ai în cap. Da, există o modalitate. Şi poţi să-i uneşti lateral şi să faci o foaie din ei.

— Mă strigă unchiul John de pe lumea ailaltă, vrea să fac ceva util cu hobby-ul lui.

— Păi, ai grijă să nu-mi ieşi din graţii, spuse ea, şi-o să te las să te joci cu câţiva.

ZIUA 56

Începând din A+0.56, modulul Nod în jurul căruia se rotea torul nu mai constituia capătul-pupă al lui Izzy. Acum îl numeau N1. Un nod mai mare, numit N2, fusese trimis cu o rachetă de mare capacitate de la Cape Canaveral şi se cuplase cu el.

La origine, N2 fusese planificat ca bază a unei ample operaţiuni de turism spaţial. Misiunea iniţială a lui Rhys, pentru care făcuse planuri şi antrenamente timp de doi ani, era să pornească modulul şi să aibă grijă să fie operaţional. Acum avea alt scop, bineînţeles, dar practic urma să aibă acelaşi aspect: N2, marele modul central, în jurul căruia se rotea un tor nou, mai mare. Torul cel nou, care în mod inevitabil primise numele T2, urma să fie asamblat în spaţiu dintr-un kit de piese gonflabile, dintre care o parte fuseseră trimise împachetate în interiorul lui N2, iar altele aveau să sosească mai târziu, cu lansările următoare. Deocamdată, din N2 ieşeau patru spiţe solide cu capete boante, unde urmau să fie adăugate mai târziu alte componente, formând inelul extern al roţii.

La momentul acela, Cercetaşii îşi vor fi îndeplinit misiunea de bază, aceea de a folosi Ansamblul de Grinzi Integrate pe post de coloană vertebrală pentru un arbore întreg de conducte goale, fiecare având diametrul de cincizeci de centimetri, cu câte o porţiune lărgită cam din zece în zece metri. O fiinţă umană în formă fizică bună, care nu suferea de claustrofobie şi nu avea prea multe lucruri prin buzunare, se putea mişca printr-un tub cu diametrul acela, întrucâtva asemănător cu un hamster care mişună printr-un tub de plastic dintr-o cuşcă. Porţiunile lărgite aveau rolul de a lăsa două persoane care mergeau în sensuri opuse să treacă una pe lângă cealaltă. Module sferice serveau drept conectori şi puncte de ramificaţie. Tuburile se terminau la amplasamentele de andocare, unde diverse tipuri de vehicule spaţiale puteau realiza o conexiune solidă şi etanşă cu staţia spaţială.

Fiindcă fusese evident de la bun început că locurile de andocare aveau să fie, în jargonul lui Pete Starling, „resursa insuficientă”, „obstacolul limitator”, „etapa critică”. Construirea de rachete, vehicule şi costume spaţiale nu era treabă uşoară, dar cel puţin lucrurile astea se petreceau pe solul planetei, unde se puteau pune la bătaie resurse colosale pentru impulsionarea producţiei. Pe când o armadă de capsule spaţiale azvârlite pe orbită n-ar fi avut unde să se ducă dacă n-ar fi putut andoca

undeva. Iar locurile de andocare trebuiau construite cum era mai dificil: acolo unde aveau să fie folosite, pe orbită.

Andocarea nu era glumă şi necesita o tehnologie specifică, dar operaţiunea în sine nu prezenta aspecte necunoscute şi se realizase deja de multe ori. Programul spaţial chinez elaborase standarde pe acelaşi sistem folosit şi de ruşi, astfel că vehiculul lor spaţial, la fel ca al ruşilor, era capabil de andocare la SSI. Toate bune şi frumoase. Dar rămânea valabil faptul că fiecare vehicul spaţial cu echipaj care se lansa pe orbită trebuia să ajungă la destinaţie în vreo două zile cel mult, înainte ca ocupanţii să rămână fără aer, hrană şi apă. Prin urmare, Cercetaşii fuseseră însărcinaţi să adauge un număr uriaş de docuri în maniera cea mai rapidă şi mai ieftină cu putinţă. Docurile nu se puteau afla prea aproape unele de altele, aşa că spaţiul dintre ele trebuia acoperit cu tuburi de hamsteri. Noi şi noi valuri de Cercetaşi continuau să fixeze cu brăţări, pe exteriorul acestor tuburi, ţevărie tehnico-sanitară şi cabluri electrice, laolaltă cu armături structurale conectate la grinzile adiacente.

Arborele de tuburi iniţial, construit între A+0.29 şi A+0.50 de Tekla şi de alţi Cercetaşi din primul val, oferea şase amplasamente de andocare. Acestea fuseseră imediat rezervate pentru primul val de lansări ale aşa-numiţilor Pionieri: trei vehicule Soiuz, două Shenzhou şi o capsulă spaţială turistică din Statele Unite.

Încurajaţi de succesul lansării lui Bo şi Rhys, ruşii descoperiseră cum să înghesuie câte cinci-şase pasageri în fiecare Soiuz.

Naveta Shenzhou se baza pe designul lui Soiuz, atât că era mai încăpătoare şi primise diverse îmbunătăţiri. Ca şi Soiuz, era menită să poarte un echipaj de trei persoane – dar asta pe baza presupunerii că toţi trei şi-ar dori să se întoarcă vii pe Pământ. După modificările făcute pentru călătorii numai dus, fiecare Shenzhou putea duce şase persoane. Iar capsula turistică americană aducea în completare şapte astronauţi.

Aşadar, una peste alta, primul val de Pionieri adusese în Izzy mai mult de treizeci de oameni, ajungând să-i depăşească dublul populaţiei iniţiale. Nou-veniţii erau obligaţi să locuiască în capsulele lor spaţiale, care aveau toalete, filtre de dioxid de carbon şi sisteme de eliminare a căldurii. Era înghesuială mare,

dar se făcuse un pas în plus faţă de lukuri.

La A+0.56, când sosi modulul N2 adus de gigantica rachetă Falcon Heavy, Tekla şi ceilalţi Cercetaşi supravieţuitori petrecură o zi întreagă trăgând afară tot ce fusese îndesat înăuntrul ei şi ancorând temporar toate lucrurile la exteriorul modulului. Apoi se mutară în N2 şi-l transformară în dormitor pentru Cercetaşi, luându-şi la revedere de la lukurile lor tot mai jerpelite, pe care le dezumflară, le peticiră, le împachetară şi le puseră la păstrare pentru cazul în care apărea vreo stare de urgenţă.

Circa două treimi dintre Pionieri trecuseră deja prin experienţa activităţilor extravehiculare în spaţiu sau fuseseră antrenaţi în mare grabă pe parcursul ultimelor săptămâni. Nu existau suficiente costume spaţiale pentru toată lumea – continuau să se fabrice la sol în cel mai rapid ritm cu putinţă –, dar cele existente puteau fi purtate cu rândul. Schimburile de lucru se scurtară de la cincisprezece la douăsprezece ore, apoi la opt ore, astfel încât mâna de lucru proaspătă putea folosi prin rotaţie costumele disponibile de câte două-trei ori pe zi. Cei care ieşeau în spaţiu îşi împărţeau timpul între asamblarea torului T2 şi extinderea arborelui de tuburi pentru a oferi spaţiu de andocare lansărilor din următorul val.

Ceilalţi Pionieri, cei care nu ieşeau în spaţiu, se dedicau altor activităţi, în interiorul secţiunilor presurizate ale staţiei spaţiale. Dinah se pomeni cu doi asistenţi: Bo, care, după toate aparenţele, se repartizase singură acolo, şi Larz Hoedemaeker, tipul din înregistrarea video. Larz era un tânăr olandez care studia pentru o diplomă postuniversitară în robotică la Delft când fusese recrutat de Arjuna Expeditions. Dinah îl cunoştea ca pe un prolific partener de corespondenţă prin e-mail, mereu dispus să-i răspundă la întrebări sau să-i furnizeze în cel mai scurt timp corecţii de cod. Din cauza unei întreruperi a comunicaţiilor, nici măcar nu aflase că se număra şi el printre pasagerii capsulei turistice americane care sosise în Ziua 52 (fiindcă lumea începea să renunţe la notaţia cu A+, numind zilele pur şi simplu după numărul lor).

Tot ce ştia ea era că un ins masiv cu părul blond-căpşună apăruse deodată în atelierul ei, hotărât s-o îmbrăţişeze. Era ceva neobişnuit. La drept vorbind, până la acel moment Staţia Spaţială Internaţională nu fusese niciodată un loc în care să se

întâmple vizite-surpriză.

Larz ţinea într-o mână nişte ciocolate şi în cealaltă o cameră, iar din buzunarele combinezonului i se revărsau tot soiul de lucruri: fiole cu morfină, antibiotice, suluri de microcipuri pe bandă de hârtie, lentile de contact de unică folosinţă, prezervative, pachete de cafea deshidratată, tuburi cu lubrifianţi exotici, mine de rezervă pentru creioane mecanice, snopuri de coliere de plastic. Se părea că, după noile reguli, oricine era făcut pachet şi trimis pe orbită trebuia împovărat cu vitamine până când abia mai putea să se mişte.

Larz era o persoană agreabilă, iar prima lui zi în Izzy se dovedi o adevărată încântare pentru Dinah, care de un an întreg nu mai apucase să întreţină o conversaţie faţă în faţă cu un coleg. Îl plimbă prin atelier să i-l arate, aşa înghesuit cum era, îl lăsă să conducă nişte roboţi pe suprafaţa Amalteei şi aduse înăuntru câţiva roboţi „grimmaţi” ca să-i poată admira şi el. Asta pentru că, inspirată de remarca făcută de Rhys cu câteva săptămâni în urmă, Dinah îşi pusese roboţii, care altminteri stăteau degeaba, să lucreze la armuri pentru alţi roboţi. Dacă ar fi fost s-o facă după toate regulile artei, ar fi adus bucăţi de asteroid în micuţa ei topitorie la gravitaţie zero şi ar fi produs micuţe lingouri de oţel pur, pe care le-ar fi sudat apoi pe carcasele Cratorilor. Dar era o metodă prin care se complica totul prea mult. Amalteea era oricum făcută dintr-un material cât se poate de adecvat. N-o fi fost ea din oţel bun de construcţii, dar era un material suficient de bun pentru izolarea antiradiaţii. Aşa că Dinah se apucase pur şi simplu să taie aşchii din ea, lăsându-le în forma lor originală, neprelucrată, şi folosindu-le ca pe nişte plăci pe care le suprapunea ca să-i blindeze pe Cratori. Acum arătau ca nişte asteroizi umblători.

— E un proiect artistic, spuse Larz.

Pe moment, Dinah avu impresia că încerca s-o insulte, pentru că la tinereţe cunoscuse câţiva ingineri care n-ar fi combinat în viaţa lor arta şi ingineria. Dar faţa lui avea o expresie voioasă şi nevinovată, şi era limpede că nu făcuse decât s-o complimenteze.

După ce se mai învăţase cu felul lui de a fi, abordase subiectul care-i stătea pe creier de câteva săptămâni: De ce tocmai gheaţa? Având în vedere că aveau acces direct la ditamai halca de fier, de ce îşi concentra acum Arjuna toate eforturile asupra

lucrului cu un material care practic nici nu exista în Izzy?

— Uneori nu primesc nici eu explicaţii pentru toate cele, răspunse Larz, dar ştii că discutăm de ceva vreme să facem rost de un miez de cometă.

— Păi, da, spuse Dinah. Am tot vorbit despre asta. Dar chestiile astea-s uriaşe. Ce-o să facem noi cu câteva gigatone de apă?

Larz rămase uitându-se la ea şi părând uşor stânjenit.

— Ne-ar lua o veşnicie să mutăm ceva atât de mare, continuă Dinah. Ăsta-i proiect de... nu ştiu... zece-douăzeci de ani! N-avem atâta timp la dispoziţie.

— În vechile circumstanţe, aşa ar fi fost.

— Cum adică vechile circumstanţe?

— Pe vremuri, înainte de Agent, când vorbeam despre mutat comete, discutam despre trimiterea unei oglinzi mari în spaţiu. Să concentreze lumina solară asupra miezului cometei, să evapore nişte apă, s-o împingă uşurel pe o traiectorie nouă. Da. Asta ar dura mult timp. Ca şi cum împingi mingea de bowling cu o pană.

— Şi ce s-a schimbat în treaba asta? întrebă Dinah. Fizica tot aia e.

— Da, spuse Larz, şi o parte din fizică e fizică *nucleară.*

— Ce, o să folosim arme nucleare? Credeam că-s... Iisuse. Nici nu pot să-mi...

— Nu-ţi dai seama cât de mult s-au schimbat lucrurile pe planetă, spuse Larz.

— Chiar că nu!

— Arcotecţii au ieşit în public şi-au zis: „Uitaţi cum stă treaba, cu celule solare n-avem nicio şansă să rezolvăm situaţia asta. Nu putem să fabricăm câte ne-ar trebui, cât de repede ne-ar trebui, pentru mii de arclete. Sunt mari şi incomode”.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Trebuie să folosim arme nucleare, asta au spus.

— RTG[10]-uri?

Generatoarele termoelectrice cu radioizotopi erau sursele de alimentare folosite la majoritatea sondelor spaţiale. În miezul fiecăruia se afla un disc dintr-un izotop atât de radioactiv, încât rămânea fierbinte decenii la rând. Se putea extrage energie din căldura aceea prin diverse metode.

[10] În limba engleză, în original: *radioisotope thermoelectric generators*. (n.r).

— Alea nici vorbă să fie suficient de puternice, spuse Larz.

•

Larz primea mesaje de pe planetă sub formă de e-mailuri criptate, câte un potop de litere majuscule în grupuri de cinci, care arătau ca scoase dintr-o maşinărie Enigma. În mapa aceea mare, de nylon, pe care Larz o folosea pe post de servietă, se afla un teanc de pagini. Pe fiecare dintre ele era tipărită câte o grilă diferită de litere majuscule amestecate. Era nevoie de circa o jumătate de oră de lucru intens cu creionul pe hârtie pentru decriptarea fiecărui mesaj. Lui Dinah nu-i venea să-şi creadă ochilor. Desigur, oamenii îşi trimiteau mereu mesaje criptate, iar trimiterea de e-mailuri codificate era o practică standard pentru Arjuna Expeditions. Dar astfel de metode păreau că nu-i mai sunt de ajuns lui Sean Probst. Cu timpul, Dinah se obişnui să-l vadă pe Larz trudind pe foile acelea. Îşi crease un mic script Python care îi uşura munca, dar continua să-şi transcrie mesajele de mână.

Într-o zi, la două săptămâni de când sosise în staţie, Larz decriptă un mesaj care conţinea nişte veşti surprinzătoare. Venea şeful. Adică Sean Probst, fondatorul şi directorul general executiv al companiei Arjuna Expeditions.

— Dar cum se poate aşa ceva? întrebă Dinah. Cum poate cineva să vină pur şi simplu în Izzy? N-ai nevoie de o rachetă lansatoare? De-un vehicul? De-un loc pentru andocare? De *permisiune*?!

Erau întrebări în mare măsură retorice. Sean câştigase şapte miliarde de dolari dintr-un *startup* pe Internet înainte de-a-şi investi toată energia în mineritul pe asteroizi. Între timp îngropase vreun miliard-două în alte companii private din domeniul turismului spaţial.

— Vine singur, spuse Larz, într-un Drop Top.

În câteva secunde, cu o căutare rapidă pe Google, Dinah îşi aminti despre ce era vorba. Denumită şi „Decapotabila”, Drop Top era una dintre soluţiile recente şi creative din domeniul turismului spaţial. Era bazată pe ideea că turiştii voiau, de fapt, să experimenteze observarea directă a Pământului, a stelelor şi (până la momentul când încetase să mai existe) a Lunii. Capsulele spaţiale convenţionale aveau ferestre minuscule. Ce-ţi doreai tu de fapt ca turist era să-ţi vâri capul într-o băşică transparentă, ca să te poţi bucura de o vedere limpede în toate

direcţiile. Cu alte cuvinte, îţi doreai să te afli într-un costum spaţial şi practic să pluteşti liber în spaţiu. Drop Top era o capsulă simplă, de mici dimensiuni, aptă să transporte patru astronauţi îmbrăcaţi în costume spaţiale făcute la comandă, cu căşti-balon. În cursul ascensiunii prin atmosferă şi, ulterior, la reintrare, erau protejaţi de o carapace termică solidă. Dar, pentru perioada cât orbitau Pământul, carapacea se retrăgea ca acoperişul unei decapotabile, expunându-i complet spaţiului cosmic şi chiar lăsându-le o anumită libertate de deplasare.

— Nu cred că un Drop Top poate ajunge pe o orbită atât de înaltă, nu? întrebă Dinah.

— Sean vine singur. E nu ştiu ce model special de un pasager... masa suplimentară e folosită pentru propergol.

— Şi pe urmă? Se duce la un sas şi bate la uşă?

— În principiu, da, răspunse Larz. Ce-au să facă? O să-i ceară să plece?

Ziua 68

— Toată treaba asta e o porcărie, spuse Sean Probst de cum îşi scoase casca de pe cap.

Dinah zâmbi. Nu că ar fi bucurat-o porcăria. Când era vorba de ocrotirea omenirii şi a moştenirii genetice a Pământului împotriva distrugerii totale, orice boare de porcărie era nocivă. Dar simţea o oarecare uşurare. Undeva în fundal, mintea ei contoriza în linişte porcăriile, de câteva săptămâni. Nimeni altcineva din staţie nu era dornic să vorbească despre asta; şi cei mai mulţi dintre ei păreau mai ageri, mai bine informaţi decât ea.

Îl cunoştea pe Sean Probst după renume, după semnătura de pe fluturaşii ei de salariu şi după e-mailurile pe care le primea de la el la trei dimineaţa, de pe naiba ştie ce meridian orar unde îl dusese mai nou avionul său particular. Pe Sean nu-l întrecea nimeni în cunoştinţe despre orice lucru legat de spaţiul cosmic. Când apărea el într-o staţie spaţială şi spunea că se întâmplă o porcărie, lucrurile începeau să devină distractive.

Unul dintre puţinele lucruri agreabile la Sean era că-şi dăduse seama de problema lui de personalitate şi, în stilul clasic „hai să rezolvăm”, angajase un antrenor personal care să-l înveţe să fie

mai puţin lepră. Dinah vedea pe faţa lui că ideea dădea rezultate.

— Nu treaba pe care-o faci tu... aia-i grozavă, recunoscu el.

— M-am gândit eu c-ai fi spus ceva mai demult dacă nu era aşa, spuse Dinah.

Sean dădu din cap aprobator. Rezolvat.

Sosirea lui în staţia spaţială fusese neconvenţională şi se făcuse pe ocolite. Nu exista nicio staţie de andocare care să poată primi un Drop Top. Nici n-avea cum să existe, din moment ce un Drop Top nu dispunea nici de port de conectare, nici de sas. Aşa că nu era chip să se ataşeze la Izzy. Se apropiase cu micul decapotabil controlat manual, acţionând propulsoarele câte unul pe rând, scuipând în spaţiu cartuşe de propergol consumat, apoi oprindu-se câte un minut, câte cinci sau câte zece ca să cântărească rezultatele. Fiind un fel de tocilar ahtiat după spaţiul cosmic, ştia prea bine că astrodinamica nu se supunea regulilor fizicii pământene. Avea destulă smerenie şi suficient oxigen de rezervă ca să nu se grăbească. Până la urmă se apropiase de Amalteea la o distanţă pe care un tren de trei Ofizi cu un Crator în capăt reuşise să o acopere, întinzându-se până la el şi apucând o protuberanţă de pe marginea carlingii. Apoi se ejectase din vehicul, plutise liber în spaţiu şi pornise într-un mic tur de inspecţie, trimiţându-i din când în când lui Dinah câte un mesaj ca s-o anunţe unde era. Cum nu exista conexiune radio directă, mesajele trebuiau retransmise printr-un server din Seattle.

Purta un costum tubular: un produs pentru turişti, care în unele privinţe era mai puţin util decât costumele oficiale folosite de cosmonauţi şi de astronauţi, iar în alte privinţe era mai performant. Nu avea niciun fel de picioare, din moment ce picioarele nu erau de vreun folos în spaţiu. Arăta ca o eprubetă cu o pereche de braţe şi în vârf cu o calotă rotundă ca un balon. Braţele aveau umeri şi coate articulate, dar erau lipsite de mâini cu degete. Mănuşile, se ştia prea bine, erau partea cea mai problematică a costumelor spaţiale. În locul lor, braţele costumului tubular se terminau cu nişte cioturi rotunjite. Din fiecare ciot se proiecta câte o mână scheletică, având doar degetul mare şi alte trei degete, acţionată cu ajutorul unor cabluri de oţel care pătrundeau în cioturile braţelor prin orificii etanşeizate. Ocupantul putea să-şi strecoare mâna într-un

dispozitiv asemănător cu o mănuşă aflat în interiorul ciotului, care trăgea de tendoanele metalice după cum mişca el din articulaţii şi acţiona astfel degetele externe, dându-i posibilitatea de a apuca lucruri şi de a îndeplini câteva operaţiuni simple. Nimic din toate astea nu era peste puterile unui cârpaci în atelierul său de invenţii din 1890, sau chiar din 1690, la urma urmei. Cei care folosiseră aceste dispozitive povesteau despre ele că funcţionează surprinzător de bine – în anumite privinţe, mai bine decât mănuşile de la costumele spaţiale convenţionale, care erau rigide şi oboseau mâinile.

În interiorul cioturilor era loc berechet, aşa că, atunci când nu folosea ghearele externe, putea să-şi retragă degetele din mănuşă ca să şi le odihnească pe touchpadurile şi pe joystickurile interne, cu care putea să tasteze şi să dea comenzi gestuale după pofta inimii. Costumul avea nişte propulsoare micuţe, care-i ofereau utilizatorului capacitatea de a „zbura” cu el. Sean le pusese la treabă vreme îndelungată, plimbându-se prin jurul lui Izzy ca să inspecteze munca roboţilor, modificările aduse grinzilor şi alte lucruri care îi trezeau curiozitatea.

Într-un târziu se îndreptase către un sas de la pupa lui N2, Dinah îi dăduse drumul înăuntru, iar el le trântise în faţă părerea lui.

Arăta ca un tocilar oarecare de treizeci şi opt de ani cu care poţi să te întâlneşti la un seminar de licenţiaţi în fizică sau la un congres sci-fi, cu şuviţe din părul blond-murdar încleiate pe frunte din cauza sudorii şi cu o barbă ţepoasă de două zile, mai închisă la culoare. În fotografiile oficiale purta lentile de contact, dar în ziua aceea avea ochelari cu lentile groase. Îşi scoase din costum un braţ, apoi pe celălalt, după care se împinse în sus prin deschizătura largă unde fusese ataşată calota-căpăţână.

— Tot nu reuşesc să privesc lucrurile din perspectiva sustenabilităţii pe termen lung, recunoscu Dinah, care nu se jena să arunce câte o momeală.

— Zici?! răcni el. A făcut cineva măcar calculele elementare de bilanţ masic la conceptul ăsta de Nor Arcă?

Sean era din New Jersey.

Dinah nu prea înţelegea la ce se referea el, aşa că mai trase de timp.

— Lumea-i destul de ocupată în ultima vreme. Nu stă nimeni să-mi spună mie prima.

— Nici n-au de gând să-ţi spună! răcni Sean. Fiindcă ţi-ai da seama imediat că-i o porcărie!

— Ce anume? întrebă Ivy, plutind spre el cu o expresie de interes pe faţă. Şi tu cine naiba mai eşti?

Înainte de a apuca să-i explice cine naiba mai era şi el, lui Sean îi distrase atenţia, eufemistic vorbind, apariţia unei amazoane de un metru optzeci înălţime, cu ţeasta rasă şi cu cicatrice adânci pe faţă, care traversa N2 direct spre el, ca lansată cu tunul. Tekla îşi împinse umărul în plexul lui Sean, trântindu-l cu spatele de un perete. În momentul următor era grămadă pe el. Îl apucă de braţul întins şi-l imobiliză într-o poziţie din care părea practic să nu mai aibă cale de scăpare.

Dinah petrecuse până atunci destul timp cu Tekla ca să ştie că era practicantă de sambo, un stil de arte marţiale sovietic care prezenta multe similarităţi cu jiu-jitsu. Din pură curiozitate, Dinah urmărise câteva filmuleţe pe YouTube care prezentau practicanţi de sambo în acţiune. Dar până în clipa aceea nici prin cap nu-i trecuse că se putea face aşa ceva în imponderabilitate.

Sean îşi făcuse intrarea prin N2 fiindcă acest modul avea la capătul posterior o varietate de sasuri şi porturi de andocare pe care te puteai baza. Dar, fără ştiinţa lui, N2 mai îndeplinea şi funcţia de dormitor în care îşi duceau traiul Cercetaşii supravieţuitori. Sosirea lui o trezise pe Tekla, care era în afara programului de muncă şi adormise în sacul ei.

Dinah încercă să-şi imagineze cum trebuie să fi arătat întâlnirea lor din punctul de vedere al Teklei. Venirea lui Sean nu fusese anunţată. Nici măcar Dinah nu ştiuse când – sau dacă – avea să sosească, până se trezise că-i apare Drop Topul în dreptul ferestruicii. Aşadar, din punctul de vedere al Teklei, individul ăsta era un intrus. Iar când o auzise pe Ivy întrebând „Tu cine naiba mai eşti?”, îşi dăduse seama că prezenţa lui în Izzy era complet neautorizată.

— Ah, ce jenant, remarcă Dinah.

— Jap! Jap! spunea Sean, plesnind întruna piciorul Teklei cu mâna liberă.

— Doamnă comandant, vreţi să-l imobilizez? întrebă Tekla. Ce ordonaţi?

— Nu prezintă pericol, puse Dinah o vorbă bună.

— Dă-i drumul, Tekla, spuse Ivy.

Cam fără tragere de inimă, Tekla îşi relaxă strânsoarea şi îi dădu drumul să plutească liber. Sean se îndepărtă de ea, măsurând-o din priviri oarecum dezorientat.

— Sean, spuse Dinah, ai făcut deja cunoştinţă cu Tekla. Aş vrea să ţi-o prezint pe Ivy Xiao, comandantul acestei unităţi. Ivy, salută-l pe Sean Probst.

— Salut, Sean Probst, spuse Ivy, apoi se întoarse către Dinah. Ştiai că vine?

— Auzisem nişte zvonuri, răspunse Dinah. Dar nu mi s-au părut suficient de solide ca să vin să te deranjez cu ele. Îmi pare rău.

Ivy se uită la Sean îndelung, cât să-l facă să se simtă stingherit. Tekla, care se ţinea la ceva mai mult de un braţ distanţă, ajuta din plin la întreţinerea atmosferei ostile pe care, după cum suspecta Dinah, voia Ivy s-o obţină.

— Pentru ceea ce sunt eu aici, cea mai apropiată analogie din legislaţie e căpitanul de navă, spuse Ivy. Sean, cunoşti eticheta pentru sosirea la bordul unei nave?

Sean îşi chibzui răspunsul.

— Comandant Xiao, spuse el, cu smerenie şi respect, cer permisiunea să vin la bordul navei domniei tale.

— Se acordă permisiunea, spuse ea. Şi bun-venit la bord.

— Mersi.

— Totuşi!

— Da?

— Dacă-ntreabă cineva, te rog să răspunzi cu o mică minciună nevinovată, spune că *mai întâi* ai cerut permisiunea şi abia *după aceea* ai sosit la bord.

— Cu dragă inimă, spuse el.

— Probabil că mai încolo o să elaborăm un fel de lege nescrisă. O constituţie a locului.

— De fapt, chiar se lucrează la aşa ceva, spuse Sean.

— Foarte frumos. Dar deocamdată n-avem nimic de genul ăsta, aşa că trebuie să fim atenţi.

— S-a notat, o asigură Sean.

— Acuma, spuse Ivy, ziceai ceva despre porcării când te-am întrerupt.

— Comandant Xiao, spuse Sean, am cel mai profund respect pentru realizările tale din trecut şi pentru munca pe care o depui aici.

— Auzi cum se-apropie un „dar”? o întrebă Ivy pe Dinah. Aud cum se-apropie un „dar”.

Sean se opri.

— Continuă, îl îndemnă Ivy.

Fiindcă, la urma urmei, asta îşi dorea Sean, să continue, aşa că mai bine să-l lase şi să termine odată.

•

Le făcu prezentarea începând de la principiile de bază, pe tabla albă din Banană. Pornind de la ecuaţia Ţiolkovski, o exponenţială simplă, produse nişte estimări simple, pe care le desfăşură apoi într-o demonstraţie bătută-n cuie a ideii că Norul Arcă era o porcărie.

Sau cel puţin că fusese o porcărie până când el, Sean Probst, îşi făcuse apariţia ca să se ocupe de problemele pe care le observase. Probleme care nu puteau fi tratate decât de el personal.

Lui Dinah îi trecu prin minte întrebarea dacă Sean mai era putred de bogat.

Bogaţii nu-şi mai păstrau averea în aur. Averea lui Sean era sub formă de acţiuni – majoritatea la propriile lui companii. Din ziua anunţului de la Lacul Crater, Dinah nu mai urmărise bursa de valori, dar auzise că nu se prăbuşise propriu-zis, ci mai degrabă încetase să existe pur şi simplu. Conceptul deţinerii de acţiuni în ansamblul lui nu mai însemna mare lucru, cel puţin dacă-l priveai ca pe un mod de a stoca valori.

Dar structurile juridice, poliţia, agenţiile guvernamentale şi aşa mai departe, toate acestea continuau să existe şi continuau să aplice legea. Legea afirma că Sean, în virtutea faptului că deţinea majoritatea acţiunilor la Arjuna Expeditions, deţinea în continuare controlul asupra companiei. Iar datorită încrengăturii de relaţii cu alţi antreprenori din domeniul spaţial, avea în continuare suficientă influenţă ca să-şi facă rost de o lansare către Izzy. Deci conta şi asta cumva la socoteala averii.

Odată ce-şi lămuri singură chestiunea, Dinah se concentră din nou asupra a ceea ce spunea Sean.

— Norul Arcă privit ca o distribuţie în roi. Foarte bine. Înţeleg ideea. Mă înscriu şi eu. E mult mai sigur aşa decât să ne punem toate ouăle într-un singur coş. Prin ce anume e mai sigur? Arcletele pot să facă manevre de evitare a rocilor care vin spre ele. Alte avantaje? Se pot împerechea într-un *bola,* rotindu-se

una în jurul celeilalte ca să creeze condiţii de gravitaţie simulată. Îi menţine pe oameni mai sănătoşi şi mai fericiţi. Cum o să facă asta? Zburând una către cealaltă şi prinzându-şi cablurile laolaltă. Ce se-ntâmplă când vor să se desprindă din *bola* şi să zboare pe cont propriu? Decuplează cablurile şi se îndepărtează în direcţii opuse, asta dacă nu-şi folosesc motoarele ca să stopeze mişcarea centripetă. Ce au în comun toate aceste activităţi?

Se obişnuiseră deja cu obiceiul lui Sean de a pune întrebări la care tot el răspundea, aşa că momentul acela, când părea să aştepte cu adevărat un răspuns, îi luă prin surprindere.

Alături de Dinah şi de Ivy veniseră între timp astronomul Konrad Barth, Larz Hoedemaeker şi Zeke Petersen. Într-un târziu, ultimul înghiţi momeala.

— Folosirea propulsoarelor, spuse el.

Sean încuviinţă din cap.

— Şi ce se-ntâmplă când folosim propulsoarele?

Dinah era în avantaj, fiindcă ştia deja că Sean era preocupat de bilanţul masic.

— Ejectăm masă. Sub formă de propergol uzat.

— Ejectăm masă, repetă Sean, dând din cap. Imediat ce-o să rămână fără propergol, Norul Arcă îşi va pierde capacitatea de-a face toate acele lucruri care-l transformă într-o arhitectură viabilă pentru supravieţuirea pe termen lung. O să devină ditamai ţinta fixă.

Îi lăsă puţin să rumege explicaţia în tăcere, după care continuă:

— Atenţie, aproape orice alt lucru pe care-l facem noi aici poate fi făcut cu efecte minime asupra bilanţului masic. Putem să ne reciclăm urina ca să producem apă potabilă şi fecalele ca să producem fertilizator. Foarte puţine dintre activităţile noastre implică pur şi simplu ejectarea de materie în spaţiu în aşa fel încât să nu mai poată fi recuperată. Asta-i excepţia. Eu tot fac scandal pe chestia asta încă de când s-a anunţat ideea cu Norul Arcă. Până acum n-am primit de la autorităţile în vigoare decât răspunsuri vagi şi optimism înşelător.

Ivy şi Dinah se uitară una la alta într-un fel care anticipa o şedinţă de tequila în tête-à-tête după întrunire.

Vasăzică, îşi spuse Dinah, şi Ivy îşi punea întrebări despre treaba asta, aşa, pe fundalul gândurilor. Îşi făcea griji. Încerca,

la teleconferinţele cu planeta, să ghicească ce mai urma să se întâmple.

Era ceva care avea legătură cu Pete Starling, acum îşi dădea seama. Iar asta însemna că era ceva legat de J.B.F.

Zeke era genul omului de echipă cu figură ingenuă şi suflet optimist care se întâlneşte adesea în eşaloanele inferioare ale ierarhiei militare.

— Asta se-nţelege de la sine, într-un fel, remarcă el. *Trebuie* să se fi gândit şi ei la asta.

Ceea ce era felul lui Zeke de a spune: „Sunt convins că de toată treaba asta se ocupă nişte inşi mai bine plătiţi decât tine”.

— Aşa ar fi normal, spuse Sean, dând din cap.

Konrad se foi pe scaun neliniştit şi îşi propti maxilarul bărbos în palmă. Spre deosebire de Zeke, el nu era genul dispus să găsească interpretarea cea mai optimistă a unei probleme.

— Dacă lumea ar fi condusă de oameni de ştiinţă şi de ingineri, spuse Sean, atunci lucrul ăsta ar fi la mintea cocoşului. Trebuie să obţinem mai multă masă. S-o stocăm ca să nu rămânem fără ea.

— De apă e vorba. Te referi la miezul unei comete, spuse Dinah.

— De apă e vorba, încuviinţă Sean. Nu poţi să obţii combustibil de rachetă din nichel. Dar dacă avem apă, putem să facem perhidrol, un combustibil foarte bun pentru propulsoare, sau putem s-o descompunem în hidrogen şi oxigen pentru funcţionarea unor motoare mari.

— Aştept concluzia la ce-ai zis până acum, murmură Ivy, apoi adăugă mai tare: Dar lumea nu-i condusă de oameni de ştiinţă şi de ingineri, asta vrei să spui?

Cu palmele întoarse în sus, Sean ridică din umeri teatral.

— Eu nu-s o persoană sociabilă. Mereu mi se spune asta. Unii care sunt sociabili s-ar putea concentra pe abordarea asta.

— Abordarea umană, spuse Konrad, doar ca să clarifice ideea.

— Păi, da. Abordarea celor şapte miliarde de oameni. Şapte miliarde de oameni care trebuie menţinuţi într-o stare de mulţumire şi de docilitate până la sfârşit. Cum faci asta? Care-i metoda cea mai bună să calmezi un copil speriat, să-l faci să se culce la loc? Îi spui o poveste. Nişte rahaturi cu Iisus sau mai ştiu eu ce.

Zeke tresări. Konrad dădu ochii peste cap, apoi rămase

uitându-se la tavan şi prefăcându-se că nu auzise.

Ideea cu care jongla Sean era, într-un fel, de o monstruozitate aproape inimaginabilă: că tot ceea ce făceau ei aici, pe orbită, era un cântec de leagăn pentru cele şapte miliarde de oameni de jos. Că în realitate n-avea cum să funcţioneze. Că nu făceau decât să se prefacă ocupaţi cu pregătirile. Că oamenii din Norul Arcă vor supravieţui doar câteva săptămâni în plus faţă de cei lăsaţi jos.

Aşa stând lucrurile, Ivy, Dinah, Konrad şi Zeke ar fi trebuit să-şi iasă din minţi în momentul acela.

Dar niciunul dintre ei – nici măcar Zeke – nu avea cine ştie ce reacţie.

— Şi voi v-aţi gândit la asta, toţi v-aţi gândit, continuă Sean. Până şi un ticălos cu Asperger ca mine e-n stare să-şi dea seama după feţele voastre.

— Bun, poate ne-am gândit la asta, recunoscu Dinah. Cum să nu te gândeşti? Dar, Sean, se prea poate ca tu, fiind cantonat la sol, să nu fi văzut cu câtă seriozitate încearcă toată lumea de-aici, de sus, să facă proiectul ăsta să funcţioneze. Dacă n-am face aici decât o potemkiniadă[11], s-ar vedea nişte rezultate cu totul diferite.

Sean ridică mâinile cu palmele în faţă, încercând s-o liniştească.

— N-am putea să cădem de-acord că la sol e posibil să existe mai multe puncte de vedere diferite? Şi că unii oameni, poate de la nivel înalt, consideră că funcţia fundamentală a acestui proiect e de opiu pentru mase? Ca atunci când pui un film la DVD-playerul din maşină ca să-ţi stea copiii cuminţi la drum lung.

— Asemenea oameni n-o să-ţi fie prieteni când va veni momentul să obţinem resursele de care avem nevoie, spuse Ivy.

— Strategia lor lasă mereu impresia că-i puţin cam dezechilibrată, puţin cam pe lângă problemă. Opacă. Frustrantă.

Discutau, fără doar şi poate, despre Pete Starling.

Sean îşi continuă ideea.

— În măsura în care asemenea oameni controlează

[11] Potemkiniadă, sau satul lui Potemkin: expresie ale cărei origini se află în povestea despre decorurile mobile construite din ordinul generalului Grigori Potemkin, care închipuiau sate frumoase şi prospere şi erau aşezate în drumul ţarinei Ecaterina a II-a, cu scopul de a impresiona în perspectiva războiului iminent cu Imperiul Otoman.

platformele şi politica de lansare, avem o problemă. Din fericire, nu controlează totul.

Acum vorbeau despre Sean Probst şi despre cercul său nedefinit de amici miliardari care ştiau cum se construiesc rachetele.

— În ceea ce priveşte acest Nor Arcă, sunt multe lucruri pe care eu şi asociaţii mei nu le cunoaştem încă. Nu putem să stăm şi să aşteptăm momentul cunoaşterii perfecte. Trebuie să aplicăm imediat proiecte de lucru cu perioade de execuţie lungi care fac apel la ceea ce ştim sigur. Iar ceea ce ştim sigur este că trebuie să aducem apă la Norul Arcă. Fizica şi politica uneltesc să pună beţe-n roate când se pune problema aducerii apei de la sol. Din fericire, sunt proprietarul unei companii de minerit pe asteroizi. Am identificat deja nişte miezuri de comete pe orbite uşor de atins. Lucrăm la restrângerea listei. Şi pregătim o expediţie.

Konrad înţelegea foarte bine reglajul temporal al unei asemenea misiuni.

— Cât durează, Sean?

— Doi ani.

— Păi, în cazul ăsta, spuse Ivy, cred c-ar fi bine să v-apucaţi. Cum putem să fim de folos?

— Daţi-mi toţi roboţii voştri, spuse Sean.

Şi se întoarse să se uite la Dinah.

•

— Dacă tot s-a deschis sezonul la porcării..., începu Dinah imediat ce rămase singură cu Sean Probst în atelier.

Sean ridică mâinile ca un fugar care se predă FBI-ului.

— Cu ce-ai vrea să-ncepem?

— Ai spus c-aţi identificat nişte comete. Că lucraţi la restrângerea listei. Ei, rahat! Nu veneai tu aici dacă n-aveai un plan anume.

— Ne ducem după Scheletul lui Greg.

— Poftim?

— Cometa Grigg-Skjellerup. Scuze. Odrasla cuiva i-a zis Scheletul lui Greg şi aşa i-a rămas numele.

Când se referea la copii, Sean îi numea întotdeauna odrasle.

Auzise şi Dinah de cometa aceea.

— Cât e de mare?

— Doi kilometri jumate, trei.

— O grămadă de combustibil pentru arclete.

Sean dădu din cap a încuviinţare. Îşi încrucişă braţele şi privi în jur.

— Greu de clintit ceva aşa de mare.

În continuare, niciun răspuns.

— O să-nfigi în ea o nucleară şi-o s-o transformi în rachetă, este?

Lui Sean i se înălţară puţin sprâncenele. Fiindcă aceea era singura metodă plauzibilă de a mişca o asemenea imensitate, nu consideră că merită să răspundă pe larg.

— Am avut mare noroc cu sincronizarea asta, spuse el.

— O să te-ntorci în zbor pe o minge de gheaţă radioactivă cât Steaua Morţii de mare exact când o să se spargă buboiul... şi pe urmă?

— Dinah, trebuie să-ţi mărturisesc ceva cu titlu confidenţial.

— Păi, în puii mei, era şi vremea, atâta pot să spun!

Ziua 73

Doob fusese cât pe ce să ajungă în spaţiu cu zece ani în urmă. O cunoştinţă a sa, care făcuse o mulţime de bani din fonduri de acoperire, băgase douăzeci şi cinci de milioane de dolari într-o călătorie de douăsprezece zile până la Staţia Spaţială Internaţională la bordul unei capsule Soiuz. Se încetăţenise obiceiul ca orice client să-şi desemneze o rezervă – un fel de dublură – care să-i ia locul în eventualitatea unei boli sau a vreunei întâmplări nefericite. Deoarece schimbul se putea face în orice moment până cu puţin timp înainte de lansare, rezerva trebuia să treacă prin acelaşi antrenament prin care trecea clientul. Şi tocmai asta era ideea, din punctul de vedere al clientului respectiv. Fire introvertită, avea nevoie de cineva care să poată îndeplini rolul omului de legătură cu publicul larg şi care să-i dea întregii afaceri o aparenţă agreabilă. Aşa că şi-l alesese pe Doc Dubois ca dublură. Îşi deschiseseră un website şi un blog şi aranjaseră ca nişte fotografi să-l urmărească pe Doob în cursul programului său de pregătire, prinzându-l din când în când şi pe client în fundal. De fapt, Doob îndeplinise rolul de momeală publicitară. Nimeni nu comentase nimic. Doob se arătase mai mult decât bucuros să intre în joc. Antrenamentul

fusese teribil de distractiv, clientul cheltuise cu website-ul sume generoase, iar Doob reuşise să producă o mulţime de clipuri video de calitate, în care explica detalii amuzante despre zborul în spaţiu.

Şi chiar avusese o şansă minusculă să plece. Cu o săptămână înainte de data la care era programată lansarea, luase avionul spre Baikonur cu soţia şi copiii săi, însoţiţi de o echipă de filmare. Urmăriseră nu fără o oarecare uimire cum vehiculul de lansare, un Soiuz-FG cu coada în formă de evantai, traversa stepa transportat în poziţie orizontală de un tren special, cu o locomotivă care scuipa nori de fum, până la platoul de lansare. Şi chiar arăta ca un platou golaş, o lespede mare de beton pe stepa cazacă aproape ca o suprafaţă lunară, cu câteva aparate răzleţe care săltau racheta de pe tren şi pompau în ea fluide. Contrastul cu felul în care proceda NASA era izbitor, până într-atât încât părea oarecum hilar. Fiul cel mic al lui Doob, Henry, care avea unsprezece ani la vremea aceea, ratase momentele în care măreaţa rachetă fusese ridicată în poziţie verticală deoarece atenţia îi fusese distrasă de doi câini vagabonzi care se împerecheau la vreo sută de metri distanţă de zona zero. Buncărul lansărilor, aflat şocant de aproape de platou, avea în faţă un mic petic de verdeaţă pe care tehnicienii creşteau castraveţi şi tomate; după explicaţiile lor, zidul de beton absorbea lumină solară în timpul zilei şi le ţinea de cald legumelor noaptea.

Cu trei zile înainte de lansare, clientul fusese capsat de un câine vagabond în timp ce exersa o procedură de evacuare de pe platoul de lansare, iar mai apoi se stârnise haosul, pe întinderea stepei porniseră în urmărirea câinelui miliţieni în autovehicule, băştinaşi pe cai şi un elicopter echipat cu mitralieră. După ce îl prinseseră, îl trimiseseră pachet la un laborator veterinar ca să-l caute de rabie. Cu doar trei ore înainte de lansare, sosise înştiinţarea că animalul era sănătos. Numele lui Doob fusese şters de pe listă şi înlocuit cu cel al clientului. Deopotrivă uşurat şi dezamăgit, Doob se dusese să aştepte undeva foarte aproape de platoul de lansare. Tavistock Prowse ieşise să transmită în direct. Venise echipat cu tot soiul de gadgeturi electronice care la vremea aceea păreau foarte şmechere. Stând acolo, în plină stepă, cu faţa la Doob şi la rachetă, îşi aţintise camera video asupra lui şi îi înregistra

relatarea, în timp ce giganticul vehicul îşi pornea motoarele şi se azvârlea în ceruri.

Imaginea aceea, mai mult decât orice altceva, îl transformase pe doctorul Harris în Doc Dubois şi îi lansase cariera. Pe lângă asta, mai dusese şi la o procedură de divorţ, iniţiată după câteva zile de soţia lui. Avea o listă de nemulţumiri referitoare la prestaţia lui în calitate de soţ, multe dintre ele foarte vechi, unele pe care abia dacă era în stare să le rostească. Dar, într-un fel sau altul, toate se însumau şi se cristalizau în faptul că, după ce-şi ignorase în mare măsură responsabilităţile de soţ şi tată timp de săptămâni în şir, cât durase antrenamentul pentru lansarea din Rusia, îşi petrecuse momentul propriu-zis al lansării nu laolaltă cu copiii lui într-un loc sigur, ci afară, periculos de aproape de rachetă, cu fratelo Tav, dându-se bine pe lângă milioane de abonaţi cu comentarii entuziasmate şi amuzante.

De-atunci, într-un fel sau altul, Doob plătea întruna pentru asta. Pe de o parte în sens negativ, suferind pedepse drepte pentru păcatele sale, dar pe de altă parte într-un sens mai pozitiv, petrecându-şi timpul cu copiii săi de câte ori putea. Lucru care devenise mai dificil de când terminaseră şcoala şi plecaseră în lume. Făcea eforturi suplimentare să se vadă cu ei acum, când fuseseră cu toţii condamnaţi la moarte.

La A+0.73, Doob luă avionul spre Seattle, închirie un SUV şi conduse către campusul Universităţii Washington. Pe drum, se opri la vreo două magazine cu articole sportive ca să cumpere nişte echipament de camping. Acum era o marfă scumpă. Lumea începuse să-şi facă stocuri, în perspectiva unei prăbuşiri a civilizaţiei. Dar numai câţiva oameni. Cei mai mulţi înţelegeau că nu prea avea sens să urce pe dealuri când avea să înceapă Ploaia Solidă. Mâncarea liofilizată şi plitele de campanie se găseau greu, dar sacii de dormit cu umplutură de puf şi corturile extravagante încă mai existau în stoc.

Henry era acum student în primul an la informatică şi locuia cu câţiva prieteni lângă campus, într-o casă închiriată, un clasic bungalou Craftsman din Seattle, jerpelit şi pe jumătate înghiţit de muri şi de iederă.

Într-un fel, nu mai avea niciun rost să menţionezi despre cineva că era student într-un anumit an la o anume specialitate. Şi totuşi, oamenii continuau să gândească în aceşti termeni, ca atunci când cineva care tocmai a fost diagnosticat cu o boală

incurabilă continuă să se trezească şi să meargă la serviciu în fiecare dimineaţă, nu atât din obişnuinţă, cât din cauză că, având cunoştinţă de iminenţa sfârşitului, doreşte să-şi afirme identitatea.

Se simţi tentat să-şi parcheze ilegal SUV-ul, din moment ce, după calculele sale, autorităţile nu mai apucau să ajungă la el şi să-i pretindă plata biletului de parcare înainte de sfârşitul lumii, dar se părea că majoritatea locuitorilor din Seattle continuau să se supună regulilor, aşa că se conformă şi el.

Îl găsi pe Henry laolaltă cu toţi cei patru colocatari ai săi şi cu alţi cinci studenţi, înghesuiţi cu toţii la parterul bungaloului, încălzindu-se în aerul rece de ianuarie la căldura propriilor trupuri şi la cea emanată dintr-o junglă de PC-uri, laptopuri şi routere. O numărătoare rapidă a cutiilor de pizza goale sugera că lucraseră toată noaptea.

— Îţi explic în maşină.

Aşa sunase promisiunea lui Henry când Doob îl întrebase la telefon, în seara precedentă, cu ce se ocupa. În dimineaţa aceea, după ce se ridică de pe canapea să-şi îmbrăţişeze tatăl şi să-i spună „Te iubesc”, nu mai avu prea multe de zis.

Fiecare părinte de adolescent se obişnuieşte până la urmă; e un moment în viaţă când copilul decide că e prea mare bătaie de cap să-i explice anumite lucruri lu’ mama sau lu’ tata. Părinţii nu pot şi nici nu trebuie să ştie toate cele. Ei trebuie doar să accepte situaţia, să fie mulţumiţi cu ce pot spicui singuri şi să-şi vadă de-ale lor. Desigur, Henry trecuse pragul acela cu nişte ani în urmă. Doob îşi călcase peste orgoliu şi acceptase situaţia aşa cum trebuie s-o accepte orice părinte. Făcea parte din procesul de maturizare. Dar, la vremea aceea, chestiunile în discuţie erau esenţialmente neinteresante: dimensiunea colecţiei lui Henry de cărţi de joc Magic: The Gathering, programul de haltere pe care i-l stabilise antrenorul de fotbal sau cui după cine i se aprinseseră călcâiele la şcoală. Lui Doob îi era uşor să pretindă că nu-i păsa de toate astea.

Ceea ce vedea el deasupra umerilor de tineri studenţi din această încăpere părea cu mult mai interesant. Şi, într-un fel, dureros.

Cu toţii ştiau, bineînţeles, că Henry era fiul faimosului Doc Dubois. Deşi încercau să lase impresia că nu erau impresionaţi, fiecare căută ocazia de a-i strânge mâna şi de a-l saluta. Doob

stătu la taifas cu ei şi, între timp, privirea îi aluneca spre hârtiile lipite cu bandă adezivă albastră pe pereţii bungaloului: printuri cu schiţe în CAD, grile de programe, diagrame Gantt, hărţi. Era limpede că se uita la un proiect ingineresc în lucru, dar ce anume era, nu-şi putea da seama. Pe masa din bucătărie, un MakerBot[12] producea o mică piesă de plastic, sub privirea atentă a unei tinere care vorbea la mobil într-un amestec de engleză şi mandarină.

Conversaţia se întrerupse când se auziră bipurile unei alarme de marşarier răsunând tot mai aproape. Cineva deschise uşa de la intrare, lăsând să pătrundă o adiere de aer jilav şi răcoros dinspre Pacific şi dezvăluind o furgonetă închiriată de la Ryder care intra cu spatele pe peluză, orientată drept către uşa din faţă. Un instinct imposibil de anihilat se declanşă în mintea lui Doob, făcându-l să arunce o privire dezaprobatoare la făgaşele de noroi pe care le lăsa maşina pe gazon şi să ţâţâie nemulţumit în faţa unui asemenea tineret iresponsabil care strica iarba – iarbă care în doi ani avea să devină o pată subţire de funingine pe o pojghiţă neînsufleţită de lut întărit, presupunând că n-avea să sufere un impact direct şi să devină parte integrantă dintr-un crater uriaş, căptuşit cu sticlă.

Furgoneta nu se opri la timp şi dărâmă o balustradă de lemn care mărginea treptele de la intrare.

Toată lumea râse. Râsetele aveau o tonalitate ciudată, de încântare copilăroasă amestecată cu o nuanţă mai sumbră, ca în aşteptarea a ceva mult mai rău care urma să vină.

Puştii ăştia se adaptau de fapt mai bine decât el.

Habar n-avea ce se petrece, dar, orice-ar fi fost, implica aruncarea tuturor catrafuselor în bena furgonetei. Rămase prin preajmă o vreme, cu mâinile în buzunare, pentru că nu ştia care lucruri erau de încărcat şi care rămâneau. Dar când trântiră înăuntru canapeaua, deveni limpede că abandonau casa. Începu şi el să pună umărul. La un moment dat, furgoneta se umplu. Atunci se apucară să tragă lucrurile afară şi să le urce înapoi mai ordonat. Doob îşi intră până la urmă în mână, asumându-şi rolul vârstnicului iscusit, care se pricepe de minune la împachetat şi ştie să-ţi arate metode de folosire mai eficientă a spaţiului.

În cele din urmă, cineva plecă să mai aducă o furgonetă. Cică

[12] Imprimantă 3D produsă de compania newyorkeză MakerBot Industries.

agenţia de închirieri îi lăsa să le ia pe gratis. Nişte zilieri care se vânturau fără scop pe stradă, venind dinspre un centru pentru amenajări interioare, dădură şi ei o mână de ajutor la împachetat. Piaţa amenajărilor interioare intrase în faliment. Doob regăsi în trăsăturile lor amintirea Ameliei şi se întrebă cum auziseră prima dată ştirea.

Şase dintre puştani se înghesuiră cu computerele lor, cu hainele şi cu toate uneltele pe care le aveau sau le putuseră împrumuta în SUV-ul închiriat de Doob la aeroport. Pe suportul pentru bagaje legaseră două biciclete şi nişte echipament de campanie. Doob n-avea habar încotro mergeau sau de ce, dar îi lăsau impresia că plănuiau să construiască o nouă civilizaţie din prelată impermeabilă şi coliere de plastic.

Până la urmă închegară o caravană de douăzeci de vehicule, care porni către est pe la două după-amiaza. În perioada aceea a anului, la o latitudine ca a oraşului Seattle, mai aveau la dispoziţie vreo două ore de lumină naturală.

Majoritatea tinerilor aţipiră imediat. Henry, pe locul din dreapta, făcu eforturi înduioşătoare să rămână treaz, dar aţipi şi el. Henry era un băiat de treabă, iar Doob ştia că, după ce o să se trezească, avea să-şi ceară iertare. Însă Henry nu era tată şi nu înţelegea că, atunci când eşti părinte, aproape nimic nu te satisface mai mult decât să-ţi vezi copilul dormind.

Aşadar, simţindu-se cât se putea de mulţumit în situaţia aceea, Doob pătrunse în zona întunecoasă a munţilor cu SUV-ul lui plin de pasageri adormiţi. Caravana se destrămă treptat în fluxul general al traficului. Majoritatea automobilelor se desprinseră din formaţie la bretelele din suburbii, înainte ca şoseaua să ia serios altitudine. Doob se întreba mereu ce naiba făceau oamenii ăia. Continuau să se ducă la serviciu şi la şcoală, doar aşa, ca să-şi umple zilele înainte de sfârşit? Dar nu era treaba lui.

După Issaquah, probabil că toate vehiculele care mai rămăseseră pe şoseaua interstatală se îndreptau către deşertul înalt şi rece de la est de munţi. Pe câţiva încă îi mai interesa schiatul – schiatul! –, dar maşinile lor erau uşor de identificat. Majoritatea celorlalte vehicule se încadrau în imaginea generală a celor care făcuseră parte din caravana lor iniţială de la universitate: furgonete încărcate până la refuz, SUV-uri şi camionete cu provizii şi echipament de camping.

Doob îşi dădu seama că, nu se ştie cum, devenise şi el un fel de okie[13].

Numai că acei okie cel puţin ştiau încotro se îndreaptă.

Eterna burniţă din Seattle se transformă în fâşii alternative de ceaţă şi ploaie rece, obligându-l să ţină mâna aproape tot timpul pe comanda ştergătoarelor de parbriz. Gheaţa opaciza treptat picăturile de ploaie pe măsură ce maşina câştiga altitudine, iar la un moment dat stropii se transformară în ninsoare. Drumul era în continuare liber, dar pe margini se aduna zloată, care începea să se lăbărţeze peste benzile de trafic. Viteza de croazieră scăzu la şaizeci şi cinci, cincizeci, treizeci de kilometri la oră, iar pe drumul care se întindea înainte se coagulă un mâl de stopuri roşii, în timp ce norii posomorâţi, de un cenuşiu oţelit, înăbuşeau ultimele rămăşiţe de lumină a zilei.

Câteva camioane cu semiremorcă trudeau să urce trecătoarea montană pe banda lentă. Unele dintre ele erau genul convenţional, cu remorcă închisă, aşa că nu puteai să ghiceşti ce era în ele, dar Doob era de părere că se distingea un volum neobişnuit de trafic industrial bizar: tancuri cu fluide criogenice, platforme cu mănunchiuri de tuburi şi oţel de armătură.

Norii scânteiau, strălucirea lor puternică făcându-i pe câţiva dintre studenţii adormiţi să tresară şi să se foiască pe bancheta din spate. Din obişnuinţă, Doob începu să numere *zero Mississippi, un Mississippi, doi*... şi când ajunse pe la nouă sau zece simţi şi auzi în egală măsură bumul sonic. În copilărie ar fi presupus că era un fulger. Acum interpreta asemenea evenimente drept bucăţi de lună care se apropiau ca şrapnelele. Acela trecuse la o distanţă de cel mult trei kilometri. Un al doilea bum, câteva secunde mai târziu, îi sugeră că lovise solul, nu se sfărâmase pur şi simplu în atmosferă, cum se întâmpla cu cele mai multe. Deci fusese o bucată relativ mare.

Trecuse o zi sau două de când intrase Doob ultima dată pe site-ul pe care doctoranzii lui ţineau socoteala bolizilor observaţi comparativ cu predicţiile modelului lor. Nu intra să verifice prea des, fiindcă, după ceva hurducături în primele săptămâni, modelul fusese şlefuit şi ajunsese să se apropie de observaţii până la o marjă statistică rezonabilă. Bineînţeles, asta era o

[13] Denumire peiorativă pentru locuitorii statului american Oklahoma; în context, agricultor din Oklahoma împins de sărăcie să migreze către vest în anii 1930.

veste bună pentru model şi rea pentru specia umană, fiindcă însemna că se îndreptau în continuare spre evenimentul numit Cerul Alb, după care, în vreo douăzeci şi una, douăzeci şi două de luni, urma Ploaia Solidă. Dacă nu-l înşela memoria, lovituri ca aceea pe care tocmai o observase aveau loc probabil de vreo douăzeci de ori pe zi în toată lumea. Era deci interesant că se aflase prin preajmă, dar nu ceva ieşit din comun.

Câteva minute mai târziu, stopurile maşinilor din faţa lui se aprinseră când şoferii apăsară pe frâne. Traficul se târî ca melcul o bucată scurtă de drum, apoi se opri de tot. Câţiva studenţi se treziră şi comentară somnoroşi. După zece minute de nemişcare, Henry ieşi din maşină, se urcă pe scara SUV-ului şi începu să tragă de funiile care ţineau o bicicletă fixată pe acoperiş.

Doob stătea la căldură şi adăpost pe locul şoferului şi se uita la fiul său cum se îndepărta pedalând între benzile cu trafic blocat, simţindu-şi inima grea la fel ca atunci când băiatul pornise în prima lui plimbare cu bicicleta de unul singur, pe străzile din Pasadena.

Trei minute mai târziu, era înapoi.

— S-a-ndoit un camion chiar înainte de vârful trecătorii, anunţă el. Era supra-încărcat, cu o bucată de rampă, cred.

Rampă. Era un cuvânt care activa amintiri profunde în creierul lui Doob. Folosit doar în legătură cu platformele de lansare, rostit doar de oameni ca Walter Cronkite şi Frank Reynolds, cu vocile de prezentatori îndelung marinaţi în nicotină din zilele misiunilor Apollo.

Nu se întâmpla nimic, aşa că îşi scoaseră din spate hainele de iarnă, se încotoşmănară şi o luară la picior pe drum să vadă ce era. O mulţime de oameni făceau acelaşi lucru, ceea ce lui Doob i se păru ieşit din comun. Normal era să aştepte toţi în maşini, să butoneze iPhone-urile, ascultând un audiobook şi aşteptând să vină autorităţile să se ocupe de problemă.

Camionul eşuat era la niciun kilometru în faţă. Părea să fi intrat într-un derapaj spectaculos. Greutatea colosală a rampei – o grindă de oţel sudat care arăta ca o secţiune dintr-un pod de cale ferată – făcuse capătul din spate al camionului să alunece înainte şi în lateral, măturând toate benzile şi oprindu-se în cele din urmă cu scrâşnete când se răsturnase pe o parte şi distrusese vreo sută de metri din parapet. În urmă, nişte maşini

se răsuciseră pe carosabil când şoferii lor călcaseră zdravăn frânele şi câţiva oameni erau ocupaţi cu urmările unor tamponări uşoare, dar nimeni nu părea să fi suferit răni grave.

Cu toate că traficul pietonal în direcţia accidentului fusese considerabil, Doob văzu puţini oameni din genul pe care l-ar fi etichetat drept gură-cască sau voyeuri. Unde se duceau toţi? Pe când se apropia împreună cu Henry şi cu ceilalţi studenţi, văzu maşini dând roată şi luminând cu farurile teatrul accidentului, iar apoi observă un şuvoi de oameni care se strecurau prin ruptură în partea cealaltă ori se căţărau prin spaţiul dintre cabină şi remorcă. Nişte agenţi de securitate autoproclamaţi se plasaseră în punctele critice şi luminau cu fasciculele albe ale lanternelor cu leduri locurile cu risc de alunecare şi cele de care puteai să te prinzi. Doob şi ceilalţi se înghesuiră prin spaţiile de trecere şi ieşiră în cealaltă parte a camionului distrus. Peisajul de acolo merita văzut. În faţă se întindea şoseaua interstatală, udă, complet golită de trafic. O zonă de schiat, luminată pentru folosinţă nocturnă, ocupa versantul muntos din dreapta lor. La depărtare de vreo douăzeci-treizeci de kilometri, o arie muntoasă neregulată sclipea într-un portocaliu pâlpâitor printre voaluri de zăpadă şi ceaţă: locul impactului cu bolidul. Doob înţelegea cum se petrecuse totul. Meteoroidul trecuse pe deasupra lor. Pentru el fusese doar o străfulgerare deasupra norilor, dar pentru oamenii care se aflau în vârful trecătorii în acel moment trebuie să fi fost vizibil momentul când se izbise cu mare viteză de sol şi săpase prin pădure o brazdă lungă de un kilometru şi jumătate. Probabil că maşinile şovăiseră şi ieşiseră de pe benzile lor. Şoferul camionului fusese obligat să apese frâna şi anvelopele remorcii pierduseră contactul cu pavajul plin de zloată.

Păreau a fi mai bine de o sută de oameni de partea aceasta a accidentului.

Douăzeci de minute mai târziu, se adunară destui cât să ridice la loc camionul pe roţile lui. Ca o echipă de sclavi egipteni care mişcă din loc un mare bloc de piatră, toţi oamenii aceia echipaţi cu hanorace, cu mănuşi din microfibră şi cu pantaloni impermeabili se vârâră pe sub vehicul şi începură să-l salte. Cabluri de tractare aduse din trusele de scule fuseseră ancorate de latura cealaltă şi întinse până la cuplele remorcii şi până la barele de protecţie ale unor camionete cu tracţiune pe toate

roţile care se năpustiseră până la locul faptei, iar acestea traseră în timp ce oamenii împingeau şi, cu o uşurinţă surprinzătoare, toată hardughia se înălţă, se balansă un moment pe jumătate dintre roţi – nu se mai auzea acum nimic altceva decât patinatul roţilor de camionete în timp ce şoferii ambalau motoarele până la refuz – şi căzu în poziţie verticală. Mulţimea de oameni exclamă la unison de uşurare şi exaltare. Doob bătu palma înmănuşată cu vreo douăzeci de inşi pe care nu-i mai întâlnise în viaţa lui şi pe care n-avea să-i mai vadă niciodată.

Reorientarea camionului în direcţia corectă şi repornirea lui pe şoseaua interstatală erau o operaţiune mult mai anostă, care ameninţa să se întindă pe încă două ceasuri. Dar în scurt timp reuşiră să degajeze cel puţin o bandă. La momentul acela, vehiculele cu patru roţi începuseră deja s-o taie de-a curmezişul peste zona mediană şi să ocupe benzi de pe celălalt sens, unde traficul firav era reprezentat de maşini care virau claxonând îndelung, ca nişte mugete doppleriene de protest.

Trebuiră să încetinească din nou o oră mai târziu, când pătrunseră în vălătucii unui fum gros care traversa şoseaua şi reducea vizibilitatea până aproape de zero. Galaxii de lumini clipitoare albastre şi roşii apăreau şi se topeau în negură: locuri în care vehiculele de urgenţă se adunaseră să depună eforturi de stingere a incendiului ori să-i ajute pe localnicii afectaţi de impact. În mijlocul drumului, pavoazat cu lumini de avertizare, era o stâncă de mărimea unui automobil, care lovise pavajul cu asemenea forţă, încât îl străpunsese şi înălţase din el aşchii groase şi ţepi de armătură plesnită. Nu era meteoritul propriu-zis, ci un fragment: şrapnel aruncat de la locul impactului.

Mai urmă o întârziere, de data aceasta numai şi numai pentru căscat gura, în locul în care şoseaua interstatală traversa fluviul Columbia, lat de un kilometru şi jumătate, la Vantage. Se întâmpla ceva jos, sub pod, pe malul estic al fluviului, unde secţiunea joasă se ridica mult deasupra apei ca să permită trecerea barjelor mari pe sub ea. Proiectoare de o strălucire orbitoare fuseseră urcate în vârful unor stâlpi, iar în revărsarea aceea marmorată de lumină ca în plină zi se vedea cum un obiect cilindric uriaş era descărcat cu macaraua de pe o barjă.

Cu atâtea complicaţii, trecuse bine de miezul nopţii când ajunseră în Moses Lake şi părăsiră şoseaua interstatală, ca mai

toată lumea, ca s-o ia spre Aeroportul Internaţional Grant County.

Acesta era numele său oficial. A doua zi dimineaţă, după ce se trezi şi se târî afară din cortul pe care-l împărţise cu Henry, Doob se ridică în picioare, se uită în jur şi imediat porecli locul acela Noul Baikonur. Era la aceeaşi latitudine cu Baikonurul, iar peisajul era o stepă asemănătoare.

Şi, precum stepele din vechime, era populată de nomazi. Migranţi spaţiali. Pe puţin zece mii, estimă el.

Păreau destul de disciplinaţi. Pe fundul secat al lacului, fuseseră trasate cu var linii lungi şi drepte, probabil cu echipament folosit pentru marcarea terenurilor de fotbal. Se conturaseră astfel străzi şi bulevarde care, în cea mai mare parte, erau respectate de nou-veniţii care-şi montau corturile. Toalete portabile erau îngrămădite la intervale stricte, deşi lui Doob îi spunea nasul că unii foloseau haznale sau pur şi simplu urinau în tufele de salvie.

Henry îl mai pusese la curent cu unele lucruri în ultimele ore de condus. Aici fusese o bază a forţelor aeriene, parte din linia defensivă nordică de care s-ar fi folosit Statele Unite ca să se apere împotriva agresiunii comuniste, de-ar fi fost vreodată cazul. Pista de patru kilometri lungime sugera că era posibil să fi avut şi scopuri ofensive. Fusese un amplasament de aterizare alternativ pentru naveta spaţială, niciodată folosit. În orice caz, era ridicol de supradimensionat pentru un oraş ca Moses Lake, iar în deceniile din urmă fusese folosit mai mult de industria aerospaţială pentru diverse antrenamente şi în scopuri experimentale. În 2005, Blue Origin îşi testase aici un vehicul VTOL[14], conducându-şi operaţiunile dintr-o rulotă parcată în albia golită a lacului, la vest de aeroportul pe locul căruia se năştea acum Noul Baikonur şi pe unde se plimba Doob încercând să depisteze de unde venea mirosul de şuncă prăjită.

Un aparat de zbor gigantic, fără ferestre, trecu pe deasupra lui, coborî din burtă o armată de cauciucuri şi ateriză lung şi lent pe pista cea mare, folosind până la ultimul toţi cei patru mii de metri. Un avion de marfă.

Doob ajunse la un bulevard larg care ducea direct în centrul taberei. Era cât se poate de clar unde se afla centrul şi ce

[14] În limba engleză, în original: *Vertical Take-Off and Landing*: vehicul care poate decola şi ateriza vertical.

anume se afla acolo: o platformă în plină construcţie, din beton care se turna pe rând în câte un cofraj, cu o varietate de macarale care se înălţau într-o zonă care i se păru a fi exact în mijloc.

Acolo se asambla o rachetă.

Era o rachetă mare.

Toate acestea aveau logică, mai mult sau mai puţin. Nu exista încărcătură prea mare ca să poată fi deplasată cu barja pe cursul fluviului Columbia şi apoi transportată cu camionul pe ultimii kilometri până la Moses Lake. Nu exista avion căruia să nu-i ajungă o pistă ca aceea. Nu exista obiect pe care atelierele mecanice aerospaţiale din zona Seattle să nu-l poată construi. Iar de la acea latitudine, aceeaşi cu a Baikonurului, un plan de zbor pus la punct şi rodat putea trimite diverse încărcături către Izzy.

La doar patru zile după aceea, Doob stătea în picioare în bena unei camionete ruginite, laolaltă cu o adunătură de entuziaşti ai spaţiului, şi ridica o sticlă de bere către cer, imitând racheta care se înălţa de pe platforma de lansare. Chiuiau şi răcneau cu toţii, urmărindu-i cu privirea arcul graţios al traiectoriei pe care se îndepărta de locul lansării în direcţia aproximativă a oraşului Boise. Iar în dimineaţa următoare, după ce se dezmeticiră din mahmureală, se apucară să construiască altă rachetă.

Ziua 80

— Discutăm despre trimiterea de lucruri pe orbită de parcă orbita-i un loc anume, ca Philadelphia, când de fapt e o mulţime de locuri, o mulţime de feluri diferite de plasare în spaţiu. Oricare două obiecte din univers pot teoretic să se afle pe orbită unul faţă de celălalt. Majoritatea orbitelor care contează pentru noi implică ceva mic de tot care orbitează în jurul a ceva uriaş, de pildă un satelit în jurul Pământului sau Pământul în jurul Soarelui. Ca atare, o metodă rapidă de etichetare şi clasificare a orbitelor e după „Ce-i obiectul ăla uriaş din mijloc?” Dacă obiectul uriaş din mijloc e Pământul, îi spunem orbită geocentrică. Dacă-i Soarele, e orbită heliocentrică. Şi tot aşa. Din moment ce Luna s-a făcut bucăţi, ne concentrăm în principal pe orbitele geocentrice. Luna, pe vremea când exista, avea şi ea

o astfel de orbită. Se învârtea în jurul Pământului. Cele mai multe bucăţi din ea încă mai păstrează orbite geocentrice. Întâmplarea face că orbita câtorva dintre ele se intersectează cu atmosfera Pământului. Când se-ntâmplă aşa ceva, avem un meteorit. Cam atât cu lecţia introductivă despre orbite. Dar nu uitaţi că pot exista niveluri diferite. Vasăzică, vechiul sistem Pământ-Lună, în ansamblul lui, gravita în jurul Soarelui pe o orbită heliocentrică. Iar dacă lărgiţi foarte mult cadrul şi vă uitaţi la galaxia Calea Lactee în întregimea ei, puteţi observa că tot sistemul nostru solar gravitează foarte încet în jurul găurii negre din centrul ei, pe o orbită galactocentrică.

Vocea îi aparţinea faimosului astronom şi popularizator al ştiinţei Doc Dubois. Imaginile care o însoţeau erau o animaţie care mărea şi micşora cadrul în care apărea sistemul solar. Dinah surprindea crâmpeie peste umărul Luisei Soter, recent sosită în Izzy şi câştigătoare incontestabilă a concursului „cine seamănă cel mai puţin cu un astronaut tradiţional”. Născută în New York, din părinţi care fugiseră de represiunea politică din Chile, fusese crescută în mediul boem şi poliglot al unei locuinţe din Harlem şi în fiecare zi traversa Central Park către Ethical Culture School, de pe West Sixty-Third. Continuase cu o succesiune de diplome în psihologie şi asistenţă socială de la UCLA, Chicago şi Barcelona. După câţiva ani de lucru cu refugiaţii economici care încercau să ajungă în Europa cu bărci de pescuit găurite, îi fusese acordată o „bursă de geniu”[15] care-i oferise libertatea de a călători prin toată lumea timp de câţiva ani, făcând muncă de cercetare asupra altor migranţi economici.

Cu două săptămâni în urmă o luaseră pe sus din plină bursă Fullbright de la Universitatea St. Andrews din Scoţia, îi asiguraseră instrucţia de bază în privinţa vieţii în spaţiu, o legaseră în chingi într-o rachetă şi îi făcuseră vânt pe orbită într-o capsulă turistică.

Ca toţi ceilalţi, şi Dinah presupusese ceea ce părea evident, că însărcinarea Luisei era să fie primul psihiatru şi asistent social în spaţiu. Judecând după anumite interacţiuni care se petrecuseră când aglomeraţia şi stresul crescuseră în intensitate, avea să aibă de lucru până peste cap. Comparaţia

[15] „Bursa de geniu”, MacArthur Fellows Program, este un premiu acordat de Fundaţia John D. şi Catherine T. MacArthur unui număr de circa douăzeci-treizeci de cetăţeni americani anual.

cu o mulţime de oameni disperaţi îngrămădiţi la bordul unei bărci de pescuit bătute de valuri şi lipsite de cârmă era neplăcut de potrivită pentru situaţia de pe orbită.

Luisa avea o încredere în sine şi o relaxare datorită cărora îi venea uşor să recunoască faptul că nu ştia absolut nimic despre subiecte precum astrodinamica. Dar mai era şi altceva: ştia cum să se folosească de propria-i ignoranţă ca să spargă gheaţa în conversaţii. Izzy era plină de indivizi orientaţi către extrema Asperger a spectrului social, iar ca să-i faci să vorbească nu exista metodă mai bună decât să le pui o întrebare tehnică.

Dar, când toţi ceilalţi erau ocupaţi, Luisa nu se sfia să-şi caute pe Google răspunsul la întrebări şi să se lămurească urmărind câte un videoclip de pe YouTube, cum făcea în momentul acela.

Plutind pe după umărul Luisei, Dinah privi cum animaţia era înlocuită de o imagine live cu Doc Dubois şi un bărbat alb, voinic şi chel, care stăteau unul lângă altul pe o fâşie de ţărână cenuşiu-maronie pe care o recunoscu a fi spaţioportul Moses Lake. Departe, în fundalul care se întrezărea în spatele lor, o altă rachetă era ridicată pe platou, treaptă cu treaptă, de macarale, poduri rulante şi cabluri adunate într-un sistem cu aspect încâlcit.

Dinah îl recunoscu vag pe cel de lângă Doc Dubois; era un expert în tehnologie care apărea frecvent la televiziune şi pe YouTube. Omul se întoarse către cameră şi începu să vorbească:

— Simt Tavistock Prowse, în transmisie directă de la cel mai nou spaţioport din lume, aflat în Grant County, Washington. Mă aflu aici împreună cu un om care nu mai are nevoie de nicio prezentare, Doc Dubois, ca să stăm de vorbă despre câteva evenimente controversate care au însoţit recentele lansări Arjuna Expeditions, multe dintre ele avându-şi originea în complexul de lansare improvizat pe care-l puteţi vedea în spatele nostru. Arjuna a pregătit o animaţie care explică despre ce este vorba. Aşa că luaţi-vă castronul cu floricele şi trageţi-vă un scaun.

Imaginea lor fu înlocuită de o perspectivă asupra Pământului care se lărgi, se înclină şi panoramă pentru a arăta planeta pe orbita sa din jurul Soarelui. Pentru claritate, orbita era trasată cu o linie curbă, subţire, roşie. Animaţia panoramă înapoi. Apărură în obiectiv orbitele lui Venus, Mercur, apoi Marte şi Jupiter.

— În mod tradiţional, spuse Doc Dubois, când vorbim despre

asteroizi, ne referim la centura de asteroizi, care se află între Marte şi Jupiter.

Un inel de pulbere cu câteva aglomerări mai mărişoare împroşca acum uriaşul spaţiu gol dintre orbitele celor două planete.

— Acolo există foarte mult material, pe care poate, cândva, Patrimoniul Nostru va fi în stare să-l exploateze, dar e prea departe ca să ajungem la el cu vehiculele spaţiale pe care le avem acum.

Aşadar, Doc Dubois, onorându-şi reputaţia de persoană mereu în contact cu spiritul epocii, adoptase expresia Patrimoniul Nostru, ajunsă pe neaşteptate sintagmă la modă şi hashtag, care însemna „orice vor realiza în viitorul îndepărtat descendenţii oamenilor care au reuşit să ajungă în Norul Arcă”, sau, mai pe şleau, „singura motivaţie pentru a trăi în următoarele douăzeci şi două de luni”.

Animaţia începu să strângă din nou cadrul, până la momentul în care nu se mai văzu nimic dincolo de orbita Pământului.

— Dar astronomii ştiu de multă vreme că nu toţi asteroizii se găsesc departe, dincolo de Marte. Există populaţii de asteroizi mult mai mărunţi – dar nu lipsiţi de însemnătate – pe orbite heliocentrice nu foarte diferite de cea a Pământului.

Se vedea acum o pulbere de particule mai fine şi mai dispersate, formând un fel de nimb neclar în jurul liniei roşii care reprezenta orbita terestră.

— Şi de-acolo a venit Amalteea, corect, Doc?

— Da, să fi adus o halcă de metal aşa de mare hăt dintre Marte şi Jupiter ar fi durat o veşnicie. Fiindcă am descoperit-o pe o orbită asemănătoare cu a Pământului, a fost ceva mai uşor.

— Şi ce înseamnă orbită asemănătoare cu a Pământului?

— Toate pietrele astea se învârtesc în jurul Soarelui exact ca Pământul. Unele se află puţin în interiorul orbitei terestre, altele puţin în exteriorul ei, unele intersectează orbita Pământului de două ori, de fiecare dată când înconjoară Soarele. Astea ne îngrijorau pe vremuri.

— Acum nu prea mai e cazul, remarcă Tav.

Doc făcu o pauză şi, după toate aparenţele, se gândi că nu era cazul să reacţioneze la gluma lui.

— Fiindcă ne îngrijorau *de-a binelea,* am făcut eforturi să le descoperim şi să aflăm traiectoriile lor exacte, parametrii lor

orbitali.

Înapoi la Doc şi Tav, care traversau acum la pas pământul bătătorit al spaţioportului, având în fundal un camion mare împodobit cu logoul Arjuna Expeditions.

— În ultimii ani, companii precum Arjuna Expeditions au înregistrat o mulţime dintre aceşti asteroizi în speranţa de a face minerit pe ei. Ceea ce vedem de câteva săptămâni încoace este un efort concertat depus de Arjuna şi de o alianţă a altor companii spaţiale private pentru accelerarea acestei activităţi.

— Doc, ce plănuieşte mai exact Sean Probst? întrebă Tav.

— Nouă nu ne spune. Dar ştiinţa astrodinamicii nu lasă prea mult loc imaginaţiei. În partea a doua a acestei înregistrări, puteţi afla mai multe despre dansul corpurilor orbitale în spaţiu şi despre coregrafia complicată necesară pentru a face un asteroid să apară în locul potrivit, la momentul potrivit.

Degetul Luisei stărui puţin deasupra linkului care ducea la următorul videoclip, dar înainte de a-l apăsa se întoarse şi se uită la Dinah.

— Încerc doar să-mi dau seama cu ce te ocupi, spuse ea cu un accent care provenea de peste tot, dar mai ales din New York. Eşti cu Arjuna, nu?

— Şşş! o avertiză Dinah în glumă. Încă mai încerc să rămân prietenă cu ruşii.

— Ce se petrece? întrebă Luisa.

Se referea la o serie recentă de întâlniri marcate de irascibilitate, uneori de-a dreptul confruntări, dintre ruşi – care încă mai gândeau şi acţionau în bloc sub conducerea lui Fiodor Antonovici Panteleimon – şi contingentul Arjuna, care se mândrea realmente cu calitatea sa de element „perturbator”. Era o mică platitudine din jargonul de afaceri. Dar încearcă să-i explici unui cosmonaut albit la tâmple cum adică era un lucru bun să fii perturbator.

Pe Dinah o trăgea aţa să spună ceva gen: „E o chestie culturală”, dar se simţi uşor intimidată de ideea de a folosi aşa o glumă de pahar în preajma cuiva cu calificările Luisei.

— Uite ce-i, în spaţiu, dacă ai surprize, aproape întotdeauna sunt negative, spuse Dinah. Obiceiul e să se planifice fiecare misiune până-n pânzele albe şi să existe câte un plan de rezervă pentru orice situaţie. Nu se improvizează. Nici *nu poţi* să improvizezi, fiindcă n-ai *cu ce* să improvizezi.

— Eu îmi aduc aminte de banda adezivă din *Apollo 13.*

— Mda, aia a fost una dintre rarele excepţii, spuse Dinah, şi lumea tot mai vorbeşte despre ea după atâtea decenii. Bun, deci, pentru ruşi, ideea că poate să apară cineva pur şi simplu, neanunţat, şi să revendice resursele noastre...

— Ce resurse? întrebă Luisa.

— Respiră aerul nostru, răspunse Dinah. Ocupă spaţiu, folosesc lăţime de bandă, de toate. Larz a făcut autostopul până aici bazându-se pe ideea c-o să rămână în Izzy şi-o să lucreze pentru noi... şi când colo, îşi ia zborul cu Sean. Şi-mi iau cu ei aproape toţi roboţii.

— Dar mai trimit şi alţii, da?

— Categoric. Uite ce-i, eu nu zic decât că-i o surpriză. Şi cu cât Sean şi Larz pleacă mai repede de-aici şi-şi văd de drum, cu atât e mai puţin probabil să ne pomenim că Fiodor îi strânge de gât cu mâinile lui.

— Îşi văd de drum încotro? întrebă Luisa.

— Pe altă orbită.

— Heliocentrică sau geocentrică? întrebă Luisa cu o faţă foarte serioasă, apoi îi făcu cu ochiul.

— La-nceput geocentrică. Pe urmă heliocentrică, răspunse Dinah cu o urmă de zâmbet.

— Dar credeam că suntem deja pe o orbită geocentrică.

— Pe cea greşită, din punctul de vedere al lui Sean. Orbita lui Izzy e înclinată faţă de ecuator. Aşa trebuie să fie ca să se poată face lansări de pe Baikonur în direcţia ei... Baikonurul e mai la nord, la aceeaşi distanţă ca Seattle. Dar când faci chestii interplanetare, că asta are Sean de gând, practic ori de câte ori vrei să ieşi de pe orbita joasă a Pământului, e bine să te afli pe o orbită care-i mai aproape de ecuator. Deoarece cam pe-acolo se află tot restul sistemului solar, inclusiv bolovanul ăla de gheaţă pe care vrea Sean să-l înhaţe şi să-l aducă aici.

— *Ymir,* spuse Luisa, pronunţând aşa cum auzise la Sean: *ii-miir.*

Era un cuvânt din mitologia nordică, referitor la nişte giganţi de gheaţă primordiali. Numele de cod ales de Sean pentru o anumită halcă de gheaţă pe care o identificase echipa lui de studiu şi pe care intenţiona s-o aducă acolo.

— Mda. Nu e denumirea oficială. Sean nu dezvăluie mare lucru.

— Şi cum ajungi de la una la alta? întrebă Luisa. De pe o orbită geocentrică... acolo ne aflăm noi acum, nu-i aşa?

— Da.

— ... pe una heliocentrică?

— Păi, mai întâi va trebui să schimbe planurile geometrice, de la orbita înclinată a lui Izzy, unde suntem acum, la una mai apropiată de ecuator. O să facă manevra de rendez-vous cu restul echipamentului său.

— De ce n-au trimis totul aici, sus?

— Manevrele de schimbare de plan sunt costisitoare. Nu-i aşa grav dacă schimbă planul doar Sean şi Larz într-un Drop Top, dar ar fi o risipă absurdă să trimiţi aici tot pachetul expediţionar numai ca să schimbe planul mai târziu.

Dinah nu pomeni şi al doilea motiv, acela că partea cea mai consistentă din pachetul lui Sean era în aşa hal de radioactivă, încât nici măcar nu i s-ar fi permis apropierea de Izzy.

— Bun. Dar tot la orbita geocentrică ne referim, aşa-i?

— Corect, noi ne menţinem la doar câteva sute de kilometri altitudine.

— În cazul ăsta, cum ajung ei de la punctul de rendez-vous la o traiectorie heliocentrică?

— Sunt mai multe metode, răspunse Dinah, dar, la cum îl cunosc eu pe Sean, o să treacă prin poarta L1.

— Habar n-am ce-i aia, spuse Luisa, după care nu mai rezistă şi scoase un chicotit. Dar când aud oameni din jurul meu vorbind aşa, iar mă simt de parcă am picat în plin film science-fiction.

— Probabil că Doc Dubois se ocupă şi de asta în clipul video – spuse Dinah, arătând cu capul spre tableta Luisei –, dar în esenţă nu-i nimic complicat.

Uitându-se în jur, depistă o geantă de plasă plină cu haine. O trase afară din nişa ei şi o lăsă să plutească în mijlocul cabinei.

— Soarele, spuse ea.

Pipăindu-şi buzunarul, găsi în el o sticluţă de plastic cu pastile – medicaţie antiemetică pe care o adusese pentru unul dintre nou-sosiţi. O deschise, scoase ghemotocul de vată îndesat deasupra şi îi dădu drumul să plutească în aer ceva mai aproape de Luisa.

— Pământul, pe orbita lui heliocentrică.

Colegul suferind mai avea de aşteptat câteva minute. Dinah

scutură cu grijă câteva pastile din recipientul deschis şi le lăsă plutind un moment, cât îi luă să-şi bage iar sticluţa în buzunar. Apoi începu să le aranjeze în spaţiul jalonat deja de „Soare” şi de „Pământ”.

— Asteroizi? încercă Luisa să ghicească.

— Astea-s mai degrabă nişte puncte matematice abstracte, spuse Dinah. Se cheamă puncte Lagrange, sau puncte de libraţie, şi sunt în număr de cinci în jurul fiecărui sistem compus din două obiecte. Mereu în aceeaşi formaţie geometrică de bază. Două dintre ele, L4 şi L5, sunt hăt departe în lateral. Pe alea n-o să-ncerc să ţi le arăt, că n-avem atâta loc. Dar celelalte trei sunt toate înşirate între Soare şi Pământ.

Îşi luă avânt şi lunecă înspre faţa opusă a „Soarelui”, unde plasă o pastilă în perfectă simetrie faţă de locul în care se afla „Pământul”.

— Ăsta-i L3, foarte departe, invizibil pentru noi din cauză că Soarele îl acoperă tot timpul, aşa că nu ne e de mare folos.

Lunecând înapoi către vata plutitoare, se propti într-un perete despărţitor şi puse o a doua pastilă în spatele ei.

— Ăsta-i L2, dincolo de orbita Pământului.

În cele din urmă, puse o pastilă între „Soare” şi „Pământ”, mult mai aproape de ultimul.

— Iar ăsta e...

— L1, prin eliminare, spuse Luisa sec şi râse. Vouă, ăstora cu spaţiul, vă place la nebunie numărătoarea inversă, vă ştiu eu cum sunteţi.

— Ăla-i locul în care gravitaţia Soarelui şi-a Pământului se echilibrează, spuse Dinah, şi uneori i se spune „poartă” fiindcă e un loc din care e uşor să execuţi transferul între o orbită geocentrică şi una heliocentrică. Uneori chiar se-ntâmplă în mod natural: un asteroid pe orbită heliocentrică hoinăreşte până în apropiere de L1 şi-l capturează Pământul. Sau, în sens invers, a existat un caz în care o treaptă superioară din programul Apollo aflată pe orbită în jurul Pământului a trecut pe lângă L1 şi a fost ejectată pe o orbită heliocentrică, unde a rămas câţiva ani. Mai târziu s-a întors prin aceeaşi poartă... şi iar a fost ejectată.

Luisa dădu din cap.

— Ca atunci când schimbi trenul D cu trenul A la Columbus Circle, în termeni newyorkezi.

— Aha, o mulţime de oameni o descriu folosind analogia cu

macazul de cale ferată sau cu staţiile de tren, spuse Dinah.

— Deci tu crezi că acolo se duc Sean şi echipa lui.

— După ce-o să termine cu..., Dinah se opri.

— Prostiile? sugeră Luisa.

— Da, mulţumesc, spuse Dinah cu un zâmbet. Trebuie să atingă o orbită mai înaltă decât asta pe care suntem noi acum, dacă au de gând să ajungă la L1. Asta înseamnă să aprindă motoarele, să consume foarte mult combustibil în doar câteva minute şi apoi să plutească din inerţie câteva săptămâni. Vor avea de traversat centura Van Allen, care o să-i îmbibe de radiaţii. N-au cum s-o ocolească, din păcate. L1 e de patru ori mai departe decât Luna.

— Sau ce-a mai rămas din Lună, spuse Luisa ca pentru sine.

— Aha, ceea ce înseamnă că-n câteva zile Sean şi echipa lui vor fi mai departe de Pământ decât orice altă fiinţă umană din istorie. Când vor ajunge la L1, lucru care o să dureze cinci săptămâni, vor avea de executat încă o aprindere, care o să-i transfere de la trenul D la trenul A – o să-i plaseze pe-o orbită heliocentrică. Şi de-acolo pot să-şi configureze orice curs care ar putea să-i ducă la cometă.

Luisa rămăsese cu gândul la prima parte din ceea ce-i spusese Dinah.

— Mai departe de Pământ decât orice altă fiinţă umană din istorie, repetă ea. Mă-ntreb dacă n-o fi şi ceva gelozie în reacţia lui Fiodor, când ştie că după atâta amar de timp cât şi-a petrecut în spaţiu...

— O s-apară un june bogat şi încrezut care-o să facă toate realizările lui să pară minore, spuse Dinah, dând din cap. S-ar putea. Fiodor şi-a luat faţa aia de rus, ca de granit, nu-ţi dai seama ce se petrece la interior.

— În orice caz, spuse Luisa, se duc să ia bila aia mare de gheaţă şi pe urmă fac toţi paşii în ordine inversă ca să se întoarcă la ceva care să sperăm că până atunci o să fie Norul Arcă.

— Nu chiar, spuse Dinah. Şi de-aici lucrurile devin interesante.

— A, mie deja mi se părea destul de interesante!

În acel punct interveneau nişte limite în ceea ce i se îngăduia lui Dinah să explice.

— Una e să manevrezi prin sistemul solar un vehicul spaţial, care e proiectat şi construit să fie ceea ce este. Cu totul altceva

e să muţi ditamai bila de gheaţă jerpelită.

— O să dureze mult timp, aprecie Luisa, dând din cap. Şi s-ar putea să nu meargă.

— Aha. Ei, eu fac roboţi, atât.

— Şi toţi roboţii tăi vor pleca în călătorie?

— Da, răspunse Dinah. Va fi nevoie de ei pe suprafaţa cometei, să ancoreze cabluri şi să instaleze plase. E o bucată mare de gheaţă. E sfărâmicioasă. Nu vrem să se dezintegreze ca un bulgăre de zăpadă afânată când o să fie împinsă.

— Bulgăre de zăpadă afânată, repetă Luisa. Există aşa ceva, de unde vii tu?

— În munţii Brooks? Aha. E groaznic să faci bulgări acolo.

— Numai dacă nu eşti sora mai mică, spuse Luisa, şi toată lumea îi aruncă spre tine.

— Nu comentez.

— În Central Park, continuă Luisa, bulgării de zăpadă erau moinaţi şi erau tari.

Ziua 90

Când Ivy deschisese şedinţa din Ziua 37 rostind cuvintele „cinci la sută”, Dinah şi majoritatea celorlalţi din Izzy priviseră în jur şi observaseră o lipsă de progres care-i îngrijorase. Exact ceea ce voia Ivy să puncteze. În ziua aceea ieşiseră în spaţiu douăzeci şi şase de oameni, dintre care opt supravieţuiau la limită în adăpostul temporar reprezentat de lukuri. În Banană, puţin înghesuiţi, încăpea toată lumea.

În Ziua 73, când Ivy deschisese o nouă şedinţă în Banană cu cuvintele „zece la sută”, situaţia se schimbase. Nu se mai punea problema să încapă toată populaţia lui Izzy în Banană; cei mai mulţi erau nevoiţi să urmărească întrunirea prin fluxuri video. Mulţumită lui Sean Probst şi lansărilor sale cu Arjuna de la Moses Lake, nimeni nu mai ştia cu exactitate care era totalul populaţiei din exteriorul Pământului. Chipurile exista în Google Docs un tabel în care se ţinea socoteala, dar nimeni nu putea da o lămurire despre locul în care era de găsit. Cert era că populaţia ajunsese la un număr cu trei cifre, cel puţin în cursul săptămânii anterioare.

În primele două săptămâni de când intrase în exploatare, noul

spaţioport improvizat de la Moses Lake lansase trei rachete. Una se prăbuşise într-o vie de soi nobil de lângă Walla Walla, distrugând câteva pogoane de struguri care ar fi dat un vin excelent, de-ar mai fi rămas suficient timp în cronometrul Pământului ca să stea la învechit cum se cuvine. Celelalte reuşiseră să ajungă la Izzy.

Cu toate acestea, grosul încărcăturilor masive trimise de Arjuna se lansa nu de la Moses Lake, ci din locuri mai apropiate de ecuator, de unde puteau atinge orbite mai apropiate de planul elipticii. Cel puţin două rachete de mare putere, una de la Canaveral, cealaltă de la Kourou, efectuaseră un rendez-vous şi manevre de andocare pe orbită joasă deasupra tropicelor terestre. Umbla zvonul că mai erau şi altele în producţie. Dar nu se cunoşteau multe despre acest proiect. Comunicarea nu era punctul forte al lui Sean Probst, iar cariera lui în sectorul privat îi indusese deprinderea jocului cu cărţile la piept. În privinţa aceasta părea a fi gând la gând cu micul grup de oameni de la bordul lui Izzy, de pildă cu Spencer Grindstaff şi cu Zeke Petersen, care deţineau nişte autorizaţii de acces la un nivel impresionant. Făcând schimb de observaţii şi împărtăşindu-şi fragmente de dovezi conjuncturale, Dinah şi Ivy reuşiseră cel puţin să închege o teorie vagă despre ceea ce se petrecea. Se părea că Sean Probst acţiona de capul lui şi imprevizibil. Însă Arjuna îi expedia Naţi lui Sparky de săptămâni întregi, iar Sparky le dădea prioritate maximă în cadrul lansărilor către Izzy. Prin urmare, părea că rezultatele obţinute de Dinah – feedbackul pe care-l trimitea la Arjuna în legătură cu Naţii care funcţionau în spaţiu şi cei care nu funcţionau – erau de mare interes pentru NASA. Şi era un lucru semnificativ că cel puţin una dintre încărcăturile lui Sean fusese lansată de la Canaveral – care era, se ştie, nava-amiral a NASA în materie de centre de lansare. Încă şi mai semnificativă era o lansare de la Baza Forţelor Aeriene de la Vandenberg, care adăuga un mic modul adiţional la complexul Arjuna, aflat în plină extindere. Ştiau despre el că era mic după mărimea rachetei folosite şi mai ştiau că era mare şmen ultrasecret după precauţiile care fuseseră luate la sol – atât cât avuseseră de relatat nişte cetăţeni de rând pe care un lung convoi militar îi forţase să se înghesuie pe marginea Autostrăzii 101 şi care îşi aţintiseră teleobiectivele asupra platformei de lansare fără să obţină nimic, fiindcă vederea le era

blocată de prelate şi plase de camuflaj.

Următoarea rachetă plecată de la Moses Lake avu parte de o călătorie lipsită de evenimente până la Izzy. În lipsa unui loc de andocare, treapta ei superioară zbură în formaţie cu staţia spaţială, cam la un kilometru distanţă spre „pupă”. Fiodor o urmări de la fereastră cu o privire înveninată şi sugeră în mod repetat să-i fie confiscat conţinutul. Inventarul încărcăturii era neobişnuit:

- Propergol de rezervă şi alte consumabile, cu ajutorul cărora Drop Topul lui Sean urma să execute o manevră de schimbare de plan şi un rendez-vous cu *Ymir* pe orbită ecuatorială (cuvântul „Ymir” începuse să fie folosit pentru a desemna deopotrivă vehiculul spaţial pe care îl asambla Sean şi destinaţia sa îndepărtată).
- Gheaţă.
- Fibre de combinat cu gheaţa pentru producerea unui material mai puternic, numit pykret.
- Câteva mii de Aisnaţi: roboţi miniaturali optimizaţi pentru deplasarea pe gheaţă.

Fiodor, ca şi alţii, probabil, râvnea la gheaţă şi la propergol. Jos, la sol, Pete Starling începuse să zăngăne diverse săbii juridice, amenințând cu confiscarea spaţioportului de la Moses Lake – plan care se evaporă când începu şi Sean să-şi zăngăne propriile săbii, amenințând să pună pe YouTube un clip în care expunea programul Norul Arcă drept un panaceu prost conceput, în cel mai fericit caz. Era bizar, eufemistic vorbind, că putea exista un asemenea conflict deschis între aripa stângă şi cea dreaptă a guvernului, dar lumea întreagă devenise un loc bizar. Discutând chestiunea în timpul meselor sau după lucru, la o băută, Dinah, Ivy şi Luisa puteau doar să facă speculaţii asupra meciului cu răcnete care se desfăşura probabil pe planetă, între Biroul Oval, Arjuna Expeditions şi arcotecţi.

Dinah prefera să stea în banca ei şi să-şi vadă de treabă, programând roboţii pe care urma să-i ia Sean cu el în expediţie. Miezul cometei nu era o bucată de gheaţă solidă, cât mai degrabă o aglomerare de aşchii ţinută laolaltă nu foarte strâns de propria-i gravitaţie – care era extrem de slabă. Chiar şi o

simplă atingere putea cauza separarea în bucăţi mari. Arjuna Expeditions ştia asta după atâţia ani în care turnase milioane de dolari în inventarea de tehnologii pentru capturarea unui astfel de obiect dificil. Deşi „tehnologii” s-ar putea să fie un cuvânt prea sofisticat pentru nişte tehnici pe care le-ar fi putut recunoaşte până şi nişte vânători-culegători din Epoca de Piatră: înconjori prada cu o plasă şi strângi plasa cu un ochi de sfoară.

În realitate, executarea acelei isprăvi în spaţiu era un lucru pe care Sean îl descria drept „problemă asimetrică”, exprimare de programator care însemna că existau o mulţime de împrejurări neprevăzute şi detalii de rezolvat, aşadar chestiunea nu îngăduia o Unică Soluţie Măreaţă. Probabil că roboţii aveau să ajungă să mişune pe toată suprafaţa cometei Grigg-Skjellerup, strângând plasa şi consolidând locurile slăbite printr-o metodă care presupunea să topească gheaţa, să amestece apa cu fibre şi s-o lase să reîngheţe sub formă de pykret. Dinah se oferise să dea o mână de ajutor şi fusese încântată de idee, până ce Sean o adusese cu picioarele pe pământ, indicându-i câteva aspecte incomode. Comunicarea dintre Izzy şi *Ymir* avea să fie limitată de faptul că aveau doar un radio. Nu puteau transmite video. Iar întârzierea avea să fie semnificativă: pentru o bună parte a călătoriei, urma să fie de câteva minute, pentru că semnalele traversau o distanţă comparabilă cu cea dintre Pământ şi Soare. Deci programarea de roboţi pe suprafaţa cometei n-avea nimic în comun cu privitul pe fereastră la cei de pe Amalteea. Dinah trebuia să contribuie cu tot ce putea acum, căci mai târziu nu va mai avea ce să facă.

În orice caz, populaţia lui Izzy se micşoră cu doi, iar nivelul de încordare şi dramatism scăzu abrupt, când Sean şi Larz plecară cu Drop Topul, la a +0.82. Manevra de schimbare a planurilor îi conduse către întâlnirea cu *Ymir* deasupra ecuatorului. După alte câteva operaţiuni de întâlnire desfăşurate pe durata unei săptămâni şi după ce încorporară alte şi alte încărcături lansate fie de la Cape Canaveral, fie de pe spaţioporturi particulare din New Mexico şi West Texas, *Ymir* execută o aprindere îndelungată a motorului principal, plasându-se pe o orbită de transfer cu destinaţia L1. La câteva zile după aceea, bătu recordul de distanţă parcursă faţă de Pământ stabilit de Apollo.

Konrad Barth veni la atelierul lui Dinah şi ciocăni politicos, fiindcă draperia era trasă, şi toată lumea ştia că de cealaltă

parte ea şi Rhys făceau uneori sex. Intră, privi neliniştit în jur şi o întrebă dacă ştia ceva despre ce urma să facă *Ymir.* Însă nu-i dădu timp să răspundă, o întrerupse, îşi scoase tableta şi tastă parola. Apoi întoarse tableta ca să-i arate o fotografie.

Lui Dinah îi luă un timp să înţeleagă ce vedea. Evident, era fotografiat în spaţiu un obiect creat de om. Şi era o imagine bună, dar înconjurată de o nebuloasă de pixeli care sugera că fusese considerabil mărită. Konrad o făcuse folosind unul dintre telescoapele optice ale lui Izzy. Îl deturnase dinspre ţinta lui obişnuită, sistemul de fragmente care se învârtejea în jurul fostului centru al Lunii, şi-l aţintise în direcţia acestui obiect creat de om. Era mare şi complicat, la prima vedere cel mai mare obiect asamblat vreodată de oameni în spaţiu, cu excepţia lui Izzy înseşi. Fotografia fusese făcută de la foarte mare distanţă, în timp ce Izzy şi obiectul respectiv se deplasau unul faţă de celălalt, şi trudise să reducă factorul de estompare cu softul de prelucrat imagini. Dinah observă fără probleme că, la fel ca Izzy, obiectul era alcătuit dintr-o stivă de module care ajunseseră în spaţiu propulsate de rachete şi fuseseră conectate laolaltă. Cel de la coadă etala un efuzor de forma unui clopot enorm şi era, fără îndoială, unitatea principală de propulsie. Unele module arătau ca nişte simple rezervoare de propergol. Altele păreau a fi locuibile. Dar de departe cea mai proeminentă şi mai bizară parte a acestui obiect era o ţepuşă lungă, sau o sondă, care pornea din capătul său anterior, înzecindu-i lungimea. Era o grindă, uşor de recunoscut ca fiind construită la fel ca noile grinzi din Izzy.

— Oho, o staţie spaţială cu propriul ei turn radio! glumi Dinah.

Konrad schiţă un zâmbet plăpând.

— Uită-te la capătul „turnului radio”, îi sugeră el.

Îşi răsfiră degetele pe tabletă, strângând cadrul pe o ceaţă groasă de pixeli din vârf. În mare, părea să aibă formă de săgeată, un vârf mic şi întunecat stând pe o bază albă mai groasă, aşezată la rândul ei pe un postament închis la culoare.

Konrad se uita la Dinah cu aerul că se aştepta din partea ei să priceapă – sau de parcă era de la sine înţeles că ea era la curent cu anumite secrete.

Ceea ce era adevărat. Dar nu putea să le dezvăluie.

— Nu sunt specialistă în fizică nucleară, spuse ea, dar e cât se poate de evident că oamenii din nava aia... e *Ymir,* nu-i aşa...?

— Bineînţeles.

— ... vor să se ţină cât mai departe cu putinţă de ce-o mai fi şi aia, aşa că au montat-o la capătul celei mai lungi prăjini pe care au fost în stare s-o construiască.

— E ceva care produce o mulţime de neutroni, spuse Konrad.

— De unde ştii?

— După asta – îi indică stratul alb şi gros din mijlocul sandvişului, ca bezeaua între biscuiţi –, probabil că-i polietilenă sau parafină, care-s bune la absorbit neutroni. În tot acest timp, s-ar putea produce şi radiaţie gama, de aceea postamentul – arătă către biscuitul de graham maroniu de la bază – probabil că-i din plumb.

Dinah ştia deja ce era, fiindcă îi spusese Sean: miezul unei mari centrale nucleare, estimat a avea un randament termic de patru gigawaţi şi reproiectat pentru noul scop. Dar jurase să păstreze secretul, aşa că n-avea ce face decât să-l lase pe Konrad să pună informaţiile cap la cap.

— Mă rog, spuse ea, sunt nişte măsuri de precauţie impresionante, într-o misiune probabil sinucigaşă oricum ai lua-o.

— Vor să rămână în viaţă şi să fie capabili să acţioneze când şi dacă vor ajunge unde vor s-ajungă, spuse Konrad.

— Crezi c-a făcut cineva fotografii ca asta de pe Pământ? întrebă Dinah. Că n-am văzut nimic în presă.

— A stat ascunsă sub un înveliş aerodinamic până când au executat aprinderea pentru transfer, spuse Konrad. Pe asta am făcut-o acum câteva ore, când am avut singura ocazie s-o văd bine.

Îşi calculaseră momentul aprinderii astfel încât să traverseze fosta orbită a Lunii într-un moment în care grosul norului de resturi se afla de cealaltă parte a Pământului, reducând la minimum riscul de coliziune cu vreo piatră.

Cu toate acestea, la câteva zile după ce depăşiseră acea distanţă, devenind călătorii care parcurseseră cel mai lung drum din istoria omenirii, încetară să mai comunice.

Până atunci, *Ymir* folosise radiouri puternice în banda X pentru a comunica prin Deep Space Network – un complex de antene radio din Spania, Australia şi California, cu ajutorul căruia, timp de zeci de ani, se ţinuse legătura cu sondele spaţiale aflate la mare depărtare. Acum tăcuse. Încă se mai afla

pe undeva prin spaţiu – Konrad continua s-o detecteze sub forma unui punct alb pe telescopul său optic. Fiindcă nu făcea decât să plutească din inerţie de treizeci şi şapte de zile, fără să-şi pornească motoarele, nu se putea şti dacă echipajul mai era în viaţă. Un *Ymir* în stare perfectă de funcţionare nu s-ar fi deosebit în niciun fel de un cocoloş de gunoi spaţial.

Le mai dădea ceva speranţe faptul că *nimic* nu se recepţiona dintr-acolo. Sistemele automate ale lui *Ymir* ar fi trebuit să sune acasă fără să necesite intervenţie umană. Dacă ar fi continuat să funcţioneze după încetarea comunicării cu echipajul uman, ar fi însemnat că toţi cei din navă erau morţi sau incapacitaţi. Dar faptul că toate semnalele, fie umane, fie robotice, se întrerupseseră în acelaşi moment sugera o problemă radio – poate defecţiuni la antena de bandă X sau chiar la transmiţător.

Pe măsură ce se apropia de L1, *Ymir* devenea tot mai greu de observat, până dispăru complet, atunci când ajunse exact între Pământ şi Soare. Se presupunea că atinsese punctul acela în Ziua 126, după care era programată o nouă aprindere a motoarelor, care avea să plaseze nava pe orbită heliocentrică: o elipsă care urma să întâlnească „Scheletul lui Greg” după mai bine de un an, în jur de A+1.175, adică la un an şi o sută şaptezeci şi cinci de zile post-Zero. Odată ce *Ymir* dispăru, cum părea din unghiul lor de vedere, în văpăile soarelui, nu mai puteau face nimic, doar să aştepte ca nava să ajungă într-un loc în care ar fi redevenit observabilă. Dacă suferise o avarie catastrofică şi se transformase în gunoi spaţial, *Ymir* avea să-şi continue, probabil, mişcarea ciclică pe aceeaşi orbită şi să se întoarcă, trecând din nou prin apropierea Pământului – deşi L1 era o poziţie atât de instabilă din perspectiva dinamicii orbitale, încât nava putea la fel de bine să se abată către o orbită heliocentrică, mai ales dacă fusese izbită puternic de un bolovan care o deviase de pe traiectorie.

Cum timpul se scurgea şi se apropia Ziua 140 – două săptămâni după momentul în care *Ymir* ar fi trebuit să treacă prin L1 –, iar nava nu mai apărea pe traseul de întoarcere, deveni limpede că se transferase pe o orbită heliocentrică, fie accidental, fie ca urmare a unei aprinderi controlate a motoarelor. În cazul celei de-a doua variante, Sean şi ceilalţi şase membri ai echipajului nu mai aveau nimic de făcut un an întreg după aceea, doar să plutească în imponderabilitate şi să

aştepte. Nu era nimic de făcut pentru accelerarea călătoriei; totul se reducea la două orbite care trebuiau să se întretaie.

Întâmplările acestea, care cu câteva luni în urmă ar fi fost de o importanţă istorică pentru tot mapamondul, păreau acum nişte ştiri de mâna a doua comparativ cu ceea ce se petrecea în spaţiul cunoscut cândva sub numele de regiunea sublunară. Toată zarva şi emoţia stârnite de Sean şi de Arjuna, de spaţioportul Moses Lake şi de călătoria lui *Ymir* abătuseră atenţia de la progresele de rutină, cinstite şi constante, făcute în tot acest timp de NASA, de Agenţia Spaţială Europeană, de Roskosmos, de Administraţia Spaţială Naţională chineză şi de agenţiile spaţiale ale Japoniei şi Indiei. Personalul acestor organizaţii era compus din ingineri conservatori, de şcoală veche, reprezentanţi ai unei culturi nu foarte îndepărtate de cea a tocilarilor mânuitori ai riglei de calcul care ajunseseră celebri datorită programelor Apollo şi Soiuz. De fapt, unii dintre ei *chiar* erau tocilarii aceia, mult mai bătrâni şi mult mai morocănoşi. Erau buimăciţi, ba mai mult, înfuriaţi de uşurinţa cu care o mână de multimiliardari nou-veniţi în afacerile cu tehnologie puteau să captiveze o lume întreagă şi să se avânte cu rachetele în misiuni alese de ei înşişi, nesăbuite şi proiectate pe fugă. Plecarea din Izzy a lui Sean şi a lui Larz prilejuise un oftat colectiv de uşurare şi o reîntoarcere la munca prozaică desfăşurată în ritm constant, la care oamenii aceia se pricepeau cel mai bine.

Şi oricine acorda atenţie detaliilor copleşitoare exprimate în tabelele de calcul şi în graficele de flux vedea valoarea acelei munci la data de A+0.144, când Ivy deschisese şedinţa din Banană cu cuvintele „douăzeci la sută” (întrucât, după cele mai recente estimări realizate de laboratorul de astrofizică al doctorului Dubois Jerome Xavier Harris, de la Caltech, şi de alte laboratoare de la universităţi din întreaga lume care se ocupau de aceleaşi calcule, fenomenul Cerul Alb avea să se producă în jurul datei de A+1.354, adică la un an şi trei sute cincizeci şi patru de zile după dezintegrarea Lunii; trecuse o cincime din timpul rămas până atunci.

Obiectivul Cercetaşilor – al acelui prim val de lucrători echivalenţi cu nişte sinucigaşi, printre care se număra şi Tekla, care începuseră să sosească din Ziua 29 – fusese de a construi reţeaua improvizată a tuburilor de hamsteri şi a porturilor de andocare cu ajutorul căreia un număr mult mai mare de aşa-zişi

Pionieri puteau ajunge în Izzy. Deosebirea fundamentală dintre un Cercetaş şi un Pionier era aceea că Cercetaşul ajungea acolo conştient că nu avea unde să andocheze, pe când Pionierul ştia că, cel puţin în teorie, pentru vehiculul său spaţial avea să fie disponibil un port cu atmosferă presurizată de cealaltă parte. Existase un caz în care promisiunea nu fusese îndeplinită, având ca rezultat asfixierea în tăcere a şase Pionieri îngrămădiţi la bordul unui Soiuz. Ulterior, căutarea problemei dusese la un defect cauzat de construcţia grăbită a unui mecanism de andocare. Trei taikonauţi chinezi îşi pierduseră viaţa când tubul de hamsteri în interiorul căruia se deplasau fusese perforat de un micrometeorit şi se depresurizase. Dar, începând cam din Ziua 56, Pionierii soseau în ritm de cinci până la doisprezece pe zi. Intervenise un moment de acalmie după ce se ocupaseră toate spaţiile de andocare disponibile, dar după aceea totul începuse să se precipite, pe măsură ce vehiculele spaţiale andocau la alte vehicule spaţiale, se extindea reţeaua tuburilor de hamsteri şi se amplasau structurile gonflabile.

Izzy, care fusese o drăcie complicată şi greu de priceput încă dinainte de-a se fi întâmplat toate acestea, ajunsese acum un labirint absolut uluitor de module, tuburi de hamsteri, grinzi şi nave andocate la nave andocate la nave, „ca un joc de domino tridimensional, nebunie curată”, cum spunea Luisa. Dacă te uitai la reprezentarea complexului, singura metodă de orientare era să dibuieşti silueta colţuroasă şi asimetrică a Amalteei la un capăt şi cele două toruri la capătul opus. Acestea erau, în ordine, „prora” şi „pupa”, iar axa dintre ele constituia baza orientării nautice tradiţionale după „babord” şi „tribord” şi după „zenit” şi „nadir”, adică termeni de jargon spaţial care însemnau practic „în sus dinspre Pământ” şi „în jos către Pământ”. Dacă te poziţionai cu spatele la toruri şi cu faţa către Amalteea, având „babordul” pe mâna stângă şi „tribordul” în dreapta, atunci capul îţi era îndreptat către zenit şi picioarele către nadir, suprafaţa Pământului fiind la patru sute de kilometri mai jos.

Însă vederea aceasta de ansamblu era privilegiul celor care se aflau afară, în costume spaţiale. Înăuntru rămânea la fel de uşor să te rătăceşti în jocul de domino tridimensional. Cariocile, o resursă veşnic insuficientă chiar şi pe Pământ, deveniră obiecte de mare preţ când oamenii începură să le folosească pentru a nota indicaţii de orientare pe pereţii tuburilor de hamsteri şi ai

modulelor de locuit.

•

— Faptul că mă aflu aici e doar un accident cronologic, atât, meditã Ivy cu voce tare în timpul uneia dintre tot mai rarele şedinţe de băut pe care le avea cu Dinah.

Toate rezervele lor secrete de pileală se terminaseră demult, dar nou-sosiţii le mai strecurau din când în când, amabili, câteva sticle.

— Nu-s de-acord, spuse Dinah.

Răspunsul ei nu trepida de entuziasm, dar o luase prin surprindere faptul că Ivy lăsase garda jos aşa, deodată.

— Dacă exploda Luna două săptămâni mai târziu, cine ştie ce acriturã de rus ne venea aici la conducere şi eu eram la sol, măritată şi gravidă.

— Şi pedepsită cu moartea ca toţi ceilalţi.

— Mda, mă rog, şi asta.

Dinah se întinse după sticlă şi umplu iar păhărelele, încercând să mai prelungească momentul. Niciodată nu era uşor s-o faci pe Ivy să se destăinuie, nici măcar în vremurile fericite de dinaintea lui Zero.

— Uite cum stă treaba, Ivy, *nu* din întâmplare ai ajuns tu şefă în Izzy. Nu degeaba ţi-au dat funcţia asta. Eşti ultima fată de pe lumea asta – sau din afara ei – care ar trebui să sufere de sindromul impostorului.

Ivy o fixă cu privirea într-o tăcere niţel amuzată.

— Mai zi, spuse ea într-un târziu. Ce-i sindromul ăsta al impostorului de care vorbeşti?

Asta fiindcă mai discutaseră despre el şi altă dată, însă de obicei Dinah era cea care îl experimenta.

— Nu-ncerca să schimbi subiectul. Ce se-ntâmplă?

Ivy aruncă o privire spre tavan; era un fel de semnal vizual, împrumutat de la ruşi, prin care-i amintea lui Dinah că nu puteai şti niciodată când te asculta cineva. Apoi o privi în ochi pe Dinah. Dar numai un moment. Era de felul ei un om timid, care prefera să-şi cerceteze pantofii în timp ce-şi punea sufletul pe tavă.

— Tu şi Sean Probst aţi fost grozavi ca parteneri de antrenament, spuse ea.

— Futu-i, dacă nu era de-a dreptul insuportabil! Avea nevoie de cineva care să...

Dinah se întrerupse brusc, fiindcă Ivy făcuse o grimasă de neplăcere, oarecum tristă, şi ridicase o mână ca s-o oprească.

— De-acord! spuse Ivy. Da. Mersi c-ai făcut asta. Avea nevoie de cineva ca tine prin preajmă. Uneori parcă jucaţi amândoi într-o comedie. Şi cum au reacţionat ruşii la venirea lui... Tekla în primul rând, bine'nţeles, dar mai târziu şi Fiodor, când a propus să punem sub arest tot personalul Arjuna şi să confiscăm tot ce-au adus cu ei în staţie... ce mai dramă! Relatări de tabloid şi comentarii cu nemiluita jos, la sol. Dar am supravieţuit cu greu.

— Cum adică ai supravieţuit cu greu?

— N-o să-ţi vină să crezi ce convorbiri am avut cu Baikonurul şi cu Houstonul. Cei de jos îmi cereau să tratez situaţia foarte dur. Să fac ce voia Fiodor.

— Dar n-ai făcut aşa, remarcă Dinah.

Ivy îi întoarse iar privirea. Câteva clipe după aceea, înclină uşor din cap.

— Deci ai câştigat, continuă Dinah.

— Am câştigat o victorie à la Pyrrhos[16], spuse Ivy. Am negociat o soluţie mai puţin draconică. Expediţia *Ymir* şi-a văzut de drum fără resentimente vizibile.

— Păi, şi de ce-i à la Pyrrhos?

— Nu vreau să-ţi transfer problemele mele, spuse Ivy.

— Dar cu cine altcineva o să stai de vorbă?

— Poate cu nimeni, ripostă Ivy, părând furioasă în acel moment. Poate asta înseamnă să fii lider, Dinah. Să fii singura persoană care nu poate... care *nici n-ar trebui* să-i destăinuie cuiva problemele ei. E o idee cam de modă veche. Dar s-ar putea ca specia umană să aibă nevoie de astfel de oameni ca să meargă înainte.

Dinah îi susţinu privirea fără să-i răspundă. Până la urmă, Ivy se înmuie şi continuă să vorbească pe un ton aproape complet neutru:

— Postul meu de şef al staţiei spaţiale a fost contestat serios. Aşa am ajuns la curent cu strategiile politice care se desfăşoară pe planetă în ultima vreme, dar care pentru mine erau invizibile până să le scoată la suprafaţă controversa din jurul lui Sean Probst. De-atunci încoace, am convingerea că cei de la sol mi-au tot subminat autoritatea scurgând chestii în presă şi spunând diverse lucruri la şedinţe.

[16] O victorie cu consecinţe dezastruoase pentru învingător.

— Pete Starling.

— Nu comentez. Oricum, cred că nu mai e mult până o să fiu înlocuită.

Ochii lui Ivy căpătaseră puţină roşeaţă. Mai privi o dată spre plafon, dar expresia de pe faţa ei sugera că nu-i păsa cine ar putea s-o audă. Apoi se uită la Dinah şi zâmbi.

— Tu ce mai faci, soro? întrebă ea cu un fir de voce.

— Binişor, răspunse Dinah.

— Serios? Ah, ce bucurie.

— Mi se pare că Bo, Larz şi ceilalţi care-au venit să lucreze la mine în echipă îmi respectă realizările, spuse Dinah.

— Cred că din cauză c-ai făcut ce-ai făcut pentru Tekla, spuse Ivy.

— A, da, serios? Nu doar pentru competenţa mea nativă uimitoare?

— Pe planetă sunt o mulţime de oameni competenţi în sensul la care te referi, şi de mulţi dintre ei o s-avem parte aici, în staţie, în săptămânile care urmează. Crede-mă. Le-am citit CV-urile.

— Sunt convinsă că le-ai citit.

— Dar acum toată lumea presimte cumva că va fi nevoie şi de alte calităţi pe lângă pura competenţă. De-aia îţi respectă toţi părerea.

Din nou tăcere stânjenitoare. Ivy părea să sugereze că ea una nu se mai bucura de acelaşi respect.

— De-aia şi pentru competenţa ta uimitoare, adăugă Ivy.

• Consolidare

Atmosfera Pământului nu se sfârşea pur şi simplu. Se slei încetul cu încetul până ajungea imposibil de diferenţiat, cu majoritatea aparatelor de măsură, de vidul perfect. Undeva sub o sută şaizeci de kilometri altitudine, aerul era încă suficient de dens ca să atragă rapid în jos orice s-ar fi aflat pe orbită, aşa că zona aceea era folosită doar pentru sateliţi lansaţi pe termen scurt, de pildă primele capsule spaţiale. Cu cât era mai mare altitudinea, cu atât era mai rarefiată pătura de aer şi cu atât mai lent se prăbuşeau orbitele.

Izzy era la patru sute de kilometri altitudine. Pogoanele ei de panouri solare şi radiatoare o făceau extrem de lentă pentru masa pe care o avea. Sau cel puţin aşa stăteau lucrurile înainte ca Amalteea să fi fost prinsă de ea cu buloane, sporindu-i brusc greutatea.

Într-un fel oarecum paradoxal pentru profani, Izzy devenise mai capabilă de zbor susţinut de când cu masa suplimentară a asteroidului. Înainte de Amalteea, staţia pierdea în altitudine doi kilometri în fiecare lună, iar aceştia trebuiau recâştigaţi prin pornirea unui motor rachetă de la pupă. În perioada de început, era vorba de motorul încorporat în modulul Zvezda. Dar în general se mulţumeau să folosească motorul oricărui vehicul spaţial care se întâmpla să fie andocat la modulul din extremitatea posterioară a lui Izzy.

În vremurile acelea, Izzy era ca un zmeu de hârtie: toată numai suprafaţă, masă ioc. În termeni tehnici, avea un coeficient balistic scăzut; era un fel de a spune că puţina atmosferă care exista acolo o afecta puternic. Odată ce-i fusese ataşată Amalteea, era ca un zmeu cu ditamai bolovanul legat de el. Avea un coeficient balistic ridicat. Inerţia împingea bolovanul prin atmosfera evanescentă şi încetinea considerabil căderea orbitală. Dar în acelaşi context, când sosi momentul să se ridice din nou orbita, motoarele trebuiră să funcţioneze mai mult timp şi să consume mai mult propergol ca să accelereze atâta fier şi nichel.

De când Cercetaşii şi Pionierii începuseră să facă mici adaosuri la structura lui Izzy, coeficientul ei balistic scăzuse iar, făcând să-i crească frecvenţa cu care se executau aprinderile. Nevoia de a porni propulsoarele, ca să se corecteze altitudinea staţiei din când în când, nu dispărea niciodată. Situaţia devenea tot mai problematică pe măsură ce se adăugau noi elemente la structura de bază. Izzy fusese o construcţie lipsită de eleganţă încă dinainte de a-i fi fost adăugate toate elementele noi. Impulsul aplicat într-o parte se ramifica prin celelalte module pe măsură ce diverse părţi ale grinzilor şi alte componente structurale preluau tensiunea şi o transmiteau mai departe. Pe înţelesul tuturor, trupul lui Izzy se blegea pe măsură ce i se ataşau tot felul de structuri, iar flaciditatea ei făcea dificilă ridicarea orbitei sau chiar corectarea de fineţe a unghiului de „zbor” în spaţiu. Orbita fusese lăsată să cadă considerabil, mai

mult de şaisprezece kilometri, în perioada cea mai aglomerată a muncii Pionierilor, dar în prezent ridicarea ajunsese o operaţiune de rutină. Şi fiecare pornire a motorului din partea inferioară a lui N2 dezvăluia defecte structurale care trebuiau cârpite, uneori folosindu-se la propriu coliere de plastic şi bandă adezivă, ca să se poată iniţia procedura.

În perioada dintre A+0.144 şi 250, cuvântul de ordine a fost „consolidare”, care în mod inevitabil era prescurtat „consol” şi însemna, în principiu, renovarea structurii de grinzi pentru a se potrivi în jurul tuburilor de hamsteri şi a altor construcţii lăbărţate care fuseseră adăugate grinzilor în frenezia primelor două luni. În acelaşi timp, se rezolvau şi alte probleme, cu deosebire construirea de noi radiatoare pentru eliminarea căldurii reziduale în spaţiu. Acestea nu funcţionau dacă erau plasate la distanţă prea mică unele de altele – nu făceau decât să emane căldură de la una la alta. Aşa se face că întregul complex de ejectare a căldurii crescu enorm, cu precădere spre partea de la pupă, ajungând să arate ca un ampenaj – ca penele din coada unei săgeţi. Nu era o simplă figură de stil. Aşa cum vârful greu şi penele răsfirate ţin săgeata îndreptată înainte, tot astfel combinaţia dintre masiva Amalteea de la capătul din faţă şi radiatoarele termice care se răsfirau la spate ajuta la menţinerea lui Izzy orientată în direcţia corectă şi reducea într-o oarecare măsură necesarul de porniri ale propulsorului. Mai şi proteja radiatoarele de micrometeoroizi. Teoretic, din orice direcţie puteau veni pietre care să lovească staţia spaţială, dar cel mai probabil era s-o izbească la capătul din faţă, motiv pentru care suprafeţele orientate înainte ale modulelor staţiei spaţiale erau echipate de obicei cu scuturi. Desigur, cel mai mare şi mai eficient scut era Amalteea.

Şi numărul panourilor solare ar fi putut creşte, dacă lucrurile s-ar fi făcut ca pe vremuri. Dar încă de pe la începuturile proiectului Norul Arcă devenise evident că, deşi celulele fotovoltaice puteau reprezenta un ajutor adiţional, singura metodă certă de a ţine în funcţiune tot ansamblul era folosirea micilor dispozitive nucleare numite RTG-uri, adică generatoarele termoelectrice cu radioizotopi. Acestea produceau căldură tot timpul, vrând-nevrând, şi astfel sporeau cererea de radiatoare.

În esenţă, radiatoarele erau fapte de un eroism gigantic când venea vorba de instalaţii tehnico-sanitare în imponderabilitate.

Surplusul de căldură trebuia colectat acolo unde se producea (în principal, în părţile locuite şi presurizate ale lui Izzy), apoi transportat până unde putea fi eliminat („ampenajul” care tot sporea la pupă). Singura metodă rezonabilă de a face asta era pomparea unui fluid într-un circuit închis, încălzirea lui la un capăt şi răcirea la celălalt. La capătul fierbinte se foloseau schimbătoare de căldură şi aşa-numite plăci reci care absorbeau pur şi simplu căldura de peste tot unde apărea o problemă. La capătul rece, fluidul se răspândea printr-o reţea de tuburi subţiri ca nişte capilare, intercalate între panouri care nu făceau altceva decât să se încălzească uşor şi să radieze lumină infraroşie în profunzimea spaţiului, răcind-o pe Izzy şi în acelaşi timp încălzind galaxii îndepărtate. La capetele fierbinte şi rece ale circuitului era conectat un sistem de pompe şi ţevi care sporea cu fiecare zi şi era predispus la multe necazuri de felul celor care chinuiau şi instalaţiile sanitare terestre. Era însă de două ori mai complicat, fiindcă unele bucle foloseau amoniac anhidru, iar altele foloseau apă. Amoniacul funcţiona mai bine, dar era periculos şi nu prea uşor de obţinut în spaţiu. Dacă avea să supravieţuiască, Norul Arcă urma să depindă de o economie bazată pe apă. Peste o sută de ani, toate lucrurile din spaţiu aveau să fie răcite de sisteme prin care circula apă. Deocamdată însă, era nevoie ca şi echipamentul bazat pe amoniac să fie menţinut în funcţiune.

Complicaţiile suplimentare, de parcă nu erau deja suficiente, proveneau din faptul că sistemele trebuiau să aibă toleranţă la defecţiuni. Dacă vreun circuit era izbit de un şrapnel lunar şi începea să curgă, trebuia izolat de restul sistemului înainte ca o cantitate prea mare din preţioasa apă sau din amoniac să se scurgă în spaţiu. Aşa că sistemul în ansamblul său avea o ierarhie vastă de supape de control, comutatoare de matrice şi redundanţe care saturaseră până şi creierul lui Ivy, de obicei capabil să asimileze detalii la infinit. Se văzuse nevoită să încredinţeze toate chestiunile legate de răcire unui grup de lucru pe trei sferturi rus şi pe sfert american. Cea mai mare parte a ieşirilor în spaţiu se făceau pentru operaţiuni de extindere şi întreţinere a sistemului de răcire, iar ea, în mod cu totul atipic, se mulţumea să primească raportul de activitate o dată pe zi.

Toată ţevăria şi toate radiatoarele acestea trebuiau susţinute

şi ele, ca toate celelalte, de structura lui Izzy şi erau în mod special predispuse la probleme etichetate generic „prea flasc pentru a supravieţui ridicării de orbită”. Aşadar, procedând în acelaşi stil general heirupist, Ivy şi inginerii de la sol trebuiră mai apoi să reorienteze programul către „consol”, sau, cum se exprima Ivy în particular, să „deflacidizeze” structura globală a staţiei spaţiale. Şi, de vreme ce nu se punea problema să se demonteze ceea ce instalaseră Cercetaşii şi Pionierii, reorientarea se făcu prin construirea unei schele exterioare în jurul a ceea ce exista deja acolo. Văzută de la un kilometru distanţă, semăna cu o clădire veche şi valoroasă, intrată în renovare: o structură sub formă de grilaj, urâtă, dar funcţională, sporea în jurul obiectului de la bază, învăluindu-l şi consolidându-l fără a-l perfora.

La început, secţiunile grinzii se asamblau la sol, se lansau întregi şi erau trântite unde le era locul de echipe de scafandri spaţiali, obţinându-se rapid şi ieftin considerabile sporuri de integritate structurală. În scurt timp, abordarea aceasta căzu pradă legii randamentelor descrescătoare şi deveni clar că arconauţii, cum începuseră să fie numiţi, nu puteau rămâne la nesfârşit dependenţi de inginerii de la sol care să le construiască la comandă diverse structuri.

Inginerii de la sol nici nu ştiau de fapt ce se mai petrecea cu Izzy. Modelele lor CAD erau perimate. Dinah era la curent cu asta datorită unui potop de mesaje primite de la ingineri exasperaţi care îi cereau să trimită afară un robot în locul cutare şi să îndrepte camera către modulul cutare, ca să poată vedea şi ei cum se mai prezintă lucrurile pe-acolo.

Arconauţii aveau nevoie de unelte şi de materiale ca să-şi construiască propriile structuri la faţa locului. Acestea începură să sosească în jurul Zilei 220. Îţi puteai da seama cât de mult se schimbaseră lucrurile la sol prin faptul că soluţiile veneau sub multiple forme, din multiple surse, adesea prea puţin sau deloc coordonate. Pe vremuri, un sistem odată propus ar fi primit un acronim de trei litere şi s-ar fi plimbat de colo colo între diferite agenţii şi contractori timp de cincisprezece ani până să fie lansat în spaţiu.

Se dovedi că sistemul cel mai folositor pentru construcţii era o aplicare pripită şi aproximativă, dar eficientă, a unei idei mai vechi, dar bune. Semăna puţin cu maşina folosită de instalatorii

de jgheaburi şi burlane, încărcată în remorca unui camion şi alimentată cu o rolă mare de metal laminat care se îndoia în formă de jgheab şi ieşea în bucăţi de lungimea dorită. Maşina aceasta făcea cam acelaşi lucru, atât că îndoia panglica de metal sub forma unei bârne simple cu secţiune triunghiulară şi apoi suda marginile laolaltă ca să permanentizeze forma. Fusese inventată şi prezentată ca prototip cu multă vreme în urmă, în Vest, dar agenţia spaţială chineză o perfecţionase în primele două sute de zile post-Zero şi începuse să lanseze pe orbită astfel de maşini împreună cu echipe care ştiau cum să le folosească. Atâta timp cât erau alimentate cu electricitate şi cu role de aluminiu, scoteau din ele bârne după bârne la nesfârşit. Conectarea segmentelor de bârne pentru a produce structuri mai complexe, cum ar fi grinzile sau schelăria, era ceva mai dificilă. Sudura în spaţiu, deşi posibilă, era complicată şi nu exista suficient echipament pentru ea. În cele din urmă, se utilizau conectori stil Tinkertoy – şi aceştia produşi în masă de chinezi; în ei se puteau introduce capetele bârnelor triunghiulare, care erau apoi fixate cu buloane. La început, acestea erau trimise de la sol angro, dar la A+0.247 li se livră o imprimantă 3-D care fusese optimizată pentru confecţionarea lor, cu opţiuni de modificare a unghiului la care să se introducă bârnele. Cu ajutorul ei puteau proiecta şi construi grinzi din mers, ceea ce nu era posibil cu conectorii produşi în masă. Şi, în ultimă instanţă, Fiodor mai avea şi un aparat de sudură cu fascicul de electroni cu care se putea lucra în gravitaţie zero şi în vid, fără îndoială cel mai costisitor aparat de acest fel construit vreodată, un minunat produs al ingeniozităţii ruseşti, pentru a cărui folosinţă îl instruise pe Viaceslav. După aceea, Viaceslav îi instrui pe Tekla şi alţi doi scafandri spaţiali, care stabiliră împreună o listă de lucrări şi începură să iasă cu rândul, plutind în jurul structurii tot mai complexe a lui Izzy şi sudând câte ceva ici şi colo. Ca urmare, schelăria, construită în cea mai mare parte de chinezi şi de ruşi, se tot extindea şi se rigidiza. Aprinderile pentru ridicarea orbitei nu mai produceau pocnituri alarmante, bubuituri şi scârţâituri. Tuburile de hamsteri dispărură treptat sub văluri de armături structurale şi blindaj. Noi porturi de andocare începură să încolţească la extremităţile lui Izzy, ca nişte muguri pe ramuri de copaci, în pregătirea fazei următoare: sosirea primelor arclete.

Jos, pe Pământ, venise luna august, penultimul august care avea să mai existe vreodată. O duzină de spaţioporturi noi sau recondiţionate intraseră în funcţiune. Acum se puteau lansa către Izzy rachete de mare putere din opt locuri diferite de pe suprafaţa planetei. În jurul platformelor de lansare începeau să se adune în grămezi trepte de rachete şi trei feluri de arclete, ca muniţia la poligonul de tir.

Ziua 260

— Ai să pleci, doctor Harris, spuse Julia Bliss Flaherty.

Din când în când, lui Doob îi zbura gândul la ciudăţenia faptului că, de o vreme, se întâlnea în mod regulat cu preşedinta. În marea schemă a lucrurilor, era mult mai puţin bizar decât faptul că Luna explodase şi că toată lumea avea să moară. Dar pentru mintea lui de om născut şi crescut într-o lume lipsită de asemenea raritǎţi era mai comodă surescitarea produsă de lucruri mărunte, cum ar fi discuţia cu preşedinta. În Biroul Oval. Avându-l de-o parte pe consilierul ei ştiinţific, Pete Starling, iar de cealaltă parte pe directorul de comunicare de la Casa Albă. Şi un majordom turna apă cu gheaţă în pahare de cristal.

Înţelegea utilitatea majordomului. Dar ce rost avea prezenţa directorului de comunicare? Margaret Sloane îşi ştia meseria, iar perfecţiunea pregătirii sale era o perpetuă sursă de uimire, dar era limpede că o depăşeau discuţiile tehnice mai sus de nivelul „pietrele mari venite din spaţiu sunt periculoase”.

Se uitau toţi la el de parcă aşteptau din partea lui să spună ceva.

Cum se exprimase preşedinta? „Ai să pleci”.

Ce însemna asta, că era pus pe liber? Urma să fie înlocuit de cineva mai tânăr şi mai priceput într-ale *webului,* ca Tav Prowse?

În mijlocul acelei tăceri stânjenitoare, Margaret Sloane revărsă deodată o explicaţie.

— Talentele şi prezenţa ta au contribuit enorm la liniştirea apelor. I-ai oferit populaţiei Statelor Unite, şi-a întregului Pământ, ceva pe care să-şi întemeieze speranţele în privinţa conceptului călăuzitor care este Patrimoniul Nostru. Faptul că

eşti dispus să-ţi sufleci mânecile şi să te pui pe treabă, să te deplasezi în locuri precum Moses Lake, Baikonur, fabricile de rachete... toate astea sunt extrem de apreciate. Dar suntem de părere c-a sosit momentul...

— Să mă înlocuiţi cu un chip nou, înţeleg, spuse Doob. Ca să fiu sincer, n-am nimic împotrivă. Mi-ar plăcea să petrec mai mult timp cu copiii mei şi cu noua mea soţie. Tav o să se descurce de minune.

Ca niciodată, preşedinta părea consternată. Privirea îi alunecă fugar către Margaret.

— Nu asta era ideea noastră, nici pe departe, spuse Margaret. Avem nevoie de tine... oamenii din lumea întreagă au nevoie de tine... ca să facă pasul următor... să avanseze la un nivel superior.

— Ceea ce te rugăm noi – interveni preşedinta, cam iritată de încetineala lui Doob şi de frazele gâfâite şi întortocheate ale lui Margaret – este să pleci în spaţiu în Ziua 360 sau în preajma ei şi să devii parte a populaţiei din Norul Arcă.

— Nu vreau să plec! izbucni Doob.

Rareori i se întâmpla să se piardă aşa cu firea, de aceea rămase tăcut câteva clipe, înmărmurit de propria-i stupiditate.

— Doctor Harris, spuse preşedinta după o scurtă pauză, după cum probabil ştii de la orele de educaţie civică din liceu, persoana care stă aici unde stau eu are o mulţime de prerogative. Unul dintre ele este că pot să acord amânări sau graţieri pentru infractori condamnaţi. Fiecare deţinut care trece prin camera de execuţie din Texas ajunge acolo parţial pentru că eu am luat hotărârea de-a nu-l graţia sau de-a nu-i comuta sentinţa. Nu mi-am exercitat niciodată prerogativa asta în cazul unui condamnat la moarte. Totuşi, o *exercit* într-adevăr în cazul tău, *acum.*

Preşedinta se întrerupse un moment, iar Doob îşi dădu seama că aştepta din partea lui să-i acorde atenţie.

Se uita ţintă la un aranjament floral aflat pe masă, în faţa lui. Se întreba cât avea să dureze până să cultive cineva flori în Norul Arcă. Întinse mâna după pahar şi luă o sorbitură de apă.

J.B.F. îl intimida când se purta aşa. Abia printr-un act de voinţă conştient şi deliberat reuşi să-şi smulgă privirea de la flori şi să se uite în ochii ei, care-l priviră la rândul lor larg deschişi şi fără să clipească.

— Prin simplul fapt că te afli pe suprafaţa acestei planete, ai primit o condamnare la moarte, spuse preşedinta. Tocmai te-am graţiat. Poţi să pleci în spaţiu şi să supravieţuieşti. Eu nu pot. Înţelegi, doctor Harris? În cazul de faţă nu pot nici măcar să mă graţiez pe mine însămi fără să violez flagrant Acordul de la Lacul Crater, prin care şefii de stat şi familiile lor devin ineligibili. Acuma, care dracu' mai e problema ta?

Răspunsul cinstit al lui Doob, în caz că i-ar fi dat glas, ar fi fost cât se poate de incorect politic: „Am ajuns la convingerea că planul Norului Arcă n-are nicio şansă de reuşită. Am intrat în joc *şi l-am jucat* în public doar ca să fie oamenii fericiţi. Aş prefera să mor rapid la sol, alături de cei dragi, decât lent şi singur în spaţiu".

— Mai sunt şi alţii care merită asta mai mult decât mine, spuse el.

Şi în aceeaşi clipă se blestemă singur pentru o asemenea replică slabă. Prea uşor de combătut. Fiindcă, cinstit vorbind, era numai bun de inclus pe lista de pasageri a Norului Arcă.

— Nu sunt deloc de acord! exclamă Pete Starling, cu un chicotit nervos. Doob, o să fii tare folositor acolo, sus, mă tem că n-o să ai nicio clipă de răgaz! Eşti competent într-o mulţime de domenii esenţiale, cu un Venn surprinzător de minimal. Eşti capabil să pendulezi între lucrul la probleme de astrofizică, profesorat cu tinerii arconauţi şi podcasting pentru cei de pe planetă, fără să pierzi ritmul nicio clipă!

Doob, care se întorsese să-l privească pe Pete Starling în ochi cât spunea vorbele acelea, înţelese, cu şocul celui care plonjează în apă rece, că Pete minţea.

Nu despre utilitatea lui Doob. În privinţa aceea era sincer. Minţea în legătură cu ceva fundamental.

Nu credea nici el, cum nu credea nici Doob, că Norul Arcă avea să funcţioneze.

Avea nevoie de Doc Dubois să se ducă acolo, sus, şi să mintă pentru el.

Doob era un om de ştiinţă care-şi petrecuse decenii din viaţă perfecţionându-se într-o anumită disciplină, anume căutarea şi rostirea adevărului. Chiar şi printre specialiştii în ştiinţele naturii – un grup de inşi despre care se ştia că se exprimă fără menajamente – avea reputaţia că spunea ceea ce gândea. Nu conta ale cui sensibilităţi le răneşte, a cui carieră iese şifonată.

Lucrul acesta părea să facă impresie în faţa camerei. Motivul pentru care atâţia oameni aveau încredere în Doob când apărea la televizor era exact acela că vorbea fără ocolişuri, că spunea lucruri care îi ofensau pe cei puternici, că agita apele şi că nici nu-i păsa. Anumite momente fuseseră consfinţite pentru vecie în clipuri pe YouTube şi în meme pe Reddit: desfiinţarea unui senator republican care nu credea în evoluţie, distrugerea unui negaţionist al schimbărilor climatice într-o confruntare iscată spontan pe stradă, aducerea în stare de plâns cu lacrimi, în plin show *Today,* a unei vedete de cinema căreia îi spusese că poziţia ei contrară vaccinării în perioada copilăriei o făcea personal responsabilă pentru moartea unor mii de bebeluşi.

Aşadar, într-un fel, două întrebări persistau concomitent în mintea lui: dacă *ar fi dispus* să mintă şi dacă *ar putea* să mintă.

În privinţa primei întrebări, era în regulă să mintă dacă astfel convingea miliarde de oameni să meargă la moarte cu ceva mai multă bucurie în suflet?

În privinţa celei de-a doua, oare oamenii şi-ar da seama? Ar detecta ei o schimbare în tonul vocii sale, în trăsăturile feţei, cât timp ar sta el în faţa camerei spunând tâmpenii?

Aceasta era adevărata întrebare. Dacă era sau nu în stare de aşa ceva. Fiindcă, dacă nu era în stare, dacă nu avea capacitatea de a minţi convingător, atunci nici nu mai avea rost să încerce.

Şi ştia prea bine că nu era în stare.

Un cub de gheaţă din paharul lui Doob scoase un mic pocnet din cauza unei fracturi termice.

Doob se gândi la Sean Probst, plecat de o jumătate de an în căutarea unui bolovan mare de gheaţă. Nici nu-i venea să creadă că trecuse deja atâta vreme.

Te poţi obişnui cu orice. Te obişnuieşti cu ceva şi apoi timpul începe să zboare, şi până să te dezmeticeşti, gata, a expirat timpul.

Îşi amintea de oameni care puneau întrebări dificile în preajma plecării lui Sean către poarta L1. Ce dracu’ făcea miliardarul ăsta nebun? Era evident că nu se ţinea de planul oficial. Planul oficial nu părea să recunoască necesitatea unei bucăţi uriaşe de gheaţă. Dar lui Sean Probst i se părea a fi un lucru atât de important, încât era dispus să plece personal ca să rezolve problema. Exista un risc mărişor să moară în decursul

călătoriei, ori să se întoarcă atât de vătămat de la expunerea la radiaţii şi la imponderabilitate pe termen lung, încât să nu se mai însănătoşească niciodată. Aşa că lumea îl întrebase pe Doob ce credea el că e în mintea lui Sean. Iar Doob, care la vremea respectivă nu studiase problema, dăduse răspunsuri vagi, spunând că întotdeauna era o idee bună să ai apă în spaţiu: puteai s-o bei, să cultivi plante cu ajutorul ei, s-o foloseşti ca scut antiradiaţii, s-o descompui în hidrogen şi oxigen pentru combustibil de rachetă sau s-o pompezi prin tuburi pentru eliminarea în spaţiu a excesului de căldură. Toate acestea erau cât se poate de adevărate, dar nu răspundeau de fapt la întrebare. Era la mintea cocoşului presupunerea că NASA se gândise deja la ele. Ce altă utilizare a apei vedea Sean Probst, una pe care NASA n-o observase sau pe care se făcea că n-o observă?

Mai târziu, Doob se prinsese care era treaba, pe baza unor discuţii neoficiale cu oameni de la Arjuna şi a unor zvonuri ajunse la el prin intermediul unor prieteni care lucrau la planificarea Norului Arcă. Totul se învârtea în jurul propergolului. Norul Arcă avea să consume o mulţime. Sean era de părere că nu le ajungea cât aveau deja.

Aşa că plecase în spaţiu ca să facă ceva în privinţa asta.

Fiindcă Sean nu era genul care dă din gură. Era genul care acţionează. Aşa stând lucrurile, el nu trebuia să treacă prin chinurile iadului, ca Doob în acele momente, încercând să-şi dea seama ce trebuia să spună. Ce atitudine urma să adopte în public. Cum avea să se poziţioneze şi să fie perceput.

— Mai sunt o sută de zile până atunci, remarcă Doob.

Tăcuse atâta vreme, încât celelalte persoane prezente în Biroul Oval tresăriră la auzul vocii sale. J.B.F. era atentă mai degrabă la o tabletă de pe biroul ei, iar Pete Starling se uita pe fereastră.

— Pardon, doctor Harris? spuse preşedinta, întorcându-şi din nou privirea către el.

Dar privirea aceea nu-l mai intimidă. Acolo unde urma el să plece, ea nu-l va mai privi niciodată.

— Suntem în 260, spuse Doob. Aţi spus că vreţi să plec în spaţiu cam prin 360.

— Da, confirmă Margie Sloane, relaxându-se într-atât, încât îşi schimbă complet postura. Nu e primul val, acela va fi mai mult

de explorare, mai degrabă ca o repetiţie cu costume, dar va fi primul val *adevărat* de arconauţi care pleacă în spaţiu, iar noi ne-am gândit să te trimitem şi pe tine împreună cu ei. Ai putea să fii părtaş la experienţele lor şi să le arăţi oamenilor de pe Pământ ce înseamnă o zi din viaţa unui arconaut. Să oferi un sentiment al continuităţii.

„Hai să-mi bag!" îşi spuse Doob. Şapte ani de doctorat, două postdoctorate la prestigioase institute de cercetări din Europa, titularizarea la Caltech, un loc pe lista scurtă pentru Premiul Nobel, şi iată-l acum, când era în joc soarta speciei umane, pus să joace rolul unui „observator ca să ofere un sentiment al continuităţii".

— Pot să fac asta, spuse el.

„*Şi* încă alte lucruri, dacă tot o să fiu acolo, sus".

Ce mai puteau să-i facă, să-l smulgă de acolo şi să-l tragă înapoi pe planetă?

Cel mai rău lucru care le stătea în puteri era să oprească transmiterea materialelor lui, lucru care nu l-ar fi deranjat cu nimic. Precis avea să găsească el ceva de făcut sus, pe orbită, ceva mai folositor decât vorbitul la cameră. Sean Probst identificase o problemă a Norului Arcă şi luase măsuri pentru corectarea ei; într-o sută de zile, ce aspect folositor putea Doob să depisteze? În ce mod putea el să acţioneze, odată ajuns sus, ca să sporească şansele de succes ale proiectului?

— O sută de zile, spuse el. Trei luni pe care să le petrec cu soţia, cu copiii mei şi cu embrionul meu.

— Embrionul? repetă Pete Starling, fără să priceapă.

Margaret Sloane, mamă de trei copii, se prinse imediat.

— Amelia e însărcinată? întrebă ea, cu acel zâmbet cordial care înainte de Ziua Zero reprezenta răspunsul normal la asemenea evenimente fericite.

În ultima vreme, reacţiile oamenilor deveniseră ceva mai complicate, fireşte; dar era greu să te lepezi de vechile deprinderi.

— Nu mai e, răspunse Doob. Am congelat embrionul. Singura mea condiţie e să vină şi el cu mine în spaţiu.

— E ca şi rezolvată, spuse preşedinta, pe un ton şi cu un aer care sugerau că întâlnirea luase sfârşit.

Ziua 287

— Ai să-mi zici ceva amuzant cu barabule? întrebă Ivy. Că zău dacă nu mi-ar prinde bine să râd puţin.

Dinah nutrea sentimente ambivalente faţă de faptul că Ivy îşi privea familia condamnată la moarte ca pe o sursă de amuzament lejer, dar, din moment ce mai erau doar patru sute treizeci şi trei de zile până la sfârşitul lumii, nu considera că mai are rost să-i facă o scenă.

Adevărul este că situaţia aceea dădea naştere unui fel de asprime faţă de cei rămaşi la sol. Era omeneşte imposibil să priveşti şapte miliarde de oameni cu toată compasiunea pe care o meritau. Dinah începuse să audă la radio exemple de umor negru şi observase că şi pe ea o amuzau puţin.

În plus, umorul negru nu era restricţionat la arconauţi, după cum o demonstra familia lui Dinah. Erau oameni inteligenţi – trebuia să fii, ca să poţi face ceea ce făceau ei –, dar puneau mare preţ pe un anume gen de umor mineresc, plin de farse şi de mici obiecte amuzante, pe care nu-l întâlneşti niciodată într-o sală de şedinţe sau într-un colectiv profesoral. Şi odată ce se lipeau de ceva considerat de ei amuzant, nici că-i mai dădeau drumul vreodată. Un mesaj pe jumătate serios, despre însămânţarea unei suprafeţe cu cartofi, transmis în cod Morse de Rufus la scurtă vreme după anunţul făcut la Lacul Crater, rodise un întreg subgen de poante fără sfârşit despre pregătirile pe care le făcea clanul MacQuarie pentru Ploaia Solidă. Dinah se obişnuise între timp să găsească în pachetele ocazionale primite de acasă cartofi lunguleţi, cu ţărână adevărată pe ei, sau piese de schimb din plastic pentru jucăriile Domnul şi Doamna Cap de Cartof. Avea chiar şi o plăcuţă de înmatriculare din Idaho, veche şi ruginită, pe care o prinsese cu bandă adezivă pe un perete din atelier şi care avea înscrisă deviza CARTOFI CELEBRI; i-o datora lui Rufus, care făcuse rost de ea de la un amic din industria minieră dezvoltată în fâşia nordică bogată în argint a acelui stat.

— Ăsta-i un nu? întrebă Ivy.

— A, stai, acum am tot felul de rahaturi cu cartofi peste tot, spuse Dinah. Atât că nu mai sunt convinsă că-s puşi pe glume.

— Ce vrei să spui?

— La început credeam că ăsta-i felul lor de-a zice: „Ştim că ne-am dus pe copcă, n-are niciun rost să ne miorlăim, hai mai bine să râdem până la final”. Dar acum încep să mă-ntreb ce fac

ăştia de fapt. Păi, au urcat acolo, în munţii Brooks, cu tot echipamentul ăla. Ar putea să coboare cu maşina la Fairbanks oricând au chef şi de-acolo să se ducă oriunde în lume. Să vadă piramidele. Sau *Mona Lisa.* Să-şi viziteze prieteni vechi şi rude. Când colo, ei au urcat în locul cel mai uitat de lume pe care l-am văzut în viaţa mea, şi ce fac acolo?

— Se pregătesc? întrebă Ivy.

— Ăsta-i singurul lucru care-mi vine în minte, răspunse Dinah. Se pregătesc pentru o şedere între cinci şi zece mii de ani.

— Nu sunt singurii, remarcă Ivy.

Dinah avu nevoie de câteva clipe ca să prindă ideea prietenei sale. Apoi îi deveni clar, pur şi simplu din expresia de pe faţa lui Ivy.

— Mă iei la mişto? Cal?

Ivy sugeră din priviri un vag răspuns afirmativ.

— Aşa, la grămadă cu ce te aştepţi de la un logodnic, chestii care *nu te privesc pe tine,* îmi pune întrebări despre treburi precum calităţile epuratoarelor cu litiu în comparaţie cu ale epuratoarelor cu sodă caustică. Îmi cere cópii după pdf-urile Luisei cu cercetări sociologice asupra persoanelor închise timp îndelungat în spaţii mici.

— Doar nu-şi închipuie că n-ai să bagi de seamă.

— Clar. O să citesc printre rânduri.

— La ce crezi că se gândeşte?

— Păi, spuse Ivy, adevărul e că are autoritate absolută asupra unui submarin uriaş proiectat să reziste unui război mondial termonuclear. Iar când Statele Unite vor înceta să existe, presupun că n-o să mai fie nimeni deasupra lui în lanţul de comandă. Ce să facă un comandant în situaţia asta?

— Dar cum ar putea să funcţioneze?

— Cred că depinde în mare măsură de oceane, spuse Ivy, dacă dau în clocot şi se evaporă. Să fiu în locul lui, m-aş duce în Groapa Marianelor şi aş ţine pumnii să-mi meargă figura.

— Aş zice c-o să fie încă şi mai dificil decât supravieţuirea în spaţiu.

Ivy se uită la prietena ei cu un aer serios-amuzat.

— Poftim?! exclamă Dinah.

— Supravieţuirea în spaţiu o să fie floare la ureche, mai ţii minte?

— A, da, pardon. Am uitat...

„Să mă machiez”.

— Va prezenta nişte provocări fascinante, se corectă ea, cu o voce perfectă de PR la NASA.

— Cred că seamănă cu ce facem noi, spuse Ivy. Trebuie să împarţi subiectul într-o mulţime de lucruri mărunte şi să le rezolvi câte unul pe rând, altfel te copleşeşte.

— Asta facem noi?

— Păi, da, răspunse Ivy, dându-şi ochii peste cap.

— La ce te gândeşti? În afară de faptul că ai nevoie să mai râzi şi tu.

— La tine, spuse Ivy. La cum îţi merge. Cum stai cu sănătatea.

— O, doamne, asta-i o şedinţă pe bune? Ne-am întâlnit în calitate oficială?

Ivy n-o luă în seamă.

— N-ai prea pontat în T2.

T2 – al doilea tor, de a cărui construire fusese responsabil Rhys – începuse să se rotească în Ziua 140. Gravitaţia lui simulată reprezenta o optime din cea normală a Pământului, depăşind-o cu puţin pe cea a primului tor. Era mai mare şi se învârtea mai lent, ceea ce îl făcea pe Rhys să spere că avea să fie mai confortabil. Simplul fapt de a te afla în interiorul lui ajuta la contracararea unora dintre efectele negative ale traiului în spaţiu timp îndelungat. Cei care trăiau în medii lipsite de gravitaţie sufereau scăderi treptate ale densităţii osoase şi pierderi de masă musculară. Ochii li se deformau şi vederea li se deteriora. Echipajele staţiei spaţiale încercau să combată efectele negative folosind maşinării de antrenament care solicitau oasele, dar acestea erau măsuri provizorii, destinate celor care aveau de stat în spaţiu doar câteva luni. Dinah, Ivy şi ceilalţi zece membri ai echipajului iniţial din Izzy se aflau pe orbită deja de aproape un an. În timpul primelor luni de după Zero, nimeni nu acorda prea multă atenţie chestiunilor legate de sănătate pe termen lung. Toată lumea urma să moară. Soseau Cercetaşi morţi pe drum. Urgenţele se ţineau lanţ. Dar în lunile cât se construiseră tuburile de hamsteri şi se făcuse consolidarea structurală, biologii îşi făcuseră cunoscut punctul de vedere, fără zarvă. Nu era prima dată în ultimele săptămâni când Dinah primea un bobârnac pentru că nu petrecea mai mult timp în câmpul gravitaţional simulat din T2.

— Pur şi simplu, e greu să tot treci de la gravitaţie la lipsa

gravitaţiei, spuse Dinah. Mă face să vomit. Şi nu dispun de nimic în T2.

Se referea, după cum ştia şi Ivy prea bine, la atelierul în care lucra la roboţii ei.

— Dar munca aia nu-i mai mult de la distanţă? Nu scrii coduri?

— Îhî, dar îmi place mie să fiu acolo de unde pot să-i văd pe fereastră.

— Da' parcă aveau nişte camere video mici.

Dinah nu avea ce să-i mai răspundă.

— Tot ce faci aici, continuă Ivy, poţi să faci şi dintr-o cabină din T2, unde gravitaţia o să-ţi întărească oasele.

— E vorba şi de Rhys, recunoscu Dinah. Situaţia mea cu el e cam ciudată în ultima vreme şi chiar n-aş vrea să...

— Rhys nici nu se duce vreodată în T2, spuse Ivy. Stă tot timpul cu echipa de la structuri gonflabile.

— Bun, spuse Dinah. Dă-mi un loc unde să lucrez în T2 şi...

— Mai e ceva, spuse Ivy şi scoase *Oftatul.*

Oftatul era reacţia lui Ivy când autorităţile momentului o obligau să facă lucruri ridicole. Deşi nu apărea niciodată în transcrierea şedinţelor, *Oftatul* schimba toată situaţia.

— Nici să ghicesc nu-mi vine, spuse Dinah.

— Am ajuns cu toţii personaje într-un reality-show televizat, îi explică Ivy. Poate nu erai la curent.

— Nah, nu prea m-am uitat la TV.

— Mă rog, altceva nici nu mai au de făcut acolo, jos. Economia e în curs de oprire, aşa că oamenii mănâncă fasole şi se distrează cu televizorul.

— Bine.

— Mi s-a cerut să fiu mai atentă la conturarea mesajelor.

— Conturarea mesajelor? Asta ce mai e?

Ivy scoase Oftatul.

— Bine, lasă, spuse Dinah.

— Vor oamenii să ştie ce s-a mai ales de Mica lor Mocofancă Tupeistă.

— Pe bune?

— Îhî, spuse Ivy. Oamenii ţin la MMT-ul lor. Îşi aduc aminte ce-ai făcut când cu Tekla. Apropo, între timp pornografia cu Tekla a ajuns foarte populară.

— Nu vreau s-aud aşa ceva.

— În orice caz, lumea întreabă ce s-o fi ales de curajoasa Fată

cu Roboţi şi de menajeria ei mecanică.

— Asta explică nişte e-mailuri bizare pe care le-am primit.

— De la necunoscuţi?

— Nu, de la propria mea familie! Pe alea de la necunoscuţi nu le citesc. Dar tu? Tu ce rol ai în reality-show-ul ăsta, Ivy?

Ivy o fixă cu privirea, impasibilă.

— Eu sunt scorpia ţâfnoasă care nu face faţă situaţiei.

— Ah!

— Pentru telespectatorii americani, nu-s americancă sută la sută. Pentru telespectatorii chinezi, sunt o banană[17].

— Îmi pare rău, Ivy.

— Asta-i vestea rea.

— Aşa, şi care-i vestea bună?

— Toţi cei care zic răutăţi despre mine pe Internet o să fie morţi în patru sute treizeci şi trei de zile, spuse ea, cu o faţă foarte serioasă.

În regulă. Era o demonstraţie a acelui umor negru.

— După aceea, nimic din toate astea n-o să mai conteze... doar capacitatea mea de-a sluji Patrimoniului Nostru.

— Bine, draga mea, cu ce pot să te ajut? întrebă Dinah. Am putea să facem un *selfie,* tu şi cu mine, şi să-l încarc pe blogul Micii Mocofance Tupeiste.

— Tu şi cu mine o să dăm un tur cu prima *bola* operaţională, spuse Ivy, şi-ai să-ţi aduci aminte cum e în gravitaţie terestră.

• *Tragere la sorţi*

În timpul primelor zile de după explozia Lunii, Doob petrecuse ore întregi privind la Cap de Cartof, la Domnul Titirez, la Ghindă, Sâmbure de Piersică, Lopăţică, Grasul şi Boabă de Fasole. Erau vizibili pe timpul zilei, la fel cum fusese şi Luna cândva, şi chiar într-o zi rară în care erau nori deasupra Pasadenei sau când era nevoit să rămână înăuntru, tot putea să deschidă o fereastră pe ecranul computerului şi să-i urmărească printr-un feed video live.

[17] Termen argotic pentru o persoană originară din Asia care a trăit multă vreme în Occident şi ca urmare arată ca un asiatic (galben pe dinafară), dar se poartă ca un vestic (alb pe dinăuntru).

După ce-şi dăduse seama că aveau să ucidă toată populaţia Pământului, devenise mult mai puţin interesat să se holbeze întruna la ei. Ba chiar ajunseseră să treacă săptămâni la rând fără ca el să mai ridice privirea spre norul de rămăşiţe care se risipea treptat. Câteodată, când traversa vreo parcare întunecată sau mergea cu maşina pe şosea, mai prindea cu coada ochiului hălcile de Lună de pe cer şi intenţionat îşi ferea privirea. Îl umpleau de groază şi chiar de un soi de ruşine pentru faptul că toată treaba i se păruse cândva o delicatesă ştiinţifică absolut fascinantă. Nu voia să-şi mai amintească. În schimb, urmărea dezintegrarea lentă a bucăţilor de Lună cu ajutorul unor tabele şi grafice pe care i le puneau la dispoziţie studenţii şi colegii lui. Făcea tot posibilul ca să reducă întreaga situaţie la două numere. Unul dintre acestea era Rata de Fragmentare a Bolizilor, sau RFB, care măsura frecvenţa cu care pietrele mari se transformau în pietre mici. Celălalt reprezenta, pur şi simplu, numărul de zile care mai rămâneau până la Cerul Alb.

În Ziua 7, la câteva minute după ce se cunoscuseră, el şi Amelia priviseră cum Fasolică se frângea în două bucăţi mari, denumite ulterior F1 şi F2 (deşi se încercase la vremea respectivă să li se dea şi lor nişte nume drăgălaşe). Trei săptămâni mai târziu, Lopăţică se ciocnise cu Grasul şi se spărsese în trei bucăţi, LP1, LP2 şi LP3. Însuşi Grasul era acum GI, încă destul de uşor recognoscibil, însoţit de un întreg arbore genealogic de aşchii care zburaseră ca şrapnelele din bucata mai mică, G2. Acestora li se dăduseră numere de cod cum ar fi G2-1-3, ceea ce însemna al treilea cel mai mare fragment al celui mai mare fragment din a doua cea mai mare bucată din Grasul. Dincolo de acel nivel devenea dificil şi într-o anumită măsură lipsit de sens să le mai ţii socoteala tuturor. Domnul Titirez provocase tot felul de distrugeri până se spărsese şi el, în cele din urmă, în două; odraslele lui năbădăioase, DT1 şi DT2, zburaseră în sensuri opuse şi sfârşiseră pe nişte orbite largi şi excentrice în jurul centrului de masă comun al norului de resturi, întorcându-se când şi când de la mare distanţă şi izbindu-se de câte o bucată dintre cele mai lente. DT2 îl spărsese pe Ghindă în trei bucăţi cu doar trei zile înainte de memorabila discuţie din Biroul Oval a lui Doob cu preşedinta. În timp ce el se afla în avionul care îl ducea înapoi la L.A., o bucăţoaie cât un petrolier de mare se prăbuşise în Oceanul Indian şi stârnise un tsunami

care omorâse patruzeci de mii de oameni aflaţi pe coasta de vest a Indiei.

Odată întors acasă din călătoria la D.C., el şi Amelia se cazară într-un apartament la Langham, un hotel somptuos din Pasadena, ca să petreacă împreună câteva zile înainte de plecarea lui în călătoria în jurul lumii. Tot timpul cât dură cina lor romantică pe terasă, Doob făcu eforturi să nu privească la rămăşiţele Lunii. Mai târziu se întoarseră în apartament şi făcură dragoste. După douăzeci de minute de dezmierdări postcoitale, Amelia se întoarse pe partea cealaltă şi se culcă, invitându-l pe Doob să se lipească de ea, dar el, nereuşind să se relaxeze, îşi luă tableta în poală, îşi puse ochelarii de citit şi se apucă să-şi omoare timpul pe internet. Uşile de sticlă ale balconului erau deschise şi la un moment dat briza care intra printre ele o făcu pe Amelia să se culcuşească şi mai bine sub pături. Când se sculă şi se duse să închidă uşile, Doob se pomeni confruntat cu imaginea norului-lună, drept în faţa lui, suspendat deasupra luminilor din L.A. şi având acum cam de patru ori diametrul satelitului din care provenea. Era captivant, parţial pentru că trecuse multă vreme de când îl privise ultima dată de-a dreptul, aşa că rămase un timp acolo, studiind fenomenul. Sâmbure de Piersică se menţinea binişor într-o bucată, dar, în rest, cele Şapte Surori de la început nu se mai puteau distinge.

De curiozitate, consultă o aplicaţie care îi spunea când avea să treacă Izzy pe deasupra locului în care se afla şi văzu că urma să se întâmple în circa zece minute. Aşa că rămase acolo s-o aştepte. Între timp, atenţia îi era atrasă iar şi iar de bucăţile de Lună. Care era viitorul lor? Ştia că aveau să se sfărâme într-un număr de fragmente imposibil de numărat şi să se transforme în Cerul Alb, iar mai apoi în Ploaia Solidă. Dar care urma să fie *distribuţia* finală a mărimilor, câte mari şi câte mici? Existau nişte modele bazate pe o presupunere simplificatoare conform căreia toate rocile selenare erau în esenţă identice, dar era limpede că lucrurile nu stăteau aşa.

Făcuseră nişte analize ale bucăţilor iniţiale, încercând să-şi dea seama de ce era Sâmbure de Piersică atât de rezistent la fragmentare, şi depistaseră că nu era altceva decât nucleul vechii Luni. Lucru confirmat într-o anumită măsură de o analiză a masei: Sâmbure de Piersică era mult mai dens decât celelalte fragmente, sugerând că era compus în cea mai mare parte din

fier, nu din piatră. Luna avusese un nucleu de fier, dar, raportat la mărimea ei totală, acesta era mult mai mic decât al Pământului; cea mai mare parte a Lunii era piatră rece, moartă.

Şi totuşi, nucleul era acolo şi se presupunea că era alcătuit dintr-un bulgăre de fier solid, înconjurat de o manta ceva mai fierbinte, de fier topit amestecat cu diverse alte elemente. Toate acestea fuseseră complet dezgolite de Agent şi expuse spaţiului. În primele câteva ore, Sâmbure de Piersică strălucise de-a binelea din cauza căldurii radiate. Sau aşa presupuneau ei, din moment ce praful stârnit de cataclism îl acoperise o vreme. O parte din mantaua de metal topit care învelea nucleul fusese sfâşiată, împrăştiată în norul de rămăşiţe sub formă de cocoloaşe, gloanţe şi stropi de materie topită care în scurt timp se răciră şi se întăriră. O dovedeau bolizii bogaţi în metal care brăzdaseră după aceea Pământul, fiind mai târziu dezgropaţi şi analizaţi. La momentul când literalmente se aşternuse praful, iar Sâmbure de Piersică şi tovarăşii lui deveniseră perfect vizibili, se formase pe el o crustă compusă din topitură care se răcise, eliberându-şi căldura în spaţiu. Procesul de răcire continua întruna de atunci. În prezent, după mai bine de jumătate de an, Sâmbure de Piersică – sau SP1, cum era denumit de-o vreme – continua să fie mai cald decât alte bucăţi de Lună. Se arătase mult mai rezistent la fragmentare. Alte roci ricoşau din el ori se făceau fărâme când se izbeau de suprafaţa lui sclipitoare. Câteva hălci masive – SP2, SP3 şi aşa mai departe – fuseseră smulse în primele zile, când încă mai era moale, dar acum era închis într-o armură din fier solidificat, groasă de un kilometru şi jumătate, care-l apăra împotriva oricărei calamităţi în afară de un posibil al doilea Agent.

Gândurile acestea îl captivau pe Doob într-atât, încât aproape că rată tranzitul lui Izzy pe cer. Trecu drept peste norul de rămăşiţe, părând să se împletească printre giganticii bolovani care se rostogoleau în cer – deşi nu era decât o iluzie, bineînţeles. Multă vreme fusese pe boltă cel mai strălucitor obiect construit de om, iar acum, când i se adăugaseră atâtea elemente noi, strălucea şi mai puternic. Era rezultatul unui efort impresionant. Chiar emoţionant. Dar, privindu-l comparativ cu dimensiunile dezastrului din spatele său, se simţea forţat să se întrebe ce rost avea. Care era planul pe termen lung pentru Norul Arcă? Conceptul de roi era bun ca arhitectură, cu mult mai

multe şanse de supravieţuire decât Marea Navă Unică, dar încotro avea să se îndrepte?

Părea că nimeni nu discută despre asta. Înţelegea motivul. Supravieţuirea era primul imperativ. Strategia pe termen lung venea pe locul doi.

Cantitatea de fier din SP1 era practic infinită. Până apuca omenirea să folosească atâta metal, aveau să treacă multe mii de ani.

Dar era tare departe. Greu de ajuns la el.

Şi totuşi, erau obligaţi să ajungă acolo.

Şi oricum era mai aproape, mai lesne de obţinut decât asteroizii Arjuna care-l încântau atâta pe Sean Probst.

Simţind cum i se conturează în minte o idee, precum un nucleu de fier închegându-se în adâncurile unei luni, o puse în aşteptare şi se forţă să-şi concentreze atenţia asupra unor probleme mai urgente. Cu câteva zile în urmă, în Biroul Oval, luase hotărârea să-şi mişte fundul în spaţiu şi, odată ajuns acolo, să pună lucrurile în mişcare. Foarte bine. Dar mai avea trei luni de stat pe pământ solid. Nu-şi putea neglija responsabilităţile de aici. Printre care şi acelea – cele mai importante – faţă de copiii lui, faţă de Amelia şi faţă de embrionul lor congelat. Dar pe deasupra i se mai dăduseră şi alte însărcinări, iar dacă o dădea în bară cu ele rău de tot, de exemplu stând la miezul nopţii în balcoane de hotel şi gândindu-se la cantitatea de fier din SP1, atunci poate că nici n-aveau să-l mai trimită la Norul Arcă. Nu voise să plece, dar, odată ce consimţise, începuse să-şi dorească plecarea mai mult decât orice şi se temea acum că se vor răzgândi şi i-o vor refuza. Iar dacă i-ar simţi teama, s-ar putea folosi de ea ca să-l controleze. Mai bine să se întreacă pe sine însuşi, să depăşească aşteptările, să se poarte ca şi cum nu era nicio scofală.

•

Şaptezeci şi două de ore mai târziu, privea pe fereastra unui elicopter al Marinei SUA care străbătea o vale himalayană scăldată în ceţuri, înclinându-se pentru a se încadra la aterizarea pe o pistă din Bhutan. Sau poate că *pista* din Bhutan era o formulare mai corectă.

Erau vreo şapte sute cincizeci de mii de locuitori în ţara asta, ceea ce însemna că aveau dreptul să furnizeze doi candidaţi pentru Norul Arcă. Socoteala era puţin cam nebuloasă; dacă

aceeaşi proporţie se aplică peste tot în lume, totalul ajungea undeva pe la douăzeci de mii de candidaţi. Dacă o arcletă putea găzdui cinci oameni, atunci era nevoie de patru mii de arclete în roi. Fiecare arcletă necesita o rachetă de mare putere care s-o urce pe orbită şi ceva muncă de asamblare şi pregătire odată ce ajungea la Izzy.

Era fezabil? În situaţia în care întreaga capacitate industrială a planetei era canalizată către producerea de rachete, arclete, costume spaţiale şi alte produse necesare? Poate. Dar mai probabil nu. Doob avea acces la nişte estimări confidenţiale recente care plasau totalul mai aproape de un sfert din numărul acela.

Şi, până la urmă, chiar erau arcletele capabile să întreţină câte cinci oameni fiecare? Fără îndoială, erau suficient de spaţioase ca să permită unui număr de cinci persoane să se mişte lejer în interiorul lor, dar nu era deloc clar dacă fiecare dintre ele îşi putea susţine independent producţia de hrană. Construirea unui ecosistem sustenabil într-un tub de mărimea unui vagon-cisternă nu era de ici, de colo. Biosphere 2, un binecunoscut experiment din deşertul Arizona, încercase să întreţină opt oameni într-un ecosistem de dimensiunile însumate ale câtorva terenuri de fotbal, dar nu rezistase pe termen lung. Misiunea sa fusese însă umbrită de confruntări politice şi de bizarerii cvasi-spirituale. Un proiect mai realist, rulat de sovietici, stabilise că era nevoie de opt metri pătraţi de alge – o suprafaţă de lintiţă cam de mărimea a doua mese de ping-pong – pentru a furniza oxigenul necesar unei singure fiinţe umane. Spaţiul dintre învelişul interior dur şi cel exterior gonflat al unei singure arclete era mai mult decât suficient. Dar era nevoie de mult mai mult spaţiu dacă arcleta urma să producă şi hrană. Iar calculele acestea nici măcar nu se ocupau de adevăratele complicaţii, pe care le ridica ţinerea în viaţă a mii de oameni în spaţiu, ani la rând. Nu era de ajuns să nu se asfixieze şi să nu moară de foame. Aveau nevoie de medicamente, micronutrienţi, recreere, stimulare. Ecosistemele o luau razna şi trebuiau drese cu pesticide, antibiotice şi alte chimicale greu de fabricat. Propulsoarele care fereau arcletele de necazuri trebuiau realimentate, şi nu doar atât, mai aveau nevoie şi de întreţinere şi reparaţii. Ideea unui Nor Arcă pe de-a-ntregul descentralizat era o himeră; nu era ceva viabil în lipsa unei nave-mamă, a unui

depozit central de provizii şi a unui atelier pentru reparaţii. Iar singurul candidat demn de luat în seamă pentru această funcţie era Izzy. Dar Izzy nu era proiectată pentru asemenea scopuri. Încercau ei s-o tot modifice înghesuind în ea vitamine, dar nu făceau decât să amâne momentul în care vor rămâne fără toate acele lucruri pe care nu ştiau cum să le producă în spaţiu şi din care oamenii vor începe să moară pe capete.

Din faptul că nu obţinuse nimic punând întrebări incomode în legătură cu acest lucru, Doob deduse că arcotecţii cunoşteau problema şi că se ocupau de ea, doar că nu voiau să discute subiectul, fiindcă îndoiala şi controversa răspândite în spaţiul public nu aveau să fie de niciun folos. Evident, treaba lui Doob era să se poarte ca şi cum totul era în regulă. Ceea ce însemna, în ziua aceea, să salte doi tineri din regatul himalayan al Bhutanului.

Oare mica piesă de teatru pe care se pregătea s-o pună în scenă însemna într-adevăr că douăzeci de mii de oameni din toată lumea vor ajunge să trăiască fericiţi în Norul Arcă? Trebuia doar să-l reducă la tăcere pe micul Rain Man din mintea lui – „Doob, de la dubiu” – şi să-şi ia gândul de la asta.

Decolaseră cu două ceasuri în urmă de pe *George H.W. Bush,* un super-portavion staţionat în Golful Bengal. Doob privise nava prin ochii unui om care, în câteva luni, avea să se mute definitiv pe echivalentul ei orbital. Era o insulă pe de-a-ntregul artificială, mii de oameni îndesaţi zdravăn într-o teacă de tehnologie pură. Profesionalismul echipajului şi eficienţa cu care naviga erau uimitoare. Se putea reproduce aşa ceva în spaţiu, cu oameni de pe tot mapamondul aleşi prin tragere la sorţi şi pregătiţi în tabere pe parcursul unui singur an?

După socoteala lui, urma să afle mai multe peste vreo jumătate de oră.

Elicopterul militar plonjă într-un dop de pâclă dintre munţi şi timp de câteva minute înaintă străpungând abur şi ceaţă. În faţă, surprinzător de aproape, apăru unica pistă de aterizare a aeroportului. Elicopterul semnaliză şi făcu o aterizare perfectă, la o aruncătură de băţ de clădirea terminalului. Doob îşi dădu seama că avea maxilarul încleştat şi încercă să şi-l relaxeze. Făcuse greşeala de a căuta locul acela pe Google şi aflase că era delimitat de creste muntoase înalte de cinci mii cinci sute de metri, că doar opt piloţi din lume aveau autorizaţie să aterizeze

acolo şi că nici măcar ei nu încercau să facă asta decât dacă străluceа soarele pe pistă. Evident, genul de inşi care pilotau elicoptere pentru armată operau după alte reguli, dar, chiar şi aşa, fuseseră nişte manevre de abordare care-l ţinuseră pe Doob cu sufletul la gură şi care-l făceau să se întrebe cum avea să reacţioneze când se va pomeni azvârlit în spaţiu, în vârful unui tub construit în grabă şi plin de chimicale explozive.

Se foi în scaun şi simţi cum îi alunecă din poală un plic galben gros, căzând pe podea cu un pocnet înfundat care aproape că-l trezi pe Tavistock Prowse. Tav şezuse vizavi de el tot timpul zborului şi dormise în ultima jumătate de oră – epuizat de efectul decalajului orar. Era un ins masiv, nu foarte înalt, dar cu o constituţie de luptător de wrestling. Chelia din creştet, care se întrezărea vag încă de pe vremea când era la facultate, se extinsese nemilos, lăsându-i doar o bordură de păr tuns scurt, ca la călugări, în jurul creştetului capului lunguleţ ca un glonţ. Poate pentru a distrage atenţia de acolo, purta ochelari cu rame negre, masive. Cândva trăgea serios de fiare, dar se moleşise şi se lăţise în ultimul deceniu, mai ales după Zero. Într-un fel era ciudat să-l vezi în stare de inconştienţă, fiindcă de obicei lăsa impresia că e într-o permanentă mişcare.

Iar motivul era destul de clar pentru Doob. Tav spera să fie ales. Dacă muncea îndeajuns, dacă numele lui apărea în suficiente fluxuri de ştiri, dacă aduna destui abonaţi pe Twitter, poate vreo persoană importantă avea să decidă că Norul Arcă avea nevoie de un profesionist în comunicare; primul – sau ultimul – jurnalist. Lui Doob nu i se părea că avea prea multe şanse. O mulţime de oameni cu doctorate şi chiar cu Premii Nobel erau pe listă înaintea lui Tav. Dar nu se ştie niciodată. Şi nu putea să i-o ia în nume de rău că încerca şi el.

Se aplecă şi ridică plicul de pe podea. Era gros de un centimetru. Purta inscripţia PARO, BHUTAN, cu majuscule îngrijite. Clapa nu fusese dezlipită. Ar fi trebuit să-şi petreacă ultimele ceasuri citind conţinutul acelui plic, familiarizându-se cu sarcina care îi revenea. Când colo, el se uitase tot timpul pe fereastră la păşunile verzi încărcate de ceaţă şi la împletitura leneşă de râuri ale Bangladesh-ului.

Sperând să profite la maximum de cele două-trei minute cât dura până să se deschidă uşa elicopterului, culese plicul de pe jos, îl rupse şi scoase un teanc de foi. De ajuns cât să-l trezească

pe Tav, dar nu să-l şi facă să se mişte. Tav se uită ţintă la Doob şi-l văzu citind.

— Dacă poartă roşu, galben sau amândouă, e un lama, spuse el. Să-i faci o plecăciune.

— Aia nu-i o cămilă de prin America de Sud?

— Se scrie cu un singur l. E un om sfânt. Îţi împreunezi palmele şi te pleci niţel.

— Nu cred în...

— Doar n-o să mori din atâta, este? Dacă poartă o eşarfă mare şi galbenă peste umărul stâng, ăla-i regele. În cazul ăla, să faci o plecăciune mai adâncă.

— Mersi. Altceva?

Lângă Doob şedea Mario, fotograful lor, un bărbat la vreo treizeci şi ceva de ani, cu o mustaţă scurtă şi oacheşă, cu accent newyorkez şi fără nici cea mai mică speranţă de a fi recrutat pentru Norul Arcă. În timpul zborului îşi împărţise timpul între citirea propriului său exemplar din dosar şi un joc video pe telefonul mobil. Spre deosebire de Doob şi de Tav, el mai fusese într-o mulţime de călătorii asemănătoare. Intrând în atmosferă, îşi puse telefonul în buzunar şi spuse cu avânt:

— O să-ţi dea lumea tot felul de lucruri. Unele s-ar putea să fie foarte scorţoase, vechi şi să miroasă ciudat. Lucrurile alea probabil că-s foarte importante. *Foarte* importante.

— Atunci, de ce să mi le...

— Fiindcă sunt convinşi c-o să le iei pe toate în spaţiu şi-o să le păstrezi.

— Ah!

— Aşa că, dacă-ţi dă cineva ceva, chiar dacă habar n-ai ce dumnezeul lui de obiect mai e şi ăla, dă-te impresionat, fă o plecăciune, ia-l cu grijă, admiră-l şi pe urmă dă-i-l puştiului asistent.

— Puştiul asistent?

— S-au delegat oameni care să umble cu tine peste tot şi să te ajute să duci toate comorile naţionale nepreţuite care-ţi vor fi încredinţate. Ei vor avea grijă de lucruri şi le vor aduce aici, la elicopter, ca tu să ai mâinile libere să faci plecăciunile alea şi să dai mâna cu regele şi ce-o mai fi. Imediat ce ne întoarcem la portavion, le aruncăm peste bord.

— Ai mai făcut de-astea, nu-i aşa?

— Pentru mine e a şaptezeci şi treia incursiune de răpire. Hai

să mergem.

Mario se ridică în picioare cu grijă, lăsându-şi aparatele foto şi gentile să atârne liber şi mângâindu-le cu palma pe fiecare ca să le aşeze la locul lor. Tav şi Doob îşi desfăcură centurile de siguranţă şi-l priviră ca să-şi dea seama ce va urma. Mario făcu doi paşi către uşă, pe care pilotul tocmai o deschisese. Aer rece şi umed, parfumat de pini şi fum de cărbune, năvălea înăuntru.

Doob aproape că se ciocni de Mario când acesta se opri deodată şi se întoarse să-l privească în ochi.

— Încă ceva.

— Da? spuse Doob.

— Ce urmează să se-ntâmple, spuse Mario, o să fie o treabă dată dracu' de tristă. Cum ar veni, poate cel mai trist lucru pe care l-ai văzut vreodată. Încearcă să nu te pierzi cu firea.

Şi rămase susţinându-i privirea lui Doob până când acesta înclină din cap şi spuse „Mersi". După care se întoarse şi se năpusti la uşă ca să apuce să facă nişte poze reuşite cu doctorul Harris ieşind din elicopter.

Doctorul Harris se opri în cadrul uşii deschise. În faţa lui erau răspândiţi vreo douăzeci şi cinci de oameni înveşmântaţi în roşu şi galben, pregătiţi să-l întâmpine.

El îşi împreună palmele în dreptul pieptului şi se înclină. În faţa lui, obturatorul lui Mario porni să bâzâie. În spate, clicuri digitale slabe se revărsau din telefonul la care Tav transmitea în direct pe Twitter.

•

Regele îl duse în sus pe panta muntelui cu Land Roverul lui personal, Doob ocupând locul pasagerului din stânga – fiindcă, afla şi el atunci, în Bhutan se conducea pe partea stângă a drumului. Mario stătea în spate, aplecându-se să-i prindă pe amândoi în poză, iar Tav stătea lângă Mario şi mormăia întruna însemnări vocale în telefon. Regele se scuză pentru vremea posomorâtă din ziua aceea, cu nori care blocau peisajul altminteri spectaculos al munţilor din jur.

— Dar presupun că-i o chestiune măruntă în marea schemă a lucrurilor, conchise el.

Se opriseră la o intersecţie din oraşul Paro ca să lase trei puştani să traverseze strada bătând o minge de fotbal. În spatele lor se adunase un mic cortegiu de Toyote pline-ochi cu lama.

— Câtă bucurie le oferă jocul acesta simplu! spuse regele pe un ton meditativ. Ştiu şi ei, bineînţeles. Toţi ştiu despre dezastrul care urmează. Când se gândesc la el, se întristează. Dar în alte momente se poartă după cum îi vedeţi... ca şi când nici n-ar şti.

Băieţii eliberară drumul şi regele pătrunse încet în intersecţie. Oraşul avea un surprinzător aer de Alpi, cu construcţii bătute de intemperii, din lemn de un cafeniu-intens, înălţate pe fundaţii de piatră.

— Până acum câteva zile, continuă regele, poate se mai consolau închipuindu-şi că vor face parte dintre cei aleşi.

— Prin Tragerea la Sorţi, completă Doob.

— Da, spuse regele, săgetându-l cu privirea. Eu am fost responsabil pentru alegere, ştii.

Aruncă o privire în spate, la Tav.

— Asta rămâne între noi.

— Nu, Alteţă, nu ştiam asta, spuse Doob.

— Ni s-au dat indicaţii, cred c-am putea să le numim aşa. Ni s-a spus că nu e literalmente o tragere la sorţi. Că mai bine să nu se lase alegerea la voia sorţii... că trebuie să trimitem doar cei mai buni candidaţi. Bhutanul are doar două locuri în Norul Arcă. Ar fi o prostie să le irosim cu cineva incapabil să ne reprezinte poporul. Aşa că a fost o procedură de selecţie.

— Cei mai mulţi au ajuns la aceeaşi concluzie, spuse Doob. Se identifică un fond de candidaţi promiţători şi apoi se alege dintre ei printr-o procedură care ar putea fi aleatorie, doar ca să nu poarte o singură persoană toată responsabilitatea.

— Când eşti rege, uneori ai şi asemenea responsabilităţi, indiferent dacă ţi le doreşti sau nu. În cazul acesta, totuşi, am reuşit să implic câţiva lama. Există precedente pentru o asemenea procedură de selecţie în felul în care sunt identificaţi anumiţi lama reîncarnaţi. Câteodată se foloseşte tragerea la sorţi dintr-o urnă.

Din spate, Tav nu se putu abţine să nu întrebe:

— Ce are de spus doctrina reîncarnării despre situaţia în care ne aflăm acum?

Regele zâmbi.

— Domnule Prowse, e doar o călătorie de zece kilometri. Conduc încet. Dacă am avea de făcut un drum de zece mii de kilometri, idee foarte plăcută de altfel, poate aş reuşi să vă

împărtăşesc suficiente informaţii despre ce înseamnă reîncarnarea pentru poporul meu, astfel încât să putem purta o conversaţie inteligentă pe acest subiect.

— De acord. Scuze, spuse Tav, ridicând privirea din ecranul telefonului când creierul său defectă o pauză în vorbirea regelui. Mă-nţelegeţi, treaba mea e să comunic cu *geeks.* Cu oameni cărora le place matematica. Aşa că încercam să-mi imaginez...

— Unde se duc şapte miliarde de suflete când mor şapte miliarde şi rămân doar câteva mii?

— Da.

La o bifurcaţie, cotiră de pe drumul pe care Doob îl bănuia a fi artera principală şi intrară pe o stradă care şerpuia printr-un cătun împădurit, mai sus de râu. Strada se continua cu un pod care îi duse pe deasupra unui curent de apă rapid şi, după aspect, rece, cu albia înverzită şi lăptoasă de la praful de piatră purtat la vale dinspre gheţarii care se topeau la mii de metri deasupra loc. Doob nu reuşea nici acum să treacă peste faptul că, peste ceva mai mult de un an, gheţarii aceia vor dispărea, iar stânca de sub ei va ieşi la lumină pentru prima dată după milioane de ani, şi niciun om de ştiinţă nu va fi acolo ca să înregistreze acest lucru.

— Noi nu credem în ceva atât de simplu ca metempsihoza, mutarea unui suflet dintr-un trup în altul. Nu asta înţelegem noi prin încarnare, nici vorbă.

— Atunci, în ce credeţi? întrebă Doob.

Tav îşi pierduse interesul şi muncea de zor telefonul cu degetele mari.

— S-ar putea face o analogie mai bună cu o lumânare aproape consumată care este folosită pentru aprinderea unei lumânări noi. Dar n-o să-ţi pot oferi un răspuns satisfăcător, doctor Harris. Sunt învăţături esoterice, ascunse în mod deliberat de cei neiniţiaţi, anume pentru a preveni interpretările false. Ce-ar gândi un lama luminat despre chestiunea celor şapte miliarde îmi depăşeşte înţelegerea în aceeaşi măsură ca teoriile gravitaţiei cuantice pe care le studiezi în munca dumitale.

Dincoace de râu, terenul se ridica aproape vertical. Bariera muntoasă era despicată de o vale cu pereţi abrupţi, care se îndepărta de ei într-un zigzag ascendent; şoseaua se căţăra pe ea şi desena meandre pe o costişă de piatră, tivită ici şi colo cu

pâlcuri de conifere rezistente la frig care-şi găsiseră puncte de sprijin în crăpături. Lujere şi văluri de ceaţă sfâşiate pluteau peste suprafaţa stâncii, lăsând să se întrevadă când şi când un turn alb, care se înălţa mult deasupra lor şi care fusese construit, nu se ştie cum, deasupra prăpastiei. Asemenea unor mănăstiri din Grecia şi din Spania, era o clădire al cărei unic scop era să proclame pentru cei care o priveau de jos: „Până aici suntem dispuşi să mergem ca să obţinem desprinderea de restul lumii”.

Maşina intră pe un drum mărginit de lungi terase înverzite şi înaintă până când terenul deveni prea abrupt pentru roţi, apoi regele opri Land Roverul şi trase frâna.

— Cum staţi cu inima?

— E loc de mai bine, răspunse Doob, dar n-am nicio boală cardiacă sau ceva.

— Ne aflăm la vreo trei mii de metri deasupra nivelului mării. Sunteţi bine-veniţi să-i aşteptaţi pe cei aleşi aici, în maşina mea, sau...

— Mi-ar prinde bine o plimbare, mulţumesc, spuse Doob.

Şi se uită în urmă la Mario, care ridică din umeri cu un aer filosofic, şi la Tavistock Prowse, care părea să-şi muşte limba.

Pe când mergeau pe cărare, urmaţi la o distanţă respectuoasă de suita compusă din lama, copii, fotografi şi ofiţeri din armata bhutaneză, regele îi povesti lui Doob că locul spre care mergeau se numea Culcuşul Tigrului şi că era unul dintre cele mai sacre din religia lor, fiindcă într-acolo zburase dinspre Tibet, pe spinarea unui tigru, Guru Rinpoche, Al Doilea Buddha, în secolul al VIII-lea. Mai târziu se construise un complex de temple în jurul peşterii în care zăbovise Padmasambhava (acesta părea să fie un nume alternativ al aceluiaşi personaj) ca să mediteze.

Doob se simţi mulţumit de sine când îşi înăbuşi impulsul de a-i atrage atenţia regelui că tigrii nu erau capabili de zbor. Şi asta doar parţial datorită faptului că gâfâia după aer. De fapt nu-i păsa de plauzibilitatea poveştii, când ei erau drumeţi printr-un asemenea loc de o frumuseţe uluitoare. Altceva ar fi fost să i se servească baliverne religioase într-o mizerie de loc pustiu, fără nicio calitate care să-l recomande ca destinaţie turistică. Dar pentru o plimbare de câteva ceasuri în compania unui rege, în Shangri-La, era dispus să suporte oricâte basme şi oricâtă pălăvrăgeală metafizică.

Mici temple şi locuri de închinăciune se iveau din ceaţă la distanţă de câteva minute între ele. Se opriră la un moment dat să savureze un ceai într-o micuţă cafenea cu vedere frumoasă către Culcuşul Tigrului. Tav, ajuns la capătul puterilor, îi anunţă că nu avea de gând să mai continue drumul. Doob, Mario şi regele trudiră mai departe pe poteca tot mai nesigură către porţile mănăstirii. Accesul în mănăstire era interzis, după cum îl informase deja regele pe Doob, şi oricum nu era un loc prea grozav pentru ceremonii, fiind destul de strâmt, întunecos, întortocheat şi învechit. Călugării sihaştri trăitori pe piscuri nu se prea dădeau în vânt după curţi interioare potrivite pentru ceremoniale grandioase.

Exista în schimb un loc destul de larg pe tăpşan, chiar înainte de intrarea în templul alb. Acolo aşteptau cei doi arconauţi, un băiat şi o fată, amândoi la vreo douăzeci şi ceva de ani, îmbrăcaţi în costume tradiţionale, presupunea Doob: băiatul într-o robă lungă până la genunchi, cu o eşarfă albă mare în diagonală de la umăr la şold, iar fata într-o pânză ţesută în multe culori, înfăşurată pe talie şi lăsată să curgă până la glezne ca un soi de fustă tubulară, iar în partea de sus cu o jachetă de mătase galbenă, împodobită cu o mulţime de coliere din peruzele şi alte pietre colorate.

Să fi fost şi ea acolo, Amelia ar fi observat dintr-o singură privire o sută de detalii despre ţesături, broderii, bijuterii, despre drapajul materialelor şi despre culorile alese. L-ar fi vrăjit pe rege cu tot cu şalul lui de culoarea şofranului. Ar fi coborât din Land Rover în Paro şi s-ar fi împrietenit cu băieţii care jucau fotbal. Amelia, nu Doob, era persoana care ar fi trebuit să se ocupe de toate astea.

Însă Amelia n-avea să ajungă în Norul Arcă, spre deosebire de Doob.

Băiatul şi fata – Dorji, respectiv Jigme – erau însoţiţi de nişte bătrânei tăbăciţi care păreau a le fi rude şi purtau costume asemănătoare, dar mai simple, şi de câţiva lama. Se învârteau roţi de rugăciune, se auzea dangăt de clopote din interiorul mănăstirii, călugării psalmodiau.

Toată lumea plângea.

Se plecară cu toţii în faţa regelui lor.

Doob se bucură că Tav nu mai ajunsese până acolo.

Se înfiripă un soi de conversaţie în limba locului. Doob nici

măcar nu ştia cum se numea limba aceea. Mario, complet opac la conţinutul emoţional al festivităţilor, ţopăia de colo colo făcând fotografii, lăsându-se în genunchi sau chiar lungindu-se de-a dreptul pe pământ ca să prindă pe fundalul instantaneelor nişte culmi muntoase sau acoperişuri de temple.

Doob, care habar n-avea ce se petrece, nu-şi putea lua ochii de la feţele bătrânilor, care se străduiau din răsputeri să-şi ţină firea în prezenţa monarhului lor, deşi era limpede că sufereau chinuri emoţionale nimicitoare în momentele acelea în care se pregăteau să-şi ia rămas-bun pentru totdeauna de la Dorji şi de la Jigme. Aproape că era mai rău decât să-ţi vezi copilul murind, îşi spuse Doob. Ar fi existat finalizare, certitudine, un mormânt de vizitat. Pe când cei doi de aici aveau să plece pur şi simplu, dispărând în ceaţă. Tunetul palelor de elicopter va anunţa plecarea lor, după care membrii familiei vor primi asigurări vagi că Jigme şi Dorji mergeau în spaţiu ca să ducă mai departe moştenirea culturală a Bhutanului. Asigurări despre care Doob nu se îndoia că aveau să se dovedească esenţialmente neoneste. Peste cincisprezece luni, oamenii aceia se vor duce la moarte consolându-se cu credinţa în ele.

Înţelegea acum mult mai bine ce treabă avea de făcut. De ce n-o luau razna de-a binelea cei de pe Pământ a căror soartă era pecetluită? Sigur, mai existaseră şi unele tulburări de stradă, dar în cea mai mare parte oamenii înfruntau situaţia cu un calm surprinzător.

Explicaţia era că evenimente de acest fel se petreceau în fiecare oraş şi în fiecare provincie cu mai mult de câteva mii de locuitori şi că erau suficient de bine puse în scenă ca să convingă lumea că sistemul funcţiona.

În copilărie citise legenda greacă a lui Tezeu şi a Minotaurului, care se baza pe premisa că locuitorii Atenei fuseseră convinşi, nu se ştie cum, să aleagă prin tragere la sorţi, o dată la câţiva ani, câte şapte fecioare şi şapte băieţi pe care să-i trimită în Creta pe post de crăpelniţă pentru monstru. Asta îl frapase de la bun început şi i se păruse a fi punctul slab al acelei poveşti altminteri grozave. Cine ar face aşa ceva? Cine şi-ar trage copiii la sorţi ca să-i trimită către o asemenea soartă?

Oamenii din Bhutan, acesta era răspunsul. Şi cei din Seattle, şi din departamentul Canelones din sudul Uruguayului, şi din Marele Ducat al Luxemburgului, şi din Insula de Sud a Noii

Zeelande, toate locuri pe care Doob urma să le viziteze conform programului din următoarele două săptămâni ca să adune fecioarele şi băieţii aleşi prin tragerea la sorţi. Erau dispuşi s-o facă dacă puteau fi convinşi că astfel erau protejaţi.

Aşa cum prezisese Mario, Doob primi în dar nişte artefacte cu aspect extrem de bizar, aduse de călugări care arătau aproape la fel de straniu, care îi zâmbeau printre lacrimi şi se retrăgeau cu spatele, înclinându-se, imediat ce roţile lor de rugăciune, sutrele[18] şi obiectele cioplite poposeau în mâinile lui Doob.

Regele îi luă de mână pe Dorji şi pe Jigme, se întoarse cu spatele la toţi oamenii aceia care jeleau sau făceau urări de bine, sau ce-or fi făcut ei, şi îi semnală cu capul lui Doob ca şi cum i-ar fi spus „e rândul tău”.

Doob se înclină pentru ultima dată, apoi se întoarse şi porni în fruntea lor să coboare coasta muntelui.

Ziua 306

Arcleta 1, care fusese lansată în Ziua 285, se dovedi a avea la început câteva probleme cu propulsoarele de manevră, aşa că primul cuplaj de tip bola din istoria Norului Arcă avu loc între Arcleta 2 şi Arcleta 3, care fuseseră lansate în Zilele 296, respectiv 300. Aceste prime trei arclete reprezentau proiecte concurente, aşa că existau mici deosebiri între ele. Nu conta; destinul lor era să fie asamblate în fabrici diferite şi lansate cu diferite tipuri de rachete de mare putere de pe spaţioporturi diferite, aşa că erau de aşteptat variaţii minore în design. Însă toate aveau în mare aceeaşi formă: un cilindru cu ambele capete acoperite de câte o calotă. Asta deoarece, inevitabil, trebuiau presurizate ca să-şi îndeplinească funcţia de bază, aceea de a ţine în viaţă fiinţele omeneşti, iar presiunea făcea ca toate lucrurile să devină, mai devreme sau mai târziu, rotunde. Dinah era de părere că fuzelajele presurizate semănau cu marile rezervoare de propan lichid care se întâlneau pe lângă cabane şi rulote în comunităţile miniere rurale în care crescuse ea. Alţii le asemuiau cu cisternele de cale ferată sau cu nişte cârnaţi scurţi şi îndesaţi.

Nu erau nimic altceva decât nişte uriaşe containere de

[18] Texte sacre ale budismului.

aluminiu cu emisfere sudate la capete. Pereţii corpului aveau grosimea de aproximativ un milimetru. Calotele erau ceva mai solide. Cele mai groase şi mai rezistente părţi ale fuzelajului se aflau acolo unde calotele se suprapuneau cu capetele containerelor. Le puteai compara cu nişte sticle de apă minerală din plastic, ai căror pereţi subţiri puteau fi mototoliţi cu o singură mână când nu aveau capacul pus, dar care deveneau uimitor de rigide şi de puternice când erau presurizate. Sau cel puţin asta le spunea NASA celor pe care îi panica ideea de a trăi la un milimetru distanţă de vidul spaţiului.

Primele trei arclete se lansară „nude” şi netede, dar următoarele câteva sute aveau să urce înveşmântate în acoperământuri din material textil translucid, plisate şi încreţite cât timp străbăteau atmosfera, protejate sub un înveliş aerodinamic din fibră de sticlă. Odată ajunse în spaţiu, învelişul se umfla şi forma o carcasă exterioară flexibilă nu cu mult mai mare decât cea interioară. În acel spaţiu dintre carcase urma să se cultive hrana, cu ajutorul luminii solare difuzate prin materialul textil. Încă nu era clar dacă fiecare arcletă putea să se autoîntreţină în termeni de producţie alimentară – probabil că nu –, dar mai bine să cultivi o cantitate oarecare de hrană decât să nu cultivi deloc. Ceva verzituri la bord mai reduceau din solicitarea la care erau supuse filtrele de CO_2, iar prezenţa apei între oameni şi spaţiu ajuta la stoparea unei părţi din radiaţia penetrantă.

Una dintre calotele de la capete avea un port de andocare, denumit „uşa din faţă” în jargonul de *public relations* al NASA. Era un termen cam impropriu, din moment ce desemna *singura* uşă. Odată închişi ermetic în interiorul carcasei presurizate, ocupanţii nu mai puteau să iasă decât prin andocarea arcletei la o incintă cu aer respirabil.

Celălalt capăt al arcletei se numea „sala cazanelor”. La exteriorul său era montat generatorul nuclear de mărimea unei pubele care furniza curent pentru arcletă. În jurul lui erau diverse fitinguri pentru racordarea ţevilor de la instalaţiile sanitare, a cablurilor de alimentare, a echipamentului de răcire şi a ce mai era de racordat; niciunul dintre ele nu avea să fie folosit vreodată, cu excepţia cazului în care mai multe arclete hotărau să andocheze laolaltă şi să formeze un ciorchine semipermanent.

Inelele groase şi solide din locurile în care calotele se uneau cu corpul principal serveau drept puncte de fixare pentru orice avea legătură cu structura – orice ar fi exercitat forţe semnificative asupra corpului arcletei. Fiecare dintre aceste inele avea câte opt spiţe scurte şi groase, dispuse radial, în capătul cărora se aflau alte inele, cu aspect de nimburi, unde erau ataşate propulsoare şi echipament de ancorare. Acele componente se livrau în interiorul arcletei, iar după ce ajungeau în spaţiu erau extrase de scafandrii spaţiali prin portul de andocare şi fixate cu buloane, în gravitaţie zero. Nimburile mai serveau şi la rigidizarea şi stabilizarea carcasei exterioare expandabile a arcletelor care aveau un asemenea echipament, dar în cazul primelor trei unităţi de testare nu făceau decât să se proiecteze în spaţiu ca nişte jante de bicicletă, garnisite cu mici duze de propulsoare şi unite printr-o dantelărie de ţevi ale diverselor instalaţii.

Pe toată distanţa dintre nimbul „uşii din faţă” şi „sala cazanelor” se întindea un singur element lung şi fusiform, articulat la capătul „frontal” ca să poată, la comandă, să se desprindă şi să se întindă în lateral faţă de arcletă, acoperind o distanţă de aproximativ zece metri. La capătul acestui braţ erau montate o cameră, un ochitor şi un dispozitiv electromecanic de apucare, ansamblul acestora fiind cunoscut drept Gheara. Un cablu se desfăşura de la Gheară înapoi cât era braţul de lung, până la o bobină de lângă portul de andocare, pe care ceilalţi două sute cincizeci de metri din cablu stăteau înfăşuraţi ca aţa pe mosor. Toate acestea, braţul, Gheara, cablul şi bobina, se aflau acolo pentru realizarea unei manevre anume, care nu mai fusese încercată niciodată şi care în documentele inginereşti oficiale ale NASA era denumită Operaţiunea de Cuplare tip Bola, deşi toată lumea se referea la ea cu porecla Bate Palma.

În Ziua 306, după ce Arcletele 2 şi 3 fuseseră asamblate şi verificate, se iniţie prima Operaţiune de Cuplare tip Bola, la câţiva kilometri distanţă de Izzy. Se petrecu în linişte şi în secret, pentru cazul în care dădea greş, dar se făcură o mulţime de înregistrări video, pentru cazul în care se solda cu un succes. Era o operaţiune cu multiple maniere potenţiale de eşec, ceea ce era exprimarea inginerească a faptului că putea să meargă prost în atât de multe feluri, încât era imposibil să încerci să le analizezi pe toate. Aşa că fiecare dintre cele două arclete avea

nevoie de un pilot calificat: cineva care înţelegea astrodinamica şi propulsia spaţială suficient de bine ca să readucă la ordine prin control manual un vehicul rătăcit. Puţini oameni de felul acesta existaseră vreodată şi doar patru dintre ei se aflau la bordul lui Izzy. În momentele acelea, la sol, mii de tineri aleşi prin Tragerea la Sorţi învăţau controlul manual pilotând arclete virtuale în simulări video, dar niciunul dintre ei nu era pregătit sau nu se afla încă pe orbită. Aşa că la comenzile Arcletei 2 ajunse Ivy, cu Dinah ca pasager şi asistent general. Arcleta 3 era condusă de un nou-sosit, Markus Leuker, pilot în forţele aeriene elveţiene care devenise astronaut şi veteran în SSI cu două misiuni la activ. Pregătirea sa de pilot care zbura cu avioane de luptă foarte performante prin văile Alpilor părea o recomandare suficientă pentru actuala slujbă. Asistentul lui era Wang Fuhua, unul dintre primii chinezi taikonauţi care ajunseseră în Izzy în zilele Pionierilor, cu câteva luni în urmă.

După o noapte de somn odihnitor şi un mic dejun lejer, cei patru participanţi se întâlniră în Banană ca să revadă pentru ultima dată detaliile împreună cu inginerii de la sol, apoi urcară în mediul lipsit de gravitaţie din N1 şi parcurseră plutind Stiva – axa centrală a staţiei spaţiale –, strecurându-se prin compartimente de lucru şi depozite temporare de provizii până ajunseră la un nod de andocare de unde, după câteva răsuciri şi cotiri, intrară într-un tub de hamsteri. Alunecară de-a lungul lui unul câte unul. Lui Dinah, aflată în poziţia a treia, în spatele lui Markus, i se părea dificil să înainteze în ritmul lui; în faţă, tălpile lui se îndepărtau din ce în ce mai mult.

— Exact ca escaladarea lui Daubenhorn, dar fără pacostea de gravitaţie! spuse el la un moment dat.

— Ăsta ce-i, un munte? întrebă Dinah, fiindcă tubul de hamsteri era lung, iar ea simţea că niţel taifas i-ar mai uşura senzaţia de bolovan în stomac.

— Da, un *Klettersteig* faimos, pe unde-am copilărit eu... neapărat să vii să-l încerci zilele astea, strigă Markus peste umăr.

O eroare comună în rândul celor care sosiseră de curând în Izzy era să vorbească despre Pământ ca despre un loc în care era posibil să te întorci. Ca şi cum misiunea lor era temporară, la fel ca toate celelalte de dinaintea ei. Dinah nu spuse nimic. Markus avea să-şi dea seama singur de greşeală, dacă nu

cumva se prinsese deja.

— Ah, mă rog, adăugă el.

Da, îşi dăduse seama.

— Ce-i un *Klettersteig*? întrebă Dinah, încercând să nu se oprească din înaintare.

— E un traseu montan preamenajat cu cabluri, scări şi aşa mai departe.

— Ca să fie mai uşor de parcurs, ghici Dinah.

— A, nu. Uşor nu e. E o metodă de-a transforma o escaladă altminteri imposibilă într-una doar extrem de dificilă.

— Bine, spuse Dinah. Bună metaforă pentru ceea ce încercăm noi să facem aici.

— Da, cred şi eu! se auzi vocea lui Markus, plină de voioşie.

Ajunseră la o intersecţie de tuburi şi, după ce examinară îndeaproape notaţiile făcute cu carioci pe pereţi de unii care trecuseră pe acolo înaintea lor, porniră în direcţii diferite, Dinah conducând-o pe Ivy în dreapta, iar Fuhua şi Markus ţinând drumul drept. După ce trecură de trei porturi de andocare ocupate şi schimbară saluturi indiferente cu locuitorii capsulelor aflate de cealaltă parte, ajunseră la capătul tubului şi traversară alt port de andocare.

Intrară plutind într-un spaţiu tubular de patru metri în diametru şi doisprezece metri în lungime, luminat cu leduri de un alb-albăstrui glacial. Peretele era un cilindru neted de aluminiu, dungat cu coduri de bare şi gravat cu numere de lot de la fabrica producătoare. O linie de sudură lungă şi dreaptă îl străbătea pe toată lungimea. La capătul îndepărtat, curbura calotei de la „sala cazanelor”, străpunsă de o mulţime de conexiuni sanitare şi electrice, era vizibilă printr-un grătar din fibră de sticlă – un disc din material folosit la rampele industriale, într-o nuanţă de verde-fiere. O scară din acelaşi material se întindea de acolo „în sus” către „uşa din faţă”, prin care intrase Dinah, urmată acum de Ivy. Lui Dinah îi veni imediat în minte discuţia cu Markus despre *Klettersteig.* N-aveai nevoie de scară decât dacă te aşteptai să înfrunţi gravitaţia sau o copie rezonabilă a ei. Grătarul de la capătul îndepărtat al arcletei avea să le servească în cele din urmă drept podea.

Cel puţin, *una* dintre podele – a celui mai de jos etaj. Arcleta era suficient de lungă pentru a fi divizată vertical în nu mai puţin de cinci etaje, prin inserarea altor asemenea discuri cu model

reticular. Pentru asta existau cleme ataşate de pereţi la intervale regulate, însă grătarele încă nu fuseseră instalate.

Dinah îşi luă avânt de pe primul fuştei al scării şi zbură „în jos” până reuşi să-şi oprească impulsul proptindu-se în grătarul de la sala cazanelor, apoi se răsuci astfel încât să stea cu tălpile pe el şi cu capul îndreptat „în sus”, către uşa din faţă. În poziţia aceea, avea la nivelul ochilor câteva monitoare plate fixate pe pereţi. Serveau ca indicatoare de stare şi panouri de control pentru echipamentul montat la exteriorul calotei. Micul dispozitiv nuclear era singurul lucru care conta pentru ei în acel moment. Unul dintre ecrane îi era dedicat în întregime. Dinah îl trezi la viaţă cu o atingere. Se reîncărcă o reprezentare grafică, arătând temperatura granulei de plutoniu din miez, nivelul producţiei curente, numărul de rotaţii pe minut şi valorile stării fizice pentru motorul Stirling care convertea căldura în energie electrică, nivelul de încărcare a bateriilor şi a supercondensatorului care servea la stocarea energiei neutilizate şi la eliberarea ei când era necesară. Totul arăta normal acolo. Şi nici c-ar fi avut ce să se defecteze. Era o arcletă nouă-nouţă.

Se răsuci către alt ecran, care îi oferi informaţii despre seria de propulsoare instalate pe nimbul de afară. Arcletele erau cam sărace în ferestre; singurul loc pe unde puteai privi la exterior era capătul din faţă, unde fusese îngăduită montarea a doua hublouri mici în calota adiacentă echipamentului de andocare. Sub unul dintre ele se afla ceva ce inginerii numeau fotoliu, iar un observator oarecare ar fi descris mai degrabă ca pe un scaun de grădină exorbitant, ajuns cine ştie cum în spaţiu. Ivy se prinsese deja acolo în curele şi trezea la viaţă alt grup de ecrane. Dinah o auzea murmurând în microfonul căştilor, pe care-l conectase la setul de cutii din plastic care, în conjunctura aceea, trecea drept panou de control. Parcurgea o listă de verificare împreună cu cei de la centrul de control al misiunii şi vorbea cu Markus, care la momentul acela pesemne că era şi el deja instalat în chingi, la comanda Arcletei 3.

Căscând gura în jur, Dinah văzu sclipirea unei lentile de cameră nu mai mari decât un ochi de corb, montată într-o micuţă capsulă de plastic pe perete, în mijlocul arcletei.

Apoi, fără vreun motiv anume, o podidi plânsul.

Reacţiile de felul acesta fuseseră surprinzător de puţine.

Anumite mesaje în cod Morse de la Rufus îi deschideau garantat robinetul. Ivy şi Dinah îşi îngăduiau să verse lacrimi când nu mai era nimeni de faţă în afară de ele două, şi recent mai intraseră câteva persoane în club, ca, de pildă, Luisa. Dar mereu era câte ceva de făcut, câte o urgenţă de rezolvat, mereu erau oameni în jur. Nu exista intimitate. Această arcletă goală pe dinăuntru era cel mai mare volum de spaţiu liber neîntrerupt în care se aflase Dinah vreodată de când urcase la bordul capsulei Soiuz de la Baikonur, cu un an şi jumătate în urmă. I se părea de-a dreptul vast şi se simţea stingheră acolo, aşa că nu mai reuşi să se abţină. Ştia că acea cameră o supraveghează şi o înregistrează digital pentru arhivă. Poate că psihologii de la Houston îi evaluau capacitatea de lucru chiar în clipele acelea. Dar nu-i păsa. Nu-i mai păsa de mult ce credeau cei din Houston. Odată pornit, plânsul ei căpătă un avânt nestăvilit, aşa că nu-i mai rămânea decât să-şi lase lacrimile să curgă o vreme. Gândurile începură să-i rătăcească de la propria ei familie şi situaţie la arconauţii care aveau să trăiască şi să moară în nişte conserve exact ca aceea. Dacă planul dădea greş – dacă toată ideea cu Norul Arcă era doar un panaceu, cum sugerau unii –, atunci poate că ultimele gânduri şi amintiri înregistrate vreodată de un suflet de om se vor desfăşura într-un mediu identic cu acela. Şi poate că Dinah va fi acel suflet.

Problema cu plânsul în imponderabilitate era că lacrimile nu curgeau în jos pe obraji. Se adunau sub formă de săculeţi tremurători în jurul ochilor şi trebuia să-i tot scuturi sau să-i ştergi de acolo. Dinah n-avea cu ce să-i şteargă – toată lumea ştia cât de hidrofuge erau salopetele de plastic pe care le purtau –, aşa că se mulţumi să plutească pe fundul arcletei, privind prin saci de apă sărată şi caldă la lumina emisă de ecranele de control.

— Ce mai asistentă eşti şi tu! îi strigă Ivy, după ce o lăsase câteva minute să-şi vadă de plâns.

— Mă scuzi, răbufni Dinah. Era indispensabil pentru misiune.

— Încearcă să nu scurtcircuitezi vreun aparat. Lacrimile sunt conductoare de electricitate.

— Cred că le-au făcut pe toate impermeabile la urină. Adu-ţi aminte, lucrurile astea sunt proiectate pentru amatori.

— Mie-mi spui, pufni Ivy. Interfaţa cu utilizatorul e aşa simplu de folosit, încât nu reuşesc să fac nimic.

Ceva uşor se ciocni de ţeasta lui Dinah. Printre lacrimi, zări vag un obiect alb ricoşând din panoul de control *user-friendly* al reactorului nuclear. Înşfăcându-l din zbor, mâinile ei îl recunoscură ca fiind un pachet cu batiste de hârtie. Marfă de mare valoare pe piaţa neagră. Îi rupse învelişul, trase afară câteva batiste şi începu procedura delicată de absorbire a sferelor de lacrimi fără a le sfărâma într-un duş de picături numai bun să scurtcircuiteze echipamentul.

— Păi, Dumnezeule mare, ce-ar crede Markus despre tine? o chestionă Ivy.

Dinah avu nevoie de câteva clipe ca să se prindă.

— El şi cu mine? Crezi tu?

— Se vede de la o poştă.

După nişte prime săptămâni incitante, treaba cu Rhys începuse să cam treneze. Nu era nicio problemă. Cum venise, aşa se ducea. Niciodată nu-l privise ca pe un posibil partener stabil pe termen lung. Nici vremurile, nici locul în care trăiau nu prea încurajau închegarea de perechi pe termen lung. Luisa, punându-şi pe cap pălăria de antropolog, asistase la cuplările spontane, majoritatea de scurtă durată, dintre locuitorii lui Izzy cu o combinaţie de umor serios, fascinaţie ştiinţifică şi invidie sinceră şi veselă.

— Nu ştiu, spuse Dinah, înţeleg unde baţi, dar zici că-i un mic căpitan Kirk.

— Ai nevoie de-un mic căpitan Kirk în...

— În ce?

— În *viaţa* ta. Rhys e prea introspectiv.

— Asta ce-i, un fel de eufemism?

— E depresiv.

— Ei, drăcie, oare de unde i s-o trage?

— Nu, nu în sensul ăsta. Nu că se sfârşeşte lumea şi că mor toţi. Vreau să spun că atunci când lucrează la un proiect debordează de energie, dar când termină pur şi simplu se prăbuşeşte.

Dinah avea pe limbă o remarcă despre cât de bine se potrivea observaţia acesta cu stilul de-a face sex al lui Rhys, dar se abţinu.

— Îţi dai seama că toate astea sunt înregistrate?

— Ar trebui să te obişnuieşti, spuse Ivy, iar Dinah, de la doisprezece metri distanţă, îi intui ridicatul din umeri. Stai aşa,

tre’ să le dau un brânci mic propulsoarelor frontale... ieşim cu spatele din spaţiul nostru de parcare.

Nu glumea. Pornind, propulsoarele emiseră un zgomot foarte asemănător cu o explozie. Dinah, care nu se ţinea de nimic, resimţi câteva clipe de dezorientare pe când întreaga arcletă se deplasa cu spatele în jurul ei şi doar ea rămânea nemişcată. Grătarul verde se îndepărtă de ea, iar uşa din faţă se apropie, dar totul cu atâta încetineală, încât nu trebui decât să întindă mâna şi s-o mişte uşor în lungul scării ca să-şi controleze mişcarea relativă. În câteva secunde, capătul din faţă al arcletei ajunse la ea; Dinah se opri într-unul dintre suporturile fotoliului lui Ivy. Alături se afla un ghem de chingi şi apărătoare, ca un echipament de alpinism, iar Dinah petrecu vreo două minute descâlcindu-l şi îmbrăcându-l. Explozia propulsoarelor, şuierăturile şi păcăniturile ţevăriei asociate şi murmurele lui Ivy în microfon îi serveau drept acompaniament în timp ce se strângea în chingi şi îşi punea casca pe cap. Astfel auzea şi ea transmisiunile prescurtate în stil milităresc dintre Ivy, Markus şi controlorul lor din Izzy. Un inginer din Houston intervenea o dată la câteva minute cu întrebări şi observaţii.

După ce se îndepărtară până la o distanţă sigură de Izzy, iniţiară o ardere programată cu durata de câteva secunde, care-i duse pe o orbită ceva mai înaltă. O vreme, nu văzură pe ferestre nimic altceva decât pustietatea spaţiului. Probabil că Soarele se înălţase mai sus de arcul Pământului, fiindcă pe perete apăreau pete rotunde şi strălucitoare.

— Am Treiul pe radar şi cuplez PAM, spuse Ivy.

Era acronimul pentru Pilotare Autonomă Monitorizată. Operaţiunea pe care se pregăteau s-o desfăşoare – Bate Palma – era considerată mult prea delicată ca să fie lăsată pe mâna unor piloţi de vehicule spaţiale novici. Era necesar să fie robotizată de la început până la sfârşit. Însă algoritmii, ca şi senzorii care le spuneau ce se petrecea, erau noi-nouţi, aşa că piloţii experimentaţi trebuiau să stea la comenzi, urmărind totul pe fereastră şi preluând controlul dacă şi când robo-pilotul începea să se poarte năstruşnic.

Propulsoarele începură să păcăne într-un ritm diferit, o răpăială de aprinderi mici, foarte diferită de felul în care le-ar fi acţionat o fiinţă umană. Câmpul stelar pendulă prin dreptul ferestrelor, petele de lumină solară se mişcară pe suprafaţa

pereţilor şi deodată Arcleta 3 pivotă în raza lor vizuală, la câteva sute de metri depărtare. Şi ea zbura cu PAM, schimbând direcţia până când ajunse cu uşa din faţă îndreptată direct spre ei. Dinah îşi înăbuşi imboldul de a le face cu mâna lui Markus şi lui Fuhua. Ar fi fost un gest lipsit de profesionalism, iar ei nici n-ar fi fost în stare s-o vadă prin hubloul minuscul.

Un braţ alb fusiform pivotă către exterior dintr-o latură a Arcletei 3 şi se blocă mecanic în noua poziţie. Câteva clipe mai târziu, auziră şi simţiră cum propriul lor braţ se punea în mişcare în acelaşi fel şi urmăriră pe un ecran o reprezentare animată a operaţiunii.

— Activez camera Ghearei, murmură Dinah şi lovi uşor o tastă, umplând un ecran cu transmisia video la rezoluţie înaltă de la lentila teleobiectivului montat la capătul braţului.

La început nu se văzu nimic, doar arcul albastru al atmosferei Pământului într-un colţ de jos. Apoi desenul unei ţinte mătură tot ecranul, încetini şi pendulă înapoi. Toate acestea erau însoţite în continuare de percuţia nervoasă a propulsoarelor. Imaginea transmisă era extraordinar de apropiată şi de clară. Comparativ cu vederea directă prin hublou, Dinah zărea ţinta la capătul braţului extins al Arcletei 3, minusculă de la distanţa aceea. Dar sistemul vizual automatizat care controla acum micul lor vehicul spaţial o găsise, o recunoscuse şi...

— Am fixat ţinta, spuse Ivy. Vă vedem, Trei.

— Vă vedem şi noi, Doi, răspunse Markus. Continuă procedura.

Procedura continuă cu o aprindere mai lungă a propulsoarelor de la pupă, care-i împinse înainte suficient ca Dinah să simtă apăsarea în fese şi să perceapă întinderea chingilor. Ţinta tremură puţin, dar în câteva clipe se restabili blocarea mecanică. Dinah vedea Arcleta 3 mărindu-se întruna. Nişte numere pe un ecran, măsurând distanţa dintre nave – sau, mai precis, dintre Ghearele întinse ale celor două nave – marcau o numărătoare inversă.

— Totul e în parametri, spuse Ivy.

Dar ultimul ei cuvânt nu se mai auzi, înecat fiind de o voce digitală care făcea un anunţ prin sistemul de amplificare rudimentar al arcletei:

— Operaţiunea de Cuplare tip Bola intră în faza finală. Pregătiţi-vă pentru accelerare.

Şi apoi, în stilul clasic NASA, începu să numere:

— Cinci, patru, trei, doi, unu, prindere iniţiată.

La „unu”, mira de reglaj de pe ecran dispăru în umbră, fiindcă era deja prea aproape ca să mai poată fi văzută de cameră. Ghearele Arcletelor 2 şi 3 se izbiră una de alta, ca doi alergători care bat palma când trec unul pe lângă celălalt în sensuri opuse. Scârţâieli stridente neobişnuite se propagară în lungul braţului până în carcasa dură a arcletei.

— Prindere reuşită, spuse vocea.

Urechea lui Dinah identifică într-un târziu scârţâielile ca fiind zgomotul unui cablu desfăşurându-se de pe bobină. Simţi cum îi tresaltă stomacul când arcleta făcu o jumătate de tumbă, inversându-şi direcţia astfel încât să se poziţioneze cu spatele la partenera sa de bola.

După ştiinţa ei, care studiase manevra aceasta săptămâni în şir, cele două arclete erau acum unite printr-un cablu. Trecuseră în zbor una pe lângă cealaltă, dar tensiunea din cablu le făcuse să se rotească, orientându-le din nou una către cealaltă – lucru pe care îl verifică aruncând o privire pe fereastră şi observând cum botul Arcletei 3 se retrăgea lent, „dând cu spatele” din dreptul lor. Bobina de cablu montată lângă portul ei de andocare se desfăşura întruna, pe măsură ce creştea distanţa dintre cele două vehicule. Exact în centru, cablurile Arcletelor 2 şi 3 erau prinse laolaltă cu un dispozitiv de cuplare care putea fi degajat oricând s-ar fi luat decizia de separare a vehiculelor.

— Felicitări, Bola Unu, se auzi vocea inginerului de la Houston. Prima cuplare autonomă a doua vehicule spaţiale pentru a crea un sistem pivotant care să simuleze o gravitaţie terestră normală.

Pământul pendulă pe dedesubtul celeilalte jumătăţi din Bola Unu, iar Dinah începu să-şi simtă propriul gâtlej, senzaţie care avea să culmineze, cinci minute mai târziu, cu voma. Cele două arclete se învârteau deja una în jurul celeilalte, producând o mică fracţiune de gravitaţie simulată – încă şi mai puţină decât cea de care aveau parte în Banană. Dar sistemul PAM nu se mulţumea cu atât. Odată ce arcletele se îndepărtară destul cât să nu-şi producă reciproc avarii prin gazele fierbinţi evacuate de propulsoare, sistemul iniţie o ardere mai lungă, care, în combinaţie cu desfăşurarea lentă a cablurilor, le provocă tuturor modificări deranjante în urechea internă. Zgomotul bobinelor se

schimbă când se declanşară frânele automate ca să le încetinească desfăşurarea şi să evite o smucitură vătămătoare la sfârşit. Apoi se lăsă liniştea pentru câteva clipe, după care propulsoarele porniră din nou – o combustie mai lungă, cu direcţionare laterală, pentru a accelera viteza cu care se rotea bola.

— Sfinte Sisoe!

Atât reuşi Dinah să spună în primele două-trei minute.

Experimentau 1 g – gravitaţia normală a Pământului – pentru prima dată după mai bine de un an.

Markus, care se afla pe orbită doar de câteva zile, părea încântat. Judecând după ce se auzea în căşti, îşi desfăcuse chingile fotoliului de pilot şi se căţăra peste tot prin Arcleta 3 de parcă era pe Daubenhorn.

Ivy şi Dinah nici nu reuşiră să se mişte câteva minute, ba chiar Dinah se gândi cu toată seriozitatea la faptul că era posibil să-şi dădea duhul.

— Poţi să leşini în timp ce stai întins? întrebă ea într-un târziu.

— Rămâneţi la locurile voastre, spunea întruna o voce de la Houston, slabă, distantă, de parcă striga la ei printr-un megafon de jos, de la patru sute de kilometri depărtare. Căderea până la fundul arcletei e lungă.

Cădere lungă. Din gândirea lui Dinah dispăruseră noţiunile de sus şi jos. Pentru ea, ideea de cădere îşi pierduse sensul. Când te aflai pe orbită, cădeai tot timpul. Dar niciodată nu te loveai de nimic. Îşi asumă riscul de a întoarce capul ca să se uite la grătarul aflat „dedesubt” şi gestul acela fu ca un declic care o sili să întindă mâna după punga pentru vomă.

Ziua 333

Doob ştia de mult că nu era uşor să-i fii rudă. Cu toate astea, în timpul ultimelor zece săptămâni pe care le mai avea de petrecut pe Pământ, se temea uneori că pofta lui de camping punea la încercare răbdarea familiei sale dincolo de limitele ei.

Până atunci, imaginea lui despre ce înseamnă o experienţă satisfăcătoare în natură presupunea o plimbare până pe terasa unui hotel european, unde să fumeze trabuc şi să bea coniac. Îndatoririle sale de astronom îl chemau uneori în locuri precum

vârful muntelui Mauna Kea, unde ieşea conştiincios în aer liber, îngheţa până-n fundul sufletului timp de câteva minute, făcea observaţii despre frumuseţea copleşitoare a priveliştii şi despre limpezimea aerului, după care se întorcea înăuntru să se aşeze la o staţie de lucru şi să se holbeze la imagini afişate pe un ecran. Vacanţa la cort – şi în general viaţa în aer liber – pur şi simplu nu făcuse parte din deprinderile familiei sale, care înclina să aprecieze mai degrabă traiul sub un acoperiş solid, într-un spaţiu încălzit, în spatele unor uşi încuiate, cu o abundenţă de hrană pusă la copt şi la prăjit într-o bucătărie modernă, complet utilată. Mereu îşi admirase colegii specializaţi în ştiinţele naturii, care erau în stare să pornească la drum de pe o zi pe alta, cu toate cele necesare în rucsac, şi să ducă o existenţă aspră şi aventuroasă în teatre exotice. Dar îi admirase de la distanţă.

Perioada cât stătuse în Moses Lake împreună cu Henry îl convertise cu întârziere la viaţa în natură şi-l lăsase proprietar al unui stoc considerabil de echipament ultramodern, pe care era ciudat de nerăbdător să-l folosească. Vizita în Bhutan avusese şi ea un rol declanşator. Fusese precedată de o lungă serie de zboruri pe deasupra Pacificului şi de o scurtă şedere pe un portavion: medii artificiale strâmte, aglomerate, care nu se deosebeau de locul în care avea să-şi petreacă tot restul zilelor. Apoi, doar pentru câteva ore norocoase, coborâse din elicopter în aerul rece, tare, cu parfum de pin, al Bhutanului, pornise într-o hoinăreală cu Land Roverul regelui şi apoi într-o drumeţie pe coasta unui munte învăluit de ceţuri, care i se păruse coborât direct de pe o copertă de album din anii 1970. Şi îşi făcuse o scurtă introspecţie când văzuse că nici măcar nu era în stare să aprecieze pur şi simplu frumuseţea acelui loc, ci doar prin intermediul unei referinţe la cultura pop. Câteva ore mai târziu, se întorcea pe portavion cu Dorji, cu Jigme şi cu încă vreo sută de alţi arconauţi adunaţi într-o manieră asemănătoare din Myanmar, Bangladesh, Nepal, diverse provincii ale Indiei, Sri Lanka şi arhipelaguri deşirate. Îl frapase contrastul dintre felul cum arătau tinerii bhutanezi când îi văzuse prima dată pe panta stâncoasă din ţara lor natală, atât de concentraţi, atât de naturali, atât de indigeni, şi cât de rătăciţi păreau pe scara de oţel vopsit a portavionului, la grămadă cu alţi sudasiatici în costume la fel de colorate, cu toţii înstrăinaţi de pământul lor natal, cu toţii în căutarea unui loc unde să-şi pună la păstrare

preţioasele artefacte culturale.

Se întorsese acasă cu ideea fixă că trebuia să ia cu el puţin pământ din locurile natale înainte să se înalţe spre un loc în care avea să fie şi el la fel de pierdut şi de înstrăinat cum fuseseră Dorji şi Jigme la bordul lui USS *George H.W. Bush.* Lucru care i se părea indiscutabil. Dar când îi prezentă lui Tav ideea lui, la o cafea marinărească băută într-una dintre cantinele de pe portavion, acesta obiectă.

— Ai nişte idei mult prea romantice despre ţărână.

Lui Tav îi plăcea să facă pe avocatul diavolului. El şi Doob mai avuseseră o mulţime de conversaţii de felul acesta. Doob ridică din umeri şi spuse:

— Să presupunem că ai dreptate. Care-i cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla dacă iau cu mine nişte ţărână cât mai am acces la ea?

— Tetanosul?

— Până să se-apuce să mă trimită în locuri de-astea, s-au asigurat că sunt la zi cu vaccinurile.

— Nu, serios acuma, pur şi simplu nu cred aşa ceva, Doob.

— Ce nu crezi? Ce anume crezi că încerc să te conving?

— Încerci să mă convingi că există o aşa-numită stare naturală în care ar trebui să trăiască oamenii. Ipoteza „e bine să te murdăreşti”.

— Dar e evident c-am evoluat în decoruri naturale rustice. Într-o anumită măsură, asemenea locuri sunt naturale pentru noi.

— Dar *chiar* am evoluat, Doob. Nu suntem animale. Am evoluat până la stadiul de organisme capabile să facă lucruri de-astea.

Tav îşi flutură mâna liberă, indicând pereţii de oţel vopsit ai portavionului.

— Şi de-astea.

Înălţă ceaşca de cafea şi o ciocni cu un clinchet de a lui Doob.

— Ceea ce-i un lucru bun, zici tu.

— Mai bun decât să fii sfâşiat de hiene? Îhî, evident că-i un lucru bun.

— Mă rog, pe mine n-au să mă sfâşie hienele. Eu mă duc doar cu cortul.

Tav zâmbi într-un fel care părea puţin forţat. „Nu pricepi ce zic, nu-i aşa?”

— Uite ce-i, spuse el, tu ştii ce păreri am eu despre Singularitate. Despre transferul digital.

— Doar am făcut prezentare la cartea ta pe subiectul ăsta.

— Da, mulţumesc c-ai făcut-o.

Tav se referea la ideea că mintea umană putea fi, în principiu, digitizată şi transferată într-un computer. Că acest lucru avea să se întâmple cândva pe scară largă. Că era posibil chiar să se fi întâmplat deja – şi că noi toţi s-ar putea să trăim, de fapt, într-o gigantică simulare digitală.

Doob avu o revelaţie.

— De-aia îl tocai la cap pe rege să-ţi spună viziunea lui despre reîncarnare?

— Şi de asta, recunoscu Tav. Uite ce-i, eu nu zic decât atât, că dacă ai ajuns unde-am fost eu deja, adică te-ai gândit la asta...

— Cu alte cuvinte, dacă te-ai lăsat forţat să-nghiţi pe nemestecate povestea cu singularitatea? preciză Doob.

— Mda, Doob, cum ştii prea bine c-am făcut-o, atunci şi tu te-ai rupt deja în mod fundamental de încercarea de-a fi un fel de Fiu al Naturii. Eu n-am să ajung niciodată Fiul Naturii. Consider că mintea umană e aproape infinit de maleabilă şi că lumea o să se adapteze, în decurs de zile sau săptămâni, la viaţa în Norul Arcă. Pur şi simplu ne vom transforma într-o civilizaţie cu totul diferită de asta în care am crescut. Ideea de natură pe care-o avem acum o să fie uitată cu totul. Iar peste o mie de ani oamenii vor face „ieşiri cu cortul” care vor însemna să doarmă în arclete, să bea răcoritoare din prafuri şi să urineze în tuburi, exact cum făceau şi Strămoşii lor.

— Pentru ei, spuse Doob, o să fie o experienţă de întoarcere la natură.

— Da, cred că aşa o s-o considerăm, spuse Tav.

Lui Doob îi venea să-i trântească poanta faimoasei glume: „Care noi, faţă palidă?[19]” Dar se răzgândi.

În următoarele săptămâni, datoria îl purtase în diverse alte părţi de lume, făcând ceea ce Mario, fotograful, numea „incursiuni de răpire” şi transportând victimele la taberele de pregătire pentru arconauţi, unde îşi petreceau tot restul timpului cât mai aveau de stat pe Pământ jucând complicate jocuri video

[19] Călăreţul Singuratic (Lone Ranger) şi companionul său credincios, indianul Tonto, se pomenesc înconjuraţi de indieni hotărâţi să le ia scalpul. „Ei, de data asta nu văd scăpare pentru noi!” constată Călăreţul. „Care noi, faţă palidă?” îi dă replica Tonto.

despre astrodinamică. Uneori îşi făcea apariţia şi Tavistock Prowse. Când nu participa la incursiuni, posta pe reţelele de socializare despre temele asupra cărora se pronunţase în conversaţia de pe portavion. De fiecare dată când intra pe postările lui, Doob era impresionat de numărul celor care le citeau. Tav îşi dezvolta o bază de adepţi şi îşi croia o reputaţie de gânditor important în sociologia viitoarei civilizaţii stabilite în spaţiu.

Ori de câte ori avea câteva zile libere, Doob dădea o fugă în colţul de ţară unde locuiau copiii lui şi îi lua în excursie cu cortul.

Henry îşi mutase la Moses Lake reşedinţa permanentă, pe cât de permanent putea fi orice lucru pe lumea aceasta. El era cel mai mic dintre copii. Hadley, fata mijlocie, se afla în Berkeley; făcea voluntariat pentru o organizaţie din Oakland şi avea o mulţime de timp liber. Doob o târa după el în drumeţii scurte până la Muntele Tam[20] sau în sejururi mai lungi în munţii Sierra. Hesper, fata cea mare, locuia lângă D.C. cu iubitul ei, un soldat staţionat la Pentagon.

Ultima Excursie cu Cortul se petrecu la începutul lui octombrie. Doob mai avea câteva săptămâni de stat pe Pământ, dar ştia că avea să şi le petreacă mai ales la pregătire sau în discuţii televizate despre pregătire. În săptămânile ce urmau, poate reuşea să mai chiulească uneori şi să plece în câte o drumeţie de după-amiază. Dar adevărul adevărat era că data viitoare când se va mai băga într-un sac de dormit va fi în gravitaţie zero, în ambianţa tihnită a unei cutii de aluminiu fără ferestre.

Poate presimţind acest lucru, Amelia se urcă într-un avion, dintr-un impuls de moment. În mod normal, în perioada aceea a anului ar fi fost la şcoală, predându-le copiilor, însă programul devenise flexibil. Era greu să mai nutreşti iluzia că educaţia era valoroasă pentru nişte copii care nu vor mai trăi cât să apuce s-o folosească. Nu vor susţine niciodată testele standard pentru care se pregăteau. Într-un fel, spusese Amelia, situaţia aceasta dusese la un fel de renaştere în pedagogie. Eliberaţi de presiunea obţinerii de rezultate bune la test sau a intrării la colegii, elevii puteau învăţa de dragul învăţatului – adică aşa cum ar trebui să fie învăţătura. Programa rigidă se dizolvase şi fusese înlocuită cu activităţi improvizate de la o zi la alta de

[20] Tamalpais, vârf muntos emblematic pentru comitatul Marin, California.

profesori şi de părinţi: excursii la munte, proiecte artistice având ca temă Norul Arcă, discuţii cu psihologi despre moarte, lectura cărţilor preferate. Într-un anume sens, Amelia şi colegii ei nu fuseseră niciodată mai necesari, niciodată nu avuseseră o asemenea ocazie de a-şi demonstra calităţile. În acelaşi timp, rutina se relaxase suficient pentru ca Amelia să-şi poată lua câteva zile libere, să zboare la D.C., să-l ia prin surprindere pe Doob şi să plece în munţi cu maşina împreună cu el, cu Hesper şi cu Enrique, ca să se bucure de culorile toamnei.

Doob nu ajunsese niciodată să aibă o relaţie adevărată cu Enrique – un sergent de infanterie din Bronx, jumătate negru, jumătate portorican, pe de-a-ntregul american. Dar acum, când stătea în hayonul unui SUV închiriat, cuibărindu-se cu Amelia sub o pătură, privind la peisajul muntos ce se vălurea în jur, o splendoare în culorile toamnei, şi aşteptând să se încingă carnaţii pe hibachi[21], Doob se simţea cât se poate de apropiat de omul acela. Enrique parcă îl simţi că se mai înmuiase.

— Ce-aveţi de gând să construiţi acolo sus? întrebă el.

Faptul că Doob nu reacţionă pufnind batjocoritor spunea multe despre cât se schimbase în ultimul an. Nici măcar nu i se modifică expresia feţei, sau cel puţin aşa îşi spuse el în gând. Pentru confirmare, se uită la Amelia, care şedea lângă el. Ea încercase în ultima vreme să-i dea o mână de ajutor. Pentru copii, era explicaţia ei. „Nu contează ce crezi tu, Dubois, sau ce simţi. Nu tu contezi aici. Nici măcar ştiinţa nu contează. În momentul ăsta contează doar să le spun copiilor la clasă pentru ce anume trebuie să spere. Aşa că taci din gură şi termină treaba”.

Lucrurile acestea erau importante. Era mai mult decât să ascunzi ceea ce simţeai cu adevărat. Dacă reuşeai să-ţi ascunzi sentimentele foarte bine, te schimbai cu adevărat pe dinăuntru. Cu câteva luni în urmă, *într-adevăr* expresia feţei lui Doob i-ar fi dat de gol cinismul, poate suficient timp cât să apuce şi Enrique să observe. Iar cu câteva luni şi mai în urmă, poate că s-ar fi lansat într-o explicaţie detaliată a *motivului* pentru care era cinic, explicând fără echivoc că Norul Arcă avea să fie un experiment despre supravieţuirea organizată în grabă, în condiţii potrivnice aproape imposibil de surmontat.

[21] În SUA, un fel de plită cu cărbuni, care a împrumutat numele unui bol tradiţional japonez care se umple cu cărbuni şi se foloseşte pentru încălzire.

Nimic din toate acestea nu se întâmplă acum. Se uită la chipurile lui Enrique şi Hesper, luminate dintr-o parte de apusul albăstrui şi din cealaltă parte de incandescenţa cărbunilor, şi răspunse la întrebare. Răspunse ca şi cum se afla în faţa unei camere tv care transmitea în direct pe internet.

— Acolo sus, resursele sunt practic infinite. Treaba asta era valabilă chiar şi înainte să explodeze Luna. Acum a pocnit ca o *piñata.* Nu-i mai trebuie decât să fie modelată după arhitectura corectă – habitate încapsulate care pot fi umplute cu aer şi fertilizate cu moştenirea genetică a Pământului. Asta o să cam dureze şi la-nceput o să trecem printr-o perioadă grea. O să fie dificil din punct de vedere emoţional când o să lovească Ploaia Solidă şi va trebui să ne luăm la revedere de la tot ce-a fost. O să fie greu şi după aceea, când arconauţii vor avea de învăţat cum să lucreze împreună şi să ia decizii grele. De departe, e cea mai mare provocare cu care s-a confruntat vreodată omenirea. Dar vom supravieţui. Vom folosi ce se găseşte sus, pe orbită, ca să construim incubatoare în care să supravieţuiască Patrimoniul Nostru, ca să progresăm şi să îmbunătăţim ceea ce am adus cu noi. Şi până la urmă va veni şi ziua în care ne vom întoarce. Ploaia Solidă n-o să ţină o veşnicie. A, sigur, o să dureze multe vieţi de om – cam cât a existat civilizaţie umană până acum. Şi ce-o să rămână în urma ei va fi o pustietate încinsă şi pietroasă. Dar până atunci multe generaţii îşi vor fi dedicat speranţele şi geniul creator problemei de reconstruire a lumii la fel de bine sau mai bine decât o vedem aici. Ne vom întoarce. Şi ăsta-i adevăratul răspuns, Enrique. Vom supravieţui? Păi, da. Va fi la limită, dar vom supravieţui. Vom construi habitate spaţiale? Absolut. Mai mici la început, mai mari în viitor. Dar nu ăsta-i scopul real. Pentru scopul real va fi nevoie de mii de ani. Scopul real e să reclădim Pământul, şi să-l reclădim mai bine.

Era pentru prima dată când o spunea în felul acesta. Dar nu şi ultima. În următoarele săptămâni – ultimele lui săptămâni pe Pământ – avea s-o spună din nou, în faţa camerelor de televiziune, în faţa preşedintei, în faţa unui stadion plin de arconauţi în pregătire. La momentul acela ştia doar că Enrique dădea din cap într-un fel care spunea „O să fie bine, se ocupă Doob”, iar Hesper îşi sprijinea capul pe umărul puternic al lui Enrique şi ochii îi sclipeau, privind la viitorul pe care îl invocau cuvintele tatălui ei.

În spatele ei, un meteor tăie de-a curmezişul cerul crepuscular şi explodă deasupra Atlanticului.

• *Norul Arcă*

Ziua 365

— Astăzi vom vorbi despre ce înseamnă cu adevărat să ai un roi de arclete pe orbită, spuse faimosul astronom şi comentator ştiinţific Doc Dubois.

Plutea în centrul Arcletei 2, la momentul acela andocată la Izzy. Purta un costum presurizat, cu casca desprinsă atârnându-i sub braţ. Vorbea la una dintre camerele video de înaltă definiţie încorporate în structura arcletei, încrezător că, pe undeva, un computer înregistra totul.

— Taie, spuse el.

Apoi se jenă puţin. În prezent îşi producea şi îşi edita singur înregistrările video, aşadar îşi spusese „taie" lui însuşi. În spaţiu nu existau echipe de filmare, cameramani, asistenţi de producţie sau machiori care să umble după tine peste tot. Într-o oarecare măsură, îi plăcea aşa. Dar faptul de a avea alături măcar o persoană care să reacţioneze la ceea ce spunea îşi avea avantajele lui. Ar fi avut nevoie de Amelia, să stea acolo şi să clatine din cap sau să aprobe în tăcere. În lipsa ei, încercă să-şi imagineze că vorbea cu elevii ei din South Pasadena, într-o dimineaţă de marţi însorită. Revăzu întregul dialog aşa cum le-ar fi sunat lor.

„Ce înseamnă cu adevărat" suna cam sceptic. De parcă tot ce se spusese până atunci pe subiectul acela fusese doar abureli. Iar „pe orbită" nici nu era necesar de menţionat. Toată lumea ştia că se aflau pe orbită.

— Astăzi vom vorbi despre ce înseamnă să ai un roi de arclete, spuse el. În spaţiul normal, ca de pildă pe Pământ, folosim trei numere pentru a exprima locul în care se află ceva. Stânga-dreapta, înainte-înapoi, sus-jos. Axele *x, y* şi *z* de la orele voastre de geometrie din liceu. S-a dovedit că metoda asta nu funcţionează prea bine pe orbită. Aici, sus, avem nevoie de *şase* numere pentru a preciza pe ce orbită se întâmplă să se afle un

obiect, cum ar fi o arcletă. Trei pentru poziţie. Dar încă trei pentru viteză. Dacă ai două obiecte cărora le corespund aceleaşi şase numere, obiectele sunt în acelaşi loc. În clipa aceasta, cele şase numere ale mele sunt aceleaşi cu ale arcletei în care plutesc, aşadar ne mişcăm prin spaţiu împreună. Dar, dacă vreunul sau mai multe dintre numerele mele s-ar schimba, m-aţi vedea deplasându-mă din loc.

Doob îşi adusese cu el un mic recipient cu aer comprimat – un instrument folosit în mod obişnuit de electronişti ca să sufle praful de pe componentele cu care lucrau. Îl îndreptă „în jos” către pupa arcletei şi apăsă pe buton. Aerul ţâşni cu un şuierat, iar el începu să se deplaseze „în sus” către uşa din faţă. Ridică o mână deasupra capului şi se propti în peretele despărţitor din faţă, stopându-şi mişcarea ascendentă, apoi se întoarse să privească în obiectivul altei camere.

Bun. Era a treia oară când încerca figura asta şi i se cam terminau recipientele cu aer comprimat.

— Prea departe nu pot să ajung plutind aşa, fiindcă sunt limitat la acest spaţiu presurizat. Dar voi puteţi să vă imaginaţi că dacă n-aş fi reuşit să mă opresc, dacă aş fi fost în timpul unei ieşiri în spaţiu, poate aş fi plutit până departe. Iar ceea ce ne spune ştiinţa astrodinamicii este că două obiecte aflate pe orbită nu pot avea aceleaşi şase numere, în afară de cazul special pe care tocmai vi l-am arătat, când mă aflam în interiorul gol al arcletei, astfel încât cele două centre de gravitaţie ale noastre puteau să coincidă. O arcletă, sau orice alt obiect, plasat mai către babordul lui Izzy sau către tribord, sau către latura dinspre zenit, sau nadir, sau mai în faţă, sau mai către pupă, are prin definiţie numere diferite. Se află pe o orbită diferită. Şi, ca urmare, va devia de la traiectorie.

Îşi revăzu în minte notiţele. În acel punct avusese intenţia să dea mai multe detalii despre natura acelei devieri. Dacă este pe o orbită mai înaltă, va rămâne în urmă. Dacă este pe o orbită mai joasă, o va lua repede înainte. Dacă se află mai într-o parte sau în cealaltă, va fi convergentă, apoi divergentă, respectând un ciclu de nouăzeci şi trei de minute. Numai dacă este drept înainte sau drept înapoi îşi va menţine aceeaşi poziţie relativă. Dar îşi spuse că aici ar putea să facă legătura cu un alt clip video, unul cu mai multă grafică. Acum, mai bine să spună ce avea de spus.

— Morala poveştii? În spaţiu nu există zbor în formaţie. Legile fizicii vor face ca două obiecte învecinate să zboare tot mai aproape sau tot mai departe unul de celălalt. Dacă vrei să păstrezi o formaţie, de pildă un roi, ai doar două opţiuni. Să uneşti fizic arcletele împreună, astfel încât să devină un singur obiect, sau să foloseşti propulsoarele ca să compensezi devierea.

Mai exista o variantă, şi anume plasarea lor într-un singur şir, ca un tren în spaţiu, dar nu prea mai avea fason de roi, aşa că momentan renunţă să pomenească varianta aceasta. La câteva minute după postarea înregistrării pe YouTube, comentatorii ultragiaţi aveau să-i sară în cap, scoţând în evidenţă eroarea şi atribuind-o lipsei de onestitate, incompetenţei şi/sau unei conspiraţii.

Ultima sa îndatorire era să înregistreze un comentariu din off care avea să fie suprapus pe o înregistrare video cu tineri arconauţi antrenându-se în uriaşe hale industriale de jocuri pe computer, aduşi laolaltă numai şi numai pentru acel scop, în locuri precum Houston sau Baikonur.

— Nu-i greu de învăţat aşa ceva, orice amator de jocuri video poate dobândi aceste deprinderi în câteva minute. Puteţi să-i întrebaţi pe aceşti tineri arconauţi aduşi laolaltă din toate colţurile lumii, cărora le şlefuim aptitudinile de piloţi de arclete cu ajutorul simulatoarelor de precizie. Bineînţeles, în cea mai mare parte a timpului arcletele vor zbura singure, pe autopilot. Dar, dacă şi când va fi necesar ca o fiinţă umană să preia controlul, aceşti tineri vor fi pregătiţi.

Odată treaba rezolvată, stabili o conexiune între tableta lui şi reţeaua wireless a arcletei, iar următoarele minute şi le petrecu mutând fişiere video ca să le poată edita mai târziu. Zărindu-şi imaginea în stop-cadrele miniaturale, îl frapă rotunjimea propriei sale feţe – simptom tipic în gravitaţie zero, unde organismul reînvăţa cum să-şi distribuie fluidele în ţesuturi. Aici, sus, era marca novicelui. Doob era în spaţiu de şase zile; era A+1.0, la un an de la ziua în care se afla în curtea Athenaeumului şi privea Luna cum se dezintegrează.

Arcleta 2, depăşită între timp de noile modele, era andocată la capătul îndepărtat al unui tub de hamster de pe latura stângă a marii grinzi. Mai devreme sau mai târziu, probabil că avea să fie folosită ca depozit pentru surplusuri sau dormitor comun.

Doob ieşi prin portul de andocare şi porni mai departe prin tubul de hamsteri. După cum aflase la venire, avea să dureze o vreme; tubul abia dacă permitea trecerea unui individ suplu, în salopetă de poliester. O persoană masivă, în costum presurizat, o ţinea tot drumul numai în bufnituri şi în frecuşuri. Şi totuşi, era mai uşor de străbătut cu echipamentul pe tine decât să târăşti în urma ta costumul gol sau să-l împingi înainte, ca un criminal în gravitaţie zero încercând să scape de cadavru.

În câteva minute reuşi să ajungă la un nod, chiar pe axa centrală a lui Izzy, unde avea mai mult spaţiu de mişcare, iar acolo începu să-şi scoată costumul. Nu era un costum spaţial complet, care ar fi fost mult prea voluminos pentru tubul de hamsteri din cauza uriaşului rucsac cu echipament pentru susţinerea vieţii. Era doar o salopetă dotată cu cască, genul purtat de piloţii de mare altitudine. Avea şi o mică spărtură, aşa că nu folosea decât ca îmbrăcăminte. Dezbrăcarea se transformă într-un fel de trântă, cu un bogat adaos de înjurături, plutire în derivă şi izbituri de toţi pereţii.

Într-un moment cum nu se poate mai bun, simţi o smucitură fermă la garnitura din spate a gulerului, care-i trase în jos costumul până reuşi să-şi strecoare umerii afară şi să-şi elibereze braţele.

— Mersi, spuse el, şi se uită peste umăr.

O faţă familiară îl privea cu un aer sarcastic.

— Nu eşti cam scund să faci parte din trupele imperiale?

— Moira?! exclamă Doob.

Înşfăcă un mâner din perete ca să se răsucească şi s-o vadă mai bine. Îşi împinse în sus ochelarii, care i se strâmbaseră după atâta vânzoleală. Chiar ea era, suferind de o vizibilă rotunjire a feţei.

Pe doctorul Moira Crewe o văzuse ultima dată cu ocazia anunţului oficial de la Lacul Crater, când ea îi dădea o mână de ajutor mentorului său, Clarence Crouch, genetician câştigător al unui Premiu Nobel – nefericitul căruia îi revenise însărcinarea de a explica Tragerea la Sorţi în faţa lumii întregi. Între timp, Clarence murise de cancer în locuinţa lui din Cambridge, înconjurat de mostre biologice şi de suvenire din lumea ştiinţei care n-aveau să supravieţuiască după începutul Ploii Solide. Fără îndoială că fusese o binecuvântare pentru el. Ulterior, Doob îi pierduse urma Moirei, însă, dintre toţi pământenii, ea se

număra printre cei mai probabili candidaţi la includerea în Norul Arcă. Se trăgea din Indiile de Vest şi îşi purta părul în raste cât degetul de groase, care se adaptaseră binişor la gravitaţia zero – categoric mai bine decât părul albilor. Rotunjimea feţei mai adăuga nişte ani la vârsta pe care o arăta, dar Doob ştia că se apropia de treizeci de ani. Crescută într-un cartier nesigur al Londrei, ajunsese prin intermediul unei burse la o şcoală elitistă, iar apoi la Oxford, ca să obţină o diplomă în biologie. Pentru doctorat se dusese la Harvard, unde lucrase la un proiect despre readucerea la viaţă a speciilor dispărute. Charisma ei şi accentul, care americanilor li se părea fermecător, făcuseră din ea cel mai cunoscut purtător de cuvânt al proiectului. Ţinuse conferinţe TED şi avusese diverse alte apariţii în public pentru a descrie eforturile făcute de laboratorul ei ca să readucă la viaţă mamutul lânos. După o scurtă şedere în Siberia, unde lucrase cu un miliardar rus din domeniul petrolului care voia să creeze o rezervaţie naturală plină cu specii de animale mari considerate dispărute, se întorsese în Regatul Unit şi îşi începuse munca de cercetare post-doctorală alături de Clarence.

Nu era prima dată când Doob se pomenea plăcut surprins de întâlnirea întâmplătoare cu un coleg trimis în Izzy fără ştirea lui. Apărea mereu o problemă incomodă de etichetă. Era tentant să-ţi exprimi încântarea şi să îmbrăţişezi călduros persoana cu pricina, reacţia firească dacă te întâlneai cu ea la o petrecere în Cambridge sau pe stradă în oraşul New York. Dar niciunul dintre ei nu ajunsese aici cu însărcinări plăcute. Iar Moira avea oricum un aer şi un fel de-a fi serioase, care menţineau o oarecare distanţă.

În plus, îmbrăţişatul în condiţii de imponderabilitate era mai dificil decât părea. Mai întâi trebuia să ajungi la persoana cu pricina.

Doob întinse braţele în lateral.

— Te îmbrăţişez, spuse el.

Moira îl imită.

— Aşa se procedează pe-aici? întrebă ea.

— S-a mai pomenit. Moira, LDC, mă bucur să te văd aici.

LDC era abrevierea pentru „lăsând deoparte circumstanţele” şi se folosea cu regularitate pe Facebook, Twitter şi alte reţele.

— Auzisem eu c-o să vii, spuse Moira, dar îmi zburase din minte, c-am fost îngrozitor de ocupată.

— Îmi închipui, spuse Doob. Cât alergam eu de colo colo să vând conceptul Norului Arcă, tu probabil că făceai muncă ştiinţifică de-adevăratelea, eh?

— Aş zice mai degrabă că mă pregăteam s-o fac.

În spatele unei perechi de ochelari ca de *geek,* însă eleganţi, ochii ei căprui priviră într-o direcţie anume.

— Încolo se cheamă „în faţă”? întrebă ea.

— Da.

— Păi, locul în care lucrez e cât se poate de în faţă, fiindcă vor să-mi protejeze laboratorul cu stânca aia mare.

— Amalteea.

— Da. Şi dacă mergem acolo, aş putea să-ţi arăt câte ceva din ce-am mai lucrat. Am senzaţia c-ar trebui să-ţi ofer şi un ceai, dar nu ştiu cum să-l prepar aici.

Felul ei de a vorbi îl făcu pe Doob să zâmbească. La Oxford, Moira se dădea în vânt după teatru şi ar fi putut să se facă actriţă. Foarte conştientă de diferenţele dintre felul în care vorbeau concetăţenii ei din Londra şi felul în care vorbeau cei de la şcoală şi de la Oxford, căpătase dexteritate în trecerea de la un accent la altul pentru efectul produs asupra celor din jur.

— Mi-ar plăcea tare mult să arunc şi eu o privire, spuse el. Cred că ştiu despre ce modul vorbeşti, l-am văzut andocând acum câteva zile şi chiar eram curios.

•

Îşi agăţă costumul presurizat pe un perete din laboratorul Moirei şi-l lăsă atârnând acolo, ca un observator neînsufleţit, în timp ce Moira îi făcea turul de onoare. Doob, care nu fusese niciodată mare amator de biologie, nu înţelegea nimic din ce-i spunea ea, dar nici că-i păsa. Faptul că putea să se relaxeze şi să lase pe altcineva să-i explice lucruri ştiinţifice era o schimbare bine-venită.

— Ştii ceva despre dihorul cu labe negre? întrebă ea.

— Nu. Cred că poţi să presupui liniştită că răspunsul meu la toate întrebările despre biologie şi genetică o să fie negativ.

— Nouăzeci la sută din dieta lor era compusă din câini de prerie. Fermierii au omorât aproape toţi câinii de prerie, aşa că populaţia de dihori cu labe negre a scăzut abrupt până au mai rămas doar şapte exemplare. Din lotul acela reproducător, era nevoie să-i aducem înapoi.

— Oho, doar şapte... deci endogamia trebuie să fi fost o mare

problemă, nu?

— Vorbim despre heterozigoţie, care înseamnă pur şi simplu volumul diversităţii genetice în interiorul unei specii. În general, e bună. Dacă ai prea puţină, începi să vezi cum apar tot felul de probleme pe care le asociem cu endogamia.

— Dar dacă lotul reproducător se reduce la doar şapte indivizi... atunci ăsta-i tot materialul cu care poţi să lucrezi, aşa-i?

— Nu chiar. Mă rog, practic aşa este, cred. Dar prin manipularea unor gene putem crea artificial heterozigoţie. Şi tot astfel ne descotorosim de unele defecte genetice care altminteri s-ar propaga la toată populaţia.

— În orice caz, spuse Doob, e clar că-i o chestiune de interes pentru noi în prezent.

— Dacă Norul Arcă va avea o populaţie atât de mare pe cât spun ei c-o să fie şi dacă oamenii îşi aduc cu ei mostre de spermă congelată şi ovule, şi embrioane, şi tot ce vrei, atunci probabil că stăm bine la capitolul populaţie umană. O să avem suficientă heterozigoţie ca să producem nişte rezultate bune. Munca mea aici are să fie concentrată mai mult pe populaţiile nonumane.

— Adică...

— Păi, probabil ai auzit că o să cultivăm alge ca metodă de producere a oxigenului. Ceea ce e doar punctul de pornire al unui ecosistem simplu, care va trebui dezvoltat şi extins, ca să devină mult mai *puţin* simplu, în anii următori. Multe dintre plantele şi microorganismele care vor alcătui acest ecosistem vor fi cultivate din loturi reproducătoare la început mici. N-am vrea să se repete Marea Foamete din Irlanda, sau ceva asemănător, cu plantele pe care ne bazăm să ne facă aerul respirabil.

— Deci treaba ta va fi să faci cu ele ce s-a făcut în cazul dihorilor cu labe negre.

— Da, o parte din treaba mea.

— Care-i cealaltă parte?

— Să fiu un soi de custode de muzeu victorian. Ai fost vreodată în vizită la locuinţa lui Clarence din Cambridge?

— Nu, îmi pare rău. Dar am auzit că avea o colecţie splendidă.

— Era înţesată de păsări împăiate, gândaci la cutie, capete de animale în monturi, lucruri adunate de colecţionari tipici pentru

epoca victoriană, gentlemani cu caschete coloniale, care-şi aduceau mărunta contribuţie ştiinţifică la periferia imperiului. Nu fuseseră oameni de ştiinţă aşa cum i-am defini în ziua de azi, dar contribuiseră la idealul ştiinţific. Obiectele astea umpleau muzeele până la refuz, iar Clarence le achiziţiona cu camionul, mai ales după ce-a murit Edwina şi nu mai avea cine să-i interzică. În orice caz, acum am ajuns şi eu ca el, atât că mostrele mele sunt toate digitale şi toate-s stocate pe de-astea.

Lovi uşor un stick de memorie care-i plutea în jurul gâtului prins pe un lănţişor.

— Sau pe echivalentele lor *rad-hard.*

Pronunţă termenul tehnic pe un ton sceptic şi ironic, sugerând că avea să mai dureze ceva până când ea şi Staţia Spaţială Internaţională se vor obişnui una cu alta.

— Ştii povestea în mare – te-am auzit vorbind despre ea pe YouTube.

Şi se apucă să imite, foarte credibil, pronunţia din Vestul Mijlociu a lui Doob, cu vocalele aplatizate:

— Nu putem să trimitem balene şi copaci sequoia sus la Norul Arcă. Şi chiar dacă am reuşi, n-am putea să-i ţinem în viaţă pe orbită. Dar putem să trimitem ADN-ul lor, codificat sub forma unor şiruri de unu şi zero.

— O să mă laşi fără slujbă, spuse Doob.

— Bun aşa. Pe urmă o să te pun la muncă aici, spuse Moira. E de lucru aici în draci şi ăştia nu-mi trimit destule braţe de muncă.

— Credeam că totul e automatizat.

— Dacă Agentul ne mai lăsa vreo două decenii să ne îmbunătăţim tehnologia de sintetizare a genelor, poate am fi ajuns şi-acolo, spuse Moira. La cum stau lucrurile acum, ne-a cam prins într-o fază de adolescenţă nătângă. Da, putem să luăm un fişier dintr-astea – bătu cu degetul în stickul de memorie de la gât – şi să creăm din el un şir de ADN, începând cu câţiva precursori chimici simpli. Dar încă se mai cere enorm de multă intervenţie umană.

— Şi presupun că e vorba de intervenţie umană la nivel înalt.

— Bunicul meu jamaican a lucrat pe o navă militară, la sala maşinilor, spuse Moira. Aşa a şi ajuns familia mea în Anglia. Când eram mică, m-a luat cu el să-mi arate una dintre navele alea şi când am coborât împreună în sala maşinilor am văzut

motorul cu toate piesele expuse; drăcia era despuiată de carcasă şi oamenii se târau pe ea în patru labe cu canistre de ulei, lubrifiind manual rulmenţii şi aşa mai departe. Cam în faza asta suntem şi noi acum în privinţa sintetizării de genomuri complete.

— Dar deocamdată, spuse Doob, perspectiva asta e foarte departe în viitor, nu-i aşa?

— Da, slavă Domnului.

— Deocamdată, o să vă bateţi capul cu organisme intacte.

— Da. Exact aşa. Tot e ceva foarte dificil, dar cred că ne putem descurca.

Privi în jur. Modulul în care pluteau nu semăna deloc cu un laborator. Totul era sigilat cu bandă adezivă în containere de plastic sau aluminiu şi catalogat cu etichete adezive galbene.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nimic impresionant. Nu prea merită drumul până aici, este?

— Cu ce pot să fiu de ajutor?

— Fă-mi dracului rost de nişte gravitaţie, spuse Moira, apoi râse. Poţi să-ţi imaginezi cum e să faci scamatorii cu lichide la ge zero? Că asta înseamnă laborator, nimic mai mult.

— Probabil că ţi se pare frustrant acum, spuse Doob. Totul e în cutii, nu există gravitaţie care să pună lucrurile la treabă.

— Da, ştiu. Mă văicăresc. O să pună laboratorul ăsta într-un bola, aşa-i?

— Poate într-un al treilea tor. Suficient de mare ca să producă o gravitaţie apropiată de-a Pământului. O să fie o mulţime de spaţiu pentru lucru. Personal compus din arconauţi plini de râvnă.

— Asta-i slujba ta în prezent, nu? întrebă Moira. Majoretă pentru Arcă.

— Ăsta a fost biletul meu de sosire aici, spuse Doob.

Simţea un val de căldură cuprinzându-i încet faţa şi se atenţionă să nu spună ceva ce ar putea să regrete mai târziu.

— Toţi am avut nevoie de biletul ăla. Acum, c-am plătit tariful de intrare, trebuie s-o facem să funcţioneze.

Poate simţind că mersese puţin cam departe, Moira rămase tăcută şi îi ocoli privirea.

— Iar începând de azi, spuse el, avem un an la dispoziţie.

PARTEA A DOUA

Ziua 700

În Ziua 700, cunoscută şi ca A+1.335 (un an şi trei sute treizeci şi cinci de zile de la distrugerea Lunii), Norul Arcă, aşa cum se vedea de pe Pământ, arăta ca o mărgică strălucitoare pe un lanţ de argint. Din motive pe care doctorul Dubois Jerome Xavier Harris încercase să le exprime în monologul de la bordul Arcletei 2, la A+1.0, era costisitor – în materie de propergol – să menţii un veritabil nor sau roi de arclete în jurul lui Izzy. Mult mai ieftin şi mai de încredere era să le pună să preceadă sau să urmeze staţia spaţială pe acelaşi traseu orbital, ca un şir de boboci cu mama-raţă în mijloc. Odată ce o arcletă îşi găsea locul în acel convoi, schimbarea poziţiei sale presupunea o manevră ale cărei complicaţii erau o sursă inepuizabilă de surprize şi de consternare pentru membrii nou-sosiţi ai aşa-numitei Populaţii Generale.

Arconauţii propriu-zişi – oamenii care fuseseră selectaţi prin Tragerea la Sorţi, care îşi petrecuseră chiar şi doi ani în antrenamente pentru această misiune şi care fuseseră trimişi acolo anume ca să conducă arcletele şi să locuiască în ele – înţelegeau implicit situaţia. În Ziua 700 numărau o mie două sute şaptezeci şi şase de inşi, iar pe finalul valului de lansări soseau peste douăzeci în fiecare zi. Nou-veniţii erau repartizaţi în arcletele nelocuite care-i aşteptau la capătul din faţă sau din spate al şirului. Acestea erau lansate cam de patru ori pe zi, separat, cu rachete de mare putere. Din moment ce o arcletă era compusă în cea mai mare parte din spaţiu gol, greutatea ei era mai nimic în comparaţie cu puterea de lansare a unei rachete mari, aşa că fiecare dintre ele era îndesată cu vitamine de la sala cazanelor până la uşa din faţă. Acestea trebuiau extrase şi depozitate înainte ca arcleta să poată fi ocupată. Fiecare arcletă îşi avea propria ei listă de mărfuri. Unele erau pline doar cu gaz comprimat, ca de pildă azot, care urma să fie folosit pentru fertilizarea recoltelor. Altele puteau fi înţesate de bunuri atât de diverse şi aparent aleatorii, de-ar fi putut umple

un bazar spaţial: medicamente, artefacte culturale, micronutrienţi, unelte, circuite integrate, piese de schimb pentru motoare Stirling, bunuri personale ale arconauţilor şi, într-un caz memorabil, un pasager clandestin, găsit mort la sosire. Cu excepţia clandestinului – cazat la morgă laolaltă cu restul decedaţilor –, toate aceste obiecte trebuiau extrase, catalogate şi depozitate corespunzător. La bordul fiecărei arclete exista spaţiu de depozitare, aşa că o parte din marfă era distribuită – acesta fiind un principiu fundamental al întregii arcotecturi bazate pe principiul roiului. Materialele voluminoase, precum gazele, puteau fi pompate în rezervoare sau în cisterne gonflabile: cele mici atârnau de arclete, iar cele mari erau distribuite pe circumferinţa lui Izzy, unde puteau servi ca protecţie suplimentară împotriva radiaţiilor şi a micrometeoroizilor. Aşa-numita marfă uscată era la rândul său păstrată în saci de plasă depozitaţi „afară” până la momentul în care era nevoie de ea. Spaţiul „dinăuntru”, mic şi înghesuit, era rezervat pentru organisme şi bunuri care aveau nevoie de aer şi căldură. Aşa se face că, în comparaţie cu felul în care arăta cu un an în urmă, Izzy era acum austeră şi ordonată la interior.

Toţi cei care nu fuseseră traşi la sorţi şi pregătiţi ca arconauţi alcătuiau Populaţia Generală. Erau o sută şaptezeci şi doi, iar numărul lor creştea foarte lent, pentru că majoritatea celor care erau calificaţi şi de care era nevoie fuseseră trimişi pe orbită cu mult timp în urmă. Adăugarea de noi membri era însoţită de multe controverse politice jos, pe Pământ. Acordul de la Lacul Crater sancţionase planul general al unui Nor Arcă populat de cei aleşi în urma Tragerii la Sorţi. Era evident şi incontestabil faptul că era nevoie şi de specialişti cu experienţă, aşa că nimeni nu se apucase să comenteze trimiterea de Cercetaşi şi Pionieri pe orbită. Conceptul de Populaţie Generală fusese înscris în Acordul de la Lacul Crater tocmai ca să permită aşa ceva. Conform cu „clauza PGen”, oameni ca Rhys Aitken, Luisa Soter, Dubois Harris, Moira Crewe şi Markus Leuker fuseseră trimişi acolo pentru că se pricepeau să facă diverse lucruri. Totuşi, pentru fiecare dintre ei care era trimis pe orbită, o sută de inşi cu calificări similare erau abandonaţi la sol, unde câţiva îşi apelau cu proteste congresmenii, cancelarii, preşedinţii sau dictatorii. Implicarea factorului politic sporise atât de mult, încât gâtuise aproape complet fluxul sosirilor. Locurile PGen rămase

disponibile erau colecţionate de autorităţi naţionale. Repartizarea lor se făcea cu zgârcenie, în silă, după calcule absconse şi nesfârşite.

Pentru arconauţi şi deopotrivă pentru membrii PGen, era uşor de subestimat „distanţa” care o separa pe Izzy de o arcletă aflată la doar câţiva kilometri mai în faţă sau mai în spate, pe aceeaşi orbită.

Dificultăţile pe care le aducea cu sine mutarea de pe o arcletă pe alta puteau fi atenuate prin andocarea fizică a arcletelor la o structură comună, forţându-le astfel să zboare în formaţie rigidă. Sau aşa putea să li se pară celor care nu aprofundaseră legile astrodinamicii. Dar realitatea era că o arcletă andocată spre capătul unei grinzi, departe la babordul sau la tribordul lui Izzy, nu era nicidecum pe o orbită corectă. Lăsată de capul ei – adică liberă de constrângerile impuse şi de forţele exercitate de grindă –, ar începe să conveargă cu Izzy, ar intersecta orbita lui Izzy, s-ar răsuci şi ar intra iar în convergenţă, conform aceluiaşi ciclu de nouăzeci şi trei de minute care măsura orbita lui Izzy în jurul Pământului. O arcletă instalată „deasupra” lui Izzy, la zenit, ar tinde să zboare „mai încet” şi să rămână în urmă; una instalată „dedesubt”, la nadir, ar tinde s-o ia înainte. În măsura în care împiedica să se petreacă aceste lucruri – cu alte cuvinte, în măsura în care îşi îndeplinea cu succes funcţia de bază, aceea de a păstra într-o configuraţie fixă toate modulele şi arcletele –, structura de grinzi suporta un mare stres, exercitând forţe asupra acelor arclete pentru a le împiedica să facă ceea ce aveau tendinţa să facă. Fiinţele omeneşti din arclete s-ar pomeni plutind şi lovindu-se de pereţi atunci când traiectoriile lor fireşti, hotărâte de Sir Isaac Newton, ar fi perturbate de structura lui Izzy. Cu cât mai mare creştea Izzy, cu cât se conectau la ea mai multe arclete şi module, cu atât mai puternice deveneau acele forţe şi cu atât mai mult se apropia momentul în care aveau să sfâşie staţia spaţială.

Mai exista un motiv, încă şi mai convingător, pentru limitarea extinderii lui Izzy. Staţia se adăpostea în spatele Amalteei.

Orbita iniţială a staţiei spaţiale fusese aleasă cu mare grijă. Să fi fost oriunde mai jos, atmosfera mai densă ar fi făcut căderea orbitală prea rapidă. Oriunde mai sus, ar fi sporit pericolul micrometeoroizilor. Asta pentru că pietrele care străbăteau spaţiul din jur în mare viteză erau supuse aceleiaşi lente căderi

orbitale ca şi Izzy însăşi. Ceea ce era un lucru bun, din moment ce le trăgea în jos, în atmosferă, şi le distrugea, lăsându-i lui Izzy cale liberă să navigheze mai departe. Altitudinea ei orbitală de patru sute de kilometri era un compromis de tip Goldilocks[22] între „prea multă cădere orbitală pentru Izzy” şi „suficientă cădere orbitală ca să mătură cerul de roci periculoase”.

Ataşarea Amalteei la capătul din faţă al lui Izzy, cu câţiva ani în urmă, schimbase în bine toată situaţia. Căderea orbitală nu mai reprezenta o problemă atât de mare, datorită coeficientului balistic ridicat al bolovanului, iar micrometeoroizii tindeau să fie stopaţi de masivul bot de locomotivă din nichel şi fier.

Cu toate acestea, Cerul Alb avea să aducă o mulţime de alte pietre în calea lor. Cele mari puteau fi detectate de la distanţă şi evitate, dar cele mici erau în stare să producă o mulţime de pagube, de aceea părţile cele mai importante ale lui Izzy trebuiau adăpostite în dosul Amalteei, îngrămădite şi lipite de suprafaţa părţii sale posterioare. Era posibil să mai apară pietre şi din direcţii neaşteptate, dar în general se manifesta un „vânt predominant” în deplasarea prin spaţiu a rămăşiţelor lunare. Amalteea era orientată în direcţia lui.

Dar Amalteea nu putea proteja acele părţi din Izzy care se proiectau în afara formei sale. Dinah şi restul echipajului Arjuna Expeditions făcuseră unele progrese în „coşcogemizarea” asteroidului, cioplind lespezi de metal şi înălţându-le ca pe voleţii de pe aripa unui avion ca să extindă mantaua de protecţie, dar şi metoda aceasta avea limitele ei. La un moment dat fuseseră nevoiţi să tragă linie în privinţa extinderii şi să „repare mantaua”, însemnând că Izzy trebuia să capete o formă şi o dimensiune clar stabilite. Lucrul acesta se întâmplase la A+1.233. De atunci găsiseră ei metode să mai înghesuie şi alte module sub manta sau, când nu era posibil, măcar să îndese în spaţiile goale saci şi cisterne gonflabile cu materiale puse la păstrare. Şi mai alipiseră un depozit suplimentar în spaţiul neprotejat din afara acelei mantale. Dar nimic nu fusese adăugat la Izzy nici înainte, nici după aceea. Nu se putea mări în direcţia pupei din cauză că umbra protectoare a Amalteei se întindea până la o anumită limită – bolizii puteau „coti” spre ea

[22] Principiul Goldilocks se referă la încadrarea într-o plajă de condiţii optime (ex.: Pământul se află în zona Goldilocks din jurul Soarelui, exact acolo unde există condiţii perfecte pentru apariţia şi menţinerea vieţii).

din orice direcţie, din moment ce traiectoriile lor nu erau perfect paralele. În orice caz, în partea aceea era nevoie de motoare pentru ridicarea orbitei şi, decât să stai în calea gazelor evacuate de o rachetă, mai bine suportai focul iadului, care oricum ţi s-ar fi părut, prin comparaţie, o frumoasă zi de vară.

Amalteea era acum înfăşurată în schelărie, ancorată în aliajul de nichel-fier prin puncte de conectare sudate sau înşurubate de roboţii lui Dinah. De la încrengătura aceea de grinzi se întindea în faţă o trompă care susţinea un mic ciorchine de antene radar şi de comunicaţie. Şi mai în faţă, cele mai apropiate arclete – şapte la număr, andocate la o schelă hexagonală – staţionau la aproximativ un kilometru, distanţă suficientă pentru ca propulsoarele lor să nu împroaşte antenele cu jeturi de gaze fierbinţi. Alte asemenea heptade, cum erau numite grupurile de câte şapte arclete, erau plasate dincolo de ea, la aceleaşi intervale. Începând de la o anume distanţă, grupurile se subţiau, heptadele fiind înlocuite de triade – câte trei arclete pe o structură triunghiulară –, iar mai departe rămânea câte o singură arcletă.

O subţiere similară se putea observa la partea din spate a lui Izzy, cu toate că distanţa până la prima heptadă era mai mare, ţinând cont de pericolul pe care îl prezentau motoarele lui Izzy. Aceste heptade şi triade semănau puţin cu nişte piese de Lego sau Tinkertoy, permiţând ca arcletele să fie grupate fără multă tevatură; tuburile de hamsteri se împleteau cu grinzile lor în aşa fel, încât, odată ce era andocată o arcletă, persoane şi materiale puteau fi mutate cu uşurinţă pe alte arclete de pe aceeaşi structură. Pluteau în jur şi adaptoare care facilitau cuplarea frontală, dar acestea se dovediseră mai puţin folositoare decât structurile hep şi tri.

Mai departe către capetele trenului, nu era lucru neobişnuit să vezi perechi cuplate în bola. Fiecare dintre ele se învârtea în jurul centrului său de gravitaţie – dispozitivul de prindere care unea cele două cabluri –, urmând traseul orbital comun cu Izzy şi cu celelalte arclete. Deocamdată însă, aproape toate cuplările acestea se făceau numai pentru antrenament. Mai rămâneau doar vreo trei săptămâni până la Cerul Alb. Arconauţii puteau supravieţui trei săptămâni în gravitaţie zero. Formarea de bola şi simularea gravitaţiei de tip terestru erau practici menite folosinţei pe termen lung, fiindcă era posibil ca oamenii să-şi

trăiască tot restul zilelor în arclete, având nevoie de gravitaţie pentru a-şi clădi şi prezerva osatura, vederea şi alte părţi ale corpului care se deteriorau în absenţa ei.

Norul Arcă trecea printr-un ciclu complet zi/noapte la fiecare nouăzeci şi trei de minute. Timpul era o noţiune arbitrară în spaţiu, aşa că SSI îşi alesese cu mult timp în urmă ora de Greenwich, cunoscută şi ca UTC, ca fiind un compromis rezonabil între Houston şi Baikonur. Norul Arcă moştenise acest sistem, iar Ziua 700 începea la miezul nopţii la Observatorul Regal din Greenwich sau la A+l.335.0 după ora de arcă. Aproximativ o treime din populaţie se trezea pentru a-şi începe schimbul de şaisprezece ore. Alţii aveau să se trezească la A+l.335.8, sau „punct 8”, şi la „punct 16”. Datorită acestui sistem, în orice moment, circa două treimi din populaţie erau în stare de veghe. Cei treji aveau nevoie de mai mult oxigen şi generau mai multă căldură decât cei adormiţi, deci sistemele de susţinere a vieţii erau mai puţin solicitate, ceea ce îi permitea Norului Arcă să întreţină mai mulţi oameni în caz de perturbare a ciclurilor de veghe şi somn. Unul dintre motivele popularităţii de care se bucurau triadele era că fiecare dintre cele trei arclete componente putea opera într-un alt schimb, respectându-şi propria sa perioadă de întuneric şi linişte impusă artificial. Într-o heptadă se putea folosi aceeaşi schemă de bază, cu două arclete adormite în orice moment şi cu cea din mijlocul structurii hexagonale „pornită non-stop”.

Doob solicitase – şi primise – un post în schimbul trei, ceea ce însemna că funcţiona practic după acelaşi fus orar ca şi Amelia, Henry şi Hadley, aflaţi pe Coasta de Vest a Statelor Unite. Se trezise la punct 16 în ziua precedentă, sau patru după-amiaza la Londra, ceea ce însemna opt dimineaţa în Pasadena. Aşadar, la momentul A+l.335.0, când începea primul schimb al zilei, era treaz de opt ore şi simţea că i-ar prinde bine un pui de somn. Dar ştia că dacă moţăia acum i-ar fi greu să mai adoarmă la punct 8, aşa că se hotărî, ca de obicei, să îndure cu stoicism.

Descoperind că avea creierii vraişte, de nu mai era în stare să priceapă nimic din ultimele cifre primite de la Caltech despre continua fărâmare exponenţială a rămăşiţelor lunare, se duse la „sala de sport”, care era un modul cu câteva benzi de alergat. Acestea erau echipate cu centuri şi cu corzi elastice care îi împiedicau pe utilizatori să-şi ia avânt şi să zboare de pe ele în

condiţii de imponderabilitate, ţinându-i „jos”, apăsându-le tălpile pe bandă şi forţându-le picioarele să facă eforturi reale. Se presupunea că era un lucru bun pentru oase şi muşchi. Amelia îi tot trimitea lui Doob e-mailuri în care îl întreba dacă exersase în ziua aceea, iar lui îi plăcea să-i facă bucuria de a-i răspunde afirmativ.

Îşi începuse exerciţiile de câteva minute când apăru şi Luisa Soter, care abia se trezise, fiindcă lucra în primul schimb. Era plăcerea ei să-şi facă porţia de „jogging” la prima oră a dimineţii, aşa că nu era prima dată când se intersectau acolo. Şase benzi de alergare fuseseră fixate de pereţii acelui modul cilindric; tălpile utilizatorilor erau orientate spre exterior, iar capetele proiectate către centru ca spiţele faţă de butucul roţii, apropiindu-i şi uşurându-le conversaţia. Pentru cei extravertiţi, obişnuiţi să socializeze, cum erau Doob şi Luisa, era o poziţionare excelentă; indivizii mai învăţaţi cu exersatul în singurătate îşi puneau căşti şi se concentrau acerb asupra unei tablete sau a unei cărţi.

— *Ai fost* în Venezuela când umblai să aduni arconauţi? îl întrebă Luisa.

Felul cum accentuase verbul sugera că Venezuela era un subiect de conversaţie pe buzele tuturor – lucrul cu care persoanele bine informate îşi începeau în mod firesc orice discuţie de dimineaţă. Doob nu cunoştea motivul. Îi auzise recent pe unii vorbind despre Kourou, acel loc din Guiana Franceză de unde europenii, uneori şi ruşii, lansau pe orbită rachete puternice. În ultimii doi ani devenise unul dintre cele mai importante locuri de lansare pentru arclete şi pentru navele de aprovizionare. De aceea, avea o vagă impresie că se pregătea ceva acolo, ceva care preocupa pe toată lumea.

El unul îşi concentrase toată atenţia în direcţie opusă, către Sâmbure de Piersică şi „odraslele” sale bogate în fier. Erau încă vizibile, prin norii tot mai groşi de rămăşiţe bolovănoase. La momentul Cerului Alb, aveau să dispară într-o negură de praf şi era posibil să nu-i mai zărească o vreme. Aşa că privea la SP1, SP2 şi SP3 cât mai avea vizibilitate, stabilindu-le cu exactitate parametrii orbitali şi făcând fotografii la rezoluţie mare. SP3 era deosebit de interesant. Era un bulgăre aglutinat în cea mai mare parte din fier, asemănător cu Amalteea din punct de vedere al compoziţiei. Diametrul său era de vreo cincizeci de kilometri. Şi

avea într-o parte ditamai despicătura, comparabilă ca dimensiuni cu Marele Canion, părând să fi fost formată printr-o coliziune care îi sfâşiase crusta exterioară pe când era doar parţial coagulat. Doob începuse să-i spună lui SP3 Despicatul.

— Doob? Mai eşti aici? întrebă Luisa. Era să spun „Pământul către Doob, Pământul către Doob”, dar nu se mai aplică.

— Scuze.

Intrase într-o stare de reverie în care se gândea la crevasa aceea uriaşă de pe o latură a Despicatului, închipuindu-şi cum trebuie să fi arătat din interior.

— Ce m-ai întrebat?

— Venezuela, spuse ea. Ai făcut şi acolo vreo „incursiune de răpire”?

— Nu, răspunse el. Cel mai aproape de ea m-am dus în Uruguay. Care nici măcar nu-i aşa aproape. Şi eram deja complet epuizat la vremea aia.

— De ce erai epuizat?

Tipic pentru Luisa!

— Aveai programul prea încărcat? continuă ea. Adică ce era, epuizare fizică? Sau mai degrabă emoţională/spirituală?

— Epuizare pur şi simplu. E dificil. Iei nişte tineri, pe cei mai buni şi mai strălucitori, şi-i îndepărtezi de familiile lor.

— Dar era pentru o cauză bună, nu?

— Luisa, unde vrei s-ajungi?

— Eşti la curent cu ce se petrece în larg la Kourou? întrebă ea în loc să răspundă.

— Nu, spuse el fără nicio nuanţă în voce.

— Te-ai deconectat, remarcă ea.

— Vorbesc cu familia mea în fiecare zi. Dar în rest... Da, Luisa, m-am deconectat de la planeta Pământ. Frumos loc. Oameni adorabili. Dar trebuie să mă concentrez la ceea ce urmează.

— Aşa spunem toţi. Dar s-ar putea argumenta că lucrurile care se petrec în ultimele trei săptămâni din existenţa Vechiului Pământ ar putea avea repercusiuni asupra Noului Pământ.

— Ce se petrece? întrebă el.

— Cică niciunul dintre cei şaptezeci şi cinci de venezueleni care au fost aleşi prin Tragerea la Sorţi n-a fost trimis de fapt în spaţiu.

— Ştii că proporţia globală a ajuns să fie ceva de genul unu la douăzeci, spuse Doob.

Însemna că din douăzeci de candidaţi aleşi la Tragerea la Sorţi mondială şi aduşi în centrele de pregătire, doar unul îşi găsea locul sus, în Norul Arcă. Nu era niciun motiv de mândrie în asemenea cifre. Dar era cea mai bună variantă pe care fuseseră în stare s-o pună în practică şi sperau să mai îmbunătăţească raportul până la unu din cincisprezece sau chiar unu din zece, printr-un val uriaş de lansări făcute pe ultima sută de metri.

— Da. Asta o ştiu şi venezuelenii. De-aia susţin că trei-patru din cei şaptezeci şi când ai lor trebuiau să fi ajuns aici deja.

— Din punct de vedere statistic, n-are nicio bază...

— Oamenii ăştia nu prea par statisticieni.

— Politica, oftă Doob.

Luisa chicoti.

— Că bine zici, scumpete. N-am să-ţi spun că greşeşti. Dar trebuie să te avertizez că „politica" asta e cuvântul pe care-l folosesc tocilarii de fiecare dată când îşi pierd răbdarea cu realităţile omeneşti ale unei organizaţii.

— Iar eu am participat la destule şedinţe cu corpul profesoral de la Caltech ca să înţeleg câtă dreptate ai, spuse Doob. Dar l-am folosit în alt sens. Felul cum şi-au desfăşurat venezuelenii programul de selecţie a fost politic în mod făţiş. În majoritatea ţărilor, Tragerea la Sorţi n-a fost luată chiar ad litteram. Da, a existat un element aleatoriu, dar s-au aplicat şi nişte filtre pe criterii de capacitate. Venezuelenii au preferat să nu facă asta. Şi aşa au ajuns să trimită copii de prin fundul ţării, aleşi într-adevăr la întâmplare. Mulţi dintre ei aveau calităţi personale excelente. Dacă era după mine, pe unii i-am fi adus aici, sus. Dar nu sunt eu cel care face alegerea. Cei care *chiar* aleg, ăia o fac pe baza aptitudinilor la matematică şi-a altor lucruri de felul ăsta. Aşa că mă-ntristează să văd că sunt alţii la rând înaintea venezuelenilor, dar nu mă surprinde.

— Acum trei săptămâni au început să vină oameni cu barca să se stabilească clandestin pe Insula Diavolului, spuse Luisa, şi refuză să mai plece.

— Aia nu-i o colonie penitenciară? întrebă Doob. De ce-ar vrea cineva...

— Era închisoare franceză pe vremuri, într-adevăr. Nu mai e de multă vreme. Abia dacă mai locuieşte cineva acolo. Dar e chiar pe traseul de zbor pentru lansările de lângă Kourou. Aşa că, de fiecare dată când e câte o lansare, o evacuează.

— Înseamnă c-o ţin numai în evacuări, la atâta trafic de rachete.

— Da, de doi ani încoace. Dar pe urmă a apărut acolo un grup de oameni care au ridicat tabără şi refuză să se clintească din loc.

— Presupun că francezii şi ruşii şi-au văzut de lansări, spuse Doob.

De fapt, *ştia* că era adevărat, că doar vedea cu ochii lui cum soseau întruna de la Kourou arclete şi nave de aprovizionare.

— Da. Aşa că ocuparea insulei a fost mai mult un gest simbolic la momentul acela.

— Clandestinii ăştia înţeleg că erau venezueleni.

— Da. Se ajunge destul de uşor de-a lungul coastei din Venezuela până-n Guiana Franceză – câteva sute de kilometri.

Pe Doob îl rodea o amintire.

— Are vreo legătură cu nava de aprovizionare care n-a mai venit ieri?

— Şi alaltăieri. În lansările de la Kourou avem deja o întrerupere de două zile, care se anunţă de trei.

— Cu câţiva locuitori clandestini de pe Insula Diavolului nu se explică treaba asta, spuse Doob, apoi adăugă în glumă: Asta dacă n-au rachete sol-aer.

Luisa nu-i răspunse.

— Faci mişto de mine? spuse Doob.

— Problema nu-i atât cu cei de pe Insula Diavolului, cât cu cei din blocadă, spuse Luisa.

Îi întinse lui Doob tableta ei. Deschisese ceva ce părea a fi o fotografie aeriană, probabil făcută de la fereastra unui elicopter. În plan apropiat era complexul de lansări al Agenţiei Spaţiale Europene, pe care Doob îl mai văzuse. Îl separau de Atlantic câţiva kilometri de teren plat, cu fâşii de vegetaţie costieră pipernicită. În zare se vedea un grup de trei insule mici, la câţiva kilometri de coastă; presupuse că una dintre ele era Insula Diavolului.

Apa dintre plajă şi insule era sufocată de ambarcaţiuni: majoritatea mici, dar şi câteva cargoboturi ruginite, un petrolier care arăta teribil de ponosit şi câteva nave despre care putea să jure că erau militare.

— Când a fost făcută? întrebă Doob.

— Acum câteva ore.

— Ce-s astea, nave militare?

— Marina venezueleană iese *să menţină ordinea*, spuse Luisa.

— Şi nu glumeai cu rachetele alea sol-aer?

— Piraţii care au venit cu petrolierul acela pretindeau că sunt dotaţi cu Stinger şi că au de gând să le folosească împotriva următoarei rachete care se ridică de la Kourou.

— Asta-i ţicneală curată, spuse Doob.

— Politică. Dar am ştiut mereu c-o să se-ntâmple aşa ceva, este?

— Bună dimineaţa, domnilor doctori, spuse o voce nouă.

Era vocea lui Ivy Xiao, care intra în modul ca să-şi înceapă propria-i rutină de antrenament „matinală”.

— Bună dimineaţa, doamnă doctor, răspunseră la unison Luisa şi Doob, deşi pentru ea era după-amiază.

— Am auzit cumva cuvântul cu „p”?

— Da, încuviinţă Luisa. Tocmai vorbeam despre tine, scumpo.

Doob era îngrozit. Dar Ivy râse încântată.

Cu vreo opt luni în urmă, Ivy fusese înlocuită cu elveţianul Markus Leuker, pilot de vânătoare, alpinist şi astronaut. Sau, pentru mai multă precizie, fusese creată o nouă funcţie, care făcea ca postul lui Ivy să devină redundant. Izzy nu mai era doar Izzy; era o combinaţie dintre flota Norul Arcă şi complexul extins enorm în care se transformase Izzy. Ca atare, se cerea o nouă structură de conducere. Persoana de la vârful acelei structuri avea să devină în scurt timp cel mai puternic lider din istoria omenirii, în sensul că sută la sută dintre fiinţele umane în viaţă se vor afla sub autoritatea sa. Era o slujbă cu totul diferită de ceea ce însemna a fi primul dintre cei doisprezece egali care deserveau Staţia Spaţială Internaţională din urmă cu doi ani.

Cu toate acestea, Ivy ar fi fost aptă de noua însărcinare. Oricine o cunoştea cu adevărat era de acord cu acest lucru.

Şi totuşi, o înlocuiseră. Într-o oarecare măsură, era o chestiune de politici globale. Plasarea conducerii generale a Norului Arcă în mâinile unui reprezentant fie al Statelor Unite, fie al Rusiei, fie al Chinei ar fi fost privită ca o provocare de cele două ţări „perdante”. Aşa că trebuia să fie cineva dintr-o ţară mică. Preferabil dintr-una văzută ca fiind independentă politic. Lista candidaţilor se scurta astfel până rămânea practic cu un singur nume: Markus Leuker. Contracandidatul fără şanse fiind Ulrika Ek, arcotectă suedeză şi manager de proiect, care fusese

lansată către Izzy în acelaşi timp cu Markus dar într-un alt vehicul, în caz că vreunul dintre ele suferea un accident fatal. Pe de altă parte însă, nimeni nu se aştepta cu adevărat ca Ulrika să fie numită în funcţie. Alegerea era explicată prin prisma stilului de conducere dinamic al lui Markus, a charismei sale şi a altor cuvinte la modă care, după cum îşi dădea seama toată lumea, se reduceau în ultimă instanţă la faptul că era bărbat.

Ivy dăduse greş, în ochii ruşilor şi ai multora din ierarhia NASA, din cauză că nu pusese piciorul în prag în privinţa lui Sean Probst. Nu era singura lor nemulţumire la adresa ei, dar era cea în jurul căreia se cristalizaseră toate celelalte. De îndată ce începuseră toţi s-o considere o tehnocrată extrem de şcolită, bine intenţionată, dar mototoală, tot ceea ce făcea ea fusese privit prin prisma aceea. Salvarea Teklei de către Dinah fusese examinată sub ceea ce doctorii numeau „retrospectoscop” şi fusese apreciată ca fiind eşecul lui Ivy în a impune disciplina necesară. Cei nou-sosiţi în Norul Arcă, deja montaţi de firele de discuţii de pe Internet şi de comentatorii de televiziune să vadă în Ivy un lider slab, începuseră să caute modalităţi prin care să transforme convingerea într-o profeţie autoîmplinită. Succesul testului Bola Unu, care poate că în alte împrejurări i-ar fi ridicat mingea la fileu, ajunsese să fie considerat un transfer aproape în sens propriu, transferul de autoritate de la Ivy la Markus. Când i se oferiseră nişte ocazii excelente de a spune lucruri pozitive despre Ivy, Ulrika refuzase, şi nu era clar dacă o făcuse doar pentru că era cu capul în nori sau dintr-o încercare de a-şi cimenta poziţia a doua în ierarhie.

În orice caz, meciul se juca strict pe terenul politicii. Doob evitase să aducă vorba în preajma lui Ivy, nedorind să deschidă un subiect stânjenitor, de aceea îl apucă groaza când Luisa îl abordă fără ocolişuri şi-l fascină s-o vadă pe Ivy râzând.

„Oamenii ăştia”.

— Ce-ai în agendă pe ziua de azi? întrebă Luisa.

— Să mă uit pe tabele, răspunse Ivy. Să încerc să-mi dau seama ce consecinţe are pierderea lui Kourou.

— Numai de-un sabotaj ca ăsta n-aveam nevoie, spuse Doob.

— Zău că da, spuse Ivy. Dar, într-un fel ciudat, aproape că mă simt...

Şi îşi lăsă fraza în suspensie.

— Bucuroasă? Uşurată? îşi dădu Luisa cu presupusul.

— E ca atunci când pistolul de start trage în sfârşit, spuse Ivy. Ne pregătim pentru asta de aproape doi ani. Aşteptam dezastrul. Aşteptam să se dezlănţuie iadul. Şi acum s-a dezlănţuit. Atât că nu aşa cum ne-am aşteptat.

— La *ce* v-aţi aşteptat?

— Să ne lovească un bolid şi să suferim o mulţime de pierderi omeneşti. Când colo, s-a întâmplat ceva neaşteptat. Într-un fel, e un bun antrenament.

— Ce mai face drăguţul tău? întrebă Luisa.

Doob îşi închise banda de alergare şi desfăcu centura capitonată care îl lega de corzile elastice. Era singurul bărbat într-o cameră în care două femei discutau despre unul dintre iubiţii lor. Ştia că era momentul să spele putina.

— Nu mi-a mai răspuns de-acum două zile, răspunse Ivy. Ceea ce înseamnă că probabil e în imersiune.

— Sunt sigură c-o să iasă cât de curând să ia aer, spuse Luisa. Poate să trimită e-mailuri când submarinul e scufundat? Nu mă pricep deloc la aşa ceva.

— Există metode...

Dar la momentul când Ivy spunea asta, Doob ieşea plutind din modul.

Porni în direcţia pupei, traversând Stiva către N2, apoi coborî o spiţă până în torul rotitor T2, pe care Rhys Aitken fusese trimis să-l construiască. Gravitaţia din el era o optime din cea a Pământului. Proiectat, iniţial, ca hotel spaţial pentru turişti, nu se ridicase niciodată cu adevărat la înălţimea cerinţelor pe care trebuia să le îndeplinească în cadrul proiectului Norul Arcă, aşa că Rhys fusese însărcinat să construiască unul mai mare, concentric faţă de T2 şi denumit, inevitabil, T3. Rhys, care nu obişnuia niciodată să se culce pe lauri, inventase un sistem complet nou pentru construirea lui. Deloc surprinzător pentru Dinah, sistemul acesta consta din asamblarea unui lanţ high-tech sub forma unei bucle lungi şi punerea ei în mişcare în jurul T2, adăugând apoi pe ea progresiv diverse elemente. Se învârtea în jurul aceluiaşi nod, cu acelaşi număr de rotaţii pe minut, însă, pentru că era mai mare, gravitaţia lui simulată era ceva mai puternică, aproximativ egală cu cea a Lunii. Găzduia obiectul cel mai asemănător cu o punte de comandă de care dispunea Norul Arcă: un segment din T3 de vreo zece metri lungime, unde îşi avea Markus cartierul general. Se făcuseră

încercări de a-l înnobila cu denumiri precum „centru de comandă”, dar până la urmă nu era decât o versiune îmbunătăţită a Bananei: o sală de şedinţe cu nişte ecrane de televizor şi alimentatoare pentru tablete electronice.

Izzy nu avea timonă. Nu avea manete de comandă propriu-zise. Nici volan mare care să se învârtească şi s-o cârmească prin spaţiu, nici pedală de acceleraţie. Doar o varietate năucitoare de propulsoare controlate printr-o interfaţă web care putea fi deschisă pe orice tabletă, cu condiţia să deţii parola corectă. Ca atare, camera de control, puntea, centrul de comandă puteau fi oriunde. Camera aleasă de Markus ajunsese să fie numită de toată lumea Tancul. Se învecina pe o latură cu un mic birou care era sanctuarul suprem al lui Markus. De cealaltă parte a Tancului se afla o cameră mai mare, compartimentată prin paravane, semănând în mod bizar cu o hală de birouri din suburbii, în care puteau să se aşeze la lucru ajutoarele lui Markus. Timp de vreo zece minute, fusese numită Ferma Cubiculelor, dar acum i se spunea pur şi simplu Ferma. Pe cealaltă latură a ei se afla un labirint de cămăruţe înghesuite unde puteai să-ţi iei ceva de mâncare sau să foloseşti toaleta.

Doob constatase că Ferma era deseori locul cel mai puţin aglomerat din *Izzy,* din unicul motiv că oamenilor nu le dădea prin cap să se ducă acolo. Gravitaţia îi făcea bine la oase, iar disponibilitatea cafelei şi a toaletelor era un avantaj evident. Aşa că obişnuia să dea pe acolo de câteva ori pe zi, îşi lua ceva de băut, se uita la ce se mai întâmplă şi, dacă era linişte şi pace, ocupa un compartiment liber şi lucra câte ceva.

Ajunse acolo în jur de punct 2. Pereţii Fermei, la fel ca Tancul de alături, erau tapetaţi cu ecrane de proiecţie, cunoscute în jargonul NASA drept Monitoare pentru Conştientizare Situaţională. Jucau rolul unor ferestre către diverse secţiuni ale Norului Arcă şi ale mediului său înconjurător. Unul prezenta Pământul de sub ei, altul norul de rămăşiţe care fusese Luna, altul apropierea unui modul de aprovizionare de la Cape Canaveral care se pregătea de andocare, altul progresia unui exerciţiu de cuplare a unui bola, condus de nişte arconauţi nou-sosiţi, la câţiva kilometri distanţă în direcţia pupei. Unele afişau pur şi simplu statistici şi grafice. Cel mai mare, din capătul opus al Fermei, era ocupat cu precădere de o transmisie video dintr-o zonă a Pământului unde era întuneric. O etichetă suprapusă în

partea de jos identifica zona drept Kourou, Guiana Franceză. Odată ce primise informaţia necesară, Doob putea să descifreze scena în ansamblul ei: o galaxie de lumini de la miile de ambarcaţiuni care veniseră să participe la „Blocada Dreptatea Populară”, iar pe fundal, mult mai disciplinate, sectoarele spaţioportului, unde stăteau o rachetă Ariane pe o platformă şi una Soyuz pe cealaltă, gata de lansare, dar incapabile s-o facă din cauza ameninţării Stingerelor.

Silueta unui elicopter militar traversă spaţiul dintre camera video şi luminile complexului de lansare.

Era o reţea de ştiri non-stop. Pe banda care se derula la marginea de jos a ecranului apărea RFB-ul curent, Rata de Fragmentare a Bolizilor, actualizată o dată la câteva minute. Numărătoarea pornise de la zero în A+0 şi de atunci progresa întruna; acela era numărul care, atunci când avea să lovească punctul de inflexiune din curba sa exponenţială, avea să semnaleze începutul Cerului Alb. Reţelele îl urmăreau obsesiv. Exista şi o aplicaţie pentru asta. Un bar din Boston începuse să ofere cocktailuri „pentru sfârşitul lumii” de fiecare dată când RFB depăşea câte o valoare rotundă, iar promoţia era imitată pe scară largă.

Deasupra benzii de text, o inserţie video mai mică prezenta un pupitru gol, în Sala de Presă de la Casa Albă. După toate aparenţele, se aştepta un anunţ important.

Doob se aşeză într-un cubicul, îşi verifică e-mailul timp de câteva minute, apoi încercă să se întoarcă la sarcina sa principală, aceea de a scrie un memoriu despre distribuirea fragmentelor de Lună bogate în metal, despre cum se putea ajunge la ele, cum puteau fi exploatate şi de ce trebuia să fie acesta un subiect de interes pentru administraţia Norului Arcă. Însă abia apucase să compună câteva propoziţii, când surprinse cu coada ochiului mişcarea afişată pe marele Monitor pentru Conştientizare Situaţională, care îl făcu să ridice privirea drept în ochii preşedintei Statelor Unite.

Preşedinta se uita fix la cameră, sau mai degrabă la ecranul teleprompterului din faţa camerei, şi rostea un anunţ succint. Părea şucărită.

Pe rever avea prinsă o buclă de panglică. Toate personajele importante purtau aşa ceva în ultimele săptămâni, iar panglica ajunsese populară în rândul maselor ca exprimare a solidarităţii

cu misiunea Norului Arcă. Selectarea schemei de culori consumase resurse echivalente cu produsul intern brut al unei ţări de mărime medie. Până la urmă se hotărâseră la o linie roşie subţire, simbolizând ereditatea speciei umane, de o parte şi de cealaltă câte o fâşie albă, simbolizând lumina stelară, apoi fâşii verzi, simbolizând ecosistemul care urma să-i ţină pe arconauţi în viaţă, după ele fâşii albastre, simbolizând apa, şi în sfârşit, la margine, fâşii negre, simbolizând spaţiul. Discuţiile purtate fuseseră tot atât de însufleţite pe cât era rezultatul de complicat. Negrul simboliza moartea pentru occidentali, albul simboliza acelaşi lucru pentru chinezi şi aşa mai departe. Designul acesta ofensa pe toată lumea. Se răspândise pe Internet ca proiect de panglică „oficial”, deşi comisia însărcinată cu conceperea lui ajunsese într-un impas fără speranţă de rezolvare, continuând să evalueze douăsprezece proiecte diferite propuse de şcolari de pe tot mapamondul. Nişte fabrici din Bangladesh fuseseră reconvertite ca să scuipe kilometri întregi de chestie de-asta, panglicile îşi făcuseră apariţia în chioşcuri şi prăvălii de suvenire din Times Square până în piaţa Tienanmen, iar liderii mondiali se plecaseră în faţa verdictului şi se apucaseră să le poarte şi ei. Preşedinta şi-o prinsese cu ajutorul unei mici insigne care nu era altceva decât un disc simplu de peruzea cu montură de platină. Discul albastru pe fondul său alb era menit să sugereze Lacul Crater printre zăpezile de noiembrie; era o emblemă a Acordului de la Lacul Crater şi lucrul cel mai apropiat de un steag pe care îl avea Norul Arcă.

Sunetul fusese dat încet, aşa că Doob nu auzea ce spune J.B.F., dar putea să intuiască binişor, iar câteva secunde mai târziu începură să apară ideile principale pe banda derulantă din josul ecranului. Aşa-numita Blocadă Dreptatea Populară nu era o mişcare cetăţenească, ci o operaţiune plănuită şi dusă la îndeplinire de guvernul venezuelean. Era o şmecherie politică reprobabilă, care obstrucţiona nemijlocit obiectivul crucial al construirii Norului Arcă. Nu era adevărat, cum şopteau unii şi cum spunea acum de-a dreptul preşedintele venezuelean, că ameninţarea Cerului Alb era o înşelătorie. Blocada nu era, aşa cum ar fi vrut simpatizanţii ei să convingă lumea, o simplă nesupunere civică prin protest pacifist; intruşi înarmaţi începuseră să acosteze pe ţărmurile Guianei Franceze cu câteva

ore în urmă, iar acum erau ţinuţi în şah de Legiunea Străină franceză, sprijinită de o forţă multinaţională care includea infanterişti din marina Statelor Unite şi din cea a Rusiei. Deşi făcea tot posibilul să-şi scoată din cap o asemenea idee, Doob nu reuşea să-şi învingă senzaţia iraţională că J.B.F. se uita direct la el; faptul că îşi dorise să scape de impresia aceasta era chiar unul dintre motivele pentru care venise aici, pe orbită.

Cineva din echipa de relaţii publice de la Houston îl apelă prin chatul video, pe care Doob nu avusese prezenţa de spirit să-l dezactiveze. Îl convinse pe Doob să-şi petreacă următoarea oră scriind un mic discurs moralizator despre faptul că toată lumea de pe Pământ trebuia să se unească în sprijinul crucialei misiuni a Norului Arcă şi în care să explice cum era aceasta afectată de blocada de la Kourou. Doob avea un chef nebun să-i dea papucii individului, dar avea o slăbiciune pentru oamenii care mai au doar trei săptămâni de trăit.

Aşa că o sună pe Ivy – fiindcă Izzy avea acum propriul său sistem de telefonie mobilă – şi o puse să-i dea câteva cifre concrete, numai bune de citat, pe care le rotunji şi le introduse în text. Apoi îşi dedică sieşi un minut de spiritism ca să reintre în pielea lui Doc Dubois. Cândva motivul de distrugere a primei sale căsnicii, baza mijloacelor sale de trai şi biletul său pentru Norul Arcă, Doc Dubois era un rol pe care foarte rar i se mai cerea să-l interpreteze. Individul ăsta părea demodat ca un personaj de serial TV din anii 1970. În pielea lui îi era aproape la fel de incomod ca în costumul spaţial. Avea nevoie de încă o ceaşcă de cafea cu zahăr. Când se simţi pregătit, se întoarse spre camera video a tabletei, se identifică folosind numele Doc Dubois, salută lumea de pe Pământ şi îşi citi micul text.

După ce termină, trimise fişierul prin e-mail la Houston. Apoi încercă să se întoarcă la memoriul lui, dar îi distrase atenţia Monitorul pentru Conştientizare Situaţională, pe care apăruse brusc o bandă roşie pe care scria ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ, după care începură să se afişeze nişte străfulgerări neclare pe un fundal întunecat. La sol izbucniseră ostilităţi neidentificate în Guiana Franceză, între perimetrul spaţioportului şi plajă. Legiunea Străină participa la ceea ce putea să fie ultima bătălie purtată vreodată. Însă camerele televiziunilor nu puteau deloc să se apropie, aşa că relatarea evenimentelor se reducea la întrebările pe care şi le puneau jurnaliştii între ei despre cât de

puţine ştiau.

În mijlocul evenimentelor, agentul de relaţii publice din Houston îl contactă din nou şi-l întrebă dacă nu putea cumva să se mute într-o parte a lui Izzy unde predomina imponderabilitatea şi să înregistreze din nou micul discurs de încurajare. Teoreticienii conspiraţiei spuneau că Norul Arcă nu exista în realitate şi că totul era de fapt doar decoruri de film pe undeva prin deşertul Nevada. Ori de câte ori vedeau o transmisie video din vreo parte a staţiei spaţiale în care era gravitaţie simulată, citau filmul drept dovadă, şi alte câteva milioane de prieteni şi de abonaţi se adăugau la profilurile lor de pe reţelele de socializare.

Doob răspunse că are să vadă ce poate să facă, apoi părăsi Ferma. Oricum nimic nu se întâmpla acolo; Markus lipsea momentan. Urcă o spiţă spre N2 şi astfel ajunse în gravitaţie zero.

N2 fusese ultima secţiune din coada Stivei – trenul de module care constituia axa centrală a lui Izzy – până cu câteva săptămâni în urmă, când Remorca fusese lansată de la Kourou şi se cuplase la capătul său din spate. Scopul principal al Remorcii era să adăpostească un mare motor rachetă alimentat de hidrogen şi oxigen, care urma să preia aproape integral sarcina de ridicare a orbitei lui Izzy. În partea din spate, Izzy nu putea fi extinsă mai mult de atât, fiindcă orice alt element ataşat acolo nu s-ar mai fi aflat la adăpost, în mantaua protectoare a Amalteei. Ba chiar se purtaseră discuţii lungi pe marginea unor planuri de rezervă pentru cazul în care era lovită Remorca şi era distrus motorul.

Întorcându-se cu spatele către Remorcă, Doob porni plutind tot înainte prin Stivă. N2 ducea la N1, care la rândul său ducea la vechiul modul Zvezda. Acesta avusese cândva mici panouri fotovoltaice pe ambele laturi, dar, la fel ca majoritatea panourilor solare ale lui Izzy, şi ele fuseseră pliate şi scoase ca să lase loc altor construcţii. În etapa intermediară a muncii arcotecţilor, nu fotovoltaicele furnizaseră curentul electric, ci nişte mici surse nucleare, ca acelea din arclete. Încă se mai găseau peste tot în staţia spaţială, se proiectau în exterior din punctele lor de prindere şi străluceau de lumina roşie a ledurilor menite să-i avertizeze pe scafandrii spaţiali şi pe piloţi. Şi încă mai produceau o cantitate semnificativă de energie, constituind

o rezervă preţioasă. Dar în prezent cea mai mare parte a energiei electrice din staţie venea de la un reactor nuclear în toată puterea cuvântului, unul dintre cele folosite la submarine, adaptat şi montat pe o prăjină lungă de pe Remorcă, orientată spre nadir. O centrală electrică de mare putere era necesară din mai multe motive, dar cel mai important dintre ele era producerea de combustibil pentru rachetă prin descompunerea apei în hidrogen şi oxigen. Iar asta explica de ce reactorul se afla unde se afla. Remorca adăpostea marele motor pentru corectarea orbitei, care era cel mai mare consumator de propergol al lui Izzy. Pe lângă asta, era şi nodul central al complexului de construcţii navale, unde se puteau asambla vehicule mai mici din kituri de componente. Odată asamblate, şi acestea aveau nevoie de propergol.

Extremitatea din faţă a modulului Zvezda era o staţie de andocare cu porturi pe laturile dinspre zenit şi nadir, unde înainte de Zero se conectau laboratoare ştiinţifice. Tradiţia aceasta fusese păstrată, într-un fel, prin transformarea acestui amplasament de andocare într-un fel de Grand Central Station al lucrărilor legate de funcţia primordială a Norului Arcă, aceea de conservare a moştenirii Pământului. Dacă „urca” în direcţia zenitului, Doob pătrundea într-un modul lung, al cărui scop principal era cel de susţinere a mai multor porturi de andocare la care alte nave puteau fi – şi fuseseră – ataşate. În general, acestea erau pline-ochi cu vestigii culturale nepreţuite, dar mai erau şi unele care adăposteau ferme de servere pentru păstrarea înregistrărilor digitale. Anumite vestigii erau mai uşor de trimis în spaţiu decât altele; *Magna Carta* ajunsese aici, dar *David* al lui Michelangelo încă mai era la sol. Se depuseseră eforturi considerabile pentru sigilarea vestigiilor grele în „seifuri rezistente la orice” şi coborârea lor pe fundul oceanelor sau în puţuri de mină adânci, dar Doob nu mai era la curent de multă vreme cu desfăşurarea acestor operaţiuni.

Dacă însă „cobora” în direcţia nadirului, Doob intra într-un labirint de module tridimensional, similar. Cele mai multe module erau dedicate depozitării de material genetic: seminţe, mostre de spermă, ovule şi embrioni. Toate acestea trebuiau ţinute la rece, lucru nu tocmai dificil de realizat în spaţiu. În primul rând, se punea problema adăpostirii containerelor de lumina solară, lucru care se putea face cu o bucată de film Mylar

metalizat, uşor ca un fulg; în al doilea rând, mai trebuia doar împiedicată infiltrarea în mostre a căldurii provenite de la obiectele înconjurătoare. Doob se oprea mereu la trecerea prin trapa aceea. Nu era un ins spiritual, dar, omeneşte vorbind, nu putea ignora faptul că potenţialul său copil cu numărul patru, embrionul pe care îl creaseră el şi Amelia, se afla pe undeva pe acolo. Laolaltă cu zeci de mii de alţi embrioni fertilizaţi care aşteptau decongelarea şi implantarea în utere omeneşti.

Intră în Zaria, care era următorul modul din Stivă. Uşor înfiorat de gândul la embrioni, intenţiona acum, nu prea hotărât, să se ducă la Capsula Naivilor ca să-şi înregistreze din nou clipul video. Era o structură gonflabilă sferică, de zece metri în diametru, cu câteva ferestre arcuite de mari dimensiuni. Accesul la ea se făcea din Zaria printr-un tub de hamsteri de pe latura dinspre nadir, carevasăzică era orientată către Pământ. Ulrika Ek îşi atrăsese mânia tuturor grupurilor religioase de pe planetă fiindcă refuzase să ofere spaţii de cult separate pentru fiecare dintre ele în Norul Arcă. În loc să trimită pe orbită o capsulă-biserică, o capsulă-sinagogă, o capsulă-moschee etc., ea le pusese la dispoziţie această structură unică, asemănătoare cu o capelă interconfesională dintr-un aeroport, prin faptul că toate religiile erau nevoite s-o folosească în comun. Proiectoarele din interior afişau cruci, stele ale lui David sau orice alte simboluri pe suprafaţa pereţilor săi, în funcţie de tipul serviciului religios care se desfăşura la un moment dat. Avea o denumire lungă, greoaie, corectă politic, dar cineva o poreclise Capsula Naivilor şi aşa îi rămăsese numele.

Acel cineva se opri câteva momente la intrarea în tubul de hamsteri care ducea acolo şi desluşi tonalităţile obsedante ale chemării la rugăciune musulmană. Păcat. Capsula, îşi închipuise el, ar fi putut constitui un bun fundal pentru mesajul pe care îl avea de transmis. Dar trebuia să găsească un alt loc. Drept în faţa lui, pe cealaltă latură, era o trapă către grupul dezlânat de module care constituiau infirmeria lui Izzy. Se ocupase astfel cea mai mare parte a spaţiului folosit până atunci de panourile solare aflate la babord. La capătul cel mai îndepărtat, blocat de o trapă etanşeizată, se afla modulul excedentar care fusese folosit ca morgă şi cimitir pentru Izzy de la prima lansare de Cercetaşi, la A+0.29, când doi dintre cosmonauţi fuseseră găsiţi morţi la sosire. Cumplita rată a mortalităţii din acele prime

săptămâni umpluse pe jumătate modulul cu cadavre liofilizate. De atunci mai muriseră încă paisprezece, din diferite cauze: unul de hemoragie subarahnoidiană, care nu era deloc exclus să se fi întâmplat la sol, unul după un atac de cord, doi prin sinucidere, doi din cauza defectării echipamentului, patru cu doar câteva zile în urmă, într-o depresurizare subită a unei arclete lovite de un bolid. Toţi aceştia, împreună cu pasagerii clandestini morţi, erau depozitaţi la morgă. Despre alte patru victime se puteau face doar presupuneri. Unul era un scafandru spaţial care dispăruse pur şi simplu. Ceilalţi trei dormeau într-un vehicul spaţial Shenzhou andocat la capătul unui tub de hamsteri, care fusese lovit de un bolid de mărimea unei măsuţe de cafea şi practic se evaporase. O filmare cu Doob înconjurat de cadavre liofilizate aflate în plutire liberă le-ar fi închis gura conspiraţioniştilor, dar altminteri locul acela nu se recomanda prin nimic.

Pe „aripa” opusă, unde operau cândva panourile solare de la tribord, era un aranjament de module oarecum simetric, folosit de Populaţia Generală în diverse scopuri legate de traiul zilnic sau de muncă. Acestea se conectau la Stivă în cea mai mare parte prin intermediul vechilor module americane: Unity, Destiny şi Harmony. În consecinţă, în jurul lor pluteau de obicei o mulţime de oameni, îndreptându-se dintr-o parte a staţiei spaţiale către alta sau adunându-se la o şuetă ca pe vremuri la automatul de apă din birouri.

Dincolo de Harmony se afla Node X. Celor de la NASA le plăcea să caute nume pentru astfel de lucruri organizând concursuri pentru şcolari, metodă prin care îşi primise numele Harmony, însă proiectul pentru denumirea lui Node X rămăsese fără finanţare înainte de a fi obţinut vreun rezultat, aşa că Node X îi rămăsese numele. Nu i se găsise niciodată un scop real, fapt pentru care devenise locul în care era depozitat echipamentul de biologie – sau mai degrabă conectorul central la care erau andocate modulele de biologie, unul după altul, în ordinea în care fuseseră trimise pe orbită. Partea aceasta a Stivei era foarte aproape de Amalteea şi prin urmare bine protejată, reprezentând deci un loc numai bun pentru depozitarea acelui echipament de neînlocuit, în aşteptarea unor vremuri în care avea să devină folositor. Doob băgă capul în câteva module, sperând să dea de Moira, apoi îşi aminti că, londoneză sadea,

lucra în schimbul al treilea, deci mai avea trei ore bune de dormit – era în jur de punct 5, înainte de revărsatul zorilor la Londra.

După Node X urma MURCOS, al cărui capăt din faţă era fixat la propriu cu şuruburi de Amalteea. Carevasăzică, era ultimul modul din extremitatea anterioară a Stivei. Înainte de Zero, era aproape pustiu. De atunci crescuse şi se dezvoltase, devenind cartierul general din spaţiu al companiei Arjuna Expeditions. Oamenii îi spuneau Colonia Minieră. Conectaseră la ea mai multe module, până îi ocupaseră toate porturile, şi apoi începuseră să ataşeze schelărie şi module adiţionale – rigide şi gonflabile – direct pe suprafaţa Amalteei, la partea posterioară.

Cam la momentul acela uită Doob cu desăvârşire de însărcinarea pe care o primise de la agentul de relaţii publice din Houston şi hotărî să mai stea o vreme pe acolo, să vadă ce se mai întâmpla. La drept vorbind, aceea trebuia să fie secţiunea lui preferată din tot Norul Arcă. Şi totuşi, nu venise niciodată aici, fiindcă o astfel de vizită îi amintea de politică, lucru care îl stresa şi îi tulbura gândurile. Conversaţiile sale de la început cu Luisa îi provocaseră însă revelaţia că poate ignorarea politicii nu era cea mai înţeleaptă strategie pe termen lung. Poate că nu-i păsa lui de politică, dar politicii îi păsa de el. Şi, pe lângă asta, oamenii care chiar lucrau acolo – cei precum Dinah – erau nemaipomeniţi. Nu avea nicio problemă personală cu oamenii. Ar trebui să-şi petreacă mai mult timp cu ei. În momentul acela mai avea trei ore până la finele unui ciclu de veghe. Aproximativ echivalentul unui sfârşit de după-amiază. Era momentul să se aşeze relaxat la o bere. Şi nu existau oameni mai potriviţi să-i ţină companie la aşa ceva decât minerii.

Colonia Minieră era politizată din două motive. Primul dintre ele şi cel mai evident era că originea ei se regăsea într-un parteneriat public-privat a cărui parte privată era Arjuna Expeditions – compania lui Sean Probst. Totul mersese binemersi până dăduse el buzna în N2, călcând pe nervii tuturor şi ridicându-le sângele la cap. Al doilea motiv, unul mult mai tulbure, părea că există un dezacord fundamental în legătură cu ceea ce trebuia să fie Norul Arcă şi cum era de aşteptat să evolueze în anii de după Cerul Alb. Urma să stea pe loc, cu alte cuvinte pe aceeaşi orbită de bază? Să facă tranziţia spre o altă

orbită? Va rămâne laolaltă sub forma unui roi compact, sau se va răspândi? Ori se va diviza în două sau mai multe roiuri diferite, care vor încerca lucruri diferite? Se puteau aduce argumente în favoarea tuturor acestor scenarii şi a multor altora, în funcţie de ce urma să se întâmple cu adevărat în timpul Ploii Solide.

Din moment ce Pământul nu mai fusese niciodată bombardat de o perdea uriaşă de fragmente lunare, nu exista nicio modalitate de a prevedea cum va fi. Modelele statistice îi ocupaseră lui Doob cea mai mare parte a timpului fiindcă ele aveau o mare influenţă asupra alegerii scenariului care merita poate în cea mai mare măsură preparativele făcute pentru el. Ca exemplu simplist: dacă te puteai baza pe Lună să se descompună în pietricele cât bobul de mazăre, atunci strategia cea mai bună era să rămâi pe loc şi să nu-ţi faci cine ştie ce griji cu manevratul. Greu se putea detecta un bolid de mărimea unui bob de mazăre înainte de a fi ajuns foarte aproape, moment în care era probabil prea târziu să mai faci ceva pentru a-l evita. Lovitura unei pietre de mărimea aceea ar perfora o arcletă sau un modul al lui Izzy, dar nu le-ar distruge; oamenii ar putea fi răniţi şi s-ar putea strica nişte echipamente, dar scenariul cel mai prost era acela în care s-ar fi distrus un modul întreg sau o arcletă, provocând şi pierderea unor vieţi omeneşti. Pe de altă parte, în cazul mai probabil în care Ploaia Solidă includea pietre de mărimea unor automobile, case şi munţi, detectarea de la distanţă devenea mai uşoară. Manevrele de evitare erau nu doar fezabile, ci chiar obligatorii.

Sau cel puţin în cazul lui Izzy erau obligatorii. Pentru o arcletă, una singură, nu conta dacă era lovită de o piatră de mărimea unei mingi de baseball sau de una cât un stadion de mare. Ar fi pierit în ambele situaţii. Izzy, pe de altă parte, putea supravieţui în prima dintre ele pierzându-şi câteva module, dar piatra din al doilea scenariu ar fi nimicit staţia spaţială şi probabil ar fi dus la moartea lentă a întregului Nor Arcă. Izzy trebuia să fie capabilă de manevre care s-o scoată din calea unui bolid de mari dimensiuni.

În mintea cuiva fără pregătire tehnică, „manevrele” invocau imagini cu fotbalişti fentându-şi adversarii în teren. Ceea ce aveau arcotecţii în minte era cu mult mai cuminte. Izzy nu era sortită să fie vreodată agilă. Şi chiar de s-ar mişca astfel,

manevrele necesare i-ar irosi o mulţime de combustibil. Dacă apropierea unei pietre suficient de mari ca s-o distrugă era detectată cu suficient timp în avans, Izzy putea să se ferească din calea ei cu o aprindere de motor atât de dibace, încât majoritatea populaţiei sale nici n-ar sesiza-o. Aşadar, perspectiva optimistă asupra felului cum avea să meargă treaba era că Izzy va rămâne undeva aproape de orbita ei actuală, pornindu-şi ocazional propulsoarele ca să se ferească din calea oricărui bolid periculos cu câteva ore sau zile înainte de anticipata coliziune. Se făcea analogia cu un pachebot alunecând printre aisberguri, evitându-le prin schimbări de curs atât de subtile, încât pasagerii din sala de mese nici n-ar observa vinul clătinându-se în cupele de cristal.

Inevitabil, exista şi o viziune mai pesimistă, în care Izzy semăna mai degrabă cu un taur năpustindu-se orbeşte de-a curmezişul unei autostrăzi cu opt benzi aglomerate. În funcţie de cine făcea analogia, taurul putea fi – sau nu – legat la ochi şi/sau şontorog.

Care dintre aceste analogii era mai aproape de adevăr era doar o chestiune de argument statistic în care se împleteau presupuneri despre scara şi distribuţia mărimilor de bolizi, despre volumul variaţiei din traiectoriile lor, despre cât de performante erau radarele cu rază lungă şi cât de buni erau algoritmii care făceau distincţia între sperietorile de tot felul şi hotărau care dintre ele erau periculoase.

Undeva la mijloc, între pachebot şi taurul orb, era fotbalistul care se opintea cu roaba.

Nu conta dacă „fotbal” se referea la varianta europeană sau la sportul american practicat de bărbaţi cu căşti de protecţie. În ambele variante, trebuia să-ţi imaginezi un jucător care încearcă să-şi croiască drum în zigzag printre apărătorii din teren. Unui jucător mai abil i-ar reuşi manevra dacă ar alerga neîmpovărat, însă ar da greş dacă ar fi obligat să împingă o roabă încărcată cu un bolovan. Bolovanul era, bineînţeles, Amalteea, iar roaba era complexul de minerit pe asteroid care fusese construit în jurul ei. Dacă analogia aceasta era cea mai apropiată de adevăr, atunci roaba trebuia abandonată.

Imaginea era atât de clară şi de îngrijorătoare, încât unii începuseră să argumenteze în favoarea abandonării Amalteei încă din Ziua 30. Analiştii mai ponderaţi atrăgeau atenţia că,

dacă se aplică analogia cu pachebotul, nu era nevoie de măsuri atât de drastice, iar dacă Izzy era un taur orb şi olog pe o şosea, ele oricum nu mai aveau niciun rost.

Doob îşi avea propria-i idee preconceptă, una izvorâtă de-a dreptul dintr-un anume embrion congelat, şi anume că trebuia păstrată cu orice preţ Colonia Minieră. Când încercă să-şi elimine prejudecata şi să privească modelele predictive şi informaţiile într-un fel pe de-a-ntregul obiectiv, conchise că treaba nu era încă lămurită. Aşadar, discuţiile tehnice pe acest subiect se dovedeau a fi sterile, mai puţin în măsura în care dezvăluiau prejudecăţile pe care le aduceau cu ei participanţii. Şi aici era punctul în care lucrurile începeau să devină dificile pentru el personal, fiindcă nu putea înţelege de ce ar nutri cineva o prejudecată diferită de a lui. De ce nu şi-ar dori cineva să păstreze Colonia Minieră? Ce era în mintea lor? Cum ar putea Norul Arcă, şi specia umană odată cu el, să aibă vreun viitor fără uneltele şi potenţialul de acolo?

În orice caz, controversa avea ramificaţii care se prelungeau în multe aspecte aparent mundane ale programului Norul Arcă. Dacă Izzy urma să facă manevre cu Amalteea ataşată de ea, atunci structura care ţinea bolovanul fixat de staţia spaţială trebuia să fie rezistentă. Altfel spus, cu cât era mai rezistentă, cu atât mai eroice erau manevrele care se puteau realiza fără s-o rupă. Capacitatea de a executa astfel de manevre dicta o mai mare probabilitate de supravieţuire a lui Izzy, şi astfel cererile pentru lucrări suplimentare la întărirea structurii aveau un fel de forţă autojustificatoare. Dimpotrivă, o structură mai slabă limita capacitatea de manevră şi sporea riscul de a fi nevoiţi să se descotorosească de Colonia Minieră ca să supravieţuiască. Şi de ce să consumi resursele limitate ca să întăreşti un subansamblu care oricum urmează să fie abandonat? Aceeaşi dinamică a argumentării se producea în cazul propergolului. Era necesar în cantitate mai mare pentru manevrarea unei Izzy cu ditamai stânca ataşată de ea, ceea ce însemna că rămânea mai puţin disponibil pentru arclete, limitându-le autonomia şi raza de acţiune. Aşa se face că legile fizicii conduceau politica spre extreme de tipul „debarasaţi-vă imediat de bolovan” sau „păstraţi bolovanul cu orice preţ”.

Colonia Minieră se compunea acum din opt module plus un dom gonflabil care era ataşat direct de asteroid. Roboţii

petrecuseră câteva săptămâni sudând un inel cu diametrul de trei metri pe un şanţ circular săpat tot de ei pe suprafaţa Amalteei. Domul fusese cuplat la inel în urmă cu vreo sută de zile, apoi umplut cu aer respirabil. Nu era un mediu prea călduros, deoarece asteroidul era rece şi cobora temperatura aerului din interiorul domului. Iar multe dintre operaţiunile executate în mod normal de roboţi produceau gaze care erau toxice sau cel puţin iritante. Dar altul era scopul pentru care fusese instalat acest dom. El trebuia să reţină şi să refolosească gazele utilizate de arzătoarele cu plasmă ale roboţilor, permiţând excavarea şi remodelarea asteroidului mult mai rapid decât fusese posibil în zilele de la început, când toate aceste gaze se scurgeau în spaţiu. De atunci, efectivul de roboţi al lui Dinah fusese mult întărit cu versiuni mai noi şi mai bune ale modelelor de bază trimise de pe Pământ. Iar Dinah însăşi administra acum o echipă de doisprezece, lucrând în schimburi zi şi noapte. Extinseseră tunelul pe care îl săpase ea în asteroid cu mult timp în urmă ca să-şi protejeze de radiaţiile cosmice plăcile cu circuite, progresând cu lentoare în scobirea asteroidului şi cărând fărâme de metal până la un cuptor de topit mai mare şi mai bun, care le transforma în oţel. Întrucât un asemenea material nu era prevăzut în planul general al lui Izzy, oţelul produs era utilizat la consolidarea structurii de legătură dintre Amalteea şi Izzy, realimentând în acelaşi timp disputa politică.

Doob traversă plutind câteva module ale Coloniei Miniere, întrebând lumea unde era Dinah şi primind răspunsuri evazive. Când făcu o mişcare în direcţia atelierului ei, simţi cum mai creşte cu o treaptă tensiunea nervoasă din jur şi nu înţelese de ce, până când apăru Markus Leuker, care se opri să îl salute şi îl prinse într-o măruntă discuţie amicală. Trăgea de timp, îşi dădu seama Doob, pentru ca Dinah să aibă parte de câteva minute de intimitate.

Se ştia de câteva luni că Dinah făcea sex cu Markus, activitate căreia în Izzy i se spunea „escaladă pe Daubenhorn”. Şi despre alte două femei se ştia că ajunseseră pe culmea aceea, la scurt timp după sosirea lui Markus, dar mai târziu rămăsese numai şi numai al lui Dinah. După standardele organizaţiilor de la sol, fie ele corporatiste ori militare, o relaţie sexuală între şef şi subordonat însemna o şocantă încălcare a standardelor etice.

Dar, peste o lună, fiecare fiinţă umană avea să-i fie, practic, subordonată lui Markus, ceea ce îl obliga fie să nesocotească regula, fie să rămână celibatar pentru tot restul vieţii. Nimeni dintre cei care îl cunoşteau suficient de bine nu considera că varianta a doua era realistă, asta dacă nu cumva se supunea operaţiei chirurgicale de îndepărtare a testiculelor (procedură pe care anumite persoane din Izzy tânjeau s-o vadă executată). Aşa stând lucrurile, exista o anumită logică în faptul că rămăsese, după un timp destul de scurt, doar cu Dinah. O fi fost lipsit de etică, dar cel puţin ştia toată lumea cum stăteau lucrurile. Pe Dinah n-o credea nimeni fraieră; nicio persoană întreagă la minte nu şi-ar fi făcut griji pentru ea că s-ar putea simţi cumva constrânsă sau hărţuită. Iar reversul medaliei era că lumea se simţea mai liniştită ştiind că Dinah nu ieşea la vânătoare. După standardele lumeşti ale bârfelor din Izzy, flirtul ei cu Rhys Aitken fusese senzaţional, iar despărţirea, un subiect pe cinste, detaliat în tabloide londoneze. După aceea nu mai putea nici să bea cafea cu vreun membru de sex masculin al echipajului fără să stârnească şopăcăieli. Faptul că se afla, fără urmă de îndoială, în barca lui Markus simplifica enorm lucrurile. Şi totuşi, relaţia trebuia tratată în continuare ca şi când nu exista, de aceea Markus şi Doob erau nevoiţi să ia parte la şarada asta.

— Nu ştiu dacă ai auzit, îi spuse Doob, dar a izbucnit un conflict la sol, între spaţioport şi plajă.

Era limpede că Markus nu auzise, ceea ce nu era deloc surprinzător, având în vedere că (a) nu era problema lui şi (b) fusese ocupat cu altele. Cum era de aşteptat, se simţea destul de relaxat în momentele acelea şi dură o vreme până reuşi să-şi canalizeze formidabila putere de concentrare asupra chestiunii despre care era vorba.

— Nu-mi vine să cred că vor lăsa lucrurile să ajungă aşa departe, spuse el.

— Preşedinta a făcut o declaraţie. Arăta de ziceai că mestecă şuruburi.

— O guvernare care se află în mâna unor persoane a căror soartă e pecetluită nu-i lucru de glumă, spuse Markus, dar presupun că acelaşi lucru se poate spune şi despre venezueleni.

Oftă.

— Mă întreb dacă n-ar trebui să găzduim nişte arconauţi

venezueleni. Precis s-ar găsi câţiva destupaţi la minte.

— Asta ar fi funcţionat acum câteva zile, spuse Doob, dar între timp s-a transformat într-o situaţie de-aia gen „nu negociem cu teroriştii”.

O umbră de zâmbet caustic se ivi pe buzele lui Markus. Îşi curăţase faţa cu şerveţele umede din cele pe care le foloseau toţi; Doob simţea mirosul de parfum industrial cu care erau impregnate.

— Bine’nţeles, spuse el, n-ar fi o idee bună să se stabilească un precedent de care să se poată abuza în următoarele trei săptămâni.

Gluma aceea, câtă era, ar fi fost complet inacceptabilă dacă ar fi rostit-o în public, sau chiar şi într-o şedinţă, prin urmare era un fel de a-i spune lui Doob: „Eşti printre oamenii mei de încredere”. Doob nu era un lider, dar era fascinat de cei care erau lideri şi de felul cum îşi făceau treaba.

— Ivy descifrează ramificaţiile situaţiei în care nu avem arcletele alea, proviziile alea.

— Slavă domnului c-o avem pe Ivy, spuse Markus.

De când dobândise comanda Norului Arcă, nu pierduse nicio ocazie de-a o lăuda – încă o abilitate despre care Doob socotea că probabil le era inculcată liderilor în cine ştie ce misterioasă Academie a Liderilor care îi scotea pe bandă rulantă. Mai degrabă era vorba de un instinct.

— Ei, mie îmi începe ziua de lucru, continuă Markus. Mulţumesc că m-ai pus la curent.

Markus, ca mulţi alţi europeni, lucra în schimbul al treilea, ceea ce însemna că de fapt îşi începea ziua cu câteva ore mai devreme.

— A mea e pe sfârşite, spuse Doob. Mă gândeam să mă îmbăt cu nişte mineri.

— Nici c-ai să găseşti oameni mai buni pentru treaba asta, spuse Markus, făcând cu ochiul. Probabil iese şi Dinah într-un minut. Cred c-o să se bucure să te vadă.

Apoi scoase telefonul din buzunarul salopetei şi îşi concentră atenţia asupra ecranului, în timp ce se ajuta de cealaltă mână ca să se tragă afară din modul şi să pornească mai departe prin Stivă.

Doob rămase plutind în mijlocul MURCOS-ului. Singurul lucru care îl despărţea de Dinah era o draperie opacă. Tocmai se

pregătea să spună „Cioc, cioc!” când auzi un şir de bipuri dintr-o boxă aflată de cealaltă parte. Se recepţiona o transmisie în cod Morse, pe care nu avea pregătirea necesară ca s-o înţeleagă. Dinah nu scosese niciun zgomot până la momentul acela, dar acum o auzea cum începe să se mişte, extrăgându-se din sacul de dormit. Îşi spuse că poate nu era cazul s-o deranjeze chiar acum şi preferă să meargă să-şi verifice e-mailul.

•

Dinah lucra în primul schimb, aşadar momentul acela reprezenta pentru ea mijlocul după-amiezii; în mod tradiţional, era ora la care începea să se simtă puţin cam toropită, chiar şi atunci când Markus n-o ajuta deloc să se relaxeze. Simţea că n-ar fi o idee bună să tragă un pui de somn, pe de o parte pentru că avea de lucru, iar pe de altă parte pentru că ar fi atras şi mai multe bârfe decât circulau deja. Îl auzea pe Markus sporovăind cu Dubois Harris de cealaltă parte a draperiei. Ştia că trăgea de timp în folosul ei, ca să-i dea ocazia să se adune; aprecie gestul şi profită din plin, alunecând în zona liminală dintre moţăială şi veghe, până începu să-i piuie radioul. Îşi dădu seama pe loc că nu era Rufus; îi era evident din „caligrafia” transmisiei. Era plăpândă şi în mod clar nu era opera unui radioamator experimentat.

Îi veni o idee care o făcu să deschidă ochii: poate mesajul venea de la sursa cunoscută drept Trollul Spaţial. Sintagma aceasta pornise de la Rufus, care o menţionase pentru prima dată cu câteva zile în urmă: „Aţi auzit de Trollul Spaţial?” Era numele pe care i-l dăduse unui transmiţător pe care începuse să-l recepţioneze recent şi care se potrivea cu ceea ce auzea acum Dinah.

Se propulsă afară din sac, dădu mai tare volumul aparatului de recepţie şi ascultă în timp ce trăgea pe ea un tricou şi o pereche de pantaloni cu şiret. Semnalul părea că vine de la un transmiţător improvizat. Deţinătorul lui avea o înţelegere superficială a practicilor şi a etichetei din lumea transmisiilor radio în undă continuă (care utilizează codul Morse). Punctele şi liniile lui erau perfect formate şi se succedau rapid, ceea ce dovedea că folosea o tastatură de computer şi o aplicaţie care convertea automat în Morse apăsarea unor taste. Trimitea o mulţime de QRK-uri şi QRN-uri, care erau interogări despre puterea propriului său semnal şi despre cantitatea de

interferenţe pe care le suferea. Era deci puţin cam nesigur în privinţa calităţii echipamentului său.

Din câte spunea Rufus, imediat ce te apucai să-i răspunzi la transmisie, Trollul Spaţial începea să-ţi expedieze un potop de QRS-uri, însemnând „te rog să transmiţi mai lent”, o dovadă în plus că era un novice care folosea tastatura de computer ca să formeze grupurile de litere, dar nu prea se pricepea la descifrarea răspunsurilor pe care le primea. Transmitea pe o singură frecvenţă, cea pe care o folosise Rufus, până cu vreun an în urmă, în general pentru a lua legătura cu Dinah. Ajunsese cunoscută pe tot Internetul în urma unui reportaj despre familia MacQuarie, şi astfel, timp de câteva săptămâni, fusese aproape de nefolosit, fiindcă orice radioamator de pe planetă încercase s-o folosească pentru a lua legătura cu Dinah. Apoi, când începuse să umble zvonul că alde MacQuarie, *père et fille,* n-o mai foloseau, aproape că fusese lăsată în părăsire, cu excepţia câtorva inşi care nu păreau la curent cu evenimentele, ca de pildă Trollul Spaţial. În orice caz, Rufus îşi reluase activitatea de monitorizare a acelei frecvenţe, iar Dinah făcea acum acelaşi lucru. Ea nu ascultase personal nicio transmisie a Trollului Spaţial. Şi nici nu era de mirare. Antena ei nu se compara cu cea pe care şi-o instalase Rufus deasupra minei, iar receptorul ei era un fel de proiect ştiinţific de clasa a cincea. Exceptând momentul în care Izzy traversa meridianul pe care se afla Rufus, fiecare dintre ei „asculta” staţii diferite.

Din spusele lui, purtarea unei conversaţii cu Trollul Spaţial necesita răbdare sau simţul umorului. Faptul că nişte radioamatori novici frecau menta pe unde radio, lucru care l-ar fi umplut de spume pe Rufus cu câţiva ani în urmă, părea acum doar o marcă a vremurilor. Era firesc ca lumea să devină interesată de radioamatorism; era de aşteptat ca Internetul să pice imediat ce se pornea Ploaia Solidă. Şi bineînţeles că mulţi dintre ei erau novici.

Când începuseră în sfârşit să poarte o conversaţie inteligentă, Rufus îi trimitea QTH, care însemna „unde eşti?”, şi primea drept răspuns QET. Era un cod Q neoficial, un fel de glumă răsuflată, cu sensul „nu pe planeta Pământ”.

Acesta era motivul pentru care Rufus îi spunea individului Trollul Spaţial. Fiindcă, printre alte ciudăţenii, nu avea indicativ, sau cel puţin nu folosea niciunul. Semnalul pe care îl auzea

acum Dinah era QRA QET, repetat o dată la câteva secunde; însemna, în esenţă, „Salut, sunt E.T., ascultă cineva?”

De regulă, Dinah îşi păstra închisă partea de transmisie a echipamentului cât timp nu o folosea. Acum îi dădu drumul, dar avu grijă să-şi ţină mâna departe de cheia telegrafică de alamă. Pânditul şi ascultatul erau inofensive, dar imediat ce ar fi atins obiectul acela, Trollul Spaţial ar fi auzit un bip de răspuns, iar după aceea cine ştie dacă ar mai fi reuşit să scape de el. Aşa însă, era mai probabil ca el să renunţe după o vreme. Atunci ar putea să-i transmită lui Rufus, care urma să apară deasupra orizontului în câteva minute, şi să-l anunţe că auzise şi ea semnalul misteriosului „extraterestru”. Ar fi un pretext numai bun pentru câteva minute de amuzament. Părea că lui taică-său i-ar prinde bine aşa ceva.

Era evident de multă vreme că el şi câţiva dintre prietenii lui din industria mineritului puseseră pe picioare o operaţiune serioasă de pregătire în vederea unei şederi prelungite în subsolul Pământului. Nu erau nici pe departe singurii care se gândiseră la asta; peste tot în lume, oamenii săpau găuri în sol. Majoritatea aveau să moară în primele ore sau zile de la începutul Ploii Solide. Construirea unui complex subteran care să se poată autoîntreţine timp de mii de ani era o operaţiune de care puţine organizaţii erau capabile, poate niciuna. Cele mai multe dintre ele erau guvernamentale sau militare. Dar, dacă exista vreun grup de persoane particulare în stare de aşa ceva, acela era reţeaua lui Rufus. Întrebările pe care i le tot pusese el lui Dinah în ultimii doi ani nu lăsau loc de speculaţii. Tot ceea ce cunoşteau experţii din Izzy despre sustenabilitatea pe termen lung a ecosistemelor artificiale îi era acum cunoscut şi lui Rufus.

Cu mintea la Rufus şi la mâna lui, Dinah băgă de seamă că transmisia Trollului Spaţial se schimbase. În loc de familiarul QRA QET, începea acum cu QSO, care în acest context însemna „poţi să comunici cu...?” Urma un indicativ care nu îi era familiar, pe care nici nu îl recunoştea ca fiind indicativ, fiindcă era prea lung: un şir de cifre şi litere care nu respectau niciuna dintre convenţiile standard ale indicativelor radio.

Când transmisia se repetă a treia oară, şi-o notă: douăsprezece caractere în total, practic o înşiruire aleatorie de cifre şi litere. Dar observă că toate literele erau cuprinse între A şi F. Era un indiciu solid al faptului că era vorba de un număr

exprimat în formă hexazecimală: un sistem tipic pentru programatori.

Faptul că avea douăsprezece caractere era un alt indiciu. Cipurile de reţea folosite de aproape toate computerele aveau adrese unice în acelaşi format: douăsprezece caractere hexazecimale.

Iar în momentul acela Dinah avu o senzaţie ciudată la ceafă, pentru că primele caractere din şirul acela i se păreau cunoscute. Cipurile de reţea se produceau în loturi mari şi fiecărui cip din succesiune i se atribuia o adresă unică. Aşadar, la fel cum automobilele Ford care ies de pe linia de asamblare într-o anume săptămână pot avea numere de serie care încep cu câteva caractere identice, şi cipurile de reţea dintr-un lot anume încep toate cu câteva caractere hexa identice. Unele dintre cipurile folosite de Dinah erau hardware ieftin, produs în masă pentru uz terestru, dar mai avea şi câteva rezistente la radiaţii, pe care le strângea într-o cutie ecranată, ţinută într-un sertar de sub staţia de lucru.

Deschise acel sertar, trase afară cutia şi scoase din ea o mică placă verde cu circuite imprimate, cam de mărimea unei lame de gumă de mestecat, pe care erau montate diverse cipuri. Direct pe placă era tipărită cu majuscule albe adresa MAC. Iar primele şase caractere se potriveau cu cele din transmisia provenită de la Trollul Spaţial.

Întinse mâna spre cheie şi transmise QSO, care în context însemna „da, pot să comunic cu...”, iar apoi introduse adresa MAC completă a micuţei plăci pe care o ţinea în mână – diferită de cea din transmisia originală. Era un fel de a spune „nu, nu pot să comunic cu cea pe care ai menţionat-o, dar pot să comunic cu astălaltă”.

QSB, veni răspunsul. „Semnalul tău începe să se piardă”. Apoi QTX 46, despre care ghici că însemna ceva de genul „Vei mai fi disponibilă pe frecvenţa asta peste patruzeci şi şase de minute?” Oricine din Izzy putea înţelege din asta: „O să te caut din nou după ce vei ocoli cealaltă jumătate de planetă”.

QTX 46, răspunse ea. „Da”.

Traversară terminatorul, care la momentul acela diviza Pacificul într-o fâşie diurnă şi una nocturnă.

CU CINE NAIBA STAI DE VORBĂ?

Era o transmisie de la Rufus, tare şi răspicată. Dinah se uită pe fereastră şi văzu Coasta de Vest a Americii de Nord strecurându-se dinspre linia orizontului către ei, vizibilă sub forma unui desen de lumini care contura aglomerările urbane din delta fluviului Fraser, Puget Sound, fluviul Columbia, Golful San Francisco. Ceea ce însemna că Alaska avea vedere directă la Izzy.

— Cioc, cioc! se auzi vocea lui Dubois Harris prin draperie.

Aştepta acolo de multă vreme.

— Intră, spuse Dinah.

Şi îi transmise un mesaj scurt lui Rufus, glumind despre Trollul Spaţial şi spunându-i că va relua legătura cu el mai târziu. Verifică aplicaţia ceas de pe ecranul computerului. Era aproape punct 7, prin urmare 7:00 la Londra, prin urmare zece seara pentru Rufus, în Alaska.

Urmă o conversaţie oarecum confuză şi dezlânată, Dinah încercând să păstreze o continuitate de idei cu Doob, în timp ce făcea faţă şi unor întreruperi sporadice, dar revendicative, din partea lui Rufus.

— Tocmai s-a petrecut ceva cam ciudat la radio, spuse ea. Vrei ceva de băut? La tine e seară, nu?

— Vreau de băut mai tot timpul, spuse Doob. Hai să nu ne facem griji pentru asta acum. Ce s-a petrecut?

Dinah îi relată întâmplarea. Doob păru cam confuz la început, poate din cauza atâtor termeni din jargonul radioamatorilor, dar deveni atent când ea îi arătă adresele MAC.

— Explicaţia cea mai simplă, sugeră el, e că ai de-a face cu un troll care se distrează pe seama ta, atâta tot.

— Dar de unde să ştie un troll adresele astea MAC? Că doar nu le facem publice... nu vrem să ne hackerească cineva de la sol roboţii.

— Oamenii de la PR au fost pe-aici, nu-i aşa? Au făcut fotografii cu tine şi cu laboratorul tău de robotică. Nu se poate să se fi făcut vreo poză când aveai cutia aia deschisă şi nişte plăci dintr-alea cu circuite să fi fost vizibile?

— Doob, aici nu-i gravitaţie. Nu pot să las lucruri împrăştiate pe birou.

— Fiindcă, evident, ce se petrece aici e că vrea cineva să discute cu tine pe un canal privat...

— Şi îşi dovedeşte identitatea menţionând numere pe care nu le-ar putea cunoaşte decât o mână de oameni. M-am prins.

— Şi nu zic decât că un troll foarte sofisticat s-ar uita după nişte detalii de-astea, pe fundalul unei fotografii publicitare de la NASA, ca să te fraierească.

— S-a notat, spuse Dinah. Dar mă-ndoiesc.

— Atunci, cine crezi că e?

— Sean Probst. Cred că-i expediţia *Ymir.*

Doob se uită la ea cu un aer zăpăcit.

— Frăţioare, nu m-am mai gândit la ăştia de-o mie de ani!

•

Era ciudat că o poveste atât de epopeică şi de dramatică precum călătoria lui *Ymir* putea fi uitată, dar astea erau vremurile.

Nava încetase să mai comunice şi apoi dispăruse pe fundalul Soarelui, cam la o lună după ce părăsise orbita joasă a Pământului (LEO), în jurul Zilei 126. Câteva instantanee obţinute cu telescoape optice confirmau că făcuse tranziţia spre o orbită heliocentrică, lucru care putea să se fi întâmplat accidental sau ca rezultat planificat al unei aprinderi controlate. Presupunând că îşi urma planificarea originală, *Ymir* trebuia să fi făcut la acel moment aproape două ocoluri complete în jurul soarelui. De vreme ce orbita lui era mult în interiorul celei a Pământului – periheliul era la jumătatea distanţei dintre orbitele lui Venus şi Mercur –, ar fi terminat cele două ocoluri în ceva mai mult de un an, atingând în treacăt orbita Scheletului lui Greg – cometa Grigg-Skjellerup – cu câteva sute de zile în urmă. Dar asta s-ar fi întâmplat când se afla de cealaltă parte a Soarelui faţă de Pământ, fiind dificil de observat. Următorul eveniment ar fi fost un flecuşteţ, impregnarea nucleului cometei, sau a unei bucăţi din el, cu un reactor nuclear expus la capătul unei prăjini, şi apoi pornirea lui, ca să genereze propulsie prin eliminarea unui nor de aburi pe gaura de acces. Ar fi executat o „aprindere” de mare putere – scoţând barele de control ale reactorului, pornindu-l şi eliberând un nor de aburi – care ar fi modificat traiectoria cometei cu aproximativ un kilometru pe secundă, suficient cât s-o facă să intre în coliziune cu Pământul, sau cel puţin cu L1, câteva sute de zile mai târziu. Coordonarea temporală era ciudată şi mulţi bodogăniseră pe seama ei, întrebându-se de ce nu plecase Sean după altă cometă sau de

ce nu proiectase alt curs, care să-l fi putut aduce acasă ceva mai devreme. Dar cei care ştiau cum stă treaba cu sistemul solar înţelegeau că era un noroc aproape miraculos ca o cometă, *oricare,* să se afle în poziţia potrivită pentru a fi prinsă şi mutată într-un interval de timp atât de scurt. Caracterul de improvizaţie grăbită al expediţiei *Ymir,* care iscase atâtea controverse, fusese impus de calendarul implacabil al mecanicii cereşti. Timpul, fluxul şi cometele nu stau să îl aştepte pe om. Şi chiar dacă ar fi fost posibilă aducerea unei comete într-un timp mai scurt, ar fi fost un lucru nesăbuit şi o imposibilitate din punct de vedere politic. Dacă se întâmpla să fie calculele greşite şi cometa se izbea de Pământ? Carevasăzică, planul expediţiei *Ymir* era singurul cu şanse de reuşită.

Asta dacă se derula în direcţia cea bună. Şi întrucât cea mai mare parte a acţiunii – întâlnirea cu cometa şi „aprinderea" motorului cu aburi propulsat nuclear – avusese loc pe când se afla de cealaltă parte a Soarelui, situaţia misiunii fusese nesigură până cu câteva luni în urmă, când observaţiile astronomice dovediseră cu certitudine schimbarea de traiectorie a cometei Grigg-Skjellerup – lucru care nu s-ar fi putut întâmpla decât ca rezultat al unei intervenţii umane. Cometa se îndrepta direct către ei. Ar fi declanşat o stare de panică în masă pe Pământ dacă Pământul n-ar fi fost deja condamnat. De atunci urmăriseră cum orbita ei convergea lent cu cea a Pământului şi calculaseră momentul când avea să dispară din nou pe fundalul Soarelui când ajungea la L1. Atunci reactorul trebuia repornit, fiind nevoie de o „aprindere" colosală ca să sincronizeze orbita lui *Ymir* cu orbita Pământului şi să piloteze vehiculul prin L1 şi pe o elipsă lungă, care avea să-l aducă în calea lor.

•

— Mă gândesc la ei în fiecare zi, răspunse Dinah.

— Când ar trebui să ajungă la L1?

— Din clipă-n clipă... dar o să fie o igniţie lungă, s-ar putea să tot accelereze câte puţin timp de câteva zile, în loc să încerce brusc, dintr-un singur impuls.

— Are logică, spuse Doob. O manevră unică la acceleraţie mare ar putea să spargă gheaţa. Când au comunicat ultima dată?

— În banda X? *Adevăratul* radio? La câteva săptămâni după ce-au plecat. Acum aproape doi ani. Dar e clar că mai trăiesc.

Deci probabil li s-o fi defectat radioul.

— Păi, hai să mergem pe teoria asta, sugeră Doob. Le-ar fi imposibil să improvizeze un radio nou care să transmită la o asemenea distanţă. Toată speranţa lor ar fi să inventeze ceva care ar putea să funcţioneze când vor ajunge mai aproape... şi să se mulţumească cu o lăţime de bandă mai mică.

— Tata vorbea pe vremuri despre emiţătoarele cu scântei, spuse Dinah. Era o tehnologie pe care o foloseau...

— Înainte de tranzistori şi de tuburile vidate. Da!

Dinah telegrafie spre Pământ:

ÎŢI SUNĂ CUMVA QET CA UN SCÂNTEIETOR DE PE VREMURI?

Rufus răspunse:

DACĂ MĂ GÂNDESC BINE DA.

— Au luat cu ei câţiva roboţi de-ai mei, spuse Dinah. N-ar avea nevoie decât să-şi noteze adresele MAC de pe plăcile de interfaţă ale roboţilor şi-ar avea un soi de dovadă rudimentară a identităţii. De fapt...

Şi se apucă să deschidă o parte dintre datele pe care le înregistrase cu aproape doi ani în urmă, numere de serie ale roboţilor şi ale pieselor repartizate lui Sean şi echipajului său. În câteva minute reuşi să confirme că adresa MAC sosită de câteva minute prin cod Morse se potrivea cu a unui robot care fusese luat în *Ymir.*

— Cine are acces la fişierul pe care l-ai consultat? întrebă Doob, care continua să joace rolul de avocat al diavolului.

— Glumeşti? Ştii cum e Sean când vine vorba de criptare şi de-astea? Tot materialul ăsta e ţinut sub şapte lacăte. Adică, sunt convinsă că NSA[23] ar putea să intre, dar nu vreun oarecare pus pe glume.

— Încercam şi eu, spuse Doob. Pare teribil de întortocheat, atâta vreau să zic. De ce nu transmite pur şi simplu ceva gen: „Salut, Dinah, sunt eu, Sean, mi s-a stricat radioul?” Mi s-ar părea mai uşor aşa.

— Trebuie să înţelegi cum e Sean, spuse Dinah. Poftim. Tot ce

[23] National Security Agency, Agenţia de Securitate Naţională a SUA.

trimite el pe canalul ăsta se transmite practic pe tot Pământul. O să apară pe Internet... toată lumea o să fie la curent cu treburile lui. Habar n-are care e situaţia. Acolo, la el, nu există internet şi radioul lui a picat de multă vreme. Nu ştie nici măcar dacă mai e cineva în viaţă aici, pe orbită. Sau dacă n-o fi fost vreo lovitură de stat militară, ceva. Nu vrea să se mai întoarcă aici dacă ne-am transformat cumva în Imperiul Klingonian.

— Cred că ai dreptate. Vrea să se strecoare uşurel, să încerce marea cu degetul.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Dinah înregistra un nou mesaj de la QET. Începea cu RTFM5 şi numărul 00001, continuând cu o serie aparent fără sens de litere aleatorii.

— Singura parte pe care o înţeleg e „citeşte dracului manualul”, spuse Dinah, după care vine numărul 5.

— A luat vreun manual cu el?

— A luat o mulţime de lucruri, de la inginerii din Seattle, şi-a mai lăsat şi câteva pe-aici...

— Dinah, ai aşa o privire absentă...

— Îmi aduc aminte că l-am întrebat: „De ce-ai printat toate astea, de ce n-ai folosit stickuri de memorie, ca toată lumea?” şi el a zis: „Când deţii o companie spaţială, ai nişte avantaje”.

Îl găsi după câteva minute de scotocit prin cutiile de depozitare: şase caiete mecanice, volumele 1-6 din Manualul Angajatului la Arjuna Expeditions. Era un teanc de treizeci de centimetri grosime.

Doob scăpă un fluierat.

— La cât e costul pe kilogram când lansezi lucruri în spaţiu, probabil că ăsta valorează mai mult decât *Biblia* lui Gutenberg, care a sosit săptămâna trecută.

Deschiseră direct volumul 5, care în cea mai mare parte arăta ca orice alt manual al angajatului corporatist. Dar între politica referitoare la hărţuirea sexuală şi codul vestimentar exista un fascicul gros de vreun centimetru şi jumătate care nu conţinea nimic lizibil. Pe toate paginile erau tipărite secvenţe aleatorii de majuscule în grupuri de câte cinci, coloană după coloană, rând după rând, de sus până jos. Fiecare pagină era numerotată în partea de sus, începând cu 00001.

— Asta-i porcăria aia de cod secret din nu ştiu ce aventură pentru puştani pe care-l folosea Larz mereu, spuse Dinah. Dar să fiu a naibii dacă ştiu...

— Mi-e jenă să spun că ştiu exact ce e, spuse Doob. Astea sunt chei de unică folosinţă[24]. E cel mai simplu cod cu putinţă, dar şi cel mai dificil de spart, dacă-l foloseşti corect. Dar trebuie să le ai pe astea.

Şi foşni în mână pagina 00001.

După ce Doob îi explică felul cum funcţiona, Dinah începu cu succes să decripteze manual mesajul, dar după câteva minute Doob scrisese deja în Python un script care să-i uşureze munca.

— Am venit aici cu gândul să beau ceva şi să stau la o şuetă despre mineritul pe asteroizi, spuse el.

— Of, mai lasă bombănitul... e mult mai interesant aşa! spuse Dinah.

Mesajul spunea:

DOI ÎN VIAŢĂ. PROPULSIE MAXIMĂ. TRIMITEŢI RAPSIT.

— Erau şase în echipajul iniţial, nu? întrebă Doob.

— S-o fi întâmplat ceva, precis. Poate i-a lovit o piatră sau ceva, le-a stricat antena, au pierdut nişte oameni. Poate a ajuns radiaţia la ei.

— Mă rog, s-ar părea că se întorc.

— Mda, dacă nu...

— Dacă nu ce?

— Dacă nu cumva vrea doar să rămână la L1. Ar fi mult mai sigur acolo, ce dracu'. Nu cred c-o să ajungă vreo aşchie de Lună atât de departe.

Doob reciti mesajul.

— Ai dreptate, spuse el. Nu spune decât că au pornit propulsia. Nimic despre transferul înapoi pe orbita joasă a Pământului. După care cere o raportare a situaţiei.

Îşi acoperi faţa cu mâinile şi îşi frecă obrajii.

— Mă lasă puterile. Acum trebuia să fiu pe Skype cu familia.

— Şterge-o de-aici, spuse Dinah. Pot să lucrez eu la raport. Şi acum pot să-l şi codific, dacă tot mi-ai arătat cum se face.

Doob îşi luă avânt şi pluti spre ieşire, dar ajuns acolo se prinse în loc şi se întoarse.

— Aş putea să-mi dau seama şi singur, spuse el, dar e târziu. Poate îţi vine ţie vreo idee. Dacă Sean intră pe orbita aia de

[24] *One-time pads* (OTP) sau sistemul de criptare Vernam, considerat cel mai sigur din lume.

transfer de la L1 încoace, cât durează până apare aici?

— Treizeci şi şapte de zile, răspunse Dinah.

— Vreo şaptesprezece zile după ce porneşte Ploaia Solidă, remarcă Doob. Ciudată sincronizare.

Dinah îi întoarse privirea. Nu spuse nimic, dar el înţelese la ce se gândea: „Măcar de-ar fi această sincronizare ciudată problema noastră cea mai mare”.

— Bine. Mersi, Dinah.

— Data viitoare, spuse ea, şi, folosindu-şi degetul mare şi degetul mic, făcu gestul care sugera datul paharelor pe gât.

— Data viitoare, încuviinţă el şi se împinse să iasă pe lângă draperie.

Dinah se uită la ceas. Acum, când ştia cu aproximaţie pe unde se afla *Ymir,* înţelegea distribuirea temporală a transmisiilor. Într-un anumit fragment al fiecărei perioade orbitale de nouăzeci şi trei de minute, Izzy se afla de partea nepotrivită a Pământului şi nu putea recepţiona semnalul lui Sean. Fiecare perioadă de întrerupere a comunicaţiilor era urmată de o fereastră în care puteau să converseze. Tocmai consumaseră o fereastră cu notarea şi decriptarea transmisiei lui, iar acum se pregăteau să intre iar în perioada de întrerupere. Cât dura pauza, Dinah avea timp să scrie un mesaj scurt şi să-l încripteze folosind următoarea cheie unică.

Nu-i era însă prea clar ce să-i scrie. Putea să-i furnizeze nişte date fireşti, ca numărul de arclete aflate la momentul acela pe orbită, numărul de oameni, câţi roboţi avea în funcţiune. Dar suspecta că Sean ar fi vrut altfel de informaţii. El ar fi vrut să ştie ce s-ar întâmpla dacă şi-ar face apariţia, peste treizeci şi şapte de zile, cu un munte de gheaţă. Norul Arcă avea la ce să-l folosească, asta era clar. La rândul lui, Sean avea nevoie de Norul Arcă; doi inşi într-o navă spaţială, împingând o minge uriaşă de gheaţă, nu însemna o civilizaţie sustenabilă. Însă Sean avea să fie prudent. Precis avea să ceară el ceva. Avea să ceară o înţelegere.

Avea să ceară o înţelegere cu iubitul lui Dinah.

Pas cu pas. Doar câteva statistici de bază dacă îi trimitea, şi ar fi ocupat cu ele toată fereastra următoare de transmisie. În loc s-o ia razna tot făcându-şi griji cu strategia pe termen lung, Dinah se concentră pe această idee în timpul următoarei perioade de întrerupere, compunând un mesaj cât mai concis cu

putinţă şi apoi codificându-l cu ajutorul scriptului de Python al lui Doob.

Punctul L1 al sistemului Pământ-Soare era plasat pe o linie dreaptă dintre cele două corpuri cereşti. *Ymir* era plasat la L1. Aşadar, în linii mari, când Izzy cotea pe după emisfera întunecată a Pământului şi apărea în lumina Soarelui însemna că puteau „să vadă" L1 şi să comunice cu *Ymir.* Acest lucru urma să se întâmple din nou în jur de ora 7:30 A.M. după ora Greenwich, care din întâmplare era ora răsăritului la Londra. Privind în jos prin ferestruica ei, Dinah reuşi să vadă terminatorul – linia despărţitoare dintre jumătatea diurnă şi cea nocturnă a Pământului – furişându-se peste estuarul Tamisei şi luminând câteva fleşe înalte din cartierul financiar londonez. Apoi se întoarse la cheia ei telegrafică, stabili contactul cu *Ymir* şi introduse mesajul. Cu asta se consumă toată fereastra de transmisie. Se văzu nevoită să trimită caracterele foarte încet, fiindcă Sean nu era foarte priceput la citirea în cod Morse. Iar pentru că mesajul era codificat, nici nu era în stare să ghicească din context literele lipsă, aşa că fiecare literă trebuia citită clar. Până să termine Dinah, Izzy parcursese aproape jumătate de orbită în jurul planetei şi se pregătea să plonjeze iar în noapte. Îşi încheie transmisia cu TBC, despre care spera că avea să fie înţeles drept *to be continued*[25], şi imediat după aceea se apucă iar de lucru, scriind şi codificând o completare.

Se pregătea să deschidă altă fereastră de emisie, puţin înainte de ora 9:00 A.M., ora Londrei, sau „punct 9" în jargonul lui Izzy, când se pomeni cu Ivy plutind înăuntru fără să bată la uşă.

— Vreau să mă uit pe fereastra ta, o înştiinţă ea.

— Foarte bine. Ce se întâmplă?

Fiindcă era evident că se întâmpla ceva. Faţa lui Ivy avea o expresie ciudată. Şi spusese „fereastra *ta*", nu „*fereastra* ta".

— Ce-i aşa deosebit la fereastra *mea*? întrebă Dinah.

— E lângă *tine.*

— E totul în regulă? întrebă Dinah.

Fiindcă în mod clar nu era totul în regulă. Prima dată se gândi că transmisia în cod Morse fusese interceptată şi că dăduse de bucluc. Dar, dacă aşa ar fi stat lucrurile, n-ar fi venit Ivy să-i ceară voie să privească pe fereastra ei.

[25] În limba engleză, în original, „va urma".

Se uită la prietena ei. Ivy se apropie imediat de fereastră şi se poziţionă în aşa fel, încât să poată privi în jos spre Pământ. La momentul acela, terminatorul ajunsese să lumineze proeminenţa cea mai estică a Americii de Sud. Izzy se pregătea să traverseze ecuatorul, aflat acum aproape direct sub ea.

— Am veşti de la Cal, spuse Ivy, fără obişnuita notă de plăcere în voce.

— Asta-i bine. Credeam că nava lui e sub apă.

— Era până acum câteva ore.

— Au ieşit la suprafaţă?

— Au ieşit la suprafaţă.

— Unde?

— Uite-acolo, jos, spuse Ivy.

— De unde ştii? întrebă Dinah. Că doar nu ţi-o fi trimis coordonatele.

— Mi-am dat seama, spuse Ivy. Am pus lucrurile cap la cap.

— Ce-a zis?

— A zis să ne pregătim de nişte lansări de la Kourou.

— Se redeschide spaţioportul?

Ivy scoase un icnet.

Dinah plană până acolo şi se opri chiar în spatele lui Ivy, luând-o în braţe şi proptindu-şi bărbia pe umărul ei ca să poată privi din acelaşi unghi.

Ştiau amândouă unde se afla Kourou; se uitau mereu într-acolo şi uneori chiar zăreau vălătucii strălucitori produşi de motoarele rachetelor pe platourile de lansare.

Priveliştea la care reacţionase Ivy era puţin diferită. Scântei de lumină apăreau de-a lungul coastei, se răspândeau şi se topeau. Un baraj întreg de scântei presărate de-a curmezişul între plajă şi Insula Diavolului.

— Ce dracu-s alea? întrebă Dinah. Sunt bombe atomice?

— Nu ştiu.

Apoi întrebarea lui Dinah îşi primi răspunsul de la o lumină mult mai intensă care izbucni în lungul coastei către nord-vest şi păli, transformându-se într-un glob luminescent care se rostogoli în sus către spaţiu.

— Cred că *aia* a fost o atomică, spuse Ivy.

— Tocmai am bombardat... Venezuela?

Trecură câteva clipe până li se obişnuiră ochii. Nu avea importanţă, oricum şi creierul trebuia să depună ceva efort ca

să se obişnuiască. Odată ce lumina păli, văzură că norul-ciupercă era de fapt în largul coastei venezuelene, la câţiva kilometri distanţă de uscat.

— O lovitură demonstrativă? întrebă Dinah. Vizibilă din Caracas?

— Parţial, răspunse Ivy. Dar ieri spuneau că toată marina militară venezueleană se îndreaptă spre Kourou să restabilească ordinea. Pun pariu că marina aia nu mai există.

— Şi mingile de foc mai mici, de lângă spaţioport?

— O să-mi dau cu presupusul c-au fost explozivi termo-barici. Fac aproape la fel de multe pagube ca şi nuclearele tactice, fără să contamineze zona de lansare.

Ivy se desprinsese din îmbrăţişarea lui Dinah şi se întorsese cu spatele la fereastră. Pluteau acum aproape una de cealaltă.

Într-un târziu, Dinah înţelese.

— Ai spus că nava lui Cal a ieşit la suprafaţă. Că pluteşte pe apă. Că ştie el ceva. Crezi că...

— Ştiu, se mişcară pe muteşte buzele lui Ivy.

Cal primise ordinul direct de la J.B.F. şi lansase bomba. Probabil că tot el lansase şi rachetele de croazieră cu dispozitive termo-barice.

Oamenii presupuneau că relaţia dintre Ivy şi Dinah se răcise în decursul ultimului an – dar, în definitiv, oamenii presupuseseră de la bun început că erau în dezacord. Nu avea niciun rost să încerci să ţii socoteala tuturor lucrurilor pe care şi le imaginau oamenii. Faptul că Ivy îşi pierduse postul în favoarea iubitului lui Dinah nu simplificase lucrurile. Dar relaţia dintre ele nu fusese niciodată proastă. Doar complicată.

Ivy ştia să se exprime elocvent, dar actuala situaţie nu prea lăsa loc de comentarii.

După câteva minute însă, reuşi să se exprime.

— Cred că treaba de tot căcatul e că n-o să-mi rămână de la el decât amintirile, spuse ea, şi încercam să cultiv unele bune pe care să le port cu mine.

Nu plângea de-adevăratelea, dar avea vocea tremurătoare.

— Ştii că n-a avut de ales, spuse Dinah. Încă se mai aplică ierarhia autorităţii.

— Sigur că înţeleg asta. Dar chiar şi-aşa. Pur şi simplu, nu e ce mi-am dorit.

— Dar ştiam c-o să se strice treaba, spuse Dinah.

Radioul ei începu să scoată bipuri.

— Că veni vorba...

— Cine dracu' e? întrebă Ivy.

— Sean Probst. S-a întors.

Ivy mai zăbovi o vreme în atelier, în timp ce Dinah trudea cu cheia telegrafică să transmită cealaltă jumătate a raportului. La vremea când America de Sud ieşise din raza lor vizuală, dâre lungi de fum negru se înălţau spre nord-est din rămăşiţele incendiate ale Blocadei Justiţia Poporului şi proiectau umbre pe suprafaţa încreţită a Atlanticului. Apăruseră iar licăriri puternice peste Kourou, dar acum erau învolburările incandescente ale propulsoarelor cu combustibil solid care azvârleau în văzduh vehicule de mare putere.

— Înapoi la muncă, spuse Ivy. Mai bine mă duc să revăd tabelele alea.

— Ce crezi, o mai fi Cal la suprafaţă? Se mai poate vorbi cu el?

— Mă-ndoiesc, răspunse Ivy pe un ton care sugera că nici n-ar şti ce să-i spună lui Cal. Nu cred că-i procedură standard să mai rămâi prin zonă după ce lansezi un proiectil nuclear.

•

Pentru doctorul Moira Crewe, anumite aspecte ale culturii Norului Arcă erau mai condamnabile decât altele. Pur şi simplu nu considera că se poate trăi decent într-un loc în care nu existau cafenele unde să ia micul dejun când se trezea şi nici cârciumi unde să socializeze la sfârşitul zilei. Era pe de o parte rezultatul supraaglomerării, pe de altă parte al faptului că oamenii îşi duceau traiul în trei schimburi, astfel că nu exista unanimitate în privinţa perioadei când era dimineaţă sau seară, şi mai era şi rezultatul faptului că locul acela fusese proiectat în grabă de ingineri americani şi ruşi care nu vedeau importanţa unor asemenea lucruri. Purtase câteva conversaţii reuşite pe subiectul acesta cu Luisa, care o înţelegea, şi într-un fel hotărâseră împreună, nu foarte desluşit, să facă ceva în acest sens după ce avea să înceapă Ploaia Solidă, iar pe Norul Arcă se va fi instalat un fel de rutină pe termen lung. Visul Moirei era să fie patroană de local, poate unul construit într-o arcletă, care să servească acelui scop. Dar încă mai lucra la determinarea momentului oportun.

Desigur, ştia că are alte sarcini mult mai importante:

responsabilitatea de a perpetua specia umană, ca şi majoritatea celorlalte specii, apăsa în cea mai mare parte pe umerii ei. Ar fi fost inacceptabil să-şi petreacă ore în şir în fiecare zi umplând ceştile cu espresso şi ştergând tejghelele. Nici măcar nu aveau încă posibilitatea de a cultiva cafea sau orz în spaţiul acela, aşa că proviziile de consumabile aveau să se termine cât de curând, iar barul ei ar ajunge să servească răcoritoare sintetice. Dar era un vis. Iar între timp putea să folosească încăperea de băut cafea, adiacentă Fermei, ca pe un fel de laborator de cercetare şi dezvoltare. Trezindu-se în fiecare zi la punct 8, se întorcea la N2, cobora o spiţă până la torul T3, îşi făcea o ceaşcă de cafea liofilizată deplorabilă, îşi umplea un castronel cu terci de ovăz liofilizat la fel de rău la gust şi se ducea să stea la o mică masă de şedinţă din centrul Fermei. De multe ori i se alăturau şi alţi lucrători din schimbul trei, cu ochii cârpiţi de somn. Unul dintre ei era Markus Leuker, de obicei prea ocupat ca să şadă locului şi să-şi bea cafeaua cu restul lumii, dar făcându-şi uneori timp pentru ea. Se mai întâmpla să vină şi Konrad Barth, ca şi Rhys Aitken, iar din când în când apărea Tekla. Dintre toţi, Tekla reprezenta cazul cel mai ciudat şi mai interesant, din mai multe puncte de vedere. Mai pe şleau, era din altă castă. Moira, Doob, Konrad, Rhys şi mulţi alţi membri ai Populaţiei Generale erau genul de oameni care poate se întâlniseră cândva la TED sau la Davos, poate apăruseră împreună la mese rotunde. Nu era cazul Teklei. Cariera ei surprinzătoare, ca una dintre puţinele femei înrolate în armata rusă, atletă olimpică, pilot de încercare şi cosmonaut, o făcea cu siguranţă suficient de *interesantă* ca să fie invitată la o conferinţă de tip TED, dar faptul că nu vorbea fluent engleza şi un oarecare grad de stângăcie în relaţiile sociale ar fi exclus-o de pe lista prezentatorilor. Rănile deschise pe care le suferise în timpul evadării din lukul mutilat îi fuseseră cusute de amatori. Pe Pământ ar fi ajuns direct în grija unui chirurg estetician, dar în Izzy acceptase rezultatele şi gata. Moira şi-ar fi dorit să ştie mai multă rusă, ca să poată să stea de vorbă cu Tekla şi să afle părerile ei despre aspectul exterior şi despre machiaj. Din cauza cicatricelor de pe faţă, nu se încadra în normele frumuseţii feminine şi plusa alegând să-şi poarte părul tuns periuţă. În ciuda tuturor acestora, sau poate datorită lor, era, la drept vorbind, sexy. Un cuvânt pe care Moira ura să-l rostească. Dar a fi sexy făcea parte din condiţia umană şi nu

avea niciun rost să pretinzi că n-ar exista. Moira însăşi era predominant heterosexuală. În tinereţe se culcase cu vreo două femei, una la Cambridge-ul englezesc, cealaltă la Cambridge-ul din Massachusetts. Toate bune şi frumoase, iar ea nu avea niciun regret, dar treaba asta ceruse îngrozitor de multă gândire. Îşi muncise prea mult creierul în legătură cu genurile şi cu teoria queer înainte şi după acele scurte momente de pasiune, iar cele două relaţii se şterseseră treptat din viaţa ei.

Îi trecuse prin minte, în ciuda eforturilor de a ţine în frâu asemenea gânduri, că Tekla ar fi un tip de parteneră cu totul diferit şi trebui să admită că i se părea o idee destul de interesantă. Circula o poveste întreagă despre sexualitatea Teklei, răspândită la câteva săptămâni după salvarea ei, un fel de telenovelă complicată, cu un triunghi sau un patrulater amoros care implica deopotrivă bărbaţi şi femei, consfinţită în istoria orală a lui Izzy, nefiind însă un lucru de care Moirei să-i fi păsat vreodată, încât să-şi dorească să afle mai multe despre el. În esenţă, se spunea că după câteva luni, Tekla începuse să se culce cu alte femei fără să facă un secret din asta, provocând cantităţi uriaşe de analize, comentarii şi dramă. Analizele veneau de obicei din partea unor teoreticieni ai genurilor, care vorbeau despre faptul niţel stânjenitor că Tekla era o sportivă care nu-şi pierduse aspectul bărbătos nici măcar atunci când o dichisiseră pentru olimpiadă, iar acum arăta şi mai masculină. Dezvăluirea homosexualităţii sale (deşi ea n-o făcuse niciodată în mod oficial) tindea astfel să întărească stereotipurile despre femeile sportive. Comentariile veneau de la milioane de idioţi de pe Internet. Iar drama se petrecea în relaţiile Teklei cu ceilalţi ruşi, care constituiau un bloc puternic în staţia spaţială. Agitaţia se potolise treptat, pe măsură ce se obişnuiau cu informaţia, pe măsură ce oameni de diferite naţionalităţi şi cu diverse sexualităţi veneau să li se alăture celor din Norul Arcă şi pe măsură ce lumea îşi concentra atenţia asupra unor probleme de mai mare amploare. Dar în acest fel Tekla se transformase într-o fiinţă ciudată, solitară, distanţată socialmente de singurii oameni cu care putea să poarte o conversaţie fluentă. Acei observatori care erau teoreticieni ai stângismului axaţi pe corectitudinea politică se aşteptau ca Tekla să treacă printr-o transformare personală şi să ajungă să semene cu un teoretician al stângismului, dar ea părea să-şi fi păstrat în mod

esenţial aceeaşi atitudine faţă de ordine şi disciplină care o recomandase din capul locului pentru munca de Cercetaş şi care o împinseseră să-l imobilizeze pe Sean Probst şi să se ofere să-l strângă de gât. Stând la masă vizavi de ea, bându-şi cafeaua şi ciugulindu-şi fulgii de ovăz, Moira se întrebă într-o doară dacă Tekla era la curent cu faptul că pe internet exista un gen întreg de pornografie creată de amatori care era dedicată acuplărilor imaginare, mai mult sau mai puţin sado-masochiste, dintre ea şi Sean Probst.

În orice caz, înclinaţia Teklei de a se aşeza uneori lângă Moira la micul dejun părea a fi, dacă nu o invitaţie directă, măcar o tactică preliminară.

Absorbită în asemenea gânduri, Moira nici nu băgă de seamă la început că Ferma se aglomerase brusc cu lume care privea la marele Monitor pentru Conştientizare Situaţională plasat deasupra capătului de masă la care ea şi Tekla îşi luau micul dejun. Unghiul de vizualizare era incomod, aşa că trebui să-şi schimbe poziţia ca să vadă bine. Era un canal de ştiri care prezenta videoclipuri filmate cu telefonul mobil şi lipite cap la cap ca să semene a reportaj. La începutul relatării, Blocada Justiţia Poporului staţiona ancorată în porţiunea de apă dintre plajă şi Insula Diavolului, la ora când tocmai începea să reflecte lumina rozalie a zorilor. La sfârşitul poveştii, soarele strălucea peste o clisă agitată de carene sfărâmate şi leşuri plutitoare vizibile printre şerpi groşi de fum. În mijloc se întrezăreau nişte firicele negre care veneau dinspre mare şi globuri de flăcări teribile care se răspândeau înghiţind zone uriaşe, după care plesneau şi dispăreau, lăsând în urmă sfărâmături care arătau ca şi când fuseseră bătute cu barosul şi înmuiate în napalm.

De la momentul acela clipul continua cu o redare în buclă a unor sterile reprezentări tridimensionale de submarine militare şi rachete de croazieră şi cu înregistrări din Sala de Presă de la Casa Albă, unde preşedinta făcuse o scurtă declaraţie înainte de a lăsa lucrurile în seama preşedintelui Comitetului Şefilor de Stat Major. Interveneau în discuţie şi alţi şefi de stat, din Downing Street, de la Kremlin, de la Berlin.

Toate acestea erau în sine captivante, până când, tocmai în momentul când îşi muta privirea la cerealele ei, Moirei îi atrase atenţia ceva strălucitor pe ecran, iar când se uită din nou într-acolo, un nor-ciupercă se înălţa deasupra unui ocean.

— Am ratat ceva? întrebă ea. Asta nu arăta a izbitură de meteorit.

— Nucleară, spuse Tekla.

Moira se uită la ea. Privirea Teklei, pe care unii o găseau glacială, era aţintită asupra ei. Moirei nu i se părea deloc glacială. Pentru prima dată, Tekla îşi feri privirea cu timiditate.

— Venezuela, adăugă ea. Marina nu mai e problemă. Rachete se lansează iar.

Ridică din umeri. Purta o bluză fără mâneci. Moira nu îşi putea lua ochii de la deltoizii ei. Era cazul să înceteze.

— Pe plajă a fost bombe termo-barice, continuă Tekla. Ixtrem de distrugătoare.

Se lăsă pe spate şi cuprinse nonşalant cu un braţ spătarul scaunului gol de lângă ea.

— Dumneata ce părere ai, doctor Crewe?

— Te rog, spune-mi Moira.

— Scuze. Formalism rusesc.

Tekla era, poate, mai precaută decât părea. Anticipa că o persoană precum doctorul Crewe ar fi oripilată de faptul că autorităţile aruncau acum cu bombe nucleare în oameni. Voia să dea lucrurile în vileag acolo, pe loc, cât erau recente.

Pierdută în contemplarea braţului reliefat al Teklei, Moira tresări când un bărbat masiv, bine clădit se trânti în scaunul de lângă ea. Întoarse capul şi văzu că era Markus Leuker, care puse pe masă o ceaşcă de cafea şi rămase privind-o câteva clipe, părând aproape că refuză să se uite la ecranele video pe care se reluau la infinit, din multiple unghiuri, nori-ciupercă şi săli de presă. Apoi se întoarse către Moira, salutând-o cu o ridicare din sprâncene şi o înclinare a capului, şi la Tekla, repetând aceleaşi gesturi.

Aşa că Moira scăpă fără să mai răspundă la întrebarea Teklei.

Răspunse Markus, chiar dacă pe el nu-l întrebase nimeni.

— Ştiu că mă aflu oarecum în dezavantaj aici fiindcă sunt vorbitor nativ de germană, aşa că vin cu un oarecare bagaj istoric. Aşa. Da. S-a adus la cunoştinţă existenţa bagajului, înţeleg că e o situaţie incomodă. Delicată. Dar...

— Ştiai ce-o să se-ntâmple? îl întrebă Moira.

— Nu, m-a luat complet prin surprindere.

Moira dădu din cap.

— Dar, dacă mi-ar fi cerut părerea, aş fi fost de-acord,

continuă Markus.

— Oricum o să moară toţi, spuse Tekla, dând şi ea din cap.

În clipa aceea, pe Moira o frapă să constate că Markus şi Tekla arătau foarte relaxaţi împreună. Era logic. Pe Markus nu-l deranja nici cât negru sub unghie sexualitatea Teklei; din contră, pentru un om ca el, lucrurile erau mult mai simple dacă ştia că ea nu e disponibilă. El fusese pilot militar; ea la fel. În mod firesc, tindeau să privească asemănător anumite lucruri. O vreme, în primul an de funcţionare al Norului Arcă, Tekla fusese un fel de muncitor itinerant. Ar putea părea ciudat ca o staţie spaţială să poată întreţine o persoană fără o îndeletnicire anume. Dar nu se anticipase că avea să supravieţuiască vreun Cercetaş, aşa că niciunul nu fusese trimis pe orbită în ideea că va avea de jucat un rol pe termen lung. Înstrăinarea ei de ceilalţi ruşi care duceau greul muncii în spaţiul exterior o îndemnase să-şi încerce mâna în diverse alte activităţi. Cunoştea interiorul lui Izzy cât se poate de bine, dar ştia şi cum să acţioneze comenzile unei arclete şi putea să-şi pună un costum spaţial şi să iasă în spaţiu ca să sudeze câte ceva. Perioada ei de rătăcire în pustiu părea să se fi încheiat când preluase Markus conducerea. Moira nu mai ştia sigur cu ce se ocupa Tekla în viaţa de zi cu zi. Dar acum intuia limpede că Tekla lucra direct pentru Markus, că el avea încredere să-i încredinţeze o însărcinare anume.

— Ei o să moară toţi, aşa este, se auzi o altă voce. Dar noi nu.

Era Luisa. Se apropie până în spatele Teklei şi ceru din priviri permisiunea de a folosi scaunul pe care îşi sprijinea rusoaica braţul. Tekla nu doar că i-l eliberă, dar se ridică în picioare şi îl trase de la masă în semn de curtoazie.

— Noi n-o să murim toţi, sau cel puţin asta sper, continuă Luisa, şi am văzut adineauri ce s-a petrecut. De-acum a rămas în amintirile noastre. Şi nu doar în amintiri. Dar în câteva ore o să primim livrări de la Kourou datorită faptului că am folosit explozivi termo-barici şi arme nucleare împotriva unor oameni care erau practic lipsiţi de apărare. Acum e în ADN-ul nostru.

Privirea îi alunecă o clipă către Moira.

— Dacă-mi scuzaţi imaginea poetică, doctor Crewe.

Moira îi zâmbi uşor şi înclină din cap.

— Deci tu nu eşti de acord? întrebă Markus.

— Nu, răspunse Luisa. Să ne înţelegem, Markus, şi eu vin cu

un anume bagaj. Sunt o femeie cu pielea închisă la culoare, din America de Sud, vorbitoare de spaniolă. Mi-am dedicat ani din viaţă traiului în bărci de refugiaţi. Şi sunt evreică. Ăsta-i bagajul meu, bine?

— Înţeles, spuse Markus.

— Nu sunt acolo jos, nu ştiu ce sfaturi a primit J.B.F., ce ştia ea şi nu ştim noi.

— Şi deci ce vrei să spui? întrebă Markus pe un ton energic, dar politicos.

— Noi nu avem legi. Nici drepturi. Nici constituţie. Nici sistem juridic, nici poliţie.

Markus şi Tekla se priviră peste masă. Nu era o privire furtivă, vinovată sau conspirativă. Dar era o privire plină de sens.

— Se lucrează la asta, spuse Markus.

Nu glumea; încă de la semnarea Acordului de la Lacul Crater, un întreg *think tank* de experţi constituţionali trudeau din greu la Haga, iar unul dintre ei locuia în prezent sus, pe orbită.

— Ştiu că se lucrează, răspunse Luisa, şi pentru mine e foarte important ca asemenea atrocităţi pe care le vedem pe ecranele astea să nu contamineze cumva desfăşurarea lucrărilor. De data asta nu mai merge cu procedurile obişnuite.

Markus şi Tekla, încă privindu-se reciproc, păreau să fi ajuns la hotărârea comună de a nu scoate niciun cuvânt.

Telefonul Moirei vibră. Uitându-se la ecran, văzu că avea o întâlnire programată peste cincisprezece minute. Se scuză de la întrunirea aceea de cafegii care devenise extrem de bizară. Eh, în fine, poate cu ocazia aceasta se vindecase de nişte idei sentimentale. Intrase acolo dorindu-şi să recreeze cumva experienţa micului dejun într-o cafenea de pe o străduţă din Europa, şi când colo, i se servise o jumătate de oră de război nuclear, protestatari incineraţi în masă şi discursuri etice pline de seriozitate, în amestec cu o subită şi puternică tensiune sexuală între ea şi Tekla. Ca destui alţii din Norul Arcă, nici ea nu mai făcuse sex de când ajunsese pe orbită. Mulţi dintre cei cu conştiinţa încărcată de faptul că le rămăseseră pe planetă soţi sau logodnici, a căror soartă era pecetluită, găsiseră o cale de a trece la acţiune, dar alţii nu aveau parte de aşa ceva. Lucrurile nu mai puteau rămâne la fel. Două capsule andocate fuseseră rezervate pentru vizite conjugale şi toată lumea cunoştea cotloane liniştite în interiorul staţiei spaţiale unde

puteai s-o faci. Moira nu avea pe nimeni la sol. Se abţinuse pentru că nu avea partener aici, pe orbită, şi fiindcă pur şi simplu era locul cel mai puţin erotic pe care ţi-l puteai închipui. Dar începea s-o prindă flama.

Pe lista ei cu lucruri de făcut pe termen lung se afla, de fapt, şi elaborarea unor tactici pentru cazurile de graviditate de la bordul Norului Arcă. Din moment ce persoanele care erau gravide nu se deosebeau fundamental de cele care nu erau, toată problema se reducea la felul cum trebuiau trataţi bebeluşii. Presupunerea arcotecţilor era că urma să fie o procedură metodică şi că toată lumea care rămânea însărcinată o făcea cu intenţia de a congela embrionul ca să poată fi implantat mai târziu, când ar fi existat condiţii mai bune pentru creşterea micuţilor. Acum, după mai bine de o jumătate de an petrecută pe orbită, Moira se îndoia de asta. Avea senzaţia că arcotecţii subestimau diferenţele culturale dintre Populaţia Generală şi arcletari.

Până cu câteva luni în urmă li se spunea arconauţi, denumire care continua să fie folosită în toate comunicatele oficiale. Apoi cineva născocise termenul „arcletari” şi, printr-unul dintre acele fenomene virale care se petrec exclusiv pe internet, denumirea făcuse înconjurul planetei în vreo douăzeci şi patru de ore şi devenise universală. Câţiva îşi exprimaseră obiecţiile, dar tăvălugul fenomenului trecuse peste ei ca şi când n-ar fi fost.

Arcletarii erau doar nişte copii, iar relaţia lor cu PGen era surprinzător de firavă. Arcletele în care locuiau nu aveau posibilitatea de a-şi schimba poziţia în roi. Deplasarea dintr-o arcletă în alta devenea aproape imposibilă – era o călătorie epopeică în costum spaţial, care necesita nişte subterfugii extravagante de astrodinamică. Existau vehicule spaţiale utilitare de mici dimensiuni, numite Viflere, care plimbau lumea de colo colo, dar nu erau suficiente, iar piloţi calificaţi erau puţini. La sugestiile Luisei, Markus încercase să compenseze această stare de lucruri „agitând sacul”, ceea ce însemna că, în orice moment, aproximativ zece procente dintre arcletari locuiau şi munceau la bordul lui Izzy. Dar, în cea mai mare parte a timpului, majoritatea lor erau exilaţi în arce individuale sau în triade ori heptade, unica lor legătură cu Populaţia Generală realizându-se prin videoconferinţe („Scape”), reţele de socializare („Spacebook”) şi alte tehnologii care fuseseră

transplantate din lumea pământeană. Moira s-ar fi mirat să audă că n-ar exista deja fete însărcinate, dar încă nu apelase nimeni la ea pentru congelarea vreunui embrion.

Şi orice persoană normală care ar fi mers pe urmele Moirei prin Zvezda „în jos” până în unitatea de depozitare frigorifică ar fi înţeles motivul. Nimic din ce se afla acolo nu gâdila terminaţiile nervoase care contau pentru oamenii doritori să-şi întemeieze o familie. Avea un aer atât de clinic/industrial, de te pufnea şi râsul.

Însă, din acelaşi motiv, Moira spera ca locul acela să li se pară impresionant nou-veniţilor, care îşi făcură apariţia exact la ora programată. Sosiseră cu câteva ore în urmă, cu o capsulă lansată de la Cape Canaveral: timp suficient pentru ca medicamentele contra greţii pe care le luaseră să-şi facă efectul, iar ei să-şi tragă puţin sufletul. Era un contingent mic din Filipine: un cercetător care lucra la nişte varietăţi de orez modificate genetic, o femeie sociolog care studiase marinari filipinezi care îşi petreceau toată viaţa pe cargoboturi – probabil că de acum avea să lucreze împreună cu Luisa – şi o pereche de arcletari care, judecând după aspect, aparţineau unor grupuri etnice la fel de diferite pe cât erau islandezii de sicilieni. Unul dintre ei ducea cu el inevitabilul răcitor de bere. După cum ştia Moira prea bine – pentru că se ocupa cu asta cel puţin o dată pe zi –, conţinea spermă, ovule şi embrioni colectaţi de la donatori de pe tot cuprinsul ţării de origine – în cazul acesta, Filipine. I-l luă cu un aer ceremonios, ca un om de afaceri japonez care primeşte cartea de vizită a altuia, şi deschise capacul ca să cerceteze interiorul. Pe fund se mai vedeau câteva bucăţi de gheaţă carbonică; era bine. Fiolele cât degetul erau închise într-o cuşcă hexagonală. Testă câteva cu un termometru cu infraroşii în formă de pistol, verificând dacă nu se dezgheţase vreuna. Apoi, după ce îşi puse mănuşi de bumbac ca să-şi protejeze pielea de temperatura scăzută, scoase câteva şi le controlă rapid dacă fuseseră sigilate, etichetate şi dotate cu cod de bare în concordanţă cu procedurile specificate în Al Treilea Supliment Tehnic al Acordului de la Lacul Crater, Volumul III, Secţiunea 4, Paragraful 11. Erau în regulă. Nici nu s-ar fi aşteptat la mai puţin din partea doctorului Miguel Andrada, geneticianul.

Îşi dădu seama că doctorul Andrada suspecta, mai mult sau

mai puţin, că niciuna dintre mostrele acelea nu avea şanse nici cât negru sub unghie să se dezvolte vreodată până la stadiul de viaţă conştientă, dar nu era un subiect de discutat la momentul acela. Moira le ţinu celorlalţi un mic discurs prefabricat, căruia încercă să îi dea o aparenţă de spontaneitate, mulţumindu-le lor şi, prin extensie, poporului filipinez pentru faptul că le încredinţaseră ei şi Norului Arcă acele contribuţii deosebit de preţioase şi făcând aluzie, fără a-l promite, la un viitor când din fiecare fiolă mică de plastic va izvorî belşug de omenire vibrantă. Se presupunea că aceşti oameni aveau să pornească acum către arcletele lor, unde vor posta ştirea pe Facebook pentru prietenii şi familiile rămase acasă. Promisiunea din cuvintele ei avea ca scop să-i oprească pe cei de pe Pământ să devină prea turbulenţi în aşteptarea sfârşitului; iar dacă dădeau greş, cum se întâmplase în Venezuela, ei bine, J.B.F. putea să-i radă pur şi simplu cu o bombă nucleară.

— Pot să văd cum funcţionează lucrurile? întrebă doctorul Andrada după ce restul delegaţiei sale fusese trimisă să-şi vadă de treabă.

Rămăseseră, aşadar, doar ei doi, plutind într-un modul de andocare lung şi îngust, care se proiecta pe latura dinspre nadir. „Sub” ei, capătul opus era închis ermetic printr-o trapă cu încuietoare numerică. Accesul în cea mai mare parte a lui Izzy era liber pentru oricine dorea să se plimbe şi să bage nasul ici şi colo; nu prea ajungeau golani pe orbită, însă AGU, Arhiva Genetică Umană, avea un statut cumva semisacru şi era păstrată sub echivalentul digital al încuietorii cu cheie.

Doctorul Andrada era un bărbat mărunţel şi vânos, cu pometi proeminenţi. La fel ca alţi specialişti în genetică agricolă pe care îi cunoscuse Moira, şi el avea un aspect bătucit, bronzat, tăbăcit, rezultatul timpului îndelungat petrecut în aer liber, pe loturi experimentale, la săpat în ţărână. Dacă n-ar fi purtat ochelari eleganţi, ar fi putut trece drept fermier oriunde în Asia de Sud-Est. Dar avea un doctorat obţinut la UC Davis şi fusese foarte aproape de a obţine un Premiu Nobel înainte de intervenţia Agentului.

— Desigur, spuse Moira. Mi-ar plăcea oricum să mai stăm de vorbă despre cum o să cultivăm şi altele aici în afară de oameni.

— Trebuie să discutăm despre asta, încuviinţă doctorul Andrada.

Ea porni plutind în jos, făcând o tumbă lentă ca să ajungă la tastatură, şi apăsă butonul care pornea scanerul de iris. După câteva momente, dispozitivul încuviinţă că era vorba de doctorul Moira Crewe şi deblocă trapa, pe care ea o deschise, opintindu-se, cu un mâner din perete, apoi se lăsă să alunece uşor prin ea în modulul de andocare aflat dincolo. Abia dacă încăpeau amândoi în el. Iluminatul cu leduri albe porni automat. Pe perete era fixată o curea simplă din împletitură de nylon, de care erau prinse câteva mici gadgeturi electronice. Moira o luă şi şi-o petrecu în jurul taliei, închizând catarama.

Pătrunseseră prin trapă în partea dinspre zenit a modulului. La babord şi tribord erau deschizături care fuseseră etanşeizate cu ecrane de plastic rotunde. Fiecare dintre ele avea în centru câte un mâner. Moira apucă mânerul celui mai apropiat ecran de la babord, îl apăsă pentru a elibera un clichet şi apoi îl trase într-o parte.

Doctorul Andrada tresări în aerul glacial care se revărsă în modul. Priveau în lungul unui tub drept de vreo zece metri lungime, larg cât să aibă loc o persoană să lucreze confortabil sau două să treacă una pe lângă cealaltă, dacă nu aveau nimic împotrivă să se frece una de cealaltă. Pereţii erau împodobiţi cu şiruri lungi şi ordonate de trape mai mici, cam cât o palmă de om cu degetele răsfirate, fiecare cu mânerul ei micuţ. Erau cu sutele. Mai aproape de intrare, trapele purtau etichete îngrijite, tipărite la maşină, şi coduri de bare; cele aflate mai departe erau libere. În dreptul fiecăreia se afla câte un led albastru; acestea erau singura sursă de lumină din acel spaţiu.

— Vreţi să faceţi onorurile? întrebă Moira.

— Dacă nu mor îngheţat până atunci! spuse doctorul Andrada.

— E rece în spaţiu. Pe asta ne bazăm.

Îl lăsă un minut să-şi pună mănuşi de bumbac, apoi deschise răcitorul şi ţinu capacul. El scoase micul cadru care susţinea mostrele. Moira scană codul de bare cu un aparat portabil de la centură. Doctorul Andrada se împinse în modulul de depozitare la rece şi înaintă plutind prin el, împingând uşor pereţii într-un fel care îl caracteriza drept nou-venit în mediul cu gravitaţie zero.

— Folosiţi-o pe prima care n-are etichetă, îi spuse Moira. Lăsaţi capacul deschis, vă rog.

Doctorul Andrada tuşi când aerul rece îi provocă un spasm în gâtlej. Deschise una dintre trapele micuţe şi strecură înăuntru cadrul cu mostre. Între timp, folosind o imprimantă portabilă, Moira produse o etichetă adezivă care identifica mostra în engleză, în filipineză şi în limbajul codului de bare pentru citire electronică. După ce doctorul Andrada se întoarse în modulul central, se duse şi ea la trapa deschisă, verifică dacă mostrele stăteau bine în cavitatea tubulară, apoi închise trapa şi lipi eticheta pe ea. Pe trapă erau tipărite un număr de identificare unic şi un cod de bare care exprimau acelaşi lucru; le scană şi făcu o a doua verificare.

Ledul de lângă trapă se făcuse roşu, semnalizând că temperatura din compartiment era prea ridicată. În timp ce Moira îşi verifica lucrarea, se făcu galben, ceea ce sugera că frigul începea să se „infiltreze”. Mai târziu, Moira avea să deschidă aplicaţia pe ecranul tabletei ca să verifice dacă se făcuse albastru.

Zbură înapoi în modulul de andocare şi apucă ecranul rotund care etanşeiza depozitul frigorific.

— Acum ştiţi pentru ce sunt astea, spuse ea. Izolare termică.

Împinse cu un pocnet ecranul în lăcaşul lui.

— Aş putea să-l deschid pe celălalt, dar aţi vedea acelaşi lucru.

— Mulţumesc oricum, spuse doctorul Andrada, dar atât de frig nu mi-a mai fost în viaţa mea!

„Urcară” înapoi în Zvezda şi porniră înainte către complexul de module în care era depozitată cea mai mare parte a echipamentului de inginerie genetică. Nu era nimic de văzut acolo, doar cutii peste tot. La fel de bine ar fi putut s-o ia către pupă ca să viziteze unul dintre toruri, dar experienţa o învăţase pe Moira că nou-sosiţilor nu le făcea bine să tot treacă de la imponderabilitate la gravitaţie simulată şi înapoi.

Prin lentilele ochelarilor săi eleganţi, doctorul Andrada se uită la Moira într-un fel pe care ea îl citi drept politicos, dar sceptic. În regulă. Se hotărî să abordeze subiectul care probabil îi umbla şi lui prin minte.

— Iertaţi-mi micul ceremonial, spuse ea. Fac asta o dată sau de două ori pe zi de un an încoace. Sunt şi preoteasă, la fel cum sunt şi om de ştiinţă. Domnia voastră trebuie acum să scrieţi pe blog, fireşte. Să le spuneţi oamenilor de jos, de pe Pământ, că

aţi dus mostrele personal, cu mâna dumneavoastră, tot drumul din Manila până la locul de depozitare frigorifică din Izzy.

— Da, înţeleg asta. Aşa voi face.

Se întrerupse, semnalând o schimbare de subiect.

— N-aş zice că-i descentralizată.

Moira încuviinţă dând din cap.

— Dacă în următoarele zece minute dă o piatră peste modulul ăla, toate mostrele sunt distruse.

— Da. Asta mă îngrijorează.

— Şi pe mine. Totul se reduce la statistică şi la matematică. Deocamdată nu sunt prea multe pietre, iar pe cele care sunt putem să le vedem şi să le evităm dacă e cazul. Păstrarea tuturor ouălor într-un singur coş...

— Şi-a spermei, spuse doctorul Andrada, repetând ceea ce devenise cea mai veche poantă din universul personal al Moirei.

— ... e de fapt un pariu cu şanse mai bune, în următoarele săptămâni, decât încercarea de-a le distribui prin toate arcletele. Dar există un plan de distribuire a lor, doctor Andrada, şi se va pune în mişcare când RFB-ul va depăşi un anumit prag.

El dădu din cap.

— Vă rog să-mi spuneţi Miguel.

— Miguel. Moira, te rog.

— Da. Acuma, ştii de ce-am fost ales să vin aici.

— Ai descoperit o metodă de-a eficientiza fotosinteza la orez prin transplantarea unor gene de la porumb. Greenpeace ţi-a distrus laboratorul de cercetare din Filipine, dar ai reuşit să păstrezi proiectul funcţional în Singapore. La scurt timp după Zero, ai început să dezvolţi varietăţi de orez adaptate la cultivarea în medii hidroponice cu gravitaţie scăzută.

— Sparez, spuse Miguel, abia schiţând gestul de a-şi da ochii peste cap.

Termenul respectiv, care combina cuvintele spaţiu şi orez, fusese introdus de un reporter plin de entuziasm de la *Straits Times* şi devenise un element de bază, nelipsit din titlurile tabloidelor şi din şirurile de comentarii de pe Internet.

— Înţelegi, Moira, că nu poate să crească fără un nivel oarecare de gravitaţie simulată? Trebuie să existe un sus şi un jos, altfel sistemul radicular nu se poate dezvolta. În privinţa asta e mai dificil decât la alge, cărora nu le pasă.

— Ah, o să mâncăm cu toţii alge multă vreme, spuse Moira.

Acest sparez o să apară mai târziu, după ce vom construi mai multe medii ambientale care se rotesc ca să creeze gravitaţie. Şi atunci, Miguel, atunci să vezi!

— Atunci ce?

— Spament.

— Spament?

— Ferment spaţial, spuse Moira. Nu-i la fel de bun ca ovăzul, dar poţi să faci bere din orez la nevoie.

•

— Bătaie, spuse Markus.

Trebui s-o spună fiindcă nu putea să facă gestul. Modul tradiţional prin care un luptător îi spunea partenerului de antrenament că nu mai era în stare să scape din priza lui era o bătaie uşoară pe mâna, braţul, piciorul acestuia sau oriunde putea ajunge. Dar Markus nu reuşea să ajungă nicăieri. Tekla îi ţinea sub control ambele braţe.

Îl eliberă cu câteva clipe înainte de a se izbi, în plutirea lor, de peretele capitonat al Circului – un modul mare, aproape gol pe dinăuntru, rezervat exerciţiilor fizice – şi ridicară amândoi mâinile ca să amortizeze impactul.

Din capătul îndepărtat al Circului îi urmăreau cu interes Jun Ueda, un inginer pe nume Tom Van Meter, Bolor-Erdene şi Viaceslav Dubski. Cei trei bărbaţi păstrau o tăcere posacă. Bolor-Erdene, care mai presus de orice era plină de entuziasm, îşi permise trei bătăi din palme, apoi se opri când deveni limpede că nimeni altcineva nu-i urma exemplul.

— Bine, spuse Viaceslav. Să vezi înseamnă să crezi. Iată că e posibil să practici sambo în gravitaţie zero.

Aruncă o privire iute către ceilalţi.

— Sau jiu-jitsu, sau lupte, sau bökh[26], presupun.

— Evident, nu există aruncări. Nu se pot face deplasările de greutate care sunt atât de importante la sol, spuse Markus.

Jun dădu din cap aprobator.

— E un subgrup, spuse ea. Seamănă puţin cu lupta la sol. Dar fără sol.

Tom Van Meter, care făcuse wrestling pe când studia pentru diploma de inginer la Iowa, se întoarse cu faţa la peretele capitonat şi încercă să-i ardă un pumn. În ciuda mărimii şi a forţei sale considerabile, izbitura fu slabă şi îl trimise plutind cu

[26] Stil mongol de lupte corp la corp.

spatele prin tot modulul.

— Am făcut şi experienţe de-astea, spuse Markus. Loviturile de pumn sunt problematice.

Chiar înainte de a lua contact cu peretele opus, Tom îşi azvârli braţele în faţă şi lovi suprafaţa căptuşită ca să absoarbă energie.

— Dacă te afli într-un tor sau într-o bola, toate manevrele obişnuite vor funcţiona, spuse el. Dar ai dreptate, artele marţiale în ge zero sunt o nouă frontieră.

— Odată ce ajungi la lupta corp la corp, spuse Tekla, nu mai e aşa diferit.

— Norul Arcă e echipat cu o duzină de tasere[27], spuse Markus. Nu le-am cerut eu. Erau aici când am venit. Nu ştie nimeni de ele. Nu mă simt bine să ştiu că umblă lumea pe-aici cu arme la şold, chiar dacă sunt doar tasere, în timp ce toţi ceilalţi sunt neînarmaţi. Şi totuşi, avem o populaţie de vreo două mii de inşi. Pe Pământ nu există oraş cu atâta populaţie care să n-aibă poliţie. Vor fi infracţiuni. Dispute.

— Ce spune Constituţia despre poliţie? întrebă Bolor-Erdene. N-am citit-o.

Toţi ceilalţi pufniră în râs, cu simpatie.

— Nimeni n-a citit nenorocirea aia, Bo. Uite-atâta-i de groasă când o printezi! spuse Markus, arătând cam cinci centimetri între degetul mare şi arătător. E scrisă de-o comisie, cum era de aşteptat.

— Ca să fie clar, Markus, interveni Jun. Nu propui…

— Nu, Jun, nu spun s-o ignorăm. Crede-mă, în fiecare zi urlu la indivizii ăştia s-o facă mai simplă, să ne dea aia, cum îi zici tu…

— Manualul pentru tonţi, spuse Tom.

— Aşa. Până nu ne tâmpim de tot. Un simplu manual al utilizatorului. Dar undeva acolo e menţionată şi forţa de poliţie. Am dat cu grep[28] şi-am găsit-o. La început trebuie să fie o poliţie cetăţenească – fără profesionişti. V-am studiat dosarele personale. Ştiu că toţi sunteţi antrenaţi într-o variantă sau alta de lupte. Luptele sunt singura formă de violenţă organizată care poate fi cu adevărat utilă la bordul unei staţii spaţiale, dacă nu luăm în calcul cine ştie ce porcării demente.

— Dar lupta cu bastoane? întrebă Tom.

[27] Armă cu electroşocuri.

[28] Utilitar UNIX pentru căutarea în fişiere de text.

— Ştiam că ai să întrebi fiindcă CV-ul tău menţionează niţică escrima[29], spuse Markus. E o idee rezonabilă. Totuşi, am o întrebare.

— Da?

— Vezi vreun baston pe-aici?

— Poate creştem şi noi nişte copaci, propuse Bo.

— Asta o să dureze o vreme, replică Marcus. Aşa că vă rog doar atât, să petreceţi în fiecare zi puţin timp împreună în modulul ăsta ca să exersaţi luptele. S-ar putea să ne prindă bine.

•

Doob dormise atât de prost, încât bănuia că nu adormise deloc. Dar ceasul îi arăta că era aproape punct 15. Când intrase în sacul lui, arăta punct 9. Probabil că moţăise o vreme. Dar nu ştia când anume.

Videoconferinţa lui de fiecare noapte cu Amelia nu mersese bine. Nu mersese nici *prost* – nu ridicaseră vocea, nu izbucniseră în lacrimi –, dar la început vorbiseră doar despre ceea ce se petrecuse în Kourou, iar după aceea se pierduse conexiunea. Observase acelaşi lucru cu Henry.

Începeau să nu mai aibă ce să-şi spună. Era înspăimântător, dar adevărat. Membrii familiei sale se pregăteau cu toţii de întâlnirea cu creatorul lor în două, trei sau patru săptămâni. Autorităţile ofereau gratuit pastile pentru eutanasie oricui dorea să primească; mii de oameni le înghiţiseră deja, iar morga dădea pe dinafară de cadavre. Se săpau cu buldozerele morminte comune. Între timp, Doob se pregătea pentru – ce mai la deal, la vale – cea mai grozavă aventură din viaţa lui.

Îşi dorea, într-un fel, să fi murit deja toţi.

Aceste cuvinte aparent de nerostit le rostise în faţa Luisei cu câteva zile în urmă, iar ea dăduse din cap aprobator.

— Aşa păţesc mereu îngrijitorii pacienţilor cu Alzheimer în faza terminală, sau ai altor cazuri asemănătoare, spuse ea. Odată cu munca asta vine şi un uriaş sentiment de ruşine şi vinovăţie.

— Dar Amelia n-are Alzheimer, ea o să...

— Nu contează. Faptul că o vezi, că vorbeşti cu ea te face să nu te simţi bine. Iar o parte din creierul tău îşi doreşte ca lucrul

[29] Sau *eskrima, arnis, kali*: sport naţional în Filipine, arte marţiale care, în general, pun accentul pe lupta cu arme.

care te face să nu te simţi bine să dispară. E cea mai simplă reacţie din lume. Asta nu te face un om rău. Nu înseamnă că trebuie să-i cedezi.

Astfel de gânduri provocaseră şi mai multă foială şi perpeleală – dacă acestea erau cuvintele potrivite care să descrie imposibilitatea de a adormi într-un sac nefixat, în gravitaţie zero – în vreme ce se lupta cu întrebarea „Când?" Demult, în Ziua 360, când anticipase că se va întâmpla în Ziua 720, plus sau minus câteva zile, toate erau bune şi frumoase. Dar acum Ziua 700 se apropia de sfârşit, iar treaba cu „plus sau minus" îl necăjea serios. Ulterior îngustaseră marja de eroare la „plus sau minus trei zile", dar numai ca răspuns la presiunile politice. Nu fusese o aproximare legitimă din punct de vedere ştiinţific. Şi însemna altceva pentru oamenii de ştiinţă. Profanii înţelegeau că avea să fie „cu siguranţă între 717 şi 723". Oamenii de ştiinţă spuneau altceva, că dacă ai putea repeta de foarte multe ori experimentul aruncării în aer a Lunii şi dacă ai ţine evidenţa timpului scurs până la Cerul Alb în fiecare dintre aceste cazuri, numerele obţinute s-ar încadra într-o distribuţie normală, o curbă în formă de clopot, în care circa două treimi dintre valori s-ar înscrie în acel interval.

Ceea ce însemna că restul ar cădea *în afara* acelui interval –, iar unele ar cădea *mult* în afara lui. Nu era complet exclus să se întâmple *mâine* – să se întâmple chiar acum, în timp ce Doob plutea în afurisitul ăla de sac.

Aşa se face că, atunci când Dinah veni să-l trezească, puţin după punct 15, nu era supărat pe ea. Mai degrabă se simţea uşurat.

Politeţea elementară îl împiedică să-i spună că părea dărâmată. Nu în sensul că ar fi fost copleşită de emoţii. Pur şi simplu părea sleită de puteri şi consumată.

— Ştii de Guiana? îl întrebă ea peste umăr în timp ce se întorceau agale la Colonia Minieră.

— Mda.

— Bine.

Nu mai scoase nicio vorbă până ajunseră în atelierul ei. Doob văzu peste tot în jur rămăşiţele unor metode de comunicare de modă veche: multe foi de hârtie prinse cu bandă adezivă de orice suprafaţă disponibilă, creioane tocite plutind alandala, pagini desprinse din „manualul angajatului" cu grupuri de

caractere tăiate.

— A trebuit să-i spun lui Sean s-o lase moartă, recunoscu ea. Sunt frântă. Nu mai pot. Am nevoie să dorm. Porcăria asta e dificilă, trebuie să ai precizie. Să baţi cheia suficient de încet ca să recepţioneze Sean transmisia e ca mersul foarte încet.

— Mersul foarte încet?

— Ştii tu, spuse Dinah. Oricine poate să meargă în ritm normal. E uşor. Dar când trebuie să mergi la jumătate din viteză, de pildă când însoţeşti pe cineva care se deplasează greu? E extenuant.

— Am priceput.

— Când am început să-l rog să mă scutească, a schimbat subiectul. Până atunci nu zicea decât „Hei, ce se petrece, câţi oameni sunt în Arcă?”, dar când am început să-l presez niţel cu timpul, a-nceput să vorbească despre analiza de sensibilitate.

Doob râse.

— Oho, făcu Dinah, urmărindu-l cu mare atenţie. Nu la reacţia asta mă aşteptam.

— Sunt treaz de ore întregi şi mă tot gândesc la asta, spuse Doob.

— Ştii cumva ce-a vrut să zică? Eu, fiindcă sunt grea de cap, a trebuit să-l întreb.

— Presupun că voia să ştie cât de siguri suntem de fapt c-o să se întâmple în Ziua 720. Şi cât de instabil este sistemul, mai exact.

— Păi, da, la asta se referea.

— Cu cât ne apropiem, cu atât seamănă mai tare cu un reactor nuclear gata să intre în stare critică sau, mă rog...

— Metafore la alegere, m-am prins, spuse Dinah.

— Ceva atât de instabil ar putea fi declanşat de un zgomot aleatoriu în sistem. Lucruri pe care în mod inerent nu putem să le prezicem. Cât de curând o să fie atât de aproape de limită, încât o să fie de-ajuns să te uiţi la el mai urât ca să se declanşeze. Pur şi simplu nu ştim care piatră o să provoace avalanşa.

Dinah se gândi câteva momente, apoi îşi mută privirea de la el la aparatul radio.

— Sean ştie, spuse ea.

— Nu cred c-am auzit bine, spuse Doob după o lungă pauză plină de incertitudine.

— Bila Opt. Aşa-i spune Sean. E o piatră despre care nu ştii nimic. Una pe care n-o vezi când se apropie. E prea întunecată, prea departe.

— Dinah, sunt nelămurit... despre ce vorbim aici, despre un asteroid ipotetic sau...

— Nu. Despre unul anume. Unul real. Uite, Doob, ştii că Arjuna Expeditions lansează minisateliţi de ani de zile. Avem sute de ochi în cer, plutesc în jur şi fotografiază asteroizii din apropierea Pământului, îi cataloghează, le înregistrează parametrii orbitali cu toată precizia de care suntem în stare. Ei, se pare că şi el stă treaz noaptea şi se gândeşte la aceleaşi lucruri ca şi tine. La instabilitatea extremă a norului de resturi. La sensibilitatea lui faţă de orice fel de perturbare. Şi i-a venit o idee strălucită: ce-ar fi să caute asteroizi prin baza de date secretă de la Arjuna ca să vadă dacă o să treacă vreunul perfid prin mijlocul norului de resturi lunare în următoarele două săptămâni, când situaţia e atât de explozivă?

— A luat baza aia de date cu el?

— Păi, cum să nu, că-i doar un tabel.

— Şi deci a deschis tabelul şi-a făcut analiza?

— Aha. Doob, ascultă-mă, lucrurile astea le-am pus cap la cap pe bază de dovezi indirecte. Ai văzut şi tu ce fragmentată e comunicarea.

— Am înţeles.

— Dar cred că a făcut analiza asta şi a găsit un asteroid, pe care l-a botezat Bila Opt. Presupun că are albedo scăzut.

— Negru. Cum sunt bilele opt, spuse Doob.

— Nu ştiu nimic despre mărimea lui sau despre parametrii orbitali, nimic de genul ăsta. Dar Sean crede că are să treacă drept prin mijlocul norului în circa şase ore.

— *Şase ore*?!

— Şi că, la câtă energie cinetică are, o să fie... mă rog, interesant.

Lui Doob îi zbură gândul la Amelia. La emoţiile care îl ţinuseră treaz mai devreme. În mod previzibil, totul se răsturnase şi acum era îngrozit că ea, Henry, Hesper şi Hadley erau deja în pragul morţii.

Dinah interpretă în mod greşit tăcerea lui, crezând că făcea calcule astronomice în minte.

— Mă duc să dorm şase ore, spuse ea. Noapte bună.

— Noapte bună, Dinah, spuse Doob.

•

Era aproape punct 16, ora de începere a unui nou schimb, echivalentă cu patru după-amiaza pentru cei din schimbul trei. Aşadar, Markus se apropia de finalul a ceea ce ar fi reprezentat o zi de lucru pentru orice persoană normală de pe suprafaţa planetei. Bineînţeles, ca mai toată lumea din Norul Arcă, şi el muncea tot timpul cât era treaz. Până şi activităţile recreative – ca antrenamentul de arte marţiale din Circ – aveau un scop mai cuprinzător. Deşi terminarea schimbului „după-amiaza" şi sfârşitul „zilei de lucru" erau pentru el nişte ritualuri pur formale. Totuşi, avea obiceiul de a folosi partea aceasta a zilei ca să se ocupe de ceea ce se numea pe vremuri hârţogăraie. Operaţiune la care îl invitase să participe, în micul său birou privat învecinat cu Tancul, pe Unicul Avocat din Spaţiu, Salvatore Guodian. Fiu al unui chinez singaporean şi al unei contese italiene ai cărei părinţi se autoexilaseră în oraşul-stat ca să scape de fiscalitatea excesivă, învăţase la o şcoală ai cărei elevi proveneau majoritar din familii de expaţi britanici, fusese înmatriculat la Berkeley, renunţase după un an şi jumătate ca să intre într-o companie tehnologică nou-înfiinţată, îşi pierduse şi cămaşa de pe el, rătăcise prin diverse alte companii similare, câştigase în sfârşit nişte bani, devenise interesat de legislaţie, îşi cumpărase practic intrarea la Drept, cu toate că nu avea diplomă de licenţă, lucrase timp de cincisprezece ani în birourile din Los Angeles, Singapore, Sydney, Beijing, Londra şi Dubai ale unei firme de avocatură elitiste, nu primise titlul de partener, demisionase, traversase China pe bicicletă, se mutase la San Francisco şi devenise consilier juridic al unei firme care tranzacţiona monedă virtuală, făcând în paralel voluntariat în timpul liber pentru o organizaţie nonprofit care se ocupa cu drepturile utilizatorului de internet şi ducându-se în deşert să lanseze către limita spaţiului rachete foarte mari construite de amatori. Sal, cum îl ştia toată lumea, fusese unul dintre primii aleşi să lucreze la Constituţia Norului Arcă, aşa că, după ce îşi petrecuse un an şi jumătate la Haga, fusese „luat cu arcanul", cum s-ar spune, şi lansat pe orbită. Avea patruzeci şi şapte de ani, dar în lumină mai slabă putea să pară de treizeci.

Ca modalitate de a face faţă exigenţelor vieţii în imponderabilitate şi ca renunţare în faţa cheliei care îi creştea

pe tâmple, recursese la o tunsoare stil periuţă. Era cel mai simplu lucru de făcut cu părul în spaţiu. Se folosea un aparat care combina funcţiile unei maşini de tuns electrice cu cele ale unui aspirator industrial. Frizeria funcţiona pe bază de autoservire şi tunsul dura vreo treizeci de secunde, dacă erai neobişnuit de cusurgiu. Se recomandau dopuri pentru urechi. În zilele sale fericite, Sal avea o bogăţie de păr negru lung şi ondulat şi o linie a părului în formă de V care îi scotea la lumină moştenirea italiană, dar de când cu periuţa arăta aproape pur-sânge chinez. Vorbea şapte limbi şi era singura fiinţă omenească din lume căreia îi trecuse prin minte aproape întreaga Constituţie a Norului Arcă – sau CNA, cum îi spunea el. Dacă Markus avea vreun cuvânt de spus în privinţa asta – şi avea –, atunci cât de curând în persoana lui Sal aveau să se combine funcţiile de procuror general, procuror-şef, judecător de pace şi preşedinte al Curţii Supreme de Justiţie.

Sal pufni în râs. Avea o dantură grozavă.

— Îţi dai seama că rolurile astea sunt complet incompatibile. Sunt proiectate să-şi fie adversari reciproci în multe feluri.

— Atunci, poţi să numeşti alţi oameni să le ocupe. Uite ce-i, Sal, e vorba să punem la bătaie tot ce-avem. De undeva trebuie să începem.

— Hai să analizăm ipotezele de lucru, spuse Sal. Un arcletar din Bizaristanul Exterior violează o arcletară din Andorra. Se petrece într-un loc în care n-avem nicio cameră video.

— Sunt puţine locuri dintr-astea, îi atrase atenţia Markus.

— Okay, bine. Se petrece într-o arcletă. Sau aşa susţine victima. Se duce la infirmerie, unde sunt colectate dovezi medicale.

— Dar avem kituri de viol? întrebă Markus.

— De unde să ştiu eu? Dar ar trebui să facem rost de câteva. În orice caz, pe baza lor, în unele ţări judecătorul ar putea să emită un mandat care să autorizeze poliţia să se uite la înregistrările video din arcletă. Fiindcă în unele ţări, Markus, oamenii au dreptul la viaţă privată şi nu poţi pur şi simplu să-i supraveghezi tot timpul.

— Şi aici care-i situaţia?

— E fascinant că nici măcar nu ştii, dar o să-ţi spun că CNA recunoaşte anumite drepturi care ar putea totuşi să fie abrogate sau reduse în perioadele cu structuri şi proceduri administrative

simplificate.

— PSPAS, spuse Markus. Despre asta ştiu şi eu. E un eufemism pentru legea marţială.

Expresia de pe faţa lui Sal se afla undeva între durere şi amuzament.

— Pot să-ţi sugerez să n-o mai priveşti aşa... sau, dacă nu reuşeşti, măcar să n-o mai spui vreodată cu voce tare?

— Totuşi...

— S-ar putea face o analogie mai bună cu autoritatea exercitată de căpitan asupra unei nave în larg. Căpitanul poate face anumite lucruri, de pildă să oficieze ceremonii de căsătorie sau să ordone consemnarea cuiva în cabina lui, care n-ar fi acceptabile dacă nava cu pricina ar fi ancorată la chei în Manhattan.

— Uite ce-i, n-am timp acum să simulez toată procedura de trimitere în judecată a unui viol ipotetic, spuse Markus, aruncând o privire la ceasul de la mână – elveţian, fireşte, şi realizat special pentru el de o faimoasă companie din Geneva, ca un fel de moştenire, un mod de a spune „am existat şi noi cândva şi iată ce lucruri magnifice eram în stare să facem”. Vreau să discut despre ceva de bază, ceva fundamental, şi anume: cum pot eu să am autoritate? Sau, dacă sunt înlocuit cu Ivy sau cu Ulrika, ea cum poate să aibă autoritate?

Sal nu prea înţelegea unde voia el să ajungă.

— Autoritate însemnând...

Cum nu reuşi să-i smulgă niciun răspuns, doar mormăieli nervoase, Sal încercă:

— Autoritatea poate să însemne multe lucruri diferite, Markus.

— În cazul ăsta nu vorbesc de autoritate morală sau de calităţi de lider, sau alte lucruri de felul ăsta. Nu mă refer la loialitatea teoretică pe care o au arcletarii faţă de aşa-numitul căpitan al navei. Adică ce se întâmplă dacă ne ducem să-l arestăm pe violatorul din Bizaristanul Exterior, iar el se hotărăşte să opună rezistenţă şi prietenii lui hotărăsc să lupte alături de el?

Până la momentul acela, Sal privise conversaţia lor ca pe un exerciţiu plăcut de teorie juridică. Acum însă avea un aer mai serios.

— Tu vorbeşti despre putere. Despre ce înseamnă ea cu adevărat. Despre ce este cu adevărat.

— Da.

— E o întrebare veche. Un faraon, un rege medieval, primarul oraşului New York, toţi trebuie să se gândească la acelaşi lucru.

— Da, repetă Markus.

— Când dai un ordin, ce garanţie ai că va fi dus la îndeplinire? Asta e întrebarea esenţială a puterii.

— *Jawohl,* domnule consilier!

— În mod normal, acum ţi-aş vorbi despre autoritatea morală şi despre loialitate şi aşa mai departe. Dar pe astea le-ai exclus deja.

— Când o ajunge funia la par, cum zice vorba aia...

— Răspunsul tradiţional dintotdeauna este că regele îşi are garda lui, primarul îl are pe şeful poliţiei, comandantul are poliţia militară şi aşa mai departe. Iar capacitatea lor de a-i constrânge fizic pe alţii este însuşi fundamentul puterii unui lider.

— Ei, aşa mai vii de-acasă. Şi ce înseamnă asta pentru mine, sub incidenţa CNA?

— Cred că înţelegi, spuse Sal, că, într-un fel, cu cât apelezi mai mult la asemenea persoane ca să obţii coerciţia, cu atât mai puţină putere deţii. E o recunoaştere a eşecului.

— Sal, de câtă vreme eşti aici, pe orbită?

— De două sute şi ceva de zile.

— Câte ore ne-am petrecut noi discutând despre CNA?

— Habar n-am, probabil o sută de ore în total.

— Şi din ele, cât timp ne-am petrecut discutând despre treaba asta?

Sal îşi privi ceasul de la mână.

— Vreo cincisprezece minute.

— Şi-atunci, bazându-te pe această alocare a timpului, spuse Markus, poate îţi dai seama că lucrul ăsta n-are cine ştie ce importanţă pentru mine în marea schemă a lucrurilor. Dar important este, Sal. Când o să vină momentul în care sunt nevoit să arestez un infractor protejat de camarazii lui, trebuie să am un răspuns. Trebuie să ştiu ce am de făcut. Trebuie să fiu pregătit. Cu asta mă ocup. De aceea ocup funcţia asta.

Cineva bătea în uşa biroului lui Markus, lucru neobişnuit. Markus nu îl luă în seamă pentru moment.

— Sub PSPAS poţi să delegi anumiţi oameni să impună aplicarea deciziilor tale folosind niveluri adecvate de coerciţie

fizică. Odată ce ieşim de sub PSPAS...

— Cât de curând crezi că se va întâmpla asta? întrebă Markus pe un ton care sugera că avea şi el o părere despre chestiunea respectivă.

— Dacă avem norocul să supravieţuim? O să dureze ani de zile.

— Deci în discuţia asta trebuie să ne limităm la PSPAS, spuse Markus. Apoi răcni către uşă: O clipă! Apoi din nou către Sal: Niveluri adecvate de coerciţie fizică, asta ce mai înseamnă: Cine decide?

— Păi, dacă mă faci pe mine procuror general, procuror-şef, judecător de pace şi şef al curţii supreme, presupun că eu decid.

— Dacă cineva primeşte un şoc cu taserul, i se opreşte inima şi moare, ăsta-i adecvat?

— Iisuse Cristoase, Markus, ce te-a apucat?

— Analizez scenariile posibile. Încerc să mă pregătesc. Şi tu ar trebui să faci la fel. Nu cu cazuri ipotetice de viol, ci cu ce-o să-nceapă probabil în curând.

Îi susţinu privirea lui Sal până când acesta îi răspunse cu o înclinare a capului. Apoi spuse iar către uşă:

— În regulă! Intră!

„Uşă” era un termen folosit de novici pentru ceea ce se cheamă tambuchi la bordul unei nave maritime sau spaţiale. Se ajunsese la o convenţie în Izzy, ca în părţile care aveau gravitaţie simulată să i se spună uşă. În cotloanele unde se plutea, era numită trapă.

Uşa se deschise şi apăru Dubois Jerome Xavier Harris. Expresia de pe faţa lui, combinată cu simplul fapt că îl întrerupsese pe Markus dintr-o întâlnire în biroul lui particular, sugera că se întâmpla ceva grav. Lui Markus îi şi zbură gândul la cea mai evidentă explicaţie:

— Iar dă preşedinta cu bombe în oameni?

Doctorul Harris păru întâi surprins de o asemenea presupunere, apoi clătină din cap. Nu era asta.

— Întâlnirea asta cere confidenţialitate? întrebă Markus, aruncând o privire către Sal.

Sal se ridică în picioare, oferindu-se să dispară din peisaj. Dar doctorul Harris părea nedumerit.

— Se referă la lucrul cel mai puţin confidenţial care s-a petrecut sau se va petrece vreodată, spuse el. Deci nu,

mulţumesc. Am motive să cred că programul tocmai s-a devansat considerabil. Există riscul ca Cerul Alb să se petreacă peste doar şase ore.

Se uită la ceas.

— Ba nu, cinci.

Markus privi scurt la un ecran de pe perete.

— Nu văd nicio creştere de RFB.

— Va fi provocată de trecerea unui asteroid prin nor.

— La sol ştie cineva?

— Depinde cât de supravegheat e biroul ăsta.

— Vasăzică, informaţiile tale nu vin de la sol.

— Nu. Vin din adâncul spaţiului.

— În limbaj Morse codificat? întrebă Markus cu nonşalanţă.

Şi schimbă o privire cu Sal. Conversaţia lor începuse, cu un ceas în urmă, prin citirea unui memoriu de la J.B.F., care se plângea de existenţa unor astfel de transmisii şi solicita luarea de măsuri. În timpul discuţiei despre *cum* să se ia aceste măsuri şi dacă într-adevăr Casa Albă avea autoritate în domeniu, Markus şi Sal se abătuseră către subiectul mai general al puterii. Ceea ce lui Markus îi convenea, pentru moment. Fiindcă, dacă cineva făcea transmisii misterioase în limbaj Morse codificat din Izzy, precis era vorba de iubita lui. Iar pe *ea* n-avea de gând s-o aresteze. Ar fi urlat lumea că e un conflict de interese: lume care avea să moară în curând, lume care n-avea nicio metodă prin care să-şi impună autoritatea aici, sus.

Asta dacă nu infiltraseră printre arcletari sau în rândurile Populaţiei Generale sabotori cu ordin să execute o lovitură de stat dacă era nevoie.

— Markus? îl strigă doctorul Harris. Mă auzi? Ai înţeles ce-am spus adineauri?

— Te rog să mă ierţi, doctor Harris. Am rămas gândindu-mă la lucruri de genul celor la care Sal ar trebui să se gândească.

— Nu te sfii să mai şi delegi o parte din gândit, spuse Sal. Ştiu că nu-i punctul tău tare, dar...

— Închide uşa, te rog, spuse Markus.

Doctorul Harris se conformă.

— Sunt destul de sigur că nu ne supraveghează aici.

— S-a notat.

— E vorba de Dinah, nu-i aşa, Doob? întrebă Markus.

Doob încuviinţă dând din cap.

— Discută cu Sean Probst pe un canal codificat.

Markus clătină din cap admirativ.

— Deşteaptă fată! Doamne, ce pacoste e.

Doob şi Sal nu spuseră nimic. Cât tăceau ei, Markus îi trimise Teklei un mesaj-text care conţinea un singur cuvânt.

— Sal, spuse el, declar PSPAS.

— Nu cred că suntem deja autorizaţi să...

— Cine să ne oprească?

Din nou, Doob şi Sal rămaseră tăcuţi.

— Ce-o să facă Julia – că n-o mai numesc preşedintă –, o să dea cu bomba nucleară în noi?

Vorbind, continua să trimită mesaje.

— Ori ea, ori ruşii, ori chinezii ar putea avea alte metode să te scoată din funcţie...

— M-am gândit la asta, spuse Markus. La posibilitatea să existe infiltraţi. Trupeţi cu tasere sau ceva, aşteptând aşa un ordin. Am discutat cu Fiodor, cu Sheng, cu Zeke, am încercat să le aflu părerea, să-mi dau seama cum stau lucrurile.

— Markus, interveni Doob, cu tot respectul, cred că nu la treaba asta ar trebui să te concentrezi acum.

— Tocmai de aceea îi încredinţez latura constituţională a operaţiunii lui Sal, iar latura operaţională i-o încredinţez ei.

Markus arătă cu capul spre uşă, care se deschisese fără să se audă vreun ciocănit. Tekla pluti înăuntru şi o închise în urma ei.

— Nu-i nevoie să anunţăm întreaga lume că intrăm în PSPAS. Avem la dispoziţie cinci ore în care să începem pregătirile, în linişte. O să iau legătura cu Moira, să-i spun că trebuie să începem pregătirile ca să distribuim mostrele genetice la arclete. Pe Ulrika o s-o anunţ că trebuie să declanşăm Avalanşa.

Markus se referea la îndelung planificata cascadă de lansări care trebuia să se petreacă în perioada de graţie de câteva zile dintre Cerul Alb şi debutul Ploii Solide.

— Putem să ne ocupăm de lucrurile astea cu discreţie. Peste cinci ore, fie are să se întâmple, fie nu. Dacă nu, ne întoarcem de unde-am plecat şi considerăm c-am făcut o repetiţie generală.

Uşa se deschise iar, de data aceasta după un ciocănit, şi intră un tânăr pe nume Steve Lake, precedat de laptopul său şi urmat de rastele din păr. Fiindcă, într-un an şi jumătate de când se afla la bordul lui Izzy, Steve nu cedase cântecului de sirenă al

maşinii de tuns, dar obosise de atâtea probleme pe care i le provoca părul lung, aşa că îl lăsase să se închege sub forma unor funii roşii. Lucrase pe vremuri la o firmă de consultanţă din nordul Virginiei care angaja hackeri pentru lucrări secrete în beneficiul unor servicii de informaţii, de unde fusese luat pe sus şi trimis pe orbită să îi fie de ajutor lui Spencer Grindstaff, specialistul în reţele şi comunicaţii care făcuse parte din echipajul iniţial al lui Izzy la momentul Zero. Spencer era omul NSA din creştet până în tălpi, recrutat direct de pe băncile MIT ca să lucreze la nişte şmecherii criptologice uşchite. Steve părea un gen de om cu totul diferit. Iar în clipa aceea avea un aer perplex.

— Steve, spuse Markus, e momentul să discutăm despre putere.

Fruntea lui Steve se umplu de cute.

— Adică putere electrică sau...

— Cealaltă.

— Bine, şi cum o să fie, o discuţie filosofică abstractă sau...

— Nu, o să se încheie cu mine spunându-ţi, prin autoritatea pe care mi-o conferă PSPAS, să schimbi toate parolele şi codurile pentru sistemele de control ale lui Izzy.

— Oho! făcu Steve. În cazul ăsta, n-ar trebui să vorbeşti cu Spencer? Că el e deasupra mea în organigramă.

— Cunosc organigrama, spuse Markus. Sub PSPAS, am autoritatea s-o schimb.

— Ce-i PSPAS-ul ăsta despre care tot vorbeşti, Markus?

— O să-ţi explice Sal mai târziu. Deocamdată putem să-l lăsăm deoparte. În principiu, ne referim la loialitatea ta, la fidelitatea ta. Cred că Spencer le este extrem de loial puterilor în exerciţiu de la sol. Nu doresc să-i creez o obligaţie imposibilă. Mai târziu o să vină şi el cu noi sau n-o să vină. Pe tine te consider un alt gen de om. Practic, îţi cer ca de acum să-i fii loial Norului Arcă şi numai Norului Arcă. Nu Washingtonului. Nu Houstonului. Şi să accepţi autoritatea oricui e şeful Norului Arcă. Eu fiind acela deocamdată.

— Bine.

— Cică ar trebui mai întâi să te gândeşti la treaba asta, Steve. Nu să spui bine aşa, pur şi simplu.

— Mă tot gândesc la ea de-o vreme. Dar trebuie să-ţi spun că s-ar putea să existe uşi de acces secrete. Eu pot să schimb toate

codurile despre care ştiu că există. Cele de care nu ştiu sunt altă mâncare de peşte.

— Atunci, asta e, va trebui să fim vigilenţi.

• *Cerul Alb*

Doob nu era în stare să estimeze de câte ori în viaţă observase un pământuf de nor alb pe cerul albastru, pentru ca după câteva ore, ridicând iar privirea, să descopere că se transformase într-o pătură de nori care acopereau soarele şi prevesteau schimbarea vremii. Asemenea fenomene se petreceau prea încet pentru ca mintea omenească să le discearnă în timp ce aveau loc. În ultimele ore ale lui A+1.335 se întâmpla ceva asemănător în norul de rămăşiţe lunare care stătea pe cer de şapte sute de zile încoace. Mai târziu vor urmări filmarea lentă, care comprima modificările dintr-o zi întreagă într-o înregistrare de câteva minute, şi va arăta ca o explozie. Sau ca o epidemie de explozii. Dacă priveai cu mare atenţie, cadru cu cadru, o vedeai extinzându-se de la o parte la alta a norului pe măsură ce Bila Opt săgeta prin miezul lui. Ca o particulă care străpunge o cameră de ceaţă, era invizibilă cu excepţia siajului de consecinţe pe care îl lăsa în urma ei. Cu câteva luni mai devreme ar fi putut trece fără să atingă nimic, dar în prezent era o asemenea densitate de pietre în nor, încât ar fi fost imposibil să nu se izbească de unele dintre ele în trecere. Făcând un calcul statistic rudimentar, Doob obţinu un număr de zece coliziuni probabile, plus sau minus cinci. Nu erau multe, într-un nor care conţinea acum milioane de roci, dar erau destule ca să împingă dincolo de limită sistemul care palpita de iminenţa unei explozii exponenţiale. În jurul dârei invizibile, Cerul Alb dobândi formă şi furie. Norul înmuguri şi se difuză ca frişca în cafea, răspândindu-se şi pălind, deşi din loc în loc se puteau vedea explozii noi, pe măsură ce pietrele azvârlite la coliziunile anterioare îşi găseau ţinte îndepărtate şi declanşau la rândul lor reacţii în lanţ mai modeste. În unele locuri căpăta o structură celulară când frontul curbat al unei explozii se extindea, lua contact cu altele şi se contopea într-o spumă dantelată de arce albe. Avea o frumuseţe austeră, monocromă.

Nu exista nici flamă şi nici vreo altă lumină în afară de sclipirile reci de lumină solară pe care le reflectau rocile. Mai târziu, când vor începe să pătrundă în atmosferă, vor fi şi văpăi, din plin. Dar deocamdată lumea se sfârşea într-o înflorire fractalică de praf şi pietriş, apocalipsa într-o balastieră.

— L-ai nimerit la marele fix când i-ai zis Cerul Alb, îi spuse cineva lui Doob.

— Să ai dreptate nu-ţi aduce întotdeauna satisfacţii, răspunse el.

Rata de Fragmentare a Bolizilor depăşi toate pragurile semnificative în câteva ore de la sosirea Bilei Opt, iar Doob încetă să-i mai acorde atenţie. Probabil că numărul nici nu mai era corect. Era doar o estimare produsă de un consorţiu de observatoare astronomice pe baza cantităţii şi a tiparului de distribuire a luminii care sosea dinspre nor. Toate presupunerile care conlucrau la calcularea sa deveniseră între timp perimate.

Încercă să-şi orienteze telescopul optic către locul în care ar fi trebuit să se afle SP1, SP2 şi Despicatul – odraslele mari şi bogate în metal ale lui Sâmbure de Piersică –, dar nu văzu nimic altceva decât cel mult nişte puncte de luminozitate în norul dens, poate cauzate de pietre care se spărgeau în bucăţi când se izbeau de suprafeţele oţelite ale acelor bolizi întunecaţi. Se întrebă dacă avea să-i mai vadă vreodată.

Nu mai avea în memorie imaginea precisă a mărimii pe care o avea cândva Luna pe cer, aşa că nu era în stare să estimeze de câte ori era mai mare norul actual. Bineînţeles, putea să verifice numerele şi să calculeze. Dar, la drept vorbind, nu-i păsa de numerele acelea. Luna plină avusese întotdeauna aceeaşi mărime, însă uneori părea uriaşă, iar alteori părea mică, în funcţie de apropierea faţă de linia orizontului şi de factori care erau pur psihologici sau estetici. Pentru toţi locuitorii Pământului – mai puţin pentru unii de pe partea întunecată a planetei – care se uitau la norul de pe cer, aceşti factori erau singurii care contau. Ar fi vrut să ştie cât de mare li se părea *lor*; ar fi vrut să ştie ce senzaţie le dădea. Ar fi vrut să-l privească peste Chino Hills, din curtea Athenaeumului de la Caltech, de unde văzuse Luna ultima dată, cu câteva minute înainte de Zero, şi să afle cum era să stai acolo, pe *terra firma,* să priveşti şi să ştii că aceea era moartea care venea.

Ca majoritatea, îşi făcuse şi el o listă cu toţi oamenii din lume

de la care simţea nevoia să îşi ia la revedere, apoi o parcursese de sus până jos şi eliminase fără milă nouăzeci la sută dintre nume, întrucât nu mai era timp. Iar după aceea, în ultimele luni petrecute pe Pământ, îi căutase pe cei cu care trebuia să se vadă în persoană şi îşi luase rămas-bun de la ei. De pe orbită, le spusese la revedere celorlalţi prin intermediul unor videoconferinţe sau al unor e-mailuri compuse cu grijă. Odată ce îşi lua la revedere de la o anumită persoană, evita să mai comunice vreodată cu ea. Era penibil să iasă cu un coleg pentru o ultimă noapte de beţie, să se lase în voia amintirilor, să plângă, să se îmbrăţişeze şi să-şi ia adio, după care, două luni mai târziu, să se pomenească trimiţându-i aceleiaşi persoane e-mailuri cu întrebări despre ultimele observaţii. În consecinţă, sfera cunoscuţilor săi se micşorase constant pe măsură ce avansa cu bifarea listei. În prezent îi mai rămăseseră doar soţia şi copiii. Contactarea lor devenea cu mult mai dificilă după ce Bila Opt îşi desăvârşise lucrarea. Volumul comunicaţiilor dintre Izzy şi planetă era limitat de lăţimea de bandă cumulată a antenelor şi a radiourilor din staţie. Comunicaţiile personale aveau prioritate mai scăzută decât operaţiunile, iar operaţiunile atingeau apogeul în timp ce se pregătea valul final de lansări. Sau, cum îi spunea Dinah, Dezmăţul. Doob le trimitea întruna mesaje-text Ameliei şi copiilor; stăteau la rând pentru livrare minute sau ore întregi şi jumătate dintre ele nici nu mai ajungeau să fie trimise. De fiecare dată când era pe punctul de a-şi pierde speranţa, primea câte un mesaj de răspuns de la Henry, Hadley sau Hesper. Trimiterea de mesaje şi citirea răspunsurilor deveniră mai importante decât somnul, aşa că „dormea în post”, cum se spunea, adică moţăia pe apucate, întinzându-se pe podeaua Fermei sau pur şi simplu punând capul jos pe o masă, ca un puştan de grădiniţă, cu telefonul aşezat lângă faţă ca să-i simtă vibraţia când venea vreun mesaj.

În cele din urmă, poate cu vreo douăzeci şi patru de ore înainte de a-i da lui Markus ştirea despre Bila Opt, îi devenise limpede că n-avea să mai comunice niciodată cu cei dragi decât prin câteva mesaje-text sporadice şi imprevizibile. Tot ce ar fi avut nevoie să le spună direct ar fi fost cazul să le spună mai demult. Lucru care n-ar fi trebuit să fie o noutate; multă vreme îşi tot spusese că trebuie să te porţi ca şi cum fiecare conversaţie ar putea fi ultima. Asta nu-l împiedică să-şi revadă

ultimele convorbiri video cu fiecare dintre ei, din seara Zilei 700, şi să-şi dorească să fi spus anumite lucruri.

„Cum arată de-acolo, de sus?” îl întrebă Henry într-un mesaj.

Doob se uită la ceas. Era noapte la Moses Lake. Şi-l închipui pe Henry şezând pe rahatul de canapea veche pe care o evacuaseră din casa din Seattle, bând o bere la sfârşitul schimbului de lucru şi uitându-se cum se întindea Cerul Alb către el ca o mână fantomatică.

Doob nu ştia ce să spună.

„Cred că văd nişte dispersie de-a lungul axelor orbitale – începuturi de inele”, răspunse el la mesaj.

„Mă refeream la Pământ”, scrise Henry.

Doob plecă să caute un loc de unde să se poată uita în jos la Pământ printr-o fereastră adevărată – nu prin mijlocirea unui nenorocit de Monitor pentru Conştientizare Situaţională. Locul respectiv se dovedi a fi Capsula Naivilor. Era înghesuială acolo. Izzy era pe punctul de a traversa terminatorul dinspre zi spre noapte. Chiar şi pe Pacificul care strălucea puternic, reuşiră să vadă ceva ce arăta ca nişte zgârieturi fine în carapacea transparentă a atmosferei: urmele albe lăsate de bolizii care coborau. Deasupra părţii întunecate a Pământului, acestea deveneau arce de foc albastru care uneori se bifurcau, iar alteori sfârşeau în explozii roşii când ajungeau la sol. Cu alte cuvinte, arăta la fel cum arătase cu o zi înainte şi cu o zi înaintea ei. Acest nivel de activitate meteoritică ar fi fost cel mai uimitor eveniment astronomic din istoria omenirii dacă s-ar fi iscat pe neaşteptate, cu doi ani în urmă. Dar, începând cu primul bolovan mare care plonjase în Peru la doar câteva zile după Zero, nivelul căderilor de bolizi în atmosferă crescuse încet şi constant. Lumea se adaptase la noile condiţii. Unii postaseră autoportrete cu feţele înroşite după ce suferiseră „arsura de bolid”, care însemna un caz acut de insolaţie cauzată de expunerea la lumina ultravioletă emisă de dârele meteorice de pe o bucată de cer din apropiere.

„Mă uit în jos către voi”, scrise Doob. Voia să adauge „Mi-aş dori să fiu acolo”, dar ar fi fost o prostie. „S-ar părea că vine unul mare peste sudul Columbiei Britanice”.

„Îl văd”, răspunse Henry „Îi simt căldura”.

„Treabă multă acolo?”

„Doar ştii. Asamblează de zor barosanele, se pregătesc

pentru Avalanşă”.

Doob se întrebă cum funcţiona treaba asta. Ce anume împiedica lumea disperată să dea năvală pe platformele de lansare, încercând să se înghesuie la bordul ultimelor rachete „barosane”? Parcă era ultimul elicopter din Saigon, cu oameni care se bălăbăneau atârnaţi de tălpici în timp ce soldaţii îi loveau cu pumnul în plină figură. Sau subestima el natura umană? Poate totul se desfăşura într-o ordine perfectă acolo, jos.

„Am nevoie de tine aici”. Acesta venea de la Markus.

Fără niciun chef, Doob se smulse de lângă fereastră şi se răsuci către tubul care ducea înapoi în Stivă. De acolo trebuia să îşi continue drumul spre T3, unde probabil că avea să-l găsească pe Markus în Tanc...

Markus Leuker plutea drept în faţa lui, cu faţa strălucindu-i de lumina albastră a unui ecran de telefon. Îl închise şi îl băgă în buzunar.

— N-am vrut să zic că am nevoie de tine în aceeaşi cameră cu mine, spuse el. Am vrut să zic că am nevoie de mintea ta aici, în spaţiu, în Norul Arcă, nu jos, pe planetă. Familia ta a murit, doctor Harris.

— A murit. Dar încă mai vorbeşte, spuse Doob, simţind cum începe să crească în el o furie care putea să-l determine în cele din urmă să-i ardă un pumn lui Markus drept în nas, cu condiţia să ajungă într-un loc cu gravitaţie.

— Ce crezi că şi-ar dori cel mai mult să audă de la tine? întrebă Markus. Declaraţii siropoase? Ştiu şi ei că-i iubeşti. Să fiu eu în locul lor, ştii ce mi-ar plăcea să aud? Mi-ar plăcea să aud: „Îmi pare rău, draga mea, dar acum sunt foarte ocupat să asigur supravieţuirea speciei noastre”. Ţi-aş sugera să trimiţi un mesaj de genul ăsta şi pe urmă să vii la mine în Tanc. Avem chestiuni de discutat.

Şi, folosindu-se de una dintre funiile întinse de-a lungul Capsulei Naivilor pentru a fi apucate la nevoie, Markus Leuker se propulsă către ieşire. Când pătrunse în tub, Doob îi văzu doar o clipă silueta suprapusă pe cercul de lumină, ca Omul lui Da Vinci. Apoi alte două siluete trecură în spatele lui şi stricară efectul. Detaliul acela îi atrase atenţia. Markus avea acum însoţitori. Sau poate un bodyguard.

• *Ploaia Solidă*

Ca orice furtună serioasă, Ploaia Solidă începu brusc cu un bubuit de tunet: o stâncă de un kilometru care lumină estul Europei cu străfulgerări sinistre, tăcute, în timp ce glisa pe atmosfera superioară, înainte de a perfora aerul dens undeva pe lângă Odessa. Siajul său incendie frunze uscate şi gunoi inflamabil în Crimeea, apoi pictă o dâră prelungă de clădiri şi păduri în flăcări peste marginea de nord-est a Mării Negre, terminată cu un crater lung, eliptic, în stepa dintre oraşele Krasnodar şi Stavropol. Pe primul dintre ele îl mistui căldura radiantă venită din cer, apoi îl nivelă unda de şoc. Cel de-al doilea se alese doar cu şocul, urmat de o ploaie de sfărâmături. Ambele dispărură de pe faţa planetei.

După câteva ore de răgaz începură să cadă fragmente mai mici. Aterizau pe toată suprafaţa pământească, dar cel mai adesea în zonele cu latitudine joasă, mai apropiate de ecuator. Puşi în gardă cu mult timp înainte că aşa aveau să se petreacă lucrurile, mulţi migraseră în ultimele luni către Poli, determinându-l pe Rufus MacQuarie, împreună cu prietenii, rudele şi asociaţii lui, să stabilească un perimetru defensiv în jurul zonei sale de lucru din munţii Brooks. Era groaznic de trăit acolo în noiembrie. Singurii refugiaţi cu şanse să ajungă atât de departe erau cei bine echipaţi şi bine pregătiţi, dar exact aceia reprezentau genul de musafiri nepoftiţi pe care Rufus nu şi-i dorea furişându-se prin preajmă. Nestânjeniţi de limitarea lăţimii de bandă care li se aplică tuturor celorlalte radiouri din Norul Arcă, Rufus şi Dinah îşi văzuseră mai departe de corespondenţa lor în cod Morse în „perioada de graţie” de trei zile dintre Cerul Alb şi Ploaia Solidă. Rufus continua să transmită din camionul lui, pe care şi-l parcase în faţa intrării în mină. Se gândise să monteze o antenă mai mare în vârful muntelui şi s-o conecteze la un transmiţător subteran prin intermediul unor cabluri blindate, dar Dinah, după ce trecuse în revistă anticipatele efecte ale Ploii Solide, îl lămurise să nu-şi piardă timpul de pomană.

Ivy îşi luase la revedere de la Organismul Matern cu câteva zile în urmă şi, imediat după aceea, Orma îşi înghiţise pastila de eutanasiere oferită de autorităţi. Unica persoană de pe Pământ

cu care mai ţinea legătura era Cal, aflat la bordul submarinului care staţiona la suprafaţă în largul Bazei Navale Norfolk, într-un loc în care apa era suficient de albastră ca să înlesnească o scufundare rapidă în caz de necesitate. Zilele acelea, principala legătură a lui Ivy cu familia ei se realiza prin muzică. Asta pentru că Orma îi dăduse de ales micuţei Ivy la vârsta de cinci ani, să devină ori cea mai bună pianistă din California de Sud, ori cea mai bună violonistă din California de Sud, iar Ivy optase pentru vioară. Nu ajunsese niciodată cea mai bună din California de Sud, nici măcar pe aproape, dar cântase în diverse orchestre de copii şi tineret şi se familiarizase într-o oarecare măsură cu repertoriul orchestral clasic. La bordul lui Izzy avea o vioară pe care o acorda şi la care cânta uneori.

Când Rata de Fragmentare a Bolizilor sări de un anumit nivel, în Ziua 701, marcând oficial începutul Cerului Alb, un număr de organizaţii culturale lansară programe pe care le plănuiau încă de pe vremea anunţului de la Lacul Crater. Multe dintre acestea erau transmise pe unde scurte, aşa că Ivy avu de unde alege, recepţionând emisii de la Notre Dame, Westminster Abbey, Catedrala St. Patrick, Palatul Imperial din Tokyo, Piaţa Tienanmen, Palatul Potala, Marile Piramide, Zidul Plângerii. După ce le încercă pe toate, îşi fixă scala radioului pe Notre Dame, unde se ţinea Priveghiul pentru Sfârşitul Lumii şi unde aveau s-o ţină tot aşa până ce se va prăbuşi catedrala peste capetele cântăreţilor şi se va stinge tot ce era viu sub rămăşiţele clădirii. Nu putea să privească, fiindcă lăţimea benzii video era neîndestulătoare, dar putea să-şi imagineze prea bine: Orchestre Phillharmonique de Radio France, cu efectivul îmbogăţit de cei mai prestigioşi muzicieni ai lumii francofone, purtând cu toţii costume de gală, fracuri, rochii de bal şi tiare, susţinând spectacolul în schimburi, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, interpretând câteva piese laice clasice, dar punând accentul pe repertoriul sacru: mese şi recviemuri. Muzica era tulburată de bufnituri ocazionale, pe care le identifică drept banguri sonice produse de bolizii care cădeau pe Pământ. În cele mai multe cazuri, zgomotele nu-i întrerupeau pe muzicieni din cântat. Câteodată se mai întâmpla ca un instrumentist să ezite pe moment. O bubuitură deosebit de puternică iscă din public ţipete şi urlete de groază, amestecate cu zăngănitul şi răpăiala vitraliilor sparte care potopeau

podeaua de piatră a catedralei. Dar în cea mai mare parte a timpului muzica îşi urmă cursul suav, până când se opri. Apoi nu se mai auzi nimic.

„Parisul nu mai e”, scrise ea. Prin sistemele militare, care erau conectate temporar la NASA, putea să comunice în continuare cu Cal.

„Imersiune sna”, răspunse el. Ceea ce era în sine destul de enigmatic, însă ea ştia ce înseamnă: submarinul trebuia să se scufunde sub nivelul apei pentru scurt timp, ca să evite ceva periculos, dar el se aştepta să revină în curând la suprafaţă.

Era totuşi posibil să se înşele. Poate că n-avea să mai primească niciodată vreun semn de la el. Hotărî că venise de multă vreme momentul. Îi trimise un mesaj, care avea să-l aştepte atunci când nava se va întoarce la suprafaţă, dacă se va mai întoarce vreodată: „Te eliberez de făgăduială”.

După aceea simţi un val ciudat inundându-i tot trupul, aproape ca şi cum s-ar fi aflat într-un submarin în Atlantic peste care trecea ca tăvălugul o undă de presiune de la un meteor din depărtare. Presupuse că era o reacţie emoţională faţă de ceea ce făcuse cu o clipă înainte. Dar apoi observă că toate obiectele care pluteau liber în spaţiul ei de lucru lunecau în aceeaşi direcţie, către peretele de care se sprijinea ea cu spatele. Prin Izzy se propagară pocnete, scârţâituri şi vaiere. Staţia spaţială accelera lent, la doar o fracţiune dintr-un g. Probabil că porniseră propulsoarele.

Luminile se făcură roşii. Difuzorul din modulul ei scoase un pocnet slab când intră în funcţiune.

— Atenţie, spuse o voce artificială. Tot personalul trebuie să fie treaz şi la posturi pentru o manevră de roi urgentă. Acesta nu este un exerciţiu.

Aşadar, se petrecuse. Pentru asta se antrenau de luni întregi. Dar era prima Alertă de Impact. Însemna că un bolid fusese detectat de IS – echipa de la Integrarea Senzorilor – pe o traiectorie neobişnuită, care putea prezenta pericol pentru Izzy dacă nu se opera o uşoară corecţie a cursului.

Agitată, primul impuls o făcu să privească pe fereastră la Amalteea. Stânca era la locul ei. Manevra n-o făcuse să se desprindă.

Dar aceasta era gândirea de tip Navă: prioritatea numărul unu devenea Izzy. Şi ea, şi tot restul lumii trebuia să-şi asume rutina

mentală a gândirii de tip Nor. Majoritatea populaţiei locuia în arclete. Scopul lui Izzy era să ajute acele arclete să supravieţuiască.

Aşa că îşi smulse privirea de la fereastră – un lucru perimat – şi deschise pe tabletă o fereastră care arăta dispunerea tuturor navelor din Norul Arcă. Aplicaţia se numea Parambulator[30]. Nu era o redare precisă a felului cum arăta norul, deşi puteai să i-o ceri dacă dădeai clic unde trebuia în meniu. Parambulator era un tur de forţă al vizualizării de date care n-avea noimă decât pentru oameni ca Ivy, Doob şi majoritatea arcletarilor, care petreceau o groază de timp învăţând despre astrodinamică. Pornind de la observaţiile empirice făcute de Lina Ferreira şi de alţi biologi cu competenţe în matematică, matematicieni precum Zhong Hu extrapolaseră algoritmi de roi de la trei la şase dimensiuni, iar fizicieni ca Ivy îşi dăduseră seama cum să facă aceşti algoritmi să funcţioneze după restricţiile specifice astrodinamicii. În general, fiecare navă din nor era reprezentată printr-un punct pe o diagramă de dispersie tridimensională care prezenta informaţii despre orbita ei. Şase numere – parametrii orbitali, sau „paramii”, după cum începuse toată lumea să le spună – erau necesare pentru a transmite tot ce era de ştiut despre o orbită. Doar trei puteau fi vizualizate într-o diagramă. Aşadar, acolo intra în joc scamatoria interfeţei cu utilizatorul şi tot acolo trebuia să-şi îndrepte atenţia cineva ca Ivy, să-şi dirijeze toţi neuronii disponibili. Dar esenţa era că fiecare arcletă reprezenta un proiectil care o putea lovi pe Izzy, sau putea lovi o altă arcletă, dacă aceşti parami erau greşiţi. Într-un ipotetic Nor Arcă extrem de simplu, compus din numai două arclete, era nevoie să se opereze un singur calcul, şi anume calculul care răspundea la întrebarea: „Se va lovi Arcletă 1 de Arcletă 2 dacă ambele rămân pe traseul lor actual?” Într-un nor cu trei arce, era necesar să se afle şi dacă Arcletă 1 avea să intre în coliziune cu Arcletă 3, şi dacă 2 şi 3 aveau să se ciocnească între ele. Care vasăzică, trei calcule în total. Dacă norul se extindea la patru arclete, era nevoie de şase calcule, şi aşa mai departe. În terminologia matematicii, acestea erau cunoscute drept numere triunghiulare, un fel de coeficienţi binomiali, dar ideea de bază era că numărul de calcule creştea rapid odată cu numărul de arclete din nor. Pentru un nor de o sută de arclete erau patru mii

[30] De la *parallel* („în paralel”) şi *perambulator* („cărucior de copii”) în limba engleză.

nouă sute cincizeci de calcule, pentru un nor de o mie de arclete, aproximativ o jumătate de milion. Ar fi buimăcit computerele simple de pe vremea misiunilor Apollo, dar după standardele moderne erau un fleac – cu condiţia să se poată obţine informaţia corectă despre orbita fiecărei arclete. O abordare de modă veche, centralizată, ar fi presupus ca arcletele să-şi raporteze paramii către un computer din Izzy, care să facă apoi calculele şi să raporteze rezultatele. Fiabilitatea acestei proceduri putea fi îmbunătăţită dacă radarele lui Izzy, observând arcletele şi marcându-le deplasarea, acopereau deficitul de informaţie. Şi realitatea era că aşa stăteau lucrurile tot timpul, nu doar cu un anume computer din Izzy, ci cu mai multe. Dar aceasta era gândirea de tip Navă. Gândirea de tip Nor dicta ca fiecare arcletă să facă separat acele observaţii şi calcule. Într-adevăr, computerul dintr-o singură arcletă – să-i spunem Arcleta X – nu avea la dispoziţie toate informaţiile necesare pentru a urmări traseul tuturor celorlalte arclete din nor, dar le putea identifica pe cele care riscau să devină periculoase şi se putea concentra asupra lor. Altele, la fel ca procesoarele centrale din Izzy, puteau să-i vină în ajutor trimiţând mesaje de genul: „S-ar putea să nu ştiţi, dar e posibil să fiţi în pericol de coliziune cu Arcleta Y şi poate vreţi să mutaţi chestiunea asta în capul listei cu lucruri de supravegheat”. La care arca putea da replica: „Mulţumesc, dar nu reuşesc să obţin paramii corecţi ai Arcletei Y din cauză că Izzy îmi blochează vederea pe radar”. Norul putea răspunde atunci conştientizând, într-un anume fel, faptul că arcletele X şi Y aveau nevoie de o mai bună cunoaştere reciprocă a paramilor lor şi acordând prioritate sporită pentru rezolvarea acestei situaţii.

Cu alte cuvinte, norul nu mai era doar unul fizic, de obiecte zburătoare în spaţiu, ci şi un nor computaţional, un internet în plutire liberă, cu reglementări proprii. Scopul Parambulatorului era să le ofere utilizatorilor săi o perspectivă olimpiană asupra a tot ce se petrecea în reţeaua aceea, şi la o adică nici nu aveai nevoie să ştii mai mult decât lucrurile acelea dătătoare de spaime care erau afişate cu roşu. Ivy se uita acum la aşa ceva, mai degrabă curioasă decât alertată, fiindcă exersaseră manevre timp de câteva săptămâni şi era convinsă că ştie la ce să se aştepte. De fiecare dată când Izzy îşi pornea propulsoarele

şi schimba paramii, culoarea roşie se răspândea prin diagramele de dispersie ca o picătură de sânge într-un pahar cu apă. Toate arcletele, fie libere, fie conectate în bola, în heptade sau în triade, trebuiau acum să-şi reevalueze paramii şi să vadă dacă nu cumva erau în pericol de coliziune cu Izzy. Sau – aproape la fel de rău – în pericol de a se îndepărta în zbor atât de mult, încât să nu se mai poată întoarce la roi – situaţie marcată pe afişaj cu un punct galben. Pentru fiecare arcletă în parte era o chestiune simplă să-şi calculeze un curs nou care să evite ambele situaţii tragice. Mult mai complicat era ca toate cele trei sute de arclete să facă asta concomitent fără să se izbească unele de altele. Trebuia deci să aibă loc un fel de negociere bazată nu pe aşteptarea de comenzi de la Izzy, ci pe observarea manevrelor făcute de arcletele „din vecinătate” şi pe coordonarea aprinderii propulsoarelor, ca să se reducă la minimum cantitatea de roşu afişată pe diagrame.

Era necesară plasarea sintagmei „din vecinătate” între ghilimele, deoarece în roiul acela avea un înţeles diferit de cel pe care l-ar fi avut pentru o pasăre dintr-un stol. Pentru pasăre, vecinătatea însemna atât şi nimic mai mult. Pentru obiectele care făceau manevre în spaţiul sexadimensional al astrodinamicii, „vecinătatea” însemna „orice set de parami posibil să prezinte interes pentru mine în următoarele câteva minute” şi se putea aplica inclusiv unor obiecte care în prezent se aflau prea departe pentru a fi observate. Însă, odată ce se luau toate acestea în calcul, arcletele puteau să se comporte exact ca păsările când zboară în stol. În simulările pe care le vizionaseră la scurt timp după ce fusese propus acest concept, situaţia semăna uimitor cu comportamentul bancurilor de peşti. Iar traducerea în realitate a acestui concept, care se realizase abia în ultimele luni de lansări non-stop de la Kourou, Baikonur, Canaveral etc., se potrivea bine cu acele simulări. Singura diferenţă era că în timp real lucrurile se desfăşurau mai încet.

Se întâmpla chiar acum, ca răspuns la schimbarea de curs operată de Izzy. Culoarea roşie se răspândise până la un punct, apoi începuse să se retragă, mai întâi destrămându-se pe margini, apoi topindu-se fragment cu fragment. Câteva puncte se făcuseră galbene, dar apoi se corectară pe rând. Pe baza testărilor şi a exerciţiilor din ultimele luni, Ivy se aştepta ca ultimele puncte roşii să se facă albe în scurt timp şi să nu mai

reprezinte motive de îngrijorare. Dar nu se întâmplă aşa. Câteva se încăpăţânau să rămână roşii. Rotind diagrama şi uitându-se la ea din diverse unghiuri, se concentră asupra acelor puncte şi le verifică. Aproape toate erau module de marfă sau capsule de pasageri care fuseseră lansate în timpul Dezmăţului: efortul din ceasul al doisprezecelea depus de toate naţiunile lumii posesoare de vehicule spaţiale pentru a lansa absolut toate rachetele capabile de a ajunge pe orbită.

Îi bâzâi telefonul. Venise un mesaj de răspuns de la Cal; probabil că submarinul lui ieşise iar la suprafaţă.

„Asta ce mai înseamnă?”

Abia acum citise ultimul mesaj de la ea.

„Înseamnă că nu mai suntem logodiţi”.

Suna cam brutal, aşa că adăugă: „Trebuie să-ţi găseşti o sirenă drăguţă”.

După un minut, el răspunse: „[plângând] Mă pregăteam să fac la fel. Categoric ai şanse mai bune”.

Ea trimise: „Ei răhăţei”, ceea ce era o veche glumă de-a lor. Când îl întâlnise prima dată, la Annapolis, era aşa un băiat cuminte, încât nici nu era în stare să pronunţe cuvântul „căcat”.

Primi în replică: „IPV = Iubita Prea-Virtuoasă”.

„IPV e tristă: De ce v-aţi scufundat?”

„A venit ditamai valul. Veşti rele pentru coasta de est”.

„Cine dă ordine? Aveţi scară?” Însemnând scara ierarhică.

„A mai rămas o treaptă deasupra mea”. Apoi, după o pauză: „POTUS[31] nu mai transmite”.

Ea tastă „Slavă Domnului” şi ezită înainte de a trimite. Dar lumea se apropia de sfârşit; nu mai trebuia să-şi facă griji pentru eventuale repercusiuni. Apăsă butonul de trimitere.

Nu discutase niciodată cu Cal despre ce se întâmplase în Ziua 700: dispozitivele termo-barice, focosul nuclear. Dar era convinsă că degetul lui apăsase acel buton.

„Domnul să se îndure de sufletul ei”, răspunse Cal, iar ea înţelese subtextul: „şi de al meu să se îndure”.

Dialogul lor fu întrerupt de un mesaj de la Markus: „am nevoie de tine”.

Ivy îşi puse telefonul în buzunar ca să aibă mâinile libere pentru deplasarea prin Izzy; îşi croi drum prin labirintul de module-habitat până la Stivă şi coti spre pupă, cu destinaţia

[31] Numele de cod pentru *President of the United States.*

Tancul. Drumul prin Stivă se termină cât ai bate din palme. Cu o săptămână în urmă ar fi trebuit să facă slalom printre grupuri de câte doi-trei oameni strânşi la şuetă. Situaţia se schimbase de când Markus declarase PSPAS; printre altele, decretase ca Stiva să rămână în permanenţă liberă pentru mişcarea rapidă a personalului esenţial. Mai goală de atât n-o văzuse niciodată. În modulul Zvezda observă un du-te-vino şi recunoscu, pentru o clipă, freza ţepoasă a Moirei. Pentru ea urma o perioadă aglomerată, în care trebuia să facă pregătiri pentru dispersarea Arhivei Genetice Umane în tot cuprinsul norului, proiect care era complicat în sine, ca toate cele care implicau roiuri şi parami. Personal esenţial, într-adevăr.

Luisa apăru în raza ei vizuală în N1 şi se propulsă în lungul Stivei cu un aer de om pus pe treabă. După ce evită în ultima clipă ciocnirea cu unul dintre ajutoarele Moirei, se lăsă purtată de inerţie mai departe până în Zaria, apoi se opri din scurt la intrarea în tubul care ducea la Capsula Naivilor. Rămase privind înăuntru câteva secunde, evaluând situaţia, apoi luă hotărârea şi se împinse în modul.

Ivy trecuse prin acelaşi loc cu câteva clipe mai devreme, încetinise un moment şi aruncase o privire în lungul tubului. Se vedea prin el până dincolo, prin toată capsula sferică şi mai departe, prin ferestrele acestuia, Pământul. În mod normal, asta însemna lumina albastră a oceanelor şi lumina albă a norilor şi a calotelor glaciare. Câteodată mult verde, când treceau pe deasupra părţilor de lume cu umiditate bună, sau puţin galben când se aflau deasupra Saharei.

Acum lumina era portocalie pentru că Pământul era în flăcări.

Oamenii adunaţi în capsulă ţipau. Probabil că Luisa fusese trimisă acolo ca să-i liniştească. Ivy se simţea parcă atrasă înăuntru de puterea magnetică a fascinaţiei. Pământul arăta ca şi cum îl atacase un zeu înarmat cu un aparat de sudură, ciopârţindu-l la întâmplare şi lăsând în urmă dâre subţiri, incandescente. Unele erau stabile şi de culoare roşie: lucruri care ardeau la sol. Altele erau de un alb-albăstrui orbitor şi evanescente: siajele trasate de meteoriţi prin atmosferă.

Îşi închipui că putea aproape să simtă căldura radiată dinspre planetă.

Markus avea nevoie de ea. Pe cei care ţipau acolo, în capsulă, n-avea cum să-i ajute. Întoarse capul şi îşi luă avânt către pupă.

Plutind prin dreptul trecerii către modulele de depozitare a materialului genetic, Moira bifa ceva pe tabletă şi asculta la nişte căşti uriaşe, nelăsând să i se citească nimic pe faţă. Când o observă pe Ivy, îşi trase o cască de pe ureche şi o îndreptă către ea. Ivy recunoscu o muzică polifonică medievală a cappella.

— King’s College se ţine bine, spuse Moira. Cunoşti piesa?

— Sunt sigură c-am mai auzit-o, dar nu-mi dau seama în ce condiţii.

— „Miserere mei, Deus”, a lui Allegri.

Mulţumită insistenţelor lui Morg de a învăţa latină, Ivy înţelegea titlul: „Ai milă de mine, Doamne”.

— E minunată.

— O cântau în săptămâna Patimilor, la revărsatul zorilor, în timp ce stingeau lumânările una câte una.

— Mulţumesc, Moira.

— Mulţumesc, Ivy.

Un minut mai târziu ajunse în T3. Ca întotdeauna, rămase câteva clipe cu tălpile lipite de podea ca să simtă gravitaţia simulată, după care porni în direcţia Fermei şi a Tancului. Trecând prin sectorul utilitar, se gândi să-şi ia o cafea. Apoi se simţi şocată şi ruşinată de faptul că se gândea la cafea în timp ce planeta ei se mistuia în flăcări.

Îşi turnă totuşi o ceaşcă de cafea şi păşi în interiorul Fermei. Era aglomeraţie. Majoritatea Monitoarelor pentru Conştientizare Situaţională afişau informaţii referitoare la

9 9 9 9

funcţiile Norului Arcă. Cel mare din capătul sălii oferea doar o imagine a Pământului obţinută de o cameră îndreptată în acea direcţie. Dar imaginea video nu avea nici pe departe impactul oferit de vederea directă prin ferestrele Capsulei Naivilor. Intensitatea ca de arcuri electrice a bolizilor care brăzdau cerul era redusă la o pâlpâire înceţoşată compusă din pixeli măriţi la maximum. Din obişnuinţă, se întrebă de ce nu schimbaseră canalul pe CNN sau pe Al Jazeera, sau pe vreo altă reţea de ştiri non-stop. Apoi îşi aminti ce se întâmpla.

Porni spre uşa care dădea spre Tanc.

Era flancată de doi oameni care nu făceau nimic, pur şi simplu stăteau acolo. Ciudat.

Observă că amândoi aveau la brâu nişte dispozitive

neobişnuite atârnate la curea.

Îşi dădu seama că erau tasere.

Înainte de a se putea dezmetici, unul dintre ei – acum îl recunoştea ca fiind Tom Van Meter, inginer, genul foarte sportiv – o salută cu o înclinare politicoasă a capului şi îi deschise uşa.

Tancul avea un sfert din mărimea Fermei, era o simplă sală de şedinţe de mărime medie, în care se aflau în acel moment şase oameni aşezaţi în jurul unei mese, lucrând la tablete sau laptopuri. La capătul opus se afla uşa către biroul lui Markus. Era întredeschisă. Ivy intră pe acolo şi, pentru prima dată în trei ani, de când se afla în Izzy, nu se mai simţi în largul ei când făcu asta, de parcă se aştepta să sară cineva la ea şi să-i aplice un şoc de taser. Însă acolo se afla Markus, şezând şi discutând cu Doob.

— Te-ai uitat în Parambulator? o întrebă Markus.

— Da. După ce am făcut schimbarea de curs, acum câteva minute.

— Comportarea norului n-a fost pe măsura aşteptărilor noastre.

— Au fost şi câţiva rătăciţi.

— Încă mai sunt, spuse Doob şi o făcu atentă la un ecran de proiecţie montat pe perete.

— Mi s-a părut că toţi erau nou-veniţi, spuse Ivy. Module de marfă, transportoare de pasageri din Dezmăţ. Presupun că n-au apucat să se logheze la nor şi încă nu folosesc programul.

— E cât se poate de adevărat, dar chiar şi-aşa, e periculos, remarcă Markus.

— Sigur că da.

— Îmi distrage atenţia.

— O să mă ocup eu.

— În privinţa bolizilor, sistemele funcţionează cum trebuie şi Doob verifică dacă apar anomalii. Dar problema asta cu rătăciţii trebuie să ţi-o deleg ţie, Ivy.

— Consideră că s-a rezolvat.

— O să-i distrugem dacă e nevoie.

— Şi cum ai putea să faci asta, Markus? N-avem torpile fotonice.

— Avem un modul plin de morţi liofilizaţi, pe care oricum trebuie să-i ejectăm, îi aminti Markus. Şi i-aş ejecta cu dragă inimă în direcţia oricărui rătăcit care ameninţă Norul Arcă.

— O să ţin minte asta, ca monedă de schimb, spuse Ivy.

Atunci intră Luisa, cu un aer uşor rătăcit şi cu obrajii uzi de lacrimi.

— Luisa? spuse Markus politicos. Ai descoperit ce se-ntâmpla în Capsula Naivilor?

— Erau câţiva oameni copleşiţi de emoţii, cum era de aşteptat, răspunse Luisa. Nimic periculos. Nu ştiu cine-a raportat c-ar fi fost violenţe, dar a fost niţeluş cam paranoic.

— Mulţumesc c-ai cercetat problema.

— Apropo, ai paznici înarmaţi postaţi în faţa intrării în Tanc!

— Am să mă refer pe scurt la chestiunea aceasta, fiindcă sunt ocupat, spuse Markus. Sentimentele mele faţă de ea sunt în principiu aceleaşi cu ale voastre. Dar nu sunt pus aici ca să-mi exprim sentimentele personale, ci ca să îndeplinesc anumite operaţiuni folosindu-mă de întreaga mea capacitate. N-am vrut să fiu regele universului. Şi totuşi, acum sunt. Oricât de neplăcut ar părea, tot ce văd în istoria civilizaţiei umane îmi spune că cineva care ocupă o astfel de funcţie are nevoie de pază.

Pe faţa Luisei se citea că era gata să ridice tot felul de obiecţii. Dar se abţinu şi nu lăsă decât să-i scape un oftat.

— O să discutăm mai târziu despre asta, spuse ea.

— Bun.

— Ştii ce se întâmplă jos, acolo?

— Pot să-mi dau cu presupusul. Nu mă priveşte pe mine.

— Am înţeles. Dar cred că regele universului va trebui să facă un anunţ public cât de curând.

— Am unul gata pregătit, spuse Markus.

— Ah, da, bineînţeles că-l ai gata pregătit. Când te gândeai să-l faci? Fiindcă o mulţime de oameni trebuie calmaţi acum.

— Faci şi tu parte dintre oamenii aceştia, Luisa?

Întrebarea lui Markus fusese pusă pe un ton profesional, dar nu lipsit de omenie.

Luisa îşi îndreptă umerii. Ivy se pregăti pentru o reacţie tăioasă, dar apoi se văzu o schimbare pe faţa Luisei, când îşi dădu seama că Markus nu făcea decât să ceară informaţii. Nu era batjocoritor.

— Da, răspunse ea. Acum câteva minute, un zid de apă înalt de treizeci de metri a lovit Manhattanul. Presupun că la fel s-a întâmplat şi pe coasta de est. Ascultam slujba de la Catedrala St. Patrick şi s-a întrerupt.

Markus dădu din cap şi afişă pe unul dintre ecranele de proiecţie o imagine în timp real a Pământului.

Ivy remarcă şocată să vadă cât se răspândise focul în cele câteva minute de când intrase ea acolo.

Îşi scoase telefonul din buzunar şi descoperi o serie de mesaje de la Cal, trimise în ultimele minute.

„Salut”.

„Ocupată?”

„OK cred că ai plecat cu treabă”.

„În caz că pierdem legătura te iubesc”.

„O să caut o sirenă cum ai zis dar nu te poate înlocui”

„Pierdut contact Norfolk. Nicio ierarhie deasupra mea”

„Să-mi bag ce fierbinţeală vine”.

„Ne scufundăm”.

„Pa”.

Iar ultimul mesaj din serie era o fotografie făcută cu telefonul lui mobil. Un minut întreg de panoramat şi mărit îi luă lui Ivy până reuşi să-şi dea seama ce era acolo. Cal făcuse fotografia stând în chioşcul submarinului şi privind în susul scării către tambuchiul deschis deasupra lui. Din poziţia aceea, prin câmpul vizual îngustat, obţinuse imaginea unui cerc decupat din cer.

Cerul era în flăcări.

În cealaltă mână, ridicată, îşi ţinea inelul de logodnă – o bandă simplă din titan lustruit. Îl ţinea între arătător şi degetul mare, încadrând poza prin mijlocul lui, astfel încât inelul să apară concentric la discul de cer incandescent.

Ivy ridică privirea. Cineva îi rostise numele.

— A mea tocmai s-a pierdut, îi spuse Doob.

— Scuze, doctor Harris? spuse Ivy, manierele deprinse de la Morg triumfând asupra întregii situaţii.

— Mă conectasem ca să-mi iau la revedere definitiv de la Amelia şi de la copii, spuse Doob.

Vorbea cu voce joasă, fără vreo emoţie vizibilă, ca şi cum relata o anecdotă nu cine ştie ce surprinzătoare.

— Dar, mă rog, comunicaţiile au căzut treptat în ultimele două zile şi n-am mai apucat să ne luăm de fapt la revedere.

— Foarte bine, spuse Markus, o să fac anunţul.

•

AŞA O ARŞIŢĂ DE POŢI SĂ COCI BARABULE PE CAMIONETA ASTA.

DU-TE ÎNĂUNTRU TATĂ
NU GLUMEAU CU EFECTUL TERMIC. SE BĂŞICĂ VOPSEAUA
NICI EU NU GLUMESC TREBUIE SĂ INTRI
MI-AM LUAT O PĂTURĂ TERMICĂ SĂ MĂ PROTEJEZE CÂND O S-O RUP LA FUGĂ
ATUNCI CE NAIBA FOLOSEŞTE-O TATĂ
OF DAR PE URMĂ N-O SĂ MAI POT SĂ STAU LA TACLALE CU TINE DINAH
DACĂ-ŢI EXPLODEAZĂ REZERVORUL DE BENZINĂ
HA HA L-AM GOLIT SĂ ALIMENTĂM GENERATORUL. ŢI-AM LUAT FAŢA PUŞTOAICO
DOAMNE CE MAI FACI PE DEŞTEPTUL

Dinah tocmai îşi tasta mesajele, recunoscătoare codului Morse, care continua să funcţioneze chiar şi dacă nu mai vedeai nimic de lacrimi şi vocea îţi era înecată de suspine, când se auzi o voce din difuzor. Era vocea lui Markus.

— Aici Markus Leuker.

— Ştiu cine eşti, răspunse ea.

Dar apoi înţelese că Markus vorbea la staţia de emisie generală, care trebuia să ajungă în toate cotloanele lui Izzy şi în acelaşi timp în fiecare arcletă. O testaseră de câteva ori cu mesaje preînregistrate, dar niciodată n-o folosiseră propriu-zis. Markus considera instalaţia aceasta o relicvă a secolului XX şi o detesta; comunicarea trebuie să aibă un destinatar precis, iar oamenii ocupaţi nu trebuie întrerupţi de voci fără trup care câraie din difuzoare.

— Constituţia Norului Arcă a intrat în vigoare.

Dinah trase aer în piept, ştiind ce însemna asta. Markus continuă s-o spună răspicat:

— Asta înseamnă că toate statele-naţiuni ale Pământului şi toate guvernările şi constituţiile lor au încetat să mai existe. Ierarhiile lor militare şi civile nu mai există. Orice jurăminte aţi depus faţă de ele, orice fel de loialităţi aţi avea, sentimente de credinţă faţă de ele, cetăţenii oficiale, toate acestea au dispărut pentru totdeauna. Drepturile pe care vi le garantează Constituţia Norului Arcă, atât şi nimic mai mult, sunt drepturile voastre. De acum vă supuneţi legilor şi responsabilităţilor specificate în Constituţia Norului Arcă. Aţi devenit cetăţeni ai

unei noi naţiuni, ai unicei naţiuni. Fie să aibă viaţă lungă.

Ea codifică:

MARKUS ANUNŢĂ CĂ S-A TERMINAT
CINE-A ZIS CĂ EL E ŞEFUL?

Transmisia lui Rufus începea să se piardă. Dinah se şterse la ochi şi se uită pe fereastră, văzând Pământul încins cu o centură de foc. Dârele meteoriţilor, cândva doar un desen de zgârieturi strălucitoare în aer, se contopiseră într-un continuum orbitor de aer superîncins care incendiase tot ce era inflamabil la sol. Cum cele mai multe pietre cădeau în zona ecuatorului, acolo era partea cea mai strălucitoare a centurii de foc şi lumină; dar la nord şi la sud de ea erau lungi brazde în flăcări, iar centura se tot lăţea, acoperind zonele înalte ale Canadei şi ale Americii de Sud.

Ea transmise:

TE PIERD. SPUNE-LE LUI BOB ED GT ŞI REX CĂ ÎI IUBESC. ŞI LUI BEV.
LE-AM ZIS DEJA DAR LE MAI ZIC. CRISTOASE CE ARDE
DU-TE ÎNĂUNTRU TATĂ
NU-ŢI FACE GRIJI SUNT CHIAR ÎN DREPTUL UŞII. ÎI AUD PE TOŢI CÂNTÂND BREAD OF HEAVEN[32].
ATUNCI DU-TE ŞI TU SĂ CÂNŢI CU CORUL TATĂ
BINE BOB ŞI ED VIN SĂ MĂ ÎNHAŢE. PA SCUMPO FĂ-NE MÂNDRI DE TINE QRT
QRT QRT QRT QRT

Nu ştia sigur de câte ori trimisese grupul de trei litere.

Se smulse dintre suspine ceva mai târziu, imaginându-şi ce se petrecuse: fraţii ei, Bob şi Ed, în costume argintii de pompieri, dând buzna afară din mină ca să-l tragă pe tati jos din camioneta lui veche, înfăşurându-l în pătura termică să nu-l pârlească cerul şi târându-l înăuntru. O placă de oţel groasă de trei centimetri trântindu-se peste ieşire şi sudorii punându-se pe întins cordoane de sudură groase, făcute să dureze cinci mii de ani. Odată ce terminau ei, pornea utilajul greu, împingând în

[32] *Bread of Heaven*: imn religios foarte popular în Marea Britanie, compus de galezul John Hughes la începutul secolului XX.

placa de oţel tone de roci şi pietriş care s-o susţină în faţa oricăror unde de şoc capabile s-o smulgă din cadrul ei.

Apoi tăcere, poate cu excepţia bufniturilor îndepărtate ale meteoriţilor, şi şederea în jurul mesei, spusul rugăciunii şi mâncatul celei dintâi dintre cele aproximativ cincisprezece mii de mese pe care familia MacQuarie şi descendenţii ei le aveau de preparat şi de mâncat dacă era să mai scape vreodată din cavoul acela. Erau cinci mii de oameni acolo, în subteran, şi cel puţin pe hârtie aveau suficientă capacitate de cultivare a hranei ca să-i ţină pe toţi în viaţă. Cum anume făceai dintr-o asemenea situaţie o afacere sustenabilă nu-i era clar lui Dinah; nu-l sâcâise pe Rufus ca să obţină de la el absolut toate detaliile planului său.

Markus continua să-şi difuzeze anunţul. Le spunea tuturor ceea ce ştiau deja, că se terminase cu Pământul şi că marea pieire la care se aşteptaseră timp de doi ani făcea parte de acum din trecut. Toată lumea ştia asta, dar cineva trebuia s-o şi spună.

Le ceru 704 secunde de tăcere: câte o secundă pentru fiecare dintre zilele care trecuseră de la Zero. În jur de douăsprezece minute. Toate activităţile neesenţiale se suspendau în acest răstimp şi fiecărui supravieţuitor în parte îi revenea responsabilitatea de a se gândi, de a rememora şi de a jeli. După aceea, Pământul trebuia lăsat trecutului, ca orice lucru care fusese cândva şi încetase a mai fi, iar ei trebuiau să se concentreze asupra a ceea ce se petrecea în prezent.

Strânsă în poziţie fetală, Dinah pluti de una singură în mijlocul atelierului ei, ascultând scârţâiturile şi şuierăturile bizare care ieşeau din boxele aparatului ei de radio. Dintre toţi oamenii aflaţi în Norul Arcă, era singura care ştia că familia ei mai trăieşte şi că poate avea să mai trăiască multă vreme. Nu îi era clar dacă era mai bine sau mai rău decât să-i ştie morţi pur şi simplu. Tot ce-i mai rămăsese ca să poată merge înainte era acel FĂ-NE MÂNDRI DE TINE, finalul transmisiei de la tatăl ei. De pe urma codului Morse nu rămâneau nici urme pe hârtie, nici vreun şir de replici prin e-mail pe ecranul tabletei. Niciodată n-avea să poată derula înapoi ca să recitească dialogul pe care îl avusese cu Rufus. Spera că îi spusese cuvintele potrivite, pe care el să şi le amintească perfect şi să le spună şi celorlalţi la cina din seara aceea.

Încercă apoi să-i jelească pe toţi ceilalţi care muriseră, dar era prea mult. Din punct de vedere emoţional, era puţin altfel decât atunci când citeai despre un mare război care avusese loc cu o sută de ani în urmă. Şi poate că tocmai asta era ideea lui Markus. Chiar dacă pieirea era în plină desfăşurare, trebuiau să facă efortul de a se gândi la ea cum se gândeau la marea foamete irlandeză sau la ceea ce li se întâmplaseră oamenilor din Lumea Nouă când sosise Columb şi îi infectase cu o cohortă întreagă de boli mortale. Regretul şi chiar consternarea erau sentimente adecvate. Dar detaşarea era necesară. Aveau cu toţii la dispoziţie 704 secunde în care să pună în aplicare detaşarea aceasta.

Aşadar, Dinah se gândea la ce anume ar putea să-l facă mândru pe Rufus MacQuarie. Exista un răspuns simplu, care cu siguranţă implica să faci ceea ce era corect, să ai onoare, să susţii câteva standarde etice însăilate la repezeală. Un cod de conduită la frontieră. Toate aceste aşteptări erau uşor de înţeles, chiar dacă nu întotdeauna era uşor să te şi ridici la înălţimea lor. Însă Rufus nu era nici cowboy şi categoric nu era nici predicator. El era miner: săpător, demolator, constructor, om de afaceri. Faptul că trăia respectând un cod etic simplu nu însemna un sfârşit în sine, ci un mod de a realiza ceva fără să-şi vândă sufletul sau să-şi distrugă reputaţia. Era o unealtă de mânuit, ca lopata sau ca batonul de dinamită. Uneltele erau făcute să construieşti lucruri cu ele; iar mândria era ceea ce puteai simţi după aceea, când făceai un pas înapoi, te uitai la lucrul clădit de tine şi îl lăsai moştenire copiilor tăi. Dinah îşi putea petrece tot restul vieţii respectându-şi principiile, purtându-se corect cu toată lumea şi aşa mai departe. Fără îndoială că Rufus ar fi fost de acord cu toate acestea. Dar alta era însărcinarea pe care i-o dăduse el. Îi spusese, deşi în mai puţine cuvinte, să se apuce de clădit un viitor.

— Eşti pe terminate?

Întoarse capul şi o văzu pe Ivy plutind în MURCOS şi uitându-se la ea prin trapa deschisă.

— Abia dacă au trecut două sute de secunde, să zic aşa, din...

— Markus a zis că pot să sar peste ele. M-a trimis cu o misiune. Am nevoie să mă ajuţi, spuse Ivy.

— Scorpie ce eşti.

— Stricato.

— Mergem?

•

— Mai ţii minte când de-abia apăruse internetul şi erau oameni în jurul tău care pur şi simplu nu-l pricepeau? întrebă Ivy.

Mergea înaintea lui Dinah printr-un labirint parcă nesfârşit de module andocate şi tuburi de hamster, îndreptându-se către marginea lui Izzy.

— În mediul meu, lumea s-a prins repejor. Nu cunoşti prea mulţi mineri, este?

— În mediul meu, nu. Noi aveam retrograzi d-ăştia care-şi printau e-mailurile ca să le citească de pe hârtie sau îţi cereau un nenorocit de număr de fax la două decenii de când îţi aruncaseşi faxul la gunoi.

Se deplasau printr-o staţie spaţială cufundată într-o linişte perfectă, când încă nu trecuseră decât cinci dintre cele douăsprezece minute de tăcere. În dreptul trapelor deschise, chipurile se întorceau să se uite la ele cu priviri şocate, apoi le recunoşteau şi se întorceau la jelania lor, la rugăciune, meditaţie sau ce altceva făceau în acele momente.

Dinah înţelegea că era un lucru teribil de important, dar în sinea ei se bucura că primise dispensă de la Ivy să se întoarcă la muncă.

— Şi care-i legătura cu...?

— Sistemul – Parambulatorul şi tot restul – funcţionează atâta timp cât fiecare navă din Norul Arcă respectă regulile astea. Te loghezi în sistem, comunici prin protocoalele convenite, te supui dictatelor sub care se află roiul. Dacă fie şi una singură freacă menta şi face doar cum o taie capul, păi, atunci e ca şi cum ar fi un meteoroid în locul ei, ca potenţial distructiv.

— Şi noi avem dintr-astea?

— Avem câteva. Dar una în special face prăpăd.

— A fost vreo coliziune sau...

— Nu, dar de fiecare dată când se apropie declanşează o explozie de roşu în Parambulator şi o sută de arclete trebuie să consume combustibil ca să-şi schimbe traiectoriile. Parcă face tumbe tot Norul Arcă după mişcările unei singure nave.

— Ce e?

— Vizual, e un X-37.

— Logic, spuse Dinah.

— Îhî, făcu şi Ivy.

În traducere: cineva privise nava aceea printr-un telescop şi i se păruse că arată ca un Vehicul de Încercare Orbital Boeing X-37, care semăna cu o navetă spaţială în miniatură. De fapt era *atât* de miniatural, încât nici măcar nu putea transporta echipaj uman; avea o cală de mărfuri care ocupa aproape tot fuzelajul. Fusese conceput de DARPA la sfârşitul anilor 1990 şi începutul anilor ’2000, când devenise evident că naveta spaţială se retrăgea din exploatare şi că aveau nevoie de un vehicul mic şi uşor de lansat, care să poată ajunge pe orbită şi, prin telecomandă, să îndeplinească operaţiuni de mentenanţă asupra flotei de sateliţi militari a Statelor Unite. În tot acest timp primise foarte puţine însărcinări, iar acelea erau misiuni de spionaj finanţate din bugetul ascuns, de care Dinah şi Ivy nu aveau ştiinţă. Era o notă de subsol în cartea de istorie, un obiect perimat, care nu fusese proiectat în acord cu cerinţele Norului Arcă. Probabil că fusese trimis pe orbită de o echipă pripită, care nu voia decât să lanseze tot ce se putea lansa. Dacă stăteau să cearnă suficient vechile e-mailuri, poate reuşeau să descopere înregistrarea cu numele cui o lansase şi cu încărcătura pe care o avea la bord, dacă avea vreuna; dar deocamdată era mai simplu să se ducă de-a dreptul şi să arunce o privire la blestemăţia aceea. Aproape toată tehnologia investită în ea avusese ca obiect problema reintrării în atmosferă. Prin urmare, cele mai multe dintre caracteristicile sale care reprezentau motive de mândrie erau inutile pentru ei.

Apropiindu-se de capătul unei stive laterale, reuşiră să privească prin orificiul rotund al unui port în interiorul vehiculul andocat în celălalt capăt: un Vifler, sau Vehicul Intranor Uşor şi Flexibil. Acestea începuseră să-şi facă apariţia cu câteva luni în urmă; erau jeepurile Norului Arcă, mici vehicule utilitare folosite pentru mutarea oamenilor şi a obiectelor valoroase de la o arcletă la alta sau între arclete şi Izzy. Fiindcă nu trebuiau să opereze în atmosferă, aveau acelaşi aspect general funcţional ca şi arcletele. Dar corpul de rezistenţă era mai mic în diametru, iar în loc de înveliş exterior expandabil, Viflerul avea ceva mai practic: două tipuri diferite de porturi pentru andocare, un sas suficient de mare cât să încapă în el un om costumat într-un Orlan, un braţ robotic, proiectoare, propulsoare. La sugestia lui Dinah, garnisiseră corpul de rezistenţă cu puncte de fixare de

care se putea ataşa un Crator; fiecare Vifler devenea astfel capabil să-şi poarte propria-i garnitură de Cratori, Ofizi, Fuleri şi Naţi, care roiau peste tot ca nişte crabi, remore şi ectoparaziţi marini. În loc să fie limitat de capacitatea de acţiune mecanică a braţului robotic, Viflerul era limitat doar de imaginaţia şi de inventivitatea programatorului din interior care îi spunea robotului ce să facă.

Ţeasta ca o mirişte argintie a Teklei se ivi în faţa lor; o trimiseseră, se pare, ca să dea o mână de ajutor la închiderea trapei şi andocarea Viflerului. Aştepta în compartimentul de andocare adiacent, care nu era altceva decât un modul mic conectat în lateral ca să servească drept sas şi să ofere puţin spaţiu suplimentar pentru personalul uman. Se trase înapoi ca să facă loc când Ivy şi apoi Dinah trecură plutind pe lângă ea. Imediat ce ele două ajunseră în Vifler, apăru şi Tekla şi se salută din cap cu Ivy.

— Chişcarul e în sas şi funcţionează, spuse Tekla şi închise trapa.

Dinah avea sentimente ambivalente faţă de Tekla, dar n-ar fi lucrat cu nimeni altcineva într-o situaţie ca aceasta. Nimic n-o distrăgea de la muncă; rezolva orice treabă fără conversaţii inutile sau sentimentalisme jenante. Dinah închise trapa Viflerului şi porni secvenţa de ieşire a navei din doc, în timp ce Ivy, fixată în chingi pe scaunul pilotului, parcurgea lista de verificări finale. Aşa cum îi şade bine unei nave proiectate în grabă pentru a fi Flexibilă şi Uşoară, lista nu era lungă, aşa că Vifler 3 – dintr-o flotă de opt – se afla deja pe drum înainte să fi expirat cele 704 secunde de tăcere ale lui Markus. Dinah se prinse în chingile scaunului de lângă Ivy. Cupola de la capătul din faţă al Viflerului era compusă în cea mai mare parte din ferestre, care se sprijineau pe o reţea solidă de grinzi curbate din aluminiu, ceea ce făcea ca, privită din spate, Ivy să arate ca un artilerist aşezat în botul de sticlă al unui bombardier din al Doilea Război Mondial. Atinse comenzile şi făcu nava să se rotească astfel încât Pământul trecu pe sub ei, şi atunci asemănarea deveni şi mai puternică. Lui Dinah îi amintea de o pictură pe care i-o arătase Rufus, reprezentând un bombardier zburând pe deasupra unui oraş în flăcări şi o lumină roşie inundându-l de jos. Acelaşi efect se obţinuse şi acum, atât că furtuna de foc acoperea cea mai mare parte din suprafaţa

Pământului.

— Simt căldura pe faţă, spuse Ivy.

Lui Dinah nu-i veni în minte nicio replică folositoare. Pe drum de la atelierul ei până la Vifler uitase că Pământul se mistuia în flăcări şi nu-i făcu plăcere să i se amintească. Preferă să facă eforturi ca să se concentreze asupra luminii roşii pe care o emana, neînsoţită de căldură, ecranul tabletei sale, pe care rula Parambulatorul. Senzoriumul colectiv al roiului îl depistase şi îl identificase pe Vifler 3 drept un baubau care prezenta pericolul de a intra în coliziune cu nu mai puţin de o sută de arclete dacă îşi menţinea cursul actual. În loc să preia controlul direct asupra propulsoarelor lui, lucru care ar fi provocat în cel mai bun caz confuzie, iar în cel mai rău caz o reacţie în lanţ dezastruoasă, Ivy negocia o soluţie cu restul Norului Arcă, anunţându-l încotro avea de gând să se deplaseze şi căutând o cale de a ajunge acolo cu cât mai puţine manevre impuse celorlalţi.

Nu era o modalitate de deplasare foarte rapidă şi adevărul este că le cam stătea în coastă multor foşti militari care conduseseră la viaţa lor avioane de luptă şi care urcaseră pe orbită în unităţile de astronauţi şi cosmonauţi. Dar pe măsură ce se îndepărtau de Izzy căpătau libertatea de a intra pe orbite care trimiteau un minimum de şocuri în restul norului şi de a aborda o traiectorie mai scurtă pentru întâlnirea cu năbădăioasa X-37.

Cei care lansaseră nava aceea, oricine vor fi fost ei, o plasaseră pe acelaşi plan şi cu aceeaşi perioadă orbitală ca ale Norului Arcă, dar cu o excentricitate ceva mai mare. Orbita lui Izzy, şi prin urmare cea a Norului Arcă, era aproape perfect circulară. A lui X-37 era mai ovală, ceea ce însemna că aproape jumătate din timp se afla „dedesubtul” Norului Arcă, iar în restul timpului se afla „deasupra”, dar în decursul fiecărei perioade orbitale de nouăzeci şi trei de minute se intersecta de două ori cu traiectoria lui, de fiecare dată declanşând o dezordine care irosea enorme cantităţi de combustibil şi îl enerva la culme pe Markus. În momentul acela se afla „deasupra” şi urma să traverseze iar norul peste douăzeci de minute.

— E vreun bolid care să ne dea motive de îngrijorare până să ne concentrăm la treaba asta? o întrebă Ivy.

— Nu se vede nimic deosebit, răspunse Dinah, referindu-se la faptul că nu exista niciunul atât de mare, încât să forţeze

întregul Nor Arcă să facă o schimbare de curs.

— Atunci, hai să-i dăm bătaie, spuse Ivy.

Preluă controlul manual, fiindcă se distanţaseră deja suficient de Norul Arcă şi putea să execute manevre solo fără ca ferestrele Parambulatorului să se înroşească de sus până jos.

— Poţi să-l iei în vizor?

Lui Dinah îi trebui un minut ca să se refamiliarizeze cu interfaţa telescopului optic montat pe botul Viflerului; era un glob ocular electronic cam de mărimea unei portocale. Comenzile erau intuitive, dar încercarea de a-l aţinti asupra unui bau-bau anume presupunea ceva muncă. În scurt timp însă, reuşi să vadă ceva alb şi strălucitor. Fixă ţinta şi mări imaginea.

Strângând mult cadrul, se vedea clar că era o navă cu aripi şi cu botul negru, precum naveta din vechime, dar care părea să fi primit componente adiţionale. Mărind şi mai mult, reuşi să vadă că uşile calei, care ocupau cea mai mare parte din „spatele” lui X-37, fuseseră deschise la un moment dat după ajungerea pe orbită. Încărcătura fusese săltată din cală cu ajutorul braţului robotic încorporat, care continua s-o ţină aşa, nemişcat. Era o încărcătură mare aproape cât X-37-le însuşi; un alt cilindru cu o emisferă în capăt. Dar, spre deosebire de Vifler sau de arclete, acestuia îi lipseau propulsoarele sau orice fel de sursă vizibilă de energie. Era doar o capsulă de aluminiu şlefuit, sclipind albicios în lumina soarelui pe o latură şi roşu dedesubt, unde reflecta furtuna de foc planetară.

Se uită şi Ivy la ea, cu atenţia împărţită între ecranele de stare ale Viflerului şi fereastra în care rula fluxul de date vizuale.

— Poţi să obţii ceva mai mult detaliu la capătul din faţă? Se vede un fiting acolo, care s-ar putea să fie un...

— Îhî, făcu Dinah, mărind imaginea şi panoramând ca să centreze pe zona din capăt. E un port de andocare, într-adevăr.

— Păi, cred că suntem poftiţi să andocăm acolo, spuse Ivy.

— E ciudat, nu-mi place treaba asta.

— De-acord, spuse Ivy, dar nu putem să ne întoarcem mai târziu. Tubul ăla e mititel. Are mai puţin de patru metri în diametru. Dacă-s oameni înăuntru, li se cam termină aerul.

— De ce-ar trimite nişte oameni în aşa ceva?

— Cine ştie ce plan aveau şi s-a dus învârtindu-se. A rămas vreun e-mail fără răspuns, s-o fi distorsionat o transmisie radio, şi-acuma oamenii ăştia sunt naufragiaţi şi probabil aşteaptă să

moară.

Ivy răspunsese pe un ton răstit, puţin iritată de întrebările lui Dinah.

Dinah auzi pocnetul propulsoarelor şi simţi cum o îmbrâncesc uşor în timp ce Ivy manevra nava. Ştia că nu era cazul să-i distragă atenţia prietenei ei când avea creierul setat pe modul astrofizică. Îşi desfăcu centura de siguranţă şi porni spre portul de andocare de pe suprafaţa „de sus” a Viflerului, apucându-se de mânerele alăturate ca să-şi menţină echilibrul de fiecare dată când Ivy efectua câte o mică ajustare a cursului.

Câteva minute mai târziu, Ivy armonizase cele două orbite, adusese Viflerul în poziţia corectă şi îl manevrase drept în portul de andocare al capsulei.

— Avem o cuplare reuşită, confirmă Dinah.

Activă o valvă, care inundă cu aer micul spaţiu dintre trapa Viflerului şi cea a capsulei.

— Să vedem ce-o fi.

Deschise trapa Viflerului. Avea acum vedere către faţa exterioară a trapei capsulei, care cu doar câteva secunde în urmă era expusă spaţiului cosmic.

Un detaliu ciudat: pe trapa de aluminiu era fixată cu bandă adezivă o coală normală de format A4, pe care fusese imprimată o imagine color: un cerc galben în jurul unui disc albastru plin de stele. În centru, un vultur cu aripile şi picioarele întinse, acoperit de un scut cu dungi albe şi roşii. Imprimanta care scosese foaia aceea avea cartuşul de cyan pe terminate, aşa că imaginea ieşise dungată şi decolorată. Nici expunerea la spaţiul cosmic nu-i făcuse prea bine.

Chiar dacă existenţa Statelor Unite încetase abia de câteva minute – Markus declarase oficial dispariţia federaţiei, prin autoritatea care îi fusese conferită de Constituţia Norului Arcă –, imaginea aceasta îi părea deja lui Dinah la fel de veche şi desuetă ca figura unui muşchetar sau a unui pelerin de odinioară.

Auzi un mecanism activându-se de cealaltă parte a trapei.

— Monstrul e viiiu! strigă ea.

Apoi, în ciuda tentativei de glumă, aşteptă cu sufletul la gură.

Trapa dată în lături dezvălui o figură istovită, umflată de imponderabilitate, de un verzui bolnăvicios, înconjurată de un păr care plutea răvăşit. Însă ochii de pe faţa aceea erau la fel de

reci şi duri ca întotdeauna şi erau aţintiţi asupra lui Dinah.

— Dinah, spuse femeia.

Iar Dinah o recunoscu mai degrabă după voce decât după trăsături.

— Chiar şi în asemenea împrejurări tragice, e o mare uşurare să văd un chip familiar.

— Doamnă preşe..., începu Dinah, apoi se corectă: Julia.

Julia Bliss Flaherty nu păru câtuşi de puţin bucuroasă să fie interpelată în felul acela.

Ivy folosea din plin propulsoarele. Acum, când Viflerul, capsula şi X-37-le erau cuplate mecanic într-un singur obiect zburător, devenea posibilă – deşi dificilă – manevrarea lor sincronizată cu Norul Arcă şi eliminarea tuturor punctelor roşii din Parambulator. Se mai simţeau ceva clătinături. Julia se pomeni aruncată dintr-o parte în alta şi înţelese că era cazul să se ţină de mânerele acelea. Tot soiul de obiecte, inclusiv nişte pungi de vomitat pline şi un număr mare de bile roşii, ca de sticlă, zburau peste tot prin mica ei capsulă. Uitându-se în jur într-un moment în care Julia fusese aruncată într-o parte, Dinah văzu un bărbat plutind în celălalt capăt al capsulei. Era plin de sânge şi cam flasc. Era îmbrăcat în rămăşiţele unui costum bleumarin. Nu era fostul Prim Domn.

— Condoleanţe, spuse Dinah.

— Cine dracu-i acolo? se auzi răcnetul lui Ivy. Markus vrea să ştie dacă avem supravieţuitori.

— Condoleanţe? întrebă Julia.

— Pentru soţul tău, spuse Dinah.

— A-nghiţit pastila, o înştiinţă Julia. În limuzină.

— O, doamne!

— O să am nevoie de ajutorul tău ca să rezolvăm cu domnul Starling. E prea mare pentru mine, nu pot să-l mut de una singură.

— Ba nu e, spuse Dinah.

— Poftim? replică Julia pe un ton tăios.

— E ge zero aici. Aşa că nu-i prea mare ca să-l muţi. Dar, oricum, pot să te-ajut dacă vrei.

— Dacă eşti amabilă, spuse Julia.

Îşi propti o mână pe buza trapei, în timp ce o întindea pe cealaltă să apuce o geantă de umăr, şi o îndemnă din priviri pe Dinah, care continua să-i blocheze ieşirea.

Dinah se uită în ceafa lui Ivy şi anunţă:

— Julia Bliss Flaherty cere permisiunea să urce la bord.

Julia scoase un sâsâit de exasperare.

— Se acordă, spuse Ivy.

— Urmează şi o victimă, spuse Dinah şi se trase din calea Juliei.

Julia se lansă prin trapă cu prea multă forţă, zbură prin tot Viflerul şi se izbi cu cotul şi cu umărul în capătul opus, scăpând un ţipăt de durere. Dinah nu-şi imagină însă că păţise ceva, aşa că trecu dincolo, în capsulă. Una dintre bilele roşii plutea către faţa ei şi când ridică mâna s-o împingă într-o parte îşi dădu seama că era sânge.

Pete Starling suferise nişte răni adânci şi neregulate, ca şi cum trecuse printr-o luptă cu bastoane sau printr-un accident de maşină. Era ameţit şi se îneca cu sânge – probabil din cauza nasului spart –, pe care îl împroşca tuşind de câte ori îl împiedica la respirat. Dinah îl apucă de rever şi încercă să descopere un mâner de care să se poată agăţa. Când vru să-l tragă după ea pe Starling, partea din faţă a sacoului se îndepărtă de pieptul lui, dezvăluind un toc de armă gol.

Nu mai conta acum. Dinah se propti în tălpi, se opinti şi îl împinse cât era de lung în mijlocul capsulei, cu capul îndreptat spre portul de andocare, către care plutea lent. Se uită după Julia, sperând că avea să se întindă prin deschizătură şi să-şi tragă însoţitorul la bord. Dar Julia, după ce încasase o trântă încă de la prima mişcare făcută, încă mai plutea dând din mâini aiurea, învăţând pe propria-i piele bazele deplasării în imponderabilitate.

Dinah era în fundul capsulei, cu nasul în tălpile lui Pete, care mişca slab din picioare. Într-unul mai avea doar ciorapul; celălalt încă mai era încălţat cu un pantof de piele care părea scump. Ea îl apucă de picioare cu câte o mână şi încercă să-l împingă în direcţia portului de andocare, dar el se opuse. Habar n-avea ce se întâmplă, nu înţelegea că e în spaţiu, nu-i plăcea că fusese înşfăcat de picioare. Dinah înaintă puţin, îşi strecură mijlocul printre genunchii lui, îl cuprinse cu braţele de şolduri, strângându-i picioarele în jurul torsului ei, şi încercă iar să-l orienteze pe direcţia portului.

Auzi un trosnet puternic şi îşi simţi braţele scăldate în ceva cald. Materia o împroşcă şi pe gât, până sus, pe vârful bărbiei.

Simţi miros de rahat şi auzi un şuierat sonor. Trupul lui Pete Starling se scutură o dată şi rămase inert.

Dinah ridică privirea în direcţia de unde se auzise şuieratul şi zări lumina stelelor printr-o ruptură neregulată din învelişul capsulei. Era o gaură cât s-o acoperi cu degetul mare. Văzu triunghiuri de metal îndoite către exterior în jurul ei.

Dacă se gândea mai bine, şuieratul venea din două locuri concomitent. O altă gaură se căsca pe latura opusă a capsulei. Trupul lui Pete Starling se afla între cele două găuri. Mijlocul torsului său era doar un crater înconjurat de coaste. Sângele izbucnea din el şi accelera ieşind prin ambele găuri.

Urechile ei pocniseră deja de câteva ori.

Se uită în lungul capsulei către Julia, care izbutise în sfârşit să se orienteze cum trebuie şi privea acum prin deschizătura trapei cu ochii holbaţi, zăpăcită de-a binelea.

— Julia, spuse Dinah, am fost loviţi de un bolid mic. Pierdem aer, dar nu foarte repede. Pete a murit. Îmi stă în drum. Dacă ai putea să te întinzi până aici ca să-l apuci de guler şi să-l tragi spre tine...

Conversaţia, şi odată cu ea vederea chipului Juliei, se întrerupse când trapa Viflerului se trânti brusc peste intrare.

•

Orice curbă pe care o puteai obţine prin secţionarea unui con cu un plan – cerc, elipsă, parabolă sau hiperbolă – putea avea forma unei orbite. Din raţiuni practice însă, toate orbitele erau eliptice. Şi majoritatea orbitelor cu origine naturală din sistemul solar – cele ale planetelor în jurul Soarelui sau ale sateliţilor naturali în jurul planetelor – erau elipse de o asemenea rotunjime, încât ochiul omenesc nu le putea deosebi de nişte cercuri. Asta nu pentru că natura ar favoriza în mod deosebit cercurile. Ci pentru că orbitele eliptice foarte alungite tindeau să aibă o existenţă destul de scurtă. Atunci când un corp aflat pe o orbită foarte excentrică venea vertiginos către corpul central şi executa un viraj strâns la pericentru – punctul de maximă apropiere –, asupra lui acţionau forţe mareice în stare să-l sfărâme. Putea să străpungă atmosfera corpului central sau, în cazul orbitelor heliocentrice, putea să ajungă prea aproape de arşiţa solară şi să sufere vătămări termice. Dacă supravieţuia plonjonului prin pericentru, îşi urma drumul mai departe pe o lungă traiectorie care intersecta orbitele altor corpuri cereşti.

După cotitura de la apocentru – punctul de maximă depărtare – avea să pornească înapoi, traversând acelaşi grup de orbite în drumul de întoarcere către centru. Sistemul solar era rarefiat, aşa că riscul de a lovi sau de a ajunge în apropiere de orice planetă sau asteroid, pe oricare traiectorie circulară fixă, era mic. Dar, pe durate de timp astronomice, probabilitatea de apropiere la mică distanţă sau de coliziune era ridicată. Bineînţeles, din coliziune ar rezulta bombardarea cu meteoriţi a planetei şi distrugerea corpului care o orbitase până atunci. O simplă apropiere la mică distanţă ar perturba orbita corpului, transformând-o într-o elipsă nouă, diferită, sau poate într-o hiperbolă, care ar sfârşi prin a-l ejecta de-a binelea din sistemul solar. Soarele îşi păstra mai departe o pepinieră de comete şi asteroizi pe orbite foarte excentrice, dar numărul acestora se micşora cu timpul, iar pentru astronomi ele reprezentau evenimente rare. În primii săi eoni de viaţă, sistemul solar era un loc mult mai haotic, cu o gamă mai largă de orbite, dar procesele menţionate îl cernuseră treptat, curăţându-l, şi produseseră, printr-un fel de selecţie naturală, un sistem în care aproape totul se deplasa pe orbite aproape circulare.

Ceea ce se aplica la nivelul sistemului solar în întregimea lui era valabil şi pentru sistemul Pământ-Lună. Luna înconjura Pământul pe o orbită aproape circulară. Din timp în timp, câte un bolovan rătăcitor din adâncurile spaţiului nimerea într-un punct Lagrange şi rămânea captiv pe o orbită geocentrică, dar mai devreme sau mai târziu se izbea fie de Lună, fie de Pământ, sau era expulzat în urma întâlnirii la mică distanţă cu vreunul dintre cele două corpuri cereşti. Aşa se face că Luna măturase cerul Pământului timp de miliarde de ani şi protejase planeta de coliziunea cu majoritatea meteorilor de mari dimensiuni, transformând-o într-un loc potrivit pentru dezvoltarea de ecosisteme complexe şi de civilizaţii.

Toate pietrele care compuneau Cerul Alb se aflaseră cândva pe orbita Lunii şi cele mai multe dintre ele rămâneau, deocamdată, la o distanţă sigură, de circa patru sute de mii de kilometri. Pentru moment, orbitele lor erau slab excentrice, adică aproape circulare. Totuşi, numărul uriaş de interacţiuni haotice din cuprinsul Cerului Alb dăduse naştere unei diversităţi de orbite. Unele dintre acestea erau pronunţat excentrice, adică îşi aveau punctele de apogeu foarte departe, dar cele de

perigeu erau aproape de Pământ – suficient de aproape ca să fie atrase de atmosfera lui ori să-l lovească de-a dreptul. Orice bolovan a cărui orbită era destul de excentrică pentru a-l aduce în preajma Pământului putea să ajungă şi în apropierea lui Izzy. În general, pietrele cu asemenea orbite se deplasau cu circa unsprezece mii de metri pe secundă când ajungeau atât de aproape de Pământ. Un bolid de mărimea unei boabe de piper, deplasându-se cu o asemenea viteză, ar fi avut o energie cinetică echivalentă cu a unui glonţ tras dintr-o puşcă de asalt.

Desigur, gloanţele trase din puşti de asalt erau proiectate să-şi lovească ţintele cu mare forţă şi să producă vătămări într-un mod previzibil, pe când pietrele desprinse din Lună nu se supuneau niciunui proiect. Aşa că rezultatul coliziunilor putea fi imprevizibil.

În cazul de faţă, probabil că o piatră cam de mărimea unui bob de năut, care concentra puterea câtorva gloanţe de puşcă, străpunsese peretele capsulei, dar în acelaşi timp se spărsese în câteva bucăţi care se împrăştiaseră prin capsulă într-o configuraţie de con îngust, lovind trupul lui Pete Starling ca o rafală de automat, dar cu o energie cinetică totală mult mai mare. Această energie fusese absorbită în cea mai mare parte de ţesuturile moi şi îl făcuse practic să explodeze. Cel mai mare fragment al pietrei ori îl străpunsese şi ieşise pe partea cealaltă, ori poate îl ratase complet, perforând latura opusă a capsulei şi ieşind pe acolo.

Dacă ar fi trecut la câţiva metri mai spre dreapta sau spre stânga, piatra nu i-ar mai fi nimerit, iar ei nici măcar n-ar fi ştiut că se aflase acolo. În atmosfera Pământului, bineînţeles, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Piatra s-ar fi dizolvat într-o fâşie strălucitoare, transformându-şi aproape toată energia cinetică în căldură. Aerul din imediata ei vecinătate s-ar fi încălzit puţin. Dacă s-ar fi întâmplat pe timpul nopţii, nişte observatori atenţi ar fi putut discerne o dungă de lumină. Când acelaşi lucru se petrecea la scară largă, pe tot cuprinsul Pământului, aerul se încingea atât de tare, încât devenea incandescent, adică exact ceea ce se petrecea în tot acest timp.

În orice caz, Dinah se pomenea acum încuiată într-o capsulă luminată doar de câteva benzi de leduri albe, şi acelea întunecate de sângele stropit, în vreme ce aerul se scurgea în exterior. Bineînţeles, făcuse antrenamente pentru situaţii de

genul acesta o bună parte din viaţă. Unul dintre primele lucruri pe care le învăţai era că aerul nu se scurgea afară chiar atât de repede pe cât aveai tu impresia. Printr-o gaură mică se putea scurge doar un anumit volum de aer. Cu toate acestea, astuparea găurilor era o chestiune de viaţă şi de moarte. Aşa că primul gest al lui Dinah, după ce îşi reveni din surpriză, fu să împingă rămăşiţele lui Pete Starling către cea mai mare dintre cele două găuri: orificiul de intrare al bolidului. Cu un zgomot de sucţiune, carnea lui însângerată sigilă perforaţia. Auzul o ghidă apoi să depisteze orificiul de ieşire, mai îngust, cam cât să-l acoperi cu degetul mic. Îşi lipi peste el palma plină de sânge. Şuieratul se opri, iar ea simţi imediat cum începe să i se formeze o mică umflătură acolo unde Marele Aspirator încerca să-i tragă carnea în vidul de afară. Durea, dar nu teribil de rău. Ciuli urechea câteva clipe, până se lămuri că nu se mai auzeau alte şuieraturi – semnalul vreunei alte scurgeri.

Un bandaj însângerat trecu plutind pe lângă ea. Îl prinse din zbor, îşi smulse mâna de pe orificiu şi îndesă bandajul acolo. Spaţiul aspiră o parte din el, dar restul formă un dop care rămase înţepenit. Însă gaura continua să şuiere, aşa că Dinah luă o pungă de plastic goală şi o aranjă peste grămăjoara neregulată de tifon ud. Vidul o supse şi făcu din ea un sigiliu aproape etanş.

Un şuierat mai moale, mai asemănător cu un fâsâit, emana din fundul capsulei. Urechile lui Dinah înregistrară o schimbare de presiune, dar nu pocniră – sugerând că presiunea tocmai *crescuse.* Nu ştia nimic despre capsula aceea, dar ştia cum funcţionează un sistem simplu de menţinere a vieţii şi mai ştia că în componenţa lui exista probabil un container care difuza oxigen comprimat în incintă ca să compenseze ceea ce organismele ocupanţilor transformau în dioxid de carbon şi apoi era absorbit de filtre. Mecanismul încerca probabil să înlocuiască aerul care tocmai fusese expulzat în spaţiu, readucând presiunea între limitele normale.

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci devenea posibilă deschiderea trapei de la Vifler. Dinah pluti către ea, întinse mâna prin deschizătura trapei de la capsulă şi ciocăni în metal, lăsând pe el amprentele însângerate ale încheieturilor degetelor.

Pe moment nu se întâmplă nimic, aşa că ciocăni din nou un

SOS: trei puncte, trei linii, trei puncte.

Trapa se deschise şi apăru faţa lui Ivy.

— Dumnezeule. Mare.

— Mersi, sor-meo, spuse Dinah.

Şi ţâşni prin deschizătură în timp ce Ivy se trăgea într-o parte – într-o oarecare măsură ca să-i facă loc, dar în principal, presupuse Dinah, ca să evite să fie murdărită de fluidele corporale ale răposatului consilier ştiinţific al Juliei.

Julia însăşi, prinsă în centurile de siguranţă ale unuia dintre scaunele personalului auxiliar, stătea cocârjată în poziţie fetală, cu stomacul ridicându-i-se întruna în gât, şi se uita pieziş la Dinah.

„Bun venit în spaţiu!” îi stătea lui Dinah pe limbă, dar reuşi să-şi înăbuşe vorbele.

— Cât erai tu, ăă, ocupată, spuse Ivy, noi am traversat iar Norul Arcă. Acum avem vreo patruzeci şi cinci de minute la nadirul lui.

— Ar trebui să ne-ajungă, spuse Dinah.

Se prinse în centuri pe celălalt scaun auxiliar, îşi şterse palmele pe coapse şi trase laptopul mai aproape. Ţinându-l pe loc cu podul palmelor ca să nu-i plutească din faţă, deschise grupul de ferestre ale interfeţei pe care o folosea ca să comunice cu roboţii. În câteva secunde, laptopul stabili legătura cu toţi roboţii din raza comunicaţiilor – adică aceia care călătoreau împreună cu ei, la exteriorul Viflerului.

Între timp, trase în jos un braţ rabatabil care avea în capăt o maşinărie asemănătoare cu o mitenă. Era interfaţa cu braţul robotic extern al Viflerului.

— Dai şi tu un brânci la sas, scumpo? spuse ea.

— I-am dat deja, iubi, răspunse Ivy.

Undeva la marginea razei vizuale o surprinse pe Julia dând ochii peste cap la auzul schimbului lor de replici. Încercă s-o ignore, în ciuda – sau poate datorită – bizarului ei talent de a pretinde atenţia tuturor, şi încercă să-şi concentreze atenţia asupra fluxului video trimis de camera din capătul braţului robotic.

Orificiul rotund al sasului se lărgi când trimise camera într-acolo, dezvăluind dispozitivul pe care îl dosise Tekla înăuntru.

Chişcarul era o cutie cu o luminiţă care clipea pe suprafaţa ei. Pe latura dinspre uşa sasului prezenta o toartă, sau un mâner.

Lui Dinah îi veni foarte uşor să-l apuce cu capătul braţului robotic şi să tragă dispozitivul afară, la lumină.

— Vezi vreun motiv pentru care să nu-l prindem de braţul lui X-37? întrebă ea.

— Nu-mi vine niciunul în minte.

— Ce faceţi voi acolo? întrebă Julia.

— Scoatem de pe orbită gunoiul ăla spaţial până nu omoară pe cineva.

— Din întâmplare, gunoiul ăla spaţial poartă rămăşiţele pământeşti ale unui om curajos, care şi-a dat viaţa în numele...

Dinah o întrerupse:

— Ivy, vrei să-l iei tu, sau îl iau eu?

— Îl rezolv eu. Tu eşti ocupată.

Dinah o auzi răsucindu-se în scaunul pilotului ca să se uite la Julia, apoi spunându-i următoarele:

— Julia. Tacă-ţi gura. Dacă mai scoţi dracului vreun cuvânt, îţi fac capul chisăliţă şi-ţi arunc cadavrul prin sas. Nimic din ce sentâmplă aici nu-i acceptabil, începând cu faptul că flencăni întruna şi-o distragi pe Dinah de la treabă când îndeplineşte o operaţiune dificilă, de importanţă critică, pentru protejarea Norului Arcă. Tocmai ai încercat să contramandezi un ordin direct al lui Markus, care comandă totul aici prin clauza PSPAS a Constituţiei Norului Arcă. Tu te afli aici ilegal. Acordul de la Lacul Crater avea o prevedere specială care împiedica trimiterea conducătorilor de stat în Norul Arcă. Ai încălcat angajamentul şi-ai găsit cumva o modalitate să te lansezi ca să ajungi aici, şi după cum arată lucrurile, tot drumul ţi-a fost un şir nesfârşit de afaceri murdare. Vehiculul tău s-a apropiat de Norul Arcă într-o manieră incompatibilă cu siguranţa noastră şi cu procedurile de securitate, punând în pericol vieţile tuturor de-aici şi forţând arcletele şi chiar pe Izzy să consume combustibil nepreţuit şi de neînlocuit ca să facă manevre de evitare. Pe noi ne-au trimis aici de urgenţă, să ne expunem pericolelor şi să mai consumăm din puţinele resurse ca să reparăm porcăria pe care ai făcut-o prin gestul tău laş şi dezonorant. Pentru toate aceste motive, îţi ordon, în virtutea autorităţii mele de comandant al acestei nave, să nu mai scoţi o vorbă până nu andocăm în siguranţă la Izzy.

— Foarte bine, spuse Julia.

Dinah ridică privirea de la ecranul ei şi le văzu pe Ivy şi pe Julia uitându-se urât una la alta.

— Îmi pare rău, adăugă Julia.

— Da’ chiar ţi-o ceri, îi spuse Dinah.

Apoi îşi văzu de munca ei. Deja realizase o mulţime de lucruri cât îşi ţinuse Ivy monologul. În continuare trebuia să ataşeze cumva Chişcarul la X-37. Conexiunea n-avea nevoie să arate bine, dar trebuia să fie solidă. Pe vremuri, când fiecare manevră trebuia planificată cu câţiva ani în avans de NASA, aceasta ar fi fost o operaţiune de câteva ore, care ar fi implicat folosirea de hardware proiectat special. Dar, în ultima vreme, oamenii din Norul Arcă se simţiseră obligaţi să se perfecţioneze în prinderea cu lasoul a bucăţilor de gunoi spaţial care pluteau la întâmplare în jur, aşa că ajunsese şi ea să se folosească de o versiune mult evoluată a şmecheriei inventate de Rhys ca să strunească lukul Teklei. La momentul acela, Dinah meşterise un bici dintr-un lanţ de Ofizi. Funcţionase, dar era mult mai greu şi mai complicat decât ar fi fost nevoie. După ce se terminase construcţia lui T3, Rhys, care căpătase nişte timp liber, se apucase de jonglerii cu surplusul de Naţi. Vechi şi perimaţi, aceştia erau mari, neîndemânatici, lenţi şi netoţi în comparaţie cu modelele noi – ceea ce nu reprezenta o problemă pentru scopurile lui Rhys. El îi transformase într-un soi nou de roboţi, pe care îi denumise Vezbo, de la veriga zburătoare, şi îi învăţase să se unească în lanţuri perfecte pentru tot soiul de manevre în spaţiu, la care stră-stră-stră-străunchiul său John, Herr Profesor Kucharski de Berlin, n-ar fi putut decât să viseze. Era loc de multă creativitate în domeniul acela, dar el îşi concentrase eforturile mai ales către problemele care apăreau în mod curent.

Cum era, spre exemplu, problema pe care trebuia s-o rezolve Dinah în acel moment. Braţul robotic al lui X-37 se proiecta stângaci în spaţiu, ţintă evidentă. Un lanţ liber la unul dintre capete s-ar fi înfăşurat foarte uşor în jurul lui, aşa cum îşi folosise Rhys cândva colierul de la gât ca să-i prindă lui Dinah degetul arătător. Nu-i trebuia decât un lanţ potrivit. Şi întâmplarea face că avea unul: un colier de Vezbouri din generaţia a treia răsucit în jurul Viflerului, gata de folosinţă. Unul dintre capetele sale era deja conectat la Chişcar. Prin intermediul unei secvenţe de cod, reuşi să pună restul lanţului în mişcare, îl desfăşură din jurul Viflerului şi îl făcu să şerpuiască în spaţiu, formând o buclă în formă de U, sau un *Knickstelle,* orientată către braţul robotic al X-37-lui.

— Gata de andocare, spuse ea.

Ivy se deplasase în spate, la portul prin care intrase oaspetele lor.

— Andocare, anunţă ea.

Şi începu să deruleze lista de manevre care aveau ca rezultat andocarea Viflerului de la X-37.

Dinah se mutase între timp la consola de pilotaj şi tasta planificarea unei serii de aprinderi ale propulsoarelor. Imediat ce Ivy confirmă separarea, Dinah execută programul, producând un mic delta-V care îi făcu să se îndepărteze cu spatele de X-37. *Knickstelle* prinse viaţă, lanţul părând a se răsuci în jurul unui scripete invizibil, şi începu să se îndepărteze de Vifler, apropiindu-se de X-37. Capătul lanţului se înfăşură pe braţul robotic, alcătuind câteva spirale înainte ca apucătoarele de pe Vezbouri să se găsească reciproc şi să intre în acţiune, fixând definitiv lanţul.

Dinah eliberă Chişcarul din strânsoarea braţului robotic al Viflerului. Lanţul de Vezbouri, X-37-le şi Chişcarul erau acum un singur obiect şi aşa aveau să rămână până la momentul distrugerii lor.

Dinah accesă interfaţa care controla Chişcarul. Era un dispozitiv care trebuia doar activat, apoi îşi vedea singur de treabă; numai că cineva trebuia să-l activeze. Roti un volan care corecta poziţia cutiei, îndreptându-i capătul activ într-o direcţie nepericuloasă.

Scoaterea unui obiect de pe orbită era aproape la fel de complicată ca lansarea lui. Odată ce obiectul ajungea pe o traiectorie regulată, stabilă, nu mai puteai să-l faci să cadă înspre Pământ. Îşi păstra orbita pe termen nedefinit, dacă nu cumva îi micşorai viteza. Micşorarea vitezei însemna în general folosirea propulsoarelor, ceea ce la rândul său însemna consumarea de combustibil. Chişcarul era o alternativă simplă.

— Ne-am decuplat, anunţă Ivy, mutându-se înapoi pe scaunul de pilotaj. Îi dau un ghiont şi ne eliberăm.

Câteva pocnete produse de propulsoare semnalară că începeau să se distanţeze de X-37. Ivy răsuci Viflerul ca să aibă vedere la X-37-le aflat acum la vreo sută de metri distanţă, plutind cu burta în sus pe deasupra Pământului incendiat, cu îndoitura braţului proiectată în direcţia nadirului şi cu Chişcarul înlănţuit de el, clipind întruna.

— Bun, Chişcarul îmi dă numai chestii verzi. Nu văd niciun semnal roşu. Aşa că am s-o activez la trei... doi... unu... acum.

Dinah lovi cu degetul butonul Deorbitare.

Cea mai mare parte din Chişcar – cutia întreagă – sări din loc şi porni către Pământ, propulsată de răbufnirea albă a gazelor evacuate de rachetă. Două secunde mai târziu, motoarele epuizară combustibilul, iar cutia pluti mai departe din inerţie, desfăşurând un cablu în urma ei. Derularea se opri după un minut şi cutia rămase atârnând la o jumătate de kilometru sub X-37, ţinând cablul bine întins datorită forţei gravitaţionale.

— Avem curent pozitiv în cablul de prindere, raportă Dinah. Deci funcţionează.

Străbătând câmpul magnetic al Pământului în timpul zborului orbital, cablul capta un curent electric slab, creând o forţă care-l încetinea pe X-37. Efectul era firav, dar în decursul câtorva ore orbita lui X-37 avea să cadă până la punctul în care nu mai prezenta niciun pericol pentru Norul Arcă, iar în câteva zile sau săptămâni nava avea să coboare până în atmosferă şi să fie anihilată.

Mai rămâneau douăzeci de minute până când orbita Viflerului urma s-o intersecteze din nou pe a lui Izzy. Dar distanţa fizică dintre ele era de doar câteva zeci de kilometri şi amândouă continuau să se afle „în roi”, ceea ce însemna că sistemul computerizat al Viflerului comunica în continuare cu reţeaua Norului Arcă şi analiza parametrii pentru cea mai sigură şi mai eficientă cale de reintegrare în Nor şi de andocare. Asta împreună cu reuşita operaţiunii prin care Chişcarul îl mutase pe X-37 din drum ar fi trebuit să elimine cea mai mare parte din culoarea roşie care macula ecranele Parambulatorului la momentul plecării lor. Dar când Dinah şi Ivy se uitară iar la ele, ecranele arătau şi mai rău. Motivul nu era clar. Parambulatorul era o frumuseţe din punct de vedere al matematicii şi al vizualizării datelor, dar uneori voiai pur şi simplu să afli ce naiba se întâmplă, atâta tot. Voiai povestea.

Pe telefonul lui Ivy sosi un mesaj-text. Era de la Markus. Îl citi cu voce tare.

— La apropiere folosiţi observaţia vizuală şi controlul manual. Atenţie: fragmente de coliziune.

— Deja?! exclamă Dinah.

Nu era un început bun dacă suferiseră deja o izbitură de bolid

la doar câteva ore de la declanşarea Ploii Solide.

— A fost un fratricid, continuă Ivy să citească. Se pare că o arcletă a fost încolţită.

Astfel de blocaje erau o problemă care apăruse la simulări. Roiul în ansamblul său căuta soluţii ca să împiedice arcletele să se izbească unele de altele şi în acelaşi timp să consume minimul posibil de combustibil. În lipsa unei variante mai bune, era în regulă să consumi o mulţime de propergol ca să eviţi o coliziune. Dar existau situaţii în care coliziunea oricum avea să se petreacă şi nu mai aveai ce face decât să alegi varianta care cauza cele mai puţine pagube. Blocajul n-ar fi trebuit să se întâmple; scopul fundamental al Parambulatorului era să prevină aşa ceva. Însă numărul de scenarii posibile era infinit şi nimic nu era sigur niciodată.

— O coliziune controlată, fără victime, spuse Ivy. Dar cu ceva consecinţe. Încă se mai fac evaluări. S-ar putea să plutească rămăşiţe prin zonă. De aceea vrea să intrăm cu manevre manuale.

— Ce fel de rămăşiţe? întrebă Dinah. Bucăţi compacte sau...

— Din protecţia termică, s-ar părea, răspunse Ivy. Deci e bine.

După toate aparenţele, unul dintre module, sau poate o arcletă, îşi pierduse o parte din straturile de folie reflectoare şi izolaţie care o protejau de arşiţa soarelui. Materialul era uşor ca fulgul, prin urmare nu reprezenta, probabil, cine ştie ce pericol pentru Vifler. Dar pe radar apărea ca un obiect uriaş şi făcea Parambulatorul s-o ia razna.

În scaunul de pilotaj, Ivy monopoliza unica fereastră. Lui Dinah nu-i plăcea să zboare orbeşte, aşa că deschise interfaţa ochiului-cameră al Viflerului.

Julia începu să scoată un zgomot ciudat şi repetitiv, un soi de bâzâit umed, gâlgâitor.

Sforăia.

— Îmi închipui c-a avut o zi lungă, observă Ivy.

— Mda.

Dinah nu apucase să treacă prin situaţii din care să înveţe ce sentimente să nutrească pentru fosta preşedintă în momente ca acelea. Pe de o parte, purtarea ei fusese reprobabilă. Pe de altă parte, în ultimele câteva ore, îşi pierduse soţul, fiica, ţara şi slujba.

După câteva clipe de panoramare, Dinah reuşi să centreze

camera pe Izzy, apoi mări imaginea. În momentul acela, Izzy se afla în partea întunecată a Pământului. În vremuri normale – sau care erau cândva normale – ar fi fost întuneric, dar acum staţia era luminată de jos în sus de strălucirea roşie a atmosferei, perforată din loc în loc de licăriri albăstrui, ca nişte fulgere, acolo unde bolizii de mari dimensiuni brăzdau aerul, trei sute de kilometri mai jos. Dinah n-o mai văzuse niciodată pe Izzy atât de puternic luminată şi avea nevoie de ceva timp ca să se obişnuiască.

De la distanţă, Izzy părea în regulă, dar, mărind şi mai mult, Dinah începu să observe zgomot de imagine care se limpezea treptat, transformându-se în mici rămăşiţe plutitoare – protecţia termală sfâşiată de care pomenise Ivy.

Izzy devenise impenetrabil de complicată în ultimii doi ani. Dinah o privea rareori de la distanţă, aşa că îi lipsea o înţelegere profundă a ceea ce reprezenta normalitatea. Dar cu cât mărea mai mult imaginea, cu atât i se întărea convingerea că se petrecuse ceva bizar pe latura dinspre nadir, aproape de joncţiunea Zvezdei cu Zaria.

Oricât de complicată ar fi fost Izzy, existau ordine, rigiditate şi stabilitate în complicaţia aceea. Unica excepţie de la regulă era Amalteea, dar chiar şi ea devenise ceva mai regulată pe măsură ce roboţii Coloniei Miniere îi modificaseră forma. Imaginea pe care o mărea Dinah acum arăta dezordine şi instabilitate: arii mari de material din scutul termic care fuseseră rupte şi se învârteau acum la întâmplare în vântul aproape imperceptibil. La prima vedere, nu părea a fi o problemă gravă. „Grav” ar fi însemnat o spărtură în fuzelaj, aer ţâşnind printr-o gaură, poate cărând cu el în spaţiu resturi sau chiar trupuri omeneşti.

— Mă gândesc c-o fi fost poate un impact razant, cel mult, comunică Dinah. O arcletă, sau altceva, a ratat la mustaţă latura dinspre nadir a Zvezdei. A distrus ceva din scutul termic, dar a produs puţine pagube la structură, poate niciuna.

— Ei raportează zero victime în stare gravă, spuse Ivy. Ceva izbituri şi membre sucite la bordul unei arclete. Deci s-ar putea să ai dreptate.

— S-ar putea, spuse Dinah.

Deja se apropiaseră suficient cât să surprindă mai multe detalii cu camera video. Aspectul zonelor expuse ca urmare a deteriorării scutului termic îi era nefamiliar la prima vedere: o

construcţie mare, în formă de T, care se proiecta în partea dinspre nadir a Stivei ca un ghidon. Era presărat cu multe şiruri lungi şi ordonate de obiecte mici, identice, care sclipeau când le atingea câte o străfulgerare de lumină de jos.

Într-un târziu, imaginea se limpezi în mintea ei: se uita la obiectul de care se ocupa Moira. AGU, Arhiva Genetică Umană. Moira îi făcuse cândva un tur de prezentare, dar care se desfăşurase la interior, în secţiunea protejată şi presurizată. Acum Dinah vedea acelaşi loc din exterior. Partea aceea fusese întotdeauna ascunsă vederii sub scutul termic. Odată scutul rupt, se putea observa structura internă: rânduri, rânduri de suporturi hexagonale pentru mostre, fiecare cu încărcătura sa congelată, de spermă, ovule sau embrioni, aşteptând în bezna şi în frigul aproape de zero absolut din spaţiu.

— Cum se mai descurcă Moira cu proiectul de dispersie? întrebă Dinah, forţându-se să pară că vorbeşte relaxat.

— Păi... evident, răspunse Ivy, programul s-a comprimat când am aflat de Bila Opt. La fel ca toate celelalte preparative pe care le-am făcut. Dar cred că răspunsul real este că nu ştiu.

• *Ymir*

— ... Şi pe urmă forţa vidului a pus stăpânire pe trapă şi, spre groaza mea, am văzut-o cum se trânteşte peste ieşire chiar sub nasul meu! Am încercat să trag de ea s-o deschid, dar forţa de sucţiune era prea puternică. Nici nu pot să-ţi spun, Markus, cât de neajutorată şi de vinovată m-am simţit când mi-am dat seama că Dinah rămăsese blocată de partea cealaltă.

Privirea lui Markus se mută la Ivy. O ascultase pe Julia multă vreme şi avea nevoie de o pauză.

Ivy ridică mâinile în aer.

— Eu încercam să pilotez drăcia asta diformă. N-am prea înţeles ce s-a-ntâmplat nici când a-ncercat Julia să-mi explice.

— Da, spuse Markus, nici nu-mi vine să cred c-ai reuşit să pilotezi chestia aia. O să se vorbească despre asta şi peste o sută de ani.

„Presupunând că vor mai există oameni”, îşi spuse Dinah.

Ivy se mulţumi să se uite la Markus, clipind încet, căutând

indicii că fusese sarcastic. Nu fusese. Francheţea lui Markus funcţiona în ambele sensuri: era în stare să emită complimente uluitor de generoase cu aceeaşi uşurinţă cu care te nimicea din vorbe.

— Cert e că mi-a ocupat tot creierul, spuse Ivy.

Şedeau cu toţii la masa de şedinţă din Tanc. Markus nu folosise termenul „anchetă” pentru a descrie întrunirea lor, dar era clar că despre asta era vorba. Sau, în orice caz, despre aproximarea cea mai bună cu putinţă a unei proceduri formale prin care să determine ce se petrecuse cu o zi în urmă. Începuse destul de alert, cu o recapitulare făcută de Markus, apoi o luase pe câmpii când Julia insistase să-şi spună povestea „de la început” – însemnând de la momentul în care se trezise, la Casa Albă, lângă răposatul ei soţ şi coborâse să ia micul dejun cu răposata ei fiică până la sfârşitul lumii şi urcarea ei pe orbită după o lansare aranjată în pripă, circa treizeci şi şase de ore mai târziu. Între timp se succedaseră o sumă de ghinioane şi de coincidenţe suficient de încâlcite ca să pară cumva plauzibile. Niciun mincinos n-ar fi putut să inventeze o asemenea poveste. Naraţiunea se desfăşurase timp de aproape o oră, în ciuda faptului că Markus se uita tot mai des şi mai de-a dreptul la ceasul său elveţian, şi lăsase tot restul publicului într-o stare neobişnuită de vrajă combinată cu plictiseală, groază şi năuceală.

Julia părea convinsă că interacţiunile sale cu toţi acei oameni morţi pe planeta aceea moartă prezentau un interes real pentru ei. Era o greşeală obişnuită în rândul nou-sosiţilor. În cazul ei, era amplificată considerabil de faptul că se obişnuise cu funcţia de preşedinte. Toată lumea se bucura când avea ocazia să stea şi s-o asculte vorbind pe cea mai puternică persoană din lume.

— Slavă Domnului, spuse Julia, că am fost capabili să...

— Da, o întrerupse Markus.

La modul cel mai sincer, n-avea chef să mai audă niciun cuvânt de la Julia. Dar, tot atât de sincer, nu era nici prea doritor să treacă la următoarea parte a poveştii.

Se vedea de la o poştă că toată lumea îşi ferea privirea de Moira.

— Mulţumesc, Julia, continuă Markus, pe un ton care sugera limpede că era liberă să plece în acel moment.

Julia păru puţin surprinsă.

— Dar încă n-am auzit ce-are de spus doctor Crewe.

— Dar *am auzit* ce-ai avut *tu* de spus, sublinie Markus.

Sublinierea transmise ideea. Juliei nu-i plăcu.

— Foarte bine, spuse ea, ridicându-se cu grijă de pe scaun. Markus, după cum am mai menţionat, sunt nerăbdătoare să mă fac utilă cu tot ce pot.

— Am luat act, spuse Markus.

Cu faţa complet inexpresivă, privi peste masă, la Ivy. Dinah ştia la ce se gândeau amândoi: „Eşti mai mult decât inutilă aici – de aceea nici n-ai fost invitată să vii”.

— Mulţumesc, Julia, spuse el.

Ex-preşedinta se îndepărtă de masă. Se opri în faţa uşii care dădea spre Fermă şi se întoarse încă o dată către Markus, cu un aer de căţel amărât, poate aşteptându-se ca el să se pocnească peste coapse şi să râdă de propria-i glumă, invitând-o apoi călduros să se aşeze la loc. Cum nu se întâmplă nimic, pe faţa ei se produse o transformare care îi dădu lui Dinah fiori de spaimă.

Oare cum e, se întreba ea, să arunci într-o zi cu bombe atomice în oameni, iar după mai puţin de o săptămână să ţi se ceară să pleci de la şedinţă? Era evident că Juliei nu-i picase prea bine. J.B.F. le întoarse spatele tuturor, în egală măsură ca să-şi vadă de drum şi ca să-şi ascundă faţa, apoi deschise uşa. În cele câteva clipe cât stătu deschisă, Dinah întrezări o tânără cu faţa acoperită de un văl islamic, care aştepta de partea cealaltă a intrării. Jumătatea de jos a feţei îi era acoperită, dar ochii îi erau luminoşi, iar limbajul trupului îi deveni cordial când o văzu pe Julia ieşind. Când se întoarse spre ea, Julia întinse mâna şi o prinse de mijloc cu un gest afectuos. Se îndepărtară umăr la umăr, în timp ce uşa se închidea în urma lor.

În Tanc rămaseră Markus, Dinah, Ivy, Moira, Salvatore Guodian şi Zhong Hu, un specialist în matematici aplicate care era principalul lor teoretician când venea vorba de dinamica roiului. Alţii se pricepeau mai bine la astrodinamică şi la motoare rachetă – tehnicile tradiţionale de stăpânire a traiectoriilor descrise în spaţiu de vehicule separate –, dar Hu, specialist în sisteme complexe, era principalul arhitect al Parambulatorului şi unica persoană care putea să înţeleagă într-adevăr şi să explice când lucrurile mergeau prost – sau bine – într-un roi. Îşi trăise viaţa în Beijing, dar petrecuse suficient timp în universităţi occidentale ca să capete fluenţă în limba engleză.

Răspunzând uşoarei înclinări din cap a lui Markus, începu să vorbească.

— Am făcut o evaluare a celor întâmplate. După cum ştim deja, a avut loc un eveniment de blocare soldat cu o ciocnire.

Era un fel politicos de a descrie o coliziune slabă între arclete.

— Totuşi, Arcleta 214 avea suficient control şi ar fi putut evita cel de-al doilea eveniment.

— Şi-atunci, de ce nu l-a evitat? întrebă Markus.

— Algoritmul a prevăzut o ratare la mustaţă, aşa că n-a luat nicio altă măsură în afara obişnuitelor corecţii de poziţie. Operatorul uman era atent la altceva şi a fost dezorientat, aşa că a ezitat să corecteze manual cursul.

— Nu pot să-i găsesc vreo vină omului, spuse Markus, din moment ce i-am avertizat de-atâtea ori despre consecinţele zborului comandat manual. Dar care-a fost problema cu algoritmul?

— Cu el n-a fost nicio problemă, răspunse Hu. A avut date greşite. Am să vă arăt.

Atinse de câteva ori ecranul tabletei şi deschise un model tridimensional al lui Izzy pe marele monitor plasat deasupra mesei. La o primă aproximare, părea destul de recent; înfăţişa modulele şi vehiculele spaţiale care fuseseră adăugate la complex abia în ultimele câteva zile.

— Acesta e modelul pe care îl folosea ieri sistemul pentru evitarea coliziunilor.

Trăgând cu degetul pe ecranul tabletei, roti modelul pe monitor ca să poată fi privit dinspre nadir. Mări imaginea emblematică a „ghidonului” care conţinea Arhiva Genetică Umană: perechea de unităţi de stocare la rece care se proiectau la babord şi la tribord mai jos de modul Zvezda. Cam aceeaşi vedere pe care o avusese şi Dinah din Vifler cu o zi în urmă.

— Stai aşa, e exact modelul acela? Asta-i tot? întrebă Ivy.

— Da, spuse Hu.

— Nu include protecţia termică, observă ea. Asta adaugă cel puţin un metru la învelişul de coliziune.

— Corect, spuse Hu. Din punctul ăsta de vedere, modelul e perimat. Noi l-am înlocuit între timp cu o versiune adusă la zi.

Toată lumea înţelegea că nu fusese vina nimănui. Arcotecţii se zbătuseră aproape doi ani să păstreze corect şi actualizat modelul tridimensional al lui Izzy: o sarcină aproape imposibilă,

dat fiind că staţia se modifica în fiecare zi. Tendinţa era să se acorde un nivel redus de prioritate pentru produsele perisabile precum învelitorile de protecţie termică. Oamenii le adăugau mental când se uitau la model. Computerele nu erau atât de inteligente.

— Totuşi, spuse Markus, privim modelul cu ceva rezerve. Nicio arcletă n-ar trebui să se apropie vreodată atât de mult.

— Staţi să vă arăt ce s-a-ntâmplat, spuse Hu şi deschise o înregistrare video filmată cu o cameră externă care părea a fi montată pe una dintre grinzi.

Arhiva Genetică Umană şi învelitoarea ei de protecţie termică nu se aflau în centrul cadrului, ci undeva jos, în colţul din dreapta. Deci unghiul de filmare nu era ideal. Dar vedeau ce se petrecea. Arcleta se apropia încetul cu încetul dinspre babord, cu o viteză nu mai mare decât cea a unei plimbări lente.

— E în timp real? întrebă Sal.

— Da. Fiindcă abordarea se petrecea la viteză extrem de scăzută, n-a fost privită ca fiind teribil de periculoasă.

— Arată de parcă urmează să rateze la mustaţă, remarcă Sal.

— Aşa părea – până aici, spuse Hu şi îngheţă imaginea.

Abia dacă se distingea, dar văzură cu toţii o strălucire măruntă pe haloul anterior al Arcletei 214.

— Pornesc propulsoarele – o mică ajustare a cursului sub control automat.

Derulă înainte. Strălucirea se diminuă, dar se disipă într-un nor de un cenuşiu estompat.

— Gaze de evacuare. Se dilată rapid, dar se mişcă destul de repede.

Mai derulă câteva cadre, până când văzură învelişul de protecţie termală retrăgându-se după impactul cu gazul. Se desfăcu o cusătură dintre două învelişuri alăturate şi unul dintre ele rămase fluturând ca o cârpă într-o pală de vânt.

Hu lăsă înregistrarea să curgă la viteză normală şi văzură cu toţii haloul posterior al arcletei agăţând învelişul desprins şi sfâşiindu-l, expunând astfel Arhiva Genetică Umană la strălucirea portocalie a atmosferei terestre.

— Dacă propulsorul ăla n-ar fi pornit când nu trebuia..., începu Ivy.

Hu încuviinţă dând din cap.

— Arcleta 214 ar fi trecut pe dedesubt la vreo doi metri

distanţă. Nu-i o distanţă prea grozavă, dar ar fi fost suficientă.

După o pauză, adăugă:

— Sistemul de protecţie termică al AGU putea fi conceput mai bine.

Altă pauză, în timpul căreia toţi ceilalţi aşteptară să vadă cine avea să pufnească primul în râs. Dacă n-ar fi existat umorul negru, n-ar fi avut parte de niciun fel de umor.

Hu păru să prindă ideea.

— Ce vreau să spun este că a fost proiectat pentru încărcături termice normale.

— Adică lumina soarelui, spuse Dinah.

— Da. Nu pentru căldură radiată provenită din atmosfera aflată dedesubtul său.

— Sigur, acelaşi lucru e valabil pentru multe componente ale lui Izzy, interveni Markus. Acum avem supra-încărcare termică peste tot. Moira, ce pagube sunt?

Dinah se văzu nevoită să-i aprecieze lui Markus subtilitatea, modul degajat în care aruncase întrebarea aceea. Moira, care tăcea de la începutul şedinţei, avu nevoie de câteva clipe ca să iasă din reverie.

— Păi, spuse ea într-un târziu, cum a zis şi Hu, sistemul de protecţie termică...

— A fost prost, completă Markus. Ştim.

— N-a existat niciun sistem de rezervă.

— Sigur că nu, spuse Markus. Sistemul de răcire de la AGU era restul universului. Nu ne aşteptăm să avem un sistem de rezervă pentru restul universului. Ne putem baza pe el să fie rece în cea mai mare parte a timpului.

— Din cauza programului accelerat după ştirea despre Bila Opt...

— Stop, spuse Dinah.

Toată lumea se uită la ea.

— Haideţi să terminăm odată. Fiţi atenţi aici. Când aveam paisprezece ani, una dintre minele lui tata s-a prăbuşit şi-a omorât unsprezece angajaţi. A fost cumplit. Nu ne-am mai revenit cu adevărat de-atunci. El, bineînţeles, a vrut să ştie ce se petrecuse. S-a dovedit a fi o poveste lungă. O chestiune anume ducea la alta, care ducea la alta... luaţi separat, paşii aveau logică, dar nimeni n-ar fi putut să prevadă rezultatul de ansamblu. Desigur, el a continuat să se simtă responsabil, dar

nu era, în sensul obişnuit al cuvântului. Vasăzică, aşa s-a întâmplat. Sean Probst a înfiinţat o companie de minerit pe asteroizi care a trimis în spaţiu un număr de sateliţi Cubesat şi a adunat o mulţime de date despre asteroizii din apropierea Pământului, pe care le-a ţinut secrete. A luat cu el baza de date în misiunea către Scheletul lui Greg. Radioul lui a fost lovit de o piatră şi distrus, aşa că n-a mai putut să comunice. În ultima clipă, când practic era prea târziu, i-a venit ideea să se uite în baza de date. A aflat de Bila Opt. M-a avertizat pe mine, eu l-am avertizat pe Doob, Doob i-a avertizat pe ceilalţi şi ne-am apucat să forţăm planificarea cu tot ce era de făcut. Moira a dat drumul la proiectul de împărţire a mostrelor din AGU în toate arcletele, pentru care se făceau planuri de mai bine de un an. Ca orice alt proiect din istoria universului, a mers mai greu la început, fiindcă s-au ivit tot felul de obstacole. Şi nu doar atât, dar toate Viflerele erau rezervate şi toate costumele spaţiale erau ocupate, din cauza Dezmăţului. Aşa că mai nimic nu se clintea din loc. Evident că era mai sigur să păstrăm mostrele la rece în AGU până se rezolvau toate problemele astea de logistică. A intervenit Dezmăţul şi s-au lansat în direcţia noastră tot felul de rahaturi la întâmplare, de s-a umplut Parambulatorul de lumini. Arcletele se pomeneau încolţite în mod curent. Era să şi pierdem câteva. Eu şi Ivy am plecat cu Viflerul s-o aducem pe Julia şi probabil am adăugat o mulţime de zgomot şi haos la problema de fond. Pe urmă, chestia asta la care tocmai ne-am uitat. Arcleta 214 a rupt cea mai mare parte din sistemul de protecţie termică al AGU, prost proiectat, şi arhiva a rămas direct expusă la radiaţia dinspre atmosfera Pământului. Mostrele s-au încălzit înainte să se poată improviza un înlocuitor de protecţie termică. Toate mostrele de-acolo au fost distruse. Aşa-i, Moira?

Moira, parcă neîncrezătoare în propria-i capacitate de a vorbi, încuviinţă din cap.

— Bine, spuse Dinah. Deci cred că pe Markus îl interesează de fapt să ştie câte mostre din AGU au fost mutate la rece în alte locuri de depozitare înainte să se fi petrecut incidentul. Cu alte cuvinte, câte au supravieţuit?

Moira îşi drese glasul şi spuse abia auzit:

— Vreo trei la sută dintre ele.

— Bine, spuse Markus. Mai am doar o singură întrebare. Cu Doob ai vorbit?

— Sunt sigură că bănuieşte, spuse Moira, dar încă nu l-am anunţat oficial. Voiam să fiu mai întâi absolut sigură.

— Acum eşti sigură?

— Da.

Markus încuviinţă din cap şi îşi petrecu următoarele clipe butonând ceva în telefon.

— Îl invit chiar acum să ni se alăture mie şi Moirei, spuse el.

Toată lumea care nu era nici Markus, nici Moira se ridică să plece. Markus ridică mâna să-i întârzie puţin.

— Înainte să plecaţi, daţi-mi voie să spun ceva despre Arhiva Genetică Umană care s-a pierdut.

Făcu o pauză pentru efect, aşteptând ca toate privirile să se întoarcă spre el.

— A fost abureală de la bun început.

Toată lumea se opri un moment să chibzuiască la vorbele lui.

— Ai de gând să-i spui asta lui Doob? îl întrebă Ivy.

— Sigur că nu, dar adevăratul scop al AGU avea legătură cu politica de pe Vechiul Pământ.

— Aşa îi spunem acum? Vechiul Pământ? întrebă Sal, fascinat.

— Aşa îi spun eu, răspunse Markus, în tot mai rarele momente când chiar mă gândesc la el.

— Mulţumesc, Markus, spuse Moira.

•

Ştiuse, bineînţeles. Uriaşa complexitate a lui Izzy sfida dimensiunile ei modeste: câteva sute de oameni grupaţi într-un volum de mărimea câtorva avioane de pasageri. Veştile călătoresc repede. În câteva ore aflase toată lumea că Arhiva Genetică Umană fusese distrusă aproape integral.

Se afla în Tanc împreună cu Markus şi Moira, care se uitau la el peste masă, aşteptând răbdători o reacţie din partea lui.

— Uitaţi cum stau lucrurile, spuse el într-un târziu, Doc Dubois nu mai există. Ăla era un personaj, înţelegeţi? Era doar un rol. Eu sunt o persoană particulară. Nu exprim emoţii în mod spontan. Mai ales când se uită lumea la mine şi se aşteaptă tocmai la aşa ceva. De azi într-un an, când o să fiu singur, când o să mă aştept mai puţin, atunci o să mă apuce suspinatul din cauza asta. Dar nu acum. Nu că n-aş simţi nimic. Dar sentimentele mele îmi aparţin.

— Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat, spuse Moira.

— Mersi, spuse Doob, dar dă-mi voie să exprim ceea ce

gândim cu toţii. Ieri au murit şapte miliarde de oameni. În comparaţie cu asta, pierderea unor mostre genetice nu înseamnă nimic. Embrionul pe care l-am creat împreună eu şi Amelia şi pe care l-am adus aici cu mine... ei, acela a fost o favoare specială pe care mi-a făcut-o J.B.F. ca stimulent ca să mă convingă să vin. Nimeni altcineva n-a mai avut parte de aşa tratament special. N-a fost corect. Ştiam asta. Totuşi, am acceptat. Aşa că iată-mă aici.

— Da, spuse Markus. Iată-ne aici. Trecem mai departe...

— Dar nu cred că sunt de-acord cu tine, îl întrerupse Doob, când spui că AGU a fost atât de nesemnificativă.

Markus îşi înfrână nerăbdarea şi ridică din sprâncene. Doob se uită la Moira.

— Ce cuvânt ai folosit? Heterozigoţie?

— Da. Scopul declarat al AGU era să asigure o bază genetică suficient de diversificată pentru rasa umană.

— Mie îmi pare important, spuse Doob. Ce-mi scapă?

— Avem genomuri umane cu zecile de mii înregistrate în formă digitală. Din toate colţurile lumii.

— Deci asta-i heterozigoţia ta. La asta te referi, o îmboldi Doob. De asta – aruncă o privire spre Markus – nu era de fapt nevoie de AGU.

— Da, dar există un dar, spuse Moira.

— Bun, care-i acela?

— Secvenţele digitizate, sunt convinsă că înţelegi, nu folosesc decât dacă avem echipamentul necesar ca să le transcriem în cromozomi funcţionali din celule umane viabile. Pe când, ca să ne folosim de o mostră de spermă n-avem nevoie decât de o pipetă pentru sos şi nişte lubrifiant. Dar ca să ne folosim de o secvenţă de ADN stocată pe un stick USB, ne trebuie...

— Tot echipamentul din laboratorul tău, completă Doob.

Moira păru că începe să-şi piardă răbdarea.

— Ceea ce numeşti tu laboratorul meu are tot atâta legătură cu un laborator veritabil câtă au cifrele de unu şi zero de pe un stick USB cu o fiinţă umană. E o sumă de echipamente ambalate în lăzi, care nici măcar nu pot fi despachetate şi folosite în gravitaţie zero. Şi chiar dacă le montăm pe toate şi le dăm drumul, tot ar fi inutile în lipsa unui personal cu doctorate în biologie moleculară.

— Chiar aşa? *Inutile*? întrebă Markus.

Moira oftă.

— Pentru lucrări la scară mică, doar cu câte o mostră pe rând, mă rog, e mai uşor. Dar ca să reconstruieşti o populaţie umană diversă genetic...

— Dar, Moira, spuse Markus, oricum nu putem să facem asta până nu punem la punct atâtea alte lucruri. O populaţie numeroasă nu poate să trăiască în arclete şi să se hrănească cu alge. Mai întâi trebuie să punem bazele unei colonii viabile şi sigure. Pe urmă ne construim laboratorul. Pe urmă creăm un ecosistem mai diversificat: hrană mai bună, stabilitate superioară. Şi abia apoi putem începe să ne batem capul cu heterozigoţia populaţiei umane. Până atunci, avem oameni mai mulţi decât ne trebuie ca să concepem copii sănătoşi, fără probleme de consangvinitate, doar prin procedura obişnuită a copulării.

— Foarte adevărat, spuse Moira.

— Iar asta e baza afirmaţiei mele că AGU era doar abureală, conchise Markus.

— Deci tu spui, interveni Doob, că dacă am avea toate condiţiile necesare, colonia, ecosistemul, priceperea, tot ce ne trebuie ca să putem exploata cu adevărat AGU...

— ... n-am mai avea nevoie de ea, da, exact la asta mă refer! spuse Markus. Acum, vă rog, putem să nu mai pierdem timpul cu asta?

— Cum ai *prefera* tu să-ţi petreci timpul, Markus? întrebă Moira, aruncându-i o privire amuzată prin lentilele ochelarilor, cu un aer de bufniţă înţeleaptă.

— Discutând despre cum să ajungem acolo. Despre cum să obţinem în practică situaţia despre care doar am vorbit.

— Şi cum aş putea contribui eu la asta, când AGU e distrusă în proporţie de nouăzeci şi şapte la sută şi nimic din echipamentul meu nu va fi utilizabil încă multă vreme?

— Vreau să discutăm despre cum păstrăm acest echipament, spuse Markus, cum îl păstrăm la adăpost de orice risc şi cum facem rost de un mediu sigur pentru el, în care vom putea într-o bună zi să construim acest laborator de care vorbeşti.

— Mai sigur de-atât nici că putem să-l ţinem, nu-i aşa? întrebă Moira. I s-a oferit o poziţie privilegiată, adiacentă lui Node X – destul de aproape de Amalteea. Nu s-ar zice că trăieşte periculos acolo, spre deosebire de *noi* la momentul de faţă.

Se referea la o idee frecvent discutată de Arcotecţi, cea a Conului de Protecţie care se presupunea că există la adăpostul Amalteei. În măsura în care se puteau prevedea traiectoriile bolizilor care se apropiau, Amalteea putea fi orientată către ei şi folosită precum un berbec de asalt. Partea din faţă a asteroidului ar încasa loviturile –, dar străvechiul miez din nichel şi fier, solid ca un glonţ, putea supravieţui la destule impacturi. Orice obiect lipit de el în partea posterioară ar fi apărat practic de orice ameninţare. Dar, bineînţeles, zona protejată nu se extindea în spatele lui la infinit. Cu cât rămâneai mai în urma Amalteei, cu atât creştea probabilitatea de a fi lovit de un bolid venit pe o traiectorie piezişă. Colonia Minieră se afla în poziţia cea mai ferită, deoarece, prin natura ei, trebuia să fie ataşată direct asteroidului. Aproape la fel de ferit era ciorchinele de module conectate la Node X, imediat după MURCOS către pupă, acela fiind locul în care fusese pus la păstrare tot echipamentul Moirei. Mai departe, zona protejată se îngusta sub forma unui con prelung, dispărând cu totul în cele din urmă, undeva dincolo de Remorcă. Atunci când glumea despre „trăitul periculos”, Moira se referea la faptul că T3, cel de-al treilea tor, în care se aflau la momentul acela, era destul de larg şi plasat cam departe spre pupă, adică aproape de limita conului. Se făcuseră eforturi pentru întărirea scutului său, dar continua să se afle într-o poziţie mult mai riscantă decât multe alte părţi ale lui Izzy.

Markus dădu din cap.

— Lucrurile tale sunt la loc destul de sigur. Dar ar fi şi mai sigur dacă le-am muta în interiorul Amalteei. Am discutat asta cu Dinah. Zice că ar putea săpa nişte cavităţi în care să depozităm obiectele foarte importante.

Se lăsă liniştea în timp ce Doob şi Moira chibzuiau la cele spuse.

La un anumit nivel, propunerea lui Markus se impunea ca fiind evidentă. Bineînţeles că orice ar fi fost mai bine protejat în interiorul unui asteroid uriaş din metal.

La un alt nivel, avea unele ramificaţii.

Cu câteva zile în urmă – înainte de Cerul Alb, ultima dată când mai apucase cineva să gândească limpede – soarta Amalteei şi a Coloniei Miniere încă mai era subiect de dezbatere. Oare asteroidul era bolovanul lui Sisif, de care era necesar să se debaraseze? Sau era scutul Atenei, care avea să protejeze

întreaga rasă umană? Discuţia se oprise la statistică. Pur şi simplu nu aveau la dispoziţie suficiente date ca să poată lua o decizie.

Odată ce sugerase ca echipamentul Moirei să fie mutat în interiorul Amalteei, Markus părea să-şi asume o anumită cale de acţiune.

Era o cale la care Doob consimţea instinctiv. Dar era puţin ciudat pentru un om ca Markus să se hotărască pur şi simplu la o strategie înainte de a avea cifrele necesare.

Sau ştia el ceva ce nu ştia Doob?

În orice caz, Moira reacţionă prima.

— Dar dacă recurgem la Ejectare şi Fugă?

Se referea la un gambit, adesea adus în discuţie şi teoretizat, în care Amalteea ar fi desprinsă şi abandonată, iar Izzy, uşurată, dar lipsită de protecţie, s-ar ridica pe o orbită superioară, unde ar zbura mai puţini bolizi în jurul ei.

— Atunci ar trebui să mutăm mai întâi tot echipamentul de-acolo înapoi în Node X, spuse Markus. Sau oriunde ni s-ar părea mai în siguranţă.

Replica lui o făcu pe Moira să-l privească cercetător. Markus ridică mâinile, defensiv.

— Dar înţeleg ce spui. Înclin tot mai mult împotriva variantei Ejectare şi Fugă.

— Ştii ce părere am despre fundamentaliştii Roiului, spuse Moira.

Se referea la altă manevră de bază, Roi Perfect, în care absolut totul – probabil şi laboratorul Moirei – era distribuit în arclete, acestea urmând apoi să se ridice în grup pe o orbită superioară. Oameni şi bunuri s-ar fi deplasat de la una la alta prin intermediul unei economii de piaţă descentralizate.

— Ia ascultaţi, spuse Markus, acum, c-a murit toată lumea de jos şi nu mai trebuie să suportăm atâtea aiureli, o să aflaţi că Hu şi ceilalţi au o vedere mai nuanţată decât dădeau până acum de înţeles.

Se referea la presupunerea că Zhong Hu, fiind teoreticianul principal al roiului şi creierul din spatele Parambulatorului, era fundamentalist al Roiului.

Doob înclină din cap. Încă mai trebuia să facă eforturi ca să-şi amintească de faptul că milioanele de comentatori care se certau pe Internet în privinţa uneia sau alteia dintre strategii

erau acum cu toţii fantome.

— Tu ştii ceva! se pomeni el vorbind.

Apoi, pe măsură ce ideea i se închega în minte, adăugă:

— De la Dinah. Radioul.

— Da, spuse Markus. *Ymir* se îndreaptă încoace, fierbinte, înalt şi greu.

Şi înconjură acele trei cuvinte cu ghilimele desenate în aer.

— Ce înseamnă asta? întrebă Moira. E făcut din gheaţă, cum să fie fierbinte?

— Se apropie cu viteză mare. Nu imposibil de controlat. Dar... într-un fel, e incitant.

— Şi „înalt”? vru Doob să ştie.

— Sean ne-a transmis şi parametrii lui, răspunse Markus. S-ar părea că ne-a făcut o favoare uriaşă. A executat schimbarea de plan când mai era uşor de făcut, departe, la L1.

— Deci când zice că vine înalt, spuse Doob, vrea să spună că *Ymir* are o înclinaţie orbitală mare – aproape de a noastră?

— Foarte aproape de a noastră, confirmă Markus. O să ne arunce bolovanul ăla de gheaţă drept în poală.

— Vasăzică, interveni Moira, după toate astea, se mai pregăteşte şi Sean Probst să se arunce peste noi cu o cometă?

— O bucată de cometă.

— O bucată mare, îşi dădu Doob cu presupusul, dacă a specificat că-i „greu”.

— Era o cifră impresionantă.

Spunând asta, Markus se întoarse către Doob şi îl privi în ochi.

— Ia te uită! făcu Doob. E de-ajuns pentru Marea Călătorie?

— Dacă putem să-l facem pe *Ymir* să se întâlnească cu Izzy, atunci da, este, spuse Markus. Mai mult decât suficient.

Marea Călătorie era cea de-a treia opţiune de bază. Însemna înălţarea lui Izzy în întregime – cu Amalteea şi tot restul – pe o orbită mult mai înaltă. Fusese considerată neverosimilă din cauza cantităţii de propergol pe care ar fi cerut-o. Şi nu doar neverosimilă, ci şi fizic imposibilă în caz că nu se întorcea *Ymir* în timp util. Pierzându-şi încrederea în şansele lui Sean, suporterii ei începuseră în ultima vreme să propună variante la scară mai redusă, de pildă mici părţi din Amalteea să fie remodelate sub forma unor deflectoare de bolizi, iar restul să fie ejectat.

— Inclusiv pentru schimbarea de plan? întrebă Doob.

O urmă de zâmbet se văzu pe faţa lui Markus. Ştia exact ce gândea Doob. Fiindcă, nereuşind să şi-l scoată pe Despicatul din minte, Doob le arătase fotografii cu bucata lui de Lună preferată lui Markus, lui Konrad, Ulrikăi, lui Ivy şi altor câtorva care păreau să facă parte din structura de putere neoficială a Norului Arcă.

— Vreau să fie limpede, spuse Markus. Când vorbesc despre Marea Călătorie, nu mă joc. Luăm cu noi toată Amalteea. Ne ridicăm orbita către cea a Lunii. Facem schimbarea de plan. Descriem circulara. Şi ajungem teferi şi nevătămaţi la Despicatul.

— Şi *Ymir* aduce destulă apă pentru misiunea asta?

— Da, dacă putem să-l controlăm şi să-l aducem la noi.

— Asta nu-i treaba lui Sean Probst? întrebă Moira.

— Nu mai e, spuse Markus. Informaţia pe care v-am împărtăşit-o acum se afla în ultima transmisie de la Sean.

Moira şi Doob îl priviră alertaţi.

— Starea sănătăţii la bordul lui *Ymir* era proastă de multă vreme, le explică Markus. Sean a fost ultimul membru al expediţiei care a murit.

— Ce spui tu aici, că *Ymir* e un vas-fantomă?! întrebă Doob.

— Da.

— Şi nu există nicio metodă să-l controlăm de la distanţă, presupuse Moira.

— Din păcate, codul Morse al lui Dinah nu ne poate ajuta în privinţa asta, încuviinţă Markus.

— Deci trebuie să se ducă cineva să...

— Trebuie să se ducă cineva să aterizeze pe bucata aia de gheaţă nenorocită, spuse Markus, să intre în *Ymir,* să repornească reactorul nuclear şi să execute aprinderile finale care îl vor sincroniza cu Izzy.

— Cine dracu'..., începu Doob.

Dar Markus îi tăie vorba arătându-se cu degetul. Era un gest stângaci, care, deliberat sau nu, părea să mimeze sinuciderea cu pistolul.

— Mâine o s-o pun pe Ivy la comanda lui Izzy şi a Norului Arcă, spuse el. O să alcătuiesc un echipaj care va pleca într-un VIM şi va face joncţiunea cu *Ymir.* Vom urca la bordul său şi vom executa manual procedurile necesare pentru preluarea controlului şi pentru aducerea încărcăturii la Izzy. După aceea vom folosi ce mai rămâne din gheaţă ca să înălţăm orbita lui

Izzy – şi vom lua cu noi Amalteea în Marea Călătorie.

— Asta-i o treabă... uriaşă, spuse Moira. Cine mai ştie? Când aveai de gând să faci anunţul?

— Abia adineauri am luat hotărârea, oftă Markus. Ascultaţi-mă, altă cale nu-i. În adâncul sufletului, am considerat întotdeauna că Ejectare şi Fugă şi Roi Perfect sunt prea riscante. Acum e şi mai evident, după ce s-a întâmplat cu AGU. Singura metodă înţeleaptă este Marea Călătorie. O să dureze mult – doi ani, aşa ceva. Dar, în tot acest timp, resursele cele mai importante pot fi adăpostite în interiorul Amalteei. Şi când spun asta mă refer la tine şi la echipamentul tău, Moira. Poţi să iei din Colonia Minieră orice resursă de care ai nevoie ca să creezi un loc sigur pentru laboratorul de genetică.

— Bine, spuse Moira, o să vorbesc cu Dinah.

— Vorbeşte cu persoana pe care o s-o delege ea. Dinah va trebui să vină cu mine în expediţie. Am nevoie de ea să se ocupe de toţi roboţii ăia *verdammt.*

— Eu cu ce pot fi de folos? interveni Doob.

Se întreba dacă Markus nu era în stare să-l forţeze şi pe el să plece şi se simţea împărţit între spaima pe care i-o producea eventualitatea aceasta şi o surescitare extremă.

— Tu gândeşte-te cum să facem, răspunse Markus după câteva clipe de gândire. Stabileşte un curs către Despicatul.

— Da. Aşa o să fac.

Puştanul din el era abătut că nu avea ocazia să plece în aventură. Dar apoi îşi spuse că deja făcea parte din cea mai mare aventură a tuturor timpurilor şi că până la momentul acela se dovedise a fi absolut lamentabilă.

•

În domeniul călătoriilor spaţiale, toate conversaţiile care meritau purtate se învârteau în jurul „delta-V”-urilor, desemnând creşterea sau descreşterea vitezei care trebuia atribuită unui vehicul în zbor. De vreme ce, în simbolistica matematică uzuală, litera grecească delta (Δ) era folosită pentru a exprima „cantitatea de schimbare din...”, iar V era abrevierea evidentă a vitezei. Prin urmare, expresia „delta-ve” era cea pe care o auzeai când inginerii citeau cu voce tare acele simboluri.

Pentru că viteza se măsura în metri pe secundă, acelaşi lucru se aplică pentru delta-V. Delta V-urile aruncate nonşalant în discuţiile despre zborul spaţial tindeau să fie mari după

standardele a ceea ce Markus numea acum Vechiul Pământ. Viteza sunetului, spre exemplu – sau Mach 1 –, era de trei sute şi ceva de metri pe secundă, iar oamenii care gândeau în limitele pământene o considerau a fi al naibii de mare. Dar pentru majoritatea celor angrenaţi în discuţii despre misiuni spaţiale abia dacă merita băgată în seamă.

Un punct de referinţă delta-V foarte obişnuit fusese cantitatea necesară pentru a ridica ceva de pe o platformă de lansare aflată pe suprafaţa Vechiului Pământ până la o orbită precum cea a lui Izzy. Era în jur de şapte mii şase sute şaizeci de metri pe secundă, sau mai mult de douăzeci şi două de ori viteza sunetului: o cifră imposibilă pentru orice obiect care trebuia să-şi croiască drum printr-o atmosferă. Totuşi, odată ce vehiculul ajungea în vidul spaţiului, lucrurile deveneau mai simple: motoarele rachetei lucrau mai eficient, lipseau forţa de frecare şi trepidaţiile, iar consecinţele defecţiunilor nu erau invariabil catastrofice. Deplasarea lui din punctul A în punctul B era o chestiune de obţinere a unui delta-V corect la momentul potrivit.

Istoricul delta-V-urilor înregistrate de Sean Probst din momentul plecării sale de pe Pământ până la momentul plecării sale din viaţă se desfăşura cam aşa: Lansarea de pe suprafaţa terestră către Izzy în Ziua 68 necesitase un delta-V de 7.660 m/s, după un calcul nesofisticat; dar, după cum ştie orice navigator spaţial hârşit, pierderile provocate de fricţiunea atmosferică şi necesitatea de a lupta împotriva gravitaţiei ar fi mărit practic acel număr până pe la opt mii cinci sute sau nouă mii.

După ce îl luase pe Larz şi majoritatea roboţilor lui Dinah, Sean avusese de executat o manevră de schimbare a planului pentru a ajunge de pe orbita lui Izzy – care avea o înclinaţie de circa cincizeci şi şase de grade faţă de ecuator – pe orbita ecuatorială pe care era asamblat *Ymir.* Era una dintre acele circumstanţe în care intuiţia omenească dădea greş lamentabil. În cele mai multe privinţe, orbita lui Izzy şi orbita lui *Ymir* nu păreau prea diferite între ele. Amândouă se aflau la câteva sute de kilometri deasupra atmosferei. Amândouă erau în esenţă circulare (nu eliptice). Şi amândouă aveau aceeaşi direcţie de rotaţie în jurul Pământului. Singura deosebire reală între ele era că aveau unghiuri de înclinaţie diferite. Şi totuşi, delta-V-ul necesar pentru a ajunge de la una la cealaltă era destul de mare

ca să fie necesară lansarea unei rachete separate, care să transporte exclusiv propergol suplimentar pentru realimentarea vehiculului lui Sean în pregătirea aprinderii necesare la schimbarea de plan.

După asamblarea lui *Ymir,* fusese nevoie de un delta-V de circa 3.200 m/s pentru plasarea navei pe o orbită eliptică prelungă, care o purtase către L1. Pe parcursul zborului se ivise din nou problema schimbării de plan. În esenţă, tot ceea ce se află în sistemul solar, inclusiv cometa Grigg-Skjellerup, se concentrează într-un disc plat având Soarele în centru. Planul imaginar prin acel disc se numeşte ecliptică. Fapt convenabil pentru oamenii cărora le plac anotimpurile, dar nu prea favorabil pentru călătorii interplanetari, axa şi ecuatorul Pământului sunt înclinate cu 23,5 grade faţă de eliptică, aşa că orbita iniţială a lui *Ymir* fusese deplasată sub acelaşi unghi. Din fericire, manevrele de schimbare a planului erau mult mai puţin „costisitoare” (adică necesitau un delta-V mult mai mic) când erau executate la mare depărtare; şi, desigur, *Ymir* pleca foarte departe. Aşa că făcuseră schimbarea de plan departe, în zona lui L1, ca parte din aceeaşi aprindere, totalizând în jur de 2.000 m/s, care îi duseseră mai departe prin poarta L1 până la o orbită heliocentrică.

Peste mai mult de un an, orbita aceea se intersectase cu cea a cometei Grigg-Skjellerup. Apropiindu-se de miezul cometei, *Ymir* folosise din nou pentru sincronizarea cu orbita ei un delta-V de 2.000 m/s.

Toate aceste manevre, până la sosirea la Grigg-Skjellerup, fuseseră realizate prin folosirea motoarelor rachetă ale lui *Ymir,* care erau cât se poate de convenţionale: funcţionau cu propergol (combustibil şi oxidant) într-o cameră de combustie, producând gaz fierbinte care era evacuat printr-un efuzor reactiv ca să producă propulsie. Arderea finală golise rezervoarele de propergol, deci era vorba de o călătorie numai dus, asta dacă nu cumva putea fi pornit sistemul de propulsie nucleară.

Nu se construise niciodată un motor capabil să împingă un miez de cometă prin sistemul solar la o viteză măsurabilă. Pentru aşa ceva trebuiseră să încorporeze nucleara-pe-băţ în inima încărcăturii de gheaţă, să-i construiască la spate un efuzor de gheaţă şi apoi să scoată barele de control, făcând să se

încingă foarte tare cei o mie şase sute de cilindri de combustibil ai reactorului. Gheaţa se transforma în apă, apoi în abur, care ţâşnea afară prin efuzor şi producea o propulsie capabilă realmente să obţină rezultate. Şi apoi se consumaseră câteva luni la rând cu dezasamblarea lui *Ymir* şi cu integrarea părţilor sale componente într-un stei de gheaţă tăiat din bulgărele de trei kilometri.

S-ar fi putut pune întrebarea: De ce doar o bucată din el? De ce să nu aducă *tot* miezul cometei, dacă apa era la mare căutare? Ce rost avea să trimiţi în spaţiu ditamai reactorul nuclear dacă n-aveai de gând să-l foloseşti? Iar răspunsul stătea în faptul că nici măcar un reactor nuclear mare nu avea puterea necesară ca să mişte o bucată de gheaţă de asemenea dimensiuni. Misiunea ar fi durat mai mult de un secol, presupunând că ar fi existat vreun fel de reactor miraculos care să poată opera atâta vreme la putere maximă. Ca să rezolve treaba într-un interval de timp rezonabil, nu puteau decât să aducă acasă minimul de gheaţă necesar pentru rendez-vous-ul cu Izzy şi realizarea Marii Călătorii.

În orice caz, Sean şi trupa lui de supravieţuitori folosiseră motorul nuclear ca să-i imprime un delta-V de circa 1.000 m/s ciobului de gheaţă pe care îl tăiaseră din Scheletul lui Greg şi ca urmare îl plasaseră pe o orbită puţin diferită, care, câteva luni mai târziu, curgea lin către L1. Sean supravieţuise exact cât să mai scoată o dată barele de control şi să execute un delta-V care practic anulase manevra folosită pentru părăsirea porţii L1, cu aproape doi ani în urmă. Astfel îl trimisese pe *Ymir* pe o orbită geocentrică şi simultan executase, cu cea mai măruntă cheltuială posibilă, schimbarea de plan care făcea posibil ulterior rendez-vous-ul cu Izzy. Câteva zile după aceea, Sean trimisese mesajul „vine către voi fierbinte, înalt şi greu” şi căzuse mort. Din ce cauză, nu puteau decât să speculeze.

Echipajul de recuperare pe care îl închega acum Markus urma să folosească un VIM, sau Vehicul Improvizat Modular, asamblat dintr-un kit cu părţile componente: un fel de Lego pentru construirea de nave spaţiale, frumos aranjat într-o stivă de module cunoscută sub numele de Şantierul Naval, conectată la Remorcă.

Şantierul Naval avea, în mare, forma literei T. Un braţ orizontal al T-ului, extins din babordul Remorcii, era ornamentat

cu componente VIM. Braţul opus era un ciorchine de rezervoare sferice înconjurând un grup de aparate de hidroliză. Acestea foloseau curentul electric pentru divizarea moleculelor de apă în hidrogen şi oxigen, pe care le trimiteau prin conducte la răcitoare, iar acestea refrigerau gazele până le transformau în lichide criogenice care puteau fi depozitate în rezervoarele bombate.

Asta era toată povestea cu braţele T-ului. Corpul central, alungit, era o grindă terminată cu un reactor nuclear: nu un RTG mic ca acelea pe care le foloseau arcletele, ci un reactor veritabil, care fusese proiectat pentru alimentarea unui submarin şi prin urmare era considerabil mai puternic.

Primul produs al Şantierului Naval căpătă de la Markus porecla *New Caird,* după o mică ambarcaţiune folosită cândva în expediţia lui Shackleton din Antarctica. Fu asamblată şi gata de folosinţă în zece zile: circa o treime din timpul de care estimau că va avea nevoie *Ymir* ca să descrie arcul de cerc de la L1 până la punctul cel mai apropiat de Pământ.

Proiectarea, asamblarea şi testarea unui astfel de vehicul cu atâta rapiditate ar fi fost de neconceput cu doi ani în urmă. În intervalul dintre Zero şi Cerul Alb însă, personalul tehnic din câteva agenţii spaţiale terestre şi din câteva companii spaţiale particulare anticipase nevoia viitorului de vehicule spaţiale improvizate din componente standard, precum carcase de arclete şi motoare rachetă, şi oferise un kit de componente, liste de proceduri şi câteva proiecte de bază care puteau fi adaptate pentru a servi unor nevoi speciale. Practic, *New Caird* fusese proiectată cu un an în urmă de o echipă extinsă de ingineri aflaţi la sol, dintre care doar trei mai trăiau în prezent. Cei trei fuseseră trimişi pe orbită ca să facă parte din Populaţia Generală. Bazându-se pe munca predecesorilor, ei reuşiră să producă un proiect de design general – sau, în orice caz, atât cât să înceapă să adune fragmentele laolaltă – în doar câteva ore de la decizia lui Markus. În cursul următoarelor zece zile, sistemele lor CAD continuară să producă detalii pe măsură ce le erau cerute, iar părţile şi modulele necesare fură expediate la Şantierul Naval, până când luă sfârşit producerea noului vehicul.

New Caird trebuia să execute o aprindere pentru a ajunge pe o orbită care s-o intersecteze pe cea a lui *Ymir* şi încă una pentru a-şi sincroniza viteza, astfel încât echipajul să poată urca

la bordul vasului-fantomă şi să preia cârma. Delta V-ul total înregistrat în acea călătorie, începând cu desprinderea din portul de andocare de la Izzy şi terminând cu sosirea la un port similar al lui *Ymir,* era în jur de 8.000 m/s.

Conversaţia se concentra acum asupra raportului de masă: un număr pe care doar delta-V îl întrecea în importanţa sa pentru planificarea misiunilor spaţiale. Semnifica pur şi simplu cantitatea de propergol de care avea nevoie vehiculul la începutul călătoriei ca să efectueze toate acele delta-V-uri cerute de misiune.

Neofiţii tindeau să substituie „propergolul” cu „combustibil” sau cu „benzină”, făcând analogia evidentă cu materialele pe care le ardeau cândva motoarele maşinilor şi ale avioanelor. Analogia nu era greşită, însă era incompletă. Pe lângă combustibil, cele mai multe motoare rachetă aveau nevoie de un compus chimic bogat în oxigen (în mod ideal, doar oxigen pur) cu care să-l poată arde. Maşinile şi avioanele foloseau pur şi simplu aer. Rachetele depozitau oxidantul într-un rezervor separat de combustibil până la momentul folosirii lui. Împreună, cele două chimicale erau denumite „propergol”, iar greutatea şi volumul lor combinate tindeau să domine designul vehiculelor spaţiale într-un mod care nu li se aplicase, de pildă, automobilelor, ale căror rezervoare de benzină erau mici comparativ cu dimensiunile lor totale.

O cifră convenabilă pentru caracterizarea acestei situaţii era raportul de masă, care însemna cât de mult cântărea vehiculul la început (incluzând propergolul) împărţit la cât de mult cântărea la sfârşit, când toate rezervoarele îi fuseseră golite. Dacă ştiai cât de bun era motorul şi cât delta-V îţi trebuia, atunci raportul de masă putea fi calculat folosind o formulă simplă ce purta numele savantului rus Ţiolkovski, creditat cu elaborarea ei. Era o ecuaţie exponenţială: un fapt care explica aproape totul în privinţa economiei şi a tehnologiei zborului spaţial. Deoarece dacă te aflai de partea greşită a acelei ecuaţii exponenţiale însemna c-ai dat de dracu’.

Când în ecuaţia Ţiolkovski se introduseră numerele relevante pentru misiunea de recuperare a lui *Ymir,* se obţinu ca rezultat un raport de masă de aproximativ şapte, ceea ce însemna că pentru fiecare kilogram de încărcătură – Markus, Dinah, alţi membri ai personalului, diverşi roboţi etc. – de care aveau

nevoie să ajungă în siguranţă la portul de andocare al lui *Ymir* trebuiau să aloce şase kilograme de propergol la momentul plecării din Izzy. Nu era un lucru foarte dificil de obţinut, mai ales cu un vehicul care n-avea să fie niciodată expus la rigorile trecerii prin atmosferă.

Încărcătura, în acest caz, era un singur fuzelaj de arcletă, îmbunătăţit cu o uşă „laterală”: un sas în care încăpea o persoană în costum spaţial. În rest, se redusese la o garnitură minimă de echipament necesar pentru a ţine în viaţă un echipaj de patru persoane timp de câteva zile. Bineînţeles, acestei mase trebuia să i se adauge cea a oamenilor, a hranei lor şi a celorlalte lucruri esenţiale. O carcasă goală de arcletă era surprinzător de uşoară; fuzelajele mai noi, făcute din materiale compozite suprapuse, cântăreau optzeci de kilograme. Despuiată de tot ce o făcea confortabilă şi locuibilă pe termen lung, dar incluzând „uşa laterală”, propulsoarele de manevră şi o rezervă convenabilă de propergol, *New Caird* avea o masă de aproximativ zece ori mai mare. Oamenii cântăreau trei sute de kilograme. Motorul rachetă care urma să producă toate aprinderile importante mai adăuga două mii la cântar. Aşadar, în cifre rotunde, masa încărcăturii – a ceea ce trebuia de fapt livrat la portul de andocare de pe *Ymir* – era în jur de trei mii cinci sute de kilograme. Raportul de masă şapte însemna că încărcătura de propergol avea să fie, la început, de vreo douăzeci şi una de mii de kilograme de hidrogen lichid şi oxigen lichid.

Şantierul Naval fusese aprovizionat cu câteva rezervoare de propergol criogenic de diferite mărimi, unele proiectate pentru a stoca LH_2 (hidrogen lichid), altele construite după specificaţiile oarecum diferite pe care le cerea LOX (oxigenul lichid). Rezervoarele alese erau unite cu buloane unul după altul, cu motorul rachetă montat „dedesubt” şi cu protecţie termică înfăşurată de jur-împrejur. Propriu-zis, *New Caird* – arcleta şi oamenii din ea – se proiecta în partea din faţă, pe o bucată de schelă suficient de lungă pentru ca propulsoarele de manevră să nu afecteze la pornire celelalte părţi componente.

Pe când se construia VIM-ul, douăzeci şi una de mii de kilograme de apă trebuiau supuse electrolizei pentru obţinerea de hidrogen şi oxigen, răcite la temperaturi criogenice şi depozitate. În partea stângă a Şantierului Naval apăruseră deja

nişte rezerve de LH_2 şi LOX. În general însă, se evita păstrarea unor cantităţi mari la îndemână, fiindcă era istovitor să lucrezi cu asemenea substanţe. Cererea era acoperită de reactorul naval de pe braţul lung al Şantierului Naval, care funcţiona la întreaga sa capacitate pentru prima dată de când fusese lansat pe orbită de la Cape Canaveral, piesă grea cu piesă grea, cu ajutorul unei serii de rachete de mare capacitate. Pompând curent de-a lungul unor cabluri grele până la unităţile de electroliză, avea capacitatea de a transforma douăzeci şi una de tone de apă în gaz şi de a răci gazul până la temperaturi criogenice cât timp se desfăşurau celelalte pregătiri.

Era vorba de multă apă – aproximativ paisprezece litri pentru fiecare fiinţă umană supravieţuitoare. Norul Arcă recicla apa, desigur, şi era departe de a rămâne fără ea. Cu toate acestea, ideea de a lua o parte atât de mare din ea şi a o vărsa în spaţiu, fără putinţa de-a o mai recupera vreodată, îi făcea pe mulţi să cadă pe gânduri: în special pe partizanii manevrei Ejectare şi Fugă.

Exista un contraargument solid, acela că obiectivul lui *New Caird* era să obţină posesia şi controlul unei bucăţi de apă îngheţată care cântărea tot atât cât însăşi Izzy, inclusiv uriaşa bucată de fier de care era ataşată Izzy (şi de care ar rămâne ataşată dacă susţinătorii Marii Călătorii îşi vedeau aşteptările împlinite).

După ce *New Caird* ajungea la destinaţie, se presupunea că *Ymir* putea fi încetinit şi adus pe o traiectorie de rendez-vous cu Izzy prin aprinderea motorului său. Iar motorul era un monstru primitiv, dar avea o sursă practic infinită de energie în reactorul nuclear şi un stoc vast de propergol sub formă de gheaţă. Sistemul de propulsie „steampunk” avea însă o eficienţă mult mai scăzută decât un motor rachetă proiectat ca la carte. Ca urmare, raportul de masă necesar pentru a-l încetini pe *Ymir* de pe orbita eliptică de mare viteză care îl făcea să cadă în puţul gravitaţional al Pământului, pentru a-l sincroniza cu orbita circulară a lui Izzy, mult mai lentă, era de circa treizeci şi patru, ceea ce însemna că nouăzeci şi şapte la sută din gheaţa ataşată în prezent la *Ymir* avea să fie topită, transformată în abur şi expulzată prin efuzorul său improvizat doar ca să-l încetinească. Chiar şi aşa, cele trei procente rămase tot ar mai cântări cât Izzy şi Amalteea laolaltă. Separate în hidrogen şi oxigen, aveau să

furnizeze combustibilul de rachetă necesar pentru a alimenta Marea Călătorie, pe tot parcursul până la Despicatul.

•

— Nu mă aşteptam să fie neagră, spuse Dinah.

Îşi auzea propria voce ca dintr-o conductă de canal lungă de un kilometru şi jumătate. Era aproape convinsă că îşi pierduse cunoştinţa în urmă cu un minut. Poate că nici nu-şi revenise de tot.

Răspunsul lui Markus veni cu întârziere. Poate leşinase şi el. Poate era pur şi simplu prins cu altceva.

— Miezul cometelor e acoperit de...

— Materie neagră fetidă, da, Markus, asta ştiu. Ai uitat cu cine vorbeşti?

— Scuze. N-am destul sânge în creier.

— Dar ăsta-i doar un ciob pe care l-a desprins Sean din Grigg-Skjellerup. De ce-i acoperit tot?

— Nu ştiu, răspunse Markus.

Priveau la *Ymir* de la distanţa de zece kilometri, continuând să se apropie. Aveau imaginea lui pe tablete, printr-o cameră video care strânsese cadrul. Viaceslav Dubski, care plutea cel mai aproape de capătul din faţă al lui *New Caird,* îşi lipi faţa de ferestruica navei şi examină cerul negru în căutarea navei negre, dar felul cum mijea ochii sugera că era încă prea departe ca să poată fi zărită cu ochiul liber.

— Poate ne-a făcut Sean o favoare, spuse Dinah. Materia neagră are în ea tot felul de bunătăţi. Carbon, evident. Dar şi azot, potasiu...

— Micronutrienţi, completă Markus, de care o să aibă nevoie Norul Arcă.

— Deci poate-a folosit roboţii ca să răzuie nişte materie de pe Scheletul lui Greg şi-a făcut plinul de mâzgă, speculă Dinah.

— Vom afla în curând, spuse Viaceslav. E posibil să fi lăsat un document.

— Pe care nu vom supravieţui să-l citim dacă nu ne iese aterizarea, le atrase Markus atenţia, aşa că, vă rog, gata cu sporovăiala de-acum înainte. Slava... – şi continuă fraza într-o rusă stâlcită, care însemna ceva de genul „acum o să fac schimb de locuri cu tine”.

Viaceslav îi răspunse într-o germană la fel de stâlcită. Amândoi vorbeau o engleză cât se poate de fluentă. Dar era o

glumă a lor să-şi măcelărească unul altuia limba maternă, chipurile ca parte dintr-un proiect de conservare a patrimoniului lingvistic al Vechiului Pământ.

Apoi Markus adăugă:

— Voi, ceilalţi, prindeţi-vă centurile de siguranţă.

Cu mişcări abile de om care petrecuse doi ani în spaţiu, Viaceslav lunecă spre pupă. Era unul dintre veteranii ruşi ai ieşirilor în spaţiu, care veniseră în Izzy demult, în A+0.17, la prima lansare de după explozia Lunii. Fusese unul dintre stâlpii perioadelor reprezentate de Cercetaşi şi de Pionieri, totalizând mai mult timp petrecut în costumul spaţial decât oricine altcineva şi în toată această perioadă uzase trei costume Orlan. Era şi el puţin cam uzat, pământiu la faţă şi jigărit, în comparaţie cu eroul viguros care ieşise acum trei ani din acelaşi Soiuz care îi adusese pe Rhys şi Bolor-Erdene. Markus îi luă locul la fereastra din faţă şi se prinse în centurile de siguranţă ale scaunului de pilotaj.

În spatele lui se afla un şir de trei fotolii de acceleraţie montate pe un cadru care se întindea pe tot diametrul carcasei de arcletă. Spre babord era Dinah, cu centurile slăbite. Cu câteva minute în urmă erau bine strânse. Fotoliul, cu tot cu grinda care îl susţinea, fusese deformat în întregime de aceleaşi forţe gravitaţionale care o lăsaseră complet năucită. Spre tribord era Jiro Suzuki, specialist în inginerie nucleară care fusese implicat în proiectarea miezului reactorului nuclear de pe *Ymir.* Nu se putea spune dacă mai era conştient; dar, la urma urmei, în cazul lui Jiro nu puteai şti sigur niciodată. Viaceslav, cel de-al patrulea membru al echipajului din *New Caird,* se aşeză pe fotoliul din mijloc şi îşi trase peste umăr bretelele din partea superioară a centurii de siguranţă în cinci puncte.

O rafală sacadată se auzi din spectrometrul gama – echivalentul modern al unui contor Geiger – care plutea în dreptul feţei lui Jiro. Apoi Inspiektorul, cum îi spuneau aparatului în rusa stâlcită, se întoarse la emisia lui de pocnituri sporadice.

Radiaţia izbea Inspiektorul – şi trupurile lor – încontinuu, în momente aleatorii şi fără vreun tipar anume. Câteodată se mai auzea o rafală scurtă, iar cotlonul acela al minţii căruia îi plăcea să vadă înţelesuri în orice o identifica drept un eveniment aparte. Dar se potolea curând şi era uitată. Pur şi simplu, aşa funcţiona universul şi aşa funcţiona psihicul uman. În spaţiu

exista mult mai multă radiaţie decât fusese vreodată pe suprafaţa planetei, însă toţi supravieţuitorii se împăcaseră de multă vreme cu situaţia, iar Jiro redusese sensibilitatea Inspiektorului ca să nu le mai facă scandal tot timpul.

Dacă începea să cârâie în următoarele câteva minute, cauza n-ar fi fost cine ştie ce eveniment cosmic îndepărtat. Ar fi fost o scurgere de radiaţii din *Ymir.*

— Începe să se vadă dâra de evacuare, comentă Markus. O vedeţi pe video? E slabă. Lumina solară o nimereşte perfect la câteva sute de metri de clopotul efuzorului în direcţia pupei.

Se referea la un fir de abur care se scurgea din *Ymir* tot timpul, chiar şi atunci când nava avea motoarele oprite. Aşa reuşiseră Konrad, Doob şi ceilalţi astronomi de la bordul lui Izzy să depisteze cursul navei folosindu-se de telescoapele lor optice şi să verifice acurateţea parametrilor codificaţi în ultima transmisie a lui Sean. Aşa firavă cum era, dâra de abur reflecta mai multă lumină decât nava însăşi.

Era produsă de fierberea lentă şi neîntreruptă a gheţii, cauzată de radioactivitatea latentă din cilindrii de combustibil nuclear ai navei. Când erau scoase barele de control şi reactorul opera la întreaga putere – ceea ce nu se întâmpla aproape niciodată se produceau patru gigawaţi de energie termică prin fisiunea uraniului şi a plutoniului în nuclee mai mici, multe dintre ele fiind la rândul lor izotopi instabili. Pe măsură ce fragmentele acestea de fisiune se dezintegrau în „fiice” şi „nepoate”, căldura continua să fie generată chiar şi după ce reactorul era scos din funcţiune. Nimic nu putea opri acest proces, deci o oarecare pierdere de gheaţă, sub forma acestei dâre de aburi subţiratice, era inevitabilă. Nicio problemă. *Ymir* mai avea destulă gheaţă, iar Sean introdusese, cu siguranţă, şi o marjă de pierdere în calculele lui.

Sean, pe care nu-l dăduseră niciodată afară din casă efuziunile sentimentale, fusese pe deasupra limitat de radioul său improvizat şi nu furnizase detalii despre ceea ce provocase moartea sa şi a echipajului său. Dacă ar fi fost vorba de vreo problemă cu consecinţe dezastruoase asupra miezului reactorului, probabil că i-ar fi avertizat. De altfel, *Ymir* n-ar mai fi ajuns atât de departe dacă sistemul ar fi fost practic nefuncţional. Aşa că Jiro nu anticipa să găsească acolo o situaţie de coşmar. Dar n-aveai cum să-ţi dai seama.

Nimeni nu scoase o vorbă în următoarele minute, cât timp monitoriză Markus apropierea, atingând din când în când comenzile ca să-i dea lui *New Caird* câte un ghiont pe o traiectorie diferită.

Ajunseseră acolo cu ajutorul a două aprinderi consistente. Prima, cea mai mică, îi plasase pe o elipsă care îi azvârlise dincolo de orbita fostei luni. După şapte zile de imponderabilitate în care se îndepărtaseră de Pământ în plutire inerţială, cedaseră forţei gravitaţionale, descriseseră o buclă leneşă şi începuseră să se prăbuşească din nou către planeta incandescentă. Totul fusese cronometrat în aşa fel, încât, cam la o zi după aceea, să fie ajunşi din urmă de *Ymir,* care venea pe un traseu aproximativ paralel cu al lor. Dar *Ymir* călătorea mult mai rapid – venea fierbinte, cum le spusese Sean –, în principiu deoarece căzuse spre Pământ dintr-un punct de pornire extrem de înalt, prinzând viteză inexorabil timp de săptămâni întregi. Dacă nu i-ar tulbura nimeni drumul, *Ymir* s-ar prăbuşi vâjâind către Pământ cu o viteză relativă de circa 12.000 m/s, ar face o întoarcere în ac de păr cu doar câţiva kilometri înainte de o catastrofică întâlnire cu atmosfera incandescentă, apoi s-ar năpusti înapoi de unde a venit, pentru a nu se mai întoarce timp de vreo două luni. Până la urmă, orbita lui ar cădea până în punctul în care vehiculul ar fi târât în jos de atmosferă şi distrus.

În orice caz, ar fi zburat pe lângă *New Caird* prea repede pentru a fi măcar zărit, viteza sa relativă fiind mai mare decât cea a glonţului tras din puşcă, dacă *New Caird* nu s-ar fi sincronizat cu el în urma unei aprinderi de lungă durată a motorului principal, la un moment precis determinat. Cei patru membri ai echipajului încă îşi mai reveneau după manevră. Motorul principal al vehiculului lor era supradimensionat – kitul de piese VIM din care fusese construit nu oferea prea multe opţiuni –, aşa că forţele gravitaţionale fuseseră impresionante la începutul aprinderii şi brutale către sfârşit, când cheltuiala exorbitantă de propergol îl făcea din ce în ce mai uşor, prin comparaţie cu formidabila putere de propulsie a motorului său. Dacă Dinah leşinase pentru câteva secunde, ei bine, poate era de preferat aşa, având în vedere că se îndreptaseră aproape direct către Pământ şi apoi se lansaseră ca într-o cursă sinucigaşă. Erau manevre necesare dacă voiau să ajungă în locul către care se îndrepta *Ymir,* dar se acumulau astfel poate

ceva mai multe emoţii decât avea ea chef să resimtă în acel moment al vieţii sale.

Cum era de aşteptat, Pământul era complet de nerecunoscut. De la distanţa aceea avea aproximativ mărimea unei mandarine ţinute la o lungime de braţ şi avea cam aceeaşi culoare. Cândva un lac rece de albastru şi alb, acum ardea pe cer ca o picătură de oţel topit azvârlită dintr-o torţă de sudură. Pe fâşia dintre tropice, unde cădea grosul Ploii Solide, strălucea portocaliu. Mai departe culoarea pălea şi se înroşea, ajungând în jurul Polilor la un fel de maro mohorât, şi întreaga planetă scânteia necontenit de lumina albăstrie a bolizilor care explodau şi se evaporau. Peste câteva zile avea să acopere o jumătate de cer timp de câteva minute febrile, în care ei îi vor da ocol folosind efectul de praştie gravitaţională. La momentul acela, era necesar ca propulsia principală a lui *Ymir* să fie operaţională, ca ei să poată executa uriaşa aprindere de frânare care avea să-l încetinească până la viteza lui Izzy.

Era o nebunie. Era un plan dement. Acceleraţia strivitoare căreia îi supravieţuiseră la finalul marii aprinderi, cu câteva minute în urmă, era un memento trupesc al faptului că luaseră cu ei doar atâta propergol cât să o sincronizeze pe *New Caird* cu *Ymir.* Dacă dădeau greş în misiunea lor de bază – dacă nu reuşeau să andocheze la *Ymir* şi să-i pună motorul în funcţiune – nu mai aveau cum să se întoarcă în Izzy, exceptând poate măsura absolut nebunească de a plonja în atmosfera Pământului la următoarea trecere şi de a se folosi de aer pentru a-şi încetini căderea.

Dinah avusese nevoie de mai mult timp ca să înţeleagă într-adevăr numele micuţei nave. *James Caird* era o ambarcaţiune de care se folosise Shackleton când fugise deznădăjduit să caute ajutor pentru salvarea a ce mai rămăsese din expediţia sa eşuată către Polul Sud. Porniseră cu ea către Insula Georgia de Sud, un fir de praf pe hartă, ştiind prea bine că dacă n-aveau s-o nimerească, vânturile dominante nu-i vor mai lăsa niciodată să se întoarcă şi să mai facă o încercare.

Se întrebă dacă nu cumva nebunia aceea de misiune era chiar încercarea lui Markus de a demonstra ceva anume. Desigur, situaţia generală a speciei umane era disperată până la grotesc. Doob fusese primul care anunţase opinia publică despre acest fapt, cu doi ani în urmă. Planificarea şi pregătirile ocupaseră tot

timpul începând din acel moment. Fusese o muncă pripită, improvizată şi afectată de imixtiunea politicului, dar în esenţă fusese un proiect tehnologic ordonat şi metodic. Aşa cum trebuia să fie. Dar natura trudnică, birocratică a acestei munci avea cumva un efect calmant asupra lui Dinah. De câte ori în ultimii doi ani, aşezată în faţa unui monitor plin de linii de cod, nu se sprijinise Dinah de spătar, forţându-se să-şi amintească ce se petrecea şi cât de rea era situaţia? Incapabili să-şi păstreze mereu în minte o asemenea idee, cei aproximativ o mie cinci sute de supravieţuitori aveau tendinţa să ia în piept fiecare zi pe rând fără a se gândi la viitor şi să facă mereu ce făcuseră şi în ziua precedentă. Dintre toţi, Sean Probst era cel mai puţin susceptibil de a se comporta aşa; el văzuse aproape imediat ce trebuia făcut şi se apucase să facă, depunând nişte eforturi fantastice şi, până la urmă, fatale. Odată cu ultima sa transmisie, îi delegase responsabilitatea lui Markus. Dinah bănuia că unul dintre motivele pentru care Markus se retrăsese din poziţia pe care o avea la vârful ierarhiei organizaţionale şi pornise în acea misiune era să constituie un exemplu pentru toţi ceilalţi.

Iar dacă era aşa, atunci şi pe Dinah o adusese în echipă tot din acelaşi motiv demonstrativ. Era hotărât să nu cruţe pe nimeni, să nu favorizeze pe nimeni.

Markus rupse tăcerea o singură dată în timpul apropierii:

— Chiar că-i un ciob. Exact cum spuneai. Nu bulgăre. Nici baton.

— Aşa-i, spuse Dinah.

Acum îi vedea foarte clar forma, pe ecranul tabletei.

Spre deosebire de navele normale, care îşi duceau propergolul în rezervoare, *Ymir* era ditamai sloiul de combustibil solid – gheaţă – populat de o infestaţie parazitică de echipament al cărui scop era transformarea combustibilului în propulsie. Neştiind exact ce urma să găsească la întâlnirea cu cometa Grigg-Skjellerup, Sean se dusese echipat cu mai mult de o singură arhitectură alternativă pentru asamblarea lui *Ymir.* Dacă miezul cometei se dovedea a fi un bulgăre necompactat de gheaţă, sub formă de pulbere, ar fi fost nevoit să excaveze cât îi trebuia şi să împacheteze materialul în ceva asemănător cu un bulgăre de zăpadă, dându-i lui *Ymir* forma unei sfere cu reactorul încastrat în centru. O altă opţiune ar fi fost să

construiască un lung cilindru de gheaţă şi să-i planteze reactorul într-un capăt, apoi să-l „ardă” pe măsură ce înainta, consumând gheaţa pe traseu, ca pe o lumânare. Ce vedeau ei acum părea a fi mai degrabă a treia variantă arhitecturală, adică ciobul. Sugera că, la momentul rendez-vous-ului cu Grigg-Skjellerup, Sean descoperise că era compus din cel puţin un cristal solid, dur, pe care se putea baza să-şi păstreze structura în cursul manevrelor ulterioare. Aşa că despicase ciobul din corpul principal al cometei şi plantase reactorul undeva în mijlocul său, apoi încorporase restul navei sale – partea în care se aflau oamenii – în ceea ce avea să devină botul ansamblului. Dacă echipamentul funcţionase conform planului, atunci executarea „arderilor” – adică scoaterea barelor de control pentru a porni reactorul şi a obţine abur – se redusese la trimiterea unor semnale către actuatorii încastraţi în miez: motoare care deplasau barele, valve care controlau fluxul de abur şi apă şi aşa mai departe.

În toate acestea era vorba, implicit, de o activitate robotică uriaşă, adică exact motivul pentru care Sean luase hotărârea extraordinară de a călători personal până la Izzy ca s-o lase pe Dinah fără rezerva de roboţi înainte de a purcede la întâlnirea cu *Ymir.* Reactorul trebuia alimentat cu gheaţă. Gheaţa, fiind solidă, nu curgea prin tuburi. Roboţii trebuiau să excaveze gheaţă din ciob şi s-o transfere într-un sistem de alimentare: un grup de burghie care s-o deplaseze în camera reactorului pentru a fi topită şi evaporată. Un robot Ofid putea să mute repede o groază de material, înfigându-şi „coada” în gheaţă şi folosind apoi un sfredel ataşat la „cap” ca să împroaşte o fântână de aşchii fine, care puteau fi adunate şi transportate de Naţi. Perioadele de timp lungi dintre două aprinderi puteau fi folosite pentru depozitarea unei provizii de gheaţă fărâmiţată în silozuri care aveau să aprovizioneze burghiele.

Şi mai jos de motor era nevoie de roboţi, ca să întreţină forma efuzorului reactiv al rachetei. Aceasta era un canal lung, care se ascuţea treptat de la gura largă, deschisă la partea din spate a ciobului, până la gâtul strâmt din dreptul reactorului. Gâtul strâmt fusese construit pe Pământ şi lansat împreună cu reactorul. Era făcut dintr-un aliaj rezistent la coroziune, numit Inconel. Orice alt material s-ar fi uzat rapid din cauza aburului fierbinte expulzat cu forţă prin canal. În clopotul prelung al

efuzorului erau însă condiţii mai blânde, aşa că partea aceea funcţiona perfect chiar şi sculptată în gheaţă. Cu toate acestea, îşi schimba forma pe parcursul folosinţei. Mai adânc în interior, acolo unde aburul evacuat era fierbinte, se lărgea cu timpul, pe măsură ce pereţii i se topeau sub acţiunea torentului de abur. Mai aproape de ieşire, aburul, care ajungea deja sub temperatura de îngheţ, se acumula pe pereţi şi îngusta orificiul de trecere. Aşa că roboţii trebuiau să dea fuga să tot refacă forma efuzorului. Era o însărcinare perfectă pentru Naţii cu care experimentase Larz în Seattle.

Mai era şi un al treilea „echipaj” de roboţi, care îşi făcea veacul pe suprafaţa exterioară a ciobului şi încerca să împiedice dezintegrarea lui încastrând armături fibroase în stratul exterior de gheaţă şi înfăşurându-l în cabluri şi plase, ca măcelarul când leagă friptura ca să nu i se împrăştie în cuptor. Era o însărcinare pe măsura capacităţilor demonstrate de roboţii grimmaţi (cu armură de oţel), care în cea mai mare parte erau Cratori.

Toţi aceşti roboţi aveau nevoie, bineînţeles, de curent electric. Puteau stoca o cantitate mică în acumulatori, dar aceştia trebuiau reîncărcaţi. Unii roboţi colectau energie din lumina solară; alţii erau nevoiţi să se adune din când în când la unul dintre generatoarele nucleare ale al lui *Ymir* ca să soarbă electricitate.

Imaginea generală era că *Ymir* nu avea nimic în comun cu ideea tradiţională de navă spaţială, în sensul unei arhitecturi ordonate, simetrice. Semăna mai degrabă cu un furnicar robotic zburător, construit dintr-un obiect găsit în natură. Roboţii care mişunau pe suprafaţa şi în interiorul lui funcţionau pe baza unor instrucţiuni generale care le spuneau ce trebuie să facă, dar puteau să ia şi decizii bazate pe propriile lor judecăţi de moment, pentru a evita coliziunea cu alţi roboţi, sau pe termen mai lung, pentru a evalua când era nevoie să-şi reîncarce bateriile.

Sau, în orice caz, asta fusese schema generală. Din moment ce nu existase posibilitatea de a anticipa ce avea să găsească Sean la destinaţie, nu reuşise nimeni să pună la punct ceva care să se poată numi plan. Aşa că îl trimiseseră dotat cu unelte, resurse şi inventivitate. Dinah, Markus, Viaceslav şi Jiro erau pe cale să moştenească uneltele şi resursele.

Zgomotul produs de Inspiektorul lui Jiro sporea progresiv pe

măsură ce se apropiau, dar creşterea era destul de lentă pentru ca mintea lor să n-o conştientizeze pe deplin. Jiro nu părea alarmat de nivelul radioactivităţii, dar Dinah nu ştia cum să interpreteze atitudinea lui. Mai devreme în timpul misiunii, smulsese de la el nişte informaţii generale despre lucrurile la care se puteau aştepta.

— Dacă situaţia e foarte rea, ne pierdem toţi cunoştinţa şi misiunea dă greş, răspunsese el. Fluxul de radiaţii pur şi simplu o să ne scoată nervii din funcţiune, ni se vor deschide sfincterele şi nici măcar n-o să ştim ce se-ntâmplă.

— În situaţia asta, le atrăsese atenţia Markus pe un ton cam ţâfnos, nu prea are rost să discutăm acest scenariu.

— Dacă toţi patru o să vomităm, continuase Jiro, şi să presupunem că unul sau mai mulţi dintre noi fac diaree, atunci ne mai rămân câteva ore de trăit. În cazul ăsta ar trebui să transmitem un avertisment către Izzy şi să-i încurajăm să trimită o a doua misiune. Între timp, poate reuşim să le transmitem şi nişte informaţii utile. Date de la Inspiektor, imagini şi aşa mai departe.

— S-a notat, spusese Markus.

— Dacă, să zicem, unul dintre noi vomită, asta înseamnă că vor muri probabil jumătate dintre noi, aşa că avem ceva şanse să ne realizăm misiunea. Dacă nu dă nimeni la boboci, atunci probabil că niciunul dintre noi n-o să moară, cel puţin în următoarele săptămâni.

— Vai, mulţumesc, spusese Dinah.

Şi încercase să-şi scoată din cap lucrurile acelea. Acum însă, când se apropiau într-adevăr de *Ymir,* îi tot reveneau în minte şi încerca să se convingă de faptul că nu simţea nici urmă de greaţă.

— O să trec prin dreptul gurii de efuzor în vreo treizeci de secunde, anunţă Markus.

— Recepţionat, răspunse Jiro, apoi îşi închise de tot Inspiektorul.

Deschizând o fereastră pe ecranul tabletei, adăugă:

— Trec pe indicaţiile gama externe.

Dintr-odată, imaginea lui *Ymir* umplu fereastra. Plutea ca mort în faţa lor. Pământul arzând, la trei sute de milioane de kilometri distanţă, „apunea” sub orizontul lui negru în timp ce ei se strecurau pieziş în spatele lui. Markus îi plasase pe o traiectorie

care se apropia încet de a lui *Ymir,* ducându-i în lateral peste capătul posterior al navei de gheaţă.

Rudele mai vârstnice ale lui Dinah l-ar fi descris pe *Ymir* ca având forma calupurilor de zahăr de pe vremuri, adică un con cu vârful rotunjit. În orice caz, conul acesta fusese stropit cu apă clocotită şi atacat cu şurubelniţa în câteva locuri, ceea ce-i dăduse o formă neregulată, plină de cicatrice. Dar se vedea clar că avea un capăt gros şi unul subţire, la distanţă de circa o jumătate de kilometru unul de celălalt. Capătul gros, care tocmai începea să traverseze câmpul lor vizual, era lat de vreo două sute de metri. Avea în mijloc o mare gaură rotundă, care era gura de evacuare a efuzorului de gheaţă. *New Caird* ar fi putut să zboare drept în gaura aceea şi să înainteze aproape până în zona gâtului fără să se plângă de lipsa spaţiului. Şi poate chiar aveau să facă aşa ceva mai târziu, dacă nu găseau altă cale de acces înăuntru. Dar deocamdată nu intenţionau decât să plutească agale de-a curmezişul ei. Marginea găurii era neclară din cauza norului de abur evanescent care se scurgea dinăuntru. Nu prea semăna cu o emanaţie de rachetă, mai degrabă cu aburul care iese din gura cuiva într-o zi rece. Nu le obtura propriu-zis vederea, mai degrabă le-o atenua. Însă peisajul vizual al spaţiului înconjurător era unul al contrastelor intense, aşa că era imposibil de privit în clopotul efuzorului, chiar şi atunci când se aflau exact pe centru în faţa acelei găuri cavernoase. Era doar un disc negru – îţi dădea senzaţia că te uitai în ţeava unei puşti. Când se condensa aburul, ace subţiri de chiciură creşteau pe fereastră.

Jiro rămase complet absorbit de tableta lui până depăşiră punctul central, apoi păru să se retragă în gândurile lui. Îşi redeschise Inspiektorul. Scotea mult mai mult zgomot decât în urmă cu câteva minute, dar acesta se diminuă treptat în timp ce traversau gura de ieşire a efuzorului şi continuau să înainteze pe lângă baza lată a conului. Cu o apăsare pe butonul de propulsie, Markus orientă pe direcţia înainte relativ la *Ymir.* Pământul „răsări” de cealaltă parte. *New Caird* porni de-a lungul ciobului, îndreptându-se către capătul din faţă.

— Care-i verdictul, Jiro? întrebă Markus când se simţi satisfăcut de felul în care decurgeau lucrurile.

— Pe baza analizei gama, aş spune că cel puţin unul dintre cilindrii de combustibil s-a rupt. Nu la început, când cilindrii erau

noi, şi nici recent, când erau plini de fragmente de fisiune şi „fiice”, ci cândva între timp. Putea să fie şi mai rău, putea să fie şi mai bine.

În mintea lui Dinah răsări o amintire.

— Unul dintre ultimele mesaje ale lui Sean spunea că merge cu propulsia la maximum.

Jiro ridică din umeri.

— Reactorul ăsta conţine o mie şase sute de cilindri de combustibil grupaţi câte patruzeci, aşa că defectarea unui singur cilindru n-ar afecta semnificativ performanţele. Nu uitaţi că până şi cilindrul rupt continuă să genereze putere. Atât că scuipă purici de combustibil, fragmente şi „fiice” prin orificiul de evacuare. Ne putem aştepta să vedem un amestec de alfa, beta şi gama – adică exact ce raportează Inspiektorul.

Dinah nu era fizician nuclear, dar i se băgase în cap destulă informaţie legată de radiaţii ca să priceapă esenţialul. Gama era radiaţia cu energie ridicată. Străbătea aproape orice. Deci o veste proastă şi una bună: Era greu să te protejezi împotriva ei, dar grosul lor trecea de-a dreptul prin corpul tău fără să interacţioneze – adică fără să provoace vătămări. Provoca zgomote fioroase în Inspiektor.

Beta erau electroni liberi. Împotriva lor era uşor să te blindezi. Veste bună, veste proastă: Puteai să le opreşti cu un pic de apă sau plastic, dar, tot astfel, dacă intrau în contact cu trupul tău, era cert că stricau ceva prin el.

Alfa erau nuclee de heliu, cu masa de patru mii de ori mai mare decât beta, deplasându-se cu viteze relativiste. Trecerea lor prin materie era la fel de discretă ca trecerea unor ghiulele de tun şi produceau o mulţime de stricăciuni oriunde nimereau.

Ca să poată detecta orice altceva în afară de gama, Jiro fusese obligat să comute pe echipamentul montat în exteriorul lui *New Caird,* din moment ce alfa şi beta nu puteau penetra carcasa. Şi, judecând după energia diverselor particule care se loveau de echipament, reuşise să diagnosticheze situaţia din interiorul reactorului.

Deoarece nu-l mai vedea pe *Ymir* prin fereastră, Dinah se concentră asupra firelor de chiciură care se răspândiseră pe sticlă. Sublimau rapid în spaţiu şi aveau să dispară în doar câteva minute. Îşi spuse că erau foarte frumoase, până ce Jiro îi atenţionă că probabil erau contaminate.

— Ceva beta reziduale? întrebă ea.

— Am lăsat mult în urmă efuzorul şi norul de aburi, răspunse Jiro, cumva luat prin surprindere.

— Adică, am înregistrat vreo contaminare când am trecut pe-acolo?

— S-a întors la nivelurile de fond, spuse Jiro. Dar detectorul nu „vede" decât surse de pe partea lui de carcasă. Mai târziu va trebui să facem o sondare mai aprofundată.

— Dintr-astea primim o mulţime, spuse Markus şi tastă o manevră care o roti pe *New Caird* cu nouăzeci de grade.

Pluteau acum „în lateral", cu botul îndreptat direct spre *Ymir,* care se afla la doar o sută de metri distanţă de ei. Nici nu încăpea în fereastră. Capătul său ascuţit – prora, dacă te gândeai la el ca la o ambarcaţiune – era un deal de gheaţă murdară. Câteva structuri delicate sugerau că acolo lucraseră oameni: nişte plase de rezistenţă, câteva cabluri, o sârmă sclipitoare care se poate să fi fost antena radio. Dar încă nu era clar unde anume urma să aibă loc andocarea.

— E îngropat de-a binelea, observă Markus.

Nu era nevoie să explice că se referea la modulul de comandă – acea parte a lui *Ymir* care era dotată cu sisteme de susţinere a vieţii. Trebuia să fie accesibil printr-un port de andocare. Dar nu se vedea nimic. Ştiau deja – pentru că făcea parte din planul misiunii – că Sean şi echipajul lui îl îngropaseră în gheaţă ca să se protejeze de radiaţii şi de pietre. Se părea că îl îngropaseră adânc.

Pe tableta lui Dinah rula o fereastră de terminal, o interfaţă simplă de programator care afişa doar linii de text. Pentru scurt timp afişase doar un cursor pâlpâitor, dar acum revenea la viaţă şi începea să ofere mesaje criptice, de câte un rând lungime.

— Prind nişte indicative noi de la boţi, îi înştiinţă ea.

Erau semnăturile digitale ale roboţilor, care trimiteau impulsuri în univers ca să descopere dacă asculta vreun dispozitiv şi care era acela. *New Caird* fusese expediat cu o garnitură de roboţi de diverse tipuri, dar Dinah le cunoştea toate indicativele şi le elimina din fereastra de terminal. Prin eliminare, orice apărea acum acolo provenea de la garnitura de roboti a lui *Ymir.*

La fel ca în cazul clicurilor emise de Inspiektorul lui Jiro, şi acestea veneau în rafale sporadice.

— Cel puţin douăzeci... aşa că o să elimin Naţii, spuse ea, tastând o comandă.

Deoarece erau atât de numeroşi, Naţii tindeau să supraîncarce ecranul.

— Bun, pe lângă un roi de Naţi bine dezvoltat, mai am şi vreo şase Cratori şi cel puţin tot atâţia Ofizi.

— Vreun indiciu în numele lor? întrebă Markus.

Fiecare robot putea primi un nume unic, care apărea în semnătura lui. Implicit, acestea erau doar nişte numere de serie generate automat, dar puteau fi schimbate manual.

— Păi, spuse Dinah, uite un Crator grimmat pe care îl cheamă „SALUT SUNT CHIAR DEASUPRA PORTULUI DE ANDOCARE”, ceea ce sună promiţător.

— Poţi să-l faci să dea un semnal luminos?

— Stai aşa.

Dinah stabili o conexiune cu SALUT SUNT CHIAR DEASUPRA PORTULUI DE ANDOCARE şi, după ce îi verifică rapid statusul, îi spuse să clipească din leduri până la noi ordine. Nici nu apucă să ridice privirea de pe ecran şi îşi dădu seama, după exclamaţiile înăbuşite ale celorlalţi, că metoda funcţionase.

— Îl văd foarte clar, spuse Markus.

Se auziră nişte pocnete şi dangăte dinspre propulsoarele care corectau poziţia lui *New Caird.* Acum zburau într-o sincronizare aproape perfectă cu *Ymir,* privind la Cratorul pâlpâitor de la aproximativ cinci metri distanţă. Era ancorat pe suprafaţa ciobului într-o zonă cu destul de puţină materie neagră.

— Poţi să orientezi lumina în jos, spre interiorul gheţii, te rog? Şi să fie continuă? ceru Markus.

Ledurile Cratorului erau montate pe tije şerpuitoare care puteau fi orientate în orice direcţie. Dinah se ocupase de asta. Când se mai uită pe fereastră, văzu silueta Cratorului în mijlocul unui nimb de lumină albă, produsă de proiectoarele sale orientate direct către gheaţă. Un disc de un alb-intens era vizibil în centrul acelui nor argintiu. Deşi estompat de gheaţă, îl recunoscură cu toţii: era un port de andocare, îngropat la cel puţin un metru adâncime.

— A adus careva un piolet? întrebă Jiro.

Nu-i stătea în fire să facă glume, dar la momentul acela Dinah se bucura să aibă parte de ceva umor, de oriunde ar fi venit el.

— Slava, spuse Markus, e rândul tău. Dinah, poate ne ajuţi tu

cu mai mulţi roboţi în zona asta.

Introducând o comandă destul de simplă, Dinah chemă toţi Cratorii şi Ofizii aflaţi în raza de acţiune, cerându-le, în esenţă: „Găsiţi o metodă de-a vă apropia de SALUT SUNT CHIAR DEASUPRA PORTULUI DE ANDOCARE şi nu mă sâcâiţi cu amănunte”. Până termină Viaceslav de îmbrăcat costumul, un număr suficient de roboţi se adunase în apropiere, aşa că Dinah îi încleştă pe câţiva laolaltă şi formă un ansamblu temporar care „se întinse” de pe suprafaţa gheţii ca să-l apuce pe *New Caird,* mai întâi într-un punct, apoi în alte două. Aşadar, chiar dacă nu reuşiseră încă să andocheze, cel puţin stabiliseră o legătură mecanică între ei şi *Ymir,* ca să nu rişte să se îndepărteze plutind în derivă.

Între timp, alţi roboţi, inclusiv SALUT, îşi făceau de lucru cu săparea în gheaţă a unui puţ care înainta „în jos”, către portul de andocare. Viaceslav ieşi prin sasul lui *New Caird,* coborî târâş pe şirul de roboţi până pe suprafaţă şi apoi prin puţ către port. Din moment ce gravitaţia produsă de *Ymir* era neglijabilă, „greutatea” lui Viaceslav era acolo de circa o jumătate de gram şi la cel mai mic contact cu suprafaţa risca să ricoşeze în spaţiu. De aceea, în loc să păşească, trebuia să se bizuie pe o metodă de ancorare în gheaţă. Dinah reuşi să trimită iute înaintea lui doi dintre Cratorii din *New Caird.* Aceştia fuseseră proiectaţi pentru deplasarea pe gheaţă şi erau capabili să se ancoreze rapid de ea topind-o şi reîngheţând-o cu platformele lor plantare. Slava nu mai avea altceva de făcut decât să-i urmeze şi să se ţină de ei. Odată ajuns la gura puţului, reuşi să încastreze ancore şi să se prindă de ele cu carabine. Apoi acceleră ritmul de lucru, scoţând afară mai rapid cantităţi mai mari de gheaţă decât erau în stare să sape roboţii cu cleştii lor mici.

Neştiind la ce să se aştepte, aduseseră cu ei un mic arsenal de unelte improvizate pentru săparea în gheaţă, inclusiv o lopată de grădină Craftsman, care ajunsese în mod misterios pe orbită dintr-un magazin Sears aflat într-un mall de pe Vechiul Pământ. Slava o puse la treabă.

Între timp, Markus trimitea un raport la zi către Norul Arcă, iar Jiro era ocupat să tasteze mult mai mult decât ar fi fost necesar pentru nişte simple note. Comunica el cu cineva, sau mai degrabă cu ceva. Dinah era tentată să-l întrebe, dar nu exista decât un singur răspuns plauzibil: stabilise legătura cu

computerul care controla miezul reactorului.

Markus părea să fi ajuns la aceeaşi concluzie.

— Jiro? Ai veşti din măruntaiele fiarei?

— E vie, spuse Jiro, fie exprimându-se neobişnuit, fie făcând iar o glumă. Încerc să pricep ce spun jurnalele. E o grămadă de material repetitiv.

— Mesaje de eroare? întrebă Markus ceea ce părea evident.

— Nu neapărat. Sunt chestii de-ale roboţilor. Rapoarte de stare.

Dinah se deplasă cu un scaun şi aruncă o privire. Deşi nu înţelegea prea bine ce se petrece, impresia ei generală corespundea cu a lui Jiro. O mulţime de roboţi munciseră pe rupte, executând variaţii ale aceluiaşi set îngust de comportamente programate, emiţând ocazional rapoarte de stare – şi, da, câteva mesaje de eroare – care generaseră un jurnal prea vast pentru a putea fi citit de vreo fiinţă omenească. Le rămânea de lămurit mai târziu, după ce vor fi realizat un script de computer care să-l parcurgă pe tot, acumulând statistici şi căutând tipare.

— Poţi să derulezi în sus, te rog? întrebă ea.

Voia să vadă data şi ora primei intrări din jurnal.

— Am verificat, spuse Jiro. Cam pe la ora ultimei transmisii a lui Sean.

Aşadar Sean, ştiind probabil că se afla în pragul morţii, le ceruse roboţilor să se apuce de o treabă şi să se ţină de ea până primeau comanda de oprire. După liniştea care domnea la suprafaţa exterioară a ciobului, probabil că munca lor se desfăşura pe undeva prin interior.

— Probabil excavează combustibil, îşi dădu Dinah cu presupusul.

Apoi, înainte ca Jiro să poată obiecta la adresa exprimării sale incorecte, adăugă:

— Adică propergol.

Viaceslav reuşi să dezgroape portul de andocare. Cu ajutorul unei combinaţii de comenzi ale propulsoarelor lui *New Caird,* al roboţilor puşi să tragă şi să împingă şi al lui Viaceslav, care apucă pur şi simplu nava şi o împinse încolo şi încoace, inserară portul de andocare de la „uşa din faţă” în micul crater săpat de Viaceslav împreună cu roboţii şi îl cuplară la portul modulului de comandă al lui *Ymir.*

Apoi Slava trebui să se întoarcă în *New Caird* prin sasul lateral. Îi urmăriră deplasarea după zgomotele care se transmiteau prin fuzelaj pe măsură ce se căţăra în cameră, închidea trapa exterioară şi activa sistemul care umplea sasul cu aer.

Între timp, Markus reuşi să stabilească legătura cu computerele aflate de cealaltă parte a portului şi să verifice dacă existau aer respirabil şi alte înlesniri.

Era însă al naibii de frig: aproape treizeci de grade sub zero.

— Asta fiindcă Sean ne-a făcut o favoare, spuse Markus. A dat termostatul pe rece înainte să moară. O să-i găsim trupul îngheţat beton.

Căci *Ymir* nu ducea lipsă de curent de la generatoarele sale nucleare, iar sistemele sale electrice încă mai funcţionau.

Markus introduse o comandă care repornea sistemele ambientale ale modulului de comandă şi ridica din nou temperatura. Presuriză micul spaţiu dintre trapa lui *Ymir* şi cea a lui *New Caird.* Apoi o deschise pe cea de-a doua.

Se uitau acum cu toţii la suprafaţa exterioară uşor bombată a trapei care avea să le deschidă drumul spre modulul de comandă al lui *Ymir.*

Cineva scrisese pe ea cu carioca. Desenase simbolul trilobat folosit pentru avertizarea în legătură cu riscul de radiaţii şi scrisese dedesubt literele greceşti alfa, beta şi gama. Apoi adăugase puţin umor negru, mâzgălind un craniu grosolan cu oase încrucişate.

Markus fu primul care îşi veni în fire. Se smulse din scaunul de pilotaj şi se propulsă în direcţia pupei, spre trapa interioară a sasului. Ajuns acolo, apăsă un buton virtual de pe un afişaj, descuind trapa interioară. Nu-i dădu drumul lui Viaceslav înăuntru. Ridică o mână şi îşi aranjă casca.

— Slava, mă auzi? întrebă el. Bun. Ascultă. Avem o contaminare. E posibil să se fi luat pe costumul tău. Înainte să intri, aş vrea să faci un drum până la detectorul extern de radiaţii al lui Jiro, să vedem dacă înregistrăm ceva.

Jiro scana deja trapa cu Inspiektorul lui, din fericire fără rezultate.

De afară se auzea Viaceslav reluând ciclul de evacuare a sasului şi urcând înapoi la suprafaţă. Ţinându-se de mânerele încastrate în fuzelaj, înaintă până la locul în care era montat

spectrometrul gama extern şi timp de vreo două minute se suci şi se răsuci în faţa lui, atent în special să-şi arate mănuşile, genunchii, încălţările – tot ce venise în contact cu gheaţa. Nu se observa nicio emisie de radiaţii, aşa că primi aprobarea să se întoarcă în sas şi să intre în *New Caird.*

Aduseseră cu ei haine călduroase, idee care părea înţeleaptă când plecai în călătorie către o bucată uriaşă de gheaţă. Jiro se îmbrăcă. Dinah se întinse să-şi ia sacul de campanie în care şi le ţinea pe ale ei, dar Markus ridică mâna s-o oprească. Dinah observă că el nu făcea niciun gest să se îmbrace. Jiro urma să meargă acolo singur.

— O să măresc puţin presurizarea de-aici, de la noi, spuse Markus, lucrând la o interfaţă deschisă pe tabletă.

Dinah simţi presiunea începând să-i apese pe timpane. Markus nu le oferi explicaţii, şi nici nu era nevoie de ele: nişte aer curat din *New Caird* trebuia ventilat înspre *Ymir,* ca să nu apuce aerul posibil contaminat să ajungă dintr-acolo încoace.

Jiro îşi trase apoi un costum de protecţie de unică folosinţă peste echipamentul de vreme rece. Veniseră pregătiţi şi pentru eventualitatea în care ar fi găsit nava contaminată. Îşi atârnă Inspiektorul la exteriorul costumului de protecţie. Dinah îi oferi o mască filtrantă, ca să nu tragă în plămâni praf radioactiv, iar el şi-o puse peste gluga costumului de protecţie şi verifică dacă se închidea ermetic peste faţă. Pivotă în spaţiul dintre nave, manevră încuietoarea externă a trapei lui *Ymir* şi zvâcni uşor înainte când suprapresiunea din *New Caird* împinse trapa să se deschidă. Pluti nestingherit până în modulul de comandă, apoi se răsuci cu tălpile către „podea”. Markus închise trapa în urma lui.

Viaceslav ieşise între timp din sas. El, Dinah şi Markus ascultau acum în căşti respiraţia lui Jiro.

— Sean a sângerat până a murit, anunţă Jiro.

•

Modulul de comandă al lui *Ymir* era de mărimea unei arclete. Desigur, aproape orice se afla acum în spaţiu era de mărimea aceea, de vreme ce arcleta era cel mai mare obiect care putea fi lansat pe orbită în vârful unei rachete de mare capacitate. Unele arclete erau gen „tunel”, ceea ce însemna că erau orientate în plan „orizontal”, proiectate să stea culcate, cum ar veni, ca nişte cisterne de cale ferată, având o singură podea continuă,

dintr-un capăt în celălalt. Era un lucru bun dacă îţi doreai un spaţiu deschis de mari dimensiuni, dar nu se putea spune că folosea prea eficient volumul disponibil. Modulul de comandă al lui *Ymir,* la fel ca acela al lui *New Caird,* era gen „siloz”, ceea ce însemna că avea orientare „verticală” şi era împărţit în mai multe etaje rotunde – de obicei patru sau cinci – unite printr-o scară. Fiecare etaj era un disc gros de spaţiu cu diametrul de circa patru metri, destul de mare pentru o cameră care putea fi considerată spaţioasă după standardele zborului spaţial, dar cel mai adesea era divizat în compartimente mai mici.

Ymir era un siloz cu cinci niveluri, deci tavanele erau joase şi probabil că te lovea claustrofobia dacă plecai cu el într-o călătorie de doi ani. Primul nivel în care pătrunse Jiro, fiind cel mai aproape de suprafaţă şi expus riscului de radiaţii cosmice şi bolizi din spaţiu, era o singură cameră. Conform planurilor, trebuia folosită ca depozit de hrană, cartuşe pentru aparatele de filtrare, piese de schimb pentru roboţi şi diverse unelte.

După câteva minute, Jiro izbuti să stabilească o conexiune video de la o cameră montată pe creştetul lui. Urmăriră cu toţii imaginea pe tablete.

Leşul congelat al lui Sean Probst plutea într-un sac de dormit prins de tavan cu coliere de plastic. Materialul poros era pătat cu maro-închis. O foarte mică parte din el rămăsese neîmbibată de sânge.

De sac se tot lovea uşurel un contor Geiger de modă veche care atârna de alt colier. Cuvântul DEFECT fusese scris pe el cu aceeaşi cariocă folosită pentru desenul de afară.

După ce scană cu Inspiektorul trupul lui Sean şi tot ce se mai afla la acel nivel, Jiro pluti „în jos” prin pasarelă către următorul nivel. Zgomotul emis de Inspiektor creştea constant.

— Of, închide naibii sonorul ăla, spuse Markus.

Şi se făcu linişte. Acum aparatul afişa pe micul său ecran, pe care îl vedea numai Jiro, numărătoarea pe minut, iar clicurile nu se mai auzeau.

Următorul nivel era un fel de cameră de şedinţe, sufragerie şi punct de întâlnire în caz de urgenţe, în cea mai mare parte spaţiu deschis, înconjurat de dulapuri. Nivelul al treilea, cel din mijloc, era împărţit în compartimente pentru dormit, toalete şi duşuri. Al patrulea era laborator şi spaţiu de lucru. Funcţiile acestea continuau în al cincilea şi ultimul nivel.

— Frig mai e aici! spuse Jiro când ajunse la nivelul cel mai de jos. Deodată, o mulţime de beta.

— Bine, mormăi Markus, deci acolo e contaminarea. Jos, pe al cincilea nivel.

Era frig, asta văzură şi ei curând, fiindcă cineva lăsase uşa deschisă: o gură de acces din mijlocul podelei, mare cât să încapă prin ea o persoană în costum spaţial şi să se strecoare mai departe printr-un puţ rotund, care cobora drept prin gheaţă. Era luminat de leduri albe pe toată lungimea sa.

— Extraordinar, spuse Markus.

Jiro coborî în tunel cu capul înainte şi începu să înainteze prin el foarte simplu, trăgând de o funie înnodată care fusese fixată de perete cu pitoni pentru gheaţă. La început se mişca prudent, apoi mări viteza.

— La capăt e o trapă – să tot fie vreo sută de metri până acolo, estimă Jiro.

— Radiaţii? întrebă Markus.

— Nu cine ştie ce. Nu cred că ăsta a fost traseul contaminării.

Trapa din capăt era împodobită cu o reprezentare mai formală a simbolului pentru radiaţii. Ştiau cu toţii ce se afla de cealaltă parte a ei: un mic modul presurizat care era conectat fizic la măruntaiele reactorului. În loc să intre acolo, Jiro preferă să facă stânga împrejur ca să revină la modulul de comandă.

Apoi se răsuci înapoi cu un gest brusc şi mătură cu fasciculul de lumină al lanternei frontale peretele de gheaţă al tunelului. Se vedea un obiect lung şi subţire încastrat în gheaţă.

Două obiecte lungi şi subţiri.

Două trupuri omeneşti. Dinah icni când recunoscu părul blond-zmeuriu al lui Larz.

Fără să facă vreun comentariu, Jiro străbătu „în sus” tunelul până la nivelul inferior al modulului de comandă. Îşi concentră atenţia asupra unui dulap înalt de lângă trapă. Uşa lui era deschisă. În jur pluteau unelte de minerit şi componente de costum spaţial. Mai erau şi altele revărsate prin încăpere, plutind fără ţintă, împinse de curenţii de aer.

— Jiro, spuse Markus, vorbeşte.

— Beta puternice de-aici, se conformă Jiro. Aici e locul de unde-a început contaminarea.

Se întoarse sus în camera comună şi găsi un sac de gunoi într-un bufet, apoi reveni la nivelul inferior şi se apucă să trieze

uneltele şi hainele, ţinând fiecare piesă pe rând în dreptul Inspiektorului şi urmărind cu atenţie ecranul. Din când în când făcea câte o grimasă la vederea rezultatelor şi împingea obiectul în sacul de gunoi.

Dinah, Markus şi Viaceslav aşteptară în *New Caird* timp de o oră, prefăcându-se ocupaţi cu diverse activităţi la tabletele lor.

La un moment dat se auzi iar vocea lui Jiro:

— Fiţi gata să scoateţi ceva prin sas! strigă el.

Abia după câteva clipe îi înţeleseră ideea. *New Caird* şi modulul de comandă al lui *Ymir* formau acum un sistem închis. Întrucât cel de-al doilea era complet încastrat în gheaţă, singura cale de a scoate ceva din sistem – de a elimina gunoiul radioactiv – era prin sasul lui *New Caird.*

Se auzeau nişte bufnituri îndepărtate. Dinah pluti înainte şi când deschise trapa avu parte de un sac de gunoi plin, de mărimea unei mingi gonflabile de plajă, înfăşurat tot în bandă adezivă. Îmbrâncit de Jiro, sacul intră în *New Caird.* Dinah îl împinse până la Markus, care îl interceptă şi îl băgă în sas cu o lovitură uşoară din lateral. Viaceslav trânti trapa în urma lui. Apoi auziră şuieratul care indica evacuarea sasului. Bocceaua rătăcea acum în spaţiu.

Capul lui Jiro apăru prin port, urmat de restul trupului. Îşi scosese costumul de protecţie şi masca, pe care probabil că le îndesase în sacul de gunoi. Era asudat şi extenuat.

— Ca-n vremurile bune, prietene? spuse Markus, referindu-se la o îndeletnicire anterioară a lui Jiro, eliminarea deşeurilor radioactive de la Fukushima.

— Nu-mi era dor, spuse Jiro.

Era cald acum în modulul de comandă, aşa că nu aveau nevoie de hanorace. Dar purtau toţi costume de protecţie când intrau în *Ymir* şi se dezbrăcau de ele înainte de întoarcerea în *New Caird.* Contaminarea era „vicleană”, spunea Jiro. Radiaţia beta emisă de o fărâmă microscopică de deşeu radioactiv putea fi ascunsă de ochiul Inspiektorului în spatele unui obstacol oarecare –, iar modulul de comandă era plin de asemenea obstacole. De aceea, scanarea iniţială făcută de Jiro nu garanta că nu mai existau, ascunse pe undeva, particule emiţătoare de radiaţie beta. Dacă astfel de particule ar ajunge în plămânul cuiva, sau în tractul digestiv, rezultatul probabil ar fi vătămarea letală produsă de radiaţii. Jiro identificase însă la nivelul inferior

o mănuşă de costum spaţial puternic contaminată şi găsise niveluri mai scăzute de contaminare pe alte câteva mărunţişuri, care sfârşiseră în sacul de gunoi şi, odată cu el, afară, prin sas. Cu puţin noroc, toate sursele de contaminare serioasă fuseseră înlăturate.

•

Viaceslav desprinse din tavan cadavrul lui Sean înainte de a apuca să se dezgheţe. Slava nu era biolog, dar era bun la toate. Înfăşurat bine în hanorac şi în costumul spaţial, despică sacul de dormit, în timp ce Jiro stătea cu Inspiektorul deasupra lui. După o examinare superficială, împachetă din nou trupul în sac. Îl conduse până la nivelul inferior, îl strecură prin gura de acces din mijlocul podelei şi îl împinse prin tunel până în capăt, unde erau îngropaţi Larz şi celălalt membru al echipajului. Acolo sprijini trupul lui Sean de peretele îngheţat.

Le cam strică pofta de mâncare când se apucă să raporteze ce descoperise cu ocazia autopsiei improvizate tocmai într-un moment în care se pregăteau toţi să ia masa în camera comună.

— Sean a sângerat pe gaura curului până a murit, le aduse el la cunoştinţă. A avut o ruptură de intestin.

— Am înregistrat nişte beta prin burta lui, adăugă Jiro. La sfârşit era foarte emaciat.

— Ce înseamnă asta? întrebă Markus.

— A înghiţit o particulă de combustibil. Probabil a scăpat vreun purice de combustibil şi-a ajuns cumva până aici.

— Purice de combustibil?

Jiro mai folosise sintagma aceea. Nimeni altcineva nu ştia ce înseamnă. Le intrase pe o ureche şi le ieşise pe cealaltă, ca orice altă fărâmă de jargon tehnic care era omniprezent în Izzy. Acum, că puricii de combustibil ucideau oameni, era vremea să afle ce era cu ei.

— O bucată minusculă de uraniu sau de plutoniu care s-a desprins dintr-un cilindru rupt. În timp ce aruncă în toate părţile particule alfa, se deplasează în zigzag prin cameră – conservarea impulsului. Aşa că ţopăie de colo colo ca un purice. Ideea e că-i mic şi produce o mulţime de alfa. Şi-a găsit culcuş într-un diverticul din intestinul lui. I-a ars o gaură în peretele intestinului şi i-a declanşat o hemoragie care nu s-a mai putut opri.

Toată lumea îşi împinse mâncarea deoparte.

— Bine, spuse Markus. O să mâncăm în *New Caird.*

După ce terminară masa, Markus le spuse tuturor că aveau nevoie de somn, din moment ce îi aşteptau câteva zile foarte pline. Jiro se oferi pentru primul cart, aşa că dormiră toţi în timp ce el trecea în revistă jurnale de bord şi caiete de notiţe, asamblând imaginea a tot ce se petrecuse în călătoria lui *Ymir.*

Dintr-odată aveau la dispoziţie o groază de spaţiu în care să se extindă. Dinah se simţea tentată să se retragă în capătul îndepărtat al lui *New Caird* ca să aibă parte de puţină intimitate, dar Markus insistă ca toată lumea să doarmă în modulul de comandă. O fi fost *New Caird* necontaminat de radiaţii, dar era expus tuturor riscurilor din spaţiu. O lovitură de bolid i-ar fi ucis pe toţi cei aflaţi în el. Pe când o particulă emiţătoare de beta, inhalată în plămân, ar fi avut nevoie de zile sau săptămâni până să-şi incapaciteze victima – timp în care aceasta mai putea munci cu folos.

Aşa că Viaceslav ajunse să doarmă într-una dintre cuşetele pentru echipaj din *Ymir,* iar Dinah şi Markus împărţiră altă cuşetă. Fapt întrucâtva surprinzător pentru ea, reuşiră chiar să facă sex, lucru care se mai petrecuse o singură dată de la Cerul Alb încoace. Fusese o surpriză şi se petrecuse pe furiş, nici pe departe tăvăleala sportivă de care se bucuraseră cu primele ocazii când o făcuseră, în vremurile bune când Ploaia Solidă părea să aparţină unui viitor îndepărtat, iar Norul Arcă încă mai lăsa impresia de colonie ştiinţifică izolată. *Ymir,* acum actualmente separat de restul speciei umane printr-o distanţă de milioane de kilometri şi un delta-V de câteva mii de metri pe secundă, sugera acum ceva din impresia aceea de demult. Şi, în pofida scenei morbide care îi întâmpinase la sosire, lui Dinah îi plăcea aici – era echivalentul spaţial al uneia dintre vechile tabere de minerit ale lui Rufus – şi nu îşi dorea să se întoarcă.

Dar treaba lor era să salveze specia umană, nu să se răsfeţe în vacanţe exotice, aşa că se strădui şi ea să doarmă. Când sună ceasul lui Markus, cinci ore mai târziu, Dinah se extrase din sacul în care dormiseră amândoi şi făcu toate eforturile ca să primenească şi să îmbrace nişte haine curate. *Ymir* se transformase de multă vreme într-o locuinţă de burlaci puturoasă, rămasă fără articole de toaletă şi, descoperiră ei pe când scotoceau prin zona comună, fără hrană. Era limpede că Sean fusese ucis de puricele de combustibil din maţe, dar

probabil că la momentul acela era deja slăbit după săptămâni întregi de malnutriţie şi poate chiar de lipsă a oxigenului. Fiindcă sistemele pe care le folosise echipajul ca să împrospăteze rezerva de aer a lui *Ymir* nu erau în cea mai bună stare. Alarmele declanşate la sistemul de menţinere a vieţii întrerupseră de două ori somnul nou-veniţilor, apoi Jiro le reduse la tăcere şi se ocupă de problemă.

Când se trezi toată lumea, mâncară din proviziile pe care le aduseseră cu ei şi ascultară o scurtă informare din partea lui Jiro.

— Să vă spun ce s-a-ntâmplat cu expediţia asta, începu el.

Apoi le spuse povestea pe care o închegase din jurnalele de bord lăsate de cei morţi.

Întreruperea legăturii radio, la scurt timp după începutul misiunii, fusese cauzată de o piesă defectă care nu putea fi înlocuită – o neglijenţă simplă, prostească. Segmentul cel mai îndelungat al călătoriei – cel de un an şi jumătate pe care îl petrecuseră plutind din inerţie de la poarta L1 până la Grigg-Skjellerup – fusese un şir de lungi perioade plictisitoare întrerupte de câte o izbucnire de panică, majoritatea având de-a face cu sistemul de susţinere a vieţii. Sistemul acesta se baza pe folosirea luminii solare pentru creşterea algelor, proces care funcţiona bine în laborator, dar care se dovedise dificil de menţinut în *Ymir.* În privinţa aceasta, cele mai noi arclete din Nor beneficiaseră de lecţiile învăţate în cursul operării unor astfel de sisteme, în perioada de după Zero. Dar *Ymir,* care fusese construit şi lansat foarte devreme, folosea sisteme care păreau acum complet depăşite.

Odată ce ajunseseră la „Scheletul lui Greg” şi, prin urmare, căpătaseră acces la cantităţi uriaşe de apă, reuşiseră să obţină oxigen prin cracarea H_2O şi viaţa li se îmbunătăţise. Până atunci însă, cu oxigenul pe sponci şi cu nervii încordaţi, încercaseră să-şi păstreze la minimum consumul de aer şi alimente, plutind apatici în sacii lor de dormit şi urmărind la nesfârşit aceleaşi DVD-uri. Sănătatea şi starea lor mentală avuseseră de suferit.

Desprinseseră aşchia din Grigg-Skjellerup folosind mici încărcături explozibile pentru minerit plasate de mână sau cu ajutorul roboţilor programaţi de Larz. În partea din faţă încastraseră modulul de comandă, câştigând astfel, pentru prima dată de la începutul misiunii, un adăpost relativ în faţa

radiaţiilor cosmice şi a bolizilor. Traiul lor începea să se îmbunătăţească. Se apucaseră să excaveze tunelul de acces la miez. În partea din spate a ciobului inseraseră sistemul reactor, lăsându-l să perforeze gheaţa prin topire treptată. În jurul lui, în inima gheţii, începuseră să excaveze o cavitate şi să cioplească silozuri: containere în care să se depoziteze fragmentele de gheaţă produse de roboţii mineri. Montaseră douăsprezece burghie – mobilizatoare de gheaţă lungi, spiralate, ca acelea folosite la deplasarea grânelor în elevatoare – ca să transporte gheaţa aceea fărâmată de la silozuri până în spaţiul din jurul reactorului activ, unde se topea şi era pompată chiar în miez. Între timp, un alt corp de roboţi lucra la exteriorul ciobului, topind gheaţa puţin câte puţin, amestecând-o cu materialul fibros pe care îl aduseseră cu ei şi lăsând-o să îngheţe din nou ca să se transforme în materialul mult mai solid numit pykret.

Sistemul de propulsie „steampunk” funcţionase în principiu conform planului – deşi necesitase nenumărate cârpăceli şi multă gândire – la prima „aprindere”, care îl poziţionase pe traiectoria de întoarcere la L1. Apăruseră totuşi câteva probleme cu burghiele folosite pentru alimentarea cu gheaţă a camerei reactorului. Burghiele îşi primeau încărcătura de gheaţă de la silozuri, care trebuiau umplute prin „mineritul” gheţii solide din interiorul ciobului, operaţiuni pentru care roboţii erau perfect echipaţi, prin urmare nimic nu funcţiona fără ajutorul unei mici armate de roboţi care transportau fulgi de gheaţă de la mină la siloz ca nişte furnici dezmembrând un cub de zahăr. Partea aceasta chiar funcţionase. Dar unele bucăţi de gheaţă extrase de roboţi aveau pietricele în interior, iar pietricelele blocau burghiele. Blocajele puteau fi remediate adesea printr-o scurtă operare a burghiului în sens invers, dar uneori era nevoie să fie trimis un robot, sau chiar un om în costum spaţial, ca să scoată cu forţa piatra din mecanism. Un accident de burghiu dusese la moartea unui membru al echipajului.

În lunile dintre prima aprindere de motor şi sosirea lor la L1, Larz făcuse nişte muncă de programare la roboţi, încercând să-i înveţe cum să nu adune gheaţă cu tot cu pietre. Făcuseră câteva teste de sistem cu scopul de a se asigura că problemele prin care trecuseră prima dată nu aveau să se mai repete în timpul celei de-a doua aprinderi decisive. Era o gamă largă de teste, de la cele de mică anvergură, pe roboţi individuali, până

la repetiţiile generale în care era activat întregul sistem şi era pornit reactorul ca să genereze propulsie timp de câteva minute.

În timpul primei repetiţii generale se întâmplase ceva în miez şi ca urmare se deteriorase învelişul unui cilindru de combustibil.

Jiro avea o bănuială în legătură cu ceea ce mersese prost. Reactorul lui *Ymir* folosea apă – gheaţa topită din miezul cometei – ca moderator. În ingineria nucleară, moderatorul însemna un mediu care încetineşte neutronii azvârliţi de reacţiile de fisiune, prelungindu-le prezenţa atât cât să apuce să declanşeze şi alte reacţii de acelaşi fel. În absenţa unui moderator eficace, probabil că neutronii ar scăpa din sistem fără a fi de vreun folos.

Între starea de completă inactivitate şi scăparea de sub control exista o zonă îngustă de putere debitată la nivel normal şi sănătos, în care se petreceau practic toate operaţiunile unui reactor comercial. Problema esenţială cu reactorul lui *Ymir* era că moderatorul lui, fiind o substanţă produsă în mod natural, era impur şi imprevizibil. Apa care umpluse camera cu ocazia primei repetiţii generale fusese topită din gheaţă cu câteva luni în urmă, cam pe la momentul „aprinderii” iniţiale, şi de atunci nu mai ieşise niciodată din ţevile instalaţiilor sanitare. Acolo avusese contact cu pietriş şi nisip care reuşise să treacă prin burghie. Extrăsese diverse minerale din pietriş şi nu se mai putea numi apă pură. Atunci când reactorul intrase în funcţiune şi porniseră pompele, apa aceea impură avusese de trecut prin site şi filtre al căror scop era să excludă toate reziduurile. Dar tot apă impură era şi, odată introdusă în miez, nu avusese cum să-şi îndeplinească funcţia de moderator. Reactorul era letargic la pornire. Privind în urmă, devenea clar că economia sa de neutroni era blocată, otrăvită de impurităţile din apă. Operatorii reacţionaseră exagerat la startul acela lent, trăgând afară o porţiune mai mare din barele de control decât în mod normal. Dar, după ce primul jet de apă impură trecuse prin sistem şi fusese expulzat prin efuzor, în locul său fusese introdusă apă relativ pură, abia topită. Puterea reactorului crescuse brusc, producând o acumulare subită de produse ale fisiunii în interiorul cilindrilor de combustibil. Unele dintre acestea erau gaze precum kriptonul şi argonul. Gazele creau presiune.

Cilindrii de combustibil erau proiectaţi să reziste la presiune, totuşi unul dintre ei nu făcuse faţă şi crăpase. Poate că ieşise din fabrică în perfectă stare, dar fusese deteriorat pe drum de vreun nanometeoroid care îi lăsase o perforaţie minusculă. În orice caz, dintr-un motiv oarecare, cilindrul pocnise şi începuse să reverse „fiice" extrem de radioactive ale fisiunii nucleare, care se amestecaseră cu şuvoiul expulzat prin ajutajul rachetei.

Prin urmare, cele mai multe reziduuri radioactive se disipaseră în spaţiu. Dar, la urma urmei, scopul unui efuzor reactiv era să transforme energia termică din gaz – căldura lui – în viteză. Cu cât curgea mai rapid şuvoiul, cu atât mai rece se făcea, până când porţiunea de şuvoi de la ieşirea din efuzor ajungea atât de rece, încât începea să se condenseze sub formă de zăpadă. Particulele radioactive minuscule reprezentau nişte nuclee excelente în jurul cărora să poată începe formarea fulgilor de zăpadă. O parte din zăpada aceea se lipise de pereţii din gheaţă ai clopotului efuzorului.

Cea mai probabilă explicaţie pentru ceea ce se petrecuse în continuare era că unul dintre roboţii care mişunau în zona aceea, ocupaţi să menţină forma efuzorului, se contaminase cu un amestec de purici de combustibil emiţători de radiaţie alfa cu „fiice" emiţătoare de beta şi dusese cu el amestecul până într-un loc în care se produsese transferul acestuia pe mănuşa unui costum spaţial – probabil printr-un mecanism simplu, de pildă un scafandru spaţial întinzând mâna să scuture nişte gheaţă de pe apucătoarea unui Crator sau călcând pe un loc unde păşise deja un Crator contaminat. După aceea materia contaminată fusese adusă în modulul de comandă odată cu omul care venise înăuntru. Poate că nici nu aflaseră de ruperea cilindrului de combustibil, deci era posibil să nu fi verificat dacă exista vreo contaminare. Sau, după cum sugera însemnarea lui Sean, poate contoarele Geiger li se stricaseră unul după altul, lăsându-i în imposibilitatea de a detecta radioactivitatea prezentă în mediul lor ambiant. În orice caz, particulele se răspândiseră prin tot modulul de comandă. Unii le inhalaseră, alţii le înghiţiseră. Fuseseră bolnavi de la bun început.

•

În orice caz, vestea bună, dacă se putea numi astfel, era că reactorul şi motorul erau în principiu funcţionale. Îmbunătăţirile pe care le adusese Larz programelor de minerit ale roboţilor

micşoraseră numărul de pietricele din silozuri şi de blocări ale burghielor în perioada aprinderii de la L1. De atunci, Naţii mişunau prin silozuri, identificând pietrele care reuşiseră totuşi să se strecoare şi împingându-le din dreptul burghielor. Avarierea cilindrului de combustibil ar fi fost o catastrofă uriaşă după standardele Vechiului Pământ – dacă s-ar fi petrecut la un reactor de pe suprafaţa planetei. Aici, în spaţiu, produsese multă dezordine şi deja le fusese fatală câtorva oameni. Dar toate funcţionau ca şi până atunci. Da, expediţia *New Caird* ar aduce cu ea un dezastru radioactiv în inima Norului Arcă, dar, după ce se va fi apropiat destul, echipajul urma să ejecteze reactorul ca să cadă în atmosferă.

Mai rămâneau patruzeci şi opt de ore, plus sau minus câteva minute, până când Pământul avea să răsară gigantic sub ei, iar suprafaţa dinspre nadir a ciobului avea să transpire şi să scoată aburi când gheaţa se va înmuia şi se va topi sub acţiunea căldurii iradiate de jos, dinspre aerul incandescent. La momentul acela trebuia să fie scoase barele de control şi să se execute următoarea mare aprindere a motorului lui *Ymir.* Mai întâi trebuia rotită nava astfel încât să zboare „cu spatele”, având clopotul efuzorului către direcţia înaintării, fiindcă era nevoie de un delta-V negativ – o aprindere de frânare, nu de accelerare.

Pentru mişcările de rotaţie, toate navele spaţiale erau echipate cu propulsoare de manevră, nu destul de puternice ca să imprime delta-V-uri uriaşe, dar capabile să rotească vehiculul cu totul până în poziţia necesară pentru ca motorul principal să fie orientat în direcţia corectă. De regulă, propulsoarele de manevră se dovedeau mai eficiente când erau plasate către „colţurile” vehiculului, unde efectul de pârghie era mai mare şi obiectele puteau fi deplasate cu un impuls minim. Neştiind ce aveau să găsească la întâlnirea cu Grigg-Skjellerup, proiectanţii misiunii lui *Ymir* înghesuiseră la bord o colecţie întreagă de ansambluri propulsoare modulare care constau practic din mici motoare rachetă, rezervoare de propergol, conexiuni de comandă wireless şi echipament pentru ancorarea în gheaţă. O inspectare sumară a lui *Ymir* şi o privire la înregistrările lăsate de echipajul decedat sugerau limpede că Sean şi oamenii săi încastraseră pachetele acelea în gheaţă în amplasamente potrivite pentru ele: un complex sus, la botul navei, cu efuzoarele orientate în patru sensuri perpendiculare, şi alte

patru răspândite în partea cea mai groasă a ciobului.

Acum, că *New Caird* andocase, putea fi folosit şi motorul său pentru rotirea lui *Ymir.* Dar această manevră – o întoarcere la o sută optzeci de grade, care ar fi părut mult mai simplă în cazul unui vehicul mic, cum erau arcletele – prezenta o mulţime de dificultăţi şi complicaţii în cazul unei nave uriaşe şi asimetrice precum *Ymir.* Anticipând nevoia de a folosi propulsoarele de manevră, Dinah trimise roboţii să le inspecteze în acea primă „dimineaţă", iar Viaceslav îşi puse costumul şi ieşi să meşterească puţin la o conductă de propergol care se flambase, din nu se ştie ce motiv. Dar mişcările ciobului se dovediră atât de greoaie, încât rotaţia propriu-zisă, cap la cap, dură opt ore, iar ajustările necesare pentru orientarea precisă în direcţia corectă înghiţiră încă şase ore.

La final, Markus declară că, după toate probabilităţile, presupunerile lor erau oricum greşite.

— E prea multă atmosferă, spuse el.

Stătea de multă vreme şi se uita gânditor la un şir de e-mailuri primite din Izzy.

Dinah simţi o împunsătură în inimă. După toate câte se petrecuseră în ultimii doi ani, era extraordinar că încă mai avea resurse să reacţioneze astfel la veştile proaste. Parcă avea încorporat un fel de program psihologic care se declanşa la expresii precum „mama ta are cancer", „s-a produs o explozie în mină" sau la ceea ce spusese Markus adineauri.

Încă de când începuse proiectarea Norului Arcă, ştiuseră că Ploaia Solidă avea să încingă aerul – *tot* aerul, pe tot cuprinsul planetei. Când se încinge, aerul se dilată. Atmosfera avea o singură direcţie în care să se dilate: spre exterior, în spaţiu. Aşadar, slaba rezistenţă resimţită de Izzy din cauza rămăşiţelor de aer care mai existau la altitudinea ei obişnuită, de circa patru sute de kilometri, era sortită să se înrăutăţească pe măsură ce atmosfera se extindea în sus. Cât de fierbinte va deveni aerul, cât de mult se va dilata şi cât de puternică va fi rezistenţa, acestea erau întrebări de o importanţă colosală, care însă nu îşi puteau găsi răspunsul decât atunci când avea să înceapă într-adevăr Ploaia Solidă. După cum spunea Doob mereu, aruncarea Lunii în aer era un experiment care nu mai fusese încercat până atunci. Tot ce puteau face era să aştepte şi să observe. Adică exact ce făceau întruna de când începuse Ploaia Solidă. În tot

acest timp însă, Markus păruse preocupat de alte gânduri şi abia acum asimila ultimele rezultate.

Pentru Norul Arcă existau, desigur, planuri care să acopere diverse împrejurări. În cazul favorabil în care atmosfera nu se extindea foarte mult şi rezistenţa întâmpinată nu era prea puternică, nu aveau mare lucru de făcut. În cazul mai grav – şi se părea că aceasta era forma pe care tindea s-o capete experimentul – nu aveau altă soluţie decât să eleveze orbita tuturor navelor de care dispuneau – a lui Izzy însăşi şi a fiecărei arclete. Delta V-urile implicate nu erau foarte mari; 300 m/s ajungeau pentru urcarea pe o orbită aproape de două ori mai înaltă, care i-ar fi scos complet din zona periculoasă. Fiecare arcletă avea propriul ei motor şi o rezervă de propergol îndestulătoare pentru o asemenea manevră. În cazul lui Izzy, lucrurile erau ceva mai complicate. Dacă erau dispuşi să renunţe la Amalteea, puteau obţine destul de uşor 300 m/s. Dacă luau însă şi Amalteea cu ei, necesarul de propergol creştea enorm. Toate acestea fuseseră anticipate cu mult timp în urmă de cei care planificaseră misiunea. Aşa fusese imaginată de la bun început strategia Ejectare şi Fugă.

Ar fi deci simplu pentru arclete să scape de atmosfera tot mai densă abandonând-o pe Izzy, cel puţin pentru o perioadă, şi făcând saltul către o orbită superioară. Problemele lor cu rezistenţa atmosferică s-ar rezolva imediat. Dar dacă ar face asta şi-ar pierde capacitatea de a se adăposti în spatele Amalteei şi ar începe să sufere stricăciuni la impactul cu bolizii. Anvergura acelor stricăciuni depindea de grosimea pietrelor şi de viteza cu care se apropiau, dar şi de distribuţia mărimilor – o altă întrebare de importanţă colosală căreia nu i se putea da niciun răspuns înainte să înceapă propriu-zis Ploaia Solidă şi colectarea de date concrete.

Iar deocamdată datele erau prea firave ca să poată conduce la determinări ferme. Cu câteva excepţii spectaculoase, impacturile produse de bolizi avuseseră amploare mică şi produseseră puţine victime. Dar asta nu însemna că situaţia nu urma să se schimbe. Cerul Alb era un fenomen în continuă schimbare. Intensificarea explozivă a Ratei de Fragmentare a Bolizilor, care semnalase începerea fenomenului, nu se oprise. Distribuţia pe mărimi ale pietrelor şi parametrii orbitali aveau să se modifice în continuare timp de mii de ani. Se puteau observa

tendinţe şi se puteau face predicţii, dar dincolo de un anume prag era doar pură speculaţie.

În orice caz, Markus hotărâse să-şi încerce norocul cu manevra tactică pe care o executau acum. Dacă funcţiona şi dacă erau în stare să-l încetinească pe *Ymir* cât să se poată cupla la Izzy, atunci strategia Marea Călătorie devenea posibilă şi arcletele puteau urca la altitudini mai mari şi mai sigure, păstrându-se în acelaşi timp la adăpostul metalului din Amalteea şi al gheţii lui *Ymir.*

Unica parte a planului la care Markus nu părea să se fi gândit până acum era aceea în care atmosfera se extindea prea mult.

Adevărul era că, nici dacă *s-ar fi gândit,* n-ar fi contat. Decizia crucială fusese luată şi pusă în aplicare cu săptămâni în urmă de Sean Probst, când stabilise cursul către L1 şi executase aprinderea care îl plasase pe *Ymir* pe traiectoria actuală. Aceasta era o elipsă cu perigeul foarte jos. Din punct de vedere al astrodinamicii, era o idee întemeiată, deoarece în acel punct acţiunea motorului cu aburi era maximă – locul acela era o alegere firească pentru aprinderea motorului şi realizarea unei tranziţii către o orbită circulară joasă care să corespundă cu cea a lui Izzy. Dar poate că Sean, bolnav şi epuizat după odiseea lui de doi ani, izolat de cele mai recente informaţii ştiinţifice din cauza defectării radioului, scăpase din vedere expansiunea atmosferei când îşi făcuse calculele.

— Noi ce facem, intrăm? întrebă Viaceslav.

Era un eufemism politicos pentru scenariul în care *Ymir* se afunda atât de tare şi încetinea atât de mult, încât se mistuia şi devenea la rândul său o simplă dungă de lumină albastră pe fundalul scânteietor al pirosferei.

— Cred că mai degrabă sărim, răspunse Markus.

Însemnând că *Ymir* putea să ricoşeze din atmosferă ca o piatră netedă care traversează iazul abia atingându-i suprafaţa.

— Cu rezultate imprevizibile. Dar n-am de unde să ştiu sigur. Nu spun decât că misiunea asta n-are să respecte planul pe care l-a gândit Sean. O să fie altceva. Poate ceva mai incitant.

•

Anticipând probabilitatea în care Camila ar fi fost în alertă – deja supravieţuise unei prime încercări –, trăgătorul se ghemuise în spatele autobuzului ei şcolar, ţinându-şi pregătită puşca de vânătoare cu ţeavă scurtă, şi o aştepta să iasă. O fâşie

îngustă de pavaj se întindea de la uşa laterală a vehiculului până la intrarea în şcoala Camilei, ceea ce nu-i lăsa bărbatului prea multă marjă de eroare. Nu mai aşteptă şi ţâşni la vedere în timp ce Camila abia cobora în stradă; păşind pe treapta de sub uşă, şi-ar fi putut agăţa piciorul în tivul de la burqa, aşa că era nevoită să calce încet şi cu grijă. Întârzierea îi salvă viaţa Camilei. Avertizată de o profesoară care stătea în dreptul intrării în clădire, se întoarse în autobuz, iar focul de armă, în loc s-o nimerească în plină figură, îi ară partea stângă a maxilarului, smulgându-i unsprezece dinţi, sfâşiindu-i o bună parte din obraz şi producându-i vătămări grave la osatura feţei. Câţiva chirurgi din Karachi şi ulterior din Londra îi salvaseră cea mai mare parte a funcţionalităţii limbii, îi reconstruiseră mandibula din bucăţi de os prelevat din pelvis şi îi aranjaseră un set de dinţi artificiali. După un turneu mondial de strângere de fonduri pentru educaţia fetelor din Afghanistan şi din regiunile tribale ale Pakistanului, Camilei i se acordase azil permanent în Olanda. Nişte chirurgi plastici olandezi, finanţaţi prin donaţii caritabile din toată lumea, se apucaseră să-i repare cicatricele din punct de vedere estetic. Era un proiect pe termen lung, care se întrerupsese când Camila fusese selecţionată printre olandezii care candidau la locuri în Norul Arcă. Nimeni nu credea că era un rezultat aleator al Tragerii la Sorţi. Era evident că autorităţile olandeze măsluiseră toată treaba, având grijă ca ea să fie printre aleşi, ca reacţie critică la faptul că unele ţări musulmane conservatoare refuzaseră să nominalizeze arconauţi de sex feminin dacă nu primeau asigurări că acestea aveau să locuiască într-un purdah[33] orbital. Camila servea perfect acestui scop simbolic pentru că nu adoptase moda occidentală. Continua să se îmbrace conservator şi purta eşarfă pe cap şi văl pe faţă. Se sfia totuşi să explice dacă scopul vălului facial era supunerea faţă de cerinţele religiei sau ascunderea aspectului desfigurat. Şi-l îndepărtase de câteva ori ca să-şi afişeze cicatricele în faţa camerelor de televiziune, iar la dineul de la Casa Albă îşi făcuse apariţia neacoperită, conform înţelegerii prealabile cu gazda, preşedinta Statelor Unite.

Neaşteptata sosire a Juliei în Norul Arcă dusese prin urmare la

[33] Purdah: practică socială şi religioasă din unele ţări musulmane care presupune izolarea femeilor de bărbaţi prin mijloace fizice (ziduri, perdele, văluri, haine complet acoperitoare).

reîntâlnirea ex-preşedintei în vârstă de patruzeci şi patru de ani cu refugiata de optsprezece ani. Având în vedere circumstanţele, nu se putea spune că era o regăsire fericită, nici măcar satisfăcătoare. Este însă în firea lucrurilor ca unii oameni pur şi simplu să se înţeleagă bine între ei. Lucru care se văzuse cu ochiul liber în timpul dineului de la Casa Albă şi se vedea la fel de clar şi acum, la domiciliul Camilei din Arcleta 174, în care sfârşise prin a fi cazată şi Julia după ce îşi revenise de pe urma zborului plin de evenimente şi fusese supusă unui scurt instructaj de bază referitor la locuirea în spaţiu.

Arcleta 174 făcea parte dintr-o heptadă, un ciorchine de şapte arclete conectate la o osatură hexagonală; ea şi alte cinci arclete o înconjurau pe a şaptea, care era poziţionată în mijlocul hexagonului şi servea drept cameră comună accesibilă non-stop şi zonă de lucru pentru locuitorii celorlalte şase arclete. Câte patru-cinci oameni fuseseră repartizaţi în fiecare dintre cele şase şi încă doi fuseseră înghesuiţi în mici cabine particulare la capătul dinspre sala cazanelor al arcletei centrale, astfel încât populaţia totală a heptadei, incluzând-o pe Julia, se ridica la douăzeci şi nouă. Apoi crescu la treizeci când Spencer Grindstaff reuşi să prindă o cursă cu un Vifler care aducea o piesă de schimb şi un tehnician din Izzy pentru remedierea unei probleme la unul dintre propulsoarele arcletei. Tehnicianul se întoarse în Izzy când îşi termină treaba, dar Spencer rămase şi reuşi, cu vorba bună, să obţină o cuşetă în Arcleta 215. Arcletele dintr-un grup tindeau cu timpul spre segregarea bazată pe sex, pe măsură ce populaţiile se aranjau pe categorii; 215, care era predominant masculină, funcţiona în acelaşi schimb cu 174, care era integral feminină. Amândouă funcţionau în schimbul doi, care, din motive devenite între timp pur istorice, se conforma tendinţelor culturale americane. Dormeau de la punct 8 până la punct 16. Primul schimb era asiatic, iar al treilea era european. Nuanţele culturale se perpetuau în alimentaţie: izurile calde care îţi umpleau nările când intrai în spaţiul comun la prima oră a „dimineţii”, gusturile pe care te puteai aştepta să le savurezi „seara”. Din moment ce hrana spaţială era lipsită de varietate, se punea accentul în general pe mirodenii. Cei din schimbul doi îşi aveau sticluţele lor cu sos Tabasco, cei din primul schimb aveau pacheţele de plastic cu pudră de curry şi aşa mai departe.

„Înfrăţirea” era termenul folosit de arcotecţi pentru a desemna această grupare a arcletelor în formaţii de câte trei sau şapte: triade şi heptade. Ajuta la simplificarea muncii Parambulatorului prin reducerea numărului total de obiecte separate ale căror traiectorii trebuiau urmărite. Le oferea arcletarilor mai mult spaţiu de locuit şi asigura un anumit grad de redundanţă pentru cazul în care i-ar fi nimerit vreun bolid. Însă oamenilor nu le plăcea niciodată să formeze grupuri mai mari de şapte.

— Spencer, sunt perfect conştientă că mă depăşeşte chestiunea asta, spuse Julia, dar nu pricep limita asta superioară de şapte. La primele informări am fost asigurată că orice număr de arclete ar putea, în principiu, să se înfrăţească. Mi se pare arbitrar să-l limitezi la şapte. Asta sugerează că s-ar putea să fie vorba de nişte interese ascunse.

— O clipă, vă rog, doamnă preşedintă, spuse Spencer, ale cărui degete umblau întruna pe tastatură.

— Zău că n-ar trebui să mi te adresezi aşa, i-o întoarse Julia, deşi pe un ton indulgent.

Spencer izbi sănătos în tasta Enter a laptopului său, apoi îşi îndreptă puţin spatele şi îşi aranjă ochelarii. Pupilele i se mişcau rapid urmărind diferite zone de pe ecran. Apoi ridică privirea şi declară, pe un ton mai limpede:

— Gata, s-a oprit totul.

— Supravegherea, adică.

— Reţeaua de Conştientizare Situaţională, o corectă el, făcându-i cu ochiul.

— Supraveghere, pentru tine, pentru mine. Parcă aş locui la Casa Albă a lui Nixon. E o aluzie la ceva de pe vremuri. Tu n-ai cum să-nţelegi. Acuma, unde rămăsesem?

Camila ştia. Nu-şi luase ochii de la Julia în tot acest timp; era mereu pe fază.

— La interesele ascunse în spatele limitei de şapte arclete?

— Da, mulţumesc, Camila. Eu nu pun botul la argumentele lor. Mi se pare mai degrabă o metodă de fragmentare a populaţiei. Îi împiedică pe arcletari să-şi coaguleze propria lor formă de guvernare – o guvernare care ar putea servi drept contragreutate sănătoasă şi oportună la dominaţia centristă a structurii de putere din Izzy. Apropo de asta, Spencer, aş vrea să-ţi spun cât de mult apreciez munca pe care ai depus-o

pentru... *coordonarea* lucrurilor... pe frontul IT. Ca şi adineauri. Ne-ai dat libertatea să discutăm între noi fără să ne înregistreze MCS fiecare cuvânt şi fiecare gest.

Spencer dădu din cap cu un aer care sugera: „asta mi-e meseria”.

Era punct 18, începutul zilei de lucru pentru cei din schimbul doi. Se aflau în Arcleta 215, căminul lui Spencer, împreună cu alţi trei bărbaţi şi o femeie. Ceilalţi plecaseră să ia micul dejun în zona comună, să facă mişcare sau să lucreze. Spencer, Julia şi Camila aveau un musafir: Zeke Petersen, care ajunsese acolo în costumul spaţial şi încă mai avea pe el învelitoarea termică. Părea cam nerăbdător. Simţindu-i surescitarea, Julia se întoarse către el zâmbitoare.

— Maior Petersen, spuse ea, ce bine că ai reuşit să vii. Deşi sunt nouă pe-aici, am înţeles câte ceva despre cât de dificil e să treci pe la cineva pur şi simplu ca să-i dai bună ziua, cum s-ar spune.

— Ei, practic vorbind, nu mai sunt maior, că dac-ar fi aşa ar însemna că mai există armată, spuse Zeke, dar dacă e să folosim titulaturi dispărute doar aşa, ca formă de politeţe, atunci vă mulţumesc pentru ospitalitate, doamnă preşedintă.

Doamna preşedintă analiză puţin cuvintele lui, fără a fi convinsă că-i plăceau. Neliniştit din cauza tăcerii ei, Zeke continuă:

— Vă cer iertare în avans că n-am să pot sta prea mult. Mă aflu aici cu o treabă anume şi imediat ce termin trebuie să plec mai departe.

— În inspecţie în Arcleta 174, să cauţi posibile daune produse de microbolizi, spuse Julia.

— Da, să trăiţi.

— Eu am cerut asta, ieri. Aş fi putut să jur c-am auzit un dangăt puternic. M-a speriat de moarte. Dar s-ar părea că nu-i nicio avarie. Şi, pe măsură ce trece timpul, mă tot întreb dacă nu mi s-a părut mie. Spaţiul e un mediu gălăgios. Nu mă aşteptam la aşa ceva. Propulsoarele fac o mulţime de zgomot când pornesc. Poate doar asta să fi fost, nimic altceva. Ar fi teribil de jenant pentru mine să te fi chemat atâta drum fără niciun motiv.

— Să mă fi chemat? întrebă Zeke, uşor confuz. Sistemul de Raportare a Incidentelor e o coadă de aşteptare automată,

misiunile se repartizează aleatoriu.

Julia schimbă o privire maliţioasă cu Spencer.

— Tu şi Spencer sunteţi împreună în Izzy de mai bine de doi ani, spuse ea. Sunt convinsă c-ai ajuns să-i apreciezi aptitudinile – ca şi mine, de altfel.

Zeke păru cam îngrijorat.

— Deci ai intrat şi-ai manipulat şirul?

— Obiceiurile vechi nu se uită uşor, comentă Julia. Sunt obişnuită să lucrez cu oameni pe care îi cunosc şi-n care am încredere. Dacă e necesară o inspecţie la arcleta mea şi trebuie s-o facă cineva, atunci de ce să nu fie acel cineva o persoană cu care m-am mai întâlnit la viaţa mea? Din moment ce misiunile se repartizează aleatoriu, cum spuneai, ai putea foarte bine să fii chiar tu.

— Mă rog, spuse Zeke, dacă puneţi problema aşa, doamnă preşedintă, mă bucur că am ocazia să mai stăm de vorbă câteva minute. Vreau doar să zic că oricum va trebui să fac o inspecţie completă, ca să putem să clasăm raportul.

— Sigur că da, şi fac pariu c-o să meargă repede, spuse Julia, făcând cu ochiul. Zeke, tu faci parte din Populaţia Generală, nu-i aşa?

— Bineînţeles, răspunse el. Ca membru în echipajul iniţial al SSI, e firesc...

Dar apoi privirea îi alunecă în direcţia lui Spencer şi fraza îi rămase în aer.

Julia zâmbi.

— S-a ivit o chestiune mai dificilă şi cel mai bine ar fi să ne ocupăm de ea într-o deplină transparenţă. Cu toate că era un membru vechi şi de nădejde al echipajului SSI, Spencer a fost îndepărtat din rândurile Populaţiei Generale şi retrogradat la statutul de arcletar.

— Eu n-aş vedea-o ca pe o retrogradare, începu Zeke.

Julia îl reduse la tăcere fluturând dispreţuitor din degete. Se vedea că aveau manichiura făcută. Camila era cea care îi făcea unghiile.

— Ştim cu toţii c-a fost o retrogradare. Markus i-a făcut figura asta lui Spencer când a primit ştirea despre Bila Opt şi-a-nţeles ce urmează. O, da, am fost pusă la curent cu toate planurile minuţioase pe care le-a pus Markus în mişcare când a aflat noutatea de la iubiţica lui, foarte convenabil pentru el. De-ar fi

ajuns vestea şi la noi, la Casa Albă, nu ştiu cum aş fi reacţionat –, dar eram ocupaţi să protejăm Kourou şi să-l sprijinim pe Markus cu toată priceperea noastră. Spencer, aici de faţă, după ce-a petrecut răbdător atâţia ani în serviciu, a fost înlocuit de puştiul ăla hacker...

— Steve Lake? întrebă Zeke.

Julia aruncă o privire iute spre Camila, care încuviinţă în tăcere.

— Da, răspunse Julia, Steve Lake. Presupun că-i destul de inteligent, dar evident că n-are cum să rivalizeze cu Spencer.

— Dar *sunt* rivali? întrebă Zeke.

— Într-un anume sens, da, când noi, arcletarii, suntem expuşi ochiului atoatevăzător al ReCoS, iar ăstora din PopGen li se permite să aibă un simulacru de intimitate.

— Depinde unde anume te afli în staţia spaţială, începu Zeke, dar îşi lăsă replica în suspensie.

— N-am de unde să ştiu, că prea puţin timp mi s-a permis să stau acolo. Ah, cunosc justificările oficiale. N-am calificarea necesară ca să fac parte din PopGen. Prin eliminare, rezultă că sunt o arcletară. Foarte bine. Dar asta nu înseamnă că nu pot să-mi păstrez un anumit nivel de relaţionare socială cu prieteni vechi care au astfel de privilegii.

Julia se aplecă puţin spre Zeke şi îl strânse scurt de mână.

— Negreşit, spuse Zeke, şi cred că, odată cu trecerea timpului, aceste două populaţii vor înceta să se mai considere grupuri separate.

— Ştiu că asta e teza oficială, spuse Julia, amuzată.

— Dar majoritatea acestor interacţiuni sociale n-o să se desfăşoare prin vizite în carne şi oase.

— Aşa am auzit. În cazul ăsta, e greu de imaginat cum vor fuziona populaţiile.

— Cea mai mare parte se va petrece prin Spacebook, prin Scape şi aşa mai departe, continuă Zeke, referindu-se la versiunile din Norul Arcă ale popularelor aplicaţii de comunicare prin Internet. Cel puţin până...

— Până ne ridicăm toţi la cer şi trăim acolo fericiţi într-o mare Arcă a prieteniei, îl întrerupse Julia. Zeke, tu cunoşti operaţiunile spaţiale mai bine decât oricine. Ce părere ai despre strategia pe care ne-o bagă pe gât Markus? Marea Călătorie? Până şi numele ei, nu-i aşa, sugerează cumva... nu ştiu ce.

Schimbă o privire cu Camila, care chicoti la remarca ei spirituală.

Zeke privi în jur.

— N-ai de ce să-ţi faci griji din cauza asta, îl asigură Julia.

— Din ce cauză?

— Din cauza reţelei de supraveghere a lui Markus.

— ReCoS? Nu-mi făceam griji din cauza ei, protestă Zeke. Mă gândeam doar.

— La ce, rogu-te? Maior Petersen, lăsând gluma la o parte, chiar sunt nerăbdătoare să-ţi aud opiniile de expert.

— Sincer să fiu, mă gândeam la cât de subţiri sunt pereţii acestei carcase presurizate. Ieri, când aţi anunţat impactul cu bolidul, aveaţi o voce destul de speriată – am ascultat mesajul. Păi, şi aveaţi *toate motivele* să fii speriată. Cu asta mă ocup eu în prezent – ies în spaţiu şi inspectez craterele astea, mai mari sau mai mici, care se tot adună pe instalaţiile noastre. Nu-i de glumă. Dacă Markus întrevede o ocazie ca să ne ridicăm la cer, cum spuneţi dumneavoastră, la adăpostul Amalteei, păi, cred că merită să-ncercăm.

— O să ne apere Amalteea de atmosfera din ce în ce mai groasă? Camila mi-a tot citit rapoartele tehnice, pe care Spencer a fost atât de amabil să le descarce de pe server. Din ce spune ea, situaţia e destul de gravă.

— Expansiunea atmosferei? E al naibii de gravă, confirmă Zeke. Dar coeficientul balistic al lui Izzy, cu Amalteea ataşată, e uriaş. Poate să-şi taie drum printr-un aer destul de dens, iar roca o să absoarbă toată căldura. Şi arcletele pot să vină în urma ei, în siaj, ca bicicliştii care se înşiră în spatele camionului.

— Toate arcletele?

Zeke înghiţi în sec.

— Nu. Arcul undei care se creează nu e suficient de mare ca să adăpostească toate arcletele. Asta dacă nu se strâng într-o formaţie de zbor atât de strâmtă, de s-o ia razna Parambulatorul.

— Asta-i partea pe care n-o înţeleg din planul lui Markus, spuse Julia. Ce-ar trebui să se întâmple cu toate arcletele care nu-şi permit privilegiul de-a se cuibări în siajul Amalteei?

— Nu cunosc toate detaliile planului, spuse Zeke. E flexibil.

— Adică nu-i un plan adevărat, remarcă Julia.

— Depinde de momentul când o să se-ntoarcă *Ymir.* De starea

în care o să fie. De câtă gheaţă o să aibă. Atunci o să facem un plan.

— Şi asta va fi o procedură dictatorială? În condiţiile... cum s-o chema... alea cu legea marţială?

— PSPAS, interveni Camila.

Zeke ridică din umeri.

— Nu cred că Markus are de gând s-o supună la vot. Va face şedinţă cu grupul lui de experţi şi vor hotărî ei.

— La ce să mai piardă vremea consultându-se cu grupul de experţi? întrebă Julia, de parcă era vorba de o idee nouă şi fascinantă.

— Ca să privească problema din perspective diferite... să se asigure că nu le scapă nimic.

— Din grupul ăsta de experţi fac parte şi arcletari, sau se presupune că trebuie să-i acceptăm umili verdictul?

Zeke rămase perplex. Dacă ar fi avut cum să se întoarcă şi să revadă conversaţia de la început, şi-ar fi dat seama că fusese lucrat cu iscusinţă. În lipsa unei asemenea perspective, pentru moment nu mai avea replică.

Nu era cazul Juliei.

— Întreb doar fiindcă am ajuns să cunosc o mulţime de arcletari. Nici n-am altă treabă. N-am îndatoriri. N-am competenţe utile. Am remarcat că mulţi dintre ei tânjesc după puţină companie. E o nevoie firească a oamenilor, la fel ca somnul şi mişcarea. Aşa că stau de vorbă cu ei – în persoană aici, în mica noastră heptadă, sau prin canalele pe care le-ai menţionat, Spacebook şi Scape. Acestor tineri li se pare o noutate absolută să converseze cu o fostă preşedintă singură şi plictisită. Ce vreau să spun cu asta, maior Petersen, este că sistemul nostru a funcţionat. Tragerea la Sorţi şi taberele de antrenament au produs cea mai strălucită selecţie de tineri talentaţi pe care am avut vreodată privilegiul să-i întâlnesc. Debordează de energie şi de idei. Două resurse foarte rare în universul nostru la momentul de faţă – mai rare decât apa, mai rare decât spaţiul de locuit. Prin urmare, consider că ar fi păcat dacă energia lor ar fi irosită şi ideile lor n-ar fi luate în considerare în şedinţa cine ştie căror inşi adunaţi de Markus în vreo cameră plină de fum ca să-şi pună planul la cale – presupunând că va supravieţui după iniţiativa asta, care-mi pare cam nesăbuită.

•

Echipajul ambarcaţiunii *James Caird* folosise astronavigaţia pentru a se orienta în călătoria de sute de leghe pe ape agitate de furtună, până pe coasta insulei Georgia de Sud. Echipajul din *New Caird* trebuia să procedeze asemănător. Pentru ei era mai simplu. Navigatorul de pe *James Caird* nu avea altă soluţie decât să aştepte câte o spărtură în pătura de nori omniprezentă şi să fure câte o observaţie de câte ori putea, comparând-o cu cronometrul mecanic care, spera el, continua să măsoare timpul cu acurateţe. *New Caird* avea ceasuri mai performante şi vedere mai bună asupra cerului. În loc de sextant, aveau un dispozitiv care consta dintr-o lentilă cu unghi larg şi un senzor de imagine cu rezoluţie înaltă, care putea identifica direcţia în care era îndreptat doar comparând ceea ce vedea cu o bază de date astronomică pe care o avea stocată în memorie. Aşa că ştiau cu precizie ce orientare aveau în spaţiu şi cum se schimba acea orientare odată cu înaintarea giganticului ciob de gheaţă de care erau ataşaţi prin matematica inexorabilă a lungii sale elipse. Datorită acestui fapt, combinat cu măsurarea directă a poziţiei Pământului, Markus putea să calculeze parametrii orbitei lor şi să aprecieze, cu o precizie tot mai mare de fiecare dată când lua din nou cifrele la verificat, cât de mult trebuiau să coboare. De fiecare dată când Izzy se afla de aceeaşi parte a planetei ca şi ei, adică în jumătate din timp, aveau posibilitatea de a obţine pentru Doob cele mai recente cifre privind expansiunea atmosferei.

Odată ce se combinau aceste două seturi de cifre, mecanica newtoniană pură începea să se destrame. Deoarece în calculul tradiţional al traiectoriei unui vehicul spaţial nu se lua în considerare nicio atmosferă şi niciun fel de forţe externe cauzate de prezenţa ei. Dar acum nu mai încăpea îndoială că *Ymir* avea să coboare suficient cât să atingă marginea atmosferei. Asta însemna că avea să întâmpine cel puţin o vagă rezistenţă care să-l devieze de la cursul stabilit de Sean Probst. Într-o asemenea situaţie, rezistenţa nu era prea greu de calculat. Se putea estima efectul ei asupra cursului lor. Dar, din cauză că ciobul de gheaţă nu era un corp simetric, care să înainteze drept, ea avea să genereze şi un anume grad de înălţare. Nu prea mare – nimic asemănător cu comportarea unei aripi de avion –, dar reală. Dacă înălţarea se producea în direcţia

greşită, *Ymir* vira în jos, ca un avion lovit care cade în spirala morţii. Dar dacă o puteau orienta în sus, le-ar uşura traversarea, împingându-i mai departe de Pământ, la o altitudine unde aerul era mai rarefiat. Acolo ar pierde beneficiul înălţării şi ar aluneca din nou în jos, dar, pe măsură ce aerul ar deveni mai dens, înălţarea s-ar relua şi i-ar împinge înapoi la înălţime. Probabil ar ricoşa de câteva ori în afara atmosferei în cursul acelei jumătăţi de oră haotice în care ar înconjura planeta sub acţiunea efectului de praştie. Rezultatele s-ar fi dovedit greu de anticipat chiar dacă *Ymir* ar fi fost un vehicul tradiţional, cu formă fixă şi regulată. Dar ciobul era neregulat. Nu aveau timp să-l măsoare şi să introducă datele într-un simulator aerodinamic, prin urmare nu puteau decât să-şi dea cu presupusul despre câtă înălţare avea să producă. Iar când partea din faţă şi cea inferioară vor începe să despice aerul – chiar şi un aer atât de rarefiat, încât practic nu putea fi deosebit de vid –, ţurţurele se va încinge. Se vor ridica aburi din el, producând o cantitate oarecare de propulsie verticală, iar forma i se va modifica. Aşadar, chiar dacă ar reuşi să simuleze aerodinamica ciobului, înălţarea sa şi rezistenţa pe care ar întâmpina-o, n-ar dura mult până când cifrele acelea să devină eronate, la prima întâlnire cu pătura superioară de aer.

În comparaţie cu toate aceste complicaţii, faptul că *Ymir* urma să zboare cu spatele, propulsat la viteză maximă de un sistem nuclear experimental şi defect pe deasupra, părea un simplu detaliu.

Confruntat cu atât de mulţi factori imprevizibili, un proiect de inginerie aerospaţială bine administrat ar fi impus oprirea tuturor lucrărilor şi petrecerea câtorva ani de analiză a problemei până la cele mai fine detalii, expunând bucăţi de gheaţă la rafalele din tunelul de vânt hipersonic, construind simulări şi imaginând posibile strategii alternative. Dar, la momentul în care Markus ajunse să înţeleagă imaginea generală a problemei, mai aveau douăzeci şi patru de ore până la perigeu. Pământul ca o mandarină crescuse până la dimensiunile unei portocale. Nicio putere generată de fiinţele omeneşti nu-l mai putea împiedica pe *Ymir* să treacă pe lângă planetă şi să-i răzuie atmosfera. Nici măcar nu puteau să abandoneze. *New Caird,* detaşat de *Ymir,* nu avea în rezervoare suficient propergol pentru o modificare substanţială a cursului,

deci tot ar fi sfârşit prin a urma aceeaşi traiectorie. Aşa că Markus încercă să deducă un unghi de atac care să le fie favorabil – orientarea pe care s-o adopte *Ymir* în raport cu atmosfera – şi iniţie un program de aprinderi ale propulsoarelor care, pe durata unei jumătăţi de zile, roti ciobul mătăhălos până în poziţia pe care o considera el cea mai bună.

„Pupa" lui *Ymir* era orientată acum în direcţia în care înaintau, cu gura uriaşă a efuzorului căscându-se înainte, astfel încât să poată realiza indispensabila aprindere pentru frânare. Dar acum nava era răsucită în jurul axei lungi în aşa fel, încât *New Caird,* încă andocat în apropierea „prorei" şi proiectându-se aproximativ perpendicular pe lateralul ciobului, se afla la zenit. Ca atare, în timpul trecerii prin atmosfera superioară, imaginea Pământului de dedesubt avea să-i fie blocată de *Ymir,* ajutajul reactiv fiind orientat „în sus", către stele. Pornirea motorului ar tinde, prin urmare, să rotească prora în jos şi pupa în sus, ţinută de zbor care probabil ar accentua înălţarea şi l-ar ajuta pe *Ymir* să scape de necaz. În cazul în care ciobul se rostogolea în cealaltă direcţie, putea ajunge într-o poziţie care să genereze mult mai multă rezistenţă şi mai puţină înălţare, trăgând tot atelajul în jos, în atmosferă. Realitatea era că *New Caird* fusese redus la statutul unui mic propulsor pentru controlul asietei. Un propulsor care putea să împingă într-o singură direcţie, de aceea Markus alesese direcţia cu cea mai mare probabilitate de a le fi utilă în caz că lucrurile o luau razna. Viaceslav urma să ocupe fotoliul de pilotaj al lui *New Caird,* de unde se putea bucura de vederea îngustată a unei bucăţi de gheaţă murdare, în vârstă de cinci miliarde de ani, la un braţ distanţă în faţa lui. Trebuia să aştepte o instrucţiune verbală de la Markus, instalat în camera de comandă din *Ymir,* ca să aprindă propulsia principală a lui *New Caird* în caz de nevoie.

Toate acestea reprezentau un simplu zgomot de fond pentru Dinah, care era complet absorbită de coordonarea muncii roboţilor. Numărul Naţilor se ridica la câteva zeci de mii. Nu se putea dialoga cu ei decât colectiv, sub formă de roiuri. Încercarea de a le vorbi şi de a-i controla unul câte unul, chiar dacă era posibilă în teorie, ar fi fost o risipă de forţe inutilă. Însărcinarea lor generală era să modeleze ciobul.

Un roi avea de lucru pe suprafaţa interioară a clopotului efuzorului. La momentul acela, toţi roboţii din roi erau afară, la

capătul posterior al ciobului, scăldându-se în razele soarelui ca să-şi împrospăteze rezervele interne de energie. La semnalul lui Dinah, toţi se adunau pe buza circulară a efuzorului, coborau în clopot şi se răspândeau pentru a se ocupa de remodelarea lui după nevoie cât timp motorul era pornit. Funcţionau pe baza unui program dezvoltat şi ajustat de Larz. Aşa că, practic, Dinah nu avea altceva de făcut decât să-i pornească.

La rândul său, cel mai mic dintre cele trei roiuri se afla în interiorul silozurilor de gheaţă, rulând programul lui Larz de ţinere a pietrelor departe de burghie. Lucrând în beznă, roiul acesta trebuia să soarbă energie de la robinetele de curent pe care le instalase echipajul lui *Ymir* tocmai cu acest scop.

Însă cel mai mare dintre cele trei roiuri era responsabil cu sculptarea pe interior a marelui ciob pe măsură ce era scobit cu burghiele. Până la finalul călătoriei către Izzy, cea mai mare parte din gheaţă va fi fost încărcată în silozuri şi expulzată prin efuzor, lăsând în urmă o carcasă scobită, cu doar atâta structură interioară cât să ţină reactorul la locul lui şi să păstreze un simulacru de clopot la capătul efuzorului. Părea o nebunie, dar nu era chiar aşa, din două motive. Mai întâi, minerii făceau astfel de lucruri din vremuri imemoriale. Nu se mulţumeau să golească munţii pe dinăuntru, fiindcă asta ar fi dus la prăbuşirea lor. Sculptau munţii transformându-i în sisteme arhitecturale cu structură rezistentă, dotate cu pilaştri, arce şi arcade. Aici era la fel, doar că materialul era gheaţa şi, în general, forţele care acţionau nu erau atât de mari. În al doilea rând, cea mai mare parte din interiorul ciobului avea prea puţină importanţă din punct de vedere al structurii de rezistenţă. Nu degeaba avioanele şi maşinile de curse aveau carcase goale – numai piele, niciun os. Majoritatea forţelor structurale se transmiteau natural prin stratul exterior al vehiculului, deci acolo era locul optim în care să plasezi rezistenţa. O rezistenţă suficientă la exterior făcea posibilă golirea interiorului.

Desigur, gheaţa nu era cel mai potrivit material de lucru. Era sfărâmicioasă. Dar expediţia *Ymir* pornise la drum încărcată cu o provizie serioasă de corzi de plastic ultrarezistente, plasă, material textil şi fibre libere. Iar în cele câteva luni de călătorie de la Grigg-Skjellerup până aici, roboţii lui Larz lucraseră neîntrerupt la transformarea gheţii în pykret. Acel strat exterior care părea a fi gheaţă neagră nu mai era gheaţă propriu-zisă, ci

un material sintetic cu proprietăţi structurale mult mai bune. Îngheţat, putea opri gloanţele. Topit şi strecurat, se separa în apă, fibre artificiale şi mizerie neagră de pe la începuturile sistemului solar. În orice caz, roboţii mai mari – Cratori şi Ofizi –, în sarcina cărora cădea în cea mai mare parte îndepărtarea materialului greu din interior, puteau să râcâie până la câţiva metri distanţă de exterior fără să compromită structura lui *Ymir.* Era responsabilitatea celui de-al treilea roi de Naţi să facă curăţenie după ei şi să întreţină pilaştrii şi reţelele din interior, care trebuiau să ţină reactorul şi silozurile suspendate în centrul ciobului găunos. Acest algoritm de sculptură în gheaţă pe bază de roiuri era invenţia lui Larz, şi avusese la dispoziţie doi ani în care să şi-o perfecţioneze, dar acum era în sarcina lui Dinah, care avea multe de învăţat până să-şi asume întreaga responsabilitate pentru el.

Depăşiţi numeric de Naţi, dar responsabili cu deplasarea unui tonaj de gheaţă mai mare, erau cei în jur de o sută de Cratori şi Ofizi, majoritatea staţionaţi acum în aşteptare în jurul structurii interioare a ciobului. Cei mai mulţi erau roboţi buni la toate, cu ceva mărunţişuri adăugate ca să-i facă buni la deplasarea pe gheaţă, dar mai erau şi şase maşinării demne de un film horror: Cratori supradimensionaţi, având ferăstraie electrice dotate cu scafe, făcute să deplaseze în viteză o mulţime de gheaţă. Erau atât de buni la ceea ce făceau, încât aveau tendinţa de a distruge mediul înconjurător, aşa că era necesar să fie mutaţi frecvent. Fiecare dintre ei trebuia urmat peste tot de un anturaj de roboţi mai mici care să cureţe în urma lui, să-l ia de acolo şi să-l ancoreze în altă parte.

În teorie, totul era doar un program complex de computer care, odată executat, trebuia să ducă la transformarea lină a dealului de gheaţă compactă în ceva asemănător cu o alună de pădure fără miez: o găoace tare, plină de ciupituri, cu un sistem intern organic de coaste, vene şi reţele. Ca orice alt program de computer, era posibil să ruleze perfect când îl pornea Dinah. Dar la fel de bine putea s-o ia la vale, poate într-un fel care să nu sară în ochi la început. Deci conştientizarea situaţională avea să constituie o parte importantă din munca ei. Oricât de interesant ar fi fost să se uite pe fereastră şi să contemple Pământul vâjâind cu aproape treizeci şi nouă de mii de kilometri la oră, trebuia să-şi vadă de treaba ei, să cearnă un vuiet de semnale

slabe şi ambigue în căutarea indiciilor că era ceva anapoda. Îi plăcea să-şi închipuie că poate zilele din copilărie petrecute într-o tabără de minerit, stând în faţa unei console radio şi încercând să prindă semnale Morse de departe, prin pătura de zgomot static şi interferenţe, o pregătiseră într-un fel pentru ceea ce făcea acum.

•

După câteva minute de conversaţie prin Scape cu J.B.F., Doob îşi dădu seama că în urmă cu doi ani îşi făcuse treaba mult prea bine.

Se dusese la întâlnirea aceea de la Camp David cu misiunea de-a o face pe preşedintă să înţeleagă fărâmiţarea exponenţială a Lunii, care avea să şteargă orice urmă de viaţă de pe faţa Pământului. Punându-şi masca de Duc Dubois, inventase sintagmele Cerul Alb şi Ploaia Solidă ca nume de cod uşor de înţeles ale unor fenomene care, la drept vorbind, erau mult mai complicate. Doctorul Harris îşi dorea acum ca răposatul Doc Dubois să nu fi deschis niciodată gura aia a lui mare.

Se afla într-o zonă a Fermei care, de la plecarea lui *New Caird,* ajunsese să semene cu perimetrul de încălzire de la stadion, unde se adunau să piardă vremea el, Konrad şi alţi câţiva experţi în astrofizică. Ferma fusese dotată de la bun început cu ceva asemănător unei cantine studenţeşti, unde lumea se aduna în bisericuţe şi stătea în anumite zone, iar opţiunile acestea se consolidaseră în timp, devenind parte dintr-un cod de proceduri nescris al lui Izzy. În ziua aceea, Doob şi ceilalţi scoseseră la imprimantă grafice şi diagrame reprezentând, în forme mai mult sau mai puţin abstracte, tot ce cunoşteau ei despre evoluţia în plină desfăşurare a norului de resturi lunare şi despre ceea ce ar putea reprezenta el pentru viitorul Norului Arcă. Cheltuiala de hârtie şi tuş pentru imprimantă era cam extravagantă. Fiinţele umane de peste două generaţii, dacă era să mai supravieţuiască cineva, se vor uita la mormanul acela de documente cu o combinaţie de uluire şi dezgust. Fiindcă hârtia avea să fie foarte rară la momentul acela, iar ei vor privi folosirea ei în asemenea scopuri cam la fel cum priviseră americanii secolului al XXI-lea folosirea grăsimii de balenă albastră pentru alimentarea iluminatului stradal.

Dar apoi viaţa va deveni mai bună, păduri de arbori modificaţi genetic vor creşte în vaste colonii spaţiale rotitoare, va fi hârtie

din belşug, iar fărâmele acestea jalnice şi îngălbenite vor fi expuse într-un muzeu, ca dovadă a privaţiunilor îndurate de arcletari.

Asta presupunând că n-o dădeau în bară. Adică exact subiectul acestei conversaţii prin Scape cu Julia, care plutea în arcleta ei. Părea să se fi obişnuit cu lipsa gravitaţiei; îşi dăduse seama cum să-şi ţină părul pe lângă cap, rotunjimea feţei i se atenuase, nu părea chinuită de greţuri. În fundal se vedea lume plutind încolo şi încoace. Singura persoană pe care o recunoscu Doob era Camila. Alţi doi puştani păreau să lucreze: îşi împungeau şi îşi masau tabletele cu hotărâre, ridicând privirea din când în când pentru scurte schimburi de replici. Un tinerel din Sud-Estul Asiei, o fată din Africa şi încă una care probabil era chinezoaică.

Fată, puşti, tânăr, fată. Superegoul său corect politic, cultivat în ani îndelungaţi de lucru în mediul academic, încerca să-i activeze neuronii responsabili pentru senzaţia de jenă. Doob nu simţea nici urmă de jenă – depăşise demult acest stadiu –, dar îl frapa să vadă cât de tineri erau arcletarii, cât de diferiţi erau din punct de vedere demografic de Populaţia Generală. Îi dădea sentimentul vag neliniştitor că pierduse legătura cu realitatea. Tinereţea lui era la câteva decenii în urmă, dar întotdeauna făcuse parte din puştimea *cool* şi o mulţime de lume îl urmărea pe Facebook şi pe Twitter. Acum era captiv în Izzy, iar Julia era captivă într-o arcletă. Fiecare dintre ei îşi petrecea timpul cu populaţii complet diferite. PopGenii se întâlneau tot timpul şi stăteau de vorbă faţă în faţă. Arcletarii erau izolaţi în arcletele lor şi nevoiţi să folosească reţelele de socializare ca să comunice. Doob nu se mai uitase la pagina lui de Spacebook încă de la Cerul Alb, iar apelul acesta către Julia întârziase cu un sfert de oră, timp în care încercase să se descurce în interfaţa de la Scape – cu care Julia era în mod evident familiarizată şi care nu prezenta probleme pentru ea. Intra tot timpul pe Scape, iar dacă nu mergea ceva, îi dădea o mână de ajutor vreunul dintre tinereii aceia din fundal.

Încă un semn prevestitor: în timp ce bâjbâia pe Scape, Doob auzise fără să vrea o bucată de dialog din cealaltă parte, în care puştiul sud-asiatic i se adresase Juliei cu „doamnă preşedintă”. Suna atât de ciudat, încât se simţea tentat să aducă vorba despre asta în conversaţie. Dar ştia care ar fi răspunsul: Era

doar un semn de politeţe. O formulă de adresare folosită mereu când era vorba de foşti preşedinţi. Nu avea nicio însemnătate. De ce făcea atâta caz de asta? Ar fi arătat a lipsă de educaţie combinată cu o hipersensibilitate comică.

— Doctor Harris, începu Julia, după cum ştii, eu sunt pe-aici precum a cincea roată la căruţă, aşa că vreau să ştii că apreciez faptul că ţi-ai rupt cât de puţin din timpul dedicat activităţilor tale ca să iei legătura cu mine.

— Pentru puţin, doamnă... *Julia,* spuse Doob.

După care, pentru că era o conexiune video, rezistă impulsului de a-şi trage singur o palmă.

Juliei i se păru interesant, dar preferă să treacă cu vederea.

— Aici mă simt ca un supraveghetor de tabără, continuă ea. Bineînţeles, am fost la curent cu fiecare detaliu din munca Arcotecţilor din perioada pregătitoare. Dar una e să stai la Casa Albă şi să te uiţi la prezentări în PowerPoint şi cu totul alta e să fii aici de-adevăratelea.

Era o momeală evidentă. Perfect conştient de cât de fraier era, Doob întrebă:

— Cum aşa?

— Ei, sigur, gama perspectivelor culturale e vastă, spuse Julia, dar, lăsând asta deoparte, descopăr foarte multă incertitudine. O senzaţie că tot talentul şi toate energiile arcletarilor sunt înfrânate – ca nişte duhuri închise aşteptând să frece cineva lampa. Toţi sunt foarte doritori să dea o mână de ajutor.

— Sigur, au trecut mai puţin de două săptămâni de când a început Ploaia Solidă, îi atrase atenţia Doob. Mai avem de aşteptat vreo cinci mii de ani.

— Comunitatea Arcletarilor e perfect conştientă de aceste cifre.

Comunitatea Arcletarilor. Hait! Nu putea să n-o admire pentru cum strecurase noţiunea asta în discuţie.

— Julia, care-i scopul acestui apel? Să înţeleg că răspunsurile pe care ţi le dau, oricare ar fi ele, vor fi apoi diseminate în Comunitatea Arcletarilor? Fiindcă avem listă de e-mailuri pentru aşa ceva. Listă care include absolut toate fiinţele umane.

— Lista asta a fost folosită cel mai recent acum două zile. E o eternitate pentru arcletarii înfrânaţi.

— Am fost puţintel ocupaţi cu expediţia *New Caird.*

— În Comunitatea Arcletarilor se manifestă multă curiozitate

în legătură cu ea.

— Şi *aici* se manifestă multă curiozitate în legătură cu ea.

— În legătură cu scopul ei, vreau să zic.

— Cum s-ar putea exprima mai clar scopul ei? întrebă Doob. Oricine a trecut de preselecţiile şi de antrenamentele necesare ca să devină arcletar – ceea ce nu-i cazul tău, Julia, continuă el în gând – înţelege exact ce încercăm noi să facem din punct de vedere astrodinamic.

— Să obţineţi colosala cantitate de apă care va trebui consumată pentru a încerca gambitul Marea Călătorie, spuse Julia. Da, doctor Harris, până şi eu înţeleg asta.

— Gambitul? Pe bune?

— Dar reprezentanţii PopGen fac vreodată eforturi să ia legătura şi să se familiarizeze cu ideile şi cu percepţiile CA? întrebă Julia.

— Ale cui?

— Ale *Comunităţii Arcletarilor,* explică ea, dând uşor ochii peste cap.

— În orice moment, vreo zece procente din totalul arcletarilor ajung prin rotaţie în Izzy. Ştii asta. E numărul maxim pe care-l putem găzdui.

— Am vorbit cu câţiva care au trecut prin experienţa acestei rotaţii. Toţi au relatat acelaşi lucru. Imediat ce pătrunzi în mediul privilegiat al lui Izzy, cu condiţii mai sigure, cu mai mult spaţiu de mişcare, mâncare mai bună şi contact sporit cu personalul de la vârf, viziunea despre lume a PopGen pare foarte rezonabilă. Ceea ce nu face decât să accentueze şocul reintrării când te pomeneşti depus înapoi într-o arcletă.

Doob îşi muşcă limba.

Julia continuă.

— Ce-ar fi să se inverseze puţin rolurile – nişte membri ai PopGen să fie trimişi să locuiască temporar în arclete alese aleatoriu?

— Ce-ar fi? întrebă Doob. Cărui scop i-ar sluji în realitate?

— Din punct de vedere pur tehnocratic, poate niciunuia, spuse Julia.

Şi îşi lăsă nerostit restul ideii.

— Dacă m-aş duce să locuiesc temporar într-o arcletă oarecare, ce lucruri aş învăţa pe care să nu le pot afla de pe Scape sau Spacebook?

— O mulţime de lucruri, din moment ce tu nu foloseşti de fapt aplicaţiile astea, răspunse Julia, cu vocea înecată în râs.

— Sunt puţin ocupat, încerc să-l aduc pe *New Caird* acasă. Hai, spune-mi. Ce-am ratat?

Ceva se mişcă de cealaltă parte a mesei, atrăgându-i atenţia.

Ridică privirea şi o văzu pe Luisa scuturând din cap. Apoi Luisa îşi prinse faţa în palme, închise ochii un moment şi îi deschise iar. Doob simţi că i se încinge faţa şi rezistă încă o dată tentaţiei de a-şi trage o scatoalcă.

— În CA e multă efervescenţă în jurul strategiilor alternative, răspunse Julia pe un ton energic şi autoritar, cum îi stătea bine unei femei care tocmai fusese miruită purtătoare de cuvânt a numitei Comunităţi a Arcletarilor. Se dezvoltă un curent de gândire fascinant în jurul ideii de traversare prin spaţiul curat până la Marte.

— Spaţiul curat?

— Ah, am uitat că nu urmăreşti grupurile de discuţii relevante. Spaţiul curat e ceea ce Tav numeşte zona translunară, relativ liberă de bolizi.

— Tav? Tavistock Prowse?

— Da, ar trebui să mai arunci câte o privire pe blogul vechiului tău prieten.

Tav fusese trimis în Izzy cu o lună înainte de Cerul Alb, când cineva de pe planetă hotărâse că *social media* avea să constituie liantul care să ţină laolaltă Norul Arcă şi că Tav era omul potrivit pentru aşa ceva.

— Am fost ocupat, spuse Doob. Dar Tav ar trebui să ştie că noi am făcut simulări şi am analizat opţiunea Marte până n-a mai rămas nimic din ea, şi pur şi simplu nu-i o idee bună.

Parcă o şi vedea pe Julia formulând o obiecţie pentru care nu mai găsea răbdare s-o asculte.

— Dacă susţine cineva în mod serios că ar trebui să pornim către Marte înseamnă că...

„... trage pe nas”. Dar nu voia să-şi continue gândul cu glas tare, aşa că se mulţumi să spună:

— ... nu ia în calcul nişte aspecte practice. O singură erupţie solară la momentul nepotrivit ar putea să omoare pe toată lumea.

— Numai dacă *se duce* toată lumea.

— Dacă te referi la trimiterea unui contingent pe Marte, atunci

trebuie să ai în vedere ce cantitate din echipamentul şi din proviziile noastre li se va îngădui să ia cu ei.

— Cred că mulţi arcletari talentaţi s-ar oferi să facă parte dintr-o echipă de recunoaştere mică, mobilă. Ispita spaţiului liber e puternică.

— Păi, noi nu ne aflăm în ceea ce consideră Tav, presupun, drept spaţiu curat, spuse Doob. Noi ne aflăm în spaţiul murdar, iar eu trebuie să mă concentrez asupra acestei realităţi, nu să visez cu ochii deschişi la călătorii spre Planeta Roşie.

— Nu-i nevoie să-mi aminteşti, începu Julia.

— Da. Tu ţi-ai văzut prietenul şi colegul, Pete Starling, făcut chisăliţă de un bolid. Chiar ţi-am citit postarea pe Spacebook despre asta, Julia. A fost cât se poate de mişcătoare. Simt totuşi că urmează un „dar”.

— Pe măsură ce trec zilele fără să se petreacă vreun incident serios, oamenii încep să se întrebe cât de murdar e de fapt spaţiul. Sporeşte interesul pentru opţiunea Ejectare şi Fugă. Acum Cerul Alb parcă ar fi istorie antică. Ne copleşeşte Ploaia Solidă. Fiecare zi vine cu cel puţin o corecţie de curs, pentru evitarea unui bolid mare, şi cu un recital întreg de evenimente minore. Dar numărătoarea morţilor rămâne la...

— Optsprezece, de acum zece minute, preciză Doob. Tocmai am pierdut Arcleta 52. Vezi, sunt atent la ce se petrece în jur.

— Îmi pare rău s-aud asta, spuse Julia, şi pariez că şi restul CA va avea aceleaşi sentimente, după ce se va difuza ştirea şi către ei.

— E într-un nenorocit de tabel, Julia. Nu trebuie decât să te uiţi la el. Noi nu difuzăm ştiri. Aici nu-i Casa Albă.

— Dar în multe privinţe se comportă precum Casa Albă. O Casă Albă pe orbită, eliberată de mecanismele constituţionale de limitare şi echilibrare. Dar cel puţin Casa Albă avea o sală de presă, o metodă de comunicare către public. M-aş bucura să...

— Dar de ce-mi spui mie lucrurile astea? întrebă Doob. Eu sunt astronom, ce dracu’?

Apoi îi veni o idee.

— Câte conversaţii de-astea ai purtat cu alţi membri ai PopGen?

Presupusese că Julia îl alesese pe el anume, dar de unde ştia el că nu avea de fapt o listă cu persoane de apelat cât braţul ei de lungă, organizată de flăcăii aceia din fundal.

— Ivy se ocupă de asta temporar.

— Sunt familiarizată cu ierarhia de comandă improvizată aici, replică Julia. Ca să-ţi răspund la întrebare, doctor Harris, vorbesc cu tine tocmai fiindcă eşti astronom şi pentru că eşti în poziţia potrivită ca să răspunzi la întrebările şi la îngrijorările din interiorul CA referitoare la natura concretă a ameninţării spaţiului murdar. Ştirea asta despre Arcleta 52 are să ridice întrebări despre eficacitatea strategiei actuale a lui Ivy.

— E o problemă de statistică, spuse Doob. Cam pe la A+0.7 a încetat să mai fie o problemă de mecanică newtoniană şi s-a transformat în statistică. De-atunci încoace tot statistică a rămas. Şi totul se reduce la distribuţia bolizilor pe mărimi, la orbitele pe care se mişcă şi la felul cum se schimbă distribuţia în timp – ceea ce nu putem afla decât prin observaţie şi extrapolare. Şi ştii ceva, Julia? Chiar dacă am cunoaşte la perfecţie fiecare dintre aceşti parametri statistici, tot n-am fi în stare să prezicem viitorul. Pentru că avem un *n* de 1. Doar un singur Nor Arcă, doar o singură Izzy cu care să lucrăm. Nu putem face experimentul ăsta de o mie de ori ca să observăm toată gama de rezultate diferite. Nu putem să-l facem decât o dată. Mintea omenească nu se descurcă în situaţii de-astea. Vedem tipare unde nu există, găsim semnificaţii în aleatoriu. Acum un minut îţi exprimai îndoiala că spaţiul murdar ar fi chiar atât de murdar – argumentând, evident, în favoarea opţiunii Ejectare şi Fugă. Pe urmă ţi-am spus ce s-a întâmplat cu Arcleta 52 şi acum te suceşti către celălalt punct de vedere. Nu eşti de ajutor, Julia. Nu eşti de ajutor.

Julia nu păru să recepţioneze remarcile lui Doob în spiritul în care fuseseră rostite. Dimpotrivă, se uită la el pe sub sprâncene şi clătină uşor din cap.

— Nu înţeleg intensitatea reacţiei tale, doctor Harris.

— Am terminat cu conversaţia asta, spuse Doob şi închise conexiunea.

Apoi se luptă cu tentaţia de a da cu tableta de masă. În loc de asta, se sprijini de spătarul scaunului şi o privi pe Luisa în ochi pentru prima dată după multă vreme. O parte din el îşi dorise în tot acest timp să se uite la ea. Dar Julia ar fi observat şi şi-ar fi dat seama că mai era şi altcineva în cameră, ascultând în tăcere.

La fel cum făcea cineva, probabil, în camera în care se afla

Julia.

Luisa continua să stea pe scaunul ei, în poziţia ascultătorului discret.

— Ar fi mai uşor, spuse Doob, dacă mi-aş putea da seama ce dracului voia de fapt.

— Tu presupui că are un plan. Eu mă îndoiesc. E condusă de dorinţa de putere. Întâi găseşte o metodă de-a pune mâna pe ea şi pe urmă se întoarce pe fir şi umple golurile cu explicaţii inventate.

Doob îşi trase tableta mai aproape şi începu să caute blogul lui Tav.

— Cam cât din ce povesteşte ea despre CA îţi închipui c-ar fi adevărat? întrebă el. Restul fiind descrierea unei realităţi pe care tot ea o creează.

— Care-i diferenţa? zise Luisa.

•

Dinah ridică privirea şi văzu că Pământul era de mărimea unui grepfrut. Trase un pui de somn, mâncă ceva şi se înhămă iar la muncă; apoi se uită din nou şi văzu că era de mărimea unei mingi de baschet. Încă nu era prea mare, şi totuşi, la viteza lor, se afla la doar o oră distanţă.

Ţinură o ultimă şedinţă de informare în sala comună din *Ymir,* care se transformase într-o punte improvizată pentru matahala de navă.

Dinah şterpelise trei ecrane plate din diverse părţi ale modulului de comandă şi le fixase cu coliere de plastic de masa din sala comună. Afişau acum ferestre suprapuse de diferite mărimi. Unele erau ferestre de terminal cu intrări de jurnal sau editoare cu linii de cod, dar cele mai multe conţineau transmisii video din diferite unghiuri de vedere ale roboţilor care se ocupau cu operaţiuni de minerit. Unul singur era orientat spre exterior: Dinah plasase un Ofid suplimentar la pupă, către nadir, şi îi orientase camera în direcţia Pământului. În afară de el, singura ei sursă de „conştientizare situaţională” era un program de astronavigaţie care afişa într-o fereastră mică o reprezentare tridimensională a Pământului, cu traiectoria lui *Ymir* suprapusă sub forma unei curbe geometrice. În partea de jos a ferestrei era o serie de diagrame care proiectau viteza şi altitudinea în funcţie de timp. Viteza lor la acel moment era în jur de şase mii de metri pe secundă, superioară celor patru mii de metri din

urmă cu câteva ore; în următoarea oră avea să se dubleze dacă nu luau nicio măsură, apoi va începe să scadă iar, când vor lăsa în urmă perigeul şi se vor îndepărta în spaţiu.

Viteza aceea îi va purta înapoi tot drumul până la L1 în caz că Jiro dădea greş cu însărcinarea lui, aceea de a-i încetini. Jiro se mulţumise cu un singur monitor, pe care îl aşezase de cealaltă parte a mesei faţă de tripticul lui Dinah. Din poziţia aceea urma să se ocupe de administrarea reactorului. Începuse deja să scoată câteva bare de control, doar ca să-şi facă o idee despre cât de rapid avea să ajungă la putere maximă când o va face pe bune. O greşeală de calcul în zona aceea dusese la ruptura cilindrului de combustibil care, indirect, provocase moartea lui Sean, iar de data aceasta Jiro nu mai voia alte surprize.

Cu câteva minute înainte de perigeu, dacă Markus era de părere că în rest lucrurile mergeau conform planului, Jiro trebuia să dea comanda care făcea reactorul să producă maximul de energie termică, aproximativ patru gigawaţi. Gheaţa se topea devenind apă supra-încinsă, iar aburul traversa ţiuind gâtul de inconel al efuzorului, dilatându-se şi răcindu-se în clopot până se transforma în viscol hipersonic, o lance albă de foc rece care împingea invers faţă de mişcarea marii nave, încetinind-o. Nu atât de mult cât s-o facă să cadă în atmosferă şi să fie distrusă, dar suficient cât să-i micşoreze orbita, potrivind-o după a lui Izzy. *Ymir* experimenta accelerarea, pe care pasagerii săi o resimţeau drept gravitaţie. Toate lucrurile care pluteau acum libere la bordul lui *Ymir* şi *New Caird* cădeau „pe jos”. Dinah şi Jiro picau în scaunele pe care le aşezaseră în faţa monitoarelor. La fel şi Markus, care îşi construise propriul său cuib de tablete şi monitoare în capul mesei şi se ocupa mai ales cu datele de navigaţie. Sus, în *New Caird,* Slava se pomenea apăsat în fotoliul său de acceleraţie într-un unghi lateral incomod. Se manifestau forţe gravitaţionale destul de modeste – chiar şi un sistem de propulsie nucleară de patru gigawaţi putea exercita o forţă limitată în opoziţie cu impulsul unui asemenea stei de gheaţă. Dacă „greutatea” lor rămânea constantă în timp, acela era semn că lucrurile mergeau bine. Dacă sporea, însemna probabil că aveau să moară. Fiindcă singurul lucru care putea să-i încetinească în cădere şi să le mărească greutatea observabilă peste un anumit nivel era contactul cu atmosfera. Cu cât încetineau mai mult, cu atât mai jos cădeau. Cu cât cădeau mai

jos, cu atât mai dens era aerul. Cu cât era mai dens aerul, cu atât mai multă forţă exercita asupra navei. Ocupanţii ei o vor percepe ca pe o senzaţie de greutate sporită. Era o spirală exponenţială care, dincolo de un anume nivel, conducea inevitabil la distrugerea lui *Ymir,* a lui *New Caird* şi a tuturor celor de la bord. Mai rămânea o singură întrebare de pus, cea legată de felul în care aveau să moară. Într-un vehicul mai mic şi mai uşor, ar putea să ardă de vii. În situaţia lor, fiind înconjuraţi de gheaţă, era mai probabil ca mai întâi să îşi piardă cunoştinţa, din cauza forţelor gravitaţionale – o moarte relativ lipsită de chinuri. Dubois Harris şi Konrad Barth, privind în jos la ei de la câteva sute de kilometri, îi vor vedea dispărând ca o fâşie albastră deasupra emisferei sudice şi îi vor da vestea lui Ivy, care la rândul ei să emită către Norul Arcă o declaraţie pe care – dacă Dinah îşi cunoştea bine prietena – o avea deja scrisă, în caz că ar fi avut nevoie de ea.

Era ciudat să te afli atât de aproape de ei ca distanţă, dar atât de departe în spaţiul neintuitiv al delta-V-urilor. Între *New Caird* şi Izzy era acum o lăţime de bandă excelentă, iar Dinah trebuia să facă eforturi conştiente ca să nu se lase distrasă de disponibilitatea mesageriei text şi chiar a Spacebookului. „Ne vedem curând xoxo”, îi scrisese Ivy, iar Dinah răspunsese pe acelaşi ton, apoi închisese fereastra.

Viaceslav purta o îmbrăcăminte termică albastră din cele care se poartă pe sub costumele spaţiale. Ea ştia că era doar un semn de precauţie, în caz că se ivea ceva neaşteptat şi era nevoit „să iasă afară” în grabă. Slava îşi pusese la păstrare costumul spaţial în sasul lui *New Caird,* ca să poată ieşi în exteriorul ciobului la nevoie, iar Dinah plasase acolo în avans doi Cratori care să-l ajute să se descurce.

Markus era în stare să trateze lucrurile la modul cât se poate de neceremonios, ceea ce îi caracteriza perfect stilul de conducere – felul lui de a le spune implicit oamenilor că se aştepta din partea lor să-şi facă naibii treaba fără să aibă nevoie de discursuri de încurajare la început sau de felicitări la final. Nu mergea în cazul tuturor. Unora le plăcea ceremonialul. Dar pe niciunul dintre aceia nu-l invitase alături de el în expediţie. Aşadar, nu există un moment anume când a început totul. Pur şi simplu, se apropiau tot mai mult de Pământ. Slava a ţâşnit în sus pe scara de acces până în vârful modulului de comandă şi

un minut mai târziu a anunţat că se afla în dreptul comenzilor lui *New Caird.* Jiro a început să-i strige pe rând valorile semnificative din timpul pornirii reactorului, transmiţându-i ocazional indicii despre cum trebuiau înţelese cifrele: „Asta-i puţin mai repede decât ne-am aşteptat... acum se domoleşte... asta-i conformă cu planul... gata de acţiune la comanda ta...” şi aşa mai departe. Markus participa îndeosebi rozându-şi unghiile şi holbându-se la ecran. Din când în când se apleca să tasteze ceva sau să dea comenzi gestuale pe tabletă. Munca lui Dinah era aproape integral abstractă, desfăşurându-se la câteva niveluri distanţă de lucrurile cu însemnătate evidentă. Încerca să se concentreze asupra ei şi să ignore zgomotele a o mie de obiecte libere care se aşezau pe „podeaua” lui *Ymir* pe măsură ce „pornea” gravitaţia datorită combinaţiei dintre mărirea propulsiei lui *Ymir* şi acumularea constantă de rezistenţă atmosferică.

— Acum, spuse Markus.

— Recepţionat, răspunse Jiro. Barele de control răspund la program... şi... avem criticalitate.

Patru gigawaţi de putere termică – cât să alimentezi tot oraşul Las Vegas – intrară în acţiune în următoarele secunde. Dinah o simţi ca pe o creştere uriaşă în greutate şi o auzi ca pe o cacofonie de scârţâituri, gemete şi scrâşnete când modulul de comandă, împreună cu gheaţa din jurul lui, începu să sufere tensiuni structurale. O văzu pe ecranele ei sub forma unor schimbări bruşte şi frenetice în ferestrele care rămăseseră frustrant de statice în ultimele ore. Burghiele se învârteau, iar silozurile de gheaţă, care timp de săptămâni în şir fuseseră pline până la refuz, începură să se golească într-un ritm şocant. Câţiva dintre roboţii care îi furnizau „puncte de observare” căzură sau alunecară din punctele lor de ancorare, ceea ce rezultă în modificări subite şi deloc utile ale unghiurilor camerelor. Activă un program care însărcina fiecare robot din interiorul ciobului să livreze mai multă gheaţă în silozuri, cât mai repede cu putinţă, şi încercă să supravegheze rezultatul în timp ce monitoriza şi integritatea structurală a ciobului în ansamblu. În schema tradiţională a lucrurilor, minerii îşi făceau toată treaba în condiţii de gravitaţie, aşa că greşelile structurale se manifestau în scurt timp şi în mod dramatic, sub forma surpărilor de cavităţi. *Ymir* era o mină care fusese săpată în ritm

lent, în condiţii de imponderabilitate, şi supusă „gravitaţiei” doar pentru scurte perioade de timp, când pornea motorul, aşadar plutea în aer o anume senzaţie de anxietate cauzată de faptul că nu se ştia când era posibil să se năruie totul. Deocamdată, lucrurile arătau bine.

— Pierdem viteză binişor, mormăi Markus din bucata lui de fereastră miniaturală care mai rămăsese vizibilă.

Dinah îşi permise să arunce o privire la diagrame ca să verifice dacă era adevărat. Timpul trecuse mai repede decât credea ea; erau la doar câteva minute distanţă de perigeu. Acel „binişor” din exprimarea lui Markus însemna „destul cât să schimbe situaţia, dar nu atât de mult cât să ne omoare”.

Apoi Markus adăugă:

— Slava, aprindere de trei secunde, te rog.

— *Da,* răspunse rusul.

Apoi, trei secunde mai târziu, preciză:

— Începe.

Nici n-ar fi ştiut că Slava făcea ceva dacă n-ar fi fost camera exterioară, pe care o poziţionase Dinah pe suprafaţa ciobului, la o oarecare distanţă de *New Caird* şi privind înapoi către el. Camera arăta o pâlpâire albastră fantomatică ieşind din clopotul efuzorului reactiv al navei, împingând în jos botul lui *Ymir* şi înălţându-i puţin pupa.

Ymir tremură slab. Dinah nu înţelese ce însemna asta. Se temu că putea fi vorba de o surpare, până identifică senzaţia drept ceva ce nu se aşteptase să mai simtă vreodată: zdruncinături atmosferice. Nu se mai aflase atât de aproape de suprafaţa Pământului de când se lansase pe orbită, cu aproape un an înainte de Zero. Iar dacă următoarele minute decurgeau bine, nici nu avea să mai fie vreodată atât de aproape.

Tremuratul nu dură mult. Toate diagramele de pe ecranul ei înregistraseră mici scuturături care se retrăgeau acum în trecut.

— Am ricoşat, spuse Markus. Cred c-o să mai facem asta cel puţin o dată.

— Burghiele patru şi unsprezece s-au gripat, anunţă Jiro. Am să încerc să le schimb sensul ca să elimin blocajul.

Lucrul acesta o făcu iar atentă pe Dinah. Dintr-o privire, verifică toate nivelurile din silozuri şi văzu că scădeau rapid, cum era de aşteptat, în pofida eforturilor depuse de roboţi pentru refacerea stocurilor. Cele două pe care le identificase Jiro

erau arhipline, pentru că nu se putea scoate nicicum gheaţa din ele. Dinah activă un subprogram care punea nişte Cratori la muncă pentru transferarea surplusului de gheaţă din silozurile 4 şi 11 la cele din vecinătate care puteau s-o folosească.

— Aprinderea la *Caird* a funcţionat, spuse Markus, dar ne-a imprimat puţin cam multă rotaţie. Contracarez folosind propulsoarele – şi asta o să dureze o vreme.

Introduse nişte comenzi care trebuiau să pornească acele propulsoare de poziţie ale lui *Ymir* care acţionau în sens opus faţă de marele motor al lui *New Caird.*

— Apropo, tocmai am trecut de perigeu – sper.

Dinah aruncă o privire la diagrame şi văzu că trecuseră într-adevăr de punctul median al manevrei. Oarecum paradoxal însă, altitudinea lor era în scădere – se îndreptau spre cel de-al doilea şi ultimul, sperau ei, dintre „ricoşeurile" din atmosferă.

— Acum suntem pe un curs nou şi ciudat, remarcă ea.

— Aşa e, spuse Markus. Dacă supravieţuim următoarelor minute, putem să-l corectăm mai târziu.

— Burghiul unsprezece şi-a reluat funcţionarea, raportă Jiro, dar doi şi trei simt gripate. S-ar putea să avem o criză critică de propergol.

— Ale naibii propulsoare, nu-s destul de puternice, spuse Markus. Am supracorectat şi acum ne apropiem de alt ricoşeu. Zburăm nu doar cu pupa înainte, dar şi cu capul în jos.

Aşadar aprinderea motorului lui *New Caird* dăduse rezultate. Înclinase în jos „botul" navei, care era orientat înapoi, şi împiedicase pupa, în prezent orientată înainte, să coboare. Răzuiseră atmosfera cu partea lată a ciobului şi izbutiseră o frumuseţe de ricoşeu – un salt care se prea poate să le fi salvat viaţa. Dar, odată ce începuse să se rotească, ciobul era dificil de oprit şi între timp ajunsese prea departe. Botul coborâse prea mult, clopotul efuzorului era aţintit în sus către spaţiu.

— Deci acum ne propulsăm *în jos* către planetă? întrebă Dinah.

— Nu cât să ne facă rău. Menţine propulsia, comandă Markus.

— Mi se termină gheaţa, spuse Jiro, aruncând o privire peste monitor către Dinah.

Dinah îl avertizase deja că alimentarea cu propergol cât să le ajungă pentru toate aceste operaţiuni într-o singură aprindere uriaşă avea să fie pe muchie de cuţit, presupunând că totul

mergea perfect. Nu mersese totul perfect.

Dinah îi întoarse privirea lui Jiro, clătină din cap şi îşi văzu de treabă.

— Jiro, pregăteşte-te să-l opreşti, spuse Markus. Coborâm în aer dens şi nu ştiu ce urmează să se întâmple.

Urechea internă le spunea că se întâmpla *ceva.* Propulsia puternică îi ţintuia în continuare în scaune, dar o forţă anume îl apucase pe *Ymir* de bot şi îl răsucea implacabil.

— Am pătruns cu botul înainte, spuse Markus, şi ne răsucim invers. Oprirea motorului principal în trei. Doi. Unu. Acum.

Un motor nuclear cu aburi nu se oprea repede. Propulsia se poticni şi începu să se diminueze ca răspuns la comanda introdusă de Jiro. Trecu însă aproape un minut până se întoarseră în imponderabilitate – adică pe o orbită liberă, pe care să nu-i zgâlţâie nimic.

— Vă dau imediat noii parametri orbitali, spuse Markus. E complicat fiindcă ne rostogolim.

În liniştea subită care se lăsă după oprirea motorului, Dinah auzi strigăte îndepărtate, cu un timbru metalic. Se prinse că era deschisă o conexiune audio cu Izzy, revărsându-se dintr-o pereche de căşti pe care şi le smulsese de pe cap în timpul manevrei. Era gălăgia pe care o făceau oamenii din Tanc. Când îşi puse iar căştile pe cap, îşi dădu seama că sărbătoreau.

•

— Aţi scăpat dintr-un delta-ve dat dracu’! spuse Doob când auzi vocea lui Dinah de la capătul celălalt al legăturii. Meritaţi felicitări.

Răspunsul lui Dinah, cu o întârziere de câteva secunde, suna prudent:

— Dat dracu’, dar nu destul?

Era ciudat să audă vocea unei persoane pe care o cunoştea bine modulată prin aparatura aceea audio de modă veche. De parcă o asculta pe Dinah imitându-l pe Buzz Aldrin la o petrecere. Nuanţa emoţională se transmitea mai clar decât cuvintele propriu-zise.

— Konrad încă mai calculează parametrii voştri, spuse Doob, dar aşa, la o verificare vizuală, observăm cât de mult aţi încetinit. Fantastic.

— Atunci, s-ar zice c-o să mai avem nevoie de-o trecere, spuse ea.

Ceea ce însemna că trebuia să aştepte ca *Ymir* să mai dea un ocol în jurul Pământului şi să-şi mai aprindă o dată motorul la următorul perigeu, încetinind astfel suficient cât să se poată întâlni cu Izzy.

— De data asta puteţi să lucraţi cu un perigeu mai înalt, îi atrase el atenţia, aşa că n-o să mai aveţi de zburat cu afurisita aia de gheaţă prin supa de mazăre.

— Zborul cu afurisita de gheaţă mă stresează rău, recunoscu Dinah.

— Paharul e pe jumătate plin, draga mea. Paharul e pe jumătate plin. Aţi *aprins* lumânarea aia. A funcţionat. Aţi ricoşat din atmosferă. V-aţi apropiat de noi al dracu' de mult – Konrad zice că apogeul vostru e categoric sublunar.

Ceea ce însemna că *Ymir* se va întoarce şi va începe să recadă spre Pământ înainte să atingă orbita fostei luni.

— E teribil de important, adăugă el. Are să schimbe toată situaţia politică.

După o pauză lungă, Dinah întrebă:

— Politică?

De parcă nu-şi putea crede urechilor.

•

— Sunt la curent cu faptul că Ivy a ignorat toate ideile tale, începu Julia imediat ce termină Spencer de tastat comenzile care deconectau Arcleta 453 de Reţeaua de Conştientizare Situaţională. Presupun că s-a dat peste cap să-ţi pună tot felul de piedici ca să nu ajungi aici, la întrunire.

Marţienii – doctorul Katherine Quine, Ravi Kumar şi Li Jianyu – aveau un aer cam confuz. *Întotdeauna* era dificil să călătoreşti de la o arcletă la alta. Timpul de aşteptare pentru drumurile cu Viflerul care nu prezentau urgenţă era de aproximativ două zile, iar urgenţele puteau reconfigura coada în ultimul moment. Ca membră a Populaţiei Generale, doctor Quine avea o perspectivă olimpiană asupra situaţiei – era cadru medical specializată în urgenţe, adesea chemată la câte o arcletă. Avea în jur de zece ani în plus faţă de Kumar şi Jianyu, care erau arcletari aleşi prin Tragerea la Sorţi din India, respectiv din China. Ajunseseră amândoi în Arcleta 303, care se dovedise a fi un focar de agitatori marţieni. Făcea parte dintr-o triadă cu o populaţie totală de optsprezece inşi, dintre care jumătate aveau gripă la momentul acela, fapt pentru care Katherine Quine avea o scuză

legitimă ca să facă vizite acolo. Profitase la maximum de ocazie luându-i pe sus pe Ravi şi Jianyu şi venind împreună cu ei. Dintre toţi cei angrenaţi în conversaţie, ea era probabil cel mai puţin înclinată să vadă un semn de rea-voinţă din partea lui Ivy în lentoarea cu care se desfăşura transportul inter-arce. Cu totul altfel stăteau lucrurile în cazul lui Ravi şi Jianyu, care, dintr-o sumă de motive, erau receptivi la ipotezele exprimate de Julia pe acest subiect. În alte vremuri şi într-un alt loc, poate că doctorul Quine s-ar fi apucat să despice firul în patru. Dar aveau puţin timp la dispoziţie, iar încercarea de a îmbunătăţi opinia Juliei despre conducerea actuală a Norului Arcă nu părea un mod eficient de folosire a lui. Aşa că renunţă. Şi până apucă să treacă totul prin filtrul gândirii, Julia trecuse deja la alt subiect.

— De aceea, apreciez cu atât mai mult că ai întreprins o călătorie dificilă şi riscantă ca să te întâlneşti cu mine personal, spuse Julia. Convingerea mea fermă este că, peste câteva secole, tinerii marţieni vor sta în sălile de clasă de pe Planeta Roşie şi vor citi în cărţile de istorie – sau în ce-or avea ei atunci pe post de cărţi – despre întrunirea aceasta şi despre urmările ei.

Ravi Kumar ridică un deget arătător.

— În loc să-i educăm pe tineri la şcoală, spuse el, ce-ar fi să ne descotorosim de toată structura tradiţională a educaţiei de masă şi să abordăm chestiunea în mod personalizat, individualizat? N-avem niciun motiv să repetăm pe Marte greşelile Pământului.

— Sunt complet de acord cu tine, spuse Julia, şi genul acesta de idei proaspete mă face şi mai nerăbdătoare să găsesc o cale de-a duce acolo cât mai mulţi oameni, într-un timp cât mai scurt cu putinţă. Cu ce să începem? Ce-ar presupune trimiterea unei echipe de avangardă către Marte?

Pentru a doua oară în tot atâtea minute, doctorul Quine păru uşor tulburată. Aruncă o privire la Arcleta 453. Era arcleta centrală, folosită ca spaţiu comun, a heptadei care includea numerele 174 – căminul Juliei şi al Camilei – şi 215 – cel al lui Spencer Grindstaff. Sau cel puţin aşa se menţiona în înregistrările oficiale. Avuseseră loc unele relocări. Toţi bărbaţii şi femeile care locuiau în cele două arclete păreau acum să se considere colaboratori personali ai lui J.B.F. Ocupaseră arcleta

453 şi o transformaseră într-un fel de West Wing[34].

— Presupunând că am avea autorizaţia să trimitem o asemenea misiune..., începu Katherine Quine.

— Dă-mi voie să te opresc aici, dacă-mi permiţi, doctor Quine. Tocmai ai ridicat o chestiune de politică. Consider că aceasta e „superputerea" mea şi aş dori s-o pun la dispoziţia ta şi a celorlalţi membri ai Comunităţii Marţiene – cei despre care ai aflat deja, cei care simpatizează în secret cu tine, şi alţii care s-ar putea înrola la rândul lor când le va deveni clar că ideea călătoriei către Marte este una esenţialmente raţională. Aşadar, aş propune să considerăm, în interesul acestei mici discuţii, că autorizaţia nu reprezintă o problemă. Aş dori să vă văd şi pe voi trei folosindu-vă propria „superputere" de proiectare a acestei misiuni într-un fel care să aibă logică fără să permită niciun fel de interferenţă dinspre dimensiunea politică. Odată ce vom pune la cale un plan coerent, putem să trecem mai departe la chestiuni privitoare la implementare.

— Într-un scenariu perfect, am ejecta bolovanul şi ne-am ocupa pur şi simplu de toate, concomitent, spuse Jianyu.

Era prima dată când deschidea gura să vorbească, dar părea să fi prins curaj după discursul Juliei despre superputeri.

— Există forţe remarcabile care vor trebui convinse înainte să se poată întâmpla aşa ceva, spuse Julia. Să gândim din perspectiva trimiterii unei avangarde: economică, eficientă, inteligentă, dar suficient de mare ca să-şi poată face treaba. Asta înseamnă să coboare pe solul lui Marte şi să raporteze către restul Norului Arcă.

— Am tot purtat discuţii despre aşa o misiune, interveni Katherine. Noi credem că putem s-o realizăm cu o *bola* compusă dintr-o heptadă şi o triadă.

— Zece arclete, numără Julia. Nu par prea multe, nu-i aşa?

— În timpul delta-V-ului iniţial, spuse Ravi Kumar, arcletele vor fi stivuite. Odată ce se vor afla în drum spre Marte, vor forma o bola, astfel încât membrii expediţiei să poată experimenta gravitaţia ca pe suprafaţa Pământului în cursul călătoriei de şase luni.

— Propulsia şi alte componente ar putea proveni din kitul VIM, adăugă Jianyu. Cea mai mare parte a muncii de proiectare s-a făcut deja.

[34] Aripa de vest a Casei Albe, care găzduieşte birourile prezidenţiale.

— Va fi nevoie de aerofrânare la final, pentru încetinire, spuse Katherine. Înainte de asta, bola se poate desfăşura, arcletele se pot restivui într-o navă unitară, şi vor avea timp să inspecteze suprafaţa de pe orbită şi să hotărască unde să aterizeze.

Julia încuviinţă dând din cap.

— Şi, dacă-mi permiteţi să vă pun tuturor o întrebare dificilă, care va fi perioada de supravieţuire a acestei colonii izolate, din momentul amartizării? Cât va dura până să rămână fără provizii?

Cei trei marţieni amuţiră şi se uitară unul la altul.

— Întreb, continuă Julia, doar fiindcă politica – domeniul meu – îşi scoate iar la lumină capul hidos. După ce vă veţi săvârşi actele de eroism, pe umerii mei va cădea povara să perfectez înţelegerea, ca să spun aşa. Avangarda amartizează şi ne trimite mesajul fericit. Din momentul acela intră în scenă o numărătoare inversă. Şi n-o spun în sens negativ – asta ar putea fi un stimulent puternic, care să mobilizeze energiile oamenilor, cum am văzut şi în perioada de acumulare care a precedat Ploaia Solidă. Acela va fi momentul în care voi putea să mă adresez populaţiei din Norul Arcă şi să-i spun: „Ni s-a ivit ocazia – vom profita de ea? Sau ne vom feri şi-i vom lăsa pe acei oameni curajoşi să se sfârşească încet?” E un discurs pe care cred că pot să-l rostesc astfel încât să producă un efect profund. Trebuie doar să am o oarecare înţelegere a elementului timp.

— Un an, cu siguranţă, spuse Katherine. După aceea, devine o problemă medicală. O problemă de statistică.

— De statistică, repetă Julia şi oftă. Despre asta am auzit multe de la doctorul Harris.

•

— Deci ce-mi spui tu acum, că am pierdut socoteala celor care fac parte din heptada lui J.B.F? întrebă Ivy.

Era tăcere în jurul marii mese din Banană. Ivy începuse să ţină şedinţele importante în acest spaţiu vechi şi familiar, mai aproape de axa centrală a Stivei şi mai adânc în interiorul conului de adăpost oferit de Amalteea. N-ar fi fost o idee bună ca întreaga structură de comandă a Norului Arcă să piară dintr-o singură lovitură de bolid cu ghinion – dezastru mult mai probabil să se petreacă de câte ori se întâlneau în vastele spaţii din T3 precum Tancul sau Ferma.

Prezenţi la întrunire erau Doob, Luisa, Fiodor şi trei membri ai

staffului lui Markus aleşi pe sprânceană, care se transformaseră într-un soi de triumvirat executiv: Sal Guodian, omul-justiţie, Tekla, şefa securităţii, şi Steve Lake, roşcatul cu raste responsabil de chestiunile legate de computere şi reţele.

— Sistemul implicit care ţine socoteala cui pe unde este, începu Sal, se bazează pe presupunerea că oamenii chiar cooperează cu el.

Ivy ridică o mână.

— Stop. Înainte să intri în explicaţii, îmi trebuie un da sau un nu.

— Da, răspunse Steve Lake, am pierdut socoteala celor care fac parte din heptada lui J.B.F.

— Mulţumesc, spuse Ivy. Şi, nu se ştie de ce, ReCoS nu ne ajută să completăm golurile, nu?

— Unul dintre cei care fac parte neîndoios din heptadă este Spencer Grindstaff, spuse Steve.

Ivy încuviinţă dând din cap.

— Steve, spuse Sal, când te-a luat Markus în serviciul lui, chiar înainte de Cerul Alb, şi te-a pus responsabil cu reţeaua în locul lui Spencer, ai făcut o remarcă de genul că Spencer ar putea să cunoască nişte intrări secrete în sistemele lui Izzy. Intrări secrete despre care n-ai avea de unde să ştii până nu le foloseşte el.

— Îhî, făcu Steve. Aproape prin definiţie, nu putem găsi aşa ceva până nu sunt folosite. Ar trebui să citească cineva fiecare linie de cod.

— Crezi că are o intrare secretă în ReCoS?

— Ceva face el, asta ştim, spuse Steve, fiindcă imediat după ce-a apărut acolo, arcletele din heptada lui J.B.F. au început să-şi oprească reţeaua când şi când. De câte ori are ea o întrunire de care nu vrea să ştim şi noi, intervine el şi închide totul.

Ivy se gândi câteva clipe, apoi privi peste masă la Tekla şi dădu din cap. Tekla se ridică în picioare – cu grijă, fiindcă gravitatea era destul de slabă acolo – şi se apropie de uşă. O deschise şi îi făcu semn să intre lui Zeke Petersen, care aştepta afară.

— Mulţumesc că ai venit, rupse Ivy tăcerea în timpul căreia Zeke se aşezase la capătul mesei.

Ivy se afla în celălalt capăt. Privea către el „în susul” unei trambuline lungi ca pentru sărituri cu schiurile, iar el privea la

fel către ea.

— Exact ca-n vremurile bune, comandant Xiao, spuse Zeke.

— Îţi apreciez loialitatea, spuse Ivy. Ştiu că trebuie să fie ciudat pentru tine.

— Ba, deloc, spuse Zeke. Eu am luat în serios anunţul pe care l-a făcut Markus la începutul Ploii Solide, când a declarat că se desfiinţează toate naţiunile existente. Julia n-a auzit anunţul. Ea n-a primit înştiinţarea.

— Am auzit şi noi câte ceva despre faptul că Spencer se pricepe să facă deconectări de la reţea.

Zeke dădu din cap.

— Confirm. Am fost de faţă la un astfel de incident. Am avut o conversaţie foarte ciudată. Cred că încercau marea cu degetul să vadă dacă pot fi recrutat. Julia mi-a vorbit de parcă eram deja de partea ei – de parcă era de neconceput să nu fiu. E o tehnică de convingere destul de bună – m-a făcut din vorbe o vreme. Dar după ce-am ieşit de acolo şi-am apucat să mă gândesc peste noapte, am înţeles ce nebunie ar fi.

— Ai avut impresia că-i o încercare singulară? Sau lua la rând o listă de posibili recruţi?

— Dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, aş zice că era o listă, spuse Zeke, dar nu prea lungă.

Ivy dădu din cap. Nu era nevoie s-o spună răspicat: era posibil ca J.B.F. să-i fi recrutat pe alţii – alţii de care încă nu aflaseră.

— Se potriveşte cu ce-am văzut eu, spuse Doob şi aruncă o privire spre Luisa pentru un gest de confirmare. Cred că e pur şi simplu oportunistă. La legătura cu oamenii, îi atrage în conversaţii, bate apropouri, sondează în căutare de puncte vulnerabile.

— E nebună? o întrebă Ivy pe Louisa.

— Într-un anume sens, nici nu contează, răspunse Luisa. Dacă face probleme, face probleme, indiferent de ce. Nu se schimbă cu nimic situaţia dacă depistăm sursa într-o tulburare psihiatrică diagnosticabilă.

— Ar putea schimba felul cum abordăm problema.

— Era narcisistă de la bun început, spuse Luisa. Atenţie, ăsta nu-i un diagnostic oficial. Dar, din ce-am auzit de la tine şi de la Dinah, călătoria ei până pe orbită, la Izzy, a fost destul de traumatizantă. Şi-a pierdut soţul şi copilul, s-a vărsat sânge pe traseu. Nu-i nevoie să fii profesionist cu patalama ca să ghiceşti

că suferă într-o oarecare măsură de stres posttraumatic. Făcând legătura, ne putem aştepta ca viziunea ei despre lume să fie întunecată, paranoică. Dar e posibil să fi fost aşa dintotdeauna.

— E prudentă, spuse Ivy. Câtă vreme nu face decât să discute cu oamenii, nu prea am ce să fac şi nici nu e cazul să fac ceva.

— De acord, spuse Luisa. Îşi construieşte o bază politică în rândul arconauţilor. Dacă iei măsuri împotriva ei, fără alt pretext decât că stă de vorbă cu multă lume, atunci îi oferi exact ce doreşte. Dar n-ar strica să încerci să comunici şi tu cu arcletarii.

Ivy oftă.

— Singurul răspuns la politică e tot politica, şi la treaba asta sunt complet inutilă.

— Fapte, nu vorbe, spuse Zeke. Asta contează cu adevărat. Şi când o să sosească *Ymir,* tu şi Markus veţi fi realizat ceva care o să-i facă pe J.B.F. şi clica ei să arate ca nişte prăpădiţi.

•

— Poate mă depăşeşte chestiunea asta, spuse Julia după o lungă pauză de gândire, dar s-ar părea că există o coincidenţă frapantă chiar sub nasul nostru.

— Continuaţi, doamnă preşedintă, o îndemnă Camila. Poate pentru dumneavoastră e un lucru evident, dar eu una nu-mi dau seama.

Julia se uită la Katherine Quine.

— Din câte înţeleg, elementele-cheie ale navei propuse să plece către Marte sunt o heptadă în care să locuiască oamenii pe durata călătoriei şi o triadă în care să se depoziteze în vrac propergolul şi altele. Iar asta se potriveşte perfect cu punctele noastre forte.

Scoase un chicotit autocritic.

— Am spus „noastre”. Ce era în mintea mea? Presupun că-mi asumam riscul de a-mi închipui că ar putea să existe un fel de alianţă firească între Comunitatea Arcletarilor şi marţieni. Un fel de coaliţie rebelă a maselor, dacă vreţi. Aici, în această heptadă, am închegat rapid un nucleu social care să pună pe tapet anumite îngrijorări relevante pentru CA. Într-un anume sens, avem acum propria noastră heptadă. Şi tot astfel, voi, Ravi şi Jianyu, v-aţi transformat triada într-un focar intens de propagandă pro-marţiană. Aveţi propria voastră triadă. Deci cele mai mari componente ale expediţiei către Marte au fost obţinute deja. Nu mai trebuie decât să fie puse laolaltă.

Ravi dădea din cap aprobator.

— Doi dintre inginerii din echipa VIM sunt entuziasmaţi de idee. Au ajutat la construirea lui *New Caird* şi sunt nerăbdători să atace o nouă problemă. Unul dintre ei s-ar putea chiar să vină cu noi. Paul Freel. A fost mereu un susţinător ardent al colonizării lui Marte, cu mult înainte de Zero.

Katherine, care ascultase cu mare atenţie, interveni:

— Nu vreau să fiu eu cea sceptică, doamnă preşedintă, dar în ce sens „aveţi" de fapt heptada asta, sau în ce sens „îşi au" prietenii noştri aici de faţă triada în care locuiesc? Ar putea să fie adevărat în sensul de-a avea majoritatea decizională. Dar...

— Dar ce înseamnă cu adevărat posesia în acest context? Hmm, da, este o întrebare foarte profundă, doctor Quine, şi mă bucur că ai formulat-o. O mulţime de lucruri pe care înainte le luam de-a gata, cum ar fi drepturile de proprietate şi libertăţile individuale, sunt puse în umbră de acest PSPAS declarat de Markus. Sau legea marţială, dacă e s-o spunem pe şleau. Dar, ca prim pas către răspunsul la întrebarea ta, aş sugera că posibilitatea de-a veni şi-a pleca după dorinţă nu poate fi separată de posesie – asta ar însemna de fapt „să ai" o arcletă, o triadă sau o heptadă.

— Păi, în acest sens, toţi suntem de fapt supuşi directivelor colective ale roiului, spuse Katherine. Parambulatorul e cel care decide unde şi când mergem.

— Este într-adevăr unul dintre cele mai perfide instrumente de control social imaginate vreodată, spuse Julia.

Katherine părea aproape îngrozită.

— Dar fără el ar fi dezastru pentru noi.

— Asta îl face atât de perfid. Existenţa lui se poate justifica mereu cu argumentul siguranţei. Vom rămâne cu toţii sclavii Parambulatorului până când şi dacă nu va hotărî cineva că anumite lucruri sunt mai importante.

Jianyu avea un aer foarte atent şi curios.

— Şi de-ar fi să hotărască cineva asta, spuse el, tot nu s-ar schimba nimic decât dacă arcleta respectivă ar trece pe control manual.

— Înţeleg că e ceva ce se poate face în orice moment, spuse Julia. Am fost informată greşit?

— Nu, răspunse Jianyu, dar ar apărea foarte vizibil în Parambulator. Ar declanşa alarme prin toată Reţeaua de

Conştientizare Situaţională.

— În cazul acesta, spuse Julia, va trebui să ne ocupăm de ReCoS când şi dacă va veni momentul să acţionăm decisiv.

•

Bunica lui Ivy, o femeie născută în Guangzhou şi crescută în Hong Kong, care nu ştia decât câteva cuvinte în englezeşte, îşi condusese familia dintr-un apartament al soacrei sale, aflat deasupra unui garaj din Reseda. Întronată pe un fotoliu reparat cu bandă adezivă şi înfăşurată în cuverturi croşetate cu motive geometrice, emisese pentru posteritate o serie de dictate, proclamaţii şi decrete religioase care dobândiseră forţa legii în familia ei compusă din peste treizeci de descendenţi direcţi şi rude prin alianţă, răspândiţi prin toată Valea San Fernando. Deşi nu era indiferentă la bani, dragoste, securitate şi alte impulsuri psihologice comune, părea să fi fost motivată de o altă nevoie, una obscură şi prin urmare misterioasă pentru majoritatea celor care îi erau loiali. Probabil că anglo-saxonii ar fi „orientalizat” toată situaţia sub eticheta reputaţiei sau a respectului confucianist datorat celor vârstnici. Ivy ajunsese cu timpul să descifreze în ea o simplă nevoie de atenţie. Oricine intra sau ieşea din casă trebuia să treacă pe la Bunica. Şi nu era de ajuns doar să bage capul pe uşă şi să spună salut sau la revedere; trebuia să ia loc pe scaunul de ratan fără braţe de lângă fotoliul ei, să petreacă acolo câteva minute şi să spună câteva cuvinte. Singura putere a Bunicii de a impune această regulă era să găsească metode tainice şi extravagante de răzbunare cu efecte pe termen lung asupra celor care o desconsiderau.

Julia Bliss Flaherty era, îşi dădea seama Ivy, din acelaşi aluat. Prinsă la înghesuială şi obligată să dea explicaţii, îşi justifica acţiunile în termenii unui obscur plan altruist. Şi poate chiar credea ce spune. Dar lucrurile nu stăteau deloc aşa. Era exact ca bunica lui Ivy. Dacă dădeai dovadă de loialitate faţă de ea, îi intrai în graţii, iar reputaţia şi puterea îţi sporeau odată cu ale celorlalţi care făceau ca tine. Dacă o trimiteai într-o arcletă şi n-o mai luai în seamă, deveneai inamicul ei şi al reţelei sale. Era singura autoritate pe care putea să şi-o exercite. Însă, dacă o ignorai prea mult timp, putea să se transforme într-un duşman puternic. Statutul ei de fostă preşedintă – şi nu una oarecare, ci preşedinta care supraveghease construirea Norului Arcă şi folosise inclusiv armament nuclear ca să-l protejeze – îi dădea

credibilitate printre arcletari. Devenise un lucru comun să-ţi închipui că arcletarii erau risipiţi şi demoralizaţi, că nu făceau decât să aştepte un conducător care să le ofere identitate şi scop. Ivy nu mai ştia dacă percepţia aceasta era corectă sau era un mit născocit de J.B.F. şi care se perpetua de la sine. În orice caz, căpătase forţa realităţii.

Stătea la masă faţă în faţă cu Tekla, întrebându-se dacă ar fi util să-i comunice şi ei toate aceste gânduri care îi treceau prin minte. Cum ar reacţiona rusoaica aceasta concurentă la heptatlon, oare ar înţelege, oare i-ar păsa de bunicuţa cantoneză a lui Ivy, moartă în Reseda?

Poate. Dar Tekla venea dintr-un mediu în care, prin tradiţie, detaliile erau stocate şi distribuite pe principiul strictului necesar. Dacă i se ofereau prea multe informaţii, se zăpăcea, se plictisea şi în cele din urmă se enerva. Faţă de cei care obişnuiau să vorbească prea liber, simţea acelaşi fel de dispreţ pe care l-ar nutri un om de afaceri faţă de un mână-spartă. Ea nu voia decât să ştie ce treabă are de făcut.

Din acelaşi motiv, era şi dificil de pătruns în mintea Teklei. Dar nu era nicio problemă. Într-o organizaţie mare, cu o ierarhie de comandă în stil militar, nu era nevoie să fii prieten şi coleg minunat cu toată lumea. Lucru pe care Markus îl înţelegea prea bine, de aceea şi ajunsese la conducere. Mai pe potriva lui Ivy fusese şefia micii prăvălii care era Izzy la momentul Zero. Markus nu s-ar fi priceput deloc la aşa ceva.

— Treaba asta cu Julia nu face decât să ne distragă de la lucru, nimic mai mult, spuse Ivy. Sunt lucruri mult mai importante care necesită atenţia mea. Dacă facem prea mare caz, o să se-ntoarcă împotriva noastră – o să-i dea Juliei mai multă putere decât merită. Dar nu putem să ignorăm tot ce face.

Tekla dădea din cap a încuviinţare. Bun.

— Vreau să te duci într-o vizită la heptada ei, continuă Ivy. O să mergi acolo în calitatea ta de şefă a securităţii lui Markus. Înţelegi? E o vizită oficială. O să-i explici că sunt probleme cu Reţeaua de Conştientizare Situaţională, care ar putea avea consecinţe periculoase dacă nu sunt eliminate. În rest, vreau doar să asculţi ce spune. Fiindcă am convingerea că va încerca să te atragă de partea ei. Aşa face cu toată lumea. Tu ai fi o pradă valoroasă.

— Dacă va face cum anticipezi tu, ce-ar trebui să-i răspund? întrebă Tekla.

Ca exemplu pentru cât era de naivă, la început Ivy nici măcar nu se prinse ce sens avea întrebarea Teklei. Apoi înţelese ce sugera ea, că s-ar putea preface că devine adeptă a Juliei. Se oferea voluntar să fie iscoadă în reţeaua Juliei.

În timp ce Ivy avea revelaţia acelei propuneri, Tekla îi urmărea placid schimbarea de pe faţă.

— Aş sugera să nu acţionăm deocamdată, spuse Ivy – fiind, realmente, nu atât prudentă, cât timidă.

— Bineînţeles, spuse Tekla, nu e o tactică bună să mă arăt nerăbdătoare, n-ar face decât să-i trezească suspiciuni.

Ivy nu spuse nimic. Tekla continuă să explice:

— Cunosc multă lume cu un asemenea mod de gândire.

„Pe când tu se vede că nu cunoşti, scumpete”.

— Propunerea mea este să-mi raportezi mai întâi mie în persoană şi după aceea vom lua noi o hotărâre.

— Noi?

— Eu. Eu voi lua o hotărâre.

— E bine că ne întâlnim aici, spuse Tekla. În Banană.

— Îţi place?

Tekla păru derutată.

— Nu e vorba că-mi place. Banana e mai securizată.

— Te referi la bolizi.

Tekla clătină din cap.

— Nu, la Grindstaff.

Apoi se ridică în picioare – cu atenţie, să nu zboare în sus şi să dea cu capul de tavan – şi plecă, lăsând-o pe Ivy singură, cu mintea plină de întrebări. Ce făcuse, chiar se înhămase la proiectul stabilirii unei reţele de spionaj în interiorul Norului Arcă? Cum o să-i explice lui Markus? Şi el cum o să reacţioneze, o să fie oripilat sau impresionat? În oricare dintre variante, ce sentimente îi va stârni reacţia lui? Când naiba se întorcea Dinah, ca să poată să discute cu ea astfel de lucruri la un pahar de spirtoasă?

Şi ce voise Tekla să spună cu comentariul din final, că Banana e mai securizată în faţa lui Grindstaff? Banana era veche, de dinainte de Zero, aşadar conexiunea ei cu ReCoS era o improvizaţie neelegantă pe echipament antic. Tekla părea să sugereze că, dacă Spencer putea manipula ReCoS într-o

asemenea măsură încât să deconecteze arcleta Juliei, atunci poate era în stare s-o manipuleze şi pentru a pune sub supraveghere alte părţi ale Norului Arcă – inclusiv Ferma, Tancul şi biroul lui Markus.

„Cunosc multă lume cu un asemenea mod de gândire”, spusese Tekla. Se referea la genul de oameni din armata şi din serviciile secrete ruse, obişnuiţi cu moduri de gândire întortocheate, tipice acelor profesii. Poate chiar Tekla fusese cândva pregătită să devină agent activ de contraspionaj. Dacă Tekla ajungea într-adevăr „cârtiţă” în reţeaua Juliei, cum putea Ivy să se asigure că era o cârtiţă corectă, care îi era ei loială, şi nu un agent dublu, loial Juliei?

•

Contactul razant cu atmosfera îl trimisese pe *Ymir* învârtindu-se lent pe noua sa orbită, pe care se îndepărta în mare viteză de Pământ. Calcularea cu precizie a acestei orbite le luă cincisprezece-douăzeci de minute şi le dezvălui că aveau la dispoziţie mai puţin de patru ore pentru acţiunile necesare ca să-şi salveze vieţile.

Dacă totul ar fi mers perfect, aprinderea nucleară l-ar fi încetinit pe *Ymir* până la nivelul la care ar fi putut realiza un rendez-vous cu Izzy cu ajutorul câtorva mici delta-V-uri suplimentare. Speraseră să se întâmple aşa, dar nu avuseseră mari aşteptări. Cea mai realistă speranţă era să mai scadă din viteză şi să-şi reducă altitudinea apogeului.

Cifra aceasta – distanţa care separa Pământul de navă în punctul cel mai înalt al orbitei sale – era în relaţie directă cu viteza pe care o avea nava la punctul cel mai de jos. Deoarece „căzuse” până acolo de la un apogeu extrem de înalt, mult dincolo de fosta orbită a Lunii, *Ymir* se năpustise ameţitor după ce ricoşase din atmosferă. Fiecare fărâmă de viteză care era anihilată de aprinderea uriaşei retrorachete nucleare sau de frecarea cu aerul se traducea într-o altitudine mai joasă la următorul apogeu, care – în funcţie de jocul cifrelor – urma peste câteva săptămâni, zile sau ore.

Răspunsul, odată ce făcură calculele, se dovedi a fi câteva ore.

Într-un anume sens, *Ymir* îşi ratase ţinta cu un kilometru şi jumătate; delta-V-ul total pe care îl obţinuse reprezentase mai puţin de o treime din cel la care speraseră. Şi totuşi, fusese

suficient cât să-i coboare apogeul, de la mare distanţă dincolo de lună până la o cifră care era abia de trei ori altitudinea la care înconjura Izzy Pământul.

Tot astfel, perioada – timpul necesar parcurgerii în întregime a unei orbite – scăzuse de la şaptezeci şi cinci de *zile* la doar opt *ore.* Lecţia fiind că modificări uriaşe ale acelor numere puteau fi obţinute în schimbul unei valori mici, prin comparaţie, a delta-V-ului.

Pe de altă parte, ca să-l aducă pe *Ymir* şi restul de drum până jos, la orbita lui Izzy, era nevoie de un delta-V de două ori mai mare decât ceea ce reuşiseră ei să stoarcă din „aprinderea" abia încheiată.

Însă cu mult înainte de a-şi face griji pentru asta, trebuiau să supravieţuiască următoarelor opt ore.

Chiar dacă apogeul lui *Ymir* fusese modificat radical, altitudinea navei la perigeu rămânea neschimbată – adică, în continuare, periculos de joasă. Dacă nu făceau nimic în acest sens, la următoarea trecere aveau să traverseze din nou, vâjâind şi ricoşând, partea de sus a atmosferei.

Dintr-un anume punct de vedere, o mică înălţare a perigeului, ca să nu fie nevoie să-şi mai facă griji în legătură cu atmosfera, era uşor de realizat. Se putea face cu o aprindere mică, dar precis calibrată, la apogeu. Într-o misiune spaţială normală, ar fi fost o sarcină simplă. Aici, se complica din cauza a doi factori. Mai întâi, succesul pe care îl avuseseră în coborârea apogeului, deci şi în scurtarea perioadei, impusese un timp-limită foarte apropiat – patru ore după perigeu – la care trebuia să aibă loc acea aprindere.

A doua complicaţie consta din rostogolirea lentă a navei. Aceasta însemna că motorul rachetă nuclear nu era îndreptat niciodată în direcţia corectă, cel mult printr-o întâmplare norocoasă. În timpul marii aprinderi de la perigeu, îndreptaseră efuzorul în faţă, ca să îndeplinească rolul unei uriaşe retrofuzee. Următoarea aprindere de la apogeu trebuia să le mai mărească puţin viteza, aşa că aveau nevoie să poziţioneze efuzorul spre spate. Dar cât timp nava se rostogolea, nu era îndreptat în nicio direcţie anume.

Aşadar, sarcina lor din acel moment era să stabilizeze comportarea lui *Ymir* folosindu-i propulsoarele pentru a riposta la nedorita rotaţie. Şi, după cum descoperiseră odată cu prima

lor încercare, propulsoarele erau mici şi slabe în comparaţie cu momentul cinetic al marelui ciob de gheaţă. În jargon aerospaţial, le lipsea capacitatea de control superior. *Ymir* era ca un camion care alunecă pe o baltă de ulei, răspunzând prea puţin la comenzile volanului. Problema aceea se ameliorase într-o oarecare măsură odată cu eliminarea unei mari părţi a masei în cursul aprinderii. Multe tone de gheaţă fuseseră azvârlite afară prin efuzor sub formă de abur. *Ymir* era mai uşor şi prin urmare mai controlabil. Să calculeze cu exactitate *cât* de controlabil era şi ce însemna asta pentru controlul superior al propulsoarelor era, în sine, o însărcinare importantă, care mai consumă o jumătate de oră doar pentru obţinerea unei evaluări aproximative.

Rezultatul nu era încurajator. În cele trei ore rămase, pur şi simplu nu exista nicio metodă prin care propulsoarele de control al direcţiei lui *Ymir* – proiectate pentru corecţii mici pe parcursul unor perioade mari de timp – să-i poată neutraliza rostogolirea. Nu era o rostogolire deosebit de rapidă – echipajul din modulul de comandă abia dacă sesiza că se roteau –, dar ajungea ca să facă imposibilă următoarea aprindere a motorului rachetă. Iar dacă nu reuşeau să-l aprindă în trei ore, aveau să răzuie iar atmosfera în alte patru ore şi din nou opt ore mai târziu. Poate reuşeau să supravieţuiască la o nouă trecere asemănătoare cu prima, dar nu puteau supravieţui la încă două.

Când toate acestea îi deveniseră limpezi, Markus împărţise echipajul în două, lăsându-i pe Dinah şi pe Jiro în sala comună a modulului de comandă, să aibă grijă de sistemul de propulsie, iar el „urcă” la Viaceslav ca să chibzuiască la problema controlului orientării.

Prin comparaţie, misiunea lui Dinah era doar rutină. În timpul aprinderii de la perigeu, consumaseră cea mai mare parte din gheaţa depozitată în silozuri. Unele burghie se blocaseră şi întreaga operaţiune de minerit în gheaţă fusese dată peste cap cât timp ea improviza soluţii la diverse probleme care îi cădeau pe cap din toate părţile. Apăreau roboţi în locuri în care n-ar fi trebuit să fie; unele silozuri erau supraaglomerate, în timp ce altele erau goale. Trebuia excavată gheaţă nouă, iar cea veche trebuia rearanjată. Remedierea tuturor acestor probleme înainte de următoarea aprindere, care avea loc peste trei ore, nu era o piedică insurmontabilă, dar îi solicita lui Dinah întreaga atenţie.

La rândul său, Jiro avea de rezolvat câteva chestiuni legate de reactor. Amândoi aveau de trudit cu sârguinţă şi fără oprire ca să fie totul pregătit la momentul aprinderii de la apogeu.

Asta presupunând că, între timp, cealaltă jumătate de echipaj găsea metoda de a-l orienta pe *Ymir* în direcţia corectă. Markus strămutase această însărcinare într-o altă parte a navei, unde să nu distragă atenţia echipajului ocupat cu propulsia. Cel puţin asta fusese intenţia lui; numai că Dinah, în scurtele momente când se smulgea din concentrarea profundă, în timp ce compila un cod sau căuta ceva de mâncat pe fugă, se pomenea întrebându-se ce făceau ei acolo sus.

Judecând prin eliminare, probabil că era ceva legat de *New Caird.* Demonstraseră deja că propulsoarele lui *Ymir* nu se ridicau la înălţimea unei asemenea însărcinări. Doar motorul principal al lui *New Caird* avea destulă putere ca să schimbe situaţia. Problema cu motorul era că rămăsese înţepenit într-o direcţie care din întâmplare nu era cea în care aveau nevoie să fie propulsaţi.

Urmărirea acestui raţionament până la concluzia sa logică îi provocă lui Dinah o stare de nelinişte care îi tulbură concentrarea încă şi mai mult decât dacă ar fi lucrat în aceeaşi cameră cu Markus şi cu Slava.

Îşi ţinu în frâu curiozitatea şi agitaţia până se asigură că motorul avea destulă gheaţă pentru aprinderea de la apogeu. Munca ei se terminase. Mai rămânea o jumătate de oră. Jiro părea să fie călare pe situaţie.

O bufnitură puternică răsună prin pereţii modulului de comandă, oferindu-i o scuză ca să deschidă o fereastră video şi să tragă cu urechea la canalul audio pe care îl foloseau Markus şi Slava. Roboţii împrăştiaţi pe toată suprafaţa exterioară a lui *Ymir* îi ofereau ochi pe care putea să-i întoarcă în orice direcţie. Chiar şi aşa, îi luă câteva minute să obţină o imagine a ceea ce se petrecea.

New Caird se desprinsese de *Ymir* şi nu se mai vedea nicăieri. Presupunea că Markus era la comenzi.

La exteriorul lui *Ymir* se zărea un om în costum spaţial, „mergând” către pupă cu ajutorul unei perechi de Cratori pe post de puncte de ancorare mobile. Probabil că era Viaceslav. Pe labele picioarelor îi crescuseră nişte mustăţi albe şi groase. Dinah avu nevoie de câteva momente ca să priceapă imaginea:

îşi legase fiecare gheată cu coliere de plastic de spinarea câte unui Crator, iar „mustăţile” erau capetele libere ale colierelor. Era genul de improvizaţie care i-ar fi făcut pe inginerii de şcoală veche de la NASA să se răsucească în mormânt, dacă Ploaia Solidă n-ar fi eliminat acea posibilitate. Dar în ultimii doi ani, şi cu deosebire în ultimele două săptămâni, acest gen de inginerie rustică devenise rutină.

Ceea ce făcea cu atât mai presantă întrebarea: ce naiba avea Markus de gând? Dacă Slava se arăta atât de inventiv cu doi roboţi şi o pungă de coliere...

Într-un târziu dibui *New Caird* pe o cameră de la un Fuler care era ataşat de pupa ciobului de gheaţă, cam la jumătatea distanţei dintre margine şi burdihanul efuzorului. Mica navă plutea în spaţiu la vreo sută de metri distanţă, cu erupţii de jeturi albe din propulsoarele de manevră o dată la câteva secunde, în timp ce încerca să păstreze o poziţie stabilă în spatele ciobului care se rotea lent. Markus o conducea manual, şi ce mai zbor extravagant executa!

Era dificil de vizualizat geometria ansamblului, dar Dinah se convinse că Viaceslav „păşea” în direcţia spre care era îndreptat *New Caird.* Cei doi bărbaţi se concentrau, fiecare în felul lui, asupra aceleiaşi zone a ciobului: unul dintre colţurile cele mai îndepărtate, unde se termina partea cea mai largă a conului de zahăr, unită cu baza de-a lungul unei muchii ascuţite, dar neregulate. Acolo, încastrat în gheaţă, era un fragment din structura de rezistenţă cam de mărimea unui automobil. Servea drept ancoră pentru un ciorchine de mici efuzoare reactive conice; era unul dintre acele sisteme propulsoare care se dovediseră jalnic de slabe pentru treaba curentă. Orientând o altă cameră într-acolo, Dinah văzu un jet constant de foc alb-albăstrui care ieşea din două efuzoare. Era o aprindere continuă, la putere maximă. Nu erau nişte propulsoare proiectate pentru aşa ceva. Însă sistemul de control al direcţiei lui *Ymir* calculase propulsia şi o mare parte din ea trebuia aplicată în acele două direcţii – orientând „botul” navei înainte, iar efuzorul reactiv, în urmă – dacă voiau să-şi îndeplinească obiectivul programat.

Dinah înţelese. Raţionamentul ei era confirmat de dialogul pe care îl asculta acum, purtat de Markus şi Viaceslav într-un amestec de engleză, germană şi rusă. Dar îşi dădea seama cum trebuie să fi arătat *Ymir* în acele momente, văzut de Markus prin

fereastra frontală a lui *New Caird*: ca un uriaş cap de săgeată plutitor din gheaţă neagră, în cea mai mare parte întunecat, dar ornat la bot şi la „colţuri” cu lumini albe pâlpâitoare şi cu şuvoaie de gaz fierbinte evacuate din propulsoare, care funcţionau pe baza unui program automat, controlat din interior. Câteodată se opreau şi se aprindeau iar. Mai rar însă, când se cerea propulsie sporită într-o anume zonă, funcţionau mult timp fără oprire. Aprinderile acestea îndelungate şi stabile se distingeau cu claritate pe fundalul întunecat al spaţiului.

Markus n-avea nevoie să calculeze în minte rotaţia lui *Ymir.* N-avea nevoie să-i cunoască vitezele cu care se învârtea în jurul celor trei axe sau cuplul necesar pentru a le contracara. Nici măcar nu trebuia să deschidă interfaţa pe tabletă. Tot ce trebuia el să facă era să zboare în jurul ciobului şi să caute locuri în care propulsoarele funcţionau încontinuu. Acestea erau cele suprasolicitate şi subalimentate. Prin urmare, acestea erau locurile în care marele motor al lui *New Caird* putea fi folosit în modul cel mai eficace.

Dar cum?

O formă cenuşie şi neclară îi obtură lui Dinah vederea asupra sistemului de propulsie: Viaceslav se mişca prin faţa camerei. Apoi obiectivul se concentră asupra lui, arătându-l cum îşi căuta pe bâjbâite o carabină în jurul taliei şi cum o prindea de un element de rezistenţă care ieşea din gheaţă. Dinah îl auzea cum respiră. Ţinându-se bine cu mâna stângă, Viaceslav îşi băgă mâna dreaptă în interiorul reţelei de lonjeroane. După ce pipăi o vreme, păru să găsească ceva, după care lucră acolo cam un minut, braţul lui descriind o uşoară mişcare de du-te-vino.

Jeturile propulsoarelor pâlpâiră şi se opriră.

— Rezolvat, spuse Viaceslav. Scuze. Valva era lipicioasă.

— Dă-te la o parte, *tovarişci,* spuse Markus.

— Mă dau, replică Slava.

Îşi desprinse carabina şi se aplecă în partea opusă structurii de rezistenţă, bazându-se pe Cratorii legaţi de picioarele lui, şi începu să se deplaseze în ritmul obositor de lent al cuiva care umblă prin caramel fierbinte.

— Dă-i drumul, spuse el, apoi adăugă ceva în germană, o frază despre care Dinah putea să jure că însemna: „Dacă nu funcţionează, oricum suntem morţi cu toţii”.

New Caird lunecă în afara cadrului. Mai trecură câteva clipe

până când Dinah avu din nou imaginea navei. Se apropia de *Ymir,* îndreptându-se direct către sistemul propulsor pe care tocmai îl oprise Slava şi pătrunzând pieziş între cele două efuzoare ale propulsoarelor care funcţionaseră până atunci.

Logica era limpede; metoda era nebunie curată. *New Caird* urma să facă treaba de care nu erau în stare cele două propulsoare firave. Markus trebuia să-i orienteze uriaşul efuzor aproximativ în poziţia corectă, adică undeva la jumătatea distanţei dintre cele două care făcuseră toată munca până atunci. Bun. Dar mai trebuia să realizeze şi conexiunea mecanică dintre *New Caird* şi ciobul de gheaţă, astfel încât impulsul uriaşului motor să se poată transmite în masa acestuia.

Şi părea că îşi propusese să realizeze asta prin înfigerea navei mici în cea mare. Operaţiunea se desfăşura lent, ca atunci când un remorcher împunge cu prora într-o latură a unui petrolier ca să-l înghiontească în dană. Dar, indiferent cum arăta, ceva se înfigea în altceva, şi nu era nicidecum un lucru pentru care se proiectau în general navele spaţiale.

Dinah îşi mai slăbi puţin strânsoarea dureroasă a degetelor pe marginea mesei atunci când, cu câteva clipe înaintea coliziunii, Markus porni retrofuzeele, încetinind *New Caird* la momentul impactului. Dar tot simţi şi auzi zgomotul de strivire care răsună prin pereţii palatului de gheaţă. Îl mai auzise în ultimele două ore şi se întrebase ce putea fi; după toate aparenţele, Markus mai făcuse deja manevra acesta de câteva ori.

Ţinta lui fusese locul în care structura de rezistenţă ieşea din gheaţă, formând un unghi în interiorul căruia putea să se fixeze botul lui *New Caird* cât timp propulsia rămânea pornită. Deocamdată, puterea necesară îi era livrată de propulsoarele de la pupă. Dar Dinah, care îl urmărea pe Markus prin fereastra frontală, îl văzu lucrând pe ecranul cu comandă tactilă care era panoul de comandă al lui *New Caird* şi îşi făcu o idee destul de clară despre ceea ce urma.

Dinah deschise interfaţa sistemului de control al direcţiei lui *Ymir* şi văzu nebunia: tot ciobul plin de propulsoare aprinse, marcate de iconiţe furioase care avertizau ba că era prea puţin propergol, ba că nu era destul timp, ba că se încingeau ajutajele reactive. Obiectul pe care îl înfipsese Markus pâlpâia în culoarea roşie, indicând că nici măcar nu mai era conectat la sistem. Diagramele din partea de jos a ecranului şi o reprezentare

tridimensională a ciobului în spaţiu arătau cât de departe se aflau de ceea ce doreau să obţină.

Auzi o mică simfonie de scrâşnete, scârţâituri şi pocnituri şi simţi nava rotindu-se în jurul ei.

Fluxul video cu *New Caird* era scăldat în lumină albă de la propulsia principală, care pornea la putere maximă. O privire rapidă la graficele controlului de direcţie o lămuri că se petreceau lucruri bune.

— Este bine, spuse Jiro, dar acum urmează să ne suprarotim.

— Numai dacă nu-mi iese mie sincronizarea, spuse Markus. Ar trebui să ajungem prin rotire la poziţia corectă exact la momentul aprinderii de la apogeu. După aceea, da, o să ne suprarotim. Dar vom avea timp berechet să rezolvăm problema.

La momentul acela îl întrerupseră o exclamaţie şi o bubuitură înfundată. Markus înjură în germană, după care transmisia audio se întrerupse.

Dinah văzu pe fluxul video că *New Caird* se înclina la un unghi greşit. Flama de la motor clipi şi se stinse.

Structura de rezistenţă în care se împinsese *New Caird* cedase în faţa forţei de propulsie a marelui motor şi se zdrobise, făcând nava să se răsucească într-o parte. Acum era proptită în gheaţă aproape într-o rână, cu rămăşiţele mototolite ale sistemului de propulsie făcute sandviş între fuzelajul ei şi pupa lui *Ymir.*

— Scapă un fel de gaz, observă Jiro pe un ton calm. Sau fum.

Avea dreptate. Ochiul nu sesizase imediat scurgerea fiindcă fumul se comportă în spaţiu altfel decât într-o atmosferă, sub influenţa gravitaţiei. Dar *ceva* ardea, sau cel puţin mocnea, pe una dintre laturile lui *New Caird,* la nu mai mult de un braţ distanţă de locul unde se afla Markus.

— Ajutajul încins al propulsorului topeşte fuzelajul, spuse Viaceslav.

Markus reveni în emisie.

— Jiro şi Dinah, trebuie să vă pregătiţi să aprindeţi propulsia principală când ajungem la apogeu...

Se întrerupse, gâtuit, şi tuşi de câteva ori. Când începu din nou să vorbească, avea un timbru sugrumat.

— Peste vreo două minute. Concentraţi-vă pe treaba asta, pe iniţierea procedurilor de activare. Viaceslav ar putea să mă ajute cu această mică problemă.

Deja tuşea convulsiv.

— Închei transmisia, spuse el.

Împotriva ordinului primit, Dinah mai aruncă o ultimă privire la fluxul video care arăta botul lui *New Caird.* Prin fereastra frontală nu-l mai zărea pe Markus. Nu mai vedea decât fum şi, prin el, lumina licăritoare a focului.

Revelaţia a ceea ce se petrecea o lovi parcă în moalele capului. Se apucă zdravăn de marginea mesei şi închise ochii câteva momente, simţindu-i cum se umpleau de apă fierbinte, simţindu-şi nasul inundat de mucus.

— Dinah, o strigă Jiro. Lista de control pentru activarea burghielor începe acum.

Ea deschise ochii şi văzu pete strălucitoare acolo unde trebuiau să se afle widgeturile interfeţei cu utilizatorul.

— Dacă e să fie de vreun folos, spuse Jiro. Te rog.

Apoi, ţinându-şi palma în jurul micului microfon al căştilor, ca să înăbuşe sunetul, adăugă:

— Probabil ne aude.

Dinah se aplecă să tasteze o comandă.

— Burghiul unu, spuse ea. Porneşte.

Şi pocni tasta Enter.

Apoi continuă să parcurgă în acelaşi fel restul listei. Devenea tot mai uşor pe măsură ce înainta. Jiro se ocupa de partea lui în linişte, cu fineţe, cu eficienţă. Iar când reactorul nuclear porni la capacitate maximă, exact la momentul programat, Dinah avu grijă s-o spună cu glas tare. În caz că Markus îi mai auzea.

Abia atunci se uită din nou la transmisia video. Se aştepta să vadă locul de odihnă veşnică al lui Markus, un cavou de fum înţepător.

Dar acolo nu era nimic în afară de o structură de rezistenţă mototolită şi de Viaceslav, care stătea ţinându-se de ea cu o mână şi privind în direcţia pupei. Pe fundal creştea o aglomerare de vălătuci de abur cât Manhattanul, produşi de motorul pornit de Jiro.

— Slava? îl strigă ea. Unde e...

— S-a desprins, răspunse Viaceslav. Când a pornit motorul şi am început să accelerăm. *New Caird* n-a venit cu noi în călătorie.

— Mai e...

— A fost antrenată de vălătucii de aburi şi aruncată înapoi.

Acum abia dacă o mai văd.

— Ah.

— Dinah?

— Da, Slava.

— Markus era deja mort.

•

— Ai zice că-i un fel de comedie burlescă, dacă n-ar fi atât de tragic – cu aşa nişte consecinţe cumplite, spuse Julia.

Se uita hipnotizată la o înregistrare video în buclă, transmisia finală din *New Caird,* de dinainte să se piardă conexiunea radio.

Oamenii care pluteau în jurul ei în Arcleta Albă – cum ajunsese să fie cunoscută baza de operaţiuni neoficială a Juliei – dădeau din cap sau scoteau murmure aprobatoare. Citeau cu toţii însemnarea despre catastrofa lui *Ymir* din blogul lui Tav, care abia fusese postată cu câteva secunde în urmă.

Unica excepţie era Tekla, căreia îi atrăsese atenţia un anume detaliu. Pe un perete al arcletei era lipită cu fâşii de bandă adezivă albastră o foaie de hârtie pe care fusese printat sigiliul prezidenţial al Statelor Unite. Nu mai existau decât două imprimante şi amândouă se aflau în Izzy. Carevasăzică, prin eliminare, coala aceasta trebuie să fi fost printată pe Vechiul Pământ, înainte de Ploaia Solidă, la un aparat al cărui cartuş de cyan era pe terminate. Văzuse multe la viaţa ei: era ruptă în două bucăţi şi reparată cu bandă adezivă transparentă. Fusese îndoită şi boţită, apoi netezită iar. Avea marginile scămoşate în locurile de pe care fuseseră dezlipite benzi mai vechi. Iar în spaţiul alb de sub sigiliul prezidenţial, în partea din dreapta, se vedea o pată maro, ovală, de mărimea primei falange a degetului mare de la mână. De fapt, Tekla nutrea convingerea că era vorba într-adevăr de o astfel de amprentă, şi cu cât se uita mai mult, cu atât i se întărea convingerea că substanţa maro era sânge.

O privi pe Julia în ochi şi înţelese deodată că fosta preşedintă aştepta o reacţie oarecare din partea ei. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, Tekla nu simţi nicio presiune, nicio obligaţie de a îndeplini o asemenea aşteptare. Puţin intimidată, Julia îşi feri privirea şi continuă:

— Eu oricum nu prea înţeleg povestea pe care ne-o spun ei!

— E destul de întortocheată, întări unul dintre asistenţii ei, un tânăr arcletar cu accent american.

Era un inginer din echipa VIM. Tonul lui sugera că îl distra tupeul cu care conducerea actuală încerca să-i facă pe oameni să creadă asemenea poveşti vânătoreşti şi că el unul era mult prea deştept ca să se lase păcălit.

— Se bazează cumva pe ideea că fuzelajul a fost construit din ceva gen plastic. Dacă se încinge prea tare...

— E ca plasticul pe aragazul aprins, înţeleg, spuse Julia. Se topeşte şi pute.

— *New Caird* s-a sucit în aşa fel, încât carena lui a intrat în contact cu un efuzor care era extrem de fierbinte.

— Dar, conform cu povestea pe care ne-o oferă ei, Viaceslav oprise mai înainte emisia prin efuzorul acela.

— Rămân fierbinţi încă multă vreme. În orice caz, efuzorul a topit o gaură în fuzelaj. Mai întâi trebuie să fi produs o mulţime de fum toxic. Ar fi fost suficient ca să-l omoare. Apoi, după ce fuzelajul s-a topit până s-a perforat, tot aerul a ieşit prin gaură.

— În fine, e ceva oribil – dacă e adevărat, spuse Julia.

După care îşi întoarse iar ochii către Tekla, căutând pe faţa ei vreun semn că poate *nu* era adevărat. Tekla îi susţinu privirea într-un fel care nu trăda nimic.

— Ajungi să te întrebi în ce situaţie grea ne-am pomenit, de se cer asemenea improvizaţii nebuneşti – auzi, să înfigi o navă într-alta!

Din nou murmure aprobatoare.

Julia era pe val.

— După cât pot să-mi dau eu seama, cu asta nici măcar nu s-a rezolvat problema!

— Problemă s-a rezolvat, interveni Tekla.

Vorbea fluent engleza şi era perfect capabilă să spună „*Problema* s-a rezolvat”, dar uneori renunţa la articolul hotărât de dragul efectului. Anglofonilor li se părea misterios şi impresionant. De asemenea, era în subtext şi o declaraţie de mândrie rusească. Limba implicită a Norului Arcă era engleza. Lucrul acesta nu avea să se schimbe niciodată. Însă dialectul avea să evolueze de-a lungul timpului, iar ruşii puteau să-l dirijeze în direcţia lor dacă găseau metode prin care să-şi includă gramatica şi vocabularul în vorbirea curentă.

— Ardere s-a încheiat, continuă ea.

— Dar nava se rostogoleşte în continuare, scăpată de sub control! spuse tânărul american îndrăgostit de propria-i

inteligenţă.

— Rostogolire lentă, preciză Tekla. Nu problemă. Timp de rezolvare berechet acum, că perigeul e înălţat.

— Rezolvare în ce fel?! Markus a distrus trei dintre seturile de propulsoare externe când *s-a înfipt în ele*! Ce om face aşa ceva? În orice caz, au mai rămas doar două. E un adevăr fundamental al fizicii că nu poţi controla o rostogolire pe trei axe folosindu-te doar de două propulsoare!

— Mulţumesc că ne-ai explicat adevărul fundamental, spuse Tekla. Rostogolire se poate elimina făcând ajutaj asimetric.

Cu asta îi reduse la tăcere pentru scurt timp. Unul dintre adepţii Juliei – Jianyu, un arcletar chinez foarte pasionat de călătoria spre Marte – avea aerul că pricepuse. Tekla dădu din cap în direcţia lui.

— Omul acesta va explica mai târziu. Timpul meu de stat aici este limitat.

— Da, Tekla, şi apreciem că ai reuşit să-ţi faci puţin timp pentru noi, spuse Julia.

Tekla avea aşa un chef s-o altoiască, încât chiar îi zvâcni puţin mâna. Dacă ar fi fost rostită pe un alt ton, poate că replica Juliei ar fi avut într-adevăr semnificaţia acelor cuvinte. În realitate, însemna „Ăia mă ignoră cu nesimţire şi chiar era cazul să vină cineva important ca să stea de vorbă cu mine”. Tekla simţea aproape fizic cum se răspândea ideea aceea dinspre Julia ca să-i infecteze pe ceilalţi arcletari.

La fel ca aproape toată lumea din Norul Arcă, Tekla purta un combinezon cu multe buzunare, compartimente, tocuri şi aşa mai departe. Unul dintre ele conţinea un cuţit cu lamă dublă, de zece centimetri. Avea un vârf numai bun să se înfigă în inima lui J.B.F. Tekla se retrase pentru scurt timp din conversaţie, chibzuind la cum s-ar putea descurca. Probabil că Julia nu se aştepta la o tentativă directă de asasinat – deşi nu se ştie niciodată, când e vorba de oameni cu asemenea moduri de gândire.

— Aţi vrea să raportaţi vreo problemă cu ReCoS? întrebă Tekla. S-au observat întreruperi repetate.

Julia strânse din buze cu un aer satisfăcut şi se uită la Spencer Grindstaff.

— E prima dată când aud aşa ceva, spuse Spencer.

Afirmaţia lui fu întâmpinată cu o tăcere perfectă şi

indiferentă.

Tekla rămase în aşteptare. În scurt timp, tentaţia lăudăroşeniei avea să-i copleşească. Antrenamentul ei în tehnicile breslei – în cum să fii spion – nu fusese chiar atât de cuprinzător. Câteva cursuri de bază, nişte lecturi obligatorii. Motivul era simplu: Tekla era genul care sare în ochi, aşadar nu era folositoare pe post de spion. Semăna prea mult cu profilul impus de Hollywood. Adevăraţii spioni treceau neobservaţi. Aşa că o zburaseră din program şi o puseseră să lucreze pe roluri, cum era cel de sportivă olimpică, în care aspectul ei frapant era o calitate. Dar apucase să înveţe câteva precepte generale. Şi ştia că nimic pe lume nu trădase mai multe secrete şi nu distrusese mai multe cariere decât imboldul de a te lăuda cu reuşitele personale.

Se uită la Grindstaff. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, care întrerupeau contactul vizual în scurt timp, el îi întoarse privirea, zâmbind larg.

— Neobişnuit, spuse Tekla, pentru cineva cu pregătirea ta.

— Surse şi metode, răspunse el.

— Atunci, o să-mi limitez remarcile la motivul pentru care am venit aici.

Vorbele ei produseră imediat un schimb de priviri piezişe între Julia şi Spencer. Tekla nu-l luă în seamă.

— Din motive de securitate, este imperativ să avem un recensământ corect al tuturor persoanelor din fiecare arcletă. Unora le place să se mute întruna. Să facă schimb de locuinţă. Înţelegem. Foarte bine. Dar se creează probleme de siguranţă şi de securitate când, de exemplu, arcletă este lovită de bolid, se scurge aer şi nu cunoaştem câte persoane sunt înăuntru, ce necesităţi medicale au etcetera. Persoane mici au nevoie de mai puţin aer decât persoane mari.

Julia dădea din cap aprobator.

— Tekla, înţeleg perfect ce vrei să spui. Vorbind în numele Comunităţii Arcletarilor, pot să confirm că aici, la periferie, predomină un mod de gândire mai neprotocolar. Sentimentul de neglijare din partea conducerii actuale din Izzy duce la o atitudine uşor resentimentară. Redistribuirea oamenilor în arclete pare o formă de rebeliune inofensivă. Dar e uşor de trecut cu vederea chestiunea siguranţei pe care ai subliniat-o. Ceea ce este o greşeală. Aş spune că această confuzie

referitoare la *adevăratul* nivel de alertă la care ne aflăm, câtă vreme...

— Câtă vreme ne limităm la plutirea în spaţiul murdar, o întrerupse Ravi Kumar.

— Da, mulţumesc, Ravi. Pur şi simplu, avem impresia că în fiecare zi auzim altă versiune.

— Statistică, spuse Tekla.

— Da, asta ni se spune întruna, dar...

— Nu pot să spun mai mult, răspunse Tekla şi clipi fugar în direcţia uneia dintre micile camere video fixate pe fuzelajul arcletei.

Julia îi susţinu privirea de data aceasta şi, după câteva clipe, se uită pieziş către Spencer.

— Tekla, mai adineauri ne tot învârteam pe lângă subiectul Reţelei de Conştientizare Situaţională şi Spencer era destul de vesel – îşi punea la lucru simţul umorului. Dar nu mă deranjează deloc să-ţi comunic că, mulţumită lui Spencer, avem într-adevăr o posibilitate de-a ne deconecta de la ReCoS când vrem pur şi simplu să purtăm o conversaţie normală, fără să ne întrebăm cine ar putea să ne asculte. Şi exact asta am făcut acum. Nimic din ce ne spui aici şi acum nu părăseşte această arcletă.

Tekla binevoi să treacă în revistă tot cercul de linge-blide şi adoratori dintr-o privire lungă şi înceată, apoi dădu ochii peste cap.

— Toată lumea afară! porunci Julia. Şi tu, Spencer. Rămâne doar Tekla cu mine.

— Spionajul tău e de slabă calitate, spuse Tekla după ce restul lumii se împrăştie prin tuburile de hamsteri către celelalte arclete din heptada Juliei.

— Da, ştiu, răspunse Julia. E foarte dificil să reconstruieşti de la zero o comunitate întreagă de servicii de informaţii. Trebuie să te descurci cu ce ai la îndemână. Tinereţea lor, lipsa de experienţă şi transparenţa la care sunt învăţaţi să se aştepte după ce şi-au trăit toată viaţa pe Internet – toate astea sunt dăunătoare când vrei să faci lucrurile aşa cum ar trebui să fie făcute. De aceea ne trebuie mână de lucru mai experimentată – oameni care au deprins instinctele corecte.

— Nu e vorba doar de asta, spuse Tekla. Asta e ceva evident.

— A, nu?

Julia o privea cu ochii mijiţi.

— Ce mi-a scăpat şi nu-i atât de evident?

— N-ar trebui să-i mai încredinţezi informaţii noi lui Zeke Petersen, spuse Tekla. Dacă nu cumva doreşti să plantaţi ştiri false, caz în care el va reprezenta un releu eficace.

Era un lucru pe care Ivy, Zeke şi Tekla îl discutaseră dinainte, iar Zeke se oferise cu entuziasm să fie oferit pe tavă de Tekla ca presupus renegat. În cazul lui personal, nu se schimba mare lucru. Iar în cazul Juliei, avea să servească perfect la cimentarea ideii că Tekla era un agent dublu de prim rang. După standardele Războiului Rece, era o manevră evidentă şi lipsită de profesionalism, dar acolo nu se purta Războiul Rece. Acolo era un târguşor cu o mie cinci sute de suflete şi o fostă primăriţă care încerca să agite lucrurile.

Julia miji ochii şi dădu din cap încet. Era fascinată.

— Chiar mă întrebasem care-i treaba cu el. Lăsa impresia că nu face decât să se lase dus de val. Să fie şi el politicos.

— Asta nu-i o problemă cu Tekla, spuse Tekla.

Juliei îi plăcu răspunsul ei. Se trăsese între timp mai aproape de ea, iar acum întinse mâna şi o atinse scurt pe antebraţ.

— Asta-mi place la tine, Tekla. Ce-ai în guşă, şi-n căpuşă.

— Da.

Apoi, după o tăcere destul de stânjenitoare, Tekla adăugă:

— Joci un joc pe termen lung. Răbdare.

— Până la un punct, preciză Julia, şi deodată i se schimbară şi trăsăturile, şi întreaga atitudine, ca şi cum i s-ar fi transformat faţa în oţel vopsit. Nu ne putem permite să avem răbdare multă vreme. Moartea lui Markus a schimbat totul. Până la acest tragic eveniment, membrii Comunităţii Arcletarilor puteau să aştepte cu speranţă întoarcerea marelui lor lider. Ivy era doar un interimar. Neajunsurile ei puteau fi trecute cu vederea. Acum, vestea că Markus nu se mai întoarce se răspândeşte în tot roiul. Ivy e iar la putere. Sal va cita nişte clauze obscure din Constituţie ca să-i legitimizeze statutul. Dar adevărata legitimitate este susţinerea din partea celor guvernaţi. Ea o să ia acum măsuri ca să apuce frâiele mai zdravăn. Vremurile sunt de aşa natură, încât micile gesturi simbolice pot avea cel mai puternic efect. Iar acesta, Tekla, acesta e motivul pentru care următoarele zile reprezintă o perioadă critică pentru noi. Poate că *Ymir* va războ, poate că nu. Nu ne putem permite să aşteptăm. Pregătirile sunt în plină desfăşurare. De azi în trei zile,

arcletele vor începe să se elibereze din Norul Arcă şi vor porni în călătoria epopeică spre orbita înaltă. E posibil ca actuala conducere să se teamă să implementeze strategia Roi Perfect, din cauză că pentru ea va însemna pierderea controlului. Dar Comunitatea Arcletarilor, sătulă să se mai înghesuie în spatele unui scut ineficace şi decimată lent de Ploaia Solidă, nu cunoaşte asemenea limitări.

— Supravieţuirea grupului separatist va demonstra falsitatea predicţiilor despre pericol făcute de PopGen, întări Tekla, dând din cap. Puterea centrului va fi înfrântă.

— Pentru prima dată, spuse Julia, Constituţia Norului Arcă va intra în vigoare cu adevărat, în pofida sofisticii practicate de apologetul Sal Guodian. Această Constituţie, Tekla, sunt convinsă că ştii, reclamă crearea unei forţe de securitate. Nu Garda Pretoriană pe care a însăilat-o Markus, ci ceva real. Nu-mi vine în minte nicio persoană mai calificată decât tine s-o comande.

•

— A-nghiţit momeala cu cârlig cu tot, spuse Spencer Grindstaff în timp ce urmărea, împreună cu Julia, cum Viflerul Teklei se îndepărtează într-un staccato de aprinderi ale propulsoarelor.

— O, da, categoric a înghiţit-o, încuviinţă Julia, dar nu-mi place nuanţa de triumfalism din vocea ta, Spencer. Ceea ce trebuie să învăţăm noi de fapt este că Ivy e un adversar formidabil. A reuşit cumva să-şi aducă de partea ei oameni precum Tekla. Şi au inventat o strategie destul de complexă ca să penetreze organizaţia noastră.

Grindstaff ridică din umeri.

— Se vede treaba că nu-i chiar aşa complexă. E destul de evidentă, zău aşa.

— Uşor de zis pentru tine, spuse Julia, care ai un microfon ascuns în Banană, şi-am aflat tot ce-aveau de gând să facă. Dar în lipsa acestei informaţii, Spencer, chiar crezi că ne-am fi prins de mişcare? Mie mi s-a părut că Tekla şi-a jucat minunat rolul.

— Trebuie să ai mare grijă cu ea. Te urăşte din tot sufletul. Şi are la ea cel puţin o armă.

— Mulţumită lui Pete Starling, şi eu am, spuse Julia.

Băgă mâna în poşetă şi scoase un revolver mic, doar cât să poată Spencer să-i vadă capătul patului, apoi îl strecură la loc.

— Cu riscul de a-ţi insulta inteligenţa, spuse Spencer, aş vrea să-ţi amintesc ce consecinţe pot fi dacă tragi cu ăla în interiorul unui vehicul spaţial.

— Nu mă insulţi deloc. Am văzut cu ochii mei consecinţele. Şi ştii ce? Aerul nu se scurge afară foarte repede. În orice caz, mi s-a spus că muniţia din arma asta e proiectată să se turtească la impact, deci e mai puţin probabil să iasă din trup pe partea cealaltă.

— Grozav, cu condiţia să nimereşti vreun trup.

— Dacă se ajunge la o confruntare între mine şi Tekla, spuse Julia, n-am de gând să ratez.

•

Dinah nu-şi dorea decât să doarmă. De când *New Caird* se desprinsese de Izzy, nu mai apucase mai mult de patru ore consecutive, iar în ultimele două zile, încă şi mai puţin de atât. Într-un fel bizar, îşi dorea să doarmă ca să fie în stare să jelească aşa cum se cuvine. Ştia că Markus era mort, dar încă nu asimilase informaţia. Nici nu avea cum, câtă vreme o ducea tot într-un maraton de la o criză la alta.

Aprinderea avusese efectul scontat. Altitudinea lui *Ymir* la perigeu se înălţase într-atât încât nu mai putea fi sâcâită vreodată de contactul cu atmosfera. Dar nava continua să se rostogolească, deşi lent. Iar Viaceslav încă se mai târa pe suprafaţa ei exterioară, cu picioarele fixate pe Cratori.

La începutul activităţii sale extravehiculare, Slava ieşise prin sasul de pe latura lui *New Caird* – navă care nu se mai afla acolo, cu ei. Proviziile lui erau pe terminate. Trebuia să intre în modulul de comandă până nu rămânea fără aer. Lucru pe care putea să-l realizeze folosind un sas construit pentru acest scop. Era unul adiacent portului de andocare din „botul” modulului de comandă îngropat în gheaţă. Trecând prin el, avea să pătrundă în nivelul cel mai de sus al modulului, unde putea respira acelaşi aer cu restul lumii. Dar fusese precaut şi se verificase cu un Inspiektor, descoperindu-şi radiaţii puternice în câteva zone ale costumului – practic, peste tot unde se atinsese de suprafaţa ciobului de gheaţă.

— Mă îngrijora treaba asta, spuse Jiro, dar n-aveam ce să-i fac.

— Ce anume te îngrijora? întrebă Dinah. Credeam că suprafaţa e destul de curată.

— Era, până la aprinderea de la perigeu. Efuzorul era îndreptat înainte. Vântul – atmosfera prin care am trecut – a suflat înapoi o parte din aburi, peste noi. S-au condensat şi au rămas lipiţi de suprafaţa ciobului. Aşa că acum sunt bucăţele de reziduuri radioactive peste tot la exteriorul lui *Ymir.* Şi unele s-au prins de costumul lui Slava.

— Ar trebui să iasă din el.

Jiro ridică din umeri.

— Costumul blochează cea mai mare parte din radiaţia beta.

— Vreau să spun că ar trebui să iasă din el până nu rămâne fără oxigen.

— Asta-i adevărat.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să intre aici.

— Şi asta-i adevărat.

— O să aducă şi radiaţia aia înăuntru cu el.

— O să dureze săptămâni întregi să ne omoare. Până atunci ne vom îndeplini misiunea. Sau nu.

Până la urmă însă rezolvară problema pe ocolite, într-un mod care nu implica moartea nimănui: lipiră cu bandă adezivă o bucată de plastic peste scara de acces dintre nivelul superior al modulului de comandă şi nivelul imediat următor. Înainte de asta, transportară la acel nivel o rezervă generoasă de hrană şi apă, împreună cu articole de toaletă, un sac de dormit şi alte lucruri necesare lui Viaceslav. Slava trecu prin sas cu câteva minute înainte să i se termine oxigenul, se dezbrăcă de costum şi îl închise în camera sasului, care bloca majoritatea radiaţiei beta emise de el. Apoi îşi scoase hainele şi trecu de câteva ori prin procesul de decontaminare cu ajutorul unor şerveţele umede, aruncând totul în camera sasului înainte de a-i închide trapa.

Apoi vomită.

Nivelul superior al modulului de comandă, cu tot cu Slava, trebuia considerat acum ca fiind contaminat, dar oricum nu mai aveau nevoie de el. Jiro şi Dinah rămâneau la nivelurile inferioare, separaţi de Viaceslav şi de posibila contaminare printr-o folie de plastic, până ajungeau la Izzy sau mureau. O sursă comună trimitea aer prin ţevi care comunicau cu toate nivelurile, dar avea un sistem de filtrare, în care îşi puneau speranţa că avea să oprească orice fărâmă de reziduu radioactiv.

După ce se ocupară de toate aceste probleme, închiseră luminile şi se culcară. De fapt, Dinah nici nu auzi soneria deşteptătorului, iar când se trezi în sfârşit, îşi dădu seama că dormise douăsprezece ore.

Imediat se întrebă unde era Markus. Apoi îşi aminti, cu un fel de uluire, că era mort. Amintirea veni ca o palmă usturătoare, urmată de suferinţă. Dar suferinţa, la rândul ei, era urmată îndeaproape de un sentiment de spaimă profundă, cum rareori mai trăise în tot timpul scurs după Zero. Nu era spaima care te cuprinde brusc când eşti în plină aventură, cum ar fi călătoria prin perigeu, nici genul de spaimă intelectuală, abstractă, care îi însoţea încă de când făcuse Doob predicţia despre Ploaia Solidă. Era un fel de panică morbidă care se înrudea de departe cu depresia. Semăna cu ceea ce simte un copil când află că a rămas orfan. Nu un copil, ci mai degrabă un adolescent, fratele cel mare, pe umerii căruia apasă din acel moment responsabilitatea întregii familii. Markus nu mai era. N-avea să mai ia asupra lui nicio povară comună. De acum, alţii trebuiau să se înhame la aceste poveri. Iar unii dintre ei – poate cei mai nerăbdători să ocupe locul lui Markus – aveau să ia, cu siguranţă, deciziile greşite. Şi astfel, oricât de tristă s-ar fi simţit Dinah în faţa faptului că n-avea să-l mai revadă vreodată pe Markus şi n-avea să-i mai simtă îmbrăţişarea, motivul pentru care chiar îi venea să se strângă în poziţie fetală era conştientizarea faptului că de-acum povara era pe umerii ei. Pe ai ei, pe ai lui Ivy, pe ai lui Doob şi pe ai celorlalţi în care se putea avea încredere.

Se duse „sus” în sala comună şi îl găsi pe Jiro, ca de obicei, pierdut în contemplarea unor diagrame tainice de pe ecranul computerului său, care i se reflectau miniatural în lentilele bifocale ale ochelarilor. În anul pe care îl petrecuse în spaţiu i se schimbaseră dioptriile, aşa că ajunsese primul client al polizorului de sticlă optică trimis pe orbită şi instalat în Izzy. Fără el, majoritatea populaţiei Norului Arcă ar fi devenit treptat neproductivă, pe măsură ce li s-ar fi spart ori li s-ar fi uzat ochelarii. Era o maşinărie militară capabilă să producă ochelari într-un stil anume, unul singur. La un moment dat, peste câţiva ani, toată lumea care avea nevoie de ochelari urma să poarte acel stil. Era interesant să-ţi imaginezi câte decenii sau secole trebuiau să treacă până când populaţia să se înmulţească, iar

economia să se dezvolte până la nivelul la care să poată susţine o industrie optică în stare să producă diferite stiluri.

Jiro ridică privirea spre ea prin reflexiile lăptoase.

— Te-am lăsat să dormi, spuse el. Mi s-a părut că roboţii tăi lucrau foarte bine. Nu e nimic de făcut până nu termin calculele astea.

— Şi pe urmă?

— Trebuie să eliminăm complet rostogolirea, spuse Jiro, înainte de ultimele aprinderi pentru frânare.

Pentru Dinah, totul era limpede. *Ymir* se afla acum pe o orbită lipsită de pericol şi nu avea să mai cadă în atmosferă în viitorul apropiat. Dar continua să zboare mult prea repede şi mult prea sus pentru un rendez-vous cu Izzy. Trebuiau să ducă la capăt planul pe care îl avuseseră de la bun început, şi anume să execute încă o aprindere sau două pentru frânare când *Ymir* ajungea la perigeu, încetinindu-l astfel încât să devină realizabil un rendez-vous cu Izzy. Pentru asta era necesar să îndrepte din nou înainte efuzorul reactiv şi să-l menţină în poziţie.

— Cât de avariate sunt...

— Au fost distruse, răspunse Jiro. Ne-au mai rămas două.

Se refereau la seturile de propulsoare încastrate în gheaţă care în mod normal ar fi fost folosite pentru a gestiona orientarea ciobului.

— Nu-i nimic. A fost necesar, adăugă Jiro, aproape ca şi cum şi-ar fi făcut griji că Dinah avea să-i ia în nume de rău criticile pe care le aducea deciziilor luate de un comandant mort.

— Nu s-ar putea trimite altele de la...

Jiro încuviinţă dând din cap.

— Se poate asambla un VIM care să ajungă la rendez-vous cu noi şi să ne ajute în problema asta. Doar aşa, în caz că nu dă roade ideea mea. Dar pentru că legătura noastră radio s-a pierdut odată cu *New Caird,* nu putem să coordonăm aşa o manevră.

— Şi care-i ideea ta?

— Putem să folosim roboţii tăi ca să modificăm forma ajutajului, spuse Jiro.

Ridică palma ca pe o paletă dreaptă, orientată spre tavan, apoi îşi flexă puţin încheieturile degetelor, indicând o uşoară îndoitură.

— Să-l facem asimetric.

— Aşa, ca un ajutaj asimetric?

— Exact. Când vom porni propulsia principală, o să ne dea un impuls deviat faţă de axă. Dacă ajutajul e orientat corect, o să aibă o putere de control uriaşă.

— Poate prea mare, spuse Dinah. O să sfârşim prin a supracorecta.

— Toate la vremea lor, spuse Jiro. Remodelăm efuzorul, facem o corecţie mică, îl remodelăm în partea cealaltă, oprim rotaţia. Ar putea să fie nevoie de câteva repetiţii. Se poate realiza. Am făcut simulări.

Dinah luă poziţie în faţa tripticului ei de ecrane şi începu să deschidă ferestre, verificând activităţile desfăşurate de menajeria ei de roboţi: unii se soreau afară ca să absoarbă energie, alţii sugeau curent de la reactoare, unii săpau la gheaţă pentru alimentarea următoarei aprinderi, alţii dregeau efuzorul. Ultimul grup, compus majoritar din Naţi, avea să fie responsabil cu programul de sculptare a efuzorului. Până acum, faptul de a avea un efuzor asimetric, care livra propulsie sub un unghi descentrat, fusese o problemă de evitat, nu o calitate de încurajat. Jiro îi trimisese prin e-mail nişte diagrame ale formei pe care trebuia s-o aibă clopotul efuzorului. Modificările erau surprinzător de neînsemnate. Într-un motor care producea atâta putere, o frântură de propulsie descentrată influenţa mult rezultatul final.

— Când e următorul nostru perigeu? întrebă ea.

— Tocmai am trecut de unul. Deci peste vreo opt ore.

•

Îndatorirea supremă a comandantului Norului Arcă – una atât de importantă, încât Markus, într-un mod total necaracteristic pentru el, i-o descrisese lui Ivy drept „sacră” – era să fie în permanenţă la curent cu Scanerul de Bolizi, un flux care sintetiza toate informaţiile de la radarele cu rază lungă şi telescoapele optice ale lui Izzy. Un număr disproporţionat de membri ai PopGen îşi dedicau existenţa administrării acestui flux sau întreţinerii echipamentului folosit pentru a-l produce. Fiindcă era neîntrerupt, fluxul de date trebuia împărţit, pentru uzul unora ca Markus sau Ivy, în rapoarte care apăreau pe ecranele lor la intervale regulate. Se emitea câte un raport la începutul fiecărui schimb: punct 0, punct 8 şi punct 16. Ivy citea unul la trezire, încă unul pe la mijlocul „după-amiezii” din

programul ei şi pe al treilea chiar înainte de culcare. Fiecare dintre ele rezuma ceea ce se cunoştea despre bolizii care ar putea să se apropie de ei în următoarele opt ore şi făcea recomandări despre manevrele pe care ar trebui să le execute Norul Arcă pentru a le evita. În mod obişnuit, se executau zilnic câteva mici aprinderi cu acest scop. Se aplica politica „execuţie implicită”, care însemna că manevra urma să fie difuzată în tot Norul Arcă prin intermediul Parambulatorului şi executată automat, dacă nu se opunea comandantul. Iar singura situaţie în care se putea întâmpla aşa ceva vreodată era aceea în care două roci periculoase s-ar fi intersectat cu traiectoria lor aproximativ în acelaşi timp şi ar fi necesitat luarea unei decizii. Se petrecuseră două evenimente de acest fel în timpul Ploii Solide, dar înainte de a se petrece se făcuseră simulări şi se analizaseră variantele posibile de sute de ori. Scopul esenţial era evitarea încolţirii.

Pentru a fi detectat cu opt ore în avans, un bolid trebuia să fie mărişor. Cei mai mărunţi apăreau mereu prin zonă şi nu erau depistaţi de radare decât cu câteva minute sau chiar secunde înainte de coliziune. Ca urmare, la începutul fiecărei ore se emiteau rapoarte mai restrânse, conţinând lista tuturor pietrelor demne de luat în seamă care fuseseră detectate în cursul ultimelor şaizeci de minute. Enumerarea acoperea majoritatea bolizilor, aşadar comandantul – sau cine îi ţinea locul cât dormea – putea să se achite de cea mai mare parte a responsabilităţilor sale referitoare la Scanerul de Bolizi dacă la începutul fiecărei ore lăsa deoparte orice altă activitate şi citea lista. Cu toate acestea, din când în când, depistau câte un „bolovan fierbinte” sau un „intrus” care îi lua prin surprindere apropiindu-se dintr-un unghi straniu sau cu o viteză neobişnuit de mare, iar atunci comandantul era anunţat imediat, ca să se poată da alarma şi să se treacă la manevrele de evitare. Alarma de Intrus combina elemente de la sirenele de tornadă instalate în orăşelele din Vestul Mijlociu al Statelor Unite cu alarma generală din *Star Trek.* Toţi cei care dormeau erau treziţi, tot personalul neesenţial era evacuat din torurile mari, care erau considerate cele mai vulnerabile, şi se închideau trapele dintre secţiuni, în eventualitatea unei breşe. Arcletarii îşi luau şi ei precauţii asemănătoare. Evident, arcletele erau mai vulnerabile la loviturile bolizilor, dar erau de asemenea mai uşor de manevrat.

Pe măsură ce bolovanul fierbinte se apropia, iar parametrii săi orbitali erau determinaţi tot mai precis, datele erau încărcate în Parambulator. Era identificată orice arcletă aflată în pericol de a fi lovită şi se calcula o soluţie colectivă care să permită mutarea ei pe o traiectorie mai sigură fără să se izbească de vreo alta. Evenimentele acestea se petreceau, în medie, o dată sau de două ori pe zi, dar, ca întotdeauna, diavolul se ascundea în detaliile statistice. Trecuseră cândva trei zile la rând fără nici măcar un intrus. Cu altă ocazie, avuseseră cinci bucăţi în decursul a douăsprezece ore. Primul dintre aceste incidente provocase o revărsare de discuţii pe Spacebook, în jurul ideii că actuala conducere exagera dimensiunile ameninţării ca să-i intimideze pe arcletari şi să-i facă obedienţi, iar al doilea generase o postare de blog foarte contondentă prin care Tav Prowse trăgea la răspundere PopGen pentru incompetenţă sistematică.

În urma unei astfel de alarme, pe când îşi curăţa desktopul de trăncăneala subsecventă, lui Ivy îi atrase atenţia o postare abia apărută pe blogul lui Tav: un interviu cu Ulrika Ek.

— Ulrika are multe de învăţat despre bloggeri, dădu Ivy verdictul după ce termină de citit, apoi clătină din cap. Dintre toţi, ai zice că tocmai ea ar trebui să ştie – că doar are pregătire de PR.

Observaţiile acestea erau oferite într-o Banană care se repopulase încet, în ultimele câteva minute, cu oameni care fuseseră chemaţi la alte îndatoriri în timpul Alarmei de Intrus. Tekla sosi ultima, aducându-i cu ea pe Tom Van Meter şi alţi doi membri ai echipei de pază a lui Markus. Luisa şi Sal erau deja prezenţi în cameră. Doob tocmai îşi exprimase regretul într-un mesaj-text, explicând că avea de făcut calcule despre ceea ce se petrecuse.

— Probabil a lăsat garda jos, sugeră Luisa. S-o fi gândit că nu-i decât o şuetă relaxată.

— Deci l-ai citit?

— Pe sărite.

— La ce vă referiţi? întrebă Tekla.

— Ulrika a făcut câteva remarci spontane despre teoria roiului şi despre ce strategii ar putea fi de dorit să urmărim în viitor, iar Tav face din ele ditamai controversa, spuse Ivy.

— Ai vrea să faci ceva în privinţa asta? întrebă Sal.

— Nimic, răspunse Ivy. Uite ce-i, cu cât durează mai mult treaba asta cu *Ymir,* cu atât e lumea mai neliniştită în perspectiva Marii Călătorii. De câte ori se apropie câte un bolovan fierbinte, se dezmorţeşte şi anxietatea o vreme. Păi, ori o să meargă, ori n-o să meargă. Dacă nu merge, oricum nu prea avem de ales – trebuie să aplicăm Ejectare şi Fugă.

Sal o aprobă dând din cap.

— Dar dacă merge, o să schimbe radical felul cum gândesc oamenii.

Dădu şi Ivy din cap.

— Îhî. Şi sunt tot mai convinsă că are să meargă. Chiar dacă tactica ajutajului asimetric dă greş, tot ne rămâne VIM-ul acela pe care putem să-l trimitem ca plan de rezervă. Cred că într-o săptămână o să avem un rendez-vous reuşit cu *Ymir* şi ne vom pregăti de Marea Călătorie.

Făcu un gest care le indica nou-sosiţilor să-şi găsească singuri loc în jurul mesei.

— Şi cu asta mă întorc la subiectul acestei şedinţe, continuă ea. Ştim care e planul lui J.B.F. Recrutează arcletari dispuşi să pornească la drum pe cont propriu. Ideea în mare pare ar fi să umple câteva arclete cu provizii pentru o călătorie de câteva săptămâni. Pe urmă, la semnal, se desprind de Izzy şi execută nişte aprinderi care să-i ducă pe o orbită mai înaltă. O orbită la care noi să nu putem ajunge fără un consum serios de propergol. Nu ştim ce plan au pe termen lung – sau dacă au măcar vreun plan –, dar cred că Julia practic pariază pe varianta în care oamenii ăştia vor supravieţui cât să apuce să ne trimită mesaje gen „Haideţi şi voi în apă, e grozavă!” şi să-i încurajeze şi pe alţi arcletari să le urmeze exemplul. Ştiu ei prea bine că nu pot fi urmăriţi odată ce se îndepărtează de roi. Calitatea de membru al Norului Arcă, în actuala stare de fapt, e voluntară.

— Să deduc că ai de gând să schimbi situaţia? întrebă sec Luisa, uitându-se lung la Tekla şi la membrii echipei de pază.

— N-au cum să încerce să fugă fără să strângă mai întâi anumite provizii esenţiale, spuse Ivy. Nu putem să-i lăsăm pe oameni să ne scormonească prin depozite ca să ia ce li se năzare. Şi avem dovezi clare că se întâmplă aşa ceva. Pe Spacebook se discută unde să cauţi dacă vrei să te-alegi cu o cutie de baterii noi sau cu cartuşe pentru filtre. Vasăzică, abordarea noastră de bază va fi simplă. Din punct de vedere al

proviziilor adunate, i-am identificat pe cei mai mari delincvenţi. Peste o oră am să fac un anunţ, în care am să explic cum se aplică prevederile din Constituţia Norului Arcă în cazul furtului din rezervele publice şi am să acord o amnistie de douăzeci şi patru de ore, timp în care oricine poate să predea lucruri care au fost strânse ilegal. Imediat ce expiră timpul, Tekla şi echipa ei se vor deplasa la o arcletă despre care ştim că e folosită în prezent ca depozit pentru contrabandă şi vor restabili ordinea. Iar după aceea va intra în scenă Sal, în calitate de procuror, şi va lua ce măsuri consideră el că sunt justificate.

— Cum poţi să bagi oamenii la închisoare când deja sunt închişi în conservele astea de tablă? întrebă Luisa. Cum poţi să-i amendezi când nu există bani?

— Va trebui să inventăm soluţii din mers, răspunse Sal.

Tekla îl fixă cu o privire dominatoare, apoi îşi trecu degetul mare de-a curmezişul gâtului.

•

— Ei bine, treaba pare hotărâtă, spuse Julia.

Ea şi Spencer Grindstaff pluteau în mijlocul Arcletei Albe. În apropiere de ei plutea şi un laptop din ale cărui boxe răzbătea fluxul audio din Banană. Ascultau zgomotele întrunirii care se termina, oamenii care se împărţeau în conversaţii mai restrânse pe măsură ce ieşeau din încăpere. Spencer îl trase mai aproape şi apăsă de câteva ori butonul volumului ca să amuţească transmisia.

— Cum am mai spus: momeala înghiţită cu tot cu cârlig.

— Asta, spuse Julia, dacă n-or fi aflat cumva că ţinem Banana sub supraveghere, şi-atunci tot ce-am auzit a fost un fel de teatru radiofonic regizat pentru urechile noastre.

Spencer zâmbi radios.

— Acuma, asta *chiar* că-i paranoia! Credeam că eu sunt ăla care suferă amarnic, dar...

— Glumeam doar, spuse Julia, puţin cam prea repede. Treaba asta e motiv de acţionare în justiţie, Spencer. Cred că avem motive să luăm de bune toate lucrurile pe care le-am auzit. Ceea ce înseamnă că pot liniştită să le dau veşti bune marţienilor. Sunt pregătiţi?

— Da, ne aşteaptă, răspunse Spencer şi trimise un mesaj-text ca să-i cheme.

Toţi marţienii veneau printr-un singur tub de hamsteri, aşa că

mai dură puţin până când se strecură înăuntru nucleul primei expediţii umane către Planeta Roşie: doctorul Katherine Quine, al cărei rol profesional era evident; Ravi Kumar, care urma să fie comandantul expediţiei; Li Jianyu, care avea să preia rolul de ofiţer ştiinţific; şi Paul Freel, expert VIM american, inginerul-şef. Juraseră cu toţii, la fel ca alţi douăzeci de arcletari care aşteptau pe flancuri, că nu aveau să-şi petreacă restul vieţii închişi ermetic în conserve de tablă, ci că vor păşi pe solul lui Marte, sau îşi vor da viaţa încercând. În urma lor veneau alţi câţiva membri ai „staffului” Juliei.

Julia deschise şedinţa cu câteva cuvinte de salut şi cu anunţul solemn că misiunea Marte primea undă verde. Urmă o rundă de bătut palma şi îmbrăţişări în imponderabilitate, iar după ce toate acestea se topiră lent într-o tăcere stânjenită, Julia îl luă în primire pe Paul Freel.

— Paul, sunt convinsă că i-ai pus la curent cu ultimele noutăţi şi pe ceilalţi aici de faţă, cât aţi stat şi-aţi aşteptat răbdători, dar aş putea să ştiu şi eu ce se mai întâmplă cu acel VIM?

— Sigur că da, doamnă preşedintă. După cum ştiţi, încearcă să-l stabilizeze pe *Ymir* cu...

— Cu o maşinărie Rube Goldberg[35] sub forma unei sculpturi de gheaţă. Da, ştiu asta.

Paul chicoti, arătându-şi din plin gingiile.

— Deloc surprinzător, conducerea actuală e puţin neliniştită din cauza asta, aşa că a venit vorbă de sus că trebuie să pregătim un plan de rezervă, ca să putem la nevoie să ne ducem să-l scoatem pe *Ymir* din necaz. Mă rog. Nici că s-ar putea mai bine, din punct de vedere marţian! Ştiţi doar, plănuim misiunea asta de ani de zile. După Zero, am continuat să lucrez la ea ca proiect secundar, în paralel cu dezvoltarea programului VIM, şi am reuşit să-l introduc încetul cu încetul pe post de caz de utilizare.

— Caz de utilizare?

— Una dintre folosinţele ipotetice care i s-ar putea da până la urmă kitului VIM, explică Spencer.

— Practic, ne-a oferit o scuză ca să includem câteva

[35] Mecanism sau dispozitiv care este proiectat într-un mod excesiv de complicat pentru scopul său; numele vine de la creatorul american de benzi desenate Rube Goldberg (1883-1970), autorul unor desene reprezentând mecanisme cu „reacţii în lanţ” foarte complexe pentru obţinerea unor rezultate triviale.

componente, cum ar fi nişte motoare de aterizare şi material pentru aeroscut, care altfel poate nici n-ar fi ajuns acolo, continuă Paul. Vasăzică, a fost floare la ureche să stabilizăm designul *Roverul Roşu.*

— *Roverul Roşu*?

— Îhî, aşa am numit-o noi.

— Aş dori să propun găsirea unui nume puţin mai sugestiv pentru scopul său nobil, spuse Julia. *Vârful de Lance,* sau ceva pe-acolo.

Replica ei făcu să se aştearnă o tăcere stânjenitoare, întreruptă de Camila, care spuse:

— Fac eu o listă cu opţiunile şi v-o supun imediat spre examinare, doamnă preşedintă.

— Mulţumesc, Camila. Sper că înţelegi, Paul, că misiunea asta va avea şi o valoare simbolică, nu doar ştiinţifică, şi vrem să le trimitem celorlalţi arcletari mesajul corect, ca să se simtă inspiraţi să-i calce pe urme.

— Desigur! Consideraţi-o doar o denumire provizorie, spuse Paul. Un nume de cod.

— Nici măcar ca nume de cod nu-i bun, îi atrase atenţia Spencer, fiindcă oricine poate...

— Hai să trecem mai departe, îl întrerupse Julia. Paul, vorbeai despre design.

— Rezolvat. O zi de lucru a durat, cam atât. A trebuit să facem doar câteva ajustări la un caz de utilizare preexistent ca să reflecte materialele şi proviziile pe care le avem într-adevăr la dispoziţie.

— Excelent.

— Dar un design nu e o navă, bineînţeles, continuă Paul, şi până acum câteva zile ar fi fost al naibii de greu să asamblezi sistemul de propulsie propriu-zis fără să-ţi atragi urgia lui Ivy!

— Exprimarea aceasta nu-i gândită să bage frica-n oase nimănui cu excepţia celor care-i idolatrizează autoritatea, observă Julia, pe un ton încărcat de gravitate care nu-i putea aparţine decât cuiva care folosise recent arme nucleare pe ţinte vii.

Paul pufni în râs.

— Dar ştii la ce mă refer – aici totul se întâmplă ca-n acvariu! Deci poţi să-ţi închipui ce zâmbet larg o să am când o să primim ordin să ne apucăm de asamblarea VIM-ului pentru salvarea lui

Ymir.

— Specificaţiile sunt asemănătoare?

— Destul de asemănătoare. Amândouă pot să folosească acelaşi motor principal. Seturile de propulsoare, sistemele de comandă, menţinerea vieţii – toate lucrurile astea sunt complet standardizate, nu se schimbă de la un caz de utilizare la altul, e doar chestie de introdus diferiţi parametri în cod. E doar un fişier de configurare!

Înţelegând că poate Julia nu ştia ce este un fişier de configurare, Spencer interveni:

— În esenţă, ei pot să descarce ADN-ul, ca să zic aşa, al *Roverului Roşu,* sau cum o să-i spunem până la urmă, în vehiculul pentru salvarea lui *Ymir* din câteva apăsări de tastă.

Mulţumită de explicaţia lui, Julia întrebă:

— Şi cum rămâne cu arcletele? Cu heptada şi cu triada?

— Păi, astea sunt deja vehicule spaţiale funcţionale, independente. Au spaţiu mai mult decât suficient pentru douăzeci şi patru de marţieni şi vitaminele lor. Evident, am făcut provizii, preciză Paul, fluturând din mâini către sacii cu alimente şi alte lucruri necesare îngrămădite peste tot prin Arcleta Albă.

— Da, spuse Julia, dar partea critică a operaţiunii va fi să le mutăm din poziţiile implicite pe care le au în roi – ceea ce n-o să fie mare lucru din punct de vedere al Parambulatorului – până la sistemul de propulsie pe care îl asamblezi tu. Şi asta o să pută al dracului, nu-i aşa?

Zâmbetul de pe faţa lui Paul Freel se crispă puţin.

— Am putea pur şi simplu să încercăm, spuse el.

— Am eu o soluţie ocolitoare, spuse Spencer Grindstaff. Cred că putem s-o facem. Tot ce ne trebuie e o Alarmă de Intrus. O să se-ntâmple mâine.

— De unde ştii c-o să fie o Alarmă de Intrus?

— Un eveniment ca ăsta, răspunse Spencer, nu e nimic altceva decât o anumită configuraţie de biţi.

•

Dinah visase la Marte.

Ca miner pe asteroizi, n-o interesase niciodată prea tare îndepărtata şi inospitaliera Planetă Roşie. Politicile din lumea explorării spaţiale pre-Zero o obligau să se arate sceptică, ba chiar dispreţuitoare, faţă de cei care îşi doreau să ajungă acolo, să întemeieze colonii şi să terraformeze planeta. Coloniştii lui

Marte sifonau atenţie şi resurse de la minerii asteroizilor, care doreau să folosească resurse mai uşor de obţinut pentru a construi habitate mult mai adecvate fiinţelor umane: colonii spaţiale, rotindu-se ca să furnizeze gravitaţie completă, alimentate cu apă şi aer proaspăt din belşug.

În orice caz, subiectul era mort de doi ani. Dar asta n-o oprea pe Marte să i se arate în vise, şi iată că acum i se infiltra şi în visările cu ochii deschişi. Trecuseră aproape trei ani de când umblase ultima dată pe suprafaţa planetei, ridicase ochii spre cer, privise un orizont. Din punct de vedere raţional, ştia că avea să moară, mai devreme sau mai târziu, înainte de a apuca să mai facă vreunul dintre lucrurile acelea. Şi ea, şi toţi ceilalţi din Norul Arcă îşi vor trăi vieţile în medii ambientale asemănătoare celor din adăposturile atomice, din subsolurile de spital şi din laboratoarele de cercetare. Speranţa lor se reducea de acum la privitul printr-o fereastră mică spre cerul înstelat. Cândva, imaginea Pământului albastru, verde şi alb producea fascinaţie şi consolare. Mingea de foc portocalie căreia îi dădeau acum ocol era o privelişte atât de neplăcută, încât cei mai mulţi evitau voit să se uite la ea. Nimeni n-avea să se mai întoarcă acolo. Pentru cei care încă mai năzuiau să iasă la o plimbare până nu mureau de bătrâneţe, Marte era singura speranţă, oricât de nerealizabilă ar fi fost. Lumea discuta despre ea pe Spacebook şi pe unele dintre blogurile care se înmulţeau în miniatura de internet a Norului Arcă. Înainte ca pierderea lui *New Caird* să reteze conexiunea de date a lui *Ymir* cu Norul Arcă, se mai descărcase câte ceva pe tableta lui Dinah, iar ea le citea în momentele de pauză.

Cel puţin *avea* acum unele momente de pauză. De când hotărâseră să încerce varianta ajutajului asimetric, executaseră două aprinderi, la vreo douăzeci şi patru de ore distanţă una de cealaltă, de fiecare dată cu o configuraţie uşor diferită a efuzorului de gheaţă: o buză răsfrântă, construită de roiul Naţilor, proiectându-se aproape imperceptibil deasupra suprafeţei posterioare a ciobului şi deviind uşor torentul de aburi. Prima dintre aprinderi îi trimisese învârtindu-se în direcţia scontată, deşi „învârtitul” era poate un cuvânt prea dur pentru o rotaţie care se desfăşurase în aproape o zi întreagă. În cursul acelei zile, Naţii îşi mutaseră tabăra în partea opusă a marginii efuzorului şi construiseră acolo o altă buză. Urmase a doua

aprindere, care oprise rotaţia pornită de prima şi îi adusese suficient de aproape de orientarea în spaţiu pe care şi-o doreau pentru ca propulsoarele care le mai rămăseseră să se poată ocupa de restul detaliilor.

Un alt perigeu se apropia vertiginos. De data aceasta, efuzorul urma să fie orientat aşa cum şi-l doreau – înainte, transformând din nou motorul nuclear într-o puternică retrofuzee. Roboţii din interiorul ciobului lucraseră neîntrerupt, scobindu-l, sculptând structura stil coajă de nucă datorită căreia, conform simulărilor de inginerie structurală, tot ansamblul avea să-şi păstreze coerenţa în timpul ultimei serii de manevre. Silozurile erau pline, gheaţa sosea întruna, iar ei aflaseră în sfârşit cum să facă sistemul să lucreze fără lacune. O parte din lecţia învăţată era să nu încerce să realizeze prea multe cu ocazia unei singure aprinderi. Era mai bine să nu forţeze lucrurile, să-şi stabilească drept ţintă un delta-V rezonabil, să-l obţină şi să-l menţină, apoi să facă bilanţul la acel moment şi să planifice relaxat următoarea aprindere. În consecinţă, întâlnirea lor cu Izzy părea că avea să se întâmple mult mai târziu decât se aşteptaseră la început, şi aproape fiecare zi aducea cu ea o nouă amânare. Dar în acelaşi timp părea tot mai cert că urma să se întâmple, că nu era atât de improbabil, iar asta începea să-i afecteze lui Dinah gândirea. Roboţii ei îşi făceau treaba aproape exclusiv pe pilot automat, iar ea se cam plictisea. Putea vorbi cu Viaceslav, baricadat de cealaltă parte a unui zid de plastic, însă el prefera recluziunea. Jiro, pe de altă parte, muncise aproape fără oprire şi dădea semne de extenuare. Dinah găsea mereu pretexte ca să se apropie lin prin spatele lui şi să i se uite peste umăr la ecran. Juca Solitaire? Rula simulări de astrofizică? Îşi scria memoriile? În cea mai mare parte a timpului, părea că se uită la fluxuri video cu maşini şi instalaţii. Prin eliminare, probabil că era ceva de lângă miezul reactorului.

În podeaua celui mai „de jos” nivel, la trei etaje „sub” ei, se afla o gură de vizitare prin care se intra într-un puţ îngropat în gheaţă. La celălalt capăt al puţului era o altă trapă, care oferea acces la ceea ce, pe o navă oceanică de pe Vechiul Pământ, s-ar fi numit sala cazanelor. Un mic compartiment presurizat adăpostea panouri de control şi porturi de acces conectate la reactor, care se afla la doar câţiva metri distanţă, de cealaltă

parte a unui perete masiv. Peretele era un scut antiradiaţii, cel puţin în teorie. Dar trimiterea pe orbită a unei bucăţi uriaşe de plumb nu se numărase printre opţiunile unei expediţii puse la cale în grabă cum era *Ymir,* aşa că „sala cazanelor” era scăldată în emisii de neutroni şi raze gama ori de câte ori reactorul era pus în funcţiune. Detectoarele de radiaţii pe care Sean şi compania le lăsaseră în urmă ultima dată când închiseseră trapa nu lăsau prea mult loc de interpretări. Acum era ca-n iad în incinta aceea. Din fericire, toate sistemele conectate acolo fuseseră proiectate să fie operate de la distanţă, din siguranţa modulului de comandă, aşa că nu era nevoie să coboare nimeni prin tunelul de gheaţă ca să deschidă trapa.

Instrumentele le spuneau că se apropiau din nou de perigeu. Jiro, ajutat de Dinah, execută ceea ce sperau ei că va fi penultima aprindere a marelui motor. Dură mai mult decât prevăzuse Jiro, dar păru să dea rezultate. *Ymir* scăpă de cea mai mare parte a excesului de viteză. Orbita lui, la apogeu, era acum doar cu câteva sute de kilometri mai înaltă decât a lui Izzy. În pofida uzurii care măcina roboţii, făcându-i să se strice ori să sucombe sub acţiunea radiaţiilor, Dinah mai avea destui cu care să refacă efectivele de la burghie pentru marea igniţie finală, care după calculele lor urma să aibă loc la un perigeu, peste câteva ore.

— Dacă eşti mulţumită de dispunerea roboţilor tăi, spuse Jiro, aş vrea să-ţi arăt cum se operează propulsia principală.

Dinah crescuse prin tabere de minerit în care bărbaţilor mai vârstnici le plăcea s-o distreze, şi pe ei odată cu ea, învăţând-o cum să opereze utilajele grele, să arunce lucruri în aer cu dinamită, să piloteze avioane şi alte lucruri de felul acesta. Aşa că propunerea lui Jiro nu i se păru neobişnuită, la început. Era şi acesta un mod de a-ţi alunga plictiseala, să-i înveţi pe alţii cum se fac diverse lucruri. Dar în decursul următoarei ore se lămuri treptat că Jiro chiar se aştepta din partea ei să opereze motorul în timpul următoarei aprinderi. Poate era de vină bariera lingvistică; dar engleza lui era bunicică, şi tot insista să-i spună lucruri precum „să fii cu ochii pe termocuplul ăsta” şi „s-ar putea să observi o fluturare la valva asta”.

— Dacă nu mai ai veşti de la mine după reperul de treizeci de secunde, spuse el la un moment dat, atunci eşti pe cont propriu şi va trebui să iniţiezi oprirea motorului pe baza delta-V-ului

observat.

— De ce să nu mai am veşti de la tine? întrebă Dinah. Unde-o să fii?

— În sala cazanelor, spuse Jiro.

— De ce să te duci acolo?

— Câţiva actuatori ai barelor de control nu mai răspund la comenzi, spuse el. Cred că radiaţiile au defectat partea electronică. E-n regulă. Avem piese de schimb. Dar trebuie instalate manual.

— Deci ai de gând să cobori acolo?

— Da, răspunse Jiro. Şi acolo am de gând să stau.

•

— E gol din toate punctele de vedere, îi raportă Tekla lui Ivy printr-o legătură audio codificată. Nu sunt oameni. Nu sunt provizii.

Împreună cu Tom Van Meter şi Bolor-Erdene, îşi petrecuse ultimele zece minute percheziţionând Arcleta 98 de la intrare până în sala cazanelor, sub privirea lui Sal Guodian. Sosiseră într-un Vifler, andocaseră şi intraseră în 98 fără incidente. Sal păşise primul înăuntru, ducând cu el o tabletă pe care era afişat primul mandat de percheziţie emis vreodată în temeiul Constituţiei Norului Arcă. Era pregătit să i-l arate primei persoane care l-ar fi înfruntat. Dar nu era nimeni acolo.

Tekla, Tom şi Bo intraseră în urma lui, purtând veste portocalii improvizate de prin truse de supravieţuire care, fiind proiectate pentru a fi folosite pe Pământ, nu mai aveau nicio utilitate practică. Acestea serveau drept uniforme de poliţie până când se putea încropi ceva mai bun. Cu puţin noroc, nici n-ar fi fost *nevoie* de prea mult echipament de poliţie. Dar Ivy se exprimase cât se poate de limpede, iar ceilalţi din consiliul ei ad-hoc fuseseră de acord, că dacă se apucau să execute ceva ce se putea numi acţiune poliţienească, nu puteau să se dea după cireş – nu mergea să încerce să deghizeze toată treaba într-o vizită neoficială. O constituţie nouă avea nevoie de aplicare, altfel era doar vorbărie goală.

— Puteţi s-o reconectaţi la ReCoS? întrebă Ivy prin legătura audio. Aş vrea să văd ce se-ntâmplă.

— O să repornesc totul, spuse Sal, urcându-se în fotoliul de comandă. Însă depinde de ce-a făcut Spencer – dacă a stricat-o de-a binelea sau doar a introdus o comandă temporară.

Întinse mâna în spatele unui panou, pipăi după un conector, îl trase afară şi îl vârî înapoi.

— După estimările noastre, trebuia să găsiţi acolo provizii neregenerabile cât pentru zece persoane timp de un an, spuse Ivy.

Se referea nu la hrană vrac (care putea fi cultivată în spaţiul exterior al fuzelajului unei arclete) sau la aer (care era regenerabil datorită sistemului de menţinere a vieţii), ci la obiecte în general mai mici, ca articolele de toaletă, vitaminele, medicamentele şi alimentele specializate.

— Ne bazam pe dovezi indirecte – cantitatea de lucruri care au dispărut, numărul de drumuri făcute cu Viflerul şi de ieşiri extravehiculare care au avut contact cu arcleta asta. Am ştiut tot timpul că e doar o presupunere. Dar să nu conţină absolut nimic, asta e... ciudat.

— Mai mult decât ciudat, spuse Tekla. Atac-surpriză.

— Crezi c-o să urmeze un atac?

— Poate nu în sensul de atentat violent, spuse Tekla, dar o să fie ceva.

— Şi Arcleta 98 a fost o momeală?

— Evident.

O notă muzicală se auzi din difuzoarele arcletei, iar ledurile îşi schimbară culoarea din alb în roşu.

— Atenţie, rosti o voce artificială. Tot personalul trebuie să fie treaz şi să se prezinte la posturi pentru manevre de roi urgente. Acesta nu este un exerciţiu.

Mai auziseră aşa ceva. Era o Alertă de Intrus.

În mod normal însă, o luau ca atare.

— Remarcabilă coincidenţă, spuse Tekla.

— Oameni buni, cred c-ar fi mai bine să vă întoarceţi la Vifler, le ceru Ivy. Urmaţi procedurile obişnuite pentru alertă, dar fiţi cu ochii în patru.

•

— Steve, tot n-ai date despre bolidul ăla? întrebă Ivy.

Trecuseră cinci minute de la declanşarea alarmei, care îi obligase să se mute în Banană. Oricât şi-ar fi dorit Ivy să ştie ce se petrecea cu J.B.F. şi ce înţelegea Tekla prin „atac-surpriză”, responsabilitatea ei într-un caz ca acela era clară: trebuia să îşi concentreze toată atenţia asupra manevrelor de evitare pe care le desfăşura Norul Arcă şi asupra posibilelor consecinţe ale lor.

Printre acestea se numărau coliziuni între arclete sau separarea de roi a uneia sau a mai multor arclete. În cazuri extreme, putea fi necesar să trimită echipe de salvare, acesta fiind motivul pentru care prima măsură pe care o luase fusese aceea de a-i trimite pe Tekla şi pe ceilalţi din echipă înapoi la Viflerul lor. Fiindcă rolul pe care îl îndeplinea în mod normal acest serviciu de poliţie improvizat nu era acela de a le prezenta mandate strângătorilor de provizii, ci de a reacţiona în cazuri de urgenţă. Sufletul de pasionată a spaţiului al lui Ivy ardea de nerăbdare să se ocupe de fenomenele ştiinţifice pe care le presupunea apropierea meteoritului, însă era obligată să delege altcuiva activitatea aceasta; şi i-o delegase lui Steve Lake încă de când începuse să sune alarma.

Deocamdată, starea de alertă decurgea la fel ca aproape toate de până atunci, ceea ce însemna că majoritatea activităţilor în reţea fuseseră oprite ca să elibereze bandă pentru Parambulator. Sistemul intra în funcţiune fără intervenţie umană, calculând rute, făcând propuneri şi adunând informaţii despre ce mai făceau firicelele din norul informaţional. Ferestrele Parambulatorului păreau de-a dreptul înfuriate, dar era ceva normal, din moment ce aproape toate arcletele îşi porniseră propulsoarele şi deviaseră pe traiectorii noi. Cu timpul, le punea el în ordine pe toate. Aşa făcea mereu. Însă procesul de punere în ordine includea îmbunătăţirea datelor pe care le aveau despre traiectoria intrusului care venea spre ei. Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai precis puteau să-l urmărească. La momentul când trecea prin roi sau prin apropierea lui, aveau deja înregistraţi toţi parametrii săi cu maximă precizie. Şi, după ce îşi vedea de drum, tot ce mai avea de făcut Parambulatorul era să facă ordine în talmeş-balmeş.

Ivy îl întrebase pe Steve despre situaţia bolidului din două motive. Unul era acela că bolovanii fierbinţi, prin definiţie, tindeau să apară şi să dispară rapid. Acesta se tot apropiase timp de câteva minute – o aşteptare îndelungată. Alt motiv era că Parambulatorul afişa mai mult haos decât de obicei. În mod normal, trebuia să apară o spuzeală de roşu în primele două minute. Culoarea începea să se restrângă de cum se apucau arcletele să raporteze că ieşiseră de pe traiectoria de coliziune. Dar în cazul de faţă nu se întrevedea nicio ameliorare.

— Avem probleme cu lăţimea de bandă, sau...?

— Piatra e ciudată, spuse Steve. În mod normal, m-aş aştepta să văd un flux de pachete de la IS, îmbunătăţind parametrii pe măsură ce strâng date noi.

Se referea la Integrarea Senzorilor, departamentul care administra radarele şi telescoapele.

— Şi nu-l vezi?

— Păi, îl văd – dar cu nişte numere diferite.

— Cum adică numere diferite?

— E ca şi cum am avea două Alerte de Intrus care se desfăşoară concomitent. Pachetele se încalecă între ele. Se întâmplă un fel de interferenţă.

Steve se îndepărtă de ecran pentru scurt timp, trăgându-se de barbă.

— O clipă, spuse el. Cred că pachetele astea vin din surse diferite.

— Dar ar trebui să aibă toate acelaşi punct de pornire, spuse Ivy. IS.

— Aşa par, dar cred că unele dintre ele sunt contrafăcute.

Simţind că i se mişcă uşor scaunul sub el, întinse involuntar o mână şi se apucă de marginea mesei. Izzy îşi pornise propulsoarele ca să-şi schimbe orientarea în spaţiu, încercând s-o aşeze pe Amalteea între ea şi bolid – fie el real ori imaginar.

— Crezi că la originea alarmei ăsteia sunt ei şi încearcă să ne tragă pe sfoară?

— S-ar potrivi cu teoria Teklei despre ce se petrece, răspunse Steve.

— O să-ncerc să-l înştiinţez pe Doob, spuse Ivy. Mai lucrează la ipoteza asta despre contrafacere.

•

— Doamnă preşedintă, i se adresă Camila, trăgându-şi o cască din ureche. După cum aţi cerut, vă informez că Ivy s-a prins cum stă treaba.

— Ştie? întrebă Julia.

— Nu tocmai, dar Steve Lake a detectat pachetele falsificate şi s-a apucat să facă o analiză suplimentară.

Camila avea ochii mari, iar vocea – care mereu îi era întrucâtva obstrucţionată de rănile faciale – îi suna îngroşat şi sec.

Julia îi aruncă o privire vicleană, apoi se întoarse către Spencer Grindstaff, care ridică din umeri.

— Mai devreme sau mai târziu, era clar că cineva cu talentul lui Steve o să...

— Nu-mi pasă, îl întrerupse Julia. Vreau să ştiu dacă am obţinut suficient timp cu manevra asta.

— Este..., începu Camila.

Spencer o scoase pe Camila în decor.

— Am obţinut suficientă *confuzie.* În douăzeci de secunde ar trebui să putem andoca heptada asta la Şantierul Naval.

— Mai există un bolid! chiţăi Camila. Cred.

Julia clătină din cap, rămânând atentă la Spencer.

— Unde-i triada?

— E deja acolo, răspunse el.

— Scafandrii spaţiali?

— Cu costumele pe ei, afară, în dreptul sasurilor, pe poziţii.

— Chiar şi-aşa. Adunarea. Integrarea. O să dureze.

— Doamnă preşedintă, dacă-mi permiteţi, interveni Paul Freel. Nu ne trebuie decât s-o însăilăm – cu coliere de plastic, la nevoie – şi să obţinem separarea de Şantierul Naval. Se rezolvă cu o mică aprindere de propulsor. Izzy n-are fazere să ne spulbere de pe firmament! Ar putea să trimită un Vifler după noi, dar ce-o să ne facă? Tot ce ne trebuie e să ne desprindem. Pe urmă putem să petrecem nişte zile pregătind *Speranţa Roşie* înainte să pornim de-a binelea în misiune.

— Eu pe Tekla aia o cred în stare de orice.

— Orice-aţi spune despre ea, adevărul e că ascultă de comenzi, spuse Paul.

— Mă rog, ca suporter neparticipant la expediţia voastră, cu mare bucurie mă ofer să produc interferenţe până veţi reuşi să vă îndepărtaţi în siguranţă, spuse Julia.

Prin toată structura heptadei rezonară obişnuitele zbârnâituri şi bufnituri când ansamblul andocă la un port de pe grinda lungă, care se proiecta dintr-o latură a Remorcii: inima Şantierului Naval, o bogăţie de sasuri şi puncte de ancorare. La următorul port era andocată o siluetă scânteietoare şi colţuroasă: scheletul *Speranţei Roşii,* aşteptându-şi componentele finale. Etala patru mari rezervoare de propergol strânse în jurul unui nod de pompe, valve, actuatori şi senzori care foloseau la alimentarea unui motor rachetă poziţionat central sub ele.

— Doamnă preşedintă? spuse Ravi. Mă tem că acum e

momentul. Dacă nu cumva vreţi să plecaţi spre Marte. Ceea ce sunteţi bine-venită să faceţi.

Julia îşi recăpătă imediat concentrarea. Îşi verificase aspectul în oglinda pudrierei. Nu chiar fermecător, dar, după standardele Norului Arcă, arăta prezentabil.

— E tentant, spuse ea, însă mă tem că am responsabilităţi aici.

Închise capacul pudrierei cu un pocnet şi aruncă o privire spre Camila ca să verifice dacă era pregătită să filmeze cu telefonul. Era pregătită, dar încă mai avea aerul acela tulburat. Ce-o apucase? Va trebui să aibă o discuţie sinceră cu ea mai târziu.

— Foarte bine, spuse Ravi, cu o nuanţă de regret care suna foarte puţin forţat. Poate doriţi asta.

Îi întinse cu două degete o foaie de hârtie. Julia o luă şi recunoscu sigiliul prezidenţial, uzat până peste poate. Ravi îl jupuise cu grijă de pe perete, odată cu cea mai mare parte a dreptunghiului de bandă albastră. Julia îl netezi şi îl luă la subsuoară.

Îndepărtându-se de ea în plutire lentă, Ravi salută cu mâna la tâmplă.

Julia îi răspunse la salut.

— Mergeţi cu bine, Ravi. Aştept cu nerăbdare să vă ascult prima transmisie de pe suprafaţa lui Marte.

— Şi eu aştept cu nerăbdare s-o expediez, doamnă preşedintă.

— Ne vom revedea, presimt. Într-un fel sau altul, brava populaţie a Norului Arcă va găsi o cale, în ciuda tuturor opreliştilor, să răzbată până la tărâmul spaţiului curat şi să pornească pe urmele *Speranţei Roşii* către un loc mai bun.

Ravi era unul dintre acei oameni care nu-şi dau seama niciodată când sunt puşi pe liber. Începu să bolborosească un răspuns în cuvinte înălţătoare, dar Julia aruncă o privire la Camila ca s-o anunţe că putea să oprească înregistrarea, apoi îşi luă avânt către partea din faţă a Arcletei Albe. Camila porni după ea.

După câteva momente de vânzoleală prin tuburi, ieşiră prin port într-unul dintre modulele care alcătuiau Şantierul Naval. Era ca la nebuni acolo. Efectivul total al expediţiei *Speranţa Roşie* era de douăzeci şi patru de inşi. Cei mai mulţi se aflau deja la bordul heptadei sau al triadei, aşteptând să fie cuplaţi la osatura

vehiculului, dar câţiva erau „afară”, în costume spaţiale, iar alţi câţiva erau înăuntru, angajaţi în conversaţii frenetice sau împingând de colo colo baloturi cu provizii.

Scena avea şi o notă bizară prin prezenţa a patru membri ai Populaţiei Generale – după toate aparenţele, lucrători de la Şantierul Naval – care fuseseră legaţi cu coliere de plastic, cu mâinile la spate, de nişte puncte de prindere numai bune din pereţii modulului. Majoritatea păreau teferi, dar unul dintre ei avea la sprânceană o tăietură din care se scurgea un şuvoi de sânge sub forma unor sfere mici, care se îndepărtau plutind. Paul Freel pomenise în treacăt despre câţiva din echipa VIM care deveniseră complici fără ştirea lor, ajutând la asamblarea scheletului *Speranţei Roşii* în ideea că făcea parte dintr-un plan de rezervă pentru salvarea lui *Ymir.* Se pare că situaţia lor se schimbase când prinseseră de ştire şi ridicaseră obiecţii.

Bărbatul care sângera se uita fix la Julia cu ochiul pe care nu i-l închisese umflătura.

— Julia! strigă el.

În mod ciudat, Julia nu avea nimic de făcut. Ceilalţi marţieni erau ocupaţi să-şi împingă proviziile prin port până în heptadă. Intrau acolo unul după altul, aşa că spaţiul se golea rapid în urma lor. La început, Julia nu-l luă în seamă pe bărbatul care o chema. Dar veni şi momentul în care mai rămase un singur marţian – Paul Freel însuşi. Lipsit de simţul ceremonialului pe care îl avea Ravi, el bifa de zor o listă de obiecte pe ecranul tabletei, fără să-i acorde Juliei niciun fel de atenţie.

— Julia! repetă bărbatul.

Nu striga. Aproape ai fi zis că poartă o conversaţie.

— Da, răspunse ea într-un târziu.

— Cum o cheamă pe prietena ta? întrebă el, arătând cu capul spre Camila.

Julia înălţă capul, iritată de impertinenţa solicitării, apoi îşi aminti că nu era niciodată prea târziu să transformi un inamic în prieten.

— O cheamă Camila. Şi vreau să-ţi spun, domnule, că sunt şocată şi îngrozită să văd ce ţi s-a întâmplat. Dă-mi voie să te asigur că...

— Hei, Camila! spuse omul.

— Da? răspunse Camila, cu vocea unei fete de optsprezece ani înspăimântate.

— Prietena ta e nebună, îi spuse bărbatul.

— Doamna preşedintă? spuse Paul, înainte de a apuca Julia să reacţioneze.

Ea se întoarse către Paul, cu faţa roşie ca focul.

— Vreţi să faceţi onorurile?

— Ce onoruri?

Zău aşa, inginerii ăştia! Ce-ar fi trebuit să facă, să izbească de navă o sticlă de şampanie?

— Să închideţi trapa după ce trec şi eu. Pe urmă putem să ne desprindem.

— Cu plăcere.

— Ne vedem pe Marte, mai spuse el şi întinse mâna.

Ea i-o apucă uşor şi o scutură puţin. Camila, buimăcită de schimbul de replici cu bărbatul care sângera, îşi uitase îndatoririle de operator al camerei video.

Paul Freel întinse mâinile în interiorul portalului care unea Pământul de Marte, se trase înăuntru, se întoarse şi închise trapa din partea lui. Julia îi urmă exemplul, închizând-o pe cea din partea ei. Imediat auzi şi simţi şuierăturile şi pocnetele înfundate care semnalau desprinderea de port a *Speranţei Roşii.* Zgomote nefamiliare se difuzau şi prin carcasa modulului, foarte aproape de ea, şi îşi dădu seama că veneau de la încălţările costumelor spaţiale care păşeau pe deasupra.

— Alarma este anulată, anunţă o voce artificială.

Culoarea luminilor se schimbă.

Camila scoase un ţipăt scurt şi puternic. Apoi arătă în lungul Şantierului Naval, în direcţia zonei de conexiune cu Stiva.

Jos, în Remorcă, la vreo treizeci de metri distanţă, se vedeau câteva persoane care purtau veste portocalii. Una dintre ele se uita direct la ea.

Era Tekla.

Vocea artificială vorbi din nou, anunţând o a doua alarmă.

Asta nu făcea parte din plan.

Probabil că Tekla, în Remorcă, îşi proptise picioarele în ceva capabil să-i reziste, fiindcă dintr-odată zbura către ei ca o rachetă. Braţele i se mişcau întruna, se întindeau încolo şi încoace lovind orice putea s-o ajute să-şi corecteze cursul, dar ochii ei rămâneau aţintiţi asupra Juliei şi venea drept spre ea. Îi licărea ceva în palmă, un arc subţire de lumină argintie: tăişul ascuţit al unui pumnal.

Un zgomot metalic strident răsună în tot modulul când Julia trase percutorul revolverului lui Pete Starling.

— Pistol! răcni bărbatul care sângera. Pistol! Pistol!

Indiferent dacă auzise sau nu, Tekla nu dădu semne că i-ar fi păsat, ci se împinse şi mai tare într-un lonjeron din modulul alăturat, înaintând cu viteză sporită.

Pentru Julia, reculul se produse prea curând, ca şi cum arma s-ar fi descărcat accidental. Se afla în spaţiu de suficient timp ca să fi învăţat că avea s-o împingă în spate, ceea ce se şi întâmplă; dar mai văzu şi nişte lucruri pe care nu putea să şi le explice. Camila intrase în cadru, zburând dintr-o parte cu un braţ întins înainte. Însuşi peretele Şantierului Naval se întindea s-o placheze pe Tekla. Câteva clipe mai târziu o izbi pe Camila, apoi pe Julia. Se aşteptase la şuieratul ascuţit produs de o perforaţie de mărimea unui glonţ în fuzelaj; dar ceea ce urmă semăna mai mult cu un vuiet. Era ca mulţimea de pe un stadion de fotbal când se interceptează o pasă. Braţul Camilei se transformase într-o aripă de foc. Ceva o apucă pe Julia din spate şi o azvârli în direcţia Remorcii. Privi în jur, gândindu-se, cu mintea rătăcită, că bărbatul care sângera reuşise cumva să se elibereze şi se năpustise asupra ei. Dar forţa care o împingea nu era omenească. Era un torent de aer care scăpa în exterior.

•

— Jiro, mă auzi? întrebă Dinah pentru a patra oară.

Presupunea că o aude, dar că pur şi simplu era prea slăbit ca să-i răspundă. Aşa că nu mai aşteptă şi îi comunică vestea bună.

— Am reuşit. Am depistat-o pe Izzy cu instrumentarul optic. O să ne întâlnim cu ea în vreo jumătate de oră.

— Bine, spuse Jiro. Bine.

Faptul că auzea ceva de la el o luă prin surprindere. Dar al doilea „bine” era mult mai slab decât primul, iar ea aprecie că mai mult de atât nu era în stare să mai rostească.

Se hotărî să nu-i mai spună nimic altceva. Îngropat în sala cazanelor din *Ymir,* murind de frig şi în acelaşi timp copt de viu în baia de radiaţii, nu-i trebuia lui să mai audă şi o descriere a ceea ce vedea Dinah prin telescop.

Îl numeau Norul Arcă de doi ani încoace. Era un nume ales pentru conotaţia lui cumva poetică. Acum însă arăta de-a binelea ca un nor. Imaginea lui Izzy, care de obicei era atât de clară şi bine definită în lumina puternic contrastantă a spaţiului

cosmic, era acum învăluită într-un linţoliu sclipitor şi pâlpâitor, din ceva ce putea fi descris cu detaşare drept particule de materie în suspensie.

Era de la sine înţeles că Izzy încasase în plin o lovitură de bolid. Altminteri însă, era dificil să distingi detaliile.

Aprinderea finală executată de *Ymir* – pentru Jiro, o misiune sinucigaşă – îi plasase pe o orbită destul de asemănătoare cu a lui Izzy: în acelaşi plan, cu aceeaşi altitudine medie. Singura diferenţă rezida în faptul că a lor era ceva mai ovală, calculată să intersecteze ruta lui Izzy de două ori în timpul fiecărei revoluţii în jurul Pământului. Se apropiau de momentul unei astfel de intersectări, aşa că, din punctul de observaţie al lui Dinah, staţia spaţială se apropia întruna, umplând fereastra de pe ecranul computerului ei, obligând-o să lărgească mereu cadrul, oferindu-i o imagine din ce în ce mai clară şi mai detaliată. Minut cu minut, reuşea să pună cap la cap o ipoteză despre ceea ce se întâmplase.

Probabil că bolovanul venise pieziş, o ratase complet pe Amalteea şi lovise undeva lângă N2, nodul care ancora Torurile 2 şi 3. Din ambele toruri lipseau bucăţi enorme şi amândouă se opriseră din rotire. Mai încolo, înspre pupă, coloana vertebrală a lui Izzy – Stiva ei centrală – era îndoită la propriu. Aripile întinse ale Şantierului Naval erau în continuare ataşate de Remorcă, dar pieziş, şi curgeau rămăşiţe din ele. Torul iniţial – cel care conţinea Banana – încă se mai rotea şi părea întreg, dar când apropie imaginea văzu că era deteriorat, poate de şrapnele.

O bufnitură slabă răsună prin carcasa de gheaţă. Probabil că se lovise de ei vreo rămăşiţă. Nu conta, n-avea cum să se deplaseze prea repede. *Ymir* era în stare să-şi croiască drum printr-un nor de resturi fără măcar să le simtă.

Una dintre ferestrele deschise pe ecranul ei începu să afişeze un flux video pe care îl activase detectorul de mişcare de la camera unui Crator; văzu un trup de om plutind tot mai departe în spaţiu. Îşi înghiţi nodul care i se pusese brusc în gât.

O parte din ea se întreba dacă la întâlnirea cu Izzy avea să găsească o navă-fantomă – dacă nu cumva ea era singurul om rămas în viaţă. Pentru că Viaceslav încetase cu o zi în urmă să mai comunice cu ei. Înainte de asta, pomenise faptul că suferea de diaree. Dacă era cauzată de expunerea la radiaţii, era o condamnare la moarte. Poate că pur şi simplu se sinucisese, ca

să nu mai aştepte inevitabilul.

Singură la comenzile lui *Ymir,* Dinah cobora în direcţia lui Izzy, care plutea în derivă, tăcută, prin spaţiul cosmic, şi pentru o vreme nutri gândul că poate rămăsese ultima fiinţă umană din univers.

Apoi o lumină roşie – un laser, îndreptat exact către ea – începu să clipească dinspre Colonia Minieră, iar creierul ei începu să descifreze codul Morse.

TRIMITEM VIFLERE SĂ EFECTUEZE MANEVRELE FINALE
NU LUA ÎN SEAMĂ ARCLETELE RĂZLEŢITE
BUN-VENIT ACASĂ

Neavând nicio metodă prin care să răspundă, rămase în aşteptare şi privi. Zdrenţe de izolaţie, fragmente din materialul de construcţie, o revărsare de vitamine şi câte un cadavru trecând de-a rostogolul prin faţa ferestrei în timp ce ea panorama şi mărea diverse detalii. De la Zvezda spre capătul din faţă, totul arăta binişor. Colonia Minieră şi rezerva Moirei de echipament genetic păreau neatinse. Bun.

Trei Viflere se decuplaseră de la nor şi porniseră pe traiectorii care aveau să le aducă în dreptul lui *Ymir* în câteva minute. Presupuse că se pregăteau să îndeplinească rolul de remorchere, lipindu-se cu botul de ciobul de gheaţă şi folosindu-şi motoarele principale ca să obţină delta-V-ul final necesar pentru realizarea rendez-vous-ului. Aşadar, prima parte a transmisiei avea logică. Cu toate acestea, era ceva mister în enunţul NU LUA ÎN SEAMĂ ARCLETELE RĂZLEŢITE. Cum să existe aşa ceva? Şi ce însemna, în definitiv, ca o arcletă să fie „răzleţită”? Şi totuşi, pe măsură ce panorama cu telescopul pe arcul de spaţiu de la prora la pupa lui Izzy – regiunea în care parcau în mod normal majoritatea arcletelor –, Dinah descoperi că era straniu de subpopulat. Era doar o impresie generală pe baza a ceea ce vedea. N-o putea verifica în mod ştiinţific fără să aibă acces la o fereastră a Parambulatorului.

Îi trecu atunci prin minte că tot ce trebuia să facă era să-şi deschidă conexiunea tabletei la reţeaua *mesh.* O închisese la scurt timp după plecarea lui *New Caird* de la Izzy, fiindcă, din momentul în care ieşeau din raza de acţiune, nu mai făcea decât să consume inutil bateria. Şi, într-adevăr, pe tabletă apăru

în scurt timp iconiţa care anunţa că găsise o conexiune, poate retransmisă printr-unul dintre Viflere. Trecu un minut sau două, timp în care dispozitivul descărcă toate e-mailurile şi traficul de mesaje care se adunaseră în Inboxul ei în timpul „vacanţei”.

Petrecu un timp jucându-se cu telescopul. Pe când panorama peisajul, un detaliu îi atrase atenţia, făcând-o să se întoarcă şi să mărească imaginea ca să vadă mai bine.

Era un VIM, unul neobişnuit de mare. Practic, o stivă cu cinci niveluri, cu talie de viespe. Stratul inferior era un motor din clasa cea mai puternică din kitul VIM. Deasupra lui se vedea un ciorchine zdravăn de rezervoare de propergol. Al treilea strat – talia îngustă – era o singură arcletă, având un sas pe o latură – un modul de comandă, presupuse ea, similar cu cel al lui *New Caird.* Deasupra ei se afla o triadă, iar în vârf, formând căpăţâna voluminoasă a vehiculului, era o heptadă. Tot ansamblul era învăluit în plasă de armare. În marginile plasei erau prinse ca nişte gângănii mici module pe care le recunoscu drept propulsoare pentru controlul direcţiei. Lucrul cel mai remarcabil la vehiculul acela erau rezervoarele de combustibil supradimensionate, sugerând o călătorie îndelungată – încotro? Obiectul staţiona la câţiva kilometri în faţa lui Izzy, într-o regiune care fusese în mare parte golită de arclete.

Tableta ei terminase într-un târziu descărcarea mesajelor, majoritatea lor fiind deja depăşite la momentul acela. Le sortă în funcţie de vechime, începând cu cele mai noi, şi parcurse rapid titlurile. Veniseră foarte puţine în ultimele câteva ore. Lucru logic, având în vedere că Norul Arcă avea alte probleme de rezolvat. Dar undeva în fruntea listei era unul care îi atrase atenţia: SCRISOARE DESCHISĂ DE LA PREŞEDINTA JBF CĂTRE POPULAŢIA NORULUI ARCĂ.

La simpla vedere a acelor cuvinte se simţi de parcă o pocnise ceva în plex. Îl deschise însă şi citi:

> *Tragedia şocantă de astăzi ne-a lăsat pe toţi îndureraţi, în căutare de răspunsuri. Când s-a întâmplat, mă aflam într-un modul al Şantierului Naval, tocmai îmi luam rămas-bun şi le uram noroc bravilor exploratori ai expediţiei* Speranţa Roşie. *Mulţumită închiderii automate a unei trape, am suferit doar răni şi neplăceri minore din cauza decompresiei parţiale.*

După cum ştim cu toţii, mulţi membri ai Populaţiei Generale au fost mai puţin norocoşi. Deplâng sacrificiul lor alături de întreaga omenire. Prin natura sa, Comunitatea Arcletarilor a fost mai puţin afectată de acest dezastru. Aşa cum am preconizat încă de la începuturile proiectului Norul Arcă, arhitectura distributivă a roiului a făcut să nu se ajungă la distrugeri serioase. Am pierdut totuşi trei arclete, o spun cu regret, şi alte câteva au suferit deteriorări în urma unor coliziuni minore sau a impactului cu diverse resturi. Per total însă, sistemul a funcţionat aşa cum l-am planificat de la bun început. Mulţi membri ai CA se întreabă acum, în mod firesc, dacă pot să mai rămână în siguranţă pe orbita joasă în jurul Pământului, strânşi în jurul unei staţii spaţiale greoaie, îmbătrânite, căreia îi lipseşte capacitatea de manevră pentru evitarea pericolelor. Vasta panoramă a spaţiului curat ne cheamă de deasupra. Speranţa Roşie *îşi va porni în curând motorul principal şi va începe călătoria dincolo de această frontieră neexplorată, către o planetă care într-o bună zi va fi destul de primitoare pentru noi toţi. Norul Arcă nu poate porni într-acolo – nu încă. Dar, cum bine ştiu toţi membrii CA, care au trecut printr-o instrucţie amănunţită în domeniul operaţiunilor spaţiale şi al astrodinamicii, orice arcletă este perfect capabilă să-şi înalţe orbita în mod substanţial folosindu-se de propriile ei motoare şi de rezerva de propergol pe care o are la bord. Pe cont propriu, o singură arcletă, o triadă sau o heptadă nu va rezista mult timp. Ca parte dintr-un roi însă, are şanse să răzbată. Mulţi membri ai Comunităţii Arcletarilor, care au urmărit teribilele încercări, disperarea şi suferinţele prin care a trecut expediţia* Ymir, *şi care au fost acum martori la distrugerile suferite de Izzy din pricina unui singur bolid, se întreabă acum dacă nu se expuneau pericolului rămânând acolo şi încredinţându-şi soarta acelei chinuitor de lente urcări către spaţiul curat pe care au imaginat-o partizanii facţiunii Marea Călătorie. Eu sunt politician, nu om de ştiinţă, aşadar nu pot avea pretenţia să emit opinii pe subiecte tehnice. Unii*

ar putea pune la îndoială chiar ideea că ar trebui să fac un anunţ public. Ideea de bază este că datorită fostei mele ocupaţii de preşedintă a Statelor Unite am căpătat importanţă în Comunitatea Arcletarilor, indiferent dacă o merit sau nu. Mulţi m-au întrebat ce voi face acum. În loc să aştept răspândirea zvonurilor care sădesc confuzie, prefer să emit acest comunicat. Dacă mai are vreo importanţă, am scăpat, cu ajutorul unor prieteni loiali, din epava lui Izzy şi am găsit adăpost la bordul Arcletei 37, actualmente parte dintr-o triadă. La scurt timp după ce voi transmite acest mesaj, vom iniţia aprinderea propulsiei principale, care ne va ridica din zona resturilor plutitoare care înconjoară ce-a mai rămas din Staţia Spaţială Internaţională şi ne va deplasa în direcţia spaţiului curat. Parametrii noştri orbitali vor fi postaţi la liber în reţea, pentru ca acei membri ai CA care gândesc la fel ca noi să ni se poată alătura în crearea unui roi care să ofere soluţia problemelor arzătoare cu care se confruntă în prezent specia umană. Poziţionaţi în siguranţă pe o orbită mai înaltă, vom căuta moduri în care să le dăm o mână de ajutor prietenilor noştri supravieţuitori izolaţi în mijlocul Populaţiei Generale. Lucrând împreună ca o comunitate, vom ocroti ceea ce avem şi ne vom construi în cer un mod de viaţă stabil, în timp ce aşteptăm cu speranţă şi cu sufletul la gură rezultatele aventurii însufleţitoare a Speranţei Roşii *către suprafaţa primitoare a lui Marte.*

— La partea aia „cu sufletul la gură” are dreptate, bombăni Dinah pentru sine, închizând fereastra şi verificând încă o dată ora mesajului.

Fusese transmis cu trei ore în urmă. Apoi, cu doar o jumătate de oră în urmă, Ivy răspunsese cu un contra-comunicat. Dinah nu-l mai citi şi pe acela, dar, având în vedere descrierea subiectului, ştia ce conţinea: n-o ascultaţi pe J.B.F., rămâneţi în formaţie, avem nevoie de voi şi voi aveţi nevoie de noi.

Însă, din ce vedea Dinah prin telescopul optic, dar şi în Parambulator, mesajul lui Ivy venise prea târziu ca să mai prevină plecarea unui număr mare de arclete. Undeva deasupra

lor, pe o orbită mai înaltă, prindea contur un roi nou, rulându-şi propria-i sesiune de Parambulator independentă şi raliindu-se sub conducerea lui J.B.F.

Dinah trecuse prin multe căderi şi reveniri emoţionale cât durase recuperarea lui *Ymir.* Mai mult căderi decât reveniri, desigur, având în vedere procentul mortalităţii. Într-un fel ciudat însă, atinsese culmea emoţiilor cu doar câteva momente în urmă, când depistase cuvântul „disperare” în comunicatul lui J.B.F. Prefera să fie descrisă drept disperată, mai ales când era pe punctul de a-şi atinge scopul.

Parambulatorul funcţiona acum pe ecranul ei. Îl folosea ca să verifice situaţia celor trei Viflere. Continuau să se apropie. Începeau să vină mesaje de la piloţii lor, care încercau să se lămurească dacă supravieţuise cineva în ciobul de gheaţă, dacă puteau să se apropie în siguranţă.

Dinah le răspunse printr-un mesaj-text:

„Un supravieţuitor. Păstraţi distanţa o clipă, până cacă nava asta ditai balega fosforescentă”.

Apoi deschise fereastra pe care o folosea pentru comunicarea cu reţeaua ei de roboţi şi tastă o comandă compusă dintr-un singur cuvânt: EXPULZARE. Era numele programului pe care îl iniţiase Sean, îl îmbunătăţise Larz, iar Dinah îl terminase de curând. Un program menit să fie rulat simultan de toţi roboţii din ciob, ca şi de alte sisteme, din sala cazanelor.

Primi în schimb o solicitare: EŞTI SIGURĂ D/N

D, tastă ea.

FELICITĂRI!!! veni răspunsul. Echipajul mort al lui *Ymir* îi trimisese un mesaj din vidul spaţiului.

Îşi luă avânt către scara de acces, se întoarse cu capul „în jos” prin deschizătura din podea şi se împinse drept către nivelul inferior al modulului de comandă. Trapa din podea – cea care ducea la tunelul de gheaţă care se termina în sala cazanelor – fusese deja închisă, ca măsură de protecţie. Însă Dinah o mai verifică o dată ca să se asigure că închiderea era etanşă. Fiindcă, în câteva secunde, de cealaltă parte a ei avea să mai fie doar vid.

Ymir începuse să bolborosească. Dinah se simţea ca şi cum rămăsese captivă în burta unui uriaş de gheaţă care suferea de indigestie. Ştia că auzea zgomotul colectiv produs de miile de Naţi şi de sutele de roboţi mai mari care se mutau cu toţii în

locuri sigure de pe suprafaţa interioară a ciobului cavernos şi rodeau de zor plasa de armare care îl conecta cu miezul reactorului.

Se întoarse pe scaunul ei din modulul de comandă şi deschise un flux video transmis din interiorul ciobului. Pereţii lui erau acum suficient de subţiri ca să poată răzbate prin ei puţină lumină solară, transformându-l într-un fel de amfiteatru vast şi transparent, în care toţi roboţii aceia puteau să privească în interior, la păstaia netedă de beriliu – un înveliş reflector de neutroni – care înconjura miezul reactorului. Cândva era îngropată în gheaţă; excavările recente făcute pentru alimentarea marilor aprinderi de la perigeu o lăsaseră expusă, dezvelind şi păstaia mai mică a sălii cazanelor, montată în lateral, şi sistemul de silozuri şi burghie care asigura alimentarea. Mai departe, către pupă, se afla ceea ce mai rămăsese din caverna de gheaţă care era clopotul ajutajului reactiv, acum topit aproape în întregime, dezvăluind întunecimea spaţiului cosmic de dincolo de el. Singurul lucru care mai ţinea camera reactorului la locul ei era masivul pilon central propulsor, un buştean de gheaţă care creştea din capătul ei anterior şi se întindea până la botul compact al ciobului, unde era încastrat modulul de comandă.

Curtenitor, programul EXPULZARE îi afişă lui Dinah pe ecran o numărătoare inversă, ca să aibă timp să-şi astupe urechile. Când ajunse la zero, un trosnet înnebunitor răsună prin întreaga structură. Pe fluxul video se văzu o pulbere scânteietoare de gheaţă explodând din pilonul central, chiar deasupra locului în care se conecta cu bazinul reactorului. Explozibilii pentru demolări, plasaţi acolo cu mult timp în urmă de echipajul lui Sean, detonaseră şi rupseseră conexiunea. Pe moment, se temu că n-avea să se mai întâmple nimic, dar apoi ţâşniră jeturi de abur alb din vârful rotunjit al bazinului reactorului. EXPULZARE deschisese nişte valve, eliberând presiunea care se acumulase în cameră de la căldura reziduală a reactorului, iar acele valve acţionau acum ca nişte motoare rachetă improvizate, împingând întregul reactor şi tot ce era ataşat de el către spaţiul gol al ajutajului reactiv.

Întreaga cameră a reactorului căzu prin partea de jos a ciobului şi dispăru.

Dacă EXPULZARE continua să-şi vadă de treabă, reactorul,

acum un vehicul în plutire liberă, numai muşchi şi creier ioc, avea să execute câteva manevre stângace ca să-şi oprească viteza orbitală şi să cadă în atmosferă.

— Adio, Jiro, spuse Dinah. Mulţumesc.

Unul dintre piloţii Viflerelor îi trimise un mesaj: „Uau”.

Dinah mai scrută odată cu luare-aminte tot peisajul, folosindu-se de câteva camere. Dar nu mai era mare lucru de văzut. *Ymir* era acum o coajă goală, de forma unui con de zahăr, mişunând de roboţi şi plutind neajutorată în derivă.

Scrise un mesaj: „A comandat cineva o megatonă de propergol?”

•

Instinctul îi mânase să se adune în MURCOS, aproape de Amalteea şi la mare depărtare de Izzy, care fusese deteriorată sau distrusă. Acolo îi găsi Dinah, după ce fusese adusă la bord, curăţată cu peria, verificată şi răsverificată pentru eventuali contaminanţi. Cu pielea rozalie şi sensibilă, o îmbrăţişă mai întâi pe Ivy, îndelung, apoi făcu turul de onoare pe la Doob, Moira, Rhys, Luisa, Steve Lake, Fiodor şi Bo. Konrad Barth şi mulţi alţii muriseră. Tekla era încă pe masa de operaţie. Un sân îi fusese vătămat de un fragment şi i-l reparau chirurgical.

Ghemuită aproape în poziţie fetală, la un capăt de MURCOS, era o femeie care plângea pe tăcute. Îşi ferea faţa de ceilalţi cu un braţ înfăşurat în tifon de la vârful degetelor până la umăr. Dinah o recunoscu pe Camila, aghiotanta Juliei.

Ivy insistă ca toată lumea să se întoarcă la Stivă şi să se întâlnească în Banană. Cu blândeţe, încercară s-o convingă şi pe Camila să vină cu ei, şi până la urmă Luisa reuşi. Din obişnuinţă, se tot întindea să-şi tragă vălul care îi acoperea în mod normal jumătatea inferioară a feţei, dar nu-l mai avea. Era îmbrăcată ca toţi ceilalţi, într-un combinezon fără formă.

— Ce caută Camila aici? o întrebă Dinah pe Moira în timp ce îşi croiau drum prin Stivă.

Se vedea că Moira plânsese, iar acum părea foarte tulburată. Ea şi Tekla deveniseră un cuplu la un moment dat, iar acum primea ca pe o lovitură vestea despre rănirea partenerei sale.

— Tekla a atacat-o pe J.B.F, spuse Moira, iar J.B.F. a încercat s-o împuşte. Camila cred că s-a întins să-i smulgă pistolul. Purta mereu şalul ăla vaporos pe post de văl. Materialul a luat foc de la scânteia pistolului şi i-a ars toată mâna înainte să poată să şi-l

dea jos.

— Dar a salvat-o pe Tekla?

— Cine poate şti? Glonţul a lovit altceva şi s-a fragmentat, se pare.

Găurile făcute de şrapnelul care lovise T1 – primul, cel mai vechi şi cel mai mic dintre toruri – fuseseră astupate, iar torul fusese represurizat. Până atunci îl consideraseră mereu un loc sigur; era cazul să înceapă din nou să-l privească astfel, de aceea insistase Ivy să meargă cu toţii acolo. Se aşezară pe scaune în Banană.

Sosiseră cifrele. Ivy deschise şedinţa cu citirea lor.

La debutul Ploii Solide, populaţia umană – fără a-i lua în considerare pe cei care mai puteau fi în viaţă pe Pământ – număra o mie cinci sute cincizeci şi una de persoane, sau o mie cinci sute cincizeci şi trei, dacă îi socoteai şi pe cei doi sosiţi cu întârziere, Julia şi Pete Starling. Starling nici măcar nu apucase să iasă viu din capsula lui spaţială, aşa că numărul iniţial rămăsese o mie cinci sute cincizeci şi doi.

În acelaşi timp, existau trei sute cinci arclete ocupate, în zbor liber, plus unsprezece de rezervă, care erau ataşate la Izzy, dar neocupate. Cele aflate în zbor liber găzduiau o mie trei sute şaizeci şi patru de oameni; ceilalţi o sută optzeci şi opt de oameni locuiau la bordul lui Izzy ca membri ai Populaţiei Generale. Dar, în orice moment dat, zece procente dintre arcletari se mutau prin rotaţie în Izzy, ridicând totalul populaţiei sale, într-o zi obişnuită, la trei sute douăzeci şi patru.

Înaintea dezastrului din ziua aceea, douăzeci şi şase de oameni fuseseră ucişi în diverse accidente nefericite, majoritatea impacturi cu bolizi mici. Alţi douăzeci şi patru se aflau acum la bordul VIM-ului furat care îşi luase numele de *Speranţa Roşie,* iar dacă era să se ia de bune afirmaţiile lor, în curând se vor afla pe drum spre Marte.

Dintre persoanele care se aflaseră la bordul lui Izzy la momentul dezastrului, două sute unsprezece fuseseră ucise pe loc şi încă vreo douăzeci şi ceva se aflau în stare critică. Numărul de supravieţuitori de la bordul lui Izzy se redusese prin urmare la o sută treisprezece. Populaţia Generală – specialiştii mai vârstnici, mai experimentaţi, cu calificări superioare – fusese redusă de la o sută optzeci şi opt la o sută şase.

La momentul dezastrului, o mie o sută şaptezeci şi opt de

persoane locuiau în arclete. Natura distributivă a roiului, combinată cu faptul că multe arclete spălaseră puţina împreună cu Julia, făcea dificilă o estimare a numărului de victime. Cea mai exactă evaluare de care dispuneau în prezent era de şaptesprezece arclete care căzuseră victime, cu o presupusă pierdere de vieţi omeneşti de sută la sută, reducând populaţia la aproximativ o mie o sută. Dacă evaluarea era corectă, totalul morţilor din acea zi se apropia de trei sute.

Din perspectiva arcletelor, ziua începuse cu două sute nouăzeci şi nouă de arclete supravieţuitoare şi ocupate, număr pe care coliziunea îl redusese la două sute optzeci şi doi. Zece dintre ele – o heptadă şi o triadă – erau ataşate de *Speranţa Roşie,* lăsând în urmă două sute şaptezeci şi două. Aproximativ două sute lipseau la apel sau se considera că o şterseseră împreună cu J.B.F. Restul de aproximativ şaptezeci hotărâseră să rămână pe loc şi continuau să se prezinte ca membri ireproşabili ai Norului Arcă. Cele unsprezece arclete de rezervă erau în continuare ataşate la Izzy şi aşteptau să fie inspectate pentru eventuale deteriorări.

Arcletele care rămăseseră pe loc aveau probabil o populaţie de aproximativ trei sute. Adunată cu supravieţuitorii de la bordul lui Izzy, numărul populaţiei se ridica la puţin peste patru sute. Populaţia roiului separatist al lui J.B.F. trebuie să fi fost, prin urmare, în jur de opt sute de suflete. Luase cu ea două treimi din specia umană.

— Să mă ierte Dumnezeu, spuse Doob, dar în clipa asta nici măcar nu-mi pasă de numărătoarea victimelor. Ce mă interesează pe mine e numărul de motoare. Motoare de arclete. Până să apară Dinah cu toată gheaţa aia, nu erau de niciun folos. Acum avem cu ce să le alimentăm. Dacă le orientăm pe toate în aceeaşi direcţie, să împingă toate la Izzy, putem să plecăm în Marea Călătorie.

Se întrerupse ca să-şi revadă însemnările. Văzându-l cu ochelarii de citit pe nas, lui Dinah îi păru dintr-odată mult mai vârstnic. Nu putea decât să-şi imagineze cum arăta *ea.*

— Bazându-mă pe ce mi-ai spus adineauri, pot să consider că avem...

— În jur de şaptezeci, îl întrerupse Ivy, plus cele unsprezece de rezervă. Pe alea încă nu le-am verificat, dar la inspecţia vizuală nu par să fi fost afectate.

— Optzeci şi una, spuse Doob. Îmi place numărul ăsta. Un pătrat perfect.

— Un pătrat perfect de pătrate perfecte, se băgă în vorbă Rhys.

— Dacă reuşim să concepem un sistem de asamblare ca să le grupăm câte nouă – o reţea simplă de trei pe trei, cu alimentatoare de propergol la comun – şi să facem nouă astfel de grupuri pe care să le integrăm cumva în structura lui Izzy – asta fiind partea dificilă –, atunci o să avem o reţea de optzeci şi unu de motoare. Dacă toate astea ajung la putere maximă când trecem pe la perigeu, o să avem o propulsie combinată suficientă ca să conteze. Cu o putere de nivelul acesta, cred că putem pune în funcţiune Marea Călătorie.

— E ditamai structura, le atrase atenţia Fiodor. Mare, mare de tot.

— Avem o mulţime de materie primă cu care să lucrăm, nu-i aşa? întrebă Luisa. Am văzut role întregi de panglică de-aia de aluminiu pe care s-o băgăm în maşinile de extrudat.

— E o chestiune de timp, spuse Fiodor. Da, avem o mulţime de material. Dar e dificil s-o asamblezi cu atât de puţini oameni. Atmosfera se extinde, rezistenţa sporeşte, orbita cade.

Dinah se uită peste masă la Rhys. Rhys, specialistul în inginerie biomimetică, omul care poate că îl salvase pe *Ymir* cu ideea lui de a transforma roboţii în mici Ben Grimm rezistenţi la radiaţie.

— O s-o construim din gheaţă, spuse Dinah.

Rhys se uită la ea, chibzui o secundă, apoi dădu din cap.

— Prea fragilă, spuse Fiodor.

— Nu cred că Dinah se referă la gheaţa obişnuită, spuse Rhys. Vorbeşte despre acel pykret pe care l-au folosit la *Ymir.* Gheaţă armată cu fibră. Şi-a făcut treaba când a fost să menţină coeziunea ciobului. Putem să-l punem la treabă şi aici.

— Poate îmi scapă mie ceva, luă cuvântul Moira, dar aveam impresia că gheaţa e carburantul nostru. Nu urmează s-o topim şi s-o consumăm de-a lungul călătoriei?

— Ba da, spuse Doob.

— Şi asta nu înseamnă că vom consuma structura care ţine totul laolaltă?

— Ba da, repetă Doob, dar e-n regulă. Fiindcă, pe măsură ce-o folosim, ne facem tot mai uşori şi avem nevoie de tot mai puţină

propulsie. Deci e-n regulă să sacrificăm pe drum o parte din structură.

Sal ascultase până atunci cu mare atenţie.

— Nu vreau să vă-ngheţ elanul, spuse el.

Calamburul – presupunând că fusese intenţionat – stârni câteva icnete.

— Dar s-a tot vorbit despre contaminarea radioactivă.

— Pe suprafaţa exterioară a ciobului, da, spuse Dinah. Firicele microscopice de materie super-radioactivă care stau lipite de gheaţă. Beta nu penetrează până în locul unde locuim noi. Va trebui totuşi să fim atenţi să nu le aducem cu noi înăuntru. Putem să programăm nişte roboţi să umble pe-acolo, să se uite după fărâme radioactive şi să scape de ele pe rând.

Sal nu părea convins.

— N-am să vă mint, continuă Dinah. O să moară lume din cauza asta.

— Dar afacerea e după cum urmează, spuse Rhys. Izzy are deja pe bot un berbece masiv din nichel-fier. Flancurile îi sunt vulnerabile, cum am aflat cu toţii azi. Acum avem posibilitatea să învelim totul – întreaga staţie spaţială – în gheaţă armată. A, bine, o să se împutineze cu vremea. Dar în cea mai mare parte a Marii Călătorii o să locuim în interiorul unui aisberg gigantic cu bot de oţel. Îndrăznesc să afirm că numărul deceselor cauzate de o posibilă contaminare va fi mic în comparaţie cu ce ni se va întâmpla dacă pornim în călătoria asta neprotejaţi.

— Ce-ţi trebuie ca să rezolvi problema? întrebă Ivy.

— Permisiunea, răspunse Dinah.

— Când s-a mai întâmplat să ceri tu aşa ceva?

Gluma stârni un hohot de râs strident dintr-un colţ al sălii de şedinţe. Capetele se întoarseră către Camila.

— Camila, spuse Ivy, nu prea te-am auzit vorbind de când te-am găsit în Şantierul Naval. Unul dintre martorii noştri oculari afirmă că probabil i-ai salvat viaţa Teklei. Aveai ocazia să fugi cu Julia. Dar ai rămas pe loc ca să-i eliberezi pe muncitorii din Şantier care erau legaţi acolo. Le-ai salvat viaţa. Acum eşti aici, printre noi. Probabil îţi dai seama cum se vede de-afară situaţia ta.

Expresia de pe faţa Camilei exprima cu claritate faptul că nu se gândise nicio clipă la cum se vedea de-afară. Nici măcar nu înţelegea ce spunea Ivy.

— Dragă, spuse Luisa, lumea o să spună că eşti o spioană care s-a oferit să rămână aici.

Camila ridică pumnul strâns, apoi îl deschise şi dezvălui o cutiuţă de plastic alb, de care încă mai atârna bandă adezivă.

— Microfonul Juliei, îi înştiinţă ea. Era aici.

Nimeni nu părea foarte convins.

— M-a invitat să iau cina la Casa Albă, spuse Camila. M-a ajutat să-mi aleg o rochie. Mi-a făcut cunoştinţă cu generali, ambasadori, staruri de cinema. Mi-a scris scrisori cu antetul Casei Albe. Eram... eram îndrăgostită de ea. Puteţi să-mi spuneţi naivă, dacă vreţi. Nu-i nimic. Am fost naivă. Până azi-dimineaţă. Şi pe urmă, dintr-odată, am văzut. Am văzut cu ce aveam de-a face. Acum o urăsc. Şi mă urăsc pe mine fiindcă am fost îndrăgostită de ea.

— Să faci bine să nu uiţi asta, drăguţă, spuse Moira. Pentru că ea a făcut azi alegerea greşită. Şi mai devreme sau mai târziu are să se-ntoarcă.

— O să fiu pregătită, spuse Camila.

• *Endurance*

Văzută prin ochii unei fiinţe umane, carcasa goală a ciobului de gheaţă al lui *Ymir* era moartă, fragilă şi lucioasă ca o carapace lepădată de un gândac. Captată de ochii electronici ai camerelor, apoi accelerată de o sută de mii de ori, pentru ca evenimentele dintr-o zi întreagă să fie comprimate într-o singură secundă de înregistrare video, semăna cu o amibă care o urmăreşte, o prinde şi o înghite pe Izzy. Cineva care ar fi urmărit înregistrarea fără idei preconcepute ar fi perceput-o pe Izzy ca pe o insectă cu cap oţelit, toată numai picioare, segmente şi antene, zvâcnind şi lovind în efortul de a se apăra de copleşitorul asalt fluid, implacabil în lentoarea sa, al monstrului de gheaţă.

În realitate, bineînţeles, cei patru sute de supravieţuitori, deplasându-se cu viteza luminii în comparaţie cu evoluţia înceată a gheţii, îşi reconfigurau staţia spaţială în pregătirea Marii Călătorii. Remorca şontoroagă fu complet desprinsă, iar componentele Şantierului Naval, mutate în faţă. Marele reactor

fu adus mai aproape de Stivă; de acum înainte, aveau să se bazeze pe gheaţă ca să ferească de radiaţia lui ce mai rămăsese din Izzy. Cele optzeci şi una de arclete se aranjară în nouă grupuri de câte nouă, fixate la capătul de la pupă, cu efuzoarele orientate înapoi. Structura care le ţinea laolaltă era compusă la început doar din nişte spaliere firave pe care scafandrii spaţiali puteau să întindă cabluri, conducte de propergol şi tuburi de hamsteri. După ce se aflară toate la locul lor, ajunse şi gheaţa acolo, împinsă înainte sub acţiunea neîncetată a unui gigantic nor de Naţi, iar cimentarea arcletelor în poziţiile lor stabilite se făcu treptat, în interiorul unei matriţe solide din gheaţă armată cu fibră, cunoscută ca pykret.

În partea din faţă se revărsa gheaţa. Ai fi zis că urmăreşti un film cu un aisberg topindu-se, derulat invers. Naţii, urmând orbeşte o serie de reguli simple, o îndesau în fiecare loc liber pe care îl întâlneau. În cele câteva minute zilnice în care puteau să se odihnească şi să mănânce din raţii, membrii echipajului se întreceau în istorisiri amuzante despre cum găsiseră o invazie de gheaţă vie şi ce făcuseră ca s-o respingă.

Într-o lună, rămăşiţele lui *Ymir* fuseseră complet consumate, iar Izzy parcă ar fi încetat să mai existe. Cele două fuzionaseră într-un adevărat munte rotitor pe orbită. Creştetul lui era o protuberanţă de nichel-fier ponosită şi plină de cicatrice, cam neclară din pricina schelăriei colţuroase pe care erau montate antene şi senzori. Povârnişurile lui erau metereze netede din gheaţă neagră, întreruptă ici şi colo de aflorimentele propulsoarelor sau ale altor echipamente, de cupole de observaţie care se iţeau ca nişte glugi de pustnici. Baza lui era o câmpie împodobită cu optzeci şi una de găuri mici, dispuse într-o reţea ordonată, din care izbucneau când şi când flăcări alb-albastre, atunci când nava trecea pe la perigeu.

Nu se lămureau cum era mai bine să boteze obiectul acesta. Încercau să combine cuvintele Izzy şi *Ymir* şi dădeau greş. Nu le ieşise decât un Izmir, dar acela fusese cândva numele unui oraş din Turcia. Atitudinea generală era în favoarea numirii sale după martirii expediţiei *Ymir,* numai că fuseseră mai mulţi. În onoarea lui Markus, îl asemuiră cu Daubenhorn, prescurtat ulterior sub forma Horn. Nu era deloc o poreclă rea. Dar numele care prinse rădăcini era o continuare a temei Shackleton pe care o stabilise Markus odată cu *New Caird.* Marea navă a lui Shackleton se

numea *Endurance* şi era faimoasă pentru că rămăsese înţepenită în gheaţă. Aşadar *Endurance* îi rămase numele, iar Fiodor o boteză îmbrăcându-şi Orlanul ponosit, căţărându-se pe suprafaţa Amalteei şi trântind în suprafaţa de metal o sticlă de şampanie.

O cameră aflată la distanţă mai mare, orientată în jos către Pământ, undeva de deasupra Polului Nord, şi urmărind evoluţia lui *Endurance* în următorii ani, ar fi fost martora unei introduceri trepidante, urmate de o plictiseală chinuitoare şi parcă fără sfârşit, îndreptându-se lent către un final dramatic.

Înainte de sosirea lui *Ymir,* piloţii Norului Arcă acordaseră multă atenţie menţinerii lui Izzy în afara atmosferei aflate în plină expansiune. Expansiunea producea o rezistenţă mai mare, pe care Amalteea, cu coeficientul său balistic înalt, o suporta fără probleme. Dar căderea orbitei sale trebuia corectată din când în când prin aprinderea marelui motor, care în zilele acelea îşi ducea traiul în capătul posterior al Remorcii, fiind alimentat de instalaţiile de hidroliză alimentate nuclear ale Şantierului Naval.

Ruptura – cum numeau ei evenimentul în cadrul căruia marele bolid se izbise de Izzy, iar Roiul şi *Speranţa Roşie* porniseră pe drumuri separate – pusese capăt tuturor acestor lucruri. De atunci până în ziua în care fusese botezată, cu o lună în urmă, *Endurance* urmase o spirală gradual descendentă. Dacă ar fi încercat să rămână în formaţie împreună cu ea, arcletele uşoare ca fulgul ar fi fost împinse înapoi de curenţii atmosferici. Erau forţate să se strecoare la adăpostul Amalteei şi să călătorească în interiorul valului de provă al acesteia, ca nişte biciclişti care pedalează în siajul unui camion, până când puteau fi integrate în structura generală a navei. Spirala coborâse întruna, iar echipa IS fusese nevoită să trimită afară Cratori, pe schelăria din faţă, să înlăture senzorii şi antenele fragile montate acolo, ca să nu fie incinerate lent de curentul de aer rarefiat, dar fierbinte până la incandescenţă. Ieşirea lui Fiodor în spaţiu cu sticla de şampanie fusese scurtă, iar la întoarcerea înăuntru povestise că văzuse spuma de şampanie cum era suflată de atmosferă înspre partea posterioară.

Misiunea lor era să deplaseze apogeul de unde se afla acum – cu doar câţiva kilometri mai sus decât altitudinea perigeului – până hăt departe, la altitudinea Despicatului, în jur de trei sute

şaptezeci şi opt de mii de kilometri mai sus. Era o inversare a manevrelor pe care le executaseră Markus, Dinah, Jiro şi Viaceslav ca să-l aducă pe *Ymir* pe o orbită sincronizată cu a lui Izzy. Metoda prin care avea să se realizeze era aprinderea motoarelor pentru perioade scurte în timpul trecerilor regulate ale lui *Endurance* prin perigeu.

Prima dintre aceste aprinderi avu loc la circa treizeci de minute după botezul navei şi produse un delta-V de patru metri pe secundă. Era o acceleraţie atât de slabă, încât majoritatea echipajului nici măcar n-o simţi, pentru că propulsia combinată a motoarelor celor optzeci şi una de arclete era aproape neputincioasă în contra masei lui *Endurance,* alcătuită în proporţii aproximativ egale din fier şi gheaţă. Chiar şi aşa totuşi, se dovedi suficientă ca să-i înalţe apogeul, care sosi la vreo patruzeci şi şase de minute după aceea, cu 14,18 kilometri. Iar după încă patruzeci şi şase de minute, o altă aprindere, în timpul unei alte frecări superficiale cu atmosfera, le aduse încă un câştig de patru metri pe secundă, care la următorul apogeu mai adăugă 14,21 kilometri. Rezultatul primei zile de operaţiuni întreprinse de *Endurance* se concretiză într-o ridicare a altitudinii apogeului cu mai mult de o sută de kilometri, destul cât să-i scoată complet din atmosfera în expansiune, cu excepţia celor câteva minute din timpul fiecărei orbite când treceau pe la perigeu.

După aceea însă, se văzură nevoiţi să suspende operaţiunile, fiindcă folosiseră tot propergolul depozitat în rezervoarele îngropate în gheaţă din Şantierul Naval. Reactorul şi aparatele de electroliză aveau nevoie de timp ca să recupereze. Până şi o centrală nucleară are o viteză finită de descompunere a apei.

Nu mult după aceea, operaţiunea se întrerupse pentru o săptămână din cauza unor probleme la alimentarea sistemului cu apă curată. Apoi timp de o lună se desfăşură la doar un sfert din capacitatea planificată. În timp însă, rezolvară toate deficienţele şi începură să folosească tot mai mult motoarele la fiecare perigeu, apropiind-o treptat pe *Endurance* de Despicat.

Dacă reuşeau să ţină ritmul, apropierea avea să devină tot mai abruptă cu timpul. Primul delta-V le adusese 14,18 kilometri. Cu al doilea delta-V, echivalent, câştigaseră 14,21 kilometri – o îmbunătăţire de circa treizeci de metri. Câştigurile acestea erau mărunte în comparaţie cu distanţele din spaţiul

cosmic, dar din punct de vedere matematic tendinţa era foarte semnificativă. Însemna că pe măsură ce urcau – pe măsură ce orbita devenea tot mai elongată –, puteau obţine un efect tot mai mare din fiecare delta-V minuscul. Acea diferenţă de treizeci de metri avea să crească şi să tot crească, ajungând să acopere mulţi kilometri, şi fiecare îmbunătăţire se va reflecta în ecuaţii şi va amplifica încă puţin următorul rezultat. Era tot un gen de fenomen exponenţial, dar de data aceasta lucra în sprijinul omenirii.

Calculele acestea nici măcar nu includeau o altă ştire bună din câmpul matematicii, aceea că *Endurance* devenea puţin mai uşoară odată cu fiecare aprindere. Avea mai puţină masă care să se opună forţei propulsoarelor, şi astfel, treptat, devenea posibilă producerea unui delta-V mai mare decât acei neînsemnaţi patru metri pe secundă la fiecare rotire în jurul planetei.

Totul mergea deci spre bine, dacă reuşeau să rămână în viaţă şi s-o ţină în funcţiune pe *Endurance.* Dar câştigurile se acumulau la început chinuitor de încet.

•

Până la urmă, dură trei ani.

Îşi făcuseră planuri pentru unul singur. Le luă mai mult pentru că se tot defecta câte ceva şi era nevoie de reparaţii. Uneltele şi materialele necesare pentru reparare nu erau întotdeauna disponibile. Câteodată trebuiau improvizate. Se născoceau ocolişuri complicate prin forţa ingeniozităţii umane, prin muncă grea şi, când toate acestea dădeau greş, prin risc şi prin sacrificarea de vieţi.

Capitalul uman al lui *Endurance* se împuţina. Mereu duceau lipsă de mâncare. Arcletele erau proiectate să-şi sporească rezervele de hrană în învelişurile exterioare transparente. Dar arcletele lui *Endurance* erau îngropate în gheaţă ca să fie protejate de Ploaia Solidă. Cele aflate mai aproape de exterior primeau suficientă lumină solară ca să producă o cantitate mică de hrană, dar nu destul pentru câte guri aveau de hrănit. Nava îşi începuse călătoria cu suficiente provizii de urgenţă, raţionalizate conform unui program care presupunea că misiunea avea să dureze un an. Când deveni clar că era o călătorie mult mai lungă, trecură la diminuarea raţiilor. *Endurance* mai avea şi stocuri îmbelşugate de vitamine, care

supravieţuiseră în cea mai mare parte Rupturii. Acestea erau la mare căutare în rândul populaţiei Roiului, care o ştersese fără să-şi facă provizii suficiente. Începu comerţul între *Endurance* şi Roi, dar nu piaţa liberă pe care o imaginaseră cândva fundamentaliştii Roiului. Tranzacţiile se negociau pe unde radio şi se consumau prin schimburi între VIM-uri şi arclete, dificil de pus la cale din cauza nevoii de a sincroniza orbite care deveniseră între timp foarte diferite.

La fel cum făcuseră şi cu *Ymir,* excavară gheaţă din interiorul lui *Endurance,* lăsând „coaja de nucă" de la exterior ca suport structural şi ca primă linie de apărare împotriva bolizilor. Dar, aşa cum nu încetaseră să sublinieze J.B.F. şi alţi partizani ai variantei Ejectare şi Fugă, unui vehicul atât de greu îi lipsea manevrabilitatea. Când un bolovan mărişor era depistat cu destul timp în avans, îşi putea folosi motoarele ca să facă mici schimbări de curs, cu rezultate majore la momentul când se apropia bolidul. Era ocupaţia permanentă a celei mai mari părţi din efectivul lui *Endurance,* care lucra în trei schimburi zilnice. Însă sub un anumit prag de mărime nu mai erau în stare să vadă pietrele în timp util sau să facă manevre evazive suficient de rapide, şi atunci nu le mai rămânea decât să spere că bolidul urma să lovească Amalteea. În cele mai multe cazuri aşa se întâmpla, dar unii se izbeau de pantele îngheţate de mai jos, iar câţiva dintre aceştia veneau cu destulă forţă ca să penetreze şi să ucidă.

Sinuciderile mai eliminară circa o zecime dintre ei în decursul călătoriei de trei ani. Unele aveau la bază motive tradiţionale. După o explozie de activitate creativă în săptămânile în care *Endurance* se afla în faza de proiectare şi realizare, Rhys căzu într-o depresie profundă şi îşi luă viaţa la o lună de la începerea călătoriei. În alte cazuri, câte un scafandru spaţial se arăta dispus la o misiune care era în mod clar suicidală, sau un pacient suferind de cancer hotăra să-şi pună capăt vieţii ca să nu mai secătuiască limitatele resurse de hrană şi aer şi proviziile medicale. Iar cancere erau din belşug, fiindcă se adeverise predicţia făcută de Dinah în ziua Rupturii. În ciuda tuturor precauţiilor, particulele radioactive îşi croiau drum până în aerul lor şi în lanţul alimentar, găsindu-şi adăpost în plămânii şi în intestinele oamenilor. Chiar şi când nu era vorba de particule, mediul înconjurător care era spaţiul cosmic, cu radiaţiile lui de

fond, lipsa exerciţiului fizic, dieta de slabă calitate şi expunerea la diverse chimicale aveau tendinţa de a spori rata cancerelor. Condiţiile de tratament medical din *Endurance* nu făceau faţă la detectarea şi tratarea cancerelor aşa cum fuseseră obişnuiţi oamenii pe Pământ.

Crize periodice în alimentarea cu hrană şi aer, cauzate de mănarea plantelor din sere ori de defectarea echipamentelor, îi răpuneau pe cei a căror rezistenţă fusese slăbită de la bun început. Călătoria impunea mii de traversări ale centurii de radiaţii Van Allen. În loc să treacă prin ea o dată sau de două ori, cum ar fi fost cazul într-o călătorie spaţială mai tradiţională, trebuiau s-o traverseze de două ori la fiecare orbită; iar primul an şi-l petrecură practic numai în zona centurii. Se adăposteau pe cât posibil în sectoarele blindate ale navei. Dar niciun adăpost nu era perfect. O parte din membrii echipajului aveau îndatoriri care îi obligau să rămână în locuri expuse, alţii erau forţaţi de împrejurări. Iar simplul fapt de a fi înghesuiţi laolaltă într-un spaţiu limitat pentru o perioadă de timp semnificativă îşi punea amprenta pe starea lor de sănătate.

Raportul dintre sexe începu să se deplaseze şi mai mult în favoarea femeilor. Populaţia Generală, ai cărei membri supravieţuitori ai Rupturii alcătuiseră aproximativ un sfert din efectivul iniţial al lui *Endurance,* fusese predominant masculină. Era o simplă consecinţă a faptului că fusese recrutată din sfere profesionale dominate prin tradiţie de bărbaţi, cum erau armata, corpul astronauţilor, ştiinţa şi ingineria. Celelalte trei sferturi fuseseră compuse din arcletari. În populaţia arcletară iniţială fuseseră şaptezeci şi cinci de procente femei şi douăzeci şi cinci de procente bărbaţi. În masa celor care aleseseră să rămână cu *Endurance* la momentul Rupturii, prezenţa feminină era mult mai puternică.

Bărbaţii erau în general mai vârstnici – în multe cazuri, aveau de două sau chiar de trei ori vârsta arcletarilor. Comparativ cu arcletarii, dintre care cei mai mulţi fuseseră trimişi pe orbită în ultima clipă, ei aveau de obicei la activ mult mai mult timp petrecut în spaţiu şi fuseseră expuşi proporţional efectelor sale asupra sănătăţii. Fuseseră aleşi pentru mintea lor, nu pentru calităţile fizice. Cel puţin la început, când arcletarii încă mai învăţau mersul lucrurilor, PopGenilor le reveneau de regulă cele mai riscante îndatoriri, cum ar fi ieşirile în spaţiu. Însă bărbaţilor

pur şi simplu nu li se potrivea la fel de bine viaţa în spaţiu. Din punct de vedere biologic, erau mai vulnerabili la radiaţii. Aveau nevoie de mai mult aer şi de mai multă hrană. Şi, fie ca rezultat al condiţionării culturale, fie în urma programării genetice, psihicul lor nu era croit pentru ideea că aveau să-şi petreacă tot restul vieţii în spaţii interioare înghesuite. Mulţi dintre ei simţeau nevoia acută de a ieşi, de a se îndepărta de ceilalţi oameni, nevoie care se manifesta prin tendinţa de a se oferi ca voluntari pentru ieşirile în spaţiu. Iar oamenii care ieşeau în spaţiu prezentau un mai mare risc de deces din cauze precum expunerea la radiaţii sau la lovituri de bolizi, defecţiuni ale echipamentului, diverse întâmplări nefericite sau contaminare cu fragmente radioactive.

În plus, pentru mulţi era un lucru de la sine înţeles, deşi rareori pomenit în discuţii, că bărbaţii nu erau o resursă rară. O astfel de resursă erau femeile – mai exact, uterele sănătoase, funcţionale. În baza acestei idei, sau poate doar alegând o formă de sinucidere mai constructivă din punct de vedere social, bărbaţii continuau să se ofere pentru însărcinări riscante, împingându-le instinctiv pe femei către zonele interioare protejate ale navei; iar când femeile obiectau, ceea ce se mai întâmpla în cazul unora, puteau fi reduse la tăcere prin afirmaţia simplă, greu de contracarat, că viaţa şi sănătatea lor trebuiau apărate cu orice preţ.

Comunicarea cu Roiul era sporadică şi se desfăşura predominant în rafale, atunci când Roiul avea nevoie de câte ceva. Grupurile se separaseră în nişte împrejurări care ar fi fost considerate stare de război dacă Ruptura nu s-ar fi petrecut în mijlocul unei catastrofe mai letale decât orice ar fi fost în stare să-şi pricinuiască taberele prin forţa armelor. Era puţin probabil ca vreuna dintre ele să capete încredere în cealaltă în viitorul apropiat. Comunicarea liberă dintre ele, de tipul internetului, era interzisă de ambele părţi, din cauza suspiciunii că putea fi folosită cu rele intenţii. Canalul de transmisiuni dintre Roi şi *Endurance* semăna mai degrabă cu o linie de urgenţă conectând două capitale implicate în Războiul Rece. Stătea nefolosit cu lunile. Nu era vorba neapărat de două tabere care se ignorau reciproc cu bună ştiinţă, cât mai degrabă de faptul că amândouă erau ocupate până peste cap cu supravieţuirea. Ivy şi J.B.F. erau precum căpitanii a doua nave avariate, despărţite de kilometri

de ocean în furtună, care aveau lucruri mai importante pentru care să-şi facă griji. Când canalul era folosit, se negociau termenii schimburilor dintre cele două grupuri. Niciuna dintre părţi nu era dispusă să împărtăşească prea multe informaţii despre starea ei curentă. Dar se puteau deduce multe din lucrurile pe care le cerea de urgenţă Roiul: cel mai adesea propergol, dar şi medicamente dintre cele folosite pentru tratarea răului de radiaţii, soiuri de cultură rezistente la mană, nutrienţi, piese de schimb pentru filtrele de dioxid de carbon şi pentru motoarele Stirling care le furnizau arcletelor electricitate. Ofereau la schimb cu precădere hrană, singurul lucru produs de ei pe care *Endurance* nu îl avea deja.

La unsprezece săptămâni după Ruptură se produse o erupţie solară, urmată de un eveniment numit ejecţie de masă coronală: o uriaşă degajare de particule încărcate electric, azvârlite dinspre soare către sistemul solar. Cu reţeaua sa de senzori, dintre care unii rămâneau în permanenţă îndreptaţi către soare exact din acest motiv, *Endurance* văzuse furtuna apropiindu-se şi trimisese un mesaj de avertizare către Roi. În zilele acelea, *Endurance* se afla mult în interiorul zonei protejate de magnetosfera Pământului. Datorită acestui fapt şi protecţiei oferite de fier şi gheaţă, echipajul reuşise să reziste furtunii cu un minimum de expunere la radiaţia ei. Însă nu aveau de unde să ştie dacă Roiul înţelesese avertismentul, nici măcar dacă îl primise. Pericolul ejecţiilor de masă coronală fusese înţeles foarte bine de Arcotecţi, care îi înzestraseră cu „adăposturi de furtună” în fiecare arcletă: practic, nişte saci de dormit concepuţi astfel încât să se poată pompa apă în spaţiul dintre pereţii lor interiori şi cei exteriori, înconjurându-l pe ocupant cu molecule capabile să absoarbă protonii cu energie înaltă. Arcletele erau aprovizionate cu doze dintr-un medicament numit amifostin, care proteja ADN-ul de stricăciunile produse de radicalii liberi generaţi în corp prin expunerea la radiaţii. Era un aranjament bun, cu condiţia ca arcletarii să fie avertizaţi cu cel puţin o jumătate de oră în avans şi să aibă suficientă apă în rezervoarele arcletelor ca să umple toate adăposturile. Exersau manevra din când în când, ca nişte marinari care repetă procedurile de salvare. Dar o mulţime de lucruri puteau să meargă prost şi părea greu de crezut că toţi cei opt sute de arcletari răzbiseră nevătămaţi prin furtună.

În următorii trei ani se mai petrecuseră trei ejecţii de masă coronală suficient de puternice ca să producă nelinişte. *Endurance* transmisese de fiecare dată câte un avertisment către Roi, însă nu primise niciun semn că ar fi fost recepţionate.

Era îngrijorător că Roiul părea să aibă mereu nevoie de apă. Din moment ce apa din ecosistemele arcletelor era reciclată, ea nu putea fi pierdută decât dacă era consumată pe post de carburant: descompusă pentru obţinerea hidrogenului şi a oxigenului, apoi trimisă la un propulsor. Toate arcletele dintr-un roi trebuiau să facă asta din când în când, pur şi simplu pentru a se menţine în formaţie. Lucrurile stăteau la fel chiar dacă nu aveau nevoie să se ferească de niciun bolid şi nu-şi schimbau niciodată orbita în jurul Pământului. Dar părea că îşi schimbaseră orbita de câteva ori, ridicând-o şi făcând-o mai rotundă ca să se ferească de centura Van Allen. Probabil aveau motive să facă asta. Dar dacă îşi consumau rezervele de apă până ajungeau să nu mai aibă cu ce să îşi umple adăposturile de furtună în caz de nevoie, îi păştea un dezastru în care ar fi putut să moară toţi dintr-un foc. Ivy nu putea decât să-şi închipuie că rămăseseră oameni rezonabili şi că, dacă ajungeau într-o situaţie atât de proastă, vor cere ajutor. Între timp, încerca să se păzească de ideea seducătoare că *Endurance* avea apă să-i ajungă pentru totdeauna. N-avea să mai existe nicio expediţie *Ymir.* Poate că apa pe care o duceau cu ei era tot ce mai avea la dispoziţie omenirea ca să-şi ducă traiul timp de câteva sute de ani.

Se hotărâse deja ce răspuns să-i dea lui J.B.F. dacă o contacta vreodată să-i ceară de urgenţă apă pentru adăposturile de furtună: nici nu mă gândesc, veniţi la noi, întoarceţi-vă în *Endurance* şi adăpostiţi-vă aici. Câteodată se întreba dacă J.B.F. anticipase această pretenţie a lui Ivy şi cât de departe era dispusă să meargă ca să evite o asemenea capitulare necondiţionată.

•

— Ei bine, a fost greu, spuse răguşit Doob, apoi îşi udă gâtlejul cu o lungă sorbitură de Ardbeg amestecat cu câteva picături de apă de asteroid veche de cinci miliarde de ani.

Se afla în Banană, vorbind în faţa unei săli goale, cu privirea fixată la un ecran de proiector montat pe perete. Ochelarii de citit nu-i mai erau buni; imponderabilitatea îi schimbase forma

globilor oculari. Oamenii care ştiau cum să opereze maşina de şlefuit lentile erau morţi sau dispăruţi, aşa că nu mai era chip să obţină ochelari noi până nu se lămurea cineva unde fusese pitită maşinăria şi nu citea manualul de utilizare. De vreme ce în *Endurance* mai rămăseseră în viaţă doar douăzeci şi opt de oameni, părea că un asemenea lucru n-avea să se întâmple prea curând. La distanţă încă mai vedea binişor, dar din cauza problemei cu ochelarii nu-i plăcea să stea prea mult timp în faţa laptopului. Prefera să vină aici, în Banană, să se scalde în niţică gravitaţie, să conecteze cablul proiectorului la computer şi să lucreze la distanţă.

Era acolo de o oră, fiindcă nu voia să rateze marele moment. Ştia exact când urma să vină acel moment, plus sau minus câteva secunde, dar în aşteptarea lui nu mai reuşea să se concentreze la nimic altceva. Ceilalţi douăzeci şi şapte erau care adormiţi, care ocupaţi. Aşa că sărbătorea de unul singur.

Ecranul din faţa lui era dominat de o singură fereastră mare, care etala şase numere scrise cu cifre groase, foarte vizibile. Erau parametrii orbitali ai lui *Endurance.* Se actualizau de câteva ori pe secundă, numerele înceţoşându-se şi tremurând. Cel asupra căruia se concentra el era etichetat cu litera R, prescurtarea de la Rază. Era distanţa care separa *Endurance* de centrul Pământului. La momentul acela ajunsese la cea mai mare valoare pe care o avusese vreodată, 384.512.933 de metri, şi continua să urce lent, după cum indicau ultimele cifre din şir. *Endurance* se apropia încet de apogeu, de cel mai înalt apogeu pe care îl obţinuse vreodată, iar altitudinea sa era puţin mai mare decât distanţa la care Luna orbitase cândva Pământul. Se aflau acum, pentru prima dată, la aceeaşi înălţime în spaţiu ca şi Despicatul.

Obiectele nefixate îşi schimbară poziţia când porniră ultimele motoare ale lui *Endurance.* Mai aveau doar treizeci şi şapte de motoare de arclete funcţionale, din setul iniţial de optzeci şi unu. În zilele bune, puteau aduna treizeci şi nouă. Restul fuseseră demontate şi folosite pentru a le menţine pe cele bune în stare de funcţionare. Pentru a compensa pierderile, improvizaseră cât fuseseră în stare: motorul cel mare de la Remorcă, toate unităţile de propulsie care făceau parte cândva din Şantierul Naval şi câteva motoare de rezervă de la arclete rătăcite, care se despărţiseră de Roi şi găsiseră o cale să se

întoarcă la ei. În pofida scăderii de forţă propulsoare, *Endurance* era acum cel puţin la fel de manevrabilă ca la început, în zilele când se bălăcea pe fundul puţului gravitaţional al Pământului, împovărată cu rezerve de propergol pentru ani întregi. Acum cântărea pe jumătate faţă de vremurile acelea.

Aprinderea continuă o vreme. Se soldă cu o schimbare de poziţie şi continuă cu o aprindere în altă direcţie. Doob nu avea nevoie să citească numerele de pe ecran ca să ştie ce făceau. Planificau manevra asta de trei ani.

Se aflau acum pe o orbită pronunţat excentrică, de forma unei perechi de viraje în ac de păr unite între ele prin linii drepte, de peste trei sute de mii de kilometri lungime. Pământul era cuibărit în îndoitura unuia dintre acele de păr. Perigeul lui *Endurance* nu se mai schimbase de trei ani; la fiecare o mie de orbite pe care le parcurgeau, treceau vâjâind prin partea de sus a atmosferei Pământului, cu motoarele la putere maximă. La ultima trecere, pe care o făcuseră cu vreo cinci zile în urmă, răzuiseră atmosfera cu o viteză de peste 11.000 m/s. Simetria vizuală a orbitei era înşelătoare; la actuala lor poziţionare, pe acul de păr opus, acum puţin mai departe de orbita vechii Luni, se târau cu o viteză comparabilă cu a unui vehicul pe roţi de odinioară rulând pe o câmpie de sare. Erau ca o maşină remorcată până în vârful unui montagne russe, care înaintează încet în momentele de dinainte să înceapă plonjarea în gol. Pământul era de mărimea unei mingi de ping-pong aflate la un braţ distanţă. În curând aveau să înceapă căderea spre el, sporindu-şi treptat viteza până la 11.000 m/s în timpul următoarei treceri pe la perigeu, de azi în cinci zile.

Dar până atunci, în cele câteva minute în care abia dacă se deplasau, aveau timp să facă adevărate minuni. Acolo unde se aflau, mici schimbări de viteză duceau la transformări enorme ale orbitei lor ulterioare. *Endurance,* ca rezultat al faptului că rezistase timp de trei ani şi perseverase în îndeplinirea proiectului iniţial, atinsese o distanţă faţă de Pământ egală cu cea a Despicatului. Dar mereu se aflase în planul greşit: acelaşi plan din care pornise şi Izzy, cel care fusese ales cândva, cu parcă un milion de ani în urmă, datorită faptului că era uşor de atins de la cosmodromul Baikonur. Jos, în adâncul puţului gravitaţional, schimbarea acelui plan ar fi fost catastrofal de costisitoare. De-ar mai fi avut un Pământ la care să se întoarcă,

ar fi fost mai ieftin s-o ia de la zero şi să construiască o nouă staţie spaţială decât s-o mute pe Izzy în planul în care orbita cândva Luna. Dar aici, sus, prin aprinderea motoarelor la apogeu, puteau s-o împingă puţin câte puţin către planul dorit, la un cost cu mult mai mic. Aşadar, făcuseră mici manevre de schimbare a planului la fiecare apogeu. Începuseră deja de câteva luni. Era un lucru care trebuia făcut dacă voiau să mai ajungă vreodată unde era Despicatul, dar lui Doob îi dădea arsuri la stomac şi-l făcea să-şi dorească să se fi oprit înainte de cele câteva înghiţituri din rezerva de single malt.

Asta fiindcă planul vechii Luni – locul unde trebuiau să meargă ca să se refugieze la adăpostul Despicatului – era acela în care se aflau toate pietrele. De acolo porniseră, la momentul Zero, şi acolo rămâneau cele mai multe dintre ele. Cele care căzuseră pe Pământ în cursul Ploii Solide reprezentau doar o fracţiune minusculă din norul de resturi lunare: doar o pulbere rarefiată în comparaţie cu ceea ce rămăsese sus, pe orbită. În cea mai mare parte a călătoriei lui *Endurance,* piloţii ei preferaseră s-o menţină în acel plan înclinat compatibil cu Baikonurul, complet ferită de câmpul rămăşiţelor lunare. Altminteri n-ar fi reuşit să supravieţuiască atâta vreme.

Dar, dacă voiau să-şi încerce norocul urcând către Despicat, era necesar să-şi asume riscul de a zbura prin norul de resturi în care plutea acesta. În ultimele luni, de fiecare dată când ajungeau la apogeu şi îşi aprindeau motoarele ca să-şi mai apropie orbita de planul destinaţiei, se mai deplasau câte puţin în interiorul unui spaţiu tot mai murdar şi mai periculos.

O parte a problemei era lentoarea lor. Dacă norul de bolovani era o flotă de maşini vâjâind la viteză maximă pe un circuit de curse, atunci *Endurance* era un copil mic care ajunsese tropăind nesigur până la marginea pistei. Această extremă discrepanţă de viteză avea să se menţină până la următorul apogeu, care sosea peste zece zile şi avea să fie momentul celei mai puternice şi mai lungi aprinderi de motoare, consumând tot propergolul ce-i mai rămăsese lui *Endurance,* ca s-o facă să accelereze până la viteza medie pe care o avea norul de resturi. În acest fel, aveau să preschimbe cele două ace de păr într-o orbită aproape perfect rotundă, care să rămână pentru totdeauna la 384.512.933 de metri distanţă de Pământ. Odată ce se integrau lin în traficul de pe pista de curse circulară,

puteau porni pe urmele Despicatului. Doob îl iscodise de câteva ori prin telescoapele lui optice, îi calculase parametrii şi ştia cum să-l găsească.

Aceasta era lucrarea vieţii sale.

Dacă l-ar fi întrebat cineva cu câţiva ani în urmă, înainte de Zero, altul ar fi fost răspunsul. Dar viaţa lui de până la Ziua 360 nu fusese nimic altceva decât pregătirea pentru planul de lucru pe care îl concepuse şi pe care îl executa acum pentru *Endurance.* Ziua de după Ruptură – sosirea carburantului necesar, moartea prietenului şi colegului său Konrad şi divizarea Roiului – clarificase ceea ce trebuia făcut şi cine trebuia s-o facă. Aşa că se apucase s-o facă.

Zece zile mai rămâneau până să înoate în norul de resturi. Poate în vreo două săptămâni ajungeau la Despicatul. Se întrebă dacă mai avea de trăit cât să apuce să-l vadă. Era cât se poate de evident că avea cancer. Le lipseau unităţile de diagnosticare, dar primele simptome de netăgăduit îi apăruseră în tractul digestiv, iar mai apoi i se umflase ficatul de metastaze. Acum simţea nişte lucruri ciudate în plămâni. Crescuse lent. Poate i se trăgea din cauze naturale – ceva căpătat pe Vechiul Pământ, când nici nu apucase să ajungă în spaţiu – sau poate era de vină un fragment radioactiv care ajunsese în mâncarea lui şi îi rămăsese agăţat în intestine. Nu conta. Întrebarea principală care îl frământa era dacă avea să trăiască să-l vadă pe Despicat. Adevărul e că nu se simţea foarte rău, aşa că răspunsul naiv era da, bineînţeles; dar proliferarea canceroasă era un fenomen exponenţial, iar el ştia cât de înşelătoare pot fi astfel de fenomene.

Bolor-Erdene pilota nava, instalată în Capul de Ciocan – camera de control adăpostită în interior, pe care o construiseră în partea protejată de Amalteea. Sau cel puţin ea apărea ca pilot în registrul de sarcini al navei. Distincţiile pe bază de grad şi specialitate nu mai aveau mare însemnătate. Toată lumea care supravieţuise – nouă bărbaţi şi nouăsprezece femei – ştia cum să facă tot ce era nevoie: să piloteze nava, să repare un motor de arcletă, să iasă în spaţiu, să programeze un robot. Doob cel din urmă cu câţiva ani şi-ar fi petrecut tot timpul în Capul de Ciocan împreună cu ea, uitându-i-se peste umăr, verificând parametrii, schimbând replici spirituale când se nimerea să aibă câte un moment de repaus. Doob cel care stătea acum în

Banană le văzuse deja pe toate de mii de ori şi ştia că era doar o muncă de rutină şi pentru Bo, şi pentru oricare dintre supravieţuitori, aşa cum era condusul maşinii către serviciu înainte de Zero. Nu ajuta la nimic să stea acolo, n-ar fi făcut decât să-i întoarcă stomacul pe dos. Trebuia să-şi conserve energia.

Îşi dădu seama că aţipise. Deschizând ochii şi focalizându-şi privirea, cu ceva efort, asupra ecranului, văzu că trecuse aproape o oră de la apogeu. Cădeau spre Pământ pentru ultima dată.

Îi sună telefonul. Ţinut în mâna întinsă, se vedea înceţoşat, dar un vestigiu al minţii sale încă mai era în stare să recunoască în mânjeala de pixeli o fotografie a lui Bo, făcută cu ani în urmă. Întinse arătătorul şi răspunse.

— Ne contactează Roiul, spuse Bo.

— Chiar aşa?

Se deşteptase brusc.

— Ce vrea J.B.F?

— Nu e J.B.F. E cineva pe nume...

Bo făcu o pauză.

— A-ida. Sau aşa ceva. Cu două puncte pe i.

Doob încercă să localizeze numele acela, Aïda. Îşi amintea vag de ea din primele zile ale Norului Arcă. O italiancă. Tânără. Arcletară, nu din PopGe. Cam ciudăţică în relaţiile sociale. De o agerime care putea fi obositoare.

— Se pronunţă „A-iiida”, îi spuse el lui Bo.

— În orice caz, ne felicită pentru finalizarea cu succes a manevrei noastre şi solicită o negociere. S-o trezesc pe Ivy?

— Vin acolo într-un minut, spuse Doob. Las-o să doarmă.

Îi era silă să gândească astfel, dar Roiul ştia prea bine ce oră era şi în timpul cărui schimb dormea Ivy, deci ştia că dormea la momentul acela. Dacă o scula din pat, ar fi trimis un mesaj nepotrivit, făcând ca echipajul lui *Endurance* să pară prea nerăbdător.

Ceea ce putea fi la fel de bine un exces de precauţie – un exerciţiu în gândirea întortocheată şi vicleană care era stilul lui J.B.F. –, reflectă el în timp ce îşi lua avânt către mijlocul Stivei. Zona aceea se împuţise rău, devenise gălbuie şi lucioasă de la atâtea expiraţii umane condensate pe pereţii ei reci ca gheaţa, niciodată curăţaţi temeinic. Era bucuros că nu mai putea să-i

vadă bine.

Cunoşteau foarte puţine lucruri despre Roi. De la arcletele rătăcite pe care le culeseseră în ultimii trei ani, ştiau că J.B.F. acţionase rapid ca să-şi consolideze puterea, exploatând criza primei ejecţii de masă coronală – care ucisese în jur de zece procente din populaţie – ca să-şi stabilească propria-i versiune de lege marţială. Din momentul acela, toate lucrurile merseseră mai mult sau mai puţin după program, deşi cu o populaţie care scădea constant, până în urmă cu vreun an, când câţiva arcletari porniseră o rebeliune şi roiul iniţial se divizase în două roiuri, care continuaseră să coexiste – fiindcă nu aveau de ales –, dar nu şi să discute între ele.

Populaţia din *Endurance* acordase surprinzător de puţină atenţie chestiunilor legate de Roi, fiindcă, la urma urmei, nu mai prezenta cine ştie ce importanţă. Zarurile fuseseră aruncate în ziua Rupturii. Nu atât la nivel politic, cât la cel al fizicii. Cei care rămăseseră în Izzy se dedicaseră îndeplinirii planului conceput de Doob, lucrarea vieţii sale: Marea Călătorie. Ori te aflai la bordul lui *Endurance*, în acelaşi timp prizonier şi protejat al masivităţii sale, ori nu erai acolo. Dacă erai, nu aveai cum să mai pleci. Dacă nu erai, trebuia să găseşti o metodă de supravieţuire ca parte a Roiului, ceea ce însemna să te deplasezi pe o orbită complet diferită şi să urmezi un plan care era incompatibil, din punct de vedere astrodinamic, cu Marea Călătorie. Odată ce porniseră în direcţii divergente, aceste două orbite nu se mai puteau reconecta decât prin efectuarea unui delta-V mare. Asta însemna să consumi o cantitate enormă de apă, pe care n-aveai de unde s-o mai recuperezi. Mai puţină apă însemna mai puţină protecţie faţă de ejecţiile de masă coronală, o producţie de hrană limitată şi o manevrare poticnită când se apropiau pietroaiele de tine. Era imposibil să convingi un roi întreg să adere la această manieră de acţiune şi oricum putea să fie o idee proastă, din moment ce *Endurance* nu avea posibilitatea să găzduiască mulţi refugiaţi. Planul ei de lucru era fundamentat pe capacitatea de a absorbi şocul unor puternice impacturi cu bolizi fără a suferi avarii serioase. Un grup de arclete golaşe zburând în urma ei ar fi fost în scurt timp ucise în bătaie. Aşadar, strict în planul legilor fizicii, Ruptura fusese irevocabilă, chiar dacă cele două grupuri şi-ar fi dorit la un moment dat din tot sufletul să se reunească.

Dar, după toate aparenţele, ce mai rămăsese din Roi era cu ochii pe *Endurance.* Aştepta cu răbdare să vadă dacă nava avea să răzbească.

Probabil că această persoană pe nume Aïda înţelegea planul lui Doob. Ştia ce miză se juca acum. Dacă puteau să revină alături de *Endurance* în următoarele zece zile, înainte ca nava să dispară în volbura norului de resturi, rămăşiţele Roiului mai aveau o speranţă să ajungă la relativa siguranţă oferită de Despicat. Altminteri, erau condamnate să dea ocol Pământului pe o orbită destul de curată şi de neprimejdioasă, în timp ce populaţia şi proviziile lor de apă continuau să se împuţineze.

Doob pluti până în Capul de Ciocan. Trei persoane se aflau acolo: Bo, Steve Lake şi Michael Park, fost arcletar, un gay coreeano-canadian din Vancouver, care descoperise şase feluri diferite de a se face indispensabil.

— Aïda Ferrari, după înregistrările noastre, spuse Bo înainte s-o întrebe el. Unul dintre liderii facţiunii anti-J.B.F. S-ar zice că J.B.F. a pierdut.

Steve părea ocupat. Doob se bucura să-l vadă activ. Suferea de o afecţiune intestinală de lungă durată, un dezechilibru în bacteriile care îi populau măruntaiele. Îşi păstrase rastele, dar acum erau mai mari decât el. Probabil ajunsese să cântărească mai puţin de patruzeci şi cinci de kilograme. Dar degetele continuau să-i zboare pe tastatura laptopului.

Bo se întorsese deja la activitatea de pilotare a navei, dar Michael continuă să explice:

— Steve difuzează un flux video. Nu s-a mai făcut aşa ceva de ani de zile.

Se referea la faptul că nimeni nu mai transmisese în ultima vreme prin intermediul vechilor radiouri în bandă S folosite la comunicaţia de rază lungă între vehicule spaţiale. Bineînţeles, în reţeaua *mesh* de rază scurtă pe care o înfiinţaseră Arcotecţii ca să facă legătura între componentele Norului Arcă, oamenii făceau tot timpul astfel de transmisiuni folosind Scape. Dar, în funcţie de locul de pe orbită în care se aflau la un moment dat, rămăşiţele Roiului puteau fi la sute de mii de kilometri depărtare de *Endurance,* mult în afara razei de acţiune a reţelei *mesh,* aşa că erau nevoiţi să utilizeze acelaşi gen de tehnologie pre-internet pe care o folosiseră astronauţii din programul Apollo ca să trimită semnale de televiziune de pe Lună spre Pământ.

Până la urmă, Steve reuşi să dea drumul fluxului, care le înfăţişă în prim-plan chipul compus din pixeli pătrăţoşi al unei femei cu ochi negri şi trăsături plăcute, al cărei păr fusese tuns soldăţeşte cu câteva săptămâni în urmă şi nu mai primise cine ştie ce îngrijiri de atunci.

După ce Steve îi făcu hatârul să-i afişeze fluxul video pe un ecran mare, unde să poată şi el să-l vadă, Doob remarcă la ea semnele evidente ale malnutriţiei care îi afectaseră pe toţi cei din *Endurance.* Îl surprindea şi nu prea. Se torturaseră singuri închipuindu-şi Roiul ca pe un corn al abundenţei agricole. Dar poate că duceau lipsă de apă. Femeia privea în jos, ceea ce, după cum înţelegea oricine, însemna că se concentra asupra ecranului unei tablete aflate mai jos de cameră. Când înţelese că se stabilise conexiunea, ridică bărbia şi păru să privească drept în interiorul Capului de Ciocan cu ochii ei mari şi întunecaţi. Calitatea slabă a filmării îi făcea să pară negri ca smoala, fără nicio distincţie între iris şi pupilă, iar înfometarea le dădea un licăr arzător.

— Aïda, spuse femeia, prezentându-se singură. Vă văd, doctor Harris.

Schiţă un început de zâmbet, arătându-şi dantura stricată, apoi se răzgândi. Privirea îi fugi pentru o clipă către cineva sau ceva din afara cadrului, apoi reveni la ei. Îşi ridică tableta mai aproape de cameră ca să se uite la fluxul video transmis de *Endurance.* Când mâna îi trecu fugar prin faţa obiectivului, întrezăriră nişte unghii murdare, colţuroase, şi o manşetă uzată, lucioasă de folosinţă. Murmure slabe în fundal sugerau că mai erau şi alţi oameni împreună cu ea în aceeaşi arcletă, dar în afara cadrului. Plutea în imponderabilitate, prin urmare arcleta nu făcea parte dintr-un bola. Ochii ei cercetau imaginile video primite pe tabletă, încercând să priceapă ceea ce vedea. Capul de Ciocan nu exista la momentul Rupturii, deci era o noutate pentru ea.

— Steve Lake, murmură ea, când îl recunoscu.

— Bo, se prezentă Bo.

— Michael, spuse Michael.

— Cine e şeful? întrebă Aïda. Ivy a...

— Ivy trăieşte şi continuă să fie comandantul conform Constituţiei, răspunse Doob. A ieşit din schimb. Putem s-o trezim dacă trebuie să vorbeşti urgent cu ea.

— Nu. Nu-i nevoie, spuse Aïda, trăgându-se puţin înapoi şi mijindu-şi puţin ochii.

Distanţa dintre ea şi *Endurance* producea o întârziere în fluxul video, făcând conversaţia ezitantă şi stângace.

— Câte aveţi? întrebă Doob.

— Unsprezece.

Obişnuit, prin natura profesiei, să lucreze cu numere extrem de mari, Doob nu prea reuşea să asimileze unul atât de mic. Unsprezece. Unu plus zece.

Apoi îi veni o idee.

— Vrei să spui unsprezece *arclete*?

Ar fi însemnat o mulţime de persoane, poate o sută.

Aïda păru că se amuză.

— A, nu, arclete avem mult mai multe. Avem douăzeci şi şase.

— Aha. Şi-atunci, ce anume aveţi unsprezece?

— Persoane, spuse Aïda.

— Aïda, interveni Bo, ca să fie limpede. Să nu înţeleagă nimeni greşit. Tu vorbeşti despre întregul Roi. Şi spui că, din întregul Roi, există unsprezece supravieţuitori.

— Da. Plus unu...

— Ce unu?

Pe faţa Aïdei apăru o expresie amuzată. Îşi mută privirea de la ei. Ai fi putut spune că dăduse puţin ochii peste cap. Doob îşi aminti, şi nu pentru prima dată, că arcletarii fuseseră trimişi în spaţiu pe când erau adolescenţi.

— E complicat. Hai să zicem că mai e o persoană care ar putea foarte bine să fie moartă.

Cei din Capul de Ciocan încă nu se dumiriseră. Lui Michael îi veni o idee:

— Ştim că Roiul s-a rupt în două facţiuni. Una condusă de J.B.F. Voi aţi făcut parte din grupul care i se opunea?

— Da, spuse Aïda şi râse.

Din nou îi amintea lui Doob de o adolescentă care se preface că discută cu un părinte naiv despre ceva ce nu putea pricepe niciodată.

Uşor deconcertat, Michael continuă ezitant:

— Şi-atunci, când spui că sunt unsprezece... plus unul care înţeleg că-i în stare gravă... în orice caz, te referi doar la facţiunea anti-J.B.F?

— Au fost învinşi acum multă vreme. Luni de zile.

— Când spui asta, te referi la un fel de conflict? întrebă Doob. Un război?

Aïda ridică din umeri.

— Au fost ceva lupte.

Nu i se părea un lucru important.

— Spuneţi-i război, dacă vreţi. Mai degrabă nişte încăierări. Adevărata bătălie s-a purtat pe internet, ştiţi cum e. Pe reţelele de socializare.

Se lăsă liniştea. Aïda aştepta să primească un răspuns. Cum nu i-l oferi nimeni, ridică iar din umeri.

— Ce era să fi făcut? Să ne izbim cu arcletele unii într-alţii? N-ai cum să ajungi, ăă, la violenţe adevărate în decorul ăsta! Aşa că am avut doar un război din vorbe.

Ridică mâinile şi jucă o pantomimă cu două guri mici îndreptate una spre cealaltă, cu degetele mari fluturând în sus şi-n jos pe post de mandibule.

— Am încercat, ştiţi cum e, să-i convingem şi pe alţii să vină de partea noastră. Am încercat să punem cealaltă parte într-o lumină proastă. Exact cum era mereu pe internet.

Chicoti, îşi duse o mână la obraz, se frecă la ochi.

— Ştiţi ce, e foarte complicat şi nu pot să stau acum să explic totul – cum a ieşit toată treaba.

— Dar ai spus că facţiunea lui J.B.F. a fost învinsă, spuse Michael.

Dintre toţi cei prezenţi în Capul de Ciocan, el părea cel mai convins că exista o explicaţie raţională şi logică pentru toate acestea.

— Şi ea, şi Tav, da.

— Şi prin asta vrei să spui că i-aţi învins prin cuvinte. Idei. Printr-o campanie în reţeaua de socializare.

— Noi am fost mai convingători, spuse Aïda. Eu am fost mai convingătoare. Arcletă după arcletă, au venit de partea mea. Arcleta Albă a rezistat o vreme, pe urmă a cedat.

— Ce s-a ales de ei?

— J.B.F. e bine. Tav, nu prea.

— El e cel pe care l-ai menţionat. Al doisprezecelea, care s-ar putea prea bine să fie mort.

— Da, mă tem că da.

— Să ne întoarcem la întrebarea anterioară, spuse Doob. Numărul pe care ni l-ai spus e valabil pentru tot Roiul. Pentru

ambele facţiuni.

Părând că înţelege în sfârşit unde voiau ei să ajungă, Aïda îşi îndreptă spatele şi arboră o expresie mai serioasă.

— Da. Nu mai există niciun alt supravieţuitor. Din opt sute, rămân unsprezece.

Urmă o tăcere îndelungată, cât timp cei patru din Capul de Ciocan digerau noutatea. Fiecare dintre ei nutrise temerea că situaţia Roiul putea să se deterioreze amarnic, dar iată că era mai rău decât orice îşi închipuiseră ei.

Într-un târziu, Doob ridică mâinile cu palmele în sus şi dădu din umeri.

— Ce s-a întâmplat?

— Agricultura s-a prăbuşit.

Aïda întoarse capul şi se uită câteva clipe în afara cadrului.

— Ce vreau să zic, aş putea să spun multe, dar practic despre asta-i vorba. După EMC-uri, mana algelor, lipsa apei... acum puţine arce mai produc hrană.

— Ce-aţi mâncat în ultima vreme?

Aïda scutură din cap, parcă surprinsă de întrebare, şi se uită întrebător în obiectivul camerei.

— Unii pe alţii. Oameni morţi, vreau să zic.

Urmă o pauză lungă, în timpul căreia Doob, Bo, Michael şi Steve se priviră în tăcere.

Lucrul îngrozitor era că şi ei se gândiseră de multe ori să facă acelaşi lucru. Fiecare cadavru liofilizat pe care îl ejectau în spaţiu era o uriaşă acumulare de proteine şi nutrienţi care, dintr-un anumit punct de vedere, putea să pară apetisantă.

De parcă le citise gândurile, Aïda întrebă:

— Dar voi?

— Adică dacă ne-am dedat la mâncatul morţilor? Nu, răspunse Doob.

— Tav a început, spuse Aïda. Şi-a mâncat singur piciorul. Canibalism blând, aşa i-a spus. Picioarele nu sunt de folos în spaţiu. A scris pe blog. Pe urmă s-a viralizat.

Nimeni nu avu nimic de comentat. După câteva clipe, Aïda continuă:

— Dar *Endurance* are mai multe rezerve de raţii militare şi altele. O mulţime de apă. Voi n-aţi fi ajuns până acolo.

— Nu, n-am ajuns până acolo, spuse Doob.

Îşi dădea seama, după limbajul corporal al celorlalţi din Capul

de Ciocan, că erau prea şocaţi în acel moment ca să li se încredinţeze purtarea unui dialog.

— Cât despre noi, spuse Aïda, ar trebui să mai aflaţi că proviziile au fost păstrate. Chiar şi când mureau oameni şi pierdeam arce. Am mutat tot ce aveam în arcele care au supravieţuit. Cele douăzeci şi şase de arce ale noastre sunt bine aprovizionate.

— Cu de toate în afară de mâncare, spuse Doob.

— Da.

— Aveţi destulă apă ca să vă potriviţi traiectoria cu a noastră?

— Da, răspunse Aïda.

Era o tânără frumoasă, îşi spuse Doob, şi avea o înverşunare care explica în parte succesul ei în campania *social media* împotriva lui Tav şi a lui J.B.F.

— Am făcut toate calculele. Dacă ejectăm nişte masă şi împachetăm tot ce avem într-o heptadă, putem să realizăm rendez-vous-ul cam la momentul următorului vostru apogeu. Dar va trebui să cunoaştem exact parametrii voştri.

— Vom discuta propunerea voastră, spuse Doob, şi vom face toate pregătirile necesare.

Se uită la Steve Lake, care tăie legătura tocmai când se pregătea Aïda să mai spună ceva.

•

Se adunară în Banană şi discutară situaţia, de parcă era ceva de discutat, în definitiv. Îşi declarară cu toţii şocul şi dezgustul de rigoare faţă de halul în care ajunsese Roiul. În urechile Luisei, totul suna fals. În cele din urmă, îşi rosti şi ea punctul de vedere. Aşa făcea Luisa. Se aşteptau la asta din partea ei. Se bazau pe asta.

— Au murit şapte miliarde. Prin comparaţie, situaţia lor e mărunţiş. Şi Dumnezeu ştie că ne-am gândit cu toţii să-i mâncăm pe morţi, aşa că haideţi să nu ne prefacem şocaţi că ei chiar au făcut-o. Motivul real pentru care treaba asta ne tulbură atât de tare este că ne-au fost spulberate speranţele. Am crezut că vom regăsi un Roi compus din sute de oameni sănătoşi, multă mâncare, multe persoane agreabile. Ei, din punct de vedere raţional, ştiam că n-avea să fie cazul, dar toţi trăgeam nădejde. Acum aflăm că-i vorba de unsprezece mâncători de stârvuri. O să-i lăsăm să moară? Nu. O să facem loc şi pentru ei, şi pentru heptada lor plină de vitamine rare.

— Pe mine mă înspăimântă femeia asta, Aïda, spuse Michael Park.

Luisa oftă.

— Dă-mi voie să-mi dau cu părerea că eşti înspăimântat fiindcă te întrebi, pe undeva, dacă n-ai fi în stare să te transformi în Aïda când ţi se va face suficient de foame.

— Totuşi... s-o lăsăm la bordul lui *Endurance*...

— Şi pe J.B.F., spuse Tekla.

Stătea alături de Moira, ca întotdeauna, şi se ţineau de mână, cu degetele împreunate.

— Speram să n-o mai văd vreodată pe Julia, se băgă în vorbă Camila. Ştiu că e meschin şi egoist din partea mea, dar...

— Vă înţeleg toate temerile, spuse Ivy, fiindcă le am şi eu. Acum, întrebarea este dacă aceste temeri vor influenţa în vreun fel decizia pe care o avem de luat. Chiar avem de gând să lăsăm o treime dintre ultimii supravieţuitori ai speciei umane să moară fiindcă Aïda ne dă fiori şi fiindcă o urâm pe J.B.F? Evident că nu. Şi-atunci, transmitem parametrii noştri şi planul de aprinderi. Şi, cât mai durează drumul pe restul orbitei, o să facem aranjamentele necesare ca să găzduim nişte arclete noi.

•

Drumul pe restul orbitei se dovedi într-adevăr o perioadă aglomerată, obligându-i la un moment dat să desfacă raţiile puse la păstrare şi să sporească aportul caloric care le alimenta mintea şi trupul. La mijlocul perioadei de zece zile aveau însă o pauză. Dinah şi Ivy conveniseră tacit s-o petreacă împreună în locul numit cândva de Doob Capsula Naivilor şi căruia îi spuneau acum Kupol.

După Ruptură, când reproiectase Izzy şi *Ymir* sub forma unei sculpturi de metal şi apă care se mişca unitar, Rhys mutase modulul acesta într-o zonă diferită a Stivei şi apoi lăsase gheaţa însufleţită să se reverse în jurul lui, împresurându-i complet emisfera din partea interioară şi mai târziu acumulându-se într-o creastă protectoare care îi proteja o parte din jumătatea dotată cu ferestre. Se proiecta dintr-o latură a lui *Endurance* ca un glob ocular şi le oferea oamenilor un loc unde să se ducă dacă voiau să privească universul. În sine, nu avea nicio funcţie justificabilă din punct de vedere ingineresc. De fapt era un factor de risc, de vreme ce mai încasa din când în când câte o lovitură de bolid, se depresuriza şi trebuia reparat. Toţi cei din interiorul său erau

expuşi în mod direct la radiaţiile cosmice, aşa că era interzisă vizitarea lui când treceau prin centura Van Allen, lucru care se petrecea adesea. Chiar şi aşa însă, oamenii îl îndrăgeau, continuau să-l peticească de câte ori se strica şi se duceau acolo când aveau nevoie să fie singuri sau când doreau să împărtăşească un lucru deosebit cu o altă persoană. Plasarea lui în acel loc fusese una dintre cele mai bune idei de proiectant ale lui Rhys, iar Dinah îi mulţumea în gând ori de câte ori se ducea acolo. Vechea denumire aleasă de Doob începuse să pară cam de prost gust după Ploaia Solidă. Pentru scurt timp, oamenii preferaseră să-l numească Domul. Dar „dom" avea un înţeles diferit în rusă, aşa că se hotărâseră până la urmă să-i spună Cupola sau Kupol, cuvinte ale căror sensuri în engleză, respectiv în rusă nu erau atât de îndepărtate. În cea de-a doua implica o vagă conotaţie religioasă, având de-a face cu domurile de catedrală.

Ivy şi Dinah n-aveau de ce să-şi facă prea multe griji în legătură cu radiaţia cosmică în timpul pauzei, deoarece aranjaseră în aşa fel, încât Kupol să se afle pe latura dinspre nadir a lui *Endurance,* cu faţa către Pământ. Iar Pământul era atât de aproape, încât le umplea câmpul vizual. Oricât de incapabilă ar fi fost să susţină viaţa, planeta încă mai acţiona ca un foarte bun absorbant al radiaţiei cosmice. Nimic nu trecea de ea, poate doar vreun alt Agent misterios care ar fi fost capabil să străbată o planetă dintr-un capăt în celălalt şi să-şi continue drumul. Aşadar, Dinah şi Ivy pluteau în mijlocul sferei, braţ la braţ ca să nu se îndepărteze una de cealaltă, sugeau bourbon din pungi de plastic şi se uitau pentru ultima dată la bătrâna lor planetă. În cei şase ani de când goneau în jurul lumii, se obişnuiseră cu unghiul abrupt pe care îl avea planul orbital al lui Izzy faţă de ecuator şi cu priveliştea latitudinilor mari pe care le-o oferea. Însă, din cauza schimbărilor de plan al lui *Endurance* pe care le făcuseră în ultima vreme, acum erau forţaţi să se limiteze la o fâşie din jurul tropicelor.

Nu că ar mai fi avut cine ştie ce importanţă, când Pământul era în starea în care era. Cerul ardea în continuare, vârstat cu petele incandescente de un alb-albăstrui ale Ploii Solide. Solul, atât cât puteau să vadă prin fum şi abur, era un teren pestriţ de lavă care lucea estompat: fie cratere de impact fierbinţi create recent de meteoriţi mari, fie revărsări din străfundurile scoarţei

fracturate a Pământului. Oceanele erau întunecate pe timp de noapte, înceţoşate de aburi pe timp de zi, iar liniile coastelor erau dificil de desluşit, dar în mod limpede mai adâncite decât fuseseră cândva. Florida se întindea către Keys, dar în acelaşi timp era demolată şi ciobită de bolizi şi măturată de tsunamiuri. Cu un an şi jumătate în urmă, un bolovan mare smulsese calota de pe demult adormitul supervulcan Yellowstone. De atunci, cea mai mare parte a Americii de Nord rămăsese învăluită în cenuşă; sclipiri de lumină gălbuie în extremitatea nordică a perspectivei lor sugerau o vastă revărsare de magmă. Un obicei de multă vreme înăbuşit o îmboldi absurd pe Dinah să se ducă să dea drumul la radio în caz că transmitea Rufus. Simţi că-i dau lacrimile, ceea ce o făcu şi pe Ivy să lăcrimeze, aşa că îşi petrecură ultima jumătate a pauzei, după trecerea pe la perigeu, uitându-se la Pământ printr-o perdea apoasă. Nu le afecta prea mult privelişte a. Dar Dinah încercă să şi-o întipărească în memorie cât putea de bine. Timp de mii de ani după aceea, fiinţele omeneşti n-aveau să mai privească Pământul dintr-un punct de observaţie atât de înalt.

Planeta incandescentă începu să rămână în urma lor. De acum înainte avea să se micşoreze întruna. Trebuia să se întoarcă la lucru. Dar li se părea greu să se desprindă una de cealaltă. Pe vremuri, înainte de Zero, mai purtau din când în când câte o discuţie sinceră despre temerea lor secretă, împărtăşită, că nu aveau priceperea necesară să ducă la îndeplinire misiunile pentru care fuseseră trimise pe orbită cu costuri uriaşe din banii contribuabililor. Că aveau s-o dea în bară, să pice în nas şi să facă de ruşine o mulţime de oameni de la sol. Între timp, bineînţeles, temerea li se risipise demult, sau cel puţin părea copleşită şi înăbuşită de spaime mult mai mari. Cu toate acestea, încă de la începuturile proiectului Norul Arcă şi în special de când luaseră decizia irevocabilă de a construi *Endurance* şi de a porni în Marea Călătorie, simţiseră deseori reîntoarcerea ei sub o formă mai intensă şi mai înspăimântătoare. Dacă tot ce făceau era fundamental greşit? Abia dacă îşi mai aminteau acum măreaţa civilizaţie care se întindea cândva pe suprafaţa planetei de sub ei. Însă contrastul dintre acea civilizaţie şi reziduurile ei care se învârteau pe orbită era dureros. Însăilătura mizerabilă şi obosită care era *Endurance* reprezenta o ruşine pentru specia umană. Oare chiar n-ar fi

putut să se descurce mai bine de atât? Iar acum, după un voiaj de trei ani – trei ani care fuseseră o neîntreruptă spirală a declinului punctată de catastrofe –, totul se reducea la o manevră care urma să aibă loc peste cinci zile şi care, cu cât chibzuiau mai mult, cu atât mai disperată li se părea.

Dacă o dădeau în bară, avea să fie vina lor mai mult decât a oricui altcuiva.

Bineînţeles, n-ar mai rămâne nimeni să le ceară socoteală.

Treceau deseori prin asemenea crize de încredere, dar de obicei în momente diferite, astfel încât una putea s-o ridice pe cealaltă din adâncul disperării. Acum însă o resimţeau împreună, aşa că erau nevoite să se ridice prin forţe proprii.

Dinah se gândea la ultima transmisiune a lui Rufus:

PA SCUMPO FĂ-NE MÂNDRI DE TINE

— Bine, spuse ea. Haide, iubito. Să mergem la muncă.

•

Munca îi ţinu ocupaţi pe parcursul ultimei orbite a Marii Călătorii, în paralel cu grijile pe care şi le făceau în legătură cu ce urma să se întâmple la sfârşitul ei. Aprinderea colosală pe care urma s-o facă la apogeu, combinând o ultimă schimbare de plan cu accelerarea către „banda de viteză” pe care Despicatul se rostogolea în jurul planetei ca rulmentul de la roată, conţinea atât de multe riscuri impenetrabile, încât depăşea orice putere de predicţie. Noua chichiţă era însă aceasta: din moment ce aveau să intre într-un şuvoi de pietre care se deplasau cu viteză mai mare decât a lor, aceste pietre aveau să se apropie de ei *din spate,* unde Amalteea nu avea nicio putere de protecţie.

Pe la începuturile misiunii, Doob visa să reconfigureze *Endurance* în ultima clipă, mutând încărcătura vulnerabilă de cealaltă parte a asteroidului. Cu forţa de muncă pe care o aveau la dispoziţie în zilele acelea, poate ar fi fost un lucru realizabil. În situaţia de faţă, cu un echipaj redus la douăzeci şi opt de lihniţi, nici nu se mai punea problema. Avură nevoie de toţi oamenii până la ultimul ca să facă modificările necesare pentru a găzdui heptada Roiului. Urma să andocheze la mijlocul Stivei, să se ancoreze cu câteva cabluri şi să spere că avea să rămână ataşată acolo în timpul manevrelor ulterioare. Trapa urma să rămână închisă. Cei unsprezece membri ai grupului Aïdei

trebuiau să rămână în arcletele lor până se termina totul. Justificarea fiind că acolo era mai sigur pentru ei. Adevăratul motiv era că nimeni nu dorea canibali în spaţiile comune ale lui *Endurance.*

Marele proiect pe care trebuia să-l îndeplinească Dinah împreună cu ce mai rămăsese din echipa operatorilor de roboţi, care lucrau de obicei cu ea, era să facă pregătirile pentru ejectarea Amalteei înseşi.

Într-un fel, ideea aceasta părea aproape de neconceput. Făceau însă de multă vreme planuri pentru punerea ei în practică. Ultima serie de manevre ale lui *Endurance* avea să se realizeze cu iuţeală şi dexteritate, într-un mediu în care rocile tindeau să fie mult mai mari decât cele din componenţa Ploii Solide. Într-o anume măsură, bolovanii de acolo erau părinţii fragmentelor mărunte care distruseseră suprafaţa Pământului. De fiecare dată când doi dintre ei intrau în coliziune, impactul azvârlea în exterior câteva aşchii, iar o parte dintre ele sfârşeau prin a cădea în atmosfera Pământului. Ploaia Solidă avea să continue până când toate aceste fărâme se vor fi măcinat la dimensiunea firelor de nisip, organizându-se într-un sistem de inele ordonate. În orice caz, capacitatea Amalteei de a proteja *Endurance* de impactul cu pietre de mărimea unor mingi de baseball sau chiar de baschet nu prezenta cine ştie ce interes într-un loc în care un bolovan de mărimea Irlandei n-ar fi fost deloc ieşit din comun. Întreaga navă, cu tot cu Amalteea, ar fi fost ca o gâză pe parbriz în faţa unui asemenea monstru. Singura lor cale de supravieţuire, după ce intrau în siajul principalului nor de resturi, era să facă manevre în jurul pietrelor mari şi să spere că n-aveau să-i nimerească prea multe dintre cele mici cât timp se avântau ei către Despicat. Iar manevrele de felul acesta erau imposibile câtă vreme Amalteea – care cântărea de o sută de ori mai mult decât restul lui *Endurance* – era ataşată de navă.

Pe lângă Amalteea, mai exista şi o masă considerabilă de gheaţă care împovăra *Endurance,* gheaţă pe care o strânseseră deopotrivă pe post de scut şi de combustibil. Cântărea o fracţiune semnificativă din greutatea Amalteei. Dar, spre deosebire de Amalteea, gheaţa putea fi consumată. Planul de bază era să supună electrolizei cea mai mare parte din gheaţă pentru a obţine hidrogen şi oxigen, pe care să le folosească la

igniţia din timpul ultimei accelerări de la apogeu. În decurs de câteva minute febrile, *Endurance* avea să-şi consume pe post de propergol cea mai mare parte din greutatea exprimată în gheaţă. Între asta şi ejectarea Amalteei, greutatea ei totală urma să scadă la mai puţin de o sutime în decurs de o oră. După aceea, într-adevăr avea să fie ca o gâză care zboară de colo colo prin traficul aglomerat, ferindu-se de pietrele mari şi încasând câte o izbitură de la cele mici, până să ajungă la Despicat.

În orice caz, anticipaseră toate acestea cu multă vreme în urmă. Dinah şi ceilalţi membri supravieţuitori ai Coloniei Miniere avuseseră la dispoziţie trei ani în care să remodeleze Amalteea din interior. Privit din faţă, asteroidul arăta la fel ca întotdeauna. Pe dinăuntru însă fusese în cea mai mare parte ciopârţit. Într-o anume măsură, operaţiunea începuse în jurul Zilei 14, când Dinah îşi programase unul dintre Cratori să sape o nişă în care să-şi ascundă piesele electronice. De atunci se tot desfăşurase cu intermitenţe. Mutaseră o grămadă de metal ca să facă un depozit pentru echipamentul genetic al Moirei Crewe, care era într-un fel motivul cel mai important pentru toate celelalte lucruri pe care le făcuseră în ultimii trei ani. Odată echipamentul pus la adăpost, începuseră să facă ordine, lărgind buzunarele de spaţiu protejat, dărâmând pereţi şi unindu-i sub forma unei capsule cilindrice săpate în spinarea Amalteei şi numite Cap de Ciocan, după cum arăta întinsă de-a curmezişul în vârful Stivei.

Mulţumită muncii asidue şi anevoioase depuse de roboţi în ultimii doi ani, Capul de Ciocan era acum separat de restul Amalteei – nouăzeci şi nouă la sută din volumul şi masa asteroidului – prin pereţi de nichel-fier care nu erau mai groşi de un lat de palmă. Ceea ce îi făcea totuşi extrem de masivi după standardele arhitecturii în spaţiu – perfect capabili să păstreze presiunea atmosferică din interior şi să oprească bolizii mici. Dar zecile de metri de metal reprezentând grosimea adiţională din spatele acestor pereţi cât latul de palmă erau acum detaşaţi fizic de ei şi puteau fi împinşi de acolo printr-un simplu jet de aer comprimat.

Sau mai degrabă, dată fiind discrepanţa dintre cele două mase, *Endurance* putea fi împinsă de lângă *cealaltă.* Cea mai mare parte din Amalteea avea să rămână unde era, iar *Endurance,* drastic uşurată, se va îndepărta de ea ca un greiere

care face un salt de pe o bilă de bowling.

La momentul respectiv, vor trebui să sfărâme şi ultimele legături structurale, cu ajutorul unor încărcături explozive. Una dintre îndatoririle lui Dinah din timpul ultimei rotaţii, când îşi luau avânt să se înalţe din puţul gravitaţional al Pământului către întâlnirea cu Despicatul, era să îmbrace costumul şi să iasă în spaţiu ca să inspecteze acele încărcături, să se asigure că erau amplasate unde trebuiau să fie şi cuplate corect. Ea rămăsese singura persoană care se pricepea la explozibili, aşa că era şi singura care putea să facă verificarea. O îndatorire dintr-acelea care ar fi lăsat-o pe jumătate paralizată cu şase ani în urmă şi care acum părea doar rutină.

•

— Ştiu că nu ne mai trebuie ştiri proaste, dar iată una pentru voi, vesti Doob către cele douăzeci şi cinci de procente din specia umană care şedeau în jurul mesei de şedinţe din Banană.

Nimeni nu scoase o vorbă. Nimic nu mai putea să-i impresioneze la momentul acela.

Mai rămâneau patruzeci şi opt de ore până la apogeu, până la aprinderea finală, ejectarea Amalteei, ţâşnirea către Despicat. Dacă transmisiunea sosită de la Aïda cu o jumătate de oră în urmă era credibilă, resturile Roiului aveau să vină la întâlnirea cu ei cu puţin timp înainte să se întâmple toate acestea.

— Hai s-auzim, spuse Ivy.

— Am supravegheat în ultima vreme o anumită pată solară, spuse Doob. Arăta cam ameninţător. Ei bine, acum vreo douăzeci de minute a produs o erupţie uriaşă. Nu cea mai mare pe care am văzut-o vreodată, dar mare, nu glumă.

— Deci ne aşteptăm la o EMC? întrebă Ivy.

— Mda. Peste una până la trei zile. O să furnizez nişte estimări mai precise când o să am mai multe date.

Rămaseră cu toţii pe gânduri. Până nu demult, ejecţiile de masă coronală îi preocupau doar în măsura în care îşi făceau griji pentru populaţia Roiului. Cât despre mărunta facţiune care se desprinsese cu *Speranţa Roşie,* se presupunea că fusese nimicită de una sau mai multe dintre primejdiile şi calamităţile care provocaseră atâtea victime în Roi. Pentru echipajul din *Endurance,* Amalteea şi gheaţa oferiseră protecţie din plin. Până şi pereţii subţiri, prin comparaţie, ai Capului de Ciocan ar fi protejat pe oricine împotriva acelui tip de radiaţie care i-ar fi

învăluit cu ocazia unei EMC. Dar flancurile lui *Endurance* erau acum expuse. Cratorii munceau întruna să ducă şi ultimele bucăţi de gheaţă la dispozitivele de electroliză, care le transformau în combustibil de rachetă. Depozitau acum gazele criogenice pe unde apucau, pompându-le în carcase de arclete goale şi în module dezafectate. Unele părţi din Stivă vedeau lumina zilei pentru prima dată de la Ruptură.

— O să ne afecteze operaţiunile, conchise Ivy. Dar e un exerciţiu pe care îl cunoaştem foarte bine. Luaţi amifostin. Faceţi-vă toate ieşirile în spaţiu înainte să ne lovească. Ar trebui să facem pregătiri pentru găzduirea întregului personal neesenţial în Capul de Ciocan. Unii dintre noi trebuie să stea mai jos în Stivă, dar vom avea pregătite adăposturi de furtună.

— Cum rămâne cu... *ei*? întrebă Michael Park.

— *Ei* sunt o problemă, recunoscu Ivy. Ei stau în arclete de plastic. O să-i prăjească. Nici dacă mai au amifostin, nici dacă au apă destulă ca să-şi umple adăposturile de furtună, tot n-au să scape nevătămaţi. Din punct de vedere etic, trebuie să-i aducem şi pe ăştia unsprezece la bordul lui *Endurance* şi să-i băgăm la adăpost.

— Planul original era să trimitem trei oameni să facă o EVA ca să le fixeze heptada, s-o ancoreze la stivă, ca să putem executa manevre, spuse Zeke Petersen.

Din tot echipajul lui *Endurance,* el se schimbase cel mai puţin la înfăţişare faţă de perioada de dinaintea Rupturii. Era mai slab, desigur, şi puţin încărunţit pe la tâmple, dar încă sănătos, iar pentru că reuşise să-şi ţină aparatul de ras electric în stare de funcţionare, nu avea barbă. După moartea lui Fiodor, într-un accident, şi a Ulrikăi, în urma unui atac cerebral, Ivy îl desemnase secundul ei la comanda lui *Endurance.*

Zeke se referea la faptul că *Endurance* se pregătea să se scuture de nouăzeci şi nouă la sută din masă, ceea ce însemna că acelaşi efectiv de motoare, producând aceeaşi propulsie, putea s-o facă să accelereze de o sută de ori mai mult. Tot nu s-ar manifesta nişte forţe gravitaţionale extreme – ele ar rămâne în limitele valorilor tolerate de fiinţele umane –, dar manevra ar supune scheletul navei la presiuni cum nu mai experimentase niciodată până atunci. Era şi aceasta una dintre variantele posibile care fuseseră anticipate cu mult timp în urmă şi de care se ţinuse seama în construirea lui *Endurance* înainte de a fi

acoperită cu gheaţă.

Aşadar, cea mai mare parte din *Endurance* venea gata echipată pentru acceleraţii superioare. Cu condiţia să nu se fi stricat nimic în ultimii trei ani, nava urma să-şi păstreze integritatea, deşi cu o mulţime de gunoaie alunecând slobod prin spaţiile interioare prima dată când aveau să „calce” acceleraţia.

Nu planificaseră însă această adăugire de ultimă oră, heptada desprinsă din Roi. Era incomodă. Trebuia conectată la Stivă printr-un port de andocare, care nu era proiectat să preia prea multă solicitare mecanică. Era şi grea, fiindcă Aïda şi echipajul ei o îndesaseră cu provizii şi mai legaseră o mulţime şi la exterior. Din acelaşi motiv, Ivy nu voia să se descotorosească de ea pur şi simplu – proviziile acelea le-ar fi prins bine. Aşa că plănuiseră să trimită trei scafandri spaţiali să întâmpine heptada şi imediat după sosire s-o lege bine cu cabluri.

— Va trebui să vedem ce putem să facem cu ajutorul roboţilor, spuse Ivy, uitându-se către Dinah şi Bo. Cam toţi ăştia pe care-i avem sunt grimmaţi, corect? Deci pot să opereze chiar şi în mediu puternic iradiat.

— O să fim gata de treabă, încuviinţă Dinah.

— Imediat ce andochează heptada, roboţii să se apuce de lucru, spuse Ivy, s-o fixeze acolo cât mai bine. Deschidem trapa şi le dăm drumul celor unsprezece să treacă prin tuburile de hamsteri cât de repede se poate – nu vor avea niciun fel de protecţie cât timp se vor mişca prin tuburi. Îi vom aştepta cu adăposturile de furtună pregătite. Pot să urce în ele şi să rămână acolo tot restul călătoriei. Echipajul de zbor va opera din Capul de Ciocan.

•

Următoarele două zile îi amintiră lui Dinah de expediţia *New Caird,* prin faptul că erau o mulţime de lucruri de făcut, dar planificarea nu se putea modifica. Erau la cheremul evenimentelor astronomice. O parte din ea îşi dorea să rămână trează în fiecare noapte până se termina totul, însă ştia că trebuie să fie foarte odihnită şi bine hrănită la momentul când avea să conteze, aşa că se forţă să mănânce şi să doarmă după programul obişnuit. Când era trează, lucra la pregătirile pentru sosirea heptadei, poziţionând în avans Cratori lângă portul de andocare ce urma să fie folosit, conectând cabluri la puncte de

ancorare adecvate, punând la punct programe pe care să le execute roboţii când venea momentul să tragă celelalte capete ale cablurilor peste heptadă, repetând cu ei pentru a căuta locurile în care ar fi putut să se agaţe cablurile.

Cronologia faptelor se limpezi treptat. Aïda trimise o solicitare imperativă de amifostin şi apă cu care să-şi umple adăposturile de furtună. Desigur, lui *Endurance* îi era imposibil să se conformeze. Le aveau pe ambele din belşug, dar îşi demontaseră şi refolosiseră demult toate componentele VIM, aşa că nu mai aveau cu ce să le transporte.

Aïda hotărî să-şi încerce norocul angajând toată rezerva de apă care le mai rămăsese pentru o aprindere îndelungată, care să-i aducă la punctul de rendez-vous cu *Endurance* puţin mai devreme decât planificaseră iniţial. Între timp, buletinul meteo spaţial produs de Doob căpăta tot mai multă precizie; avea acum o noţiune mai clară despre momentul în care urma să se năpustească asupra lor furtuna de radiaţii şi considera că desfăşurarea temporală le era favorabilă. Heptada putea să sosească înainte ca situaţia să devină gravă. Poate că, la urma urmei, era bine să aibă afară nişte scafandri spaţiali care să coopereze cu roboţii lui Dinah.

Dinah nutrea nişte sentimente confuze faţă de toate acestea. Planificarea orară fusese accelerată, iar ea trebuia acum să ţină cont şi de gărgăunii fiinţelor umane care ieşeau în spaţiu. Dacă heptada Aïdei andoca în timp util, le explicase Doob, poate reuşeau să transfere multe dintre proviziile ei grele prin portul de andocare până în Stivă şi prin urmare să reducă tensiunile dificile care trebuiau preluate de toate acele cabluri ale lui Dinah.

Între timp, Ivy şi Zeke, piloţii, se confruntau cu acelaşi gen de suceli apărute în ultima clipă în planul lor de lucru. Pe măsură ce se apropiau, primeau informaţii mai bune despre acea parte din norul de resturi pe care trebuiau s-o străbată. Distingeau cu claritate semnătura radar a Despicatului, ca şi pe cele ale multor altor roci mari care călătoreau în apropierea lui. Privită prin telescopul optic, învălmăşeala de zgomot slab şi nori le oferi date despre densitatea de obiecte prea mici şi numeroase pentru a se putea distinge clar. Toate aceste informaţii alimentară planul de lucru.

Doob arăta obosit şi aţipea frecvent, plus că de la perigeul

anterior nu mai avusese parte de o masă cumsecade, dar îşi aduna puterile când era nevoie de el şi introducea orice informaţie nouă într-un model statistic, pregătit mult în avans, care să-i ajute să-şi sporească şansele prin ejectarea Amalteei şi executarea marii aprinderi finale exact la momentele oportune. Dar, în timp ce el le tot trimitea avertizări lui Ivy şi lui Zeke, se apropia rapid clipa în care se vor pomeni într-atât de adânciţi în încâlceala detaliilor despre care bolovan din ce direcţie venea, încât n-avea să mai fie vorba de un simplu exerciţiu de statistică. Avea să se transforme într-un joc video, având drept obiectiv sporirea treptată a acceleraţiei în timp ce se contopeau cu un şuvoi de pietre mari şi mici care îi depăşeau cu viteza unor proiectile de artilerie.

Detaliile, lucrurile apărute pe neaşteptate care le distrăgeau atenţia, improvizaţiile, toate se adunau, se acumulau într-un mod care o ducea pe Dinah cu gândul la bangul sonic de pe Vechiul Pământ: năvala unui torent de aer care se îngroşa şi se solidifica în calea avionului, transformându-se într-o barieră pe care trebuia s-o străpungi dacă nu voiai să cedezi în faţa ei. Păreau că o vor străpunge la momentul când Michael şi alţi doi scafandri spaţiali îşi puseră pe ei echipamentul de răcire, intens peticit şi cârpit, apoi îmbrăcară costumele spaţiale. Doob prinse heptada care se apropia pe radar, apoi pe instrumentarul optic, şi se asigură că era pe cursul de rendez-vous cu ei. Ceea ce însemna, desigur, că heptada urma un curs de coliziune cu *Endurance*; diferenţa dintre coliziune şi rendez-vous era aprinderea finală a propulsoarelor heptadei, care avea s-o încetinească în ultima clipă şi s-o aducă la parametrii unei sincronizări aproape perfecte cu nava cea mare. *Endurance,* încă împovărată de Amalteea şi având stocate multe tone de propergol, avea manevrabilitate aproape zero, aşa că totul depindea de Aïda sau de oricine altcineva s-ar fi ocupat de pilotarea heptadei.

Până la urmă, reuniunea dintre *Endurance* şi Roi începu cu o coliziune. Nu o coliziune catastrofală, la viteză mare, dar cu siguranţă nu se putea spune că era un rendez-vous disciplinat şi controlat. Aïda avu prezenţa de spirit să le trimită un avertisment cu circa treizeci de secunde în avans. Până atunci, totul mersese bine. Heptada se apropiase, folosindu-se de propulsoare ca să-şi anihileze în cea mai mare parte viteza

relativă la cealaltă navă, şi executase câteva aprinderi mici ca să se plaseze în dreptul portului de andocare. Apoi Aïda îi anunţă, abia reuşind să-şi controleze vocea, că unul dintre modulele propulsoare rămăsese fără propergol şi nu mai putea să-şi îndeplinească funcţia.

— E prea grea, murmură Zeke. Au prea multă încărcătură; propulsoarele consumă prea mult combustibil încercând să împingă de colo colo atâtea boarfe.

Heptada se apropie prea repede şi sub un unghi greşit, izbindu-se de Remorca 2, care era un modul reciclat cu trei ani în urmă din epava Şantierului Naval şi pe care îl reconectaseră la N1 ca să servească drept extremitate posterioară a Stivei. Văzură toată tărăşenia pe ecrane, o simţiră în oase şi îi auziră pe cei trei scafandri spaţiali strigând şi înjurând. O mică furtună de resturi se iscă dintr-o gaură vizibilă în învelişul Remorcii 2.

— R2, depresurizată, raportă Tekla. Izolată de Stivă.

Norul de resturi includea un obiect mai mare, care avea două braţe, două picioare şi un cap. Membrele fluturau dezordonat. Toată lumea se uita în tăcere.

— L-am pierdut pe Michael Park, anunţă unul dintre scafandri.

— Ne mai trebuie oameni aici, dădu Ivy de veste către echipajul din Capul de Ciocan.

Mesajul lui Ivy era clar: „O să-l plângem pe Michael mai târziu. Acum avem alte griji pe cap”.

— Moira, tu rămâi, adăugă ea.

Moira nici nu se clintise din loc. Se obişnuise să fie tratată, împotriva voinţei şi instinctelor sale, ca un copil plăpând la care ţii ca la ochii din cap.

— Poate reuşeşti să vorbeşti cu Michael prin radio. O să mai trăiască o vreme.

Moira încuviinţă din cap, îşi înghiţi nodul din gât şi se concentră asupra laptopului, introducând comenzile necesare pentru stabilirea unei conexiuni vocale private cu Michael.

— Dinah, tu stai aici să comanzi roboţii. Va trebui să facem nişte improvizaţii. Bo, du-te înapoi. Şi Steve. Luisa, ocupă-te de Aïda prin conexiunea de voce – pentru mine e prea mult stres şi-mi distrage atenţia. Stai în Capul de Ciocan şi scapă-mă de problema asta. Doob, rămâi aici. Zeke, du-te înapoi.

Ivy se uită în jur.

— Cine nu şi-a auzit încă numele să se întoarcă şi să vadă cu

ce poate fi de ajutor. Doob, tu eşti meteorologul. Treaba ta e să faci anunţuri despre furtună şi despre momentul când o să lovească.

— Peste o jumătate de oră, spuse Doob. Dar da, aşa o să fac.

Moira, cu căştile pe urechi, se retrăsese în colţişorul cel mai liniştit al Capului de Ciocan şi se angajase într-o conversaţie murmurată cu Michael. Îşi ţinea o pânză pe ochi ca să-i absoarbă lacrimile înainte să se împrăştie prin cabină. Luisa îşi intrase deja în rolul desemnat şi asculta o transmisie audio de la Aïda.

— Zice că o să mai încerce o dată.

— Parcă zicea că i s-au golit propulsoarele, spuse Ivy.

— Poate să transfere nişte propergol de la alte module propulsoare la cel gol. O să dureze câteva minute. Cere instrucţiuni despre locul în care să facă următoarea încercare, din moment ce portul de andocare de la Remorca 2 nu mai poate fi folosit.

După deliberări, căzură de acord că heptada trebuia să facă următoarea încercare la un port de andocare de la vechiul modul Zvezda.

Dinah, care în ultimele două zile îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului pregătindu-se pentru andocarea la Remorca 2, îşi trimise roboţii să se târască pe suprafaţa exterioară a Stivei, ducând şi cablurile cu ei. Se pomeni astfel prinsă într-o agitaţie de complicaţii minore care umplură cu vârf şi îndesat timpul rămas până când heptada îşi repuse în funcţiune propulsorul oprit.

Urmăriră în tăcere a doua apropiere şi andocarea. Dură circa zece minute. Doob interveni o dată ca să le ofere o actualizare despre apropierea furtunii de radiaţii.

În mod neaşteptat, Moira fu cea care rupse tăcerea.

— Nu-i lăsaţi să andocheze, spuse ea.

— Poftim?! spuse Ivy.

— E o cursă.

Vocea lui Zeke se auzi din difuzor:

— Andocare reuşită. Gata pentru deschiderea trapei.

— Michael şi-a dat seama, adăugă Moira.

— Cincisprezece minute până izbucneşte furtuna, anunţă Doob.

Dinah intrase într-o stare de concentrare intensă asupra

problemei de rezolvat, privind prin ochii a zece roboţi diferiţi care efectuau zece sarcini diferite, aruncându-le când şi când solicitări concise celor doi scafandri spaţiali supravieţuitori, cerându-le să scuture câte un cablu agăţat ca să-l elibereze sau să scoată din necaz vreun Crator. Încercă să filtreze din toate acestea conversaţia dintre Moira şi Ivy.

— Cum adică e o cursă?

— Heptada Aïdei s-a conectat la reţeaua *mesh* imediat ce-a intrat în raza ei, spuse Moira. Dacă-ţi verifici e-mailul în clipa asta, sau Spacebookul, o să vezi că-i inundat de un torent de mesaje. Terabyţi de mesaje vechi şi postări care au fost reţinute în Roi. Trafic de pe listele de e-mailuri care-i vechi de trei zile.

— Şi? întrebă Ivy.

— Michael a văzut adineauri nişte chestii ciudate şi mi-a atras atenţia.

— Dar pluteşte în spaţiu!

— Pluteşte în spaţiu şi îşi verifică e-mailul.

— Ce chestii ciudate a observat?

— Sunt canibali, Ivy.

— Asta ştim deja.

— Acum câteva ore, spuse Moira, l-au căsăpit pe Tav şi-au mâncat ce-a mai rămas din el.

Lui Dinah îi venea greu să se mai concentreze asupra muncii.

— Voiau să se hrănească bine pentru ziua asta.

Se apropia ora la care scafandrii trebuiau să se întoarcă la sasurile lor şi să intre la adăpost înainte de furtună. Dinah trebuia să se concentreze asupra lor. Nu putea să facă nimic în legătură cu cele spuse de Moira. Începu să le vorbească, dar se întrerupse când se auzi iar vocea lui Zeke din difuzor:

— Zece supravieţuitori la bord. Aştept să treacă J.B.F. prin trapă.

— Zeke, fii cu băgare de seamă, îi spuse Ivy. Avem semnale că s-ar putea să fie puşi pe rele.

— Intraţi, le spuse Dinah scafandrilor. Îndreptaţi-vă spre cel mai apropiat sas. Nu vă apropiaţi de nou-veniţi, n-avem încredere în ei.

— Ejectăm piatra, anunţă Ivy.

Un şuierat strident se auzi prin pereţi când aerul comprimat inundă spaţiul de grosimea firului de păr dintre suprafaţa exterioară a Capului de Ciocan şi cavitatea din Amalteea care îl

înconjura.

— Astupaţi-vă urechile.

Apoi, înainte să apuce vreunul să se plângă, se auzi un bubuit cutremurător, şocant, când încărcăturile plasate de Dinah explodară, distrugând legăturile structurale care ţineau laolaltă Amalteea şi *Endurance.* Simţiră o zgâlţâitură puternică – mai multă acceleraţie decât experimentaseră în trei ani – când Capul de Ciocan se eliberă dintr-un salt, împingând odată cu el restul de *Endurance.*

— Trei minute până loveşte furtuna, spuse Doob.

— J.B.F. este la bord, anunţă Luisa.

Comunica audio cu Zeke şi cu restul echipajului de la pupă, transmiţându-le vorbele lor celorlalţi din Capul de Ciocan. Se încruntă.

— E ceva în neregulă cu ea – nu prea înţeleg.

— Ne-am înfierbântat bine, le comunică Ivy.

Însemna că se aflau aproape de apogeu, pătrunzând în periferia principalului nor de resturi lunare, şi că toate motoarele încă în activitate porniseră la putere maximă. Inaugurase astfel marea aprindere care, cu un delta-V de circa 1.200 m/s, avea să-i injecteze în norul de resturi.

Toate obiectele care pluteau liber în Capul de Ciocan căzură pe ceea ce reprezenta acum podeaua. În acelaşi timp, se auzeau tot felul de zgomote produse de izbituri, de pe tot cuprinsul lui *Endurance.*

Vocea lui Zeke se auzi din nou:

— S-a declanşat o luptă, spuse el.

— Luptă? întrebă Ivy.

— L-au împuşcat pe Steve Lake.

— Încasăm niveluri foarte mari de radiaţii cu energie înaltă de la EMC, anunţă Doob. Toată lumea care nu-i în Capul de Ciocan ar trebui să intre într-un adăpost de furtună.

— L-au împuşcat? întrebă Ivy.

— Cu revolverul lui J.B.F. Propun să blocaţi cumva reţeaua, ăştia încearcă să intre pe şest.

După aceea, comunicarea continuă febril şi confuz timp de un minut, părând să sugereze că adversari din diferite părţi ale navei încercau cu toţii să folosească acelaşi canal.

Apoi legătura lor se întrerupse. Echipamentul continua să funcţioneze; pur şi simplu fuseseră deconectaţi de la reţea. Ivy

putea să piloteze mai departe nava, dar niciunul dintre ei nu mai putea vorbi cu oamenii din exteriorul Capului de Ciocan.

Tresăriră la auzul unui răpăit metalic în trapa care etanşeiza trecerea dintre Capul de Ciocan şi MURCOS. Dinah îl percepu imediat ca fiind codul Morse.

— Ciocolată, spuse ea. E un fel de parolă secretă între mine şi Tekla. Cred c-ar trebui să deschidem trapa.

O deschiseră, nu înainte de a se dota cu arme improvizate din ce aveau la îndemână, şi dădură cu ochii de Tekla, care suferea de pe urma unei răni de cuţit la mână, de Zeke, care părea agitat, dar teafăr, şi de o femeie în care abia reuşiră s-o recunoască pe Julia Bliss Flaherty, având în vedere că îi dispăruse cea mai mare parte din păr şi că îşi ţinea ambele mâini apăsate cu hotărâre pe gură. Tekla sări în Capul de Ciocan şi o trase pe Julia după ea.

— Ce se-ntâmplă? vru să ştie Ivy.

Zeke ridică mâinile cu palmele în sus.

— Am rezolvat-o, răspunse el. Deja i-am omorât pe patru dintre ei. Încă doi sunt răniţi. I-am copleşit numeric. Trebuie doar să continuăm lupta.

— Trebuie să intraţi într-un adăpost de furtună, spuse Ivy.

Tekla, neobişnuită să lucreze în gravitaţie, fie ea şi foarte slabă, îşi luase avânt suficient cât s-o care pe Julia după ea până într-un colţ al Capului de Ciocan şi s-o aşeze pe podea. Apoi se întoarse la trapă. Dinah n-o mai văzuse niciodată pe Tekla într-o asemenea stare şi se temea de ea teribil în acele clipe. Moira avu o reacţie diferită; trăgându-şi căştile de pe cap, traversă împleticit toată camera şi se aruncă de gâtul Teklei. Părea un gest de bun-venit, dar în scurt timp se transformă în altceva, când Tekla începu s-o tragă pe Moira către trapă, iar Moira încercă s-o împiedice să se mai întoarcă la încăierare.

— Scumpo, murmură Tekla în urechea Moirei, vrei să-ţi aplic nişte mişcări de wrestling? Dacă nu, ar trebui să-mi dai drumul, fiindcă am de gând s-o omor pe javra aia de Aïda.

— Dacă ne băgăm în adăposturile de furtună şi tragem fermoarul, facem exact ce vor ei, explică Zeke. Planul lor era să pună mâna pe navă imediat ce făceam asta. Bine că ne-ai avertizat.

Între timp, Tekla se smulsese din strânsoarea Moirei şi înainta către trapă cu pas întins.

Zeke, care o aştepta acolo, întinse o mână spre ea. Ţinea o cutie mică din plastic negru. O apăsă de coapsa Teklei şi acţionă un mic trăgaci din lateral. Dispozitivul erupse cu un păcănit şi un bâzâit ascuţit. Piciorul cedă şi Tekla pluti spre podea, cu ochi sticloşi.

— Îmi pare rău, Tekla, spuse Zeke. Tu rămâi aici. Îngrijeşte-ţi mâna aia. Ţine-i companie Moirei – are nevoie de tine. Şi dacă o s-aveţi un băieţel, să-i spuneţi Zeke.

Apoi, înainte să-i poată răspunde cineva, trânti trapa în urma lui.

În liniştea care se lăsă, un trosnet strident răsună prin structura lui *Endurance.* Toată lumea cunoştea sunetul: tocmai fuseseră loviţi de un bolid.

— Tu n-ar trebui să pilotezi nava? strigă Doob la Ivy.

Fără un cuvânt, Ivy se întoarse la ecranul ei.

Dinah o luă la zor pe Julia.

— Ce dracu’ se-ntâmplă?

Părul Juliei fusese tăiat scurt. În ultimii trei ani devenise argintiu. Continua să-şi ascundă în palme jumătatea de jos a feţei. Ochii îi erau uşor recognoscibili, chiar dacă, fără ajutorul machiajului, păreau să privească de pe un chip cu două decenii mai vârstnic.

Încet, coborî mâinile.

Stătea cu limba scoasă. Părea să aibă o piesă de metal prinsă între dinţi.

Privită de aproape, era clar că lui J.B.F. i se făcuse un piercing în limbă. Fusese executat curat şi profesionist; nu exista sângerare, nu se vedeau semne de infecţie sau iritaţie. Un bolţ din oţel inoxidabil lung de vreo cinci centimetri îi fusese introdus vertical prin perforaţie şi fixat cu şaibe şi piuliţe deasupra şi dedesubtul limbii. Era prea lung ca să-i încapă în gură, aşa că îi ţinea limba scoasă. Sus şi jos, tija îi apăsa buzele.

— Ah, Iisuse Cristoase! spuse Dinah.

Julia lovi uşor bolţul cu un deget, apoi făcu gesturi de înşurubare şi deşurubare cu ambele mâini. Piuliţele fuseseră dublate şi răsucite strâns în sens invers una faţă de cealaltă. Dinah scoase o unealtă multifuncţională dintr-un toc prins la centură, îi deplie cleştele cu fălci ascuţite şi i-o întinse lui Ivy. Răsucind cu blândeţe în ambele sensuri, Ivy reuşi să slăbească piuliţele. Julia o împinse într-o parte şi le deşurubă cu vârfurile

degetelor, apoi extrase încet bolţul. Limba i se retrase iar în gură. Îşi puse o mână peste buze, se sprijini cu spatele de un perete despărţitor şi rămase aşa câteva clipe, mişcându-şi maxilarul ca să producă salivă şi să se dezmorţească. Când începu să vorbească, vocea-i părea dubios de normală, de parcă făcea nişte observaţii în sala de şedinţe de la Casa Albă.

— Când ne-am predat, spuse ea, mi-au luat arma şi l-au torturat pe Spencer Grindstaff până a dat pe goarnă tot ce ştia despre sistemele IT de aici. Toate parolele, toate intrările secrete, toate detaliile despre cum funcţionează totul. Exact ce le trebuia ca să pună mâna pe navă. Pe urmă l-au omorât şi...

— L-au mâncat?

Julia încuviinţă din cap.

— Au pe cineva în grup care-i un fel de hacker. Adineauri, când a urcat aici la bord, s-a dus la un terminal şi s-a apucat să-şi execute planul. Steve Lake a încercat să-l oprească. Unul dintre ceilalţi avea arma – l-a împuşcat mortal pe Steve. Asta făcea parte din planul lor. Ştiau că numai Steve putea să-i oprească.

— Câte gloanţe au mai rămas în arma aia?

— Sunt convinsă că-i goală acum. Majoritatea folosesc cuţite şi bâte. Nu s-au aşteptat la o luptă adevărată, fiindcă...

— Fiindcă au crezut c-o să fim toţi în adăposturile de furtună, cu fermoarele trase, spuse Dinah. Ca mieii la tăiere.

•

Marea igniţie dură mai bine de o jumătate de oră. Până la final, consumă atât de mult propergol şi o uşură într-atât pe *Endurance,* încât acceleraţia făcea să li se scurgă sângele din cap şi să li se adune în labele picioarelor. Ivy pilota nava în poziţia culcat pe spate, de teamă să nu-şi piardă cunoştinţa. Călătoria era punctată de câteva dangăte terifiante, iar cei care aveau tăria să urmărească indicatoarele de stare ale lui *Endurance* observau diverse module căpătând culoarea galbenă, apoi roşie, apoi neagră, când cedau din cauza stricăciunilor produse la impact. Dinah privi prin ochii câtorva camere video cum o bucată de Lună lungă de şaisprezece kilometri se rostogoleşte pe lângă ei, ajungându-i din urmă şi depăşindu-i în mare viteză la doar câteva sute de metri distanţă de tribord. Nici măcar nu era ultima întâlnire de felul acesta; dar, cu Doob pe post de copilot, semnalizând cele mai mari

ameninţări, şi cu Dinah, care îşi folosea toată priceperea în lucrul cu Parambulatorul, Ivy era în stare să facă manevre de evitare a rocilor de mari dimensiuni.

Nu aveau cum să afle cum mai decurgea bătălia de la pupă. Zeke vorbise în termeni optimişti despre şansele lor, dar nu se putea şti în ce fel pagubele suferite din cauza bolizilor puteau schimba cursul luptei în favoarea unei tabere sau a celeilalte. Sistemul automat de izolare a sectoarelor de navă care sufereau vătămări împărţise *Endurance* în câteva zone separate, între care era imposibilă deplasarea.

Reveni imponderabilitatea, ceea ce însemna că motoarele se opriseră. Acum călătoreau, în medie, la fel de repede ca restul norului. Dinah, care abia se obişnuise cu acceleraţia constantă a marii aprinderi, simţea deja cum o copleşeşte un val de greaţă, pe măsură ce i se reacomoda urechea internă. Ochii i se închiseră şi se cufundă într-un fel de moţăială, plutind liber prin Capul de Ciocan şi lovindu-se uneori de câte un perete, când Ivy folosea propulsoarele ca să evite un bolovan.

Apoi îşi dădu seama că dormise tun o vreme.

O parte din ea îşi dorea să rămână în starea aceea. Dar ştia că se petreceau lucruri importante, aşa că deschise ochii, pe jumătate aşteptându-se să fi rămas singură, ultimul om în viaţă.

Dintre toţi, doar Ivy mai era trează, cu chipul luminat de ecran. Şi, pentru prima dată după mult timp, acel chip arăta exact ca pe vremuri, când lua urma vreunei fascinante probleme ştiinţifice: viu, atent, exprimând o bucurie aprigă.

— De ce-i aşa linişte? întrebă Dinah.

I se părea că trecuse multă vreme de când nu mai auzise trosnetul unui bolid şi nu mai simţise forţa unui motor al lui *Endurance.*

— Suntem în umbră, răspunse Ivy. Un nou con de protecţie. Hai încoa’.

Îşi dădu capul pe spate.

Dinah veni în spatele ei şi îşi sprijini bărbia pe umărul prietenei sale. Pe monitor erau deschise câteva ferestre. Ivy mări una dintre ele pe tot ecranul. O legendă suprapusă în partea de jos identifica imaginea ca venind de la CAMERA PUPĂ.

Întregul câmp vizual era ocupat cu imaginea în prim-plan a unui asteroid uriaş.

Ca miner pe asteroizi, Dinah văzuse la viaţa ei o mulţime de

fotografii cu asteroizi. Învăţase să-i recunoască după formă şi textură. Nu avu nicio problemă să-l identifice şi pe acesta.

— Despicatul, spuse ea.

Ivy întinse mâna şi atinse ecranul. Apăru un reticul în cruce, roşu, pe care îl luă cu vârful degetului şi îl mută peste suprafaţa marii roci până centră imaginea pe o uriaşă crevasă neagră, care părea să fi spintecat asteroidul aproape complet în două: canionul de la care i se trăgea numele. Îşi retrase degetul, lăsând reticulul în mijlocul despicăturii.

— Acolo mă gândeam, spuse ea.

— Nu mai bine ceva mai jos, unde se lărgeşte?

— Nu cred că ne trebuie un loc mai larg. Ne expunem prea mult.

— Atunci, du-te acolo, propuse Dinah, întinzându-se să tragă reticulul către o poziţie puţin diferită. Pe urmă putem să ne cuibărim în partea îngustă, după ce ajungem înăuntru.

— Vă distraţi, doamnelor? hârâi Doob.

— Nu aşa mult ca tine peste vreo oră, răspunse Ivy.

— O să-ncerc să rezist până atunci.

•

Nu întâmpinară nicio problemă când intrară acolo. Ivy o pilotă pe *Endurance* în marea crevasă ca pe un Piper Cub[36] în Marele Canion. Câteva minute mai târziu, pereţii se înălţau deja mult deasupra lor. Fundul crevasei încă nu se desluşea din umbră.

Urmând recomandările generale ale lui Dinah, Ivy înghionti uşor nava către o parte a canionului aflată la câteva zeci de kilometri depărtare, unde pereţii convergeau şi cerul radioactiv devenea o despicătură îngustă şi înstelată deasupra lor. Dar continuă să forţeze înaintarea, răzuind din când în când pereţii cu modulele periferice ale navei, până când ajunse într-un loc de unde nu era chip să pătrundă mai adânc.

Privind de acolo în ambele sensuri în lungul crevasei, vedeau locuri unde răzbătea lumina soarelui. Acolo unde ajunseseră ei însă, erau protejaţi de bolizi şi de radiaţii. Ivy coborî *Endurance* pe fundul canionului. Gravitaţia Despicatului era extrem de slabă, dar suficientă ca să dea un oarecare sens unor asemenea cuvinte şi să ţină nava pe loc până hotărau s-o mute de acolo.

---

[36] Aeronavă americană (anii ’30-’40), una dintre cele mai bune avioane uşoare ale tuturor timpurilor, foarte manevrabilă la viteze şi altitudini mici, proiectată ca navă-şcoală.

Lucru pe care n-aveau să-l mai facă niciodată.

• *Despicatul*

La suprafaţa Despicatului, fiinţa umană cântărea cam cât trei halbe de bere pe Pământ. *Endurance* cântărea aproximativ cât două camioane cu semiremorcă.

Ivy aprinse pentru ultima dată propulsoarele pentru controlul poziţiei şi făcu să pivoteze partea din spate până ajunse la verticală. *Endurance* stătea în cap, cu torurile în sus şi cu botul de fier al Capului de Ciocan proptit pe fundul fieros al crevasei. Dinah trimise afară câţiva Cratori să sudeze nava de asteroid. Ivy opri propulsoarele.

Endurance nu mai era navă, ci clădire.

De la Capul de Ciocan, acum unit cu Despicatul într-o unică bucată de metal, Stiva se înălţa drept ca un trunchi de copac. Diferite structuri se întindeau din ea în lateral ca nişte crengi. Partea cea mai groasă era aranjamentul de optzeci şi una de arclete care alcătuiseră până atunci pupa navei. Acum se proiectau în sus ca nişte frunze.

Sau aşa îşi imaginau ei. În realitate, nu puteau să iasă şi să arunce o privire până nu plecau din Capul de Ciocan. În timpul luptei, sigilaseră trapa. Până să oprească ei nava şi s-o sudeze la sol, în restul lui *Endurance* se făcuse linişte de multă vreme. Într-un târziu, deschiseră trapa şi începură să cerceteze modul după modul. Trimiseră înainte nişte Fuleri şi Ofizi care să lumineze spaţiile întunecate şi să îndrepte camere către colţurile ascunse. Apoi intra Tekla, prima şi cea mai expusă, cu Dinah şi cu Ivy păzindu-i spatele. Erau înarmate cu ciomege din bucăţi de conducte. Dar nu avură nevoie să le folosească.

Era o combinaţie de scenă a crimei, câmp de luptă şi zonă calamitată. Doar vreo jumătate dintre module mai erau presurizate. Unele deveniseră complet izolate şi numai cu costumul spaţial se mai putea ajunge la ele. Avură nevoie de zile întregi ca să le verifice pe toate.

Într-unul o găsiră pe Aïda, unica supravieţuitoare din heptadă. Trecuseră două zile de când mâncase ultimele rămăşiţe ale lui Tavistock Prowse, aşa că era lihnită de foame, dar altminteri se

ţinea bine. După ce fusese încolţită de o combinaţie de conflict armat şi impacturi ale bolizilor, se pitise într-un adăpost de furtună umplut cu apă şi de la un moment dat începuse să-i bea conţinutul în timp ce aştepta să fie salvată.

Totalul fiinţelor umane supravieţuitoare era acum de şaisprezece. Câţiva suferiseră răni în lupte sau ca urmare a loviturilor de bolizi. Toţi cei care nu se adăpostiseră în Capul de Ciocan sau în vreun adăpost de furtună sufereau acum de boala de iradiere. Cei sănătoşi peticiră găuri, represurizară module, reporniră mişcarea de rotaţie a torului şi îl transformară în infirmerie, care se umplu imediat.

Dinah reuşi să-l scoată pe Doob la o ultimă plimbare în spaţiu. Era tot mai slăbit de câteva zile. Însă, odată ce îl îmbrăcară în costum, îi reveni toată energia. Dinah îl duse afară, pe fundul crevasei, unde putea să meargă cu pas uşor, având câte un Crator magnetizat prins de fiecare gheată ca să-l împiedice să plutească în derivă la fiecare mişcare. Hoinăriră cam un kilometru, întorcându-se când şi când să privească la noul cămin al omenirii. Deasupra torului rotitor, unde Moira îşi despacheta acum laboratorul genetic, Tekla inspecta arcletele de la nivelul superior ca să afle care erau întregi, care nu se mai puteau repara şi care puteau fi peticite pentru a fi ocupate în viitor. Pe fundul crevasei, Cratori şi Ofizi se apucaseră de lucru, înrădăcinând-o pe *Endurance* la locul odihnei sale veşnice cu cabluri şi proptele.

Pe unde mergeau ei era întuneric în cea mai mare parte a timpului. Era preţul plătit pentru faptul de a fi adăpostiţi de radiaţii cosmice şi ejecţii de masă coronală. Privind în sus însă, vedeau lumina soarelui aurind deasupra lor marginile crevasei. Discutară despre cum să monteze oglinzi care să reflecte lumina soarelui spre interiorul arcletelor, făcând posibile cultivarea hranei şi filtrarea aerului în carcasele lor externe transparente. Doob vorbi despre Cupolificare, ideea conform căreia, cu timpul, peste vârful crevasei şi ziduri se putea construi un plafon care să ţină aerul înăuntru, astfel încât o întreagă secţiune a văii putea să capete atmosferă şi să se transforme într-un loc în care copiii puteau să iasă „afară” fără să aibă nevoie de costume spaţiale.

Apoi se întoarse acasă şi muri.

Îi depozitară trupul alături de celelalte, într-o arcletă avariată

care urma să servească drept mausoleu până la momentul când ar fi putut săpa un mormânt în solul Despicatului. Mult timp avea să mai treacă până atunci, dar supravieţuitorii împărtăşeau convingerea că, după ce sacrificaseră atât de mult ca să ajungă acolo, trebuiau îngropaţi, nu incineraţi. Doob avea să împartă mormântul cu Zeke Petersen, Bolor-Erdene, Steve Lake şi cu toţi ceilalţi care muriseră cam în acelaşi timp.

Unii dintre ei îşi păstraseră cunoştinţa cât să transmită poveşti despre ceea ce li se întâmplase în timpul conflictului cu oamenii veniţi din Roi şi despre agitaţia ultimei treceri a lui *Endurance* prin furtună şi pietre. Relatările lor fură înregistrate şi arhivate. Într-o bună zi, un istoric ar putea să pună cap la cap toate poveştile şi să compare întregul cu jurnalele de date electronice ca să-şi dea seama cine pe cine măcelărise în luptă şi când anume se cufundaseră în beznă diverse module.

Bineînţeles, Aïda le-ar fi putut fi cea mai bună sursă de informare, dacă ar fi avut chef să vorbească. Dar nu avea. Căzuse într-o depresie profundă, din care mai ieşea uneori, la intervale neregulate, şi trăncănea despre orice idee rătăcită îi trecea prin cap la momentul acela. Nimeni nu voia să stea de vorbă cu ea. Când vorbea cu cineva, îl urmărea cu luare-aminte, cu ochii aceia avizi, pătrunzători, de parcă ajunsese să vadă – sau îşi închipuia că vede – prea în adânc. Era imposibil să fii ţinta acelei priviri fără să te gândeşti la ceea ce făcuseră ea şi ceilalţi şi fără să-ţi imaginezi că erai evaluat ca hrană.

O adevărată epopee era narată prin intermediul arhivei ultimilor trei ani de e-mailuri, postări pe Spacebook, intrări de blog şi alte efemeride care le umpluseră inboxurile imediat ce reţeaua Roiului se recombinase cu cea a lui *Endurance.* Firul narativ general părea să fie o tot mai mare detaşare de realitate care îi afectase pe J.B.F. şi pe câţiva din cercul său intim. Luisa asemăna fenomenul cu dezvoltarea spiritualismului în perioada de după Primul Război Mondial. În anii 1920, multă lume care nu fusese în stare să accepte pierderea de vieţi omeneşti în tranşee şi ulterior în epidemia de gripă căzuse pradă credinţei că se putea intra într-o comunicare dincolo de mormânt, cu cei dragi care muriseră. Practic, se fereau din faţa suferinţei convingându-se singuri că nu se întâmplase nimic.

Analogia era destul de subţire. Pierderea de vieţi omeneşti din timpul Ploii Solide fusese, cu siguranţă, mult mai gravă. Şi puţini

dintre arcletari adoptaseră propriu-zis credinţe spiritualiste. Însă, după ce o anumită ejecţie masivă de masă coronală exterminase aproape o sută de arcletari, Tav pusese pe blog o postare despre călătoria pe care o făcuse cu Doob în Bhutan şi despre conversaţia pe care o avuseseră pe drum cu regele, despre matematica reîncarnării. Era un text meditativ, un elogiu laic adus celor care pieriseră, dar în retrospectivă părea să marcheze un punct de cotitură în gândirea supravieţuitorilor. Roiul avusese întotdeauna un fel de statut cvasidivin în ochii unora care citeau poate prea mult şi prea superficial despre teoria haosului şi erau înclinaţi să creadă că deciziile sale colective, aflate dincolo de înţelegerea omenească, făceau uz de supranatural.

Amestecătura de idei tehnomistice care se dezvoltase din acea unică postare era de necitit şi de neînţeles pentru Luisa şi pentru oricine altcineva care lua contact cu ea după consumarea faptelor, cu mintea limpede, însă părea să le fi oferit speranţă şi alinare multor tineri terifiaţi, prinşi ca în capcană în arcletele lor. Spre cinstea lui, Tav dăduse înapoi din faţa oricăror încercări de a fi ridicat la statutul de profet. De fapt, poate chiar modestia de care dăduse dovadă se întorsese împotriva lui.

— Habar n-am, spuse Luisa, cum poate să citească cineva postările astea şi să-şi găsească speranţa în ele. Sau măcar vreun înţeles. Dar ei au găsit. Şi a durat destul cât să le distragă atenţia de la problemele reale cu care se confruntau. Iar când Aïdei şi celorlalţi le-a venit în fine mintea la cap şi-au început să-i respingă pe J.B.F. şi pe oamenii ei, reacţia a fost mult mai severă. Fiindcă lucrurile ajunseseră prea departe la acel moment.

Reacţia negativă pornise într-o bola de două triade în care un număr de arcletari cu vederi asemănătoare, printre care şi Aïda, denunţaseră ca „vrăjeală” tonul şi substanţa care predominau în declaraţiile oficiale emise din Arcleta Albă şi începuseră să-l acuze pe Tavistock Prowse că era bloggerul-marionetă al regimului. Luându-şi denumirea de „Brigada Bola Neagră”, se apucaseră să-şi răspândească mesajul insurecţional către alte arclete din Roi.

Mesajul acela – care suna perfect logic, în felul lui – se referea la nevoia de a înfrunta realitatea şi de a realiza paşi realişti şi

eficace pentru a trata problemele Roiului. Aici era inclus, la nevoie, şi pasul de a se lăsa la mila lui *Endurance.* Ceruseră ca J.B.F. să facă publice registrele şi să ofere un raport actual şi corect al tuturor stocurilor de apă, alimente şi alte lucruri esenţiale şi al felului în care se modificau aceste cifre de-a lungul timpului. Julia rezistase la aceste revendicări până când, într-un târziu, un dezertor din stafful ei provocase scurgerea datelor. Situaţia rezervelor de hrană se dovedise a fi sumbră. Ca urmare, se produsese o varietate de reacţii care determinaseră de atunci încolo istoria şi politica Roiului: printre ele, o retragere şi mai puternică în misticism şi în gândirea deziderativă, în baza credinţei că Agentul fusese un fel de înger răzbunător trimis de Dumnezeu sau de nişte extratereştri atât de puternici, încât nici nu se mai deosebeau de Dumnezeu, ca să aducă sfârşitul vremurilor şi contopirea tuturor conştiinţelor umane într-un roi digital în cer; printre răspunsuri se numărase şi adoptarea făţişă a canibalismului – nu în sensul de a ucide oameni din nevoia de hrană, ci de a-i mânca pe cei care muriseră din cauze naturale – ca măsură provizorie până când J.B.F. putea fi înlăturată şi înlocuită cu oameni care ştiau ce fac. Primul grup, cel al misticilor, manifestase tendinţa de a se alinia de partea Juliei. Canibalii sfârşiseră prin a fi conduşi de Aïda, care, datorită hotărârii şi charismei sale, îşi consolidase treptat statutul de lider al Brigăzii Bola Neagră.

Roiul unitar se scindase astfel în două roiuri mai mici, mai puţin viabile, şi prin urmare se înrăutăţiseră tocmai problemele care duseseră la divizarea lui. Din acel moment, povestea devenea destul de previzibilă, până la consecinţele din ultimele câteva zile.

Aïda tot nu vorbea, dar nu era şi cazul Juliei. După spusele ei, Aïda şi ceilalţi supravieţuitori ai Bolei Negre calculaseră, în ultimele săptămâni, că supravieţuitorilor din *Endurance* le va repugna atât de tare trecerea lor la canibalism, încât îi vor ostraciza complet. În loc să-şi aştepte pasiv judecata – pe care o anticipau ca deosebit de moralistă, făţarnică şi severă – din partea lui Ivy şi a aplaudacilor ei, năzuiau să pună mâna pe o parte din *Endurance* sau pe toată nava, începând cu reţeaua informatică, şi apoi să negocieze de pe o poziţie de forţă.

Aşa se explica, cel puţin la modul general, tot ce se petrecuse, poate în afară de mutilarea fizică a Juliei şi a lui Tav.

Rugată să prezinte o posibilă teorie, Julia ridică din umeri.

— Pentru ei, eram nişte criminali. Criminalii trebuie pedepsiţi. E greu să pedepseşti oameni care deja mor de foame într-un spaţiu limitat. Ce-i mai rămâne călăului în trusa de unelte? Doar să-i facă rău trupului. Voiau să mă reducă la tăcere şi asta au şi făcut. Iar lui Tav voiau să-i plătească cu aceeaşi monedă, transferând corpul lui fizic în ale lor.

•

O săptămână mai târziu, după ce ultimele victime sucombară din cauza rănilor sau bolii de radiaţie, mai rămaseră vii şi sănătoase opt fiinţe umane.

Ivy ceru o pauză de douăzeci şi patru de ore pentru jelirea morţilor şi realizarea inventarului. Apoi convocă o şedinţă cu întreaga specie umană: Dinah, Ivy, Moira, Tekla, Julia, Aïda, Camila şi Luisa.

Nu prea ştiau ce era de făcut cu Julia şi cu Aïda. Ani întregi visaseră, în momentele de respiro, că într-o bună zi o vor aduce pe J.B.F. la judecată – indiferent ce însemna asta. Apoi, în ultimul moment, fusese eclipsată de Aïda. Iar acum toate acestea păreau oricum irelevante. Puteau şase femei să bage alte două la închisoare? Ce însemna să faci închisoare într-un asemenea loc? Pedeapsa corporală era posibilă cel puţin în teorie. Dar Aïda trecuse deja prin asta, cu rezultate care le întorceau tuturor stomacul pe dos.

J.B.F. nu reprezenta o ameninţare pentru nimeni. Aïda încă mai avea un aer ameninţător. Dar n-aveau ce-i face, poate doar s-o încuie într-o arcletă ori să stea cu ochii pe ea tot timpul. Ceea ce şi făcură: n-o slăbeau din ochi nicio clipă, nu-i permiteau niciodată să rămână în urma lor.

Se întâlniră în Banană şi se aşezară la masa lungă. Pe o latură era moartea: infirmeria în care Zeke, ultimul bărbat rămas în viaţă, îşi dăduse duhul cu o zi şi jumătate în urmă, după ce glumise că era mare păcat ce se întâmpla: rămăsese ultimul bărbat în viaţă, înconjurat de opt femei, dintre care să tot aleagă. Curăţaseră toată incinta cu înălbitor şi făcuseră paturile cu aşternuturi curate, în speranţa că niciuna dintre ele n-avea să le ocupe multă vreme de atunci înainte. Pe cealaltă latură era viaţa: şirul de compartimente în care îşi aranjase Moira laboratorul de genetică.

Întâlnirea lor avea să fie denumită ulterior Consiliul celor

Şapte Eve. Deoarece, deşi erau prezente opt femei, una dintre ele – Luisa – ajunsese deja la menopauză. Ivy deschise şedinţa cu un raport despre situaţia lor generală. Dintr-un anume punct de vedere, aceasta era surprinzător de bună. Erau deja atât de obişnuite cu ştirile îngrozitoare, încât se văzu nevoită să sublinieze acest lucru repetându-l de mai multe ori. Puţine cotloane ale sistemului solar erau atât de sigure ca acela în care se opriseră ele. Nicio radiaţie cosmică nu le putea atinge acolo. În egală măsură, erau imune la ejecţiile de masă coronală. Lumina solară necesară pentru electricitate şi agricultură era disponibilă la o distanţă scurtă deasupra lor, sus, pe pereţii crevasei, unde soarele strălucea aproape tot timpul.

Între timp, marele reactor şi peste patruzeci de arclete produceau mai multă electricitate decât puteau ele să folosească vreodată şi aveau s-o producă în continuare decenii la rând. Din cantitatea de apă le mai rămăseseră o sută de tone. Cât timp topiseră gheaţa şi descompuseseră apa rezultată ca s-o folosească la propulsie, extrăseseră din ea multe tone de fosfor, carbon, amoniu şi alte chimicale, reziduuri din perioada naşterii sistemului solar, care acoperiseră cândva Scheletul lui Greg într-o carapace neagră emiţătoare de aburi puturoşi. Materiile acelea, după cum ştiuse prea bine Sean Probst, aveau să se dovedească nepreţuite pe post de nutrienţi în sprijinul agriculturii.

Nu aveau de ce să-şi mai facă vreodată griji în legătură cu lucrurile care îi preocupaseră obsesiv în ultimii cinci ani: perigeuri, apogeuri, aprinderi, propergol, deplasare de orice fel. Niciun bolid nu putea ajunge la ele. Chiar dacă Despicatul s-ar fi izbit la un moment dat de un bolid la fel de mare ca el, probabil că ele ar fi supravieţuit evenimentului.

Vitaminele care fuseseră înghesuite în fiecare arcletă lansată către Norul Arcă erau menite să susţină o populaţie de mii de oameni. Deşi multe dintre ele se pierduseră, ceea ce rămăsese tot era suficient ca să aprovizioneze timp îndelungat, cu aspirină şi perii de dinţi, o colonie de mici dimensiuni.

Depindeau în multe privinţe de tehnologia digitală. Nu puteau supravieţui mult timp fără roboţi care să muncească în locul lor şi fără sisteme de control computerizat care să ţină instalaţiile în funcţiune. Nu aveau capacitatea de a fabrica noi cipuri de computer ca să le înlocuiască pe cele vechi. Dar arcotecţii,

anticipând o asemenea situaţie, le aprovizionaseră din abundenţă cu piese de rezervă cât pentru sute de ani de folosinţă, cu condiţia să le gestioneze cu chibzuială. Şi aveau planuri de repornire a civilizaţiei digitale cândva în viitor; dispuneau de unelte pentru realizarea de unelte cu care să realizeze alte unelte şi de instrucţiuni pentru folosirea lor când avea să vină vremea.

Odată lămurite toate nevoile imediate, discuţia se orientă către evidenta chestiune a zilei. Toate capetele se întoarseră spre Moira.

— Echipamentul meu a scăpat complet neatins, spuse ea. Ultimii trei ani au fost plictisitori pentru mine. Am fost tratată ca o floare fragilă. Mi-am petrecut timpul notând tot ce cunosc despre cum se folosesc lucrurile acelea. Dacă mâine păţesc ceva şi mor, tot o să fiţi în stare să lucraţi cu ele. Evident, toate suntem femei. Şapte dintre noi încă mai sunt capabile de făcut copii. Sau, mai exact, de produs ovule. Carevasăzică, de unde facem rost de nişte spermă? Păi, nouăzeci şi şapte la sută din ce s-a trimis de pe Pământ s-a distrus în dezastrul din prima zi a Ploii Solide. Restul a supravieţuit fiindcă deja fusese distribuit în zece arclete diferite. Toate aceste zece au plecat mai târziu cu Roiul. Însă nimic din acest material nu pare să mai fi ajuns înapoi.

Aïda o întrerupse. Privind peste masă la Julia, declară:

— Eu am făcut parte din Roi, cum bine ştiţi. Pot să vă spun că treaba asta cu mostrele din cele zece arclete a fost dată uitării. Nu s-a discutat niciodată despre ea. Indiferent dacă o fi ştiut cineva că erau acolo, lumea a uitat repede.

Julia îi interpretă vorbele ca pe un atac la realizările ei.

— Noi am avut opt sute de tineri, bărbaţi şi femei, reprezentând toate grupurile etnice din lume.

— Am avut, repetă Aïda. Nu mai avem.

— Efortul necesar ca să păstrezi câteva recipiente cu mostre criogenizate nu merita să...

— Stop, interveni Ivy. Dacă vom fi în stare să ne apucăm să facem copii, stră-strănepoţii lor vor putea să se aplece asupra înregistrărilor, să judece şi să dezbată ce-ar fi trebuit făcut. Acum nu-i momentul s-o luăm de la capăt cu incriminările.

— Am fost de faţă la şedinţa în care Markus a spus că Arhiva Genetică Umană e o aiureală, spuse Dinah.

Era puţin surprinsă să se audă luându-i partea Juliei într-o discuţie în contradictoriu.

— N-avem voie să repetăm greşeala asta, spuse Aïda, să ne păcălim singuri. Să credem în rahaturi care nu-s adevărate.

— De-am fi ştiut, spuse Ivy, că o să se ajungă aşa, deodată, la doar şapte femei fertile supravieţuitoare, în ultimii trei ani i-am fi pus pe toţi bărbaţii sănătoşi să se masturbeze în eprubete. Am fi căutat metode să congelăm tot materialul. Dar nu ne-am imaginat niciodată că se va ajunge la aşa ceva.

— Nu e clar ce calitate ar fi avut rezultatele, interveni Moira. Având în vedere cantitatea de radiaţii la care ne-am expus, probabil că aş fi avut de făcut o mulţime de reparaţii manuale la materialul genetic din mostrele alea.

— Reparaţii manuale? întrebă Julia.

— Ar fi trebuit să fac semnul de ghilimele, spuse Moira, ridicând ambele mâini şi îndoindu-şi degetele. Evident că nu-mi folosesc la propriu mâinile. Dar cu echipamentul de-acolo – arătă cu capul în direcţia laboratorului – pot să izolez o celulă, fie spermatozoid, fie ovul, şi să-i citesc genomul. Desigur, omit aici o mulţime de detalii. Dar ideea e că pot să obţin o înregistrare digitală a ADN-ului din ea. Şi când ai aşa ceva la dispoziţie, totul se transformă într-un exerciţiu de software – datele pot fi evaluate şi comparate cu nişte baze de date uriaşe, care au fost trimise pe orbită ca parte din laborator. E posibil să identifici într-un anume cromozom locuri în care o frântură de ADN a fost vătămată de radiaţia cosmică sau de cea din reactor. Pe urmă e posibil să repari rupturile acelea prin înnădire cu ceva ce presupui logic că o fi fost acolo iniţial.

— Pare mult de muncă, spuse Camila. Dacă pot să fac ceva să-ţi mai uşurez povara şi să mă fac utilă, îţi stau la dispoziţie.

— Mulţumesc. O să lucrăm toate la asta luni de zile până să obţinem ceva. Nici n-avem mare lucru de făcut în rest.

— Scuzaţi-mă, dar ce rost are să discutăm asta, dacă n-avem spermă cu care să lucrăm? întrebă Aïda.

— Nu ne trebuie spermă, răspunse Moira.

— Nu ne trebuie spermă ca să rămânem gravide! Asta n-am mai auzit-o până acum, spuse Aïda, cu un hohot de râs strident.

Moira continuă pe un ton glacial:

— Există un procedeu numit partenogeneză, literalmente naşterea virgină, prin care un embrion uniparental poate fi creat

dintr-un ovul normal. S-a realizat în cazul animalelor. Singurul motiv pentru care n-a făcut nimeni aşa ceva în cazul oamenilor este că părea cam dubios din punct de vedere etic, dar şi complet inutil, având în vedere cât de doritori erau bărbaţii să impregneze femeile de câte ori prindeau ocazia.

— Moira, poţi s-o faci aici? întrebă Luisa.

— În esenţă, nu e mai dificil decât genul de artificiu pe care vi l-am descris în cazul reparării spermei vătămate. În unele privinţe, ar fi chiar mai uşor.

— Poţi să ne faci să rămânem gravide... cu noi înşine, preciză Tekla.

— Da. Pe toate, în afară de Luisa.

— Pot să fac un copil căruia îi sunt şi mamă, şi tată, spuse Aïda.

Era limpede că ideea aceasta o fascina. Dintr-odată, nu mai era Aïda cea ţepoasă şi dificilă, ci fata afectuoasă şi dedicată care trebuie că-i fermecase pe potentaţii zilei în timpul Tragerii la Sorţi.

— O să fie nevoie de ceva muncă de laborator mai delicată, spuse Moira. Dar ăsta-i şi scopul pentru care am adus cu noi până aici un laborator întreg şi funcţional.

Rămaseră o vreme chibzuind la toate acestea. Apoi Julia rupse tăcerea.

— Vorbesc din punct de vedere al ignorantului într-ale ştiinţei: Vrei să spui că poţi să ne clonezi?

Moira dădu din cap – nu pentru a încuviinţa, ci pentru a sugera „Îţi înţeleg întrebarea”.

— Julia, există căi diferite de-a face treaba asta. O cale ar produce într-adevăr clone – numai odrasle identice cu mama din punct de vedere genetic. Nu asta vrem noi. Întâi că nu ne-ar rezolva problema de bază – lipsa de bărbaţi.

Camila ridică o mână. Moira, vizibil iritată de întrerupere, bătu din gene, apoi îi făcu un semn cu capul.

— Şi asta chiar e o problemă? întrebă Camila. Câtă vreme avem laboratorul şi putem să continuăm să facem clone, ar fi chiar aşa rău să avem o societate fără bărbaţi? Cel puţin timp de câteva generaţii?

Moira o reduse la tăcere făcând cu mâna un gest uşor de respingere.

— Asta-i o întrebare pentru mai târziu. Cu versiunea asta de

partenogeneză avem altă problemă, care e, o spun din nou, că toate odraslele sunt la fel. Cópii identice. Ca să obţinem o oarecare diversitate genetică, trebuie să folosim ceva care se cheamă partenogeneză automictică. E o poveste lungă, dar uite care-i ideea: în reproducerea sexuată normală, există un schimb reciproc de material genetic între cromozomi în timpul meiozei. Este o formă de recombinare naturală a ADN-ului. Asta îi face pe copiii tăi să arate *oarecum* asemănător cu tine, dar nu *exact* ca tine. În forma de partenogeneză pe care propun eu s-o folosim, va exista acea recombinare. Un element aleatoriu.

— Şi băieţi, şi fete? întrebă Dinah.

— Asta-i mai greu, recunoscu Moira. Nu-i joacă de copii să sintetizezi un cromozom Y. Anticipez că primul rând de bebeluşi – poate primele câteva rânduri – vor fi doar de sex feminin. Pentru că pur şi simplu trebuie să sporim numărul populaţiei. Între timp pot să lucrez la problema cromozomului Y. Mai târziu, sper să rezulte şi câţiva băieţei.

— Dar fetiţele astea – şi mai târziu băieţeii – tot din propriul nostru ADN se vor concepe, nu-i aşa? întrebă Ivy.

— Ba da.

— Deci vor fi destul de asemănătoare cu noi din punct de vedere genetic.

— Dacă nu iau nicio măsură, spuse Moira, o să fie ca nişte surori. Poate chiar şi mai asemănătoare de-atât. Dar există câteva trucuri pe care pot să le folosesc ca să creez o gamă mai largă de genotipuri din acelaşi material-sursă. Poate vor fi mai degrabă ca verişorii. Nu ştiu, nu s-a mai încercat aşa ceva.

— Vorbim despre problema consangvinităţii? întrebă Dinah. Aşa sună.

— Despre pierderea heterozigoţiei. Da. Din întâmplare, mai ştiu câte ceva despre asta. De-aia m-au şi ales să fac parte din Populaţia Generală.

— Datorită studiilor tale despre dihorul cu labe negre şi aşa mai departe, spuse Ivy.

— Da. Problema noastră e similară. Dar ceea ce aş vrea eu să ţineţi minte toate e că am rezolvat problema în cazul dihorilor cu labe negre şi că o s-o mai rezolvăm o dată.

O spuse cu toată forţa şi încrederea, reducându-le la tăcere timp de câteva clipe şi făcându-le să-şi întoarcă privirile către ea în aşteptarea continuării.

Şi Moira continuă:

— Cred că fiecare dintre noi înţelege lucrurile astea cel puţin la nivel intuitiv, da?

Erau cuvinte ţintite către Julia, care păru cam scoasă din sărite şi replică muşcător:

— Fiica mea avea sindromul Down. Asta-i tot ce am de spus.

Moira îi acceptă răspunsul cu o înclinare a capului şi spuse mai departe:

— Toată lumea are unele defecte genetice. Când te reproduci mai mult sau mai puţin la întâmplare în interiorul unei populaţii de mari dimensiuni, există tendinţa ca erorile astea să fie copleşite de legea mediilor. Cumva se rezolvă totul. Dar când procreează doi oameni care au acelaşi defect, probabil că odrasla lor va avea la rândul ei defectul respectiv şi, cu timpul, ajungem să vedem obişnuitele neplăceri pe care le asociem în mintea noastră cu consangvinitatea.

— Şi-atunci, interveni Luisa, dacă ne ţinem de planul pe care l-ai conceput tu şi începem, în vreo câţiva ani, cu şapte grupe din ceea ce s-ar chema surori sau verişoare...

— Nu-i suficientă heterozigoţie, asta ca să-ţi răspund la întrebare, spuse Moira. Dacă ai o predispoziţie genetică la o boală, oricare, de exemplu...

— În familia mea se-ntâlneşte alfa-talasemia, spuse Ivy.

— E un exemplu bun, încuviinţă Moira. Întâmplarea face că Vechiul Pământ a compilat baze de date vaste despre asemenea lucruri înainte să fie distrus. Şi acum toate sunt acolo.

Arătă în direcţia laboratorului său.

— Ştim foarte bine care defecte anume de pe ce cromozomi sunt responsabile pentru alfa-talasemie. Dacă îmi furnizezi un ovul, pot să găsesc defectele astea şi pot să le repar înainte să începem partenogeneza. Urmaşii tăi nu vor mai purta defectul. Cu excepţia cine ştie căror mutaţii aleatorii din viitor, n-o să mai revină niciodată.

Dinah ridică mâna.

— Fratele meu era purtător de fibroză cistică. Eu nu mi-am făcut testul.

Ridică şi Julia mâna.

— Trei dintre mătuşile mele au murit de aceeaşi formă de cancer la sân. Mi-am făcut testul. Ştiu că am şi eu defectul.

— Acelaşi răspuns se aplică în toate aceste cazuri, explică

Moira. Dacă există vreun test genetic pentru ele, atunci, prin definiţie, înseamnă că ştim ce defecte sunt responsabile. Iar dacă ştim asta putem să facem reparaţia.

O voce nouă se alătură conversaţiei.

— Dar tulburarea bipolară?

Toată lumea se uită la Aïda.

Urma să-şi trăiască tot restul vieţii şi să plece la întâlnirea cu creatorul ei fără să aibă niciun prieten, fără să poarte măcar o conversaţie prietenească. Prin urmare, nimeni nu se găsea într-o stare de spirit receptivă la întrebarea ei. Dar simplul fapt că o pusese sugera un nivel de introspecţie pe care nu-l mai sesizaseră până atunci la ea. Moira se gândi înainte de a răspunde.

— Va trebui să fac nişte cercetări. Cred că are şi o componentă ereditară, într-o anume măsură. În măsura în care i se poate depista originea într-un anume loc de pe anumiţi cromozomi, se poate trata ca orice altă boală.

— Crezi că *ar trebui* tratată? întrebă Aïda.

Toată lumea se uită automat la Luisa, care dădu din cap afirmativ.

— S-a trecut demult de punctul în care ne gândeam la bolile mintale ca la un soi de afecţiuni cumva mai prejos decât cele fizice. Acestor tulburări ar trebui, după opinia mea, să li se acorde exact aceeaşi atenţie.

— Crezi că *trebuie* tratată?

Luisa se înroşi puţin la faţă.

— Ce scop au întrebările astea, Aïda?

— Am cercetat subiectul, spuse Aïda. Unii zic că bipolaritatea e o adaptare utilă. Când lucrurile stau prost, devii deprimat, te retragi, îţi conservi energia. Când lucrurile merg bine, te pui pe treabă cu multă energie.

— Şi ideea ta ar fi...

— O să tratezi afecţiunea asta la urmaşul meu *împotriva voinţei mele*? Şi dacă *vreau* să am o mulţime de copilaşi bipolari?

În tăcerea deconcertată care urmă, se auzi vocea Camilei.

— Dar agresiunea?

Toate se întoarseră către ea, de parcă nu erau sigure că o auziseră corect.

— Vorbesc serios, spuse ea, şi privi spre Aïda. Nu vreau să

banalizez suferinţa pe care o provoacă afecţiunea ta. Dar, în decursul istoriei, agresiunea a cauzat mult mai multe suferinţe şi morţi decât tulburarea bipolară sau mai ştiu eu ce. Dacă tot remediem aspectele astea ale psihicului uman care au dus la suferinţe, n-ar trebui să eliminăm tendinţa spre comportament agresiv?

— Asta-i altceva, începu Moira.

Dar se văzu întreruptă de Dinah.

— Ia staţi aşa. Eu sunt agresivă. Mereu am fost. Mă pregăteam să devin jucătoare de fotbal olimpică! Doar aşa am reuşit să fac ceva în viaţă – mi-am canalizat agresivitatea în diverse activităţi.

Arătă cu capul către Tekla, care şedea în cealaltă parte a mesei.

— Ce dracu', uitaţi-vă la ea! De câte ori nu ne-a salvat pielea cu agresivitatea ei?

Tekla dădu din cap.

— Da. Şi Dinah m-a salvat pe mine acţionând cu agresivitate împotriva regulilor din staţia spaţială. Problema nu e agresivitatea. E lipsa de disciplină. O persoană poate să fie agresivă – înclină din cap către Dinah – şi totuşi să fie utilă în societate dacă îşi controlează izbucnirile.

Şi îi aruncă o privire semnificativă Aïdei, care pufni uşor şi se uită în altă parte.

— Deci ce propui, să prăsim oameni disciplinaţi şi cu autocontrol? întrebă Ivy. Nu prea prind ideea.

— După părerea mea, spuse Julia, Camila spunea doar că anumite tipuri de personalitate, duse la extreme nesănătoase, sunt la fel de rele ca bolile mintale propriu-zise, diagnosticabile. Dacă nu mai rele.

— Nu vreau să vorbeşti tu în numele meu, ripostă Camila. Te rog să nu mai vorbeşti în numele meu, Julia.

— Încercam doar să fiu de folos, spuse Julia.

Dar, dacă vechea J.B.F. ar fi spus-o cu reproş, cea nouă părea doar sleită de puteri.

— Mă rog, reluă Dinah, ce încercam eu să spun e că nu-mi place să fiu etichetată drept o ciudăţenie genetică pe care trebuie s-o eradicaţi din viitorul omenirii.

— Dinah, nimeni nu ţi-ar spune aşa ceva, zise Ivy. Camila vorbeşte despre pitecantropii ăia care au încercat s-o omoare

pentru că-şi dorea să facă şcoală.

— Şi părerea *ta* care e? o întrebă Tekla.

— Aceeaşi ca şi a ta. Agresiunea nu-i o problemă. Trebuie doar controlată. Orientată. Dar asta se face cu ajutorul inteligenţei. Prin gândire raţională.

Cu asta îi smulse Aïdei un chicotit înăbuşit.

— Ah, pardon, spuse ea. Mă gândeam la Roi. Opt sute de oameni, toţi aleşi pe sprânceană pentru inteligenţa şi pentru gândirea lor raţională. La final nu ne mai gândeam decât la ce gust aveau.

— *Noi* nu ne-am mâncat unii pe alţii, spuse Ivy.

— Dar v-aţi gândit la asta, zâmbi Aïda.

Dinah izbi zdravăn cu palma în tăblia mesei. Rămase un moment neclintită, cu ochii strâns închişi, apoi se ridică şi ieşi din încăpere.

— Bănuiesc că nu-i destul de disciplinată şi de inteligentă ca să-şi controleze agresivitatea! o ironiză Aïda.

— E o formă de autodisciplină, explică Tekla. Ca să nu te omoare. Vezi tu, Aïda, să te *gândeşti* că faci asemenea lucruri e altceva decât *să faci.* De asta se cere o disciplină superioară.

— Drăguţă, la ce te referi când spui disciplină? întrebă Moira. Eu încerc doar să transpun cuvântul ăsta în sens genetic. Pot să depistez un marker genetic pentru fibroza cistică. Nu-s sigură dacă lucrul ăsta se aplică şi în cazul disciplinei.

— Unele rase sunt disciplinate, interveni Tekla. De fapt, japonezii sunt mai disciplinaţi decât... *italienii.*

Se uită la Aïda cu o căutătură care pe cei mai mulţi i-ar fi făcut să încremenească în scaun, dar Aïda nu făcu decât să-şi dea capul pe spate şi să râdă triumfător.

— Uiţi de legiunile romane, dar te rog, continuă.

— Bărbaţii sunt mai disciplinaţi decât femeile. Asta-i realitatea. Aşa că trebuie să existe nişte gene responsabile.

Se făcu iar linişte, întreruptă într-un târziu de Luisa:

— Tekla, îţi observ o latură de care nu ştiam că există.

— Poţi să spui că-s un om rău, poţi să spui că-s rasistă, dacă vrei. Ştiu ce-o să-mi răspunzi: Că totul stă în instrucţie. Totul e cultură. Nu sunt de-acord. Dacă nu simţi durere, nu răspunzi la durere. Nici la hormoni.

— Ce-i cu hormonii, iubire? întrebă Moira.

Afecţiunea ei pentru Tekla era evidentă şi mai atenua puţin

tensiunea din încăpere.

— Toată lumea ştie că dacă hormonii sunt într-un anume fel, emoţiile au impact mare. Altă dată, mai puţin. E genetic.

— Sau poate epigenetic, spuse Moira. Adevărul e că nu ştim.

— Indiferent, spuse Tekla. Ideea mea este că oamenii care-şi duc viaţa în nişte cutii de conserve timp de sute de ani au nevoie de ordine şi disciplină. Nu de sus. Din ei înşişi. Dacă există vreo metodă de-a înlesni treaba asta cu ajutorul laboratorului tău genetic, atunci ar trebui să ne folosim de ea.

— N-am discutat deloc despre ideea lui Ivy că inteligenţa e cheia, spuse Luisa.

— Da, întări Ivy, uitându-se pieziş la Aïda. Am fost întreruptă.

Aïda îşi acoperi gura cu palma şi chicoti teatral. Ivy continuă:

— Dacă avem de gând într-adevăr să deschidem calea îmbunătăţirii genetice a urmaşilor noştri, atunci mi se pare evident că ar trebui să ne uităm la calitatea aceea care le depăşeşte pe toate celelalte. Şi e vorba de inteligenţă, bine'nţeles.

— Cum adică le depăşeşte pe toate celelalte? întrebă Luisa.

— Prin inteligenţă înţelegi necesitatea de-a fi disciplinat atunci când e nevoie. Sau de-a acţiona agresiv. Sau dimpotrivă. Aş argumenta că mintea omenească e suficient de variabilă ca să poată *deveni* toate acele tipuri diferite de oameni pe care le-au descris Camila, Aïda şi Tekla. Dar toate acestea sunt puse în mişcare de ceea ce ne separă de animale. Adică de creierul nostru.

— Există multe tipuri diferite de inteligenţă, spuse Luisa.

Ivy o contră, clătinând uşor din cap.

— Am văzut toate chestiile alea despre inteligenţa emoţională şi alte de-astea. Bun. În regulă. Dar ştii foarte bine despre ce vorbesc. Şi ştii că se poate propaga genetic. Nu trebuie decât să te uiţi la rezultatele şcolare ale evreilor aşkenazi, la scorurile pe care le obţin la teste.

— Vorbind din punct de vedere al evreului sefard, spuse Luisa, îţi poţi imagina ce sentimente confuze am acum.

— Avem nevoie de creiere, ăsta-i esenţialul, conchise Ivy. Nu mai suntem vânători-culegători. Trăim toate ca nişte pacienţi în secţia de terapie intensivă a unui spital. Ceea ce ne ţine în viaţă nu-i nici curajul, nici vigoarea fizică, nici vreo altă aptitudine dintr-alea care erau valoroase într-o societate de oameni ai

cavernelor. E capacitatea noastră de-a ne însuşi deprinderi tehnologice complexe. Capacitatea noastră de-a fi nişte tocilari. Avem nevoie să prăsim tocilari.

Se întoarse s-o privească pe Aïda drept în ochi.

— Tu ceri realism. Nemulţumirea ta la adresa ei – arătă cu capul spre Julia – şi-a oamenilor din jurul ei era că ofereau panacee. Că nu înfruntau realităţile. Foarte bine. Îţi ofer eu nişte realităţi. Acum toate suntem nişte tocilare. Aşa că mai bine ne-am apuca să ne perfecţionăm în treaba asta.

Aïda scutură din cap în batjocură.

— Ai dat deoparte toată componenta umană. De-aia eşti un lider prost. De-aia ai fost înlocuită cu Markus, când lucrurile erau controlate de nişte oameni mai înţelepţi decât tine. Şi de-aia ne aflăm acum aici.

— Aici, tefere şi nevătămate, spuse Ivy, spre deosebire de oamenii care v-au urmat pe voi. Şi care-s morţi acum cu toţii.

— Aşa este, iar eu sunt vie şi-mi dau seama cum vor decurge lucrurile: o să mă ţii încuiată într-o arcletă, să nasc copii care-o să fie nişte ciudăţenii genetice şi pe care o să-i iei de lângă mine.

Şi izbucni în plâns.

— Suferă şi ea de ce-am şi eu, dar mai rău ca mine, explică Julia. Întrevede o mulţime de consecinţe – cele mai multe sumbre, date fiind circumstanţele –, pe urmă acţionează în baza lor.

— Julia, nivelul ăsta profund de introspecţie e neobişnuit din partea ta, remarcă Moira.

— N-ai nici cea mai vagă idee despre nivelul meu de introspecţie, ripostă Julia. Mai toată viaţa am suferit de depresie clinică. Cândva foloseam medicamente ca să mă redresez. Pe urmă m-am oprit. M-am oprit fiindcă am ajuns la concluzia că mă tâmpeau, şi aş prefera să fiu nefericită decât tâmpită. Sunt ceea ce sunt.

— Depresia are o bază genetică, până la un punct. N-ai vrea s-o şterg din genomurile copiilor tăi? întrebă Moira.

— Ai auzit ce-am spus, răspunse Julia. Ştii acum ce decizie am luat. Să sufăr pentru binele comunităţii. Fiindcă societatea are s-o ia razna în lipsa celor ca mine, care imaginează o mulţime de consecinţe. Care lasă scenariile să li se deruleze frenetic în minte. Care anticipează ce s-ar putea întâmpla mai rău. Care iau

măsuri de prevenţie. Dacă preţul plătit pentru aşa ceva – preţul unui cap plin de închipuiri mohorâte – este suferinţa personală, atunci aşa să fie.

— Dar ţi-ai dori aşa ceva pentru progenitura ta?

— Sigur că nu, spuse Julia. Dacă s-ar putea cumva s-o am pe una fără cealaltă – anticiparea, dar fără nefericire –, aş accepta într-o clipită.

— Nu ne trebuie decât puţini oameni cu modul ăsta de gândire, spuse Tekla. Prea mulţi, şi te alegi cu Uniunea Sovietică.

— Am patruzeci şi şapte de ani, spuse Julia. Mai am în mine resurse pentru un copil, dacă sunt norocoasă. Voi, restul, puteţi să tot scoateţi copii încă vreo douăzeci de ani. Faceţi socoteala.

— Pe mine mă uimeşte că deja am sărit la perspectiva competitivă! se lamentă Camila. Îmi pare tare rău c-am adus subiectul ăsta în discuţie.

Un zgomot strident de răpăială captă atenţia tuturor.

Capetele se întoarseră către fereastra Bananei. Nu era mare – cam cât o farfurie normală. Timp de trei ani fusese îngropată în gheaţă şi uitată. Dar acum le oferea o imagine clară, chiar dacă într-un fel năucitoare, a împrejurimilor.

Afară, priponită cu o carabină de torul care se învârtea, era Dinah. Îmbrăcase un costum spaţial şi ieşise printr-un sas.

Văzând că le captase atenţia, ridică mâna şi lipi de sticlă un obiect mic. Era un bulgăre de lut, cu nişte sârme şi un dispozitiv electronic. Apăsă un buton pe dispozitiv şi acesta porni o numărătoare inversă de zece minute.

Aïda râse în hohote şi bătu din palme.

— Ce naiba face? întrebă Julia.

— Asta-i o încărcătură explozivă, spuse Ivy. O să ne omoare pe toate în zece minute dacă n-o dă jos de pe fereastră.

Se întoarse şi trecu în revistă încăperea.

— Păi, şi ce vrea să demonstreze? întrebă Julia imperativ.

— Cred că prietena mea încearcă să ne spună că, dacă nu suntem în stare să punem în ordine chestiunea asta, specia umană nu merită să-şi mai continue existenţa, spuse Ivy.

Rămaseră tăcute câteva zeci de secunde, după care Moira propuse:

— Cum vă sună asta: fiecare femeie decide ce se va face cu ovulele ei.

Cum nu se auzea nicio obiecţie, continuă:

— Ah, ca să fie clar ce zic: Dacă e vorba de vreo boală adevărată – ceva existent în cărţi, definit ca atare în literatura medicală –, o voi repara. Fără să fac deosebiri între afecţiunile fizice şi cele mintale. Indiferent de câte afecţiuni dintr-astea suferă fiecare dintre voi, am să le repar pe toate înainte de orice altceva. Totuşi...

Şi zâmbi, ridicând un deget arătător.

— Odată treaba terminată, fiecare dintre noi primeşte una la liber.

— Ce la liber? întrebă Tekla.

— O modificare – o îmbunătăţire – la alegere, aplicată la genomul ovulului fertilizat care va creşte şi va deveni copilul tău. Şi *numai* al tău. Nu poţi s-o impui nimănui altcuiva. Aşadar, Camila, dacă tu crezi că eliminarea agresiunii va îmbunătăţi specia umană, ei bine, atunci voi căuta în literatura ştiinţifică o metodă să-ţi atingi scopul pe tărâmul geneticii. Şi tot aşa pentru fiecare dintre voi şi pentru orice schimbări consideraţi voi că vor îmbunătăţi condiţia umană. Copilul vostru, alegerea voastră.

Chibzuiră toate, aruncându-şi câte o privire în răstimpuri, încercând fiecare să măsoare reacţiile celorlalte.

Ivy se uită la cronometrul de afară.

— Are cineva vreo întrebare? Ne-au mai rămas opt minute.

— Nu cred că ne trebuie opt minute, spuse Luisa.

Ivy privi pe rând în ochii lor, apoi se întoarse către fereastră şi făcu gestul cu degetele mari în sus.

Prin sticla ferestrei şi prin casca bombată a costumului spaţial se văzu cum Dinah îşi întoarce privirea către ele. Dădu din cap a încuviinţare.

Moira zâmbi şi ridică degetul mare. Dinah observă şi gestul ei.

Apoi Tekla. Apoi Luisa, Camila, Julia.

Toţi ochii erau aţintiţi asupra Aïdei. Se ferea să le întoarcă privirea. Era, în străfundul sufletului, foarte timidă.

— Mi-e indiferent, murmură ea.

— Trebuie să-ţi vadă votul, o îndemnă Ivy.

— Chiar aşa? Ce vrei să zici, c-aş putea să distrug de una singură toată specia umană dacă pur şi simplu nu ridic degetul mare în următoarele şapte minute?

Tekla scoase un briceag din buzunarul combinezonului şi desfăcu lama cu o plesnitură. Îl ţinu jos, în poală, prefăcându-se

că îşi curăţă o unghie cu el.

— Ori aşa, spuse ea, ori totalul populaţiei umane scade brusc de la opt la şapte şi avem decizie unanimă.

Zâmbind, Aïda întinse mâna, cu degetul mare în jos.

— Rostesc un blestem, spuse ea.

Luisa scăpă un oftat de exasperare.

— Nu e un blestem creat *de mine.* Nu e un blestem asupra copiilor *voştri.* Nu. N-am fost niciodată atât de rea pe cât m-aţi crezut toţi. E un blestem pe care *voi* l-aţi creat, făcând ceea ce vă pregătiţi să faceţi. Şi e un blestem asupra copiilor *mei.* Fiindcă eu ştiu. Eu văd cum are să fie. Eu sunt ticăloasa. Canibala. Cea care nu vrea să se împace cu ceilalţi. Copiii mei, indiferent ce decizie aş lua, vor fi în vecii vecilor diferiţi de copiii voştri. Fiindcă, nu încape îndoială, ce-aţi hotărât voi să faceţi e să creaţi rase noi. Şapte rase noi. Ele vor fi separate şi diferite pentru totdeauna, pe cât eşti tu de diferită, Moira, faţă de Ivy. Nu se vor contopi niciodată într-o singură specie umană, ca pe vremuri, fiindcă omenirea are alt drum. Peste nişte mii de ani, descendenţii voştri se vor uita la descendenţii mei şi vor zice: „Ah, uite, un copil al Aïdei, canibala, ticăloasa, blestemata”. Vor trece strada ca să se ferească de copiii mei; vor scuipa pământul. Asta-i ceea ce-aţi făcut când aţi luat decizia asta. Am să-mi modelez copilul – copiii, fiindcă o să am mulţi – să reziste sub povara blestemului. Să-i supravieţuiască. Şi să se impună.

Aïda îşi roti privirea în jur, uitându-se pe rând la fiecare dintre celelalte, cu ochii ei de un albastru intens, apoi se uită pe fereastră, fixându-şi privirea în ochii lui Dinah.

— Vă blestem, spuse ea.

Şi îşi roti încet mâna, îndreptând degetul mare în sus.

Dinah dezlipi încărcătura explozivă de pe fereastră. Habar n-avea ce spusese Aïda. Nici nu-i păsa în mod deosebit. Probabil ar fi fost obişnuitele replici histrionice ale Aïdei.

Pe ecranul cronometrului se vedeau câteva minute rămase. Ar fi putut să-l oprească pur şi simplu. Însă avea chef de o plimbare. Nu ştia ce se întâmplase în Banană, dar părea ceva neplăcut. Obosise să tot stea închisă cu oamenii aceia – chiar şi cu cei pe care îi iubea. Nu simţea că ar copleşi-o dorinţa de a se întoarce la ei.

Decuplă carabina şi se desprinse de torul care se învârtea alene. Inerţia o purtă către peretele crevasei. Învăţată de multă

vreme cu mişcarea în imponderabilitate, îşi calculă o tumbă lentă şi înfipse tălpile în perete ca să se oprească, apoi porni magneţii din ghete şi începu să escaladeze peretele crevasei. Gravitaţia slabă o făcea să înainteze în direcţii arbitrare. Mersul „vertical în sus” pe o stâncă era puţin diferit de mersul „orizontal de-a lungul” fundului de canion.

Din boxele căştii de protecţie se auzi un sunet de atenţie, care o înştiinţa că se făcuse o conexiune audio.

Era Ivy.

— Ai plecat la plimbare?

— Îhî.

— Fii atentă, tocmai ne-am dat seama de un lucru.

— Aşa?

— Am votat toate – în afară de tine.

— Hmm, ai dreptate.

Dinah aruncă o privire la cronometru. Îi era tot mai greu să-l citească, fiindcă se apropia de terminator – linia ca un tăiş care delimita lumina de întuneric –, iar peretele luminos al canionului de deasupra ei se reflecta în ecran. Înclinându-l ca să obţină un unghi mai bun, văzu că era pe cale să depăşească marcajul de şaizeci de secunde.

— E-n regulă, mai am timp un minut să hotărăsc şi eu.

— Păi, vrei să ştii ce înţelegere am făcut noi?

— Am încredere în tine. Dar vreau, sigur.

— O să încercăm toate să facem copii care să semene perfect cu tine, Dinah.

— Foarte amuzant.

Dinah trecu peste terminator şi răsări soarele. Ridică mâna liberă şi îşi lăsă în jos vizorul solar al căştii.

— Moira lucrează acum la treaba asta.

— De-aia făcea Aïda aşa o dramă?

— Exact.

Treizeci şi cinci de secunde.

— Şi ce-aţi hotărât de fapt?

— Câte-o modificare genetică la liber pentru fiecare mămică.

— A, da? Şi tu ce-ai de gând? Vrei să faci nişte scorpii prea virtuoase deştepte-foc?

— Cum ai ghicit?

— Am intuit şi eu.

— Dar tu, Dinah?

Dinah percepea un început de agitaţie în vocea prietenei sale. Privi în jos, în crevasă, văzu leagănul omenirii sudat acolo iremediabil şi îşi închipui, un moment, că aruncă în el cu încărcătura explozivă, ca o zeiţă răzbunătoare lansând un fulger.

Se gândea la Markus. La copiii pe care ar fi trebuit să-i aibă cu el. Cum ar fi ieşit?

Era el cam nemernic în unele privinţe, dar ştia cum să-şi controleze latura aceasta.

Adevărul era – acum îşi dădea seama – că ceea ce o făcuse să bată cu palma în masă, să se ridice şi să iasă vijelios din Banană cu câteva minute în urmă nu avea nicio legătură cu Aïda. Da, Aïda era provocatoare. Dar mai mult o scosese din fire o insultă pe care o simţise treptat, care venise din partea Camilei şi începuse de la remarcile ei despre agresiune. Remarci pe care le vedea acum îndreptate nu atât către ea, Dinah, cât către Markus. Şi-ar fi dorit s-o înşface pe Camila de ceafă, s-o aşeze în faţa unui monitor şi s-o forţeze să privească la felul în care îşi petrecuse Markus ultimele minute din viaţă.

Markus era un erou. Vorbele Camilei îi lăsaseră lui Dinah impresia că voia să cureţe omenirea de eroi. Avusese grijă să se exprime în termeni lipsiţi de agresivitate. Dar astfel fusese agresivă într-un alt fel – un fel pasiv-agresiv pe care Dinah, la cum fusese crescută, nu putea să-l considere decât viclean. Şi care, până la urmă, era mai distructiv decât agresiunea făţişă.

— Dinah? insistă Ivy.

— O să dau naştere unei rase de eroi, spuse Dinah. Mai dă-o dracu’ pe Camila.

— O să fie... interesant... să împărţim un spaţiu restrâns cu o rasă de eroi timp de câteva sute de ani.

— Markus ştia cum se face. Era nemernic, dar se ţinea de un cod. Se cheamă cavalerism.

Azvârli încărcătura explozivă drept în sus.

— Ăsta a fost un vot pozitiv?

— Să fii convinsă, răspunse Dinah.

O urmări cu privirea cum se micşora pe fundalul stelelor. Luminile roşii ale ledului cronometrului sclipeau ca rubinele.

— Am votat în unanimitate, se auzi vocea lui Ivy.

Dinah înţelese că le anunţa pe celelalte femei din Banană.

„Pentru prima şi ultima oară”, îşi spuse Dinah.

Lumina roşie se micşorase până la dimensiunea unui vârf de ac. Ca planeta Marte, îşi spuse ea, dar mai clară şi mai strălucitoare. Apoi, pe tăcute, se transformă într-un glob de lumină galbenă, care se întunecă treptat pe măsură ce se extindea.

PARTEA A TREIA

• Habitatul inelar, circa A+5.000

Cinci mii de ani mai târziu

Kath Doi se trezi brusc din somn din cauza unor pete de lumină roz-portocalie care dansau pe pânza bine întinsă deasupra ei. Un instinct străvechi, dobândit în savanele Vechiului Pământ, le interpretă drept pericol: poate umbrele iuţi ale unor prădători care dădeau târcoale cortului. În cei cinci mii de ani de Ploaie Solidă, instinctul acela rămăsese în latenţă, nefolositor. Aici, pe suprafaţa Noului Pământ, care abia începea să susţină existenţa animalelor suficient de mari şi de inteligente pentru a deveni periculoase, îi tulbura din nou somnul. Umărul îi tresări, aşa cum tresare câteodată când eşti pe jumătate treaz şi nu prea ştii dacă te mişti cu adevărat sau doar visezi că te mişti. Se gândise să bage mâna sub pernă ca să-şi scoată arma. Dar, trezindu-se de-a binelea, îşi dădu seama că braţul nu i se mişcase de-adevăratelea după tresărirea aceea. Prin umplutura subţire de sub cap, simţea în continuare conturul dur al katapultei.

Deja era evident că lumina mişcătoare de pe cort nu avea nimic de-a face cu prădătorii de talie mare. Era prea punctiformă şi nestatornică. Nici măcar păsările nu se mişcau aşa. Licăritul şi răsucitul ei erau misterioase, dar nuanţa îi dădea de înţeles că nu era altceva decât prima lumină a zilei. Asta însemna că dormise puţin cam mult şi că risca să rateze adierile răsăritului care, sperase ea, aveau s-o poarte în înaltul cerului.

Ieşi împleticindu-se din micul cort, simţind în muşchii picioarelor lunga plimbare din ziua anterioară. Era surprinzător. Credea că era bine antrenată. Dar nici măcar în cel mai extins dintre habitatele spaţiale n-aveai pante prea lungi de coborât. Pe o planetă adevărată, puteai să pierzi altitudine zile în şir. Şi, după cum se dovedea, alergările acestea îndelungate la vale îţi omorau picioarele. Ieri ajunsese la aproape două mii de metri

mai jos, coborând de pe un şir de coline către un crater albastru plin cu apă, de treizeci de kilometri în diametru. Se oprise la câţiva kilometri de marginea lui, unde solul cobora către o fâşie de pajişte care o despărţea de mal. Era o pantă subtilă, dar genunchii tremurători ai lui Kath Doi o scoteau în evidenţă. O coborâse de mai bine de zece ori, măsurându-i înclinarea cu tălpile ei băşicate, simţind curenţii de aer pe buze, în păr şi în palme. Apoi se întorsese şi îşi târâse picioarele înapoi la deal, până la un punct de inflexiune care ar fi fost invizibil dacă soarele jos al serii nu l-ar fi atins în treacăt, proiectând pe sol muchia precis determinată a terminatorului.

Solul înclinat se netezea în partea suflată de vânt. Netezirea abia se simţise în adierea muribundă din seara trecută, dar ea ştiuse că avea să devină mai pronunţată dimineaţa, când răsărea soarele şi aerul fugea de căldura lui. Aşa că îşi lăsase raniţa jos şi ridicase tabără.

Vedea acum că sursa luminii punctiforme era soarele care sclipea în valurile lacului de jos, a cărui apă începea să se frământe în briza dimineţii, scoţând zgomote blânde, ca expiraţia unui amant adormit.

Se aplecă, trase katapulta de sub sacul cu rufe pe care îl folosise pe post de pernă, îi simţi zumzetul prin care îi recunoştea amprenta degetului. După un drum scurt şi o privire atentă în jur – fiindcă nu-şi dorea de fapt să facă uz de katapultă –, se lăsă pe vine şi urină în cel mai larg loc deschis pe care îl găsi în preajmă. Abia în ultimele decenii se maturizase ecosistemul local până în punctul în care TerReForm – angajatorul ei – să îl poată însămânţa cu prădători. Şi întotdeauna rezultatul era la voia întâmplării. În ecosistemele mature ale Vechiului Pământ, prădătorii şi prada evoluaseră, conform cronicilor, până la un anumit gen de echilibru. În cazul celor refăcute de pe Noul Pământ, nu ştiai niciodată. Nu puteai să presupui că toţi prădătorii din zonă făceau rost de mâncare suficientă; şi chiar dacă era aşa, poate vedeau în Kath Doi o tentantă variaţie în meniu.

Kath Doi era de la Inspecţie. Dacă asta însemna că făcea sau nu făcea parte din armată era un subiect de o complexitate aproape teologică. Dar, indiferent dacă îi considerai pe cei de la Inspecţie ca fiind o grupare pur ştiinţifică având legături ad-hoc cu armata – pur şi simplu pentru facilităţi logistice şi pentru

conştientizare situaţională – sau îi priveai ca pe o unitate de cercetaşi de elită care lucra mână în mănuşă cu Mâncătorii de Şerpi, misiunea lor declarată era să observe şi să dea raportul despre creşterea ecosistemului de pe Noul Pământ. Nu să ucidă animalele pe care rasele umane se zbătuseră atâta să le inventeze şi să le importe. În decursul celor două săptămâni cât durase tura ei de lucru la sol, se obişnuise cu katapulta şi încetase să i se mai pară remarcabil faptul că avea o armă la purtător. Dar conştientizarea faptului că astăzi era ziua întoarcerii acasă o făcea să privească toate acestea prin ochii orăşenilor sofisticaţi printre care urma să se amestece peste doar o zi: locuitori ai habitatului inelar care n-ar crede nici în ruptul capului că, nu cu mult timp în urmă, Kath Doi se afla într-un loc în care nu puteai să faci pipi fără să te uiţi bine în jur şi nu te aventurai în loc deschis fără o armă la îndemână.

În cele câteva minute de când se trezise din somn, lumina scânteietoare căpătase o nuanţă mai caldă, între aur şi alamă. Întregul peisaj era o combinaţie de fenomene imprevizibile şi de o complexitate excepţională: vălurelele de pe lac, formele pe care le căpătaseră ramurile copacilor în suta de ani de când solul acesta fusese însămânţat cu capsule azvârlite din spaţiu, rostogolindu-se ca zarurile pe harababura de rămăşiţe provenite de la miriada de impacturi cu bolizi din timpul Ploii Solide, găsindu-şi poziţii avantajoase în crăpături gata pregătite de microbi mâncători de piatră. Crengile şi frunzele răspundeau palelor de vânt, care erau ele însele aleatorii şi turbulente într-un fel care depăşea toate calculele umane. Se gândi la felul cum evoluase creierul omenesc – şi de fapt al oricăror animale mari – pentru a trăi în medii ca acestea şi pentru a fi alimentat de o asemenea complexitate de stimuli. Timp de cinci mii de ani, rasele umane trăiseră în absenţa unui asemenea gen de stimuli. Încercaseră simularea lor cu ajutorul computerelor. Îşi construiseră habitate mari cât să poată conţine lacuri şi păduri. Dar natura simulată nu era natură. Se întrebă dacă nu cumva creierele oamenilor se schimbaseră în tot acest timp şi dacă erau acum pregătite pentru ceea ce puseseră în mişcare pe Noul Pământ.

Iar apoi, pentru că era o moirană, se întrebă dacă toate acestea aveau legătură cu faptul că dormise prea mult. Misiunile ei anterioare în cadrul Inspecţiei fuseseră inserţii rapide, cu

durata de doar câteva zile. Şi de obicei era trimisă în biomuri mai puţin dezvoltate: la periferia zonei în care se desfăşura TerReForm, unde însămânţarea solului avusese loc mai recent şi exista mai puţină complexitate care să incite ochiul, nasul şi urechea. Misiunea aceasta însă durase suficient cât să simtă că ea însăşi se schimbase.

Eva Moira fusese o fiică a Londrei, fascinată de natură, dar atrasă de oraş. Aşadar, Kath Doi privi către luminile puternice ale marelui oraş. Aici, pe scoarţa planetei, gestul ei presupunea să ridice ochii spre cer.

Cu o zi în urmă era înnorat, iar aerul abia dacă se mişca. Poate că i-ar fi fost foarte greu să găsească şi să organizeze energia de care avea nevoie ca să se întoarcă acasă. Dar lucrurile se schimbaseră peste noapte. Aerul se mişca. Deocamdată nu atât de puternic cât să-l simtă pe faţă, totuşi destul ca să înfioare frunzele de la vârfurile copacilor şi să legene vârfurile grele ale ierbii înalte. Mai sus, probabil că sufla mai puternic, fiindcă straturile de nori adunaţi cu o zi în urmă erau acum zdrenţuite, numai smocuri şi fâşii, de un gri-purpuriu la bază şi roz-portocaliu în părţile dinspre est. Cerul care se vedea printre ele era însă perfect limpede şi încă destul de întunecat ca să poată zări strălucind câteva stele şi planete. Iar către sud – întrucât se afla în emisfera nordică – un inel de puncte scânteietoare ordonate, ţâşnind de sub orizontul estic, arcuindu-se pe toată bolta cerească şi plonjând în umbra planetei, departe, către vest. Din locul în care se afla vedea aproape jumătate dintre cele aproximativ zece mii de habitate din inel. Departe către est, chiar deasupra orizontului, se vedea un punct luminos deosebit de mare, ca o închizătoare pe un colier. Aceea era colosala structură a Ochiului, la acel moment staţionată deasupra Atlanticului.

Era timpul să se ducă acolo.

Îşi înălţase micul adăpost pe un dreptunghi neted de iarbă moale, la o oarecare distanţă de creasta dealului care urma să devieze în sus vântul ce se pregătea să sufle. Strânse tabăra, îşi săltă sacul pe umăr pentru ultima dată şi îl cără pe distanţa scurtă până la porţiunea netedă care întrerupea panta şi pe care o observase în ziua anterioară. Desfăcând catarama de la centură, îi dădu drumul să cadă pe pământ.

Pentru desfăşurarea aripilor dezumflate şi a structurii de la

coadă nu trebui decât să le dea câte un brânci bun. Între ele fuseseră îndesate nişte boccele mai mici: o pompă de picior şi o sferă dură, ceva mai mare decât capul lui Kath Doi.

Petrecu următoarele minute călcând pompa. Cutele dispăreau treptat de pe materialul care se întindea şi începea să arate a planor.

De cealaltă parte, soarele depăşise buza craterului. Vârfurile aripilor începeau să adune energie solară şi s-o transfere către pompe de aer încorporate care aveau să presurizeze aripile şi tuburile cozii peste ceea ce se putea obţine prin forţa muşchilor.

Se îmbrăcă. Procedura începea prin a se dezbrăca în pielea goală şi a îngheţa de frig. Se bucura că muncise din greu la pompă.

Sfera dură era o bulă de sticlă cu o deschidere în partea de jos cât să treacă prin ea capul lui Kath Doi. Deocamdată însă era umplută cu un sul de material gri. Îl scoase afară şi îi dădu brânci pe pământ. Era cât ea de lung. În interiorul sulului fusese înfăşurată o pâlnie semirigidă, cu nişte cureluşe atârnându-i de margine. În pâlnie erau îndesate două pachete. Unul dintre ele era minuscul, doar o pastilă care avea să-i oprească activitatea intestinelor timp de o zi. O înghiţi. Celălalt era o pungă cu gel grea şi chinuitor de rece. Kath Doi muşcă un colţ şi se mozoli cu gel peste tot, tresărind la atingerea îngheţată. Era un emolient despre care umbla vorba că avea o compoziţie foarte complicată. Avea o denumire oficială, dar toată lumea îi spunea Vaselina Cosmică. Substanţa aceea n-avea să fie vândută vreodată ca produs cosmetic; îi rămăsese grea pe piele şi practic o simţea cum îi înfundă porii.

Dispozitivul compus din pâlnie şi curele era pentru colectarea urinei. Păşi în el, şi-l trase peste muntele pubian şi prinse bine curelele peste zona crestei iliace. Un tub scurt îi atârna gâdilând-o pe interiorul coapsei.

Apoi ridică obiectul din material gri. Era un costum întreg mulat, cu o singură deschizătură, cea de la gât. O reţea de naţi aproape microscopici – roboti simpli, cu trei picioare, care nu ştiau să facă altceva decât să se ţină de mâini cu cei din jur. Ar fi fost imposibil de îmbrăcat dacă n-ar fi fost faptul că naţii, comunicând între ei într-un limbaj simplu, puteau să întindă sau să strângă legăturile dintre ei după un program comun. Îşi băgă mâinile în gaura de la gât şi trase în sensuri diferite.

Recunoscând gestul, naţii se relaxară, iar deschizătura se lărgi până reuşi să-şi introducă un picior, apoi pe celălalt. Mişcările necesitau un bun echilibru, ceea ce Kath Doi era norocoasă să aibă. Stătea în picioare pe un prosop pe care îl întinsese pe jos. Eroarea clasică era să-ţi pierzi echilibrul şi să te sprijini cu un picior în ţărână, sau chiar să cazi şi să te pomeneşti plin de pământ, pietricele şi crenguţe lipite de Vaselina Cosmică. Dar Kath Doi îşi băgă ambele picioare în costum fără incidente. Descoperirea orificiilor pentru picioare şi apoi a celor pentru fiecare deget în parte se dovedi, ca de obicei, o comedie burlescă. Odată ce îşi trase costumul peste fese, putu să se aşeze şi să se ocupe de câte un deget pe rând. Apoi băgă mâna în cracul încă lăbărţat şi conectă tubul de urină la un ştuţ de pe interiorul coapsei drepte. Recunoscând că se făcuse conexiunea, ţesătura se strânse, mai să-i prindă mâna înăuntru. Strânsoarea înaintă în sus ca un val dinspre degetele de la picioare către pulpe şi fese, oprindu-se când dădu de talie. Kath Doi îşi săltă jumătatea de sus a costumului peste umeri şi îşi potrivi degetele în mănuşile de la capătul mânecilor. Percepându-i intenţiile, costumul se strânse treptat după mişcările ei, cu excepţia porţiunii de la gât.

Din orificiul căştii de protecţie desprinse un guler rigid, cu o balama pe o parte şi un zăvor pe cealaltă. Şi-l fixă în jurul gâtului, apoi trase în sus peste el materialul lejer al costumului şi îl ţinu până se strânse, formând o conexiune solidă cu gulerul.

De la gât în jos până la degetele de la picioare, era acum complet îmbrăcată în materialul cenuşiu, atât de bine întins pe ea, încât îşi putea vedea tendoanele pe dosul palmelor, sfârcurile reacţionând la răcoarea zorilor şi micuţele văi din locurile în care unghiile ieşeau la iveală de sub carne.

Ezită să-şi lase casca pe faţă. Multă vreme de atunci încolo nu va mai avea altă ocazie de a respira aer proaspăt de pe Noul Pământ. Savantul din ea era în conflict cu un strat mai adânc, comun tuturor raselor umane, care dorea să vadă frumuseţe şi scop în „natură”. Ştia prea bine ce i-ar spune Doc – sau orice alt ivyn – dacă ar putea să-i citească gândurile. Apa din lacul pe care îl vezi mai jos există acolo fiindcă am aruncat noi cu miezuri de cometă în Pământul mort până a rămas umed. Aerul pe care îl respiri a fost confecţionat de organisme pe care le-am produs noi prin inginerie genetică şi le-am pulverizat pe toată

suprafaţa planetei umede, pe urmă le-am omorât după ce şi-au îndeplinit misiunea. Iar mirosul pătrunzător care îţi place atât de mult vine de la o vegetaţie care timp de mulţi ani a existat doar sub forma unui şir de numere binare stocate într-o memorie flash atârnată de gâtul Evei tale.

Nimic din toate acestea nu schimba faptul că îi făcea plăcere. Dar briza se înteţea, făcând vehiculul să tresalte şi să se agite. Era configurat pentru portanţă minimă şi puţin probabil s-o ia din loc, dar o pală de vânt impetuoasă ar fi putut să-l ducă de acolo.

Tresărind când percepu o mişcare subită, Kath Doi întinse mâna şi lovi suprafaţa superioară a aripii drepte, cam la un braţ distanţă de vârf.

Îşi simţi propria-i atingere. O bucată de piele de pe dosul antebraţului drept, cam la un deget distanţă de încheietură, se înfioră când materialul costumului se contractă peste ea: o configuraţie de pliuri nu mai mare decât amprenta unui deget. Dar având forma inconfundabilă a unui mâini miniaturale – mâna Moirei. Pielea ei şi învelitoarea planorului se uniseră într-un sistem senzorial comun, mijlocit de materialul inteligent al costumului.

Niciodată nu se plictisea de el. Îşi mişcă palma către vârful aripii şi urmări cu un zâmbet abia schiţat cum perturbarea în formă de mână din costumul ei se mişca şi ea în direcţia încheieturii. Ridică palma de pe aripă şi încreţitura dispăru.

Îşi trase casca pe cap şi o potrivi în guler. În afara unei benzi capitonate în zona frunţii, care să-i sprijine greutatea capului, şi de o serie de difuzoare miniaturale răspândite ici şi colo, casca era doar un balon transparent, din fericire neaglomerat cu display-uri de date şi alte poveri.

În fuzelajul care unea aripile era un culcuş în care Kath Doi abia încăpea înghesuită. Încălecă botul aparatului, ridică un genunchi şi îl aşeză într-un jgheab capitonat şi izolat care trebuia să-l sprijine împreună cu gamba. Procedă la fel şi cu celălalt picior. Acum stătea îngenuncheată în carlingă. Pe suportul pentru abdomen din faţa ei se afla o paraşută împăturită sub forma unui rucsac subţire. O ridică, şi-o aruncă pe spate şi strânse curelele în jurul taliei şi coapselor. Se aplecă în faţă, sprijinită în braţe, apoi făcu o flotare inversă, întinzându-se pe burtă.

După aceea făcu legăturile: între tubul de urină şi un sistem de drenaj, între apa de băut şi guler. Deocamdată nu avea nevoie de tuburi pentru intrarea şi ieşirea aerului atmosferic, dar preferă să le conecteze şi pe ele, împreună cu cablul de curent.

Apoi întinse mâna în spate până la glezne şi găsi urechea fermoarului. Habar n-avea de ce se numea aşa. Era un închizător liniar, compus din naţi lipsiţi de inteligenţă, specializaţi, care îi sigilară trupul în interiorul fuzelajului, culcuşit sub multe straturi de izolaţie încreţită. Când îl trase în sus, simţi acoperişul flexibil al planorului strângându-i-se peste fese şi unindu-se în sus pe şira spinării până se închise în jurul gulerului de la costum. Doar balonul care îi acoperea capul rămăsese expus. Devenise botul planorului.

Îşi duse braţele în lateral ca o pasăre care îşi întinde aripile, strecurându-le în tunelurile izolate şi sprijinindu-le confortabil pe suporturi umplute cu aer. Pe moment crezu că nişte pietricele ajunseseră cumva la bord şi îi rămăseseră prinse sub braţe. Apoi una dintre ele se mişcă puţin, iar ea îşi dădu seama că era tot activitatea costumului, care simţea presiunea unei pietre la exteriorul aripii şi o recrea în oglindă.

Izolaţia ajuta şi la amortizarea zgomotului, aşa că nu mai auzea mare lucru de afară.

Ceea ce nu însemna că nu mai pătrundea niciun sunet până la ea. Auzea vântul. Un cuvânt care nu reuşea să exprime peisajul fonic redat acum de reţeaua boxelor miniaturale. „Canida adulmecă pădurea” era o propoziţie complet diferită de „Omul mirosi pădurea” nu pentru că erau cuvinte cu semnificaţii diferite, ci pentru că aparatul olfactiv al canidelor era infinit superior celui al oamenilor. Făcând o analogie oarecum similară, portretul sonor tridimensional al vântului, generat în timp real de sistemele de la bordul planorului şi transmis de boxele căştii de protecţie, era tot atât de îndepărtat de ceea ce putea ea să perceapă cu auzul nativ pe cât era adulmecatul canidei faţă de mirositul omului. Asta pentru că vehiculul avea lidare îndreptate în toate direcţiile, sondând aerul pe o rază de câteva sute de metri şi observându-i miriadele de curenţi, vânturi de forfecare şi vârtejuri. Era imposibil să transmiţi toată acea informaţie pe calea sunetului, dar ceea ce răzbătea era mai mult decât suficient ca s-o orienteze pe Kath Doi încotro voia să meargă: şi

anume, acolo unde se afla energia. Iar în momentul acela, simfonia de tonuri, şuierături, pârâituri şi foşnete îi spunea că intuiţia pe care o avusese cu o seară în urmă fusese mai mult sau mai puţin corectă. Vântul urca panta dinspre lac aproape ca o cortină uniformă, dar când se mula peste creasta dealului, curenţii de sus, de pe margine, trebuiau să dea zor ca să ţină pasul cu stratul de aer de la sol. Între vântul din înalt şi cel de la sol exista o gradaţie a vitezei. Kath Doi se putea folosi de ea.

Şi ochii îi erau ocupaţi, urmăreau o pereche de păsări care zburau paralel cu versantul, scăldându-se şi ieşind întruna din foarfeca vântului, sorbind energie. Departe deasupra lor, norii îi spuneau o poveste despre condiţiile pe care avea să le înfrunte în câteva minute, dar asta n-o preocupa deocamdată.

Se stârni o rafală de vânt. Spori senzaţia de presiune sub braţe şi în acelaşi timp simţi aeronava înălţându-se cu totul. Îşi mişcă picioarele şi mâinile într-un fel pe care costumul îl recunoscu şi îl transmise către suprafeţele de control ale planorului. Într-o clipită, aeronava era configurată pentru portanţă. Înfigându-se dintr-odată în vântul care bătea la deal, aparatul ţâşni în aer; simţi cum dispar nodurile de presiune când solul pierdu contactul cu aripile. Apoi unica senzaţie de pe pielea braţelor rămase cea produsă de aripile care descifrau curenţii de aer prelinşi peste ele. Se înălţă destul cât să obţină o marjă de eroare, apoi aplecă botul şi plană în josul dealului, renunţând la altitudine în schimbul vitezei. Jocul pe care urma să-l joace tot restul zilei urmărea acumularea unei rezerve de energie furate din atmosferă. În cele din urmă avea s-o dea la schimb pe altitudine, ridicându-se în cercuri concentrice către un loc în care se sfârşea atmosfera.

Mai către malul lacului, pajiştea lăsa locul copacilor. Era una dintre cele mai mature păduri de pe Noul Pământ. Fusese sădită la doar câţiva ani după Primul Tratat, cam cu o sută de ani în urmă. Ridică botul navei, trecu razant peste ramurile cele mai înalte şi coborî din nou, până ajunse să planeze deasupra apei albastre a lacului: miezul topit al unei comete, în care viaţa fusese răsădită şi răsărea întruna sub formă de alge şi peşti. Printr-o comandă vocală, făcu planorul să dea drumul unui tub, nu mai gros decât degetul ei, în apa pe care o survola de la doar câţiva metri înălţime. La prima traversare pe deasupra lacului, Kath Doi adună douăzeci de kilograme de apă, care produseră o

oarecare încetinire a planorului. De cealaltă parte descoperi un curent ascendent şi pluti pe el în sus câteva sute de metri, după care se întoarse şi plonjă pentru o nouă traversare, mai rapidă, şi pentru încă o sorbitură lungă din apa lacului. Această parte a călătoriei era cea mai delicată, aşa că era bine că începea cu ea, cât mai avea forţe proaspete. Un planor cu o greutate îndeajuns de mică încât să-l poată căra în spinare era, tot din aceeaşi cauză, prea uşor ca să înmagazineze foarte multă energie cinetică. Lipsa lui de impuls limita manevrele pe care le putea efectua Kath Doi în partea superioară a atmosferei; mici spasme în curgerea curenţilor de aer l-ar arunca de colo colo ca pe o pană. Era nevoie să se îngreuneze considerabil. Iar pentru asta trebuia să absoarbă apă din lac, ceea ce făcea acum. Dar totul se petrecea la altitudine şi la viteză joasă, condiţii în care marja de eroare era foarte redusă. Primele traversări, când planorul nu cântărea mai nimic, erau cele mai dificile. Aşa că, fără grabă, îşi căută de fiecare dată când ajungea la mal curenţi ascendenţi potriviţi, cărora să le recolteze energia. După o oră de muncă însă, plonja ca un bombardier peste apa craterului, controlându-şi perfect manevrele, ducând cu ea sute de kilograme de balast în burtă şi în aripi. Deja învăţase unde anume să vâneze curenţii ascendenţi, care, pe măsură ce se scurgeau orele dimineţii, creşteau cu vigoare sporită din pajiştile largi care acopereau marginile marelui crater.

La ultima traversare, chiar pe când se pregătea să se înalţe şi să treacă razant peste vârfurile copacilor crescuţi pe ţărmul care dădea năvală către ea, văzu omul.

Omul nu se expunea în loc deschis, pe ţărm, ci se afla printre copacii din primul şir şi părea că o urmăreşte cu privirea. Era îmbrăcat – sau îmbrăcată, distanţa până acolo era prea mare ca să-i poată desluşi sexul – în haine care se confundau cu mediul înconjurător. Nu combinezonul viu colorat al Inspecţiei. Dar nu arăta nici a uniformă militară. Poate simţind că fusese depistat, omul se retrase imediat în pădurea tânără. În acelaşi moment, Kath Doi se văzu forţată să ridice botul aeroplanului ca să nu se izbească de copaci. Atât de mare îi fusese surpriza, încât aproape că ratase ridicarea, şi simţi câteva ramuri subţiri biciuind burta fuzelajului în timp ce lăsa definitiv în urmă lacul craterului.

Drept în faţă se deschidea o pajişte largă, arcuită către soare,

despre care ştia că este o excelentă sursă de energie. Apropiindu-se ca să le permită lidarelor să citească aerul şi ochilor ei să depisteze mişcările păsărilor, se înclină să pătrundă în curentul ascendent. Începu prin a face o estimare brută a ceea ce auzea, dar imediat ce pătrunse şi simţi granulaţia fină produsă de şuvoaiele de aer în braţe şi în vârfurile degetelor, se folosi de ele la fel ca păsările.

După un urcuş de o jumătate de oră, lacul rămăsese mult în urmă, ca un disc albastru, iar sub ochii ei se întindea ţinutul dinspre sud-est, împestriţat cu nori ca nişte pălării de ciuperci, care semnalau cât se poate de limpede ceea ce căuta ea. Renunţând la altitudine în favoarea distanţei, plană aproape în linie dreaptă până când reuşi să prindă curenţii ascendenţi şi să-şi reîncarce rezerva de energie. Ochise un lanţ muntos care se înălţa la câteva sute de kilometri depărtare, pe ţărmul estic al Oceanului Pacific. Deasupra lor, norii erau aranjaţi în falduri lungi, paralele cu crestele muntoase.

Fotocelulele din aripi înmagazinaseră între timp destulă energie ca să poată trimite o rafală de date în spaţiu. Pachetele de biţi care se întoarseră la ea câteva secunde mai târziu o lămuriră când şi unde se putea aştepta la hangare de-a lungul rutei calculate. Era prea devreme ca să se hotărască la un plan anume, dar îi era de folos să obţină o imagine generală. Şi era un obicei sănătos să anunţe oamenii unde se afla şi când să se aştepte la sosirea ei.

După toate aparenţele, în zona aceea mai operau alţi douăzeci de inspectori. Numărul i se păru uluitor de mare şi îl mai verifică o dată. Cât aştepta confirmarea, cercetă cerul de jur-împrejur şi depistă doi dintre ei.

După un moment de gândire, îi trimise un mesaj vocal lui Doc. „Vreau să stau de vorbă cu tine când mă întorc. Nu e urgent. Dar e important”.

Apoi îşi scoase din minte detaliile acestea care îi distrăgeau atenţia şi se ocupă de problema din acel moment, adică trecerea printr-un şir de curenţi ascendenţi suficient de lung ca s-o ducă până în unda de adăpost[37] care o aştepta pe traseu. Odată ce stoca în planorul ei suficientă energie – cea mai mare

[37] Sau unda Lee: o formă de propagare a energiei pe verticală, care apare în dreptul crestelor unor lanţuri muntoase foarte late, atunci când vântul bate perpendicular pe ele.

parte sub formă de altitudine –, partea care consta din călătoria pe curenţi ascendenţi devenea aproape automată, iar ea putea să moţăie din când în când timp de douăzeci de minute.

Adevărul era că orice aspect al acestui zbor putea să fie foarte bine gestionat de un robot. Planoarele robotice zburau la momentul acela peste tot Noul Pământ. Dar ea nu avea încredere să-şi diminueze puterile încredinţând din ele unor maşinării, aşa că prefera să piloteze ea planorul cel puţin o parte din timp. Algoritmii funcţionau, însă n-aveau cum să se îmbunătăţească dacă nu-i cultivau oamenii; iar ca să faci asta trebuia să zbori.

O accelerare bruscă o trezi din aţipeala de la începutul după-amiezii, iar când privi în jos văzu vârfurile acoperite cu zăpadă ale munţilor la o mie de metri sub ea. Găsise unda de adăpost, o sursă de putere atmosferică susţinută, care făcea să pălească prin comparaţie orice se putea obţine dintr-un curent termal obişnuit. Era o creastă de aer ascendent orientată de la nord la sud. Dacă se întorcea spre nord din locul acela, probabil putea să plutească pe el tocmai până la vortexul polar, pe care să urce apoi până la marginea atmosferei. Dar ea avea de mers mai departe decât ar fi putut-o duce aripile, aşa că se înclină spre sud şi îndreptă planorul astfel încât să alunece lateral de-a lungul undei, culegând din ea energie cât să câştige altitudine în timp ce se năpustea către sud cu trei sute de kilometri pe oră. Era ca o gâză călărind un uragan.

Noduri apărute în tapiseria sonoră o avertizau despre alte obiecte solide deasupra şi dedesubt, la stânga şi la dreapta. Reuşea să le depisteze vizual când apusul de soare le lumina fuzelajele şi vârfurile aripilor pe fundalul de un violet-închis al cerului.

Şi mai sus – insondabil de sus deasupra lor, şi totuşi doar pe o orbită „joasă” în jurul Pământului – se aflau structuri de mari dimensiuni, care se mişcau încet, ca minutarele unor ceasuri grandioase. Constelaţii lineare având în capete lumini mai proeminente, mai strălucitoare. Una dintre ele traversa bolta cerească direct către sud, iar ea ştiu că era deja prea târziu s-o mai prindă din urmă. Dar uitându-se către vest zări alta apropiindu-se, ca un picior uriaş făcând un pas mare pe cer, cu talpa coborând, încă nepusă jos. Nici măcar nu avea nevoie să-i verifice parametrii ca să ştie că era hangarul la care trebuia să

ajungă. Făcu totuşi calculele, în parte ca să îşi confirme presupunerea, în parte ca o favoare făcută altei aeronave din spaţiul acesta aglomerat care poate că se îndrepta către aceeaşi destinaţie.

Se întunecă până să ajungă acolo. Hangarul – termen din aviaţia Vechiului Pământ – era o capsulă mare şi goală, atârnată la capătul unui cablu care, la acel moment, se întindea până departe în spaţiu. La celălalt capăt, la mii de kilometri deasupra, se afla un alt hangar, identic, care servea drept contragreutate. Cele două hangare formau o bola, rotindu-se unul faţă de celălalt ca să ţină cablul bine întins între ele. Bola orbita Pământul ca orice alt satelit, deosebirea constând din faptul că altitudinea orbitei sale şi lungimea cablului fuseseră ajustate în aşa fel, încât la fiecare rotaţie – sau, după cum părea din unghiul de vedere al lui Kath Doi, la fiecare pas întins peste bolta cerească – hangarul de la capătul inferior oscila în jos, până în zona din extremitatea superioară a atmosferei, şi părea să plutească aproape nemişcat timp de un minut. Întrucâtva asemănător cu felul în care piciorul alergătorului rămâne un moment lipit de sol, imobil, la fiecare pas, chiar dacă alergarea este rapidă şi constantă. În orice caz, ajungea suficient de jos şi se deplasa cu destulă încetineală pentru ca un aeroplan înaintând cu viteză foarte mare şi mult înălţat în atmosferă prin energia undei de adăpost să-l poată prinde din urmă şi să i se alăture.

Ochii şi urechile o anunţau pe Kath Doi despre alte vehicule care convergeau către aceeaşi ţintă. Cu câteva minute înainte de întâlnire, deveni obligatoriu să predea controlul manual al aparatului către o versiune a străvechiului program Parambulator, care să dirijeze partea finală a apropierii. Kath Doi ar fi putut să execute o aterizare perfectă fără niciun ajutor, cu condiţia să fi fost singură. Dar coordonarea apropierii sale cu cea a altor vehicule era genul de activitate care era de preferat să rămână în seama unui algoritm vechi de cinci mii de ani.

La momentul când cedă controlul, hangarul încă mai părea a fi la o distanţă imposibil de acoperit, dar în cursul următoarelor minute ajunse să se profileze pe cer ca un meteorit într-o filmare cu încetinitorul, împodobit cu lumini roşii de poziţie. Avea forma unei mingi de rugby, cu proră şi pupă aerodinamice şi cu aripioare scurte şi late care creau tracţiune în aerul

rarefiat, reglându-şi unghiul de atac ca să stabilizeze zborul. Kath Doi şi cealaltă aeronavă se apropiau de hangar din spate, ajungându-l rapid din urmă când încetini aproape până la oprire.

Capătul posterior al hangarului era reprezentat în cea mai mare parte dintr-o intrare rotundă de mari dimensiuni, care se deschidea acum ca o diafragmă de obiectiv, dezvăluind o punte spaţioasă, puternic luminată, ca un portal magic suspendat în cer. Kath Doi vedea drept în faţă luminile altor vehicule care se strecurau în rând înaintea ei.

Orificiul luminos al hangarului crescu enorm, ca un soare rece care cădea din cer. Unul câte unul, vehiculele se adăpostiră în interiorul său, oprindu-se după ricoşeuri şi alunecări pe punte. Din depărtare, puntea părea dreaptă. În realitate, era uşor înclinată în sus, pentru ca aeronava să urce o pantă lină când ateriza înăuntru. Era de folos pentru eliminarea excesului de viteză. Planorul ei ricoşă de două ori înainte ca rampa să-i preia greutatea. Apoi gravitaţia – reală şi simulată – o izbi în spinare ca o mână grea, şi simţi cum i se năpusteşte sângele în cap când planorul încetini brusc.

Percepţia vizuală era că se oprise din mişcare. În realitate, se afla în interiorul unui obiect rotitor: o extremitate a unei bola cu lungimea de patru mii de kilometri. Chiar dacă rotaţia sa, văzută de la distanţă, păruse greoaie, bola în ansamblul ei se învârtea suficient de rapid ca să producă 2 g de gravitaţie simulată. Se adăuga şi acel g de gravitaţie reală pe care îl simţea din partea Noului Pământ şi în total se producea o forţă uriaşă care o apăsa pe Kath Doi în sacii umpluţi cu apă pe post de balast care alcătuiau burta aeroplanului.

Un crator de mărimea unui om, netulburat de greutatea apăsătoare, îi târî planorul într-o parte, făcând loc pentru alte aparate care veneau la aterizare în spatele lui. În total, hangarul adună la acea trecere opt aeronave. În afară de cea a lui Kath Doi, mai erau alte două pilotate de fiinţe omeneşti. Fiecare avea alt design; ambele erau motorizate. Celelalte cinci erau planoare robotice, semănând cu al lui Kath Doi, dar cu structură solidă, nu gonflabilă. Imediat ce ajunse la adăpost şi ultimul dintre ele, diafragma se strânse şi intrarea se închise în urma lor. Odată pasul completat, hangarul pendula deja înapoi, câştigând altitudine cu „călcâiul” înainte, înălţându-se din nou în spaţiu.

Volumul intern era prea mare pentru a fi presurizat. Infima

cantitate de aer pe care o culesese când se cufundase în atmosferă se scurgea afară cu iuţeală. Carevasăzică, acum Kath Doi se afla practic în spaţiul cosmic. Ştiind asta, materialul costumului se contractase, lipindu-i-se de piele pentru a crea contrapresiunea pe care n-o mai furniza atmosfera. Era poros, aşa că, în realitate, singurul lucru dintre pielea ei şi vid era Vaselina Cosmică. Efectul combinat al ei şi al plasei de naţi îi păcălea pielea şi muşchii să creadă că se aflau sub o pătură groasă de aer – aşa cum erau meniţi oamenii să trăiască. Singura parte a costumului care beneficia de presurizare precum costumele spaţiale de altă dată era casca de protecţie.

Deasupra părţii din mijloc a punţii de aterizare din hangar se bălăbăneau patru viflere de diferite mărimi şi modele – cele mai recente variante ale unui tip de vehicul care exista de dinaintea Ploii Solide. În timpul recentei serii de aterizări, fuseseră ridicate şi ţinute deoparte. Imediat ce se închise poarta hangarului, unul dintre ele – un model de dimensiuni medii, pentru patru pasageri – fu coborât pe rampă cu ajutorul unor scripeţi. Se opri la vreo zece metri distanţă. În mod absurd pentru un vehicul spaţial, părea să aibă roţi. De fapt se sprijinea pe o sanie joasă cu roţi, proiectată să ruleze în sus şi în jos pe rampă.

După luminile verzi aprinse lângă sasul viflerului, deduse că totul era în regulă de cealaltă parte. Kath Doi avea la dispoziţie în jur de zece minute ca să ajungă acolo. Era timp suficient, cu condiţia să nu leşine. Dădu o comandă care făcu să se dezumfle corpul planorului. Mai degrabă simţi decât auzi aerul ieşind şi apa drenându-se. Partea superioară, moale, a fuzelajului i se despică pe umeri, spate, fund şi coapse. Între timp, îşi contorsionă braţele ca să le scoată din mânecile etanşe în care stătuseră întinse ca o pereche de aripi. Era un bun exerciţiu fizic, dat fiind că îi cântăreau de trei ori mai mult decât în mod normal.

Când termină, planorul nu mai era decât o cruce dintr-o ţesătură zbârcită, întinsă pe punte. Kath Doi se deconectă de la filtrele de aer şi de la sistemul de colectare a urinei, apoi decuplă de la guler cablurile de curent şi de date. Îşi strânse braţele sub ea şi începu să se târască pe burtă către vifler, trăgându-şi înainte pe plăcile care alcătuiau puntea când un genunchi, când pe celălalt, ca o şopârlă. Un ofid voluminos se descolăci şi porni să ţină pasul cu ea, urmărindu-i semnalele

vitale, gata să-i ofere aer suplimentar sau alte forme de ajutor în caz de nevoie. Dar Kath Doi înainta mulţumitor. Probabil s-ar fi putut târî sprijinindu-se în palme şi genunchi, cum făcea unul dintre ceilalţi piloţi umani, dar nu i se părea necesar.

Prinse cu coada ochiului ceva ciudat şi făcu efortul de a-şi răsuci puţin capul ca să verifice dacă era adevărat: cel de-al treilea pilot mergea în picioare. Se trudea să înainteze făcând paşi intenţionat mici, evaluându-şi cu grijă echilibrul şi încărcăturile cu care îşi solicita încheieturile, şi în acelaşi timp reuşea cumva să-şi păstreze suficient sânge în creier ca să rămână conştient.

Kath Doi n-ar fi reuşit în veci să se salte în picioare, darămite să mai şi meargă, sub apăsarea a 3 g. Lucru valabil pentru toată rasa ei. Omul acela era însă un teklan. Era evident după dimensiunile lui, ca şi după colorit şi după forma capului, vizibilă prin casca de protecţie. Alte indicii erau musculatura lui şi stilul costumului pe care îl purta – mai greu, parţial blindat, dotat cu bretele de susţinere diagonale, făcute să suporte diverse poveri. Tecile, tocurile şi bandulierele sale erau goale. Chiar şi fără toate acele indicii însă, i-ar fi ghicit rasa datorită faptului că alesese să străbată distanţa în picioare, când ar fi putut adopta varianta mai sigură şi mai lesnicioasă a târâtului.

Dacă n-ar fi existat legătura de rasă care îi unea pe moirani şi pe teklani, Kath Doi ar fi dat poate ochii peste cap şi ar fi mormăit ceva în doi peri. Teklanii n-aveau nevoie de sânge în creier ca să trudească mai departe conştiincioşi. Ceva în genul ăsta. Dar şi ea putea să fie la fel de bine ţinta unor astfel de stereotipuri. Teklanul îşi pilotase vehiculul până în hangar folosind forţa motoarelor. De ce *să nu* foloseşti motoare dacă aparţii unei civilizaţii care ştie să le construiască? Pe de altă parte, Kath Doi ajunsese la aceeaşi destinaţie într-un planor nemotorizat, folosindu-şi priceperea şi inteligenţa ca să extragă energie din atmosferă. În orice moment ar fi putut să delege însărcinarea pilotajului către un algoritm. Dar ea alesese să facă singură aproape totul. Într-un fel, era tot o fanfaronadă inutilă, ca şi ceea ce făcea pilotul teklan în acele clipe. Îşi testase şi îşi rafinase o gamă de abilităţi care pentru ea erau importante. Mutatis mutandis, şi teklanul făcea acelaşi lucru.

Kath Doi ajunse la sas mult înaintea timpului-limită. Podeaua lui era capitonată ca o favoare făcută celor care, ca şi ea,

experimentau contactul pe toate zonele osoase ale corpului. Se rostogoli greoi pe spate, lovindu-se uşor de pilotul care ajunsese acolo de-a buşilea, şi îşi conectă tubul de aer la un racord din peretele sasului. Aerul proaspăt îi inundă interiorul căştii. Intră şi teklanul, prăbuşindu-se pe o bancă. Trapa exterioară se închise şi se blocă. Presiunea aerului crescu şi reţeaua de naţi îşi reduse strânsoarea teribilă asupra trupului ei, lăsând senzaţia unui tricou de sport, pe măsură ce presiunea se apropia de standardul pentru habitate, de o atmosferă – un amestec firav de gaze similar cu ceea ce respiraseră oamenii de pe Vechiul Pământ în locuri precum Aspen, Colorado.

Trapa interioară se deschise. Târându-se de data aceasta pe palme şi genunchi, Kath Doi îi urmă pe ceilalţi în cabina principală, unde îi aşteptau patru fotolii de acceleraţie. Se urcară în trei dintre ele, îşi legară centurile şi se făcură comozi. Acum stăteau întinşi pe spate, cu picioarele ridicate. La un moment dat, sistemele costumelor lor reuşiseră să se conecteze la reţeaua de comunicaţii vocale a viflerului – Kath Doi îşi dădea seama pentru că îi auzea pe ceilalţi doi respirând la fel de greu ca ea. Dar nimeni nu spunea nimic. Vorbitul avea să devină mult mai lesnicios în câteva minute. Tipic pentru el, teklanul expiră controlat şi îşi ridică braţele musculoase de pe braţele fotoliului, prinse casca de protecţie şi şi-o scoase de pe cap. Şi-o sprijini pe abdomen şi îşi lăsă braţele să recadă, cu un zgomot înfundat, pe suporturi. Kath Doi surprinse cu coada ochiului o imagine vagă a pometţilor şi a părului de culoarea platinei, cum era de aşteptat, dar nu-i veni să întoarcă capul. Preferă să se uite la un ecran montat mai sus în faţa ei, concentrându-şi pe cât posibil privirea, în condiţiile în care globii oculari îi erau aplatizaţi în orbite de forţa gravitaţională.

Intraseră în hangar în zbor orizontal, călătorind cu o sută de kilometri la oră. Zece minute mai târziu, forţa centripetă care o obligase să se târască pe podea ca o şopârlă îi purta accelerat în sus şi înainte, pompând constant energie cinetică în ei şi în tot ce se afla în jurul lor, învârtindu-i până la imensele viteze tipice mai degrabă zborului spaţial. Comparativ cu sistemele baroce care suflau flăcări, folosite de strămoşii lor cu acelaşi scop, aici totul era simplu şi uşor. Bola era identică din punct de vedere mecanic cu praştia folosită de David ca să-l ucidă pe Goliat. Viflerul era piatra cuibărită în căuşul praştiei.

Bola făcuse cam un sfert din mişcarea de revoluţie, prin urmare se îndepărtau acum de Pământ perpendicular pe suprafaţa lui – îndreptându-se către inelul îndepărtat al habitatelor pe care ei şi celelalte trei miliarde de membri ai raselor umane îl numeau căminul lor.

Văzută într-o fereastră video pe ecranul de deasupra, intrarea din spate a hangarului se dilata, dezvăluind privirii un disc de cer negru. Un semnal sonor compus din pocnituri metalice îi înştiinţă că fuseseră dezactivate frânele saniei. Împinsă în josul rampei de forţa centripetă, sania acumulă viteză până la marginea punţii hangarului şi apoi se opri brusc, cu un pufnet al amortizoarelor de şoc. O zgâlţâitură, şi viflerul se eliberă de sanie. Din punctul de vedere al ocupanţilor săi, părea să cadă peste marginea punţii, în adâncul spaţiului. Pe drum se mai alese şi cu o rostogolire, anihilată de o scurtă aprindere a propulsoarelor.

Deveniră imponderabili. Kath Doi îşi scoase casca, dar mai rămase un minut cu capul sprijinit de tetiera fotoliului, aşteptând să i se adapteze urechea internă. Între timp, pipăia interiorul unui compartiment din braţul fotoliului în căutarea unui varp, folosit de obicei în locul ecranelor plate atunci când voiai să interacţionezi cu vreo aplicaţie. Era un cuvânt atât de vechi, încât cei mai mulţi oameni uitaseră că era acronimul unei denumiri precum Vedere Augmentată prin Retro Proiector. Stilurile variau, însă modelul de bază arăta ca o pereche de ochelari cu rame foarte groase. În ramele acelea erau montate camere care vedeau mişcările mâinilor lui Kath Doi, un microfon care îi capta vocea şi alte camere, care îi urmăreau privirea. Vederea periferică percepu nişte plăsmuiri strălucitoare când îşi puse ramele; reuşi să activeze una dintre ele ca să lanseze Parambulatorul. Obţinu astfel o reprezentare schematică a situaţiei viflerului în univers: în centru, un disc albastru reprezentând Noul Pământ, sub o peliculă de atmosferă gri. La mare depărtare de el, traseul orbital descris de centrul bolei, cu traiectoriile gemene ale celor două hangare încolăcindu-se în jurul său. Era ceea ce lăsaseră în urmă. Un punct verde pâlpâitor arăta localizarea lor curentă pe noua orbită, o elipsă aproape circulară, al cărei apogeu coincidea cu cercul habitatelor care atârnau deasupra planetei la altitudine geostaţionară. În următoarele douăsprezece ore aveau să urce

constant până la înălţimea aceea, apoi, legaţi în fotoliile lor, aveau să folosească alte metode de modificare a delta-V-ului care să-i sincronizeze cu habitatul la care decideau să ajungă.

Reprezentată „de sus” (de la mare înălţime deasupra Polului Nord, privind „în jos” la întregul sistem), lumea în care locuiau practic toate cele trei miliarde de fiinţe omeneşti era un inel de grosimea firului de păr, cu diametrul de vreo optzeci şi patru de mii de kilometri – aproximativ de şapte ori diametrul planetei în alb şi albastru din centrul său. Obiectele care alcătuiau inelul, deşi le păreau mari oamenilor care locuiau în ele, erau nişte particule evanescente comparativ cu anvergura generală a inelului. Imaginaţi-vă o bijuterie, cel mai fin lănţişor cu putinţă, un fir de platină aproape invizibilă la gâtul unei femei. Din acelaşi lănţişor, faceţi un cerc perfect cu diametrul de zece metri şi astfel veţi obţine o imagine a subţirimii inelului în comparaţie cu mărimea sa generală. Era mai uşor de văzut în reprezentări artificiale precum cea din varpul lui Kath Doi, în care punctele care alcătuiau inelul – habitatele individuale – erau desenate sub forma unor sâmburi de dimensiuni nerealiste, codificaţi pe culori.

Văzut astfel, cercul era frânt în opt arce de mărimi aproximativ egale, fiecare acoperind circa patruzeci şi cinci de grade. Apropiind imaginea, căpătau sclipiri şi irizaţii strălucitoare şi deveneau vizibile arce mult mai mici, cenuşii – li se spunea osuare – care le ţineau laolaltă.

Apropiind şi mai mult, devenea evidentă natura poantilistă a imaginii, iar sistemul începea să se facă util suprapunând etichete şi meridiane numerotate. Erau peste nouă mii de habitate active distribuite între acele opt segmente. Osuarele conţineau alte câteva sute – majoritatea perimate, tranşate pentru piese de rezervă laolaltă cu fragmente de Lună nefolosite şi cu asteroidul capturat, care serveau drept materie primă pentru noi construcţii.

Orice obiect care nu era locuit – pentru că era fie neterminat, fie abandonat, fie o simplă rocă – era reprezentat printr-un punct gri. Astfel se explica aspectul tern al celor opt osuare.

Între ele scânteiau în culori pure cele opt arce mult mai lungi. Văzut de la depărtare, fiecare arc avea o culoare predominantă. În aceste culori era codificată istoria construirii lor şi cea a raselor umane, una câte una, în timpul ultimilor o mie de ani –

Mileniul al Cincilea, Mileniul Inelului. Înaintea lui – în timpul primelor patru mii de ani ai Ploii Solide – spaţiul era atât de murdar, încât rasele umane fuseseră obligate să se pitească la adăpostul unor corpuri uriaşe din nichel-fier precum Despicatul, ale căror orbite erau, bineînţeles, similare cu cea a Lunii din miezul căreia făcuseră parte cândva – la o distanţă de nouă ori mai mare faţă de Pământ decât cea la care se afla acum inelul habitatelor. După cum anticipase odinioară Dubois Harris, orbita fostei luni se dovedise un loc numai bun – singurul, de fapt – pentru repornirea unei civilizaţii cât timp iadul incandescent se precipita asupra Pământului. Dar planul speciei umane, în măsura în care era capabilă să aibă un plan în ansamblul ei, era să se întoarcă în cele din urmă pe Pământ. Ploaia Solidă slăbise în intensitate, la început încetul cu încetul, iar apoi, în timpul Mileniului al Patrulea, mai rapid, pe măsură ce flote de roboţi se revărsau din fortăreţele lor de nichel-fier ca liliecii din peşteri, începând să cureţe bolta cerească, făcând ordine în norul de resturi, adunând laolaltă grăunţe şi pietricele şi trimiţându-le în spirală către orbite disciplinate până la altitudini geostaţionare. Cea mai mare parte a muncii se realizase folosind presiunea luminii solare, o formă slabă de propulsie care avea nevoie de sute de ani ca să îşi facă simţite efectele.

În zorii Mileniului al Cincilea, cu vreo mie de ani în urmă, fusese construit primul habitat nou pe orbită geostaţionară. Se numea Greenwich, deoarece era poziţionat deasupra primului meridian al Vechiului Pământ. La început, resturile de Lună şi roboţii scoşi din uz erau singurii săi vecini. Însă, imediat după terminarea lui Greenwich, noi habitate începură să se construiască în lanţ pornind de la el. Rasele umane şi roboţii lor se apucaseră să-şi croiască drum în ambele direcţii prin inelul de materie primă, consumându-l ca focul care mistuie fitilul.

Greenwich fusese un proiect comun al tuturor celor şapte rase umane. Acelaşi lucru era valabil pentru primii săi vecini: Volta, apoi Banu Qasim către est, Atlas şi Roland către vest, iar mai târziu altele şi altele în ambele direcţii. Toate acestea erau, prin urmare, reprezentate în culoarea albă pe ecranul la care se uita Kath Doi în varp.

Greenwich era unul dintre cele opt puncte echidistante marcate de-a lungul inelului. Celelalte şapte, de la est la vest, primiseră numele Rio, Memphis, Pitcairn, Tokomaru, Kyoto,

Dhaka şi Bagdad. La momentul potrivit, în fiecare dintre ele fusese săpat câte un habitat nou, împreună cu capacităţile de producţie necesare pentru fabricarea altora. Trecuseră secole, iar locuitorii lor continuaseră să îşi croiască drum prin materia brută care se întindea începând de la ei către vest şi către est, construind noi habitate într-un ritm conform cu creşterea populaţiei lor.

Era de la sine înţeles că dacă operaţiunea aceea dura suficient de mult, arcul habitatelor întinzându-se către vest dinspre Greenwich, de pildă, avea să intre în contact cu cel care se întindea către est de la Rio. Fâşiile tot mai înguste de material nefolosit şi de gunoaie reciclabile dintre segmente deveniseră osuarele, şi poate că ar fi dispărut cu totul dacă n-ar fi fost atât de folositoare – în perioada de început, ca depozite de materiale, mai târziu ca zone-tampon politice şi ca fâşii intermediare asemănătoare frontierelor, unde puteau să-şi găsească scăparea cei care îşi dădeau seama că traiul înghesuit din habitatele spaţiale nu era pentru ei. Cel de la jumătatea distanţei dintre Greenwich şi Rio se numea Cape Verde. Alte osuare, înşirate către vest de la Cape Verde, erau Titicaca, Grand Canyon, Hawaii, Kamceatka, Guangzhou şi Indus. Completând cercul, cel dintre Bagdad şi Greenwich se numea Balcani. Erau unele mai mari, altele mai mici. Guangzhou, care separa pe vremuri segmentul aïdan de cel camilit, fusese consumat în întregime pe măsură ce sporea populaţia din ambele părţi.

Când îşi pronunţase Blestemul, Eva Aïda rostise multe lucruri adevărate. Încă din perioada primelor generaţii de după Consiliul Celor Şapte devenise clar că aceste şapte rase aveau să dăinuiască veşnic. Erau la fel de permanente în tabloul fiinţei umane ca unghiile de la picioare şi ca proasta dispoziţie. Deşi nu se proclamase niciodată o politică oficială în acest scop, aveau tendinţa de a protesta întorcând spatele şi plecând. Rio devenise predominant ivyn. Moiranii se îngrămădiseră în Memphis, iar teklanii în următorul plasat pe arc în acea direcţie, şi anume în Pitcairn.

Bagdadul, care flanca Greenwich din cealaltă parte, fusese colonizat de dinani. Continuând spre est de la Bagdad, Dhaka se umpluse cu camiliţi. Aïdanii şi julianii găsiseră o cale de a-şi exprima eternul simţ al alienării faţă de alte rase optând pentru

habitatele diametral opuse Kyoto, respectiv Tokomaru; închizând inelul, julianii, în capătul lor estic, ajungeau faţă în faţă cu extremitatea vestică a teklanilor, separaţi fiind doar de osuarul Hawaii, care era relativ mare, măcar pentru faptul că rasa juliană nu era suficient de numeroasă ca să facă cine ştie ce progrese în folosirea resurselor sale.

Nivelurile de puritate rasială variau. Greenwich fusese întemeiat de toate rasele laolaltă, aşa că avea să rămână pentru totdeauna partea cu cea mai mare diversitate din tot inelul. Bagdad şi Rio, care îl flancau, aveau şi ele o mulţime de rezidenţi care nu erau dinani, respectiv ivyni. Acest arc compus din trei segmente era, prin urmare, destul de cosmopolit. În general, celelalte rase tindeau să fie mai interiorizate, de aceea segmentele lor nu erau atât de eterogene. Inelul era împestriţat cu avanposturi contradictorii: de exemplu, un habitat conţinând cincizeci de mii de juliani, localizat fix în mijlocul segmentului dinan.

Eva Moira apelase la un sistem de codificare pe culori pentru a ţine socoteala mostrelor de laborator din care luaseră naştere toate rasele. Era o metodă bazată exclusiv pe ceea ce avusese la îndemână în materie de provizii birotice: un sortiment de etichete adezive colorate pentru eprubete şi carioci. Indiferent de motiv însă, se transformase într-o convenţie universală.

Albastru: Dinah
Galben: Camila
Roşu: Aïda
Portocaliu: Julia
Turcoaz: Tekla
Violet: Moira însăşi
Verde: Ivy
Alb: nicio rasă anume

Acelaşi cod era folosit pentru a reda punctele care alcătuiau inelul. Aşadar, un habitat predominant dinan era colorat în albastru şi aşa mai departe cu toate celelalte. Deoarece erau atât de minuscule şi de numeroase, toate punctele fuzionau pe ecran într-un arc irizat, scânteietor. Dar se puteau observa tendinţele generale. Indiferent dacă fusese sau nu o alegere deliberată din partea Evei Moira, culorile din partea rece a

paletei – albastru, verde, violet, turcoaz – aveau legătură cu cele patru Eve cu care avusese ea cea mai apropiată relaţie personală, în timp ce culorile calde – roşu, galben, portocaliu – le erau rezervate celorlalte.

Când întregul inel era schiţat în conformitate cu acest sistem, iar schiţa era privită în ansamblu, cu Greenwich la ora douăsprezece şi Tokomaru la şase, se vedea un arc grandios de culori reci care începea cam din zona orei zece (capătul vestic al osuarului Indus) şi ajungea aproximativ în zona orei cinci (capătul estic al osuarului Hawaii). Arcul mai scurt al culorilor calde pornea puţin înainte de ora şase şi se termina puţin după nouă. Segmentul cel mai de „sus” al inelului, centrat pe Greenwich, era de un alb îngheţat, ca o calotă polară flancată de munţi violeţi, dealuri verzi şi apă albastră. Dar în partea din stânga-jos, inelul arăta ca şi cum fusese încins cu lampa de sudură, strălucind în tonurile calde care mărturiseau predominanţa populaţiilor camilită, aïdană şi juliană.

Segmentul acela era însemnat pe schiţă cu două linii roşii trase de-a curmezişul inelului. Una era localizată la longitudinea de o sută şaizeci şi şase de grade, treizeci de minute vest, deasupra fostei insule Kiribati, din Pacific. Ceea ce o plasa lângă capătul estic al segmentului julian. Cealaltă era la exact nouăzeci de grade est, străbătând habitatul numit Dhaka, în centrul geometric al arcului camilit. Liniile erau graniţe: nu doar frontiere imaginare, ci obstacole în sensul propriu al cuvântului, care fuseseră construite ca nişte bariere de-a curmezişul inelului. Arcul de habitate în culori calde care se întindea între ele, încorporând cea mai mare parte a segmentului julian, tot segmentul aïdan şi exact jumătate din segmentul camilit, era, pentru Kath Doi şi pentru ceilalţi aflaţi la bordul acelui vifler, o altă ţară. Relaţiile dintre el şi segmentul mai întins, în culori reci, în care locuiau ei puteau fi descrise în multe feluri, dintre care cel mai succint era cuvântul război.

•

Văzând-o pe Kath Doi că ridicase capul de pe tetieră şi prin urmare se alăturase tovărăşiei temporare din vifler, teklanul se întoarse către ea. Îşi îndoi cotul drept în lateral, ţinându-şi palma dreaptă în jos, apoi, cu un gest iute, o ridică atingându-şi vârful bărbiei cu unghia policarului şi apoi, după un moment de pauză, o duse până la nivelul frunţii.

— Beled Tomov, spuse el.

Dar Kath Doi îi ştia deja numele, pentru că era imprimat pe costumul lui.

Făcu şi ea un gest similar, deşi în stilul rasei sale, folosindu-şi mâna stângă şi ţinându-şi palma orientată către ea, cu degetele îndoite fără să strângă pumnul.

— Kath Amalteova, Doi.

Amândoi se uitară către dinan. În momentele anterioare îşi ferise privirea într-un fel din care înţelegeau cu toţii că se ocupa cu urinatul în sistemul de colectare al costumului şi că dorea să aibă parte de intimitate. Dar acum ridică ochii şi făcu gestul de salut, tot cu braţul stâng, însă cu o uşoară variaţie în poziţia mâinii, începând cu palma către sine, dar întorcând-o spre exterior când o ridică la frunte.

— Rhys Alaskov.

Stilul acesta de salut era un arhaism din perioada timpurie a Norului Arcă şi din primele generaţii născute pe Despicat de Cele Şapte Eve. Oamenii acelor vremuri petreceau o mulţime de timp în costume spaţiale, echipaţi cu vizoare exterioare care puteau fi ridicate pe creştet sau lăsate pe faţă pentru a compensa expunerea la lumina solară. Când era lăsat în jos, vizorul ascundea faţa purtătorului în spatele unui ecran metalizat reflexiv. Când era împins în sus, faţa devenea vizibilă. În aglomeraţia acelor zile, mişcarea ascendentă a mâinii devenise un semnal care însemna „Salut, sunt disponibil pentru interacţiuni sociale”, iar reversul ei ajunsese să însemne „La revedere” sau „Acum vreau să fiu lăsat în pace”. Necesitatea practică a acestor gesturi se stinsese pe măsură ce rasele umane se răspândiseră şi ocupaseră habitate în care puteau avea parte de intimitate oricând doreau. Însă gesturile dăinuiseră ca saluturi. Beled Tomov optase pentru un stil militar, care folosea mâna dreaptă, subtextul fiind „N-am de gând să vă omor cu vreo armă ascunsă”. În gravitaţie, următoarea mişcare putea fi aplecarea pentru o strângere de mână. Gest care în imponderabilitate nu prea era practic, de aceea se făcea rareori. Versiunea cu mâna stângă era indiciul unei cariere nemilitare, făcând aluzie la faptul că mâna dreaptă a celui care saluta era ocupată cu o activitate utilă. Poziţiile mâinii variau în funcţie de rasă, iar originile lor erau subiect de cercetare folclorică. Toată lumea era însă de acord cu faptul că se dovedeau utile pentru

ca oamenii să-şi semnaleze rasa atunci când se aflau departe unii de alţii sau când erau acoperiţi de costumul spaţial. Indiciile oferite de statură, conformaţie, postură şi comportare în privinţa deosebirilor de rasă puteau fi subtile, mai ales când nu erau vizibile trăsăturile faciale şi culoarea părului. Rhys Alaskov avea părul de culoarea mierii şi pielea pistruiată tipice dinanilor. Teklanii erau şi ei blonzi. Dar, în timp ce Rhys avea o figură sinceră, plăcută, şi un fel de-a fi şarmant, Beled avea un chip numai pometi şi maxilare, neted şi osos în acelaşi timp, cu ochii atât de albaştri, încât păreau aproape albi, şi părul ca fibra de sticlă optică, tuns aproape zero. Felul de a se purta îi era în concordanţă cu aspectul. Kath Doi avea pielea de un cafeniu-închis, ochi verzi şi un caier de păr negru. Se apropia, cu alte cuvinte, de aspectul Evei Moira. Prin urmare, dintre cei trei aflaţi în acel vifler, cel mai vizibil contrastau ea şi Beled. Şi totuşi, cinci mii de ani de aculturaţie modelaseră felul în care aveau să interacţioneze. Dacă se ivea o criză, probabil că Beled şi Kath Doi aveau să se pomenească spate în spate, fiecare dintre ei căutând instinctiv în celălalt anumite calităţi necesare. Iar în absenţa oricărei crize, poate că aveau să se regăsească faţă în faţă. O relaţie complementară similară exista între dinarii şi ivyni, dar întâmplarea făcea ca la momentul acela să nu existe un echivalent pentru Rhys Alaskov – cel de-al patrulea fotoliu era gol.

Toate acestea şi multe altele erau doar subînţelesuri transmise într-o fracţiune de secundă. Rhys se împinse uşor şi pluti către grupul de ecrane care serveau drept tablou de comandă pentru vifler. Desigur, aceleaşi funcţii îi erau oferite prin intermediul varpului său, dar se considera de dorit ca starea navei să le fie perfect vizibilă tuturor celor din cabină, aşa că informaţiile de genul acela erau de obicei etalate pe ecrane mari.

Rhys urma să stabilească legătura cu habitatul aflat la apogeul lor, indiferent care era acela, să intre în vorbă cu oricine ar fi „răspuns la telefon” şi, în general, să asigure o călătorie lipsită de incidente.

— Sper că aveţi amândoi rapoarte bune, nu? spuse el în timp ce traversa cabina într-o plutire lentă.

— În parametri, raportă Beled.

Kath Doi era pe punctul de a face o remarcă asemănătoare,

când îşi aminti de indigen, sau cine o mai fi fost şi acela, care îi urmărea cu privirea planorul de la adăpostul copacilor de lângă lac. Imaginea dispăruse într-o clipită. Oare şi-o imaginase ea? Era convinsă că nu. Dar memoria putea uneori să joace feste.

— A mea a fost fascinantă, spuse Rhys, după un timp în care Kath Doi nu muşcă momeala.

— Ceva neregularităţi? întrebă Beled, exact în momentul în care Kath Doi rostea:

— Ce-a fost aşa interesant?

Simţind privirea lui Beled aţintită asupra ei, Kath Doi se întoarse spre el şi înţelese că întrebarea îi fusese adresată în egală măsură şi ei, nu doar lui Rhys.

Cu toate acestea, temperamentul de dinan îl îndemna pe Rhys să presupună că întrebarea îi fusese adresată numai lui. Privirea îi fugi scurt de la Kath Doi la Beled. Ştiind că el era cel nepereche acolo, răspunse cu un zâmbet larg şi, bineînţeles, fermecător:

— Cred că pot să răspund la amândouă întrebările deodată.

Ajunsese la scaunul fixat în centrul carlingii.

— Canidele au intrat în epi tare şi cu forţă. Au ajuns aproape de nerecunoscut. Aduse comenzile la viaţă trecându-şi degetele peste simboluri, iar ecranele se luminară de jur-împrejurul lui.

O canidă era o creatură precum un câine, un lup sau un coiot. În loc să încerce readucerea la viaţă a unor specii individuale, Doc – doctorul Hu Noah – se inspirase din anumite cercetări publicate în reviste ştiinţifice de pe Vechiul Pământ cu puţin timp înainte de Zero, care sugerau că hotarele dintre aceste specii recunoscute în mod obişnuit erau atât de neclare, încât nu mai aveau nicio însemnătate. Toate erau capabile să se împerecheze între ele, ceea ce şi făceau, producând urmaşi hibrizi. Din diverse motive, aceştia aveau tendinţa de a se grupa după formă şi mărime, într-un fel pe care observatorii umani îl vedeau ca reprezentând specii distincte. Dar când oamenii nu erau atenţi, sau când se produceau schimbări în mediul natural, apăreau tot felul de cocâini, colupi şi lucâini. Coioţii începeau să vâneze în haite ca lupii, sau lupii ieşeau pe cont propriu precum coioţii. Lighioane care fie evitau, fie mâncau oameni deveneau parteneri cu ei; animalele de companie se sălbăticeau.

Hu Noah avea 120 de ani. În tinereţe se alăturase mulţimii de oameni de ştiinţă care se răzvrătiseră împotriva unei tradiţii de

gândire promovate de TerReForm care fusese literă de evanghelie timp de sute de ani până atunci. Mulţumită în parte propagandei făcute de tinerii rebeli şi progresişti, această abordare veche fusese etichetată drept dogmatică şi transformată în stereotip sub denumirea NNG, sau şcoala de gândire Nu Ne Grăbim. Premisa NNG era că pentru ecosisteme – care pe Vechiul Pământ evoluaseră vreme de sute de milioane de ani – era nevoie de timp pentru o reconstrucţie lentă, printr-un fel de procedură artizanală. Ceea ce era bine, deoarece traiul în habitate era oricum mai sigur şi mai confortabil decât pe imprevizibila suprafaţă a planetei. Rasele umane puteau să se bucure milenii întregi de traiul liniştit în siguranţa habitatelor, recreând între timp jos, la sol, ecosisteme similare cu cele ale Vechiului Pământ. Planeta avea să devină un fel de rezervaţie ecologică. Africa, al cărei contur încă mai era vag recognoscibil, deşi fusese intens redesenat de Ploaia Solidă, va beneficia de girafe şi lei secvenţiate din şirurile de unu şi zero care datau tocmai de pe vremea memoriei flash de la gâtul Evei Moira. La fel stăteau lucrurile în cazul celorlalte continente lovite din greu şi remodelate.

Doc era ultimul membru supravieţuitor al facţiunii tinerilor progresişti care denumise şi apoi criticase la sânge „gruparea NNG”. Fuseseră numiţi şcoala TLF, sau Trecem La Fapte. Conducătorul lor fusese Leuk Markov, care avea el însuşi peste o sută de ani când devenise profesorul lui Doc. Lucru evident datorită numelui său (împrumutat din numele de familie al iubitului Evei Dinah, Markus), Leuk era dinan, dar Doc şi majoritatea adepţilor să-i erau ivyni, lucru care le dădea un aer de seriozitate şi credibilitate care se dovedise folositor când venise momentul să-şi impună propriile interese. Ei formaseră un parteneriat cu un grup de filosofi majoritar moiran care începuse să chestioneze premisele grupului NNG, atrăgând atenţia că recrearea unor simulacre de biomuri de pe Vechiul Pământ reflecta un mod de gândire despre natură profund sentimental, pe lângă faptul că dura exagerat de mult. Era expresia unui soi de tulburare de stres posttraumatic prin care trecea rasa umană încă din vremea Ploii Solide. Venise timpul să se renunţe la ea. Vechile ecosisteme nu aveau să se mai întoarcă niciodată. Chiar dacă era posibilă readucerea lor la viaţă, ar dura atât de mult, încât nici n-ar merita efortul. Şi în

orice caz – iar aceasta era picătura care umplea paharul, adăugată personal de Doc – operaţiunea ar fi dat greş, fiindcă forţele selecţiei naturale erau imprevizibile şi incontrolabile.

Însă cea mai puternică armă din arsenalul şcolii TLF nu era filosofia. Era nerăbdarea, o slăbiciune împărtăşită în mai mică sau mai mare măsură de toate rasele. Abia pe locul doi venea competitivitatea, calitate absentă la camiliţi, dar prezentă la celelalte şase rase. Cineva atât de motivat şi-ar fi dorit, fără îndoială, să Treacă La Fapte, să traducă în fapt TerReForm în decurs de secole, nu de milenii.

Ridicarea lor la putere produsese totuşi consecinţe politice pe care nici nu şi le imaginaseră, fiindcă le oferise raselor un obiectiv pentru care să concureze – şi anume teritorii de pe suprafaţa Noului Pământ.

La începutul anilor 4820, Leuk Markov publicase unele lucrări în care specula că suprafaţa Noului Pământ putea fi pregătită să primească aşezări umane permanente nu mai târziu de 5050. Deşi era surprinzător de curând după standardele şcolii Nu Ne Grăbim, pentru oamenii de rând păruse un viitor foarte îndepărtat, fapt pentru care consiliul de savanţi responsabil cu planificarea TerReForm nu văzuse nicio problemă în a-l consfinţi în programul de lucru, ba chiar îl mutase ulterior mai în faţă, în 5005 – aniversarea aselenizării pe Despicat. Dar schimbarea de concepţii dezlănţuise forţe politice îndelung înăbuşite, care conduseseră la formarea echivalentului a două ţări diferite în anul 4830. Aïdanii, care dominau una dintre aceste ţări, aducând sub influenţa lor mulţi camiliţi şi juliani, construiseră barierele de la Kiribati şi Dhaka în 4855, spintecând inelul. În cele din urmă aleseseră şi un nume oficial pentru ţara lor, obligându-i şi pe cei din restul inelului să inventeze un nume pentru a lor, dar toată lumea se mulţumea să-i numească Roşu şi Albastru.

Cu toate acestea, TerReForm continuase, prin cooperarea ad-hoc dintre oamenii de ştiinţă şi laboratoarele de ambele părţi ale frontierelor care despărţeau Roşu de Albastru. Douăzeci şi trei de ani mai târziu însă – practic, imediat ce atmosfera Noului Pământ devenise respirabilă fără ajutor artificial – începuse Războiul pe Bolizi, o luptă dusă parţial în spaţiu, dar predominant pe suprafaţa încă goală a Noului Pământ. I se pusese capăt în 4895 prin ceea ce se numea acum Primul

Tratat, care stipula printre altele felul în care avea să se desfăşoare activitatea TerReForm ulterioară. Astfel se pavase drumul pentru Marea Însămânţare, cea responsabilă pentru copacii pe deasupra cărora zburase Kath Doi în dimineaţa aceea. În deceniile care urmaseră, animale din ce în ce mai mari fuseseră eliberate pe sol ca parte a unui program de repornire forţată a unor ecosisteme întregi.

Unele dintre aceste animale – cele care o îngrijoraseră mai devreme pe Kath Doi – erau canide. Când spusese că „intraseră în epi", Rhys se referise la faptul că treceau printr-un fel de modificări epigenetice.

Dacă Agentul ar fi făcut să explodeze Luna cu câteva decenii mai devreme, Eva Moira n-ar fi ştiut nimic despre epigenetică. Era o ştiinţă nouă la vremea când fusese ea trimisă în Norul Arcă. În timpul primilor ei ani în spaţiu, când fusese cocoloşită, cu echipamentul ei cu tot, în zonele cele mai protejate ale lui Izzy şi *Endurance,* avusese timp berechet să studieze intensiv subiectul. La fel ca majoritatea copiilor acelei ere, fusese învăţată să considere că genomul – succesiunea perechilor de baze exprimate în cromozomi în interiorul fiecărui nucleu din corp – spunea tot ce era de spus despre destinul genetic al unui organism. O parte minusculă din acele succesiuni de ADN avea funcţii clar definite. Celelalte păreau să nu facă nimic, aşa că erau respinse ca „deşeuri de ADN". Dar tabloul acesta se schimbase în prima parte a secolului XXI, pe măsură ce analize mai sofisticate dezvăluisem că o mare parte din acele aşa-zise deşeuri îndeplineau în realitate roluri importante în funcţionarea celulelor prin controlarea exprimării genice. Se dovedea că până şi organismele simple posedau multe gene reprimate, sau complet înăbuşite, de asemenea mecanisme. Promisiunea esenţială a genomicii – aceea că prin cunoaşterea genomului unui organism oamenii de ştiinţă puteau cunoaşte organismul respectiv – eşuase lamentabil când devenise evident că fenotipul (fiinţa propriu-zisă care se înfăţişa privirii biologului, cu toate trăsăturile şi comportamentele sale observabile) era o funcţie nu doar a genotipului său (secvenţele ADN-ului său), ci şi a nenumărate nanodecizii pe care le luau în fiecare moment, în interiorul celulelor organismului, mecanismele normative care determinau care gene anume să se exprime şi care să fie reduse la tăcere. Aceste mecanisme normative erau de diferite

tipuri, iar multe dintre ele prezentau o complexitate insondabilă.

De n-ar fi fost intervenţia bruscă a Agentului, biologii Vechiului Pământ şi-ar fi consacrat cel puţin ultimele decenii din secolul al XXI-lea catalogării acestor mecanisme şi înţelegerii efectelor lor – o ştiinţă pe atunci nouă, numită epigenetică. În loc de asta, pe Despicat, în mâinile Evei Moira şi ale generaţiilor de biologi cultivate de ea, epigenetica se transformase într-o unealtă. Avuseseră nevoie de toate uneltele disponibile, şi le mânuiseră pragmatic, aproape neîndurător, ca să asigure supravieţuirea raselor umane. Când îi crease pe copiii celorlalte şase Eve, Moira evitase să folosească tehnici epigenetice. Se simţise totuşi liberă să întreprindă nişte experimente asupra propriului său genom. La început nu mersese prea bine, iar primele sale opt sarcini fuseseră nişte eşecuri. Dar ultima, singura fiică supravieţuitoare a Moirei, prosperase. Cantabrigia, cum o botezase Moira după universitatea din Cambridge, fondase rasa căreia îi aparţinea Kath Doi.

Mii de ani mai târziu, la vremea când se planifica Marea Însămânţare, epigenetica era suficient de bine înţeleasă pentru a fi programată în ADN-ul unor specii recent create care aveau să fie eliberate pe suprafaţa Noului Pământ. Iar unul dintre obiectivele platformei politice Trecem La Fapte era folosirea epigeneticii la întreaga ei valoare. Aşadar, în loc să încerce să secvenţieze şi să dea naştere unei noi subspecii de coiot care să fie optimizată pentru un anumit mediu natural şi să se poată reproduce cu adevărat în cadrul lui, aşa cum ar fi procedat şcoala NNG, abordarea TLF era producerea unei rase de canide care, în decursul a doar câteva generaţii, avea să devină coioţi, lupi sau câini – sau ceva care nu s-ar fi potrivit în niciuna dintre aceste categorii –, în funcţie de ceea ce se nimerea să funcţioneze mai bine. Toate porneau cu coduri genetice similare, dar diverse părţi din acest cod aveau să sfârşească prin a fi exprimate sau suprimate în funcţie de circumstanţe.

Iar oamenii nu aveau de făcut niciun efort special pentru a alege şi planifica aceste rezultate. Ei însămânţau Noul Pământ şi aşteptau să vadă ce urma să se întâmple. Dacă un ecosistem dădea greş şi nu „prindea” într-o anumită zonă, pur şi simplu încercau altceva.

Astfel se întâmplase tot timpul în deceniile de după sădirea acestor specii pe Noul Pământ. Transformările epigenetice se

derulaseră cu frenezie – şi, din moment ce Inspecţia era rarefiată la sol, rămăseseră în mare parte neobservate de oameni. Totuşi, când se întâmpla ca rezultatele să fie văzute de oameni şi să fie considerate surprinzătoare, se spunea că „intră în epi”. Folosirea acestei sintagme era descurajată ca fiind neştiinţifică, dar Rhys Alaskov se pricepea să ocolească regula.

Rhys deschise o reprezentare a inelului de habitate şi mări segmentul albicios din partea lui superioară. Proiecţia rutei lor era suprapusă sub forma unui arc de un verde viu care străbătea apogeul lângă o succesiune de habitate relativ mici, imediat la est de Greenwich – deoarece primele habitate construite în fiecare segment, în apropierea nucleelor din Greenwich, Rio ş.a.m.d., avuseseră tendinţa firească de a rămâne la dimensiuni mai mici decât cele apărute mai târziu, când procesul de construire îşi intrase în ritm. Cu cât te aflai mai aproape de un osuar, cu atât mai mari deveneau, în general, habitatele. În timp ce Rhys panorama şi mărea imaginea, numele habitatelor apăreau şi dispăreau de pe ecran: Hannibal, Bruxelles, Oyo, Auvergne, Vercingetorix, Steve Lake. Ultimul stârni un fior de interes. Kath Unu avusese un prieten vechi care locuia acolo. Dar probabil că prietenia lor n-ar fi supravieţuit tranziţiei la Kath Doi.

Deschise şi ea acelaşi lucru în varp şi lărgi cadrul ca să-şi reamintească actuala localizare a Ochiului.

Dacă inelul habitatelor în ansamblul lui semăna cu ecranul unui ceas, atunci Ochiul, cu cablurile sale interioare şi exterioare – unul atârnând către Pământ, celălalt ajungând până dincolo de inelul habitatelor –, era un arătător.

Orice descriere a Ochiului trebuia să înceapă cu menţionarea faptului că era cel mai mare obiect construit vreodată. Materialul din care era făcut provenea în cea mai mare parte din Despicat. Era, într-un fel, obiectul în care se metamorfozase în cele din urmă Despicatul. Elementul din miezul lui era un oraş rotitor, de formă inelară, cu un diametru de circa cincizeci de kilometri – cât să poată trece lejer prin centrul său chiar şi cel mai mare dintre habitatele spaţiale. Caracteristica aceasta făcea Ochiul capabil să execute rotaţii complete în jurul inelului, încercuind pe rând fiecare dintre cele zece mii de habitate separate.

Sau cel puţin acesta fusese planul iniţial. În practică, mişcarea

sa pe inel era limitată la partea Albastră, care începea la Dhaka şi înainta către vest circa două treimi din perimetrul inelului, până la marginea segmentului julian. În ambele locuri, Roşul construise obstacole – bariere în sensul propriu al cuvântului, constând din fâşii lungi de nichel-fier aşezate perpendicular pe inel – ca să blocheze fizic înaintarea Ochiului în segmentul „lor”. Prin urmare, în loc să alunece de jur-împrejur ca arătătorul unui ceas, el ricoşa dintr-o parte în cealaltă între bariere, limitându-se la habitatele Albastrului. În următorul secol şi jumătate, Roşul lucrase la ceva uriaş, care părea să fie un anti-Ochi în devenire şi care pesemne avea să balanseze tot aşa, într-o parte şi în cealaltă, de-a lungul segmentului său. Dar nu se clintise niciodată de pe orbita lui geostaţionară de deasupra Strâmtorii Makassar, aşa că nimeni din Albastru nu ştia cu adevărat când urma să intre în funcţiune.

Marele Lanţ, cum i se spunea oraşului rotitor, tivea o deschizătură circulară, ca un iris, din mijlocul Ochiului. De ambele părţi, Ochiul se îngusta către un vârf ascuţit. Unul dintre aceste vârfuri era întotdeauna îndreptat către centrul Pământului, iar celălalt era întotdeauna îndreptat în direcţie opusă. Din fiecare vârf ieşea câte un cablu, sau mai degrabă o reţea întreagă de cabluri redundante, auto-reparatoare. Cel din interior atârna aproape până la suprafaţa Pământului, având agăţat în capăt un obiect numit Leagănul. Celălalt cablu se întindea dincolo de inelul habitatelor şi se termina cu Stânca Mare, care servea drept contragreutate. Ajustând lungimea celui de-al doilea cablu se putea muta tot centrul de gravitaţie al construcţiei mai aproape sau mai departe de Pământ, făcând-o să accelereze sau să încetinească pe orbita ei asociată cu habitatele din inel. Astfel putea să se rotească în jur ca arătătorul unui ceas, trecând pe lângă fiecare habitat sau făcând câte o oprire, după nevoie. Iar când înconjura câte un habitat, putea foarte uşor să facă schimb de oameni şi bunuri cu el, prin intermediul viflerelor sau al navetelor de transport, cu ajutorul roiurilor de naţi sau al unor dispozitive mecanice care se puteau strecura ca nişte tentacule.

Să te afli în habitat – chiar şi într-unul destul de larg şi de cosmopolit – când venea Ochiul era într-un fel, în termeni pre-Zero, ca şi cum te-ai fi aflat într-un orăşel din preerie şi deodată un Manhattan mobil s-ar fi întins peste tot orizontul, te-ar fi

înconjurat, ar fi interacţionat cu tine într-o sută de feluri şi apoi ar fi plecat mai departe. Printre multele sale funcţii se număra şi cea de feribot de pasageri: metoda cea mai directă de a călători între habitate. De aceea avea nevoie Kath Doi să-şi amintească unde se afla Ochiul în acel moment şi în ce direcţie se mişca.

Răspunsul era că se afla la circa douăzeci de grade vest faţă de apogeul lor programat, înconjurând un habitat nou şi mare, numit Akureyri, şi că se îndrepta în direcţia osuarului Cape Verde, care separa segmentul Greenwich de segmentul Rio. Ceea ce însemna că în curând avea să se afle în partea predominant ivynă a inelului.

— Pocnim din bici să prindem Ochiul? întrebă ea.

Era echivalentul propunerii de a folosi ceva ce semăna cu un bici uriaş de aluminiu – un dispozitiv foarte des întâlnit pe inel – ca să-şi proiecteze viflerul pe o orbită mai înaltă. În timp ce traversau apogeul pe o traiectorie curbă care îi ducea dincolo de inel, tot ce se afla sub ei – continentele întregi ale inelului de habitate, inclusiv Ochiul – se îndepărta în viteză pe pista interioară, astfel încât, la momentul când se întorceau în buclă, Ochiul îi ajungea din urmă. Puteau să-şi andocheze viflerul la oricare dintre sutele sale de porturi disponibile, să treacă prin Carantină relativ confortabil şi să-şi vadă apoi fiecare de drumul său, folosind Ochiul ca feribot care putea să-i ducă oriunde voiau sau ca nod de tranzit din care puteau lua viflere de pasageri sau nave de linie care să-i transporte mai de-a dreptul către alte locuri din sistem. Ori puteau coborî cu ascensorul până la Leagăn. Sau puteau să rămână pur şi simplu în Ochi, un habitat în toată puterea cuvântului, în care o mulţime de oameni îşi duceau viaţa fără a-l părăsi vreodată. Când era posibil, „să prinzi Ochiul” era aproape întotdeauna de preferat decât să nimereşti în vreun habitat oarecare de unde ţi-ar fi luat zile întregi sau poate chiar săptămâni ca să obţii un mijloc de transport mai departe, aşa că propunerile de felul acesta nu prea suscitau controverse.

— Perfect pentru mine, răspunse Rhys imediat.

Kath Doi aruncă o privire spre Beled şi observă că şi el se uita la ea. Înţelese că teklanul, într-o manieră care rămăsese neschimbată după mii de ani de subspeciaţie şi de aculturalizare la mediul social şi cultural al spaţiului, o evalua din priviri.

Îi răspunse cu o ridicare din sprânceană, foarte vagă.

— Sigur că da, spuse Beled.

— Unanimitate. O să introduc comenzile, îi anunţă Rhys şi se apucă de lucru la interfaţa de comandă.

Kath Doi simţise între picioare o furnicătură slabă, uşor stânjenitoare, un fel de îmbujorare, însoţit de un pic de fierbinţeală a feţei. Presupunea că şi Beled împărtăşea senzaţia într-o oarecare măsură. Dar teklanii erau antrenaţi să nu-şi arate sentimentele, în baza credinţei, presupuse a proveni tocmai de la anticii spartani, că emoţiile precum teama rezultau tocmai din exprimarea lor vizibilă, nu invers.

Poate simţind ce se petrecea între Kath Doi şi Beled, Rhys se concentră asupra lucrului său parcă mai intens decât era de fapt nevoie. Complicaţiile aveau de-a face, ca de obicei, cu evitarea coliziunilor şi cu respectarea a ceea ce continua să se numească „spaţiu aerian”, din jurul habitatelor, chiar dacă nu exista aer acolo şi poate ar fi fost mai corect să i se spună „spaţiu spaţial”. Kath Doi, care asculta doar cu o ureche conversaţia laconică şi profesională dintre Rhys şi Parambulator (care, în ochii ei, nu avea absolut nimic în comun cu posibilele sensuri ale „butonării” de comenzi – dar aşa le plăcea dinanilor să le exprime), observă că aveau să traverseze golul de douăzeci de kilometri lăţime dintre habitatele Saint-Exupéry şi Knutholmen. La mijlocul distanţei dintre ele exista o staţie de bici. Aproape fiecare habitat important era flancat de două instalaţii de acest fel. Staţiile de bici erau habitate de mici dimensiuni, cu echipaje de cinci, şase oameni care se roteau o dată la câteva luni, ca să n-o ia razna de plictiseală. Treaba lor era să se ocupe de câteva mii de vezbouri: cea mai recentă generaţie dintr-un neam de roboţi care îşi avea originea în munca lui Rhys Aitken la bordul lui Izzy. El lucrase cu naţi cât unghia de mici. Cei din staţiile de bici îndeplineau aceleaşi funcţii, dar erau mult mai mari. Lanţurile pe care le formau aveau masa şi impulsul trenurilor de marfă pre-Zero şi erau capabile să se unduiască şi să şfichiuiască exact ca un bici sau să atingă ţinte îndepărtate şi mici cât musca din capătul undiţei. Cu timpul se făcea simţită uzura. Vezbourile ar fi putut fi inspectate şi reparate de alţi roboţi, dar albaştrii aveau o anume predispoziţie culturală generală pentru implicarea fiinţelor umane în orice activitate, motiv pentru care cea mai mare parte a muncii era făcută de echipaje în carne şi oase. În orice caz, presupunând că oamenii aceia îşi făceau treaba,

menţinându-şi flota de vezbouri în stare de funcţionare, şi că acel interval de timp la acea staţie de bici nu fusese deja rezervat de alţi călători spaţiali, viflerul care îi purta pe Kath Doi, Rhys şi Beled urma să-şi dea întâlnire, în vreo douăsprezece ore, cu vârful unui bici de aluminiu care avea să-i dea brânci către o orbită circulară cu o rază puţin mai mare decât cea a inelului. Câteva ore mai târziu, ar andoca la Portul 65 din Secţiunea Carantină de pe exteriorul Ochiului.

Ochiul se conforma orei locale din orice parte a Pământului care se afla direct sub el. În prezent, acolo era în jur de opt dimineaţa. Kath Doi se putea aştepta la nişte efecte fizice serioase din cauza decalajului de fus orar – un alt termen din era pre-Zero care se implantase în limbaj în ciuda faptului că sensul lui literal nu mai era de actualitate. Convenţia era că la momentul acela ar fi trebuit să treacă la ora Ochiului, ca să poată începe adaptarea fizică. Dar avuseseră cu toţii nişte zile pline pe Noul Pământ şi deocamdată erau prea epuizaţi ca să se mai poarte ca şi cum ar fi fost abia începutul dimineţii. În Carantină vor avea destul timp să se adapteze. Kath Doi rezervă la Portul 65 un pat şi un meniu cu specific moiran, apoi se cufundă într-un somn adânc.

•

Irisul Ochiului era prea mare ca să fi fost fabricat ca obiect unic şi compact. Fusese construit cu circa nouă sute de ani în urmă, din verigi care fuseseră unite într-un lanţ; cele două capete ale lanţului se conectaseră apoi într-o buclă. Metoda i-ar fi părut familiară lui Rhys Aitken, care folosise ceva asemănător ca să construiască torul T3 al lui Izzy. Pentru el, sau pentru orice altă persoană versată în istoria tehnologiei Vechiului Pământ, o metaforă la fel de folositoare ar fi fost un tren de o sută cincizeci şi şapte de kilometri lungime, făcut din şapte sute douăzeci de vagoane gigantice, botul locomotivei fiind unit cu coada ultimului vagon pentru a forma o construcţie circulară cu diametrul de cincizeci de kilometri.

O analogie şi mai bună ar fi fost cu un montaigneb russe, deoarece scopul său era să parcurgă la nesfârşit o buclă închisă.

„Şina” pe care înainta „trenul” era un şanţ circular în cadrul de fier al Ochiului, căptuşit cu senzorii şi magneţii necesari pentru furnizarea suspensiei electrodinamice, astfel încât toată instalaţia putea să se învârtă fără să atingă practic cadrul

staţionar al Ochiului. Era o cerinţă de proiectare esenţială, având în vedere că Marele Lanţ trebuia să se deplaseze cu o viteză de circa cinci sute de metri pe secundă ca să le ofere locuitorilor săi o gravitaţie normală pentru suprafaţa Pământului.

Fiecare dintre verigi avea o amprentă de mărimea aproximativă a unui cvartal din Manhattanul de pe Vechiul Pământ. Iar numărul lor total, de şapte sute douăzeci, era aproximativ comparabil cu numărul de cvartale care existaseră cândva în partea caroiată a Manhattanului, în funcţie de locul în care trăgeai graniţa – era mai mare decât Midtownul, dar mai mic decât Manhattanul în ansamblul său. Locuitorii Marelui Lanţ cunoşteau prea bine comparaţia, mai ales că ajungeau uneori să fie luaţi peste picior de rezidenţii altor habitate cum că ar avea un „complex Manhattan". Petreceau o groază de timp selectând întruna cadre semnificative din filme de lung-metraj de pe Vechiul Pământ sau mărind detalii din simulări de realitate virtuală ale New York-ului pre-Zero, în căutare de indicii despre cum funcţiona traiul cu străzi şi apartamente în vremurile acelea. Şi-o aleseseră drept sfântă ocrotitoare pe Luisa, cea de-a opta supravieţuitoare de pe Despicat, o locuitoare a Manhattanului care era prea vârstnică pentru a-şi mai întemeia propria-i rasă. Se sugera implicit că Marele Lanţ – ML, Chaintown[38], Chainhattan – era un loc în care puteau să se mute oamenii care voiau să se despartă de mediul social al habitatelor în care locuiau sau chiar al raselor din care făceau parte. Se întâlneau metişi acolo mai des decât oriunde altundeva.

Ca şi în Manhattan, divizarea spaţiului impunea aspectul dezvoltării, fiecare verigă a lanţului – fiecare cvartal urban – creându-şi propriul profil arhitectural şi propria-i identitate. Grupuri de cvartale consecutive fuzionaseră de multă vreme în cartiere. Fiecare cvartal era în realitate un vehicul spaţial complet independent, cu propriul său sistem de etanşeizare împotriva scurgerilor de aer. Dar fiecare era conectat cu cei doi vecini ai săi printr-un mănunchi de pasaje forate în lespedea fundaţiei sale, datorită cărora se putea trece cu uşurinţă dintr-unul în celălalt, la fel cum foloseau londonezii de pe Vechiul Pământ pasajele subterane – „*subways*" în sensul londonez al

[38] De la *chain* – „lanţ" (lb. engleză).

cuvântului – pentru a traversa pe dedesubt intersecţiile aglomerate. Unele tunele erau dimensionate pentru traficul pietonal. Prin patru dintre ele treceau trenuri: locale şi expresuri care acopereau circuitul complet al Marelui Lanţ în ambele sensuri. Iar altele erau rezervate vehiculelor robotizate programate pentru transportul de marfă. Dincolo de ele exista o gamă largă de tuburi mai strâmte care transportau aer, apă, curent electric şi informaţie. Toate acestea erau cunoscute sub numele de metropasaje – o combinaţie a vechilor sensuri londonez şi newyorkez ale cuvântului *subways.* La fiecare capăt al fiecărui cvartal se găsea un sistem de sasuri; acestea se etanşeizau în eventualitatea în care s-ar fi depresurizat vreun cvartal. Oamenii organizau maratoane prin ele – patru maratoane consecutive alcătuiau cu aproximaţie un circuit în jurul întregului Lanţ.

Fiecare a cincea verigă din Lanţ era proprietate publică. Acestea erau de obicei parcuri, deşi câteva serveau drept amenajări culturale. Prin urmare, niciodată nu erai la mai mult de două verigi distanţă de un spaţiu verde, sau cel puţin liber. Celelalte 576 de verigi erau proprietăţi private şi constituiau o piaţă a imobilelor comerciale şi rezidenţiale pe care ar fi recunoscut-o ca atare orice magnat imobiliar pre-Zero. Marele Lanţ fusese asemănat nu doar odată cu străvechiul joc pe tablă Monopoly. În unele porţiuni ale buclei era mai scump de trăit, în altele mai ieftin. Tiparul era întrerupt în câteva locuri de verigi speciale sau de serii scurte de verigi plasate acolo pentru a servi unor necesităţi industriale sau civice, cum ar fi funcţionarea sistemului de tranzit.

Una dintre acestea era Veriga Rampă, al cărei scop era să facă legătura, la fiecare cinci minute, cu Rampa Intrare şi cu Rampa Ieşire. De vreme ce Marele Lanţ se deplasa cu circa cinci sute de metri pe secundă în raport cu cadrul nerotativ al Ochiului, persoanele care doreau să ajungă de la al doilea la primul trebuiau să accelereze până la o viteză spectaculoasă – aproape de Mach 1,5 – ca să ajungă să pună piciorul pe Rampă sau pe orice altă verigă. Iar cei care îşi doreau să debarce din Lanţ trebuiau să decelereze proporţional. Acceleraţia şi deceleraţia erau comandate de maşini încorporate în marginea „irisului” Ochiului. Deşi se făcuseră unele eforturi de camuflare a naturii lor, practic ele erau doar nişte canoniere care trăgeau

cu oameni, chiar dacă aceştia erau legaţi fedeleş în obuze confortabile, presurizate.

În afara Marelui Lanţ, restul Ochiului era slab populat cu fiinţe umane şi suprapopulat cu roboţi. În cea mai mare parte a sa acţiona microgravitaţia, deoarece întreaga maşinărie – Marele Lanţ, cablurile, tot tacâmul – se afla pe orbită geostaţionară, deci în cădere liberă, în jurul Pământului. Pe măsură ce te îndepărtai de centrul Ochiului către extremităţile de unde ieşeau cablurile, începeai să resimţi forţe mareice, sub forma unor tracţiuni foarte blânde, asemănătoare cu efectul gravitaţional. Acestea se modificau ori de câte ori Ochiul îşi ajusta orbita ca să se deplaseze de-a lungul inelului de habitate, iar oamenii care îşi petreceau acolo mult timp simţeau întotdeauna în oase când avea loc o deplasare, la fel ca vechii pământeni care preziceau vremea când îi dureau genunchii.

Scheletul Ochiului era un simplu cadru în spaţiu construit în stil amalteean, ceea ce înseamnă că fusese tăiat şi modelat din materialul existent (Despicatul), nu fabricat de la zero. Din punct de vedere estetic, însemna că elementele structurale mari aveau un aspect bolovănos, nefinisat, de uzură spaţială, cumva în felul cabanelor din buşteni cu toate nodurile şi scoarţele rămase vizibile. Golurile dintre marile elemente structurale fuseseră umplute cu maşini gigantice, dintre care se remarcau câteva corpuri masive rotitoare, al căror scop era să stabilizeze giroscopic întregul Ochi. Toate colţişoarele dintre maşini fuseseră astupate cu spaţii presurizate în care se puteau mişca oamenii. Unele dintre acestea se roteau ca să producă un simulacru de gravitaţie; erau ca nişte colonii spaţiale miniaturale, sub formă de toruri, ţintuite de o structură mult mai mare. În mod obişnuit, în preajma lor se grupau mai multe porturi de andocare.

Lui Kath Doi i se închiseră ochii de somn în timp ce privea la cunoscuta formaţiune inelară de scântei irizate, atât de compacte, încât se amalgamau între ele în varp. Ochiul era un punct ceva mai mare poziţionat între orele douăsprezece şi unu; ar fi fost dificil de zărit dacă n-ar fi avut o linie albă lungă, reprezentându-i sistemul de cabluri, care pornea din apropierea suprafeţei terestre, trecea prin punctul alb şi se termina dincolo de Stânca Mare.

Traiectoria viflerului lor, o elipsă de un verde aprins, pornea

din locul în care se aflau acum (lângă Pământ) şi ajungea puţin dincolo de inel, după care se curba înapoi şi intersecta Ochiul.

Prin pleoapele lăsate, ea percepea configuraţii indistincte, amintindu-i puţin de primul lucru pe care îl văzuse în dimineaţa aceea: luminile pâlpâitoare de pe pereţii cortului. Dar apoi varpul înţelese că ochii ei erau închişi şi opri afişajul.

Când deschise ochii, varpul luă act şi reveni la viaţă, afişând din nou imaginea. Arăta în general la fel, dar Ochiul se mutase puţin, iar punctul care reprezenta viflerul acoperise cea mai mare parte a distanţei până la inelul de habitate. Mărind imaginea, Kath Doi văzu cele două habitate printre care urma să treacă viflerul lor şi reprezentarea mult mai mică a staţiei de bici aflate între ele, care se pregătea pentru sosirea lor exersându-şi flagelul lung şi subţire ca firul de păr. Probabil că dormise vreo zece ore. Era de notorietate că aşa făceau moiranii. Amintindu-şi schimbul de priviri pe care îl avusese mai devreme cu Beled, simţi, apoi îşi înăbuşi, o uşoară stânjeneală provocată de faptul că îşi petrecuse cea mai mare parte a călătoriei sforăind.

Îşi desfăcu centura de siguranţă şi pluti până la toaleta zero ge de la capătul cabinei viflerului. Câteva minute mai târziu, când ieşi de acolo, văzu că Rhys adormise, ţinut lejer de centură în faţa panoului de comandă. Beled nu se ridicase din fotoliul de acceleraţie. Îşi pusese şi el un varp, iar Kath Doi presupuse, după felul cum îşi mişca mâinile şi flutura din degete, că muncea, nu se juca. Probabil îşi completa raportul pentru Inspecţie. Ceea ce ar fi trebuit să facă şi ea.

Erau reprezentanţii unei civilizaţii care, în decursul Mileniului al Patrulea, pusese în aplicare un plan de anulare a distrugerilor produse de Agent, plan ce presupunea identificarea, catalogarea, încolţirea şi reorientarea în spaţiu a milioanelor de roci aflate pe orbită în jurul Pământului, şi în acelaşi timp deplasarea tocmai până în Centura Kuiper, pentru a procura bucăţi mari de apă îngheţată, metan şi amoniu care să fie aduse acasă şi azvârlite în scoarţa planetei distruse. În esenţă, toată munca aceasta fusese realizată de roboţi. Atât de mult metal se folosise pentru construirea lor, încât milioane de oameni locuiau acum în habitate ale căror învelişuri de oţel constau în întregime din carcase de roboţi topite şi reforjate. Le-ar fi fost uşor să acopere suprafaţa Noului Pământ cu roboţi şi, fără să trimită jos nici măcar un singur om, să execute un anume tip de inspecţie:

unul încărcat de informaţii şi eliberat de judecăţi. În acea versiune a lumii, Kath Doi şi ceilalţi şi-ar fi petrecut viaţa în habitate, lucrând la varpuri şi analizând volume mari de date. S-ar fi putut inventa tot felul de argumente filosofice interesante despre cât de bună sau de rea ar fi fost această abordare comparativ cu ceea ce făceau în realitate. Dar filosofia nu-şi prea avea locul aici. Decizia de a proceda în felul acela era determinată parţial de politică şi parţial de cutumele sociale.

Pe frontul politic, totul se reducea la termenii celui de-al Doilea Tratat, care, cu optzeci de ani în urmă, determinase al doilea război Roşu-Albastru, numit uneori Războiul din Păduri pentru a se deosebi de anteriorul Război pe Bolizi. Tratatul impunea limite stricte ale numărului de roboţi pe care îl putea trimite jos fiecare dintre cele două părţi. Pe lângă asta, limita şi numărul de oameni; dar consecinţa era că, date fiind acele limite, inspectorii umani puteau aduna informaţii mai folositoare despre condiţiile de pe Noul Pământ decât ar fi fost în stare să adune roboţii care transmiteau date sus, la inel.

Pe frontul social era o chestiune de *amistică,* acesta fiind un termen inventat cu secole în urmă de un antropolog moiran pentru a descrie felul în care diverse culturi alegeau să înglobeze sau nu anumite tehnologii. Cuvântul îşi avea rădăcinile în comunitatea Amish din America pre-Zero, care alesese să folosească doar anumite tehnologii moderne, cum ar fi patinele cu rotile, nu şi altele cum ar fi motorul cu combustie internă. Toate culturile procedau aşa, adesea fără a conştientiza faptul că făceau nişte alegeri colective.

Cultura Albastrului, atât cât putea fi ea definită, avea tendinţa de a privi ajutorul oferit de tehnologie cu o oarecare ambivalenţă, stare de spirit rezumată în aforismul „Fiecare îmbunătăţire este o amputare”. Mai mult decât o filosofie sau o idee definibilă, aceasta era o prejudecată, cu efecte la un nivel aproape subliminal. Originea ei putea fi depistată în anumite părţi din Epopee. În multe dintre acestea jucase un rol Tavistock Prowse, care era văzut ca întruchiparea sa literală, în sensul că trecuse de-adevăratelea printr-o serie de amputări şi fusese consumat ca hrană după ce îşi legase voluntar soarta de cea a Roiului. Albaştrii se considerau – conform criticilor culturali, se *defineau* – ca moştenitori ai tradiţiei lui *Endurance.* Aşadar, prin eliminare, Roşul era cultura Roiului. Cu un secol şi jumătate în

urmă, Roşul se izolase în spatele unor bariere deopotrivă fizice şi criptografice, aşa că nu se cunoşteau prea multe despre cultura sa, dar o mulţime de dovezi indirecte sugerau că amistica sa era diferită de-a Albastrului. Mai precis, Roşiii erau nişte entuziaşti ai intensificării calităţilor personale prin tehnologie.

Aici, în cabina viflerului, consecinţa era că misiunile tocmai încheiate de Kath Doi, Beled şi Rhys nu aveau nicio valoare – de fapt, era ca şi cum nici n-ar fi avut loc – până nu se înregistrau oficial rapoartele lor. Iar rapoartele nu se puteau compune din simple date brute şi imagini. Inspectorii aveau de scris adevărate discursuri. Şi cu cât se condensau mai multe evaluări şi analize intuitive în discursurile acelea, cu atât mai mare era aprecierea din partea unora ca Doc şi, într-o măsură tot mai mare, a studenţilor săi din anii terminali.

Ştiind toate acestea, Kath Doi îşi scrisese raportul încă dinainte ca planorul ei să fi coborât pe fâşia lată de iarbă, cu două săptămâni în urmă. Ce mai rămânea de făcut era puţină redactare şi un rezumat. Lucrurile acestea ar fi trebuit să meargă de la sine. Dar, la o jumătate de oră după ce deschisese documentul în varp, se pomeni privind la el fără rost, incapabilă să se concentreze.

— Beled, spuse ea într-un târziu, destul de clar ca el s-o audă, dar nu atât de tare cât să-l trezească pe Rhys.

— Lucrezi la raport? întrebă el.

O vedea şi pe ea, şi restul cabinei prin câmpul de lumină translucid al varpului său. Poate îi observase mişcările mâinii care sugerau că introducea text. În orice caz, întrebarea avea o nuanţă de insistenţă. Cu câteva ore în urmă, Beled observase o umbră de incertitudine pe faţa lui Kath Doi. Acum însă nu se putea şti de câtă vreme o urmărea cu privirea din dosul varpului.

— Tu ai văzut vreun indigen? îl întrebă ea.

El îşi ridică varpul pe creştet: un gest de politeţe.

— Mi-am planificat o rută care să evite orice ZIO.

O Zonă Indigenă Oficială, loc înscris sub acest nume în Tratat, era un district în care Devansorii – persoane care coborâseră ilegal pe sol înaintea momentului planificat – erau reuniţi sub clauza anteriorităţii şi sub denumirea politicos-evazivă de „indigeni”, permiţându-li-se să trăiască în condiţiile anumitor

restricţii.

— Am văzut-o de la distanţă. Ei nu m-au văzut.

— Sigur că nu, spuse Kath Doi, reţinându-şi un zâmbet.

— Cu asta ţi-am răspuns la întrebare? se interesă Beled, ştiind prea bine că nu.

— Cred că am văzut unul în afara unei ZIO, spuse Kath Doi.

Replica ei îi trezi atenţia lui Beled.

— Înfiinţa o aşezare sau...

— Nu, răspunse Kath Doi cu hotărâre. Aş fi menţionat aşa ceva. Cred că era în domeniu.

Însemnând că desfăşura activităţi, precum vânătoarea şi culegerea, care se integrau în domeniul celui de-al Doilea Tratat.

— Cel mai probabil, pescuia. Dar la cel puţin două sute de kilometri de cea mai apropiată ZIO.

— Drum lung ca să cari un peşte mort, observă Beled.

— Mda, spuse Kath Doi şi simţi cum se încălzeşte uşor la faţă.

Oricât de evident părea acum, când Beled subliniase ideea, ei îi scăpase acest detaliu.

— Ai continuat investigaţia? întrebă Beled.

— Nu s-a putut. Am văzut persoana din planor, în timp ce plecam.

— Nu e obligatoriu să explici absolut totul în raport, îi atrase atenţia Beled. În asemenea circumstanţe, e acceptabil să laşi ceva nelămurit. Aşa o să aibă un alt inspector ceva interesant de urmărit într-o misiune viitoare.

Lui Kath Doi îi veni o idee.

— Ce-ar fi dacă am urmări-o noi?

— Explică-te.

— Nu ţi se pare c-a fost o concentraţie neobişnuită de activitate a Inspecţiei în zona aia anume?

— Neobişnuită, admise Beled după ce chibzui câteva clipe. Nu fără precedent.

— Mă face să mă întreb, spuse Kath Doi, dacă vreun inspector de dinainte n-o fi văzut ce-am văzut eu şi a declanşat un val de misiuni în aceeaşi zonă.

— În cazul ăsta, Inspecţia ne-ar fi adus la cunoştinţă ce anume ne trimite să căutăm.

Era atât de logic, iar Beled o spusese cu atâta convingere şi francheţe, încât Kath Doi înclină din cap aprobator şi nu mai

insistă. Dar în sinea ei îşi spuse: „Dacă nu cumva e ceva ce nu vor să ştim noi”.

Conversaţia cu Beled îi fusese utilă lui Kath Doi pentru că îi oferise o metodă de rezolvare, şi anume să introducă pur şi simplu în raport momentul când observase indigenul ca detaliu nelămurit şi astfel să-i paseze problema cui avea să citească raportul. Se apucă de lucru la planul general, încercând să clarifice amintirea fugară privită cu ochii minţii, să despartă observaţiile obiective făcute la momentul cu pricina de judecăţile şi presupunerile pe care le adăugase ulterior. Ceea ce era un lucru delicat, întrucât era de aşteptat ca presupunerile să facă parte din meseria ei.

Ceva mai târziu, pe Rhys îl trezi din somn alarma ceasului de la încheietura mâinii. Pluti somnoros până la toaletă şi înapoi, uitându-se la Kath Doi în stilul clasic al extravertitului care ar vrea să laşi baltă tot ce faci ca să porţi o conversaţie cu el. După ce schimbă câteva cuvinte cu Beled, se apucă de lucru la propriul său raport, iar cabina se cufundă în tăcere şi rămase aşa o vreme. Mai apoi, cei doi bărbaţi desfăcură nişte pachete cu raţii şi luară o gustare, sporovăind despre una, alta.

Kath Doi se pomeni smulsă din reveria muncii când surprinse o schimbare uşoară în tonul vocilor lor. Acum discutau despre ceva important. Nu într-un fel preocupat sau imperios. O privire aruncată la display o lămuri despre ce era vorba: se apropiau de inel, ceea ce însemna că erau pe punctul de a se lansa prin spaţiul gol de douăzeci de kilometri dintre două habitate spaţiale. Nu prezenta niciun motiv de îngrijorare, dar era genul de manevră în stare să capteze atenţia şi să-i dea vocii o nuanţă imperativă sesizabilă.

Ridică mâna şi găsi mânerul varpului care activa ecranul opac deasupra lentilelor: în esenţă, se lega la ochi. Vederea cabinei îi era acum blocată. Singurele lucruri pe care le mai putea vedea erau cele pe care i le proiecta varpul în faţa ochilor. În acelaşi timp, activă o aplicaţie care îi dădea posibilitatea să vadă în jurul viflerului ca şi cum plutea liber în spaţiul înconjurător. Acelaşi serviciu i l-ar fi putut oferi o bulă de sticlă de pe suprafaţa exterioară a viflerului, dar n-ar fi fost la fel de bine. Utilizatorul ar fi fost expus la radiaţia cosmică, iar lumina de contrast ar fi îngreunat observarea anumitor lucruri. Varpul, pe de altă parte, jongla cu intervalul dinamic al luminii, astfel încât

lucrurile luminoase îşi mai pierdeau din strălucire, pe când cele întunecoase deveneau suficient de strălucitoare pentru a fi observate; totul căpăta o luminozitate caldă, care nu exista în realitate. Era o îmbunătăţire uriaşă faţă de privitul cu ochiul liber, de aceea multe costume spaţiale renunţaseră cu totul la porţiunile transparente şi ajunseseră să încapsuleze capul purtătorului într-o emisferă ecranată antiradiaţii, cu un varp pe partea interioară.

„Privea” acum la o imagine îmbunătăţită a universului din poziţia lor curentă, din interiorul inelului de habitate, dar apropiindu-se rapid de el.

Inelul trecea învârtindu-se pe lângă ei. Era într-un fel ca şi cum se aflau în interiorul unui carusel, privind căluţii cum se roteau, atât că în loc de căluţi era vorba de habitate spaţiale de treizeci de kilometri diametru, care se mişcau cu trei mii de metri pe secundă.

Obiectivul era să ţâşnească printre două dintre ele fără să fie loviţi. După standardele astrodinamicii, manevra nu era cine ştie ce ispravă, însă părea îngrozitor de periculoasă, şi prin urmare era teribil de distractiv s-o priveşti. Cum Kath Doi se uita drept înainte, habitatele păreau să le taie calea cu viteză ameţitoare, ca nişte dinţi de ferăstrău electric. Dar, ca prin minune, viflerul găsi un spaţiu liber între două habitate.

— Andocare bici în trei secunde, anunţă o voce artificială, iar mâinile lui Kath Doi pipăiră în jur să verifice curelele care o ţineau în scaun.

Un bici enorm se întindea către ei. În mare, avea dimensiunile unui tren de marfă excepţional de lung, de pe Vechiul Pământ, dar în loc de vagoane acoperite era alcătuit din multe vezbouri cuplate cap-coadă în lanţ.

Dacă pregătirile de mai devreme ale lui Rhys merseseră ca la carte – iar Kath Doi ar fi aflat dacă nu era aşa –, atunci, cu câteva ore în urmă, sutele de vezbouri care îşi duceau traiul în această staţie de bici începuseră să se asambleze sub forma unui lanţ. Când ajunsese la lungimea dorită – în funcţie de specificul misiunii care urma să fie îndeplinită –, lanţul îşi unise cele două capete, realizând o buclă infinită, şi se pusese în mişcare, acţionat de un motor liniar simplu din staţia de bici. Formase un oval alungit cunoscut sub numele de buclă Aitken, apoi petrecuse ceva timp ajustându-şi forma şi obţinând viteza

exactă. Vezbourile erau nişte animăluţe simple, mai mult structură decât altceva: aluminiu solid turnat în anumite forme. Fiecare vezbo avea la mijloc o articulaţie care îi permitea să se îndoaie liber în ambele direcţii – în limbajul ingineriei mecanice, era doar un cuplaj cardanic de rezistenţă mare. Anterior şi posterior avea cuple care îi permiteau să formeze conexiuni rigide cu alte vezbouri. Pe undeva prin toată structura aceasta existau şi câteva grame de silicon care o făceau inteligentă, şi cabluri care transportau curent şi date pe toată lungimea lanţului.

Cu puţin timp în urmă, la unul dintre vezbouri ajunsese vestea că trebuie să se decupleze de cel din spatele său. Asta se întâmplase tocmai când bucla ieşea din staţia de bici. În clipa în care cupla se deconectase, sistemul încetase să mai fie o buclă Aitken şi se transformase într-un bici gigantic. Nicştul – o foarte veche pronunţie greşită a lui *Knickstelle,* referindu-se la îndoitura în formă de U din vârful buclei – începuse să se propage în sens opus staţiei de bici, trăgând după sine capătul liber al biciului, şi să accelereze treptat, ajungând rapid la viteza de câteva mii de metri pe secundă. Asta vedea Kath Doi în realitatea virtuală: cotul biciului, venind de-a dreptul spre ei. Capătul liber nu se vedea din spatele lui, dar ea ştia că în câteva momente avea să-i înconjoare şfichiuind într-o ultimă explozie de acceleraţie.

Toată energia era direcţionată „înapoi” din unghiul de vedere al echipajului plictisit care se presupunea că monitorizează toate acestea din staţia aflată la capătul „mâner” al biciului. Se mişcau mult mai rapid decât viflerul. Pentru a realiza contactul fizic cu nava care se apropia, trebuiau să se aplece „în spate”. Iar „aplecarea” nu era chiar termenul corect; trebuiau să *izbească* înapoi cu iuţeală năprasnică pentru a se potrivi cu viteza mult mai scăzută a viflerului. Pentru sarcini de felul acesta erau făcute bicele.

Şi totuşi, nu se putu abţine să nu tresară când ultimele vezbouri şfichiuiră către ei. Perspectiva din realitatea virtuală aproape că-i dădea o stare de greaţă. Ochiul omenesc era indus în eroare de faptul că biciul în ansamblul său se îndepărta de ei atât de repede, şi totuşi vârful care i se descolăcea venea drept spre ei. Orice greşeală de calcul l-ar fi făcut fie să se năpustească pe lângă ei, lăsându-i să plutească singuri în

derivă, fie să se izbească de ei cu o viteză aproape hipersonică şi să-i distrugă la fel de sigur ca o lovitură de bolid din vremea Epopeei.

În realitate, cele două viteze se armonizară perfect şi, pentru o fracţiune de secundă, ultimul vezbo din lanţ se află chiar în dreptul lor, la fel ca hangarul la care andocase ea mai devreme.

— Cuplare, rosti vocea.

Era inutil, din moment ce Kath Doi auzi cu urechile ei cum se făcea conexiunea mecanică şi apoi simţi acceleraţia când viflerul fu îmbrâncit în lateral şi apoi smucit înainte de energia cinetică a biciului.

— Pregătiţi-vă pentru stabilizare.

Un fel politicos de a spune că situaţia din bici era cam haotică în urma manevrei de şfichiuire. Acum erau traşi înainte cu o forţă colosală, aduşi la o viteză care să se armonizeze cu cea a staţiei de bici şi cu a tuturor celorlalte obiecte din inelul de habitate. Dar dinamica biciului producea nişte oscilaţii laterale, creşteri şi descreşteri în acceleraţie care puteau fi amortizate, dar nu înlăturate de micile retuşuri făcute de vezbouri.

— Hebel comutat, confirmă vocea.

Ca şi *Knickstelle,* „Hebel” era un cuvânt din limba germană; desemna o pârghie de la baza biciului, ancorată de staţia de bici şi capabilă să se întoarcă liber dintr-o parte în cealaltă. Era, practic, braţul care ţinea mânerul şi pocnea din bici, iar la scurt timp după prima pocnitură – cea care culminase cu o andocare reuşită – se întorsese către cealaltă parte a staţiei şi iniţiase o a doua pocnitură, în direcţie opusă. Un nou nicşt se formase chiar în locul în care biciul era ataşat de hebel şi începea să accelereze „înainte”, făcând şi viflerul să accelereze la rândul său până la viteza de care avea nevoie ca să îndeplinească restul misiunii.

Procedura dură circa trei minute. Datorită indiciilor vizuale din varp, creierul ei primea un context: lama de ferăstrău care zbura pe lângă ei părea să încetinească. Bineînţeles că se mişca în continuare cu aceeaşi viteză; în realitate, viflerul accelera ca să intre în ritmul ei. Dar, din punctul de vedere al lui Kath Doi, inelul de habitate nu mai arăta ca un derviş rotitor şi începea să se înfăţişeze ca o serie de obiecte distincte, gonind mai departe pe lângă ei, dar din ce în ce mai încet, până când întregul inel păru să se oprească greoi. Iar în acel moment, ceva de o

mărime colosală pluti în raza ei vizuală: Ochiul, drept în calea lor.

— Decuplare, anunţă vocea.

Era şi cazul, fiindcă accelerarea devenise greu de suportat. Dacă nu şi-ar fi întrerupt conexiunea cu vârful biciului, forţele gravitaţionale i-ar fi lăsat inconştienţi, apoi i-ar fi ucis şi în cele din urmă ar fi rupt viflerul în fărâme. Vezbourile erau construite să supravieţuiască unor forţe cărora oamenii şi vehiculele spaţiale obişnuite nu le puteau rezista. Dar geometria şi sincronizarea nicştului fuseseră programate astfel încât să-i aducă la viteza dorită şi să le dea drumul pe noua lor traiectorie exact înaintea momentului de criză, care, dacă biciul ar fi fost pe Vechiul Pământ, ar fi fost semnalat printr-un bang sonic. Reveni starea de imponderabilitate, dacă nu luai în calcul câteva ghionturi corectoare din partea propulsoarelor de poziţie ale viflerului. Lui Kath Doi i se limpezi vederea; înghiţi în sec de câteva ori, încercând să-şi liniştească stomacul.

Amuzant era că întreaga procedură, de la aterizarea ei cu planorul în hangar până la eliberarea din bola şi apoi la interacţiunea abia încheiată cu biciul, ar fi părut elegantă, chiar blândă, dacă ar fi fost privită de la distanţă. Ca să înţelegi forţa pură a acceleraţiei şi a scuturăturilor, trebuia să le trăieşti pe propria-ţi piele.

Încercând să nu mai ia în seamă senzaţia din stomac, Kath Doi privi cu luare-aminte la Ochi.

În momentul acela înconjura Akureyri, un habitat mare (populaţie: 1,1 milioane), destul de nou (optzeci şi patru de ani), construit în stilul cunoscut neoficial drept ţeavă dublă, rămas în istorie drept Insula lui O’Neill, Tipul Trei. Erau doi cilindri mari, paraleli, care se roteau în sensuri opuse. Fiecare dintre ei era învăluit în ansambluri de oglinzi şi alte elemente de infrastructură. Oglinzile erau îndreptate către soare, a cărui lumină era deviată prin şiruri de ferestre din pereţii cilindrilor pentru a lumina peisajele din interior. Dar ora locală era în jur de şase seara, aşa că oglinzile se înclinau treptat pentru a simula crepusculul. Folosindu-şi varpul ca să mărească imaginea, Kath Doi ar fi putut să arunce o privire prin ferestre ca să vadă fermele, pădurile, cursurile de apă şi clădirile rezidenţiale din interiorul lui Akureyri, dar ştia deja cam cum arătau toate acestea, aşa că rămase pentru moment la imaginea de

ansamblu.

Ceea ce şi trebuia să facă, dacă voia să aibă imaginea de ansamblu a Ochiului. Akureyri, oricât ar fi fost de mare, părea un pitic în comparaţie cu construcţia care îl înconjura. Iar partea acesteia care capta imediat atenţia era spectacolul Marelui Lanţ, un adevărat Manhattan-pe-montaigne-russe, înfăşurându-se de jur-împrejur cu o viteză teribilă, făcând câte un tur complet la fiecare cinci minute.

Dar nu într-acolo se îndreptau ei. Pe când Ochiul devenea tot mai mare în câmpul ei vizual, irisul lui rotitor plutea în lateral, şi deveni limpede că minusculele aprinderi corectoare îndreptaseră viflerul către una dintre acele fărâme locuite pe care le conţinea rama sa masivă, cavernoasă: cincizeci de porturi de andocare dispuse în cerc, înconjurate de o literă Q mare, de un galben strălucitor, care era recunoscută universal drept logoul şi emblema Carantinei[39].

Se vedea dintr-o privire că două treimi dintre porturile din Q erau deja ocupate de alte nave, majoritatea viflere de diverse tipuri plus vreo două nave de linie. Porturile erau numerotate individual cu cifre strălucitoare şi inscripţionate, în amestecul de litere latine şi chirilice folosit pe tot cuprinsul inelului, cu scopurile lor:

TRANZIT
IMIGRAŢIE
MILITAR
INSPEKŢIE
EKIPAJE

Un cerc de lumini verzi din jurul unui port vacant – numărul 65 – începu să clipească. Sistemele care controlau viflerul ştiau deja încotro să-l îndrepte, deci clipitul era numai spre folosul oamenilor, servind şi ca plan de rezervă în cazul rar în care vreun vehicul trebuia pilotat manual.

Kath Doi văzuse destule andocări la viaţa ei, aşa că îşi dădu jos varpul de la ochi şi îl ţinu în poală cât dură următoarea serie de ghionturi şi scuturături, care se termină cu deschiderea uşii sasului.

Un tub vărgat cu galben se întindea în acea parte a Carantinei

[39] *Quarantine,* în limba engleză.

rezervată celor care, asemenea lor, se întorceau de pe suprafaţa Pământului. După câţiva metri ajunseră în faţa unei uşi cu sens unic, construită astfel încât nu putea trece prin ea decât câte o persoană, pe rând. Pe un suport din apropiere atârnau câteva brăţări rigide, codificate pe culori pentru a indica faptul că îi erau destinate personalului Inspecţiei şi tipărite cu şiruri de pictograme pentru citire electronică. Kath Doi alese una şi şi-o prinse cu un clinchet la încheietura mâinii. După câteva clipe începu să clipească o diodă roşie pe dosul brăţării şi porni un cronometru digital. Flutură din mână către uşă, care se descuie şi o lăsă să treacă mai departe în tub.

Partea aceea din Q consta în esenţă din ţevărie: o îmbârligătură de conducte largi, care drenau fluxul de oameni de la navele andocate şi îl lăsau să bălţească în rezervoare separate până se făcea apelul. Kath Doi, Rhys şi Beled aveau să fie cercetaţi vizual în căutare de specii invazive şi patogeni, iar hainele şi echipamentul lor urma să fie sterilizate. Se trecea obligatoriu pe la duş şi perii. Li se prelevau fecale şi mostre de sânge pentru analize. Totuşi, pentru că erau de la Inspecţie, nu prezentau cine ştie ce interes trecutul lor, opţiunile politice, stabilitatea emoţională, motivaţiile lor. Personalul Inspecţiei fusese deja verificat sub asemenea aspecte. În funcţie de cât erau laboratoarele de ocupate, carantina putea să dureze între şase şi douăzeci şi patru de ore.

•

Suspiciunea, urmată de certitudine, că era deţinută începu să se strecoare în mintea lui Kath Doi. După câteva ore, primi autorizaţia de a se deplasa liber prin zonele comune ale no-man’s-land-ului din Q: birturi, magazine, baruri luxoase şi incinte recreaţionale înşirate pe circumferinţa unui tor cu o gravitaţie artificială de circa 0,5 g. Asta însemna că trecuse cu bine toate testările biologice. Dar brăţara continua să clipească în culoarea roşie. Cifrele măsurară o zi, apoi o zi şi jumătate. Îşi modifică programul de somn după ora Ochiului şi începu să sufere din cauza decalajului de fus orar.

Q era destul de aglomerată – poate şi asta explica întârzierea. În ultimele două săptămâni, Ochiul se deplasase către vest prin regiunile cele mai vechi şi mai dens populate ale segmentului Greenwich, îndreptându-se către osuarul Cape Verde şi către segmentul Rio, aflat dincolo de el. La o asemenea poziţionare, în

apropierea unui osuar în care habitatele erau mari şi noi, Q se putea aştepta să se confrunte cu un volum mare de pasageri „în tranzit”: emigranţi din locuri mai vechi şi mai aglomerate, având ca destinaţii habitate noi şi spaţioase, precum Akureyri. Dura decenii întregi să populezi în întregime un asemenea habitat; numărul de locuitori sporea treptat pe măsură ce se construiau noi locuinţe, iar ecosistemul de susţinere a vieţii era cultivat şi reglat. În scurt timp, Ochiul avea să ajungă la osuarul Cape Verde, iar recensământul de aici avea să coboare până aproape de zero: doar câţiva lucrători care se duc la muncă în habitate noi şi nişte călători pe distanţe lungi care se dovedeau a fi foarte răbdători. Dar, pentru moment, dotările din no-man’s-land operau la capacitate maximă şi se formau cozi la mâncare şi băutură, mai ales în locurile care deserveau familii. Deoarece oamenii emigrau adesea când aveau copii mici, considerând că aceştia vor avea de câştigat dacă erau transplantaţi într-un loc nou şi curat, unde să poată alerga în voie.

Aşadar Kath Doi îşi spuse, o vreme, că întârzierea era de natură pur birocratică, un rezultat al numărului prea mare de emigranţi combinat cu prea puţin personal o disponibil. Dar în ziua a doua îl zări pe Beled în centrul recreaţional, operând un aparat de antrenament pentru rezistenţă la un nivel de forţă nebunesc, la care doar un tânăr mascul teklan putea ajunge. Mai târziu, după ce făcuse duş, reuşi să stea de vorbă cu el într-un bar, iar el menţionă că îl văzuse pe Rhys îndreptându-se spre ieşire, cu brăţara luminându-i verde.

— Când era asta? întrebă ea.

— Ieri, răspunse Beled. La opt ore şi douăzeci de minute după ce-am andocat.

Câteva ore mai târziu, Kath Doi şi Beled eliberară camerele de o persoană în care fuseseră cazaţi şi se mutară într-o dublă ceva mai mare. Începură să se culce împreună fără să facă sex, comportament destul de comun în rândul cuplurilor compuse dintr-un moiran şi un teklan care abia se cunoşteau reciproc. Când avea erecţie, ceea ce se întâmpla destul de des, Beled se ducea să se masturbeze în micuţa baie a apartamentului. Era un fel de a rezolva problema cât se poate de obişnuit şi orice altă reacţie din partea lui ar fi fost ieşită din comun. Ea ştia că se poate baza pe disciplina lui impecabilă, iar el ştia că acestea erau aşteptările ei, şi situaţia putea continua astfel pe termen

nedefinit, până ce vreunul dintre ei dădea semnalul unei schimbări.

Nereuşind să adoarmă, nefiind la fel de competentă ca Beled într-ale masturbării, Kath Doi îşi săltă de pe piept braţul lui masiv, întreprindere asemănătoare cu încercarea de a târî în cealaltă jumătate a patului un băiat de zece ani adormit, şi se strecură afară, în căutarea unui loc în care să-şi omoare timpul până îi venea şi ei somnul.

La bufet, aşteptând la coadă pentru ciocolată, se pomeni alături de o juliană micuţă, suplă, la vreo şaizeci şi ceva de ani. Femeia citea o carte, sau se prefăcea că citeşte. Pe măsură ce se prelungea aşteptarea, părea să-şi piardă cheful de citit. Închise cartea, îşi înăbuşi un căscat şi îşi aţinti privirea asupra lui Kath Doi.

— Înapoi de la sol?

Era un lucru evident datorită culorii pe care o emitea brăţara ei. Dar Kath Doi înţelese că femeia încerca doar să facă puţină conversaţie.

— Da.

— Ai venit acasă? întrebă femeia, referindu-se la Ochi.

— Deocamdată sunt oarecum între două locuinţe. Slujba de inspector nu prea te lasă să te stabileşti într-un loc.

— Aha, niţică odihnă şi recuperare pe Marele Lanţ. Bravo ţie.

Kath Doi înţelegea perfect că femeia era un agent al Carantinei.

Aşa opera Q: nu prin interogatorii în încăperi fără ferestre, ci intrând în conversaţii neprotocolare. Scopul acestor zone comune era furnizarea unei game diverse de ocazii şi locuri de întâlnire.

Era important să nu fie văzută că disimulează, de aceea continuă:

— Presupun că aş putea avea parte de ceva odihnă şi recuperare, dar adevărul e că urmează să merg la Stromness.

— Aha, în vizită la un prieten de la universitate?

Oare spunea adevărul dacă îl numea pe Doc prieten?

— Mai degrabă un mentor. Un profesor.

— Păi, am auzit că-i minunat la Stromness. N-am fost niciodată.

Mulţi oameni, poate majoritatea, când erau examinaţi în felul acesta nici nu-şi dădeau seama că stăteau de vorbă cu un agent

al Carantinei. Asta pentru că cei mai mulţi aveau rareori ocazia să treacă prin Q, poate niciodată; iar când ajungeau acolo, aveau tendinţa de a se amesteca în grupuri mari de călători, în decoruri care te făceau să confunzi cu uşurinţă astfel de conversaţii cu statul la palavre ca să mai treacă timpul.

Kath Doi căpătase destulă experienţă de călător ca să ştie exact ce se petrecea. Şi cealaltă femeie ştia că ea ştia. Dar oricum aveau să-şi continue şarada. Kath Doi rezistă tentaţiei de a complica situaţia întrebând-o pe julianã de unde venea şi încotro se îndrepta. Fără îndoială că femeia avea pregătită o poveste plauzibilă. Ar fi fost doar pierdere de timp dacă ar fi obligat-o s-o recite.

Pe când coada se târa încet înainte, în raza vederii lor intră un display plasat deasupra tejghelei, care înfăţişa o scenă din Epopee. Codul temporal din colţ indica A+3.139, ceea ce însemna cam un an şi jumătate de la începutul Marii Călătorii. Era o înregistrare dintr-o arcletă – nu din *Endurance,* deci cel mai probabil din Roi. Se manifesta gravitaţia artificială, aşadar arcleta trebuie să fi făcut parte dintr-o bola. Kath Doi nu recunoscu pe nimeni la început. Bineînţeles, toţi erau oameni originari şi se vedea limpede că nu făceau parte din niciuna dintre cele şapte rase umane actuale, dar erau suficient de aproape ca ea să poată înţelege ce simţeau. Vorbeau, ca toată lumea din Epopee, cu accentele arhaice de acum cinci mii de ani.

Nicio Evă nu se afla în cadru. Singurele Eve din Roi fuseseră, se ştie, Julia şi Aïda. Deci probabil că era vorba de ceea ce se chema poveste colaterală, adică o înregistrare video din Epopee care, deşi nu păstra cuvintele sau faptele niciuneia dintre Eve, era totuşi considerată destul de importantă ca să fie încorporată în canon şi să apară în playlisturile unor locuri precum cafeneaua aceea. Kath Doi avea o vagă senzaţie că o mai văzuse cândva, cu mulţi ani în urmă, poate la şcoală. Pierduse şirul zilelor şi al fuselor orare, dar era aproape sigură că era Ziua Juliei, prin urmare orice scenă din Epopee transmisă într-un astfel de loc comemora probabil ceva ce spusese sau făcuse Eva Julia.

— La mulţi ani de Ziua Evei, îi spuse ea, dintr-un reflex politicos, julianei care stătea lângă ea.

— La mulţi ani şi ţie, răspunse femeia, ceea ce îi confirmă că

era într-adevăr Ziua Juliei.

Kath Doi urmări scena până reuşi să-i surprindă esenţa. Era tot mai convinsă că îşi amintea de oamenii aceia şi de situaţia în care se aflau. Şapte Grase şi Şapte Slabe era o bola care se compunea din două heptade. Una dintre ele trecuse printr-o criză a producţiei de hrană din cauza unei mane contagioase care pornise într-una dintre arcletele ei şi până la urmă se răspândise şi în celelalte şase. Rezultatul era şapte arclete doldora de oameni înfometaţi, conectate printr-un cablu lung la şapte arclete în care exista mâncare din belşug. Puseseră la cale un sistem de trimitere a scafandrilor spaţiali de-a lungul cablurilor până la punctul central în care erau conectate cele două gheare. Acolo, scafandrilor spaţiali de la Şapte Slabe li se înmânau pachete cu ajutoare de la Şapte Grase, după care coborau înapoi la heptada năpăstuită şi distribuiau hrana. Dar şapte arclete nu puteau să producă hrană pentru paisprezece. Toată lumea suferea de foame, iar în Şapte Slabe începuseră să moară oameni. Problema era exacerbată de faptul că bola respectivă se separase de Roiul principal.

Scena care se difuza acum era o conferinţă video la care participau muritorii de foame din Şapte Slabe şi ocupanţii doar cu puţin mai bine hrăniţi ai heptadei Şapte Grase, care-ţi rupea inima şi mai tare din cauză că familii şi prieteni se pomeniseră separaţi unii de alţii printr-un simplu cablu. Kath Doi era acum convinsă că îşi amintea. În câteva minute, aveau să stabilească legătura radio cu Arcleta Albă şi s-o cheme la discuţie pe Eva Julia ca să-i ceară sfatul. Ea urma să le ţină un mic discurs despre ceea ce aveau de făcut. Povestea se termina cu cele Şapte Slabe tăindu-şi cablul şi eliberându-se din bola. Îşi planificaseră manevra în aşa fel, încât heptada Şapte Grase să fie azvârlită înapoi în direcţia roiului principal, asigurându-le cel puţin temporar supravieţuirea, în timp ce Şapte Slabe se năpustea în direcţie opusă. Practic, cei condamnaţi se folosiseră pe ei înşişi drept combustibil pentru a-i salva pe ceilalţi. Povestea era expusă într-un mod mai complicat şi mai zguduitor prin adăugarea unor detalii pe care le-ar fi aflat şi Kath Doi dacă ar fi rămas acolo să urmărească toată povestea. Heptada Şapte Slabe fusese una dintre puţinele care conţineau câte un fragment din Arhiva Genetică Umană, de aceea sacrificiul său fusese parte dintr-o serie aparent inexorabilă de ghinioane care

duseseră la Consiliul Celor Şapte Eve şi la crearea noilor rase umane. Iar decizia lor de a se sacrifica nu fusese unanimă; fusese precedată de o rebeliune şi de lupte corp la corp de la o arcletă la alta atunci când o minoritate de lihniţi încercase să se salveze îmbrăcându-şi costumele spaţiale şi urcând de-a lungul cablului. Omul care luptase să ajungă la panoul de comandă şi izbise butonul care despica bola în două se numea Julius Mwangi. Numele lui fusese dat unui habitat care se afla la treizeci şi opt de grade, zero minute est, deasupra locului naşterii sale, Kenya. Partea cu „zero minute” era semnificativă pentru că habitatele plasate pe meridiane primeau în mod tradiţional nume ale unor eroi din Epopee.

De toate aceste lucruri îşi aminti Kath Doi cât timp personalul cafenelei îi prepara cafeaua. Asta pentru că, atunci când îi devenise evident că era interogată, se gândise că în loc de ciocolată era mai bine să comande ceva cu mai multă cafeină.

— Fac cinste, îi spuse ea agentei.

Devenise o tradiţie să le faci mici favoruri străinilor de ziua Evei lor. Să fi fost Ziua Moirei, poate ar fi plătit altcineva pentru cafeaua ei.

— O, nu, nu se poate, spuse femeia.

Ceea ce era posibil să fie adevărat în sens propriu; nu avea voie să accepte o favoare din partea unei persoane pe care o interoga.

— Dar dacă-mi permiţi să stau cu tine...

— Bineînţeles, răspunse Kath Doi şi aşteptă să fie gata şi cafeaua femeii.

Pe ecranul de deasupra tejghelei se difuza acum o altă parte din Epopee, o conversaţie care se desfăşurase la bordul lui *Endurance* cu puţin timp înainte de Aprinderea Finală şi în timpul căreia Dinah şi Ivy se convinseseră reciproc că Julia nu era chiar atât de rea. Lui Kath Doi îi cam făcea greaţă. Oamenii citau mereu replici de acolo. Servise ca bază a unor mişcări politice şi partide care căutaseră să construiască alianţe mai puternice între juliani şi celelalte rase. Prin urmare, iată ce întâmplare norocoasă că era difuzată tocmai atunci. Dacă ar fi avut o gândire tipic julianã, Kath Doi s-ar fi întrebat dacă nu cumva toată treaba fusese aranjată, cronologia listei de redare fiind măsluită de cineva din culisele Carantinei pentru ca ea să vadă scena chiar înainte de a se aşeza la o cafea cu femeia

aceea. Fiindcă aşa era felul de-a fi al julianilor. Aceasta fusese alegerea făcută de Eva Julia la Consiliul Celor Şapte Eve. Rasa ei, trăind într-o relativă izolare în segmentul său de inel, intensificase această trăsătură prin procesul de reproducere selectivă cunoscut sub numele de Caricaturizare. În cadrul său, julianii îşi dezvoltaseră ochi uriaşi, urechi fine şi guri mici; era cea mai uşoară metodă de a-i identifica de la distanţă.

Femeia salută înainte de a lua loc. Julianii salutau cu mâna stângă ridicată lângă faţă, ca să nu intersecteze niciodată cu raza vizuală.

— Ariane, spuse ea.

Un nume julian comun, moştenit de la rachetele lansate de la Kourou, pe care Eva Julia le apărase bombardându-i nuclear pe venezueleni.

— Ariane Casablancova.

Ceea ce însemna că era fiica unei femei pe nume Casablanca, după Casa Albă.

Kath Doi îi răspunse la salut.

— Kath Amalteova Doi.

Mama lui Kath Doi primise numele asteroidului care o adăpostise pe Moira împreună cu laboratorul ei în cursul Marii Călătorii.

Ariane se aşează de cealaltă parte a mesei, fixând cu ochii săi enormi chipul lui Kath Doi.

— Uite ce-i, spuse Kath Doi, nu mă pricep la asta. Nu fac parte din niciun kupol şi nici nu vreau să intru. Pune-mi orice întrebare îţi trece prin cap, şi gata.

— Mă întrebam dacă ai văzut ceva interesant la sol.

— Numai cu gândul ăsta m-am dus acolo, să văd lucruri interesante. Abia dacă văd câte ceva care să nu fie interesant.

Ariane rămase în expectativă.

— Mi-am prezentat raportul, continuă Kath Doi.

— Şi ai discutat conţinutul lui cu Beled Tomov?

— Da.

— Dar nu şi cu Rhys Alaskov.

— Rhys dormea când am stat vorbă cu Beled.

— Ai dormit şi tu binişor, remarcă Ariane. Zece ore în vifler.

— Pilotasem un planor toată ziua.

— Aţipind deseori.

— De fiecare dată când un moiran doarme câte puţin, explică

Kath Doi, nu înseamnă că intrăm în epi. Uneori suntem doar obosiţi, pur şi simplu.

— Rămâne de văzut. Acum călătoreşti ca să porţi o conversaţie faţă în faţă cu mentorul tău. Sau aşa crezi tu.

— Asta ce mai înseamnă?

— Doctorul Hu nu se află în Stromness. Ai fi ştiut şi tu dacă te-ai fi coordonat cu el. Dar n-ai făcut asta. De fapt, ai luat hotărârea în mod spontan, dintr-un impuls de moment, să vizitezi un loc care pentru tine se asociază cu lucruri plăcute. Te frământă ceva. Eşti conştientă că s-ar putea să intri în epi. Nu vrei să discuţi asta cu „Doc” până nu vă veţi vedea în carne şi oase, într-un loc în care te simţi în siguranţă. Precis e vorba de ceva ce-ai observat la sol. Ceva neaşteptat.

Nu ajuta la nimic să-i spui lui Ariane Casablancova să citească raportul. Probabil îl examinase deja de câteva ori. Ea dorea să audă povestea chiar din gura lui Kath Doi.

— E posibil să fi văzut o fiinţă omenească, spuse Kath Doi.

— Posibil?

— A fost o imagine fugară. De la distanţă.

— Nu vreun alt inspector... dacă era aşa, nu ţi s-ar fi părut nimic remarcabil.

— Inspectorii poartă haine în culori aprinse, ca să fie vizibili.

— Beled nu purta.

— Când trecea pe lângă ZIO, nu, sigur că nu. În general, vreau să zic.

— Continuă.

— Persoana aceasta purta exact opusul. Semăna cumva cu...

— Cu ce?

— Ai văzut vreodată înregistrări video pre-Zero cu vânători? Purtau haine care să-i facă mai puţin vizibili.

— De camuflaj, spuse Ariane.

— Aha. Cred că persoana asta avea haine de camuflaj.

— Deci nu un inspector.

— Şi-atunci... poate soldat? întrebă Kath Doi. Dar singurul scop al soldaţilor e să lupte cu alţi soldaţi. Şi sunt convinsă că nu există alţi soldaţi acolo, jos. Doar dacă nu s-a comis vreo infracţiune. Dar dacă era o infracţiune, m-ar fi avertizat înainte să-mi dea drumul acolo. La dracu’, ar fi trimis un Thor după mine.

— Nu ţi-a trecut prin minte că putea fi o infracţiune *recentă*?

Şi tu să fii prima care o observa?

Întrebarea părea să plutească între ele. Era clar ce sugera Ariane. Dacă ar fi fost martoră la aşa ceva, Kath Doi ar fi trebuit să raporteze imediat, nu să doarmă zece ore şi mai apoi să facă eforturi nesăbuite ca să-l găsească pe Doc într-un loc în care nici măcar nu se afla.

— Nu, spuse ea. Nu asta era.

— De unde ştii?

— Făceam tururi pe deasupra lacului de multă vreme. Eram foarte vizibilă. Oricine s-ar fi aflat acolo din motive dubioase s-ar fi ascuns pur şi simplu printre copaci până plecam. Persoana aceea n-a făcut aşa. Era foarte aproape de mal, într-un loc din care putea să vadă foarte bine ce făceam. Ca şi cum...

— Ca şi cum? întrebă Ariane.

— Ca şi cum căsca gura.

După o tăcere îndelungată, Ariane repetă expresia:

— Căsca gura.

— Mda.

Până la momentul acela, Kath Doi se simţise stânjenită de privirea fixă a lui Ariane, dar acum se uită direct în ochii ei mari şi pătrunzători şi îi susţinu privirea o vreme.

— Când persoana aceea s-a mişcat, spuse Ariane, ai dedus ceva din postură şi din mers?

— Nu cred că era un neoander, spuse Kath Doi, clătinând din cap. *Aşa ceva* aş fi raportat.

Ariane clipi şi spuse:

— Explicaţia cea mai simplă este, bineînţeles...

— Un indigen. Posibilitatea asta am discutat-o cu Beled.

Acum se simţea puţin în defensivă.

— Dar ce să facă un indigen acolo? Aşa departe de orice ZIO.

— E un mister.

— Da.

— Asta explică de ce ţi-ai încălcat profilul, spuse Ariane, dând din cap.

— Nici măcar nu ştiu ce înseamnă pentru voi că „mi-am încălcat profilul”.

— Ai avut vreodată senzaţia că eşti privită? Urmărită?

Ariane Casablancova avea obiceiul detestabil de a pune întrebări bune.

— Când eşti jos, la sol, trebuie să presupui că...

— Că n-ai să treci neobservat de megafauna locală. Desigur.

— Cu timpul, tot umblând singur, încercând să conştientizezi situaţia, poţi s-ajungi cumva, ştiu şi eu...

Nu voia să pronunţe cuvântul „paranoic” în prezenţa unui julian, deoarece avea conotaţii rasiale. Ariane păru să intuiască şi găsi situaţia vag amuzantă. Se aplecă puţin în faţă, încercând s-o ajute pe Kath Doi să se despotmolească.

— Ajungi să dezvolţi o acuitate mai mare a percepţiei. Poate, pentru propria ta siguranţă, interpretezi zgomotele sălbăticiei...

— În cel mai conservator fel cu putinţă, mda. Cum a fost în dimineaţa plecării mele, când m-au trezit nişte petice de lumină care se mişcau pe cortul meu. Am crezut întâi că erau produse de mişcarea unui animal mare, care trecea printre mine şi soare. Pe urmă am ieşit din cort şi am văzut că nu era decât imaginaţia mea, că strălucea lumina printre ramurile copacilor care se mişcau în vânt.

— Interesant! spuse Ariane. Această percepţie mai acută a lucrurilor, pe o perioadă de timp suficient de lungă, pare exact genul de stimul care ar putea declanşa o schimbare epigenetică la un moiran.

— Ideea asta mi-a trecut şi mie prin minte.

— N-ai menţionat-o în raport.

Era prima dată când Ariane renunţa la aparenţe şi recunoştea că citise raportul, iar asta o făcu pe Kath Doi să se oprească brusc.

Apoi îi abătu atenţia un teklan masiv care tocmai intrase în cafenea, purtând la încheietură o brăţară verde. Dar nu era Beled. Era un alt inspector, recent sosit, poate din acelaşi lot.

Evident că Beled predase un raport completat în detaliu, incluzând conversaţia pe care o purtase cu Kath Doi în vifler. Din partea unui alt gen de om poate că ar fi luat-o ca pe o indiscreţie iritantă, dar din partea unui teklan era de aşteptat.

— N-am menţionat-o în raport, spuse Kath Doi, pentru că am judecat-o ca fiind doar imaginaţia mea, nu un eveniment autentic, demn de raportat la Inspecţie.

— Dacă n-ai nimic de obiectat să intru şi eu în juju...

Era un termen auto-depreciativ care se referea la stilul cognitiv julian.

— Dă-i înainte.

— Poate impresia ta iniţială a fost corectă şi chiar a fost vorba

de un animal mare – un om – care a trecut printre tine şi soare. O greşeală comisă de cineva care te privea pe furiş. Iar când el – o să-i spun „el” – şi-a observat umbra pe cortul tău, şi-a dat seama că a făcut o gafă şi s-a retras în jos pe pantă, în pădure, să te privească de acolo.

— Tot ce se poate, spuse Kath Doi.

Din politeţe, se abţinu să adauge că era genul de idee care putea să se nască doar într-o minte de julian.

— Cum ai dormit de-atunci?

— Foarte sporadic şi chinuită de decalajul orar, de aceea mă şi aflu aici. Cred că e posibil să fi intrat în epi în ultima zi, dar acum, că m-am întors în civilizaţie, organismul meu e confuz şi abandonează modificarea.

În punctul acela, dacă ar fi stat la masă cu o prietenă moirană, Kath Doi poate că şi-ar fi ridicat mâinile ca să-şi pipăie faţa. „Arăt schimbată?” Dar Ariane n-ar fi avut de unde să cunoască răspunsul.

— Am dormit cu Beled în ultima vreme, adăugă Kath Doi. Cred că mă ajută să-mi revin.

— Foarte bine. Sper ca adaptarea ta – indiferent dacă include sau nu transformarea în Kath Amalteova Trei – să decurgă lin.

— Sunt liberă să plec?

— Nu-i decizia mea. Statutul tău rămâne nedefinit.

— Ţi-e teamă c-o să mă ia gura pe dinainte?

— Nu-i treaba mea să mă tem de asemenea lucruri. Sfatul meu personal? Să nu te ia gura pe dinainte. Dar îţi cunoşti drepturile. Nu poţi fi reţinută doar fiindcă ţi se pare că e posibil să fi văzut un gură-cască în haine de camuflaj, în mijlocul pustietăţii.

Ariane păru să-şi chibzuiască următoarea mişcare înainte să adauge:

— Altminteri ai vedea mult mai mulţi oameni de la Inspecţie îngrămădiţi în cafeneaua asta.

•

Ariane avea dreptate în privinţa lui Doc. Îşi părăsise locuinţa aflată în campusul ceţos din Stromness – un habitat din partea predominant ivynă a inelului, ocupat în întregime de universitate – şi se afla în drum spre Leagăn. În timpul călătoriei, se oprise să-şi petreacă puţin timp pe Marele Lanţ. Ca urmare, când Kath Doi făcu în sfârşit gestul logic de a lua legătura cu el

direct, îi răspunse în câteva minute, spunându-i unde putea fi găsit.

Cam tot atunci, dioda brăţării pe care o purta Kath Doi se făcu verde, informând-o că era liberă să plece. Se duse în camera pe care o împărţea cu Beled şi descoperi că el plecase deja. Îşi adună lucrurile, acum sterilizate, şi porni spre ieşire, unde robotul care era uşa îi inspectă brăţara. Păru mulţumit de rezultat, fiindcă se deblocă şi îi permise să treacă. În acelaşi moment, încuietoarea brăţării sări şi lumina se stinse. Aruncă din mers brăţara într-un coş de gunoi.

După o jumătate de oră de plutire prin coridoarele Ochiului ajunse la Rampa Intrare, unde se înghesui într-o capsulă împreună cu alţi douăzeci de vizitatori, se prinse în centuri şi se lăsă trasă ca un obuz printr-o ţeavă de tun a cărei gură, exact la momentul potrivit, se sincroniza cu o platformă de sosire de pe Marele Lanţ. Începu să se manifeste 1 g de gravitaţie artificială în timp ce erau prinşi în rotaţia oraşului circular. Însoţitorii staţionaţi lângă uşa capsulei îi ajutară pe nou-sosiţi să iasă pe platformă şi îi priviră pe toţi în ochi ca să se asigure că nu păţiseră nimic. Oamenii care nu erau obişnuiţi cu schimbările bruşte de gravitaţie puteau să sufere de ameţeli sau mai rău. Cei mai mulţi însoţitori erau camiliţi. Era o alegere chibzuită, validată de multe secole de practică. Până şi cei mai temperamentali dinani erau dispuşi să recunoască în faţa unui astfel de om modest şi rezervat că se simt năuci. Complicatul cod dinan al cavalerismului îi obliga să manifeste o politeţe aparte faţă de camiliţi, pe care îi considerau fragili şi copilăroşi.

Cu paşi doar puţin nesiguri, Kath Doi merse către o scară rulantă, care o purtă în jos către nivelul transportului public. Tavanul era înalt şi arcuit, ca într-o gară grandioasă de pe Vechiul Pământ, iar dantelăria sa de nichel-fier fremăta de păsări, o colonie întreagă care îşi vedea de neînţelegerile şi de luptele sale interne şi în acelaşi timp ţinea sub observaţie traficul uman care se desfăşura pe dedesubt. Ofizi specializaţi, înfăşuraţi în jurul grinzilor şi traverselor ca pitonii pe crengile copacilor, se deplasau într-un ritm prea lent ca să fie observaţi de păsări, muncind să le cureţe găinaţul. Păsările erau toate din aceeaşi specie, şi anume cioara sură: o corvidă mică, al cărei penaj era pe jumătate lipsit de pigment, ceea ce îi dădea un aspect pestriţ. Trăsătura aceasta fusese adăugată de

proiectanţii ei doar ca indiciu vizual, ca să poată fi deosebită cu uşurinţă de ciorile originare. Zburau în formaţii ca nişte cicloane cenuşii prin spaţiul boltit de deasupra, dar păreau foarte în largul lor şi când săgetau în sus şi în jos prin puţurile înclinate care făceau legătura cu nivelul de transport de mai jos. Pe când Kath Doi mergea pe platformă, una dintre păsări se desprinse de stolul gălăgios care descria spirale pe deasupra şi porni în picaj către ea. În timp ce pasărea se apropia în viteză, Kath Doi era tot mai convinsă că îi ţintea faţa. Se înălţă iar când era aproape să se izbească de ea şi, neavând unde să aterizeze, pluti dezordonat prin faţa ei, călcând aerul şi lunecând înapoi ca să se potrivească ritmului ei de mers.

— Dumbrava din pădurea temperată, rosti ea, sau se apropie pe cât putea o cioară să se apropie de rostirea acelor cuvinte.

Bătu din aripi şi se îndepărtă, înălţându-se către grinzi, dar apoi se înclină mult în lateral şi coborî tubul oblic care o aducea iar în trafic. Nu era singura cioară sură care îndeplinea asemenea solii; întâlniri similare se petreceau peste tot în jur. Poate stăteau vreo douăzeci de păsări cocoţate pe balustrada care înconjura intrarea spre scara rulantă şi bodogăneau lucruri pe care le auziseră de la oameni. Una dintre ele, care ascultase poate un cuplu făcând dragoste, producea aproximarea corvidă a unui geamăt orgasmic. Trei dintre ele cântau la unison o melodie populară. Una lătra ca un câine. Câteva se străduiau să cerşească mâncare de la oamenii care mergeau cu gustări în mână. Una repeta fără oprire „ne vedem în gară la punct şaisprezece”, alta „o să port eşarfă roşie”.

La capătul de jos al scării rulante, ciorile intrau şi ieşeau în zbor din micile colonii tihnite care fuseseră construite pentru ele la capetele vagoanelor, ca să nu murdărească scaunele. După zece minute de mers cu unul dintre acele trenuri, Kath Doi ajunse la Grădinile Aldebrandi. Era o serie de şase cvartale consecutive care fuseseră construite ca rezervaţie botanică. Fiecare dintre ele era un ecosistem pe o bază rectangulară, cu un acoperiş din sticlă, înalt şi arcuit, sub care se construiseră forme de relief asemănătoare celor de pe planetă. Temperatura şi umiditatea fiecărui cvartal erau reglate pentru a simula diferite părţi ale Vechiului Pământ. Fuseseră cultivate aici plante şi alte organisme, secvenţiate din înregistrări digitale, adăugându-li-se în timp păsări, insecte şi animale mici. Vietăţile

crescute şi studiate aici fuseseră trimise mai târziu unor uzine din alte părţi ale inelului, unde fuseseră înmulţite în număr foarte mare şi folosite pentru însămânţarea Noului Pământ.

Pornind din capătul canicular, Kath Doi merse printr-o junglă sud-asiatică în care umiditatea era atât de mare, încât i se condensa pe faţă înainte ca ea să apuce măcar să transpire. Nu se vedea niciun petic de cer pe sub bolta de frunziş triplă, dar după ce trecu prin următorul sas şi intră în deşertul chihuahuan, avu parte de o vedere directă a spaţiului prin tavan şi se pomeni izbită de lumină solară reflectată în interior de o oglindă robotică montată afară. Acolo, în centrul Marelui Lanţ, plutea liber un mic habitat numit Surtsey. Pentru că, în timpul petrecut de Kath Doi în Carantină, Ochiul părăsise Akureyri, trecuse de habitatul şi mai mare al lui Sean Probst, aflat la douăzeci de grade vest, şi intra acum într-un fel de zonă de frontieră aflată la marginea osuarului Cape Verde. Kath Doi nu ştia nimic despre Surtsey, dar părea a fi un habitat mostră, un fel de atelier-depozit care avea să fie folosit ca bază pentru ceva proiectat la un minut sau două către vest. Pielea şi părul ei se uscară într-o clipă sub soare, iar până să ajungă la capătul cvartalului aproape îşi dorea să fi rămas jos, în tuneluri, unde nu avea de ce să-şi facă griji din cauza spinilor de cactus şi a şerpilor cu clopoţei.

Următorul ecosistem era Fynbos, mediul natural caracteristic Capului Bunei Speranţe, mai răcoros, dar nu mai puţin însorit, o abundenţă încâlcită de plante înflorite, favoritul amatorilor de picnicuri şi al observatorilor de păsări de prin alte părţi ale Marelui Lanţ. Era puţin cam aglomerat pentru gustul ei, aşa că îl străbătu cu hotărâre pe toată lungimea, încercând să nu se lase distrasă de puzderia de mici atracţii, şi intră în cvartalul următor. Ai fi zis că era mai mult acvariu decât terariu, fiind o simulare a apelor mlăştinoase din Louisiana Vechiului Pământ. O pasarelă de scânduri care şerpuia printre copacii cu trunchiurile acoperite de muşchi o purtă peste ape colcăind de reptile până la sasul din capătul opus, unde se opri să-şi scoată o haină din rucsac şi să-şi pună mănuşi.

Brazi Douglas bătrâni de opt sute de ani împânzeau cvartalul următor dintr-un capăt în celălalt. Fusese proiectat să simuleze pădurea temperată umedă din Columbia Britanică pre-Zero, de aceea avea acoperişul echipat cu filtre care îmblânzeau lumina

soarelui până la o licărire argintie constantă, care părea să vină din toate direcţiile. Lipsa de umbre o făcea să pară mai luminoasă, în felul ei, decât razele solare care nu întâmpinau nicio piedică în biomul chihuahuan. Pe trunchiuri căzute creşteau ferigi, muşchi şi epifite în straturi atât de groase, de-ai fi zis că fuseseră stropite cu furtunul. Poteci ca nişte firişoare abia vizibile treceau printre ele. Kath Doi porni pe o astfel de potecă până la Dumbrava Kupol: un spaţiu relativ liber aflat aproape de centru, încercuit de copaci neobişnuit de mari, unde îl găsi pe Doc, împreună cu patru dintre studenţii săi, asistenta şi robotul său, şezând cu toţii pe buşteni şi pietre acoperite de muşchi.

Doctorul Hu Noah şi majoritatea studenţilor săi erau ivyni. În cazul lui Doc era greu să-ţi dai seama, pentru că vârsta foarte înaintată tindea să eclipseze diferenţele de rasă. Îşi pierduse părul cu mult timp în urmă, iar tenul îi era pătat după atâţia ani pe care şi-i petrecuse jos, pe planetă, făcând cercetări în lumina nefiltrată a soarelui. Pielea flască îi atârna pe pomeţii ascuţiţi ca rufele ude pe muchia unei stânci şi se uneau mai jos ca într-un fel de rămuriş de acacia, ascuns în cea mai mare parte de o eşarfă înfăşurată în jurul gâtului. Eşarfa şi alte detalii menite să-i păstreze o stare confortabilă erau supravegheate de infirmiera lui, o camilită trupeşă, cu rucsacul plin de provizii medicale. La picioarele lui Doc, făcut colac ca un câine adormit, era un crator cu un display pe spinare, afişând informaţii în timp real despre semnele lui vitale, pe care le monitoriza printr-o mulţime de conexiuni wireless. Un ţăruş se ridica vertical din spinarea lui cam până la nivelul taliei lui Doc, unde se ramifica precum un ghidon. Era un baston inteligent. Când Doc apuca mânerele, îl ajuta să se ridice în picioare. Apoi îi stabiliza paşii chiar şi pe cel mai accidentat teren, adăugându-şi cele şase picioare la cele două ale lui.

Studenţii lui Doc aveau vârste cuprinse între douăzeci şi şaptezeci de ani. Kath Doi nu se mai întâlnise cu niciunul dintre ei. Nu era nimic neobişnuit în asta; TerReForm era cel mai vast proiect întreprins vreodată de specia umană, iar nouăzeci şi nouă la sută din el abia urma să se desfăşoare. Recunoscu figura celui mai vârstnic dintre ei din imaginile publicate în reviste ştiinţifice.

Se simţea stânjenită. Ca să intre în poiană şi să li se prezinte

acestor oameni avusese nevoie de ceva curaj. În interiorul TerReForm exista un sistem de clase. Doc era la vârful lui. Personalul Inspecţiei nu era neapărat la bază, cât la periferia primitivă. Privit nu neapărat cu condescendenţă, cât cu suspiciune şi considerat a nu fi pe de-a-ntregul serios.

Dar erau politicoşi. Toţi cu excepţia lui Doc o întâmpinară cu variantă ivynă a salutului, un gest minimalist care încorpora o schiţă de plecăciune. Doc întinse ambele mâini ca ea să i le poată lua cu grijă. Strânsoarea lui era surprinzător de puternică, iar ea îi răspunse la fel.

Apoi, dintr-odată, se pomeniră singuri. Fie pentru că aşa fuseseră aranjate lucrurile în prealabil, fie din cauză că ceilalţi ivyni simţiseră ceva, cu toţii se retraseră. Până şi infirmiera se îndepărtă şi se mulţumi să se plimbe prin poiană, ridicând mâna din când în când ca să verifice indicatorii lui Doc pe un dispozitiv cât palma.

— Tu vii cu mine la Leagăn, o anunţă el. E nevoie de-o echipă.

— Un nou proiect de cercetare? întrebă ea.

Doc închise ochii un moment în semn de negare, apoi îi deschise brusc, privind-o drept în faţă.

— Un Şapte, se corectă el.

— Hmm. Şi eu urmează să fiu...

— Una dintre noi, da.

O spuse pe un ton care părea să sugereze că era un lucru evident. Dar nu era evident, nu pentru Kath Doi. Un Şapte – grup care consta din câte un reprezentant al fiecărei rase – se aduna de obicei cu ocazia unui anumit ceremonial, de pildă pentru consacrarea unui habitat nou sau pentru semnarea unui tratat. Pe Kath Doi n-o interesau câtuşi de puţin asemenea lucruri. Şi chiar de-ar fi interesat-o, o nelămurea aluzia că urma să facă parte din acelaşi Şapte ca şi Doc. Pentru că obiceiul era ca la alcătuirea unui Şapte să se facă eforturi pentru ca toţi membrii lui să aibă aproximativ acelaşi statut social. Ceea ce, în mod cert, nu era cazul cu ea şi cu Doc. Diferenţa de vârstă, de notorietate şi de prestigiu era aproape prea mare ca să poată fi măsurată.

Prin ce oare putea fi Kath Doi atât de deosebită, încât să merite o asemenea onoare?

Confuzia ei dură doar câteva clipe, până înţelese lucrul care era atât de evident: avea legătură cu ceea ce văzuse pe

suprafaţa planetei.

Văzu o umbră de amuzament în jurul ochilor lui Doc în timp ce se uita la ea cum pune totul cap la cap. Apoi expresia de pe faţa lui se transformă într-o uşoară îngrijorare, când îşi dădu seama că lui Kath Doi era cât pe ce să-i scape o replică. Iar asta fu suficient ca s-o facă să-şi ţină gura. Rămase tăcută. Vor discuta problema doar când va simţi Doc că venise momentul.

— N-ai vizitat niciodată Leagănul, spuse el.

— Într-adevăr.

— Ei, atunci, pentru tine ar trebui să fie un gen nou de aventură.

— Voi încerca să nu arăt ca o turistă.

— Poţi să arăţi oricum pofteşti, spuse el. O să fim prea ocupaţi ca să ne mai facem cine ştie ce griji pentru asemenea lucruri.

— Când ne...

— Peste douăsprezece ore, mai mult sau mai puţin, răspunse el şi aruncă o privire către camilită. Cam aşa, nu, Memmie?

Memmie încuviinţă din cap.

— S-a făcut rezervarea de cabine pentru ascensorul care pleacă la douăzeci şi doi treizeci.

Kath Doi n-o cunoştea pe Memmie, dar auzise despre această persoană cu sex nedeterminat care îl ţinea pe Doc în viaţă şi care avea grijă de multe dintre treburile lui. „Memmie” era prescurtarea de la Remembrance, un nume camilit comun. La momentul acela, părea că Memmie se prezintă ca femeie, purtând un sarong înfăşurat în jurul taliei şi o salopetă care altminteri era de un utilitarism extrem, părând compusă în întregime din buzunare largi cu clapă. O bijuterie atârnată de gât şi o învelitoare de cap stil turban completau ansamblul. Faptul că folosea diateza pasivă – „S-a făcut rezervarea de cabine” – era tipic rasei. Desigur, Memmie făcuse rezervarea, ca şi alte aranjamente, şi se ocupase de transferurile semnificative de fonduri necesare pentru rezervarea pe ultima sută de metri a unor cabine de ascensor. Dar s-o faci să spună că ea se ocupase de tot ar fi fost ca şi cum i-ai fi extras dinţii. Unii vedeau în asta o deprindere a umilinţei care îi şedea foarte bine; altora li se părea o atitudine pasiv-agresivă iritantă. Kath Doi nu avea nicio părere. Ea avea câteva ceasuri libere de petrecut pe Marele Lanţ şi trebuia să profite la maximum de ele.

— Ne vedem acolo, spuse ea.

— Abia aştept, răspunse Doc.

•

Kath Doi coborî la nivelul transportului în comun la capătul cvartalului şi luă metroul de-a lungul inelului către un district înălţat pe câteva etaje, plin de magazine, pieţe, kupoluri, restaurante şi teatre, unde îşi petrecu ziua plimbându-se de colo colo, uitându-se la lucruri, cumpărându-şi doar câteva obiecte mici de îmbrăcăminte şi cosmetice de care îşi închipuia că s-ar putea să aibă nevoie în următoarea etapă a călătoriei. Pas cu pas, era cel mai grozav district comercial din tot universul populat de oameni, alimentat cu marfă din fiecare habitat vizitat de Ochi, atrăgând nativi sofisticaţi şi avuţi ai Marelui Lanţ, deopotrivă cu turişti din habitatele aflate în raza lui la momentul respectiv.

Simţea un fel de presiune ambientală vagă – sporită, fără îndoială, de publicitatea care o înconjura din toate părţile – de a cumpăra haine, de a încerca bijuterii sau de a-şi face o coafură cu ajutorul căreia să se integreze mai bine în mediul Leagănului. Acesta era un loc pentru oameni mai importanţi decât Kath Doi: adevărate modele de perfecţiune, ageri, cu sânge rece, purtând uniforme sau haine moderne, mergând alert pe coridoare în grupuri fremătătoare, schimbând priviri de la distanţă în foaieruri. Kath Unu ar fi fost mult mai susceptibilă la acest fel de influenţe şi ar fi rămas până acum fără niciun ban în cont, tot încercând să-şi reducă la tăcere micile voci din minte care îi spuneau că nu era destul de drăguţă sau de stilată. Însă Kath Unu murise la vârsta de treisprezece ani şi fusese înlocuită de Kath Doi, al cărei creier avea o garnitură diferită de răspunsuri emoţionale. Nu era vorba că ar fi fost neînfricată. Toată lumea se teme de ceva. Kath Doi se temea să nu facă alegeri greşite, să nu se dea în spectacol şi să nu se facă de râs dacă încerca să se gătească după standardele Leagănului. Mai bine să stea ferită, să observe şi să se topească în peisaj, aşa cum făcea când pilota planorul.

Pe când se întorcea la metrou, se întâmplă să treacă prin faţa unui stand de cărţi, de unde luă un exemplar tipărit al uneia dintre cărţile ei preferate de istorie şi descărcă o serie întreagă de romane electronice care se desfăşurau pe Vechiul Pământ. Exemplarul de hârtie era o extravaganţă, un obiect pe care îl putea adăuga micii sale biblioteci cu prima ocazie când avea să

ajungă la vreuna dintre ascunzător de ei. Pentru că, la fel ca mulţi tineri moirani, Kath Doi nici măcar nu încercase să-şi facă rost de un domiciliu stabil. Odată cu locuinţa venea şi un cerc social, şi poate o familie. Toate acestea erau foarte bune pentru oameni care aparţineau altor rase. Dar pentru o moirană care încă nu „prinsese cheag”, astfel de aranjamente cu caracter permanent nu erau lucru înţelept, fiindcă soţul, copiii, colegii de muncă şi prietenii erau supuşi riscului ca într-o bună zi să se trezească şi să descopere că soţia, mama, colega sau amica lor practic murise şi fusese înlocuită de altcineva. Şi atunci, decât să închirieze apartamente, tinerii moirani optau pentru depozite personale în locurile pe care obişnuiau să le viziteze. Câteodată era vorba de câte un raft din debaraua unui prieten, alteori de un dulap de vestiar dintr-o bază a Inspecţiei sau militară, alteori de un depozit comercial dintr-un oraş mare, cu un robot portar care îţi cerea să te identifici. Ascunzători abandonate erau cu duiumul şi veşnic se făceau licitaţii pentru vânzarea conţinutului lor.

Kath Doi era genul de persoană ale cărei ascunzători erau bune de umplut până la refuz cu cărţi de hârtie. Pentru ea, cărţile electronice erau doar un fel de poliţă de asigurare. Drumul de patru zile cu ascensorul putea fi un simplu preludiu pentru alte călătorii, dintre care unele puteau s-o ducă în locuri cu lăţime de bandă mică sau inexistentă, şi nimic nu era mai rău decât să te prindă un moment dintr-ăsta când n-aveai nimic de citit.

Într-un alt sector al Marelui Lanţ se găsea un muzeu de istorie lung de un cvartal întreg, stivuit pe ere, cu câte un etaj pentru fiecare mileniu, începând cu lumea pre-Zero la parter. Bineînţeles, rămăseseră foarte puţine artefacte fizice din perioada pre-Zero, aşa că parterul consta mai mult din imagini şi din câte un mediu ambiant reconstruit. Dar arcletarilor li se îngăduise să-şi ia cu ei la plecarea în spaţiu câteva obiecte personale, iar unele dintre acestea supravieţuiseră Epopeei şi următorilor cinci mii de ani. Astfel era posibil să priveşti smartphone-uri veritabile, tablete şi laptopuri care fuseseră fabricate pe Vechiul Pământ. Nu mai funcţionau, dar capacităţile lor tehnice erau descrise pe placarde mici. Şi erau impresionante comparativ cu ceea ce purtau prin buzunare Kath Doi şi alţi oameni moderni. Era un lucru contraintuitiv pentru cei

mai mulţi oameni, fiindcă în alte domenii realizările lumii moderne – inelul habitatelor, Ochiul şi toate celelalte – erau la un nivel vast superior faţă de ceea ce reuşiseră vreodată locuitorii Vechiului Pământ.

Totul se reducea la amistică. În deceniile care precedaseră Zero, vechii pământeni îşi concentrau inteligenţa asupra unor lucruri mărunte şi lesnicioase, nu măreţe şi dificile, şi construiau o civilizaţie care era plăpândă şi friabilă în infrastructura ei fizică, dar uluitor de sofisticată în privinţa reţelei de comunicaţii şi a software-ului. Densitatea de tranzistori pe care fuseseră în stare să-i înghesuie în cipuri încă nu fusese egalată de nicio fabrică de circuite integrate existentă în prezent. Dispozitivele lor puteau să conţină mai multe date decât orice aparat care se putea cumpăra azi. Capacitatea lor de a comunica prin tot felul de sisteme wireless abia începea să fie egalată – şi asta doar în zonele dens populate şi îmbelşugate precum Marele Lanţ.

Nu se putea şti, bineînţeles, ce se petrecea în zona Roşie dintre bariere. Semnalele emise în spaţiu din partea lor de inel şi interceptate de contraspionajul din cealaltă parte sugera că aïdanii erau cel puţin la fel de avansaţi în folosirea comunicaţiilor mobile ca rasele din partea albastră. Pentru că erau la fel de buni şi la criptologie, era imposibil de aflat ce-şi spuneau unii altora. Dar, în ce-l privea, Albastrul luase decizia de a nu repeta ceea ce rămăsese cunoscut drept Greşeala lui Tav.

Desigur, era nedrept ca miliarde de oameni să dea vina pe un singur reprezentant al culturii lor, care murise într-un mod groaznic cu cinci mii de ani în urmă. Dar acesta era efectul pe care tindea să-l aibă Epopeea asupra modului de gândire al oamenilor. În acelaşi fel în care unii oameni de pe Vechiul Pământ, crescuţi în spiritul Bibliei, s-ar fi referit la masturbare ca la Păcatul lui Onan, cei din lumea modernă obişnuiau să clasifice virtuţile şi slăbiciunile personale asociindu-le cu figuri istorice bine cunoscute din epoca Norului Arcă, a Marii Călătorii şi a primelor generaţii de pe Despicat. Cinstit sau nu, Tavistock Prowse avea să rămână pentru totdeauna împovărat de vina că îşi lăsase gândirea raţională să fie controlată de folosinţa instrumentelor *social media* de mare frecvenţă. Acţiunile întreprinse de el la începutul Cerului Alb, când slobozise pe blog o postare caustică despre pierderea Arhivei Genetice Umane, şi

felul extrem de critic şi de alarmist în care relatase despre expediţia *Ymir* fuseseră analizate până la saţietate de istoricii de mai târziu. Tav nu-şi dăduse seama de un lucru, sau poate nu îi luase în calcul implicaţiile: în timp ce scria acele postări pe blog, era urmărit şi înregistrat de camere video din trei unghiuri diferite. Ulterior, datorită acestui fapt, istoricii avuseseră posibilitatea să realizeze grafice ale ratei sale de clipire, să-i urmărească direcţia privirii pe ecranul laptopului, să i se uite peste umăr la ferestrele deschise pe ecran în timp ce scria pe blog şi să realizeze diagrame circulare pentru a arăta felul în care îşi împărţea timpul între jocurile pe computer, mesajele trimise prietenilor, navigarea pe Spacebook, site-urile porno, mâncare, băutură şi scrierea propriu-zisă pe blog. Statisticile înclinau spre o imagine nu foarte flatantă. Faptul că postările în chestiune jucaseră (conform cu astfel de analize ulterioare) un rol fundamental în Ruptură şi în plecarea Roiului nu făcea decât să concentreze şi mai mult oprobriu asupra bietului om.

Oricine se deranja să înveţe istoria lumii dezvoltate din anii imediat anteriori momentului Zero înţelegea perfect că Tavistock Prowse se plasa exact la mijlocul zonei de normalitate din punct de vedere al obiceiurilor de *social media* şi al duratei de timp pe care se putea concentra la ceva anume. Cu toate acestea însă, albaştrii îi spuneau Greşeala lui Tav. Nu voiau s-o vadă repetată. Orice efort făcut de producătorii moderni de bunuri de consum ca să scoată pe piaţă acel gen de dispozitive şi aplicaţii care îi suciseră mintea lui Tav era întâmpinat cu aceeaşi respingere instinctivă cu care clerul din epoca victoriană îl tratase, fără îndoială, pe inventatorul maşinii de masturbat. În măsura în care erau în stare să construiască electronice la fel de sofisticate ca acelea folosite cândva de Tav, inginerii Albastrului preferau să le introducă în dispozitive de genul roboţilor. Populaţia iniţială a Despicatului fusese compusă din opt fiinţe omeneşti şi sute de roboţi (mii, dacă erau luaţi în calcul şi naţii, individual). Ambele numere crescuseră de atunci. Abia în ultimul secol ajunsese populaţia umană la acelaşi nivel numeric cu cea a roboţilor non-naţi.

Pentru o tânără care stătea în faţa unui stand de cărţi deschis deasupra unei staţii de metrou din Marele Lanţ, rezultatul final era că locuia în nişte habitate şi se deplasa cu ajutorul unor maşinării care depăşeau cu mult capacităţile Vechiului Pământ.

Era servită şi îngrijită de roboţi mai inteligenţi şi mai robuşti decât strămoşii lor – Cratorii şi ceilalţi pe care Eva Dinah îi programase în Izzy. Şi totuşi, tableta sa avea în continuare capacităţi de stocare a informaţiei şi de conectare suficient de limitate ca s-o oblige să descarce cărţi folosindu-se de un cablu atunci când se putea şi să facă loc pentru ele în cipurile de stocare ale tabletei prin ştergerea a ceea ce avea deja acolo.

Odată rezolvată chestiunea, luă naveta până la Rampa Ieşire, unde se urcă într-o capsulă, cu faţa în contra sensului de mers, şi simţi decelerația cum o apăsa cu spinarea în fotoliu în timp ce capsula era azvârlită de pe Marele Lanţ într-un tunel căptuşit cu deceleratoare electromagnetice.

Odată reîntoarsă în mediul cu gravitaţie zero din cadrul nerotativ al Ochiului, porni la drum pe scările de acces din interior, împingându-se în lungul unor tunele luminate, marcate cu efigia Leagănului: o pereche de munţi închişi sub o cupolă semicirculară. Astfel ajunse, în câteva minute, la o staţie de transport în comun de unde se urcă, laolaltă cu alţi doi călători oarecare, într-o bulă de patru persoane, care se puse imediat în mişcare şi începu să vâjâie cu viteză tot mai mare de-a lungul unui tunel lung şi foarte drept. Călătoreau de la marginea uriaşului iris al Ochiului către vârful său interior, cel aflat mai aproape de Pământ; era un drum de circa optzeci de kilometri, fapt pentru care coborârea printr-un pasaj vertical ţinându-se tot timpul de balustrade ieşea din discuţie. Cum nu mai dormise de vreo şaisprezece ore, Kath Doi simţi cum aţipeşte.

Tresări din somn aproape de sfârşitul călătoriei, convinsă că îşi auzise numele rostit de cineva.

Capsula avea un ecran video pe peretele din faţă, iar unul dintre pasageri îşi omora timpul urmărind pe el un fragment din Epopee care trebuie să se fi petrecut cam la douăzeci de ani după Zero. Perioada se ghicea după semnele de îmbătrânire vizibile pe chipurile Evelor supravieţuitoare şi după faptul că prima generaţie de urmaşi ai lor ajunsese la adolescenţă. Fragmentul acesta de Epopee povestea despre cum o ruptură a relaţiilor dintre Eva Dinah şi Eva Tekla fusese mediată şi rezolvată de câţiva dintre tineri, conduşi de Catherine Dinova. Era indicat adesea drept unul dintre primele momente în care copiii Evelor începuseră să gândească şi să acţioneze independent. Replici din acel dialog erau citate frecvent în

discuţiile din epoca modernă.

Kath Doi se întrebă, ca întotdeauna, dacă oamenii din Epopee ar mai fi spus şi ar mai fi făcut anumite lucruri ştiind că, peste cinci mii de ani, miliarde de oameni aveau să-i urmărească pe ecrane video, dându-i drept exemple şi citându-i din memorie. În primele decenii petrecute pe Despicat, camerele video încetaseră, una câte una, să mai transmită. În funcţie de sentimentele pe care le nutreai faţă de supravegherea omniprezentă, rezultatul fusese fie un nou ev al întunericului şi o pierdere incalculabilă pentru istorie, fie o eliberare de sub tirania digitală. În orice caz, el semnala finalul Epopeei: înregistrarea minuţioasă a tot ceea ce făcuseră oamenii Norului Arcă începând de la Zero. După aceea, totul fusese doar istorie orală timp de circa o mie de ani, pentru că nu existaseră nici hârtie pe care să scrii, nici cerneală cu care să scrii. Dispozitivele de memorie erau rare şi improvizate. Fiecare cip fusese folosit pentru funcţii critice precum activitatea roboţilor şi susţinerea vieţii.

Se auzi sunetul care îi avertiza pe pasageri în legătură cu decelerarea, apoi capsula încetini şi se opri în terminal. Chiar şi după oprire însă, continuară să simtă vag gravitaţia. Era prea slabă ca să fie percepută altfel decât ca o tendinţă enervantă a obiectelor nefixate de a pluti „în jos”, unde „jos” însemna, în partea aceasta a Ochiului, „către Pământ”. Ca să împiedice plutirile necontrolate, se construiseră câteva punţi din materiale uşoare. Dar gravitaţia era atât de slabă, încât puteai zbura de colo colo împingându-te în orice lucru solid. Kath Doi îşi luă rucsacul, şi-l prinse în spate şi pluti afară din terminal. Ceilalţi călători din capsula ei păreau să ştie încotro merg, aşa că îi urmă „în jos” printr-una dintre deschizăturile din podeaua punţii. Partea aceasta a Ochiului era osatură goală într-un sens aproape literal; aici convergeau într-un singur punct, orientat veşnic către Pământ, masivele structuri arcuite care ţineau întregul laolaltă. Metalul arăta ca un fagure străpuns de tunele şi cavităţi proiectate pentru diverse scopuri. Cablurile de carbon care ţineau Leagănul suspendat deasupra atmosferei Pământului, la vreo treizeci şi şase de mii de kilometri mai jos, se despărţeau de acolo şi străbăteau, tensionate, lungi coridoare protejate până în celălalt capăt al Ochiului, unde se reuneau şi ieşeau la suprafaţă ca să se conecteze cu Stânca

Mare. Coridoarele şi încăperile folosite de fiinţele umane erau minuscule prin comparaţie.

Chiar în capătul Ochiului se afla o cupolă de sticlă cu diametrul de şase metri. De aici puteai să priveşti de-a dreptul în lungimea cablului – care era de fapt o formaţiune tubulară de şaisprezece corzi mai mici – şi să vezi Pământul. De la distanţa aceea, planeta avea aproximativ mărimea unui chip de om privit de pe cealaltă latură a unei măsuţe. Văzând-o de acolo, un locuitor al Vechiului Pământ ar fi putut crede la început că nu se schimbase nimic în tot acest timp. Îşi păstrase acelaşi aspect general: oceane albastre, calote albe, continente verzi-maro parţial ascunse de vârtejuri albe rotitoare. Continentele ocupau aproximativ aceleaşi locuri în care se aflaseră cele vechi, fiindcă nici măcar Ploaia Solidă nu era în stare să afecteze prea tare o placă tectonică. Dar uscatul fusese radical remodelat, prezentând acum o mulţime de mări interioare şi scobituri adânci în liniile de coastă, produse de izbituri de anvergură. Noi lanţuri de insule, adesea în formă de arc, fuseseră create de sfărâmături şi de activitatea vulcanică.

Ochiul se afla întotdeauna deasupra ecuatorului; în prezent plutea deasupra unei zone aflate aproximativ la jumătatea distanţei dintre Africa şi America de Sud, ale căror ţărmuri se oglindeau reciproc într-un fel care le evidenţia istoria tectonică până şi în ochii celor care nu erau oameni de ştiinţă. Terenul plat întins de-a lungul ambelor linii de coastă avea urme uriaşe ca de muşcături, în mijlocul cărora se înălţau frecvent insule stâncoase: vârfurile centrale ale unor mari cratere de impact. Arhipelaguri întregi se întindeau mult în Atlantic, dar se disipau înainte de a face joncţiunea între cele două continente.

Geografia Noului Pământ, deşi plăcută ochiului, nu-i făcea cine ştie ce impresie lui Kath Doi, care o studiase toată viaţa şi petrecuse ani întregi bătând-o cu pasul. Pentru moment, atenţia îi era atrasă de maşinile gigantice care încadrau priveliştea. De jur-împrejurul ei, perceptibil doar cu vederea periferică, era unul dintre acele toruri omniprezente, rotindu-se ca să le furnizeze gravitaţie artificială membrilor personalului care locuiau aici împreună cu familiile lor şi se ocupau de cablu şi de terminalul ascensorului. Mai către interior se vedeau şaisprezece orificii prin care corzile primare ale cablului erau dirijate spre cadrul Ochiului. Deşi de la distanţă păreau solide, fiecare dintre aceste

corzi era în realitate alcătuită din alte şaisprezece corzi, şi tot aşa, după un model de iteraţii fractalice. Toate acestea se întindeau paralel între Ochi şi Leagăn. Ceea ce le ţesea laolaltă era o reţea de tendoane diagonale mai subţiri, aranjate astfel încât, dacă se rupea vreo coardă, cele alăturate să preia forţa până când putea fi trimis un robot s-o repare. Corzile se rupeau tot timpul, ba fiindcă erau lovite de bolizi, ba fiindcă pur şi simplu „îmbătrâneau”, aşa că, dacă mijeai ochii şi priveai cablul de aproape, vedeai că mişunau pe el puzderie de roboţi. Unii erau mari cât nişte clădiri şi se căţărau încolo şi încoace pe corzile cele mai groase doar ca să joace rolul de nave-mamă pentru roiurile de roboţi mai mici care efectuau propriu-zis reparaţiile. Astfel se desfăşurau lucrurile, în măsură mai mare sau mai mică, de multe secole. Capătul de aici al cablului atârna de la Ochi în jos ca un vrej, pe când celălalt se înălţa în sens opus, până mult dincolo de inelul habitatelor şi de Pământ, acţionând ca o contragreutate.

Leagănul era mult prea mic ca să se poată distinge de la distanţa aceea. Nu l-ar fi putut vedea nici dacă ar fi fost destul de mare, fiindcă vederea îi era blocată de ascensor, care se afla în ultima etapă a traseului şi urma să ajungă la terminal în vreo jumătate de oră. Semăna în mare cu o roată de căruţă de pe Vechiul Pământ, cu şaisprezece spiţe care porneau de la margine şi ajungeau la butucul sferic din centru, de mărimea unui hotel, unde se aflau oamenii. Urmărindu-l cum se apropia, avea iluzia oarecum neliniştitoare că urma să se izbească de cupolă şi să treacă prin ea. În cazul acesta, două cupole s-ar fi distrus în coliziune, pentru că butucul era acoperit cu una asemănătoare, în care pasagerii puteau să se relaxeze în fotolii şi să ridice ochii ca să admire priveliştea Ochiului care se apropia şi a inelului de habitate întins de ambele părţi ale sale. Dar bineînţeles că ascensorul încetini şi se opri puţin înainte de contact. Prin sticla aflată acum la o aruncătură de băţ, îi văzu pe nou-sosiţi desfăcându-şi centurile de siguranţă, adunându-şi lucrurile şi plutind către ieşiri. Cei mai mulţi aveau uniforme militare, ceilalţi purtau hainele cu croieli impecabile pe care ea le asocia cu afaceriştii şi cu politicienii. N-avea nimic în comun cu ei. Dar o invitase Doc, ceea ce reprezenta singura recomandare de care aveai nevoie cu adevărat.

Prin pereţii despărţitori subţiri auzi şaptezeci de nou-sosiţi

croindu-şi drum către Carantină. În cele din urmă aveau să se îndrepte fie spre Marele Lanţ, fie către mult mai micile toruri care înconjurau capătul de aici al cablului. Vedea prin cupolă roboţii însărcinaţi cu menajul şi ceva personal uman, făcându-şi turul prin foaierul butucului. Câteva minute mai târziu se aprinse o lumină verde deasupra unei uşi, iar ea se alătură şuvoiului compus din câteva zeci de pasageri care plecau.

După alte câteva minute, era instalată într-o micuţă cabină privată din butucul ascensorului, unde urma să îşi petreacă cele patru zile de călătorie până la capătul opus al cablului. Un sunet de clopoţel o atenţionă când ascensorul începu să accelereze în jos, dar viteza lui era foarte modestă după standardele normale ale călătoriei spaţiale, aşa că nu simţi nevoia să-şi fixeze centurile. Se urcă în pat şi adormi.

•

Ascensorul era un cilindru gol, înalt de zece etaje, cu câte o cupolă de sticlă la fiecare capăt, una îndreptată către Ochi, cealaltă în jos, către Pământ. Podelele de sub cupole erau din sticlă, aşa că lumina strălucea prin ele dintr-un capăt până în celălalt. Pereţii exteriori nu aveau ferestre şi erau blindaţi zdravăn împotriva radiaţiilor cosmice, dar la interior cabinele şi saloanele aveau ferestre către atrium. Sau cel puţin cabinele mai scumpe aveau; a lui Kath Doi era la periferie, lipită de peretele exterior, fără nicio altă fereastră în afară de un hublou minuscul care dădea către un hol circular. Pentru ea nu era nicio problemă. La începutul călătoriei se aflau aproape în imponderabilitate, dar pe măsură ce treceau zilele gravitaţia avea să sporească, ajungând la 1 g în Leagăn. Când se trezi îşi dădu seama că nu dormise prea mult, fiindcă gravitaţia era încă destul de slabă, poate comparabilă cu cea care se simţea cândva pe Lună.

Se plimbă fără ţintă prin atrium, căutându-şi un loc în care să se poată aşeza ca să citească din cartea ei. De acolo se intra în câteva baruri şi restaurante, dar nu erau nişte locuri potrivite pentru Kath Doi, după cum îşi putea da seama doar uitându-se la oameni şi la preţurile din meniuri. Scaune şi canapele cu aspect confortabil erau răspândite pe podeaua de sticlă a atriumului, iar pe o latură se vedea o cafenea, aşa că intră acolo.

După vreo oră îşi făcu apariţia Beled Tomov, care se aşeză

undeva în preajma ei, dar nu făcu niciun gest ca să-i întrerupă lectura. Când ajunse la un pasaj unde se putea opri din citit, Kath Doi ridică privirea şi se întâmplă s-o observe pe Ariane Casablancova şezând şi lucrând la o tabletă în partea cealaltă a atriumului.

Carevasăzică, erau prezenţi cinci din Şapte: Doc, Memmie, Ariane, Beled şi Kath Doi. Cei doi care lipseau erau dinanul şi, ceva mai problematic, aïdanul.

Kath Doi şi Beled dădură peste Doc şi Memmie mai târziu, când se învoiră din priviri să meargă la bufetul cel mai ieftin ca să-şi ia de mâncare. Oarecum atipic pentru el, Doc nu era înconjurat de studenţi, universitari şi granguri de la TerReForm. Şedea într-un capăt al sălii, sorbind cu grijă din supă. Memmie îi stătea alături şi se întindea deseori ca să-i îndese la loc şervetul sub guler. Niciunul dintre ei nu reacţionă când Kath Doi şi Beled luară loc la aceeaşi masă, dar după câteva minute Doc spuse:

— Locotenent Tomov, mă bucur să te revăd. Salutări.

Şi se salutară reciproc, fiecare în stilul rasei sale.

„Locotenent” era, evident, un grad militar, nu dintr-ale Inspecţiei, iar asta întărea faptul deloc surprinzător că relaţia lui Beled cu Inspecţia era, în cel mai bun caz, ambiguă. Mult mai interesant era că el şi Doc se cunoşteau deja.

— Sper că misiunea asta nu se va dovedi o neplăcere, continuă Doc.

— Orice îndatorire e o neplăcere într-o măsură mai mare sau mai mică, altfel n-ar mai fi îndatorire.

— Mă gândeam mai degrabă la progresul carierei tale, locotenent. În dosarul tău viitor, episodul acesta se va detaşa ca unul ieşit din comun. În funcţie de cine îţi va citi dosarul, s-ar putea să te ajute sau să-ţi dăuneze.

— N-am stat să-mi fac griji pentru asemenea chestiuni, răspunse Beled.

— Unii ar spune că nu-i înţelept, dar eu prefer să nu mă întovărăşesc cu astfel de oameni. Tu, pe de altă parte, o să te potriveşti binişor.

— Pot să întreb de ce am primit onoarea aceasta?

Doc aruncă o privire scurtă la Kath Doi.

— Kath o să-şi facă griji că ai primit-o pentru că ţi-a împărtăşit ea ceva ce nu trebuia. Că te-a târât în asta. Sau poate e uşor enervată că ai trecut informaţia în raport.

Kath Doi clătină din cap a negaţie, dar nu vru să-l întrerupă pe Doc. Beled însă păru să-i înţeleagă gestul.

— Nimic din toate astea n-a contat în realitate, continuă Doc. Acum eşti cunoscut şi recunoscut, nu doar pentru mine, ci şi pentru Kath Doi şi pentru Ariane, lucru util într-un fel. Dar chiar dacă lucrurile n-ar fi stat aşa, tot ai fi fost o alegere foarte bună. Nu totul trebuie să aibă o motivaţie. Lasă ce zic prietenii noştri juliani.

Doc o observase pe Ariane Casablancova apropiindu-se de ei, puţin cam ezitant, cu o tavă cu mâncare. Îi făcu un semn din ochi aproape subliminal lui Memmie, care se ridică şi aduse încă un scaun de la o masă alăturată. Ariane se aşeză lângă ei. Kath Doi se simţea vag stânjenită. Cu o zi în urmă, femeia aceasta îşi exercitase puterea pe care o avea asupra ei, arătând că ştia lucruri despre ea care în mod normal ar fi fost chestiuni private. Ce raport exista acum între ea şi Kath Doi? Probabil erau membre egale în acel Şapte.

Evident, Ariane chibzuise toate acestea în avans şi se pregătise.

— Kath Doi şi Beled, spuse ea, prima noastră întâlnire a fost într-un cadru birocratic oficial, care acum provoacă un sentiment de stânjeneală. Aştept cu nerăbdare să mă prezint din nou în calitate de colegă a voastră.

— Am luat act, spuse Beled.

— Mulţumesc, spuse Kath Doi.

Dar singura schimbare pe care o simţea era o stânjeneală şi mai mare. Micul discurs al lui Ariane nu fusese rostit cu cordialitate. Mai degrabă părea că bifează puncte dintr-o listă. În aceeaşi manieră, îşi întoarse apoi ochii iscoditori către ceilalţi doi.

— Doctor Hu. Remembrance.

— Doc, preciză Doc. Şi Memmie.

— Mă bucur să vă cunosc în persoană.

Manevrele acestea conversaţionale protocolare şi cumva glaciale nu duseră nicăieri, aşa că, după o tăcere incomodă, Ariane se puse pe mâncat.

— Doc, spuse Kath Doi, am putea şti şi noi ce naiba avem de făcut? Ce scop are Şaptele ăsta?

— Mie îmi pare a fi un Cinci, răspunse Doc şăgalnic.

Detensionase parţial atmosfera, fiindcă Memmie, Ariane şi

Beled o fixaseră până atunci pe Kath Doi cu priviri tăioase, luaţi prin surprindere de felul neprotocolar în care i se adresase bătrânului ei profesor. Doc, căruia era limpede că nu-i păsa, continuă:

— Când o să fim Şapte – ceea ce o să se-ntâmple peste câteva zile, la Leagăn –, atunci o să vă explic o singură dată, tuturor în acelaşi timp.

— Perfect, spuse Kath Doi. Ce-ar trebui să facem între timp?

— Toate lucrurile la care o să vă gândiţi cu drag mai târziu, când n-o să mai puteţi să le faceţi multă vreme.

Era o idee minunată. Tot restul călătoriei, Kath Doi încercă să aprecieze corespunzător generosul sentiment care inspirase acele cuvinte. Dar în realitate nu se întâmplă nimic de felul acesta. Citi mai mult decât avusese de gând din cărţile pe care le cumpărase din Marele Lanţ. În timpul meselor şi la centrul de recreere, se aşeza mereu în raza vizuală a lui Beled, în caz că îl apuca cheful. Însă lucrurile stăteau acum altfel. Perioada petrecută împreună în Q fusese cadrul ideal pentru o relaţie de natură neoficială şi temporară. Niciodată nu trecuse mai departe de dormitul în acelaşi pat, dar ar fi putut. Fiindcă ştiau că probabil n-aveau să se mai vadă niciodată, le era uşor să convieţuiască preţ de câteva nopţi şi să se bucure de compania reciprocă într-un fel care ar fi prezentat prea multe complicaţii dacă ar fi lucrat împreună.

Acum lucrau împreună. Beled dăduse înapoi, înţelept. Ea înţelegea şi considera că un anumit grad de frustrare sexuală era un preţ acceptabil care trebuia plătit pentru prudenţă.

De două ori luă masa cu Ariane, iar în timpul liber făcu încercări sporadice de a afla mai multe despre juliană prin căutări în reţea. Presupunea că toate căutările de acest fel erau monitorizate şi înregistrate de cineva – poate de cineva care ţinea legătura cu Ariane prin intermediul agenţiei pentru care lucra ea. Cu trecerea timpului, Kath Doi era tot mai puţin convinsă că agenţia aceea era Carantina. Sau poate, cu alte cuvinte, chipul public al Carantinei – oamenii care discutau cu tine când călătoreai între habitatele spaţiale – era doar un avatar pentru ceva ce trebuie să fi fost mult mai mare şi mai complicat. În acelaşi fel în care Inspecţia şi armata erau lucruri diferite, şi totuşi se putea dovedi foarte dificil să tragi o linie clară între ele, tot aşa stăteau lucrurile cu poliţia şi cu Carantina.

Şi, odată ce lărgeai domeniul ca să incluzi poliţia, aveai de luat în considerare şi alte lucruri în afara muncii de rutină pentru apărarea legii şi a ordinii. Într-un fel, sub umbrela aceea se aflau informaţiile şi contrainformaţiile. Kath Doi n-avea cum să-şi dea seama unde anume în acest sistem era locul lui Ariane. Căutarea prea avidă în reţea a unor detalii personale despre Ariane Casablancova n-ar fi rămas neobservată şi n-ar fi fost o idee bună. Lipsa completă a oricărei căutări ar fi fost aproape şi mai dubioasă. De aceea, Kath Doi caută puţin şi găsi şi mai puţin. În răstimpuri putea găsi în reţea menţionări ale unor ofiţeri de nivel inferior ai Carantinei, ca rezultat al vreunui raport al poliţiei sau al unei iniţiative de relaţii publice, dar nimic de acest fel nu apărea în legătură cu Ariane – presupunând măcar că acesta era numele ei real.

O obsesie pentru păstrarea intimităţii nu era deloc neobişnuită pentru un julian care trăia şi muncea în Albastru. Teritoriul julian al inelului, cu centrul în habitatul Tokomaru, era cel mai puţin populat dintre cele opt segmente. Nouăzeci şi cinci la sută din el se aflau în partea roşie a barierei. Doar o spoială firavă de habitate se proiecta la est de Kiribati, în zona Albastră, iar concentraţia de juliani din ele fusese diluată de teklanii mai numeroşi şi mai agresivi, al căror segment se afla de cealaltă parte a osuarului Hawaii. Aşa se face că julianii îşi păstraseră în Albastru o prezenţă suficientă cât să poată locui şi lucra acolo fără să fie văzuţi ca străini sau imigranţi. Mulţi dintre ei erau „dukho”, jucând în societatea modernă cam acelaşi rol pe care îl jucaseră preoţii pre-Zero.

Distrugerea Vechiului Pământ şi reducerea populaţiei umane la opt persoane puseseră capăt ideii că există un Dumnezeu, cel puţin în sensurile cât de cât asemănătoare cu concepţia despre divinitate pe care o aveau majoritatea credincioşilor pre-Zero. Mii de ani trecuseră înainte să îndrăznească cineva, fie şi în cele mai îndepărtate avanposturi ale locuirii omeneşti, să sugereze că religia, în sensul ei tradiţional, ar putea sau ar trebui să fie readusă la viaţă. În locul ei, o serie nouă de direcţii de gândire se desfăşura sub titulatura generală de „dukh”, un cuvânt rusesc care se referea la spiritul uman. Instituţiile bazate pe dukh se dezvoltaseră sub denumirea generică de „kupol”, cuvânt care trimitea în trecut, la balonul de sticlă care servea drept capelă interconfesională şi cameră de meditaţie în

Endurance. Toate kupolurile moderne îşi aveau originea în acea structură, pe care Dubois Harris o denumise Capsula Naivilor. Când urmăreau scene din Epopee care se petreceau acolo, oamenii din prezent se duceau cu gândul la kupolurile lor şi la oamenii care le deserveau. Un profesionist din personalul unui kupol se numea de regulă dukho, o trunchiere a cuvântului rusesc „dukhobor", însemnând cineva care se confruntă cu lucrurile spirituale. Kupolurile, la fel ca bisericile din vechime, erau întreţinute din contribuţii de la membrii lor. Unele, cum era cazul celor din Marele Lanţ, erau clădiri magnifice, cu o bogăţie de ornamente şi mobilier. Altele, precum cea din Q, erau doar nişte camere liniştite, în care se puteau duce oamenii să cugete sau să ceară ajutor de la cei care se puteau numi lucrători sociali. Arborii genealogici ai acestor dukho duceau de regulă către Luisa, care jucase un rol similar în Epopee, iar printre cei mai bine educaţi erau unii care făceau explicit legătura între kupolurile lor şi Ethical Culture Society, unde învăţase Luisa la New York. Dar, evident, Luisa nu produsese nicio rasă. Profesia de dukho sfârşise prin a fi dominată de juliani. Habitatul julian al Astrahanului, care plutea în mod neobişnuit în mijlocul segmentului dinan, devenise un fel de pepinieră în care se produceau dukho de diverse denominaţii. Kath Doi reuşi să afle cu certitudine că de acolo pornise şi Ariane, dar cam atât. Nicio problemă. Ariane avea toate motivele din lume să fie secretoasă şi să ducă o existenţă discretă.

•

Cea mai mare parte a uriaşului fragment de nucleu lunar din nichel-fier pe nume Despicatul fusese topită şi remodelată sub forma a ceea ce se numea acum Ochiul. Însă pe ingineri nu-i lăsase inima să distrugă ultimul strat din jurul locului în care se oprise definitiv *Endurance* la finalul Marii Călătorii şi unde fuseseră înmormântate direct în catacombe de fier trupurile lui Doob, Zeke Petersen şi ale altor eroi ai Epopeei. Porţiunea aceea de asteroid – panta adâncă, ecranată, pe care primele generaţii ale noilor rase umane îşi trăiseră întreaga viaţă – ajunsese să fie cunoscută drept Leagănul.

Desigur, toată lumea văzuse capitolul din Epopee în care Doob ieşise în ultima sa plimbare spaţială împreună cu Eva Dinah, privise în sus la pereţii de fier care se înălţau de pe fundul văii şi avusese viziunea unui moment din viitor în care

deasupra avea să fie construit un tavan de sticlă, transformând „Valea Evelor” într-o uriaşă seră în care copiii vor putea să plutească neîmpovăraţi de costume spaţiale, mâncând verdeţuri proaspete crescute în grădini terasate. Dintre toate capitolele Epopeei, probabil că acesta storcea cele mai multe lacrimi, şi în plus era eternul favorit. Toate previziunile lui Doob se împliniseră. Leagănul sfârşise prin a susţine o populaţie de câteva mii de oameni, până când generaţiile ulterioare fuseseră obligate să migreze în exterior.

Principalul defect al Leagănului fusese lipsa gravitaţiei artificiale, ceea ce forţase generaţiile ulterioare să construiască un fel de carusele mai răsărite, în care copiii puteau să se urce pe rând şi să fie centrifugaţi ca să li se încurajeze dezvoltarea oaselor. Habitatele construite mai târziu – toruri rotitoare fixate în pereţii despicăturii – fuseseră de fapt mai aglomerate şi mai strâmte decât Izzy însăşi, şi multe generaţii îşi trăiseră vieţile înghesuite în ele, având doar accidental câte o ocazie de odihnă şi recreere în spaţiile deschise şi însorite ale Leagănului. Cu timpul, învăţaseră să producă habitate mai mari şi mai bune, iar Leagănul fusese abandonat timp de multe secole, rămânând o destinaţie ocazională pentru istorici sau pentru căutătorii de curiozităţi.

Construirea Ochiului desprinsese practic Leagănul şi stratul său înconjurător de restul Despicatului, după care îl lăsase să plutească o vreme într-un osuar, până se luase hotărârea de-a i se oferi un scop nou. Sera iniţială, care la momentul acela ajunsese o ruină, fusese înlocuită cu un acoperiş nou, mai mare, retractabil. Partea inferioară fusese nivelată. Pereţii canionului fuseseră terasaţi, devenind astfel mai puţin abrupţi şi căpătând, nu întâmplător, valoare de teren construibil. Un jug din nichel-fier fusese arcuit peste tot peisajul, astfel încât să poată fi ataşat de capătul inferior al cablului de treizeci şi şase de mii de kilometri lungime, care atârna dinspre Ochi.

Simbolul din staţia de transport în comun – două dealuri închise într-o bulă – era o reprezentare simplificată a felului în care arăta Leagănul în realitate. Întregul lui teritoriu locuibil era o zonă circulară cu diametrul de circa două mii de metri, ceea ce-l plasa pe picior de egalitate cu centrul Bostonului sau cu City-ul londonez. Era despicat de Valea Evelor, ai cărei pereţi fuseseră cândva aproape verticali. Verticalitatea se păstrase

doar pe primii zece metri de jos: o fantă care şerpuia pe fundul oraşului ca un făgaş de torent. Când ploua mult, se transforma într-un râu maro-ruginiu aşa că exact pe locul în care asolizase *Endurance* era menţinută o insulă mereu uscată. Cândva puteai să mergi acolo şi să pui mâna pe micile protuberanţe de oţel din locurile în care Eva Dinah sudase nava în stâncă. Între timp însă, acestea fuseseră acoperite cu domuri de sticlă protectoare ca să nu ruginească ori să se tocească sub degetele turiştilor. Desigur, nava însăşi dispăruse de mult; supravieţuitorii trecuseră la dezasamblarea ei aproape imediat după asolizare, iar puţinul pe care nu îl folosiseră era doar deşeu radioactiv, transportat la un moment dat în amplasamente atent supravegheate din osuare.

Era, prin urmare, un oraş construit pe două dealuri ameţitor de abrupte, aflate faţă în faţă pe marginile unei crevase. Un pod lung de un kilometru, lăudat pentru graţia siluetei sale, se arcuia peste golf între dealuri, o săgeată avântată de văzduhul plin de stoluri de ciori sure.

Era un oraş al complexurilor rezidenţiale. Unele dintre acestea datau tocmai din zilele de început ale construirii sale, când bula nu era încă terminată şi peste anumite zone fusese nevoie să se ridice emisfere mai mici, gonflabile. Altele fuseseră construite ca imitaţii ale primelor. Nici complexurilor – care, din motive de rezistenţă, erau de regulă circulare –, nici topografia generală nu se pretau la o configuraţie a străzilor de tip grilă. Ca urmare, harta era un haos de zigzaguri, de meandre şi de străzi care se transformau brusc în scări sau tunele. Limitarea înălţimii de construit îi făcea pe oameni să sape mai adânc în substratul de metal în loc să construiască în sus, astfel încât cea mai mare parte din întinderea oraşului era ascunsă vederii. Clădirile erau ca nişte aisberguri, mai mari dedesubt decât la suprafaţă.

Deasupra solului, piatra era un material de construcţie foarte popular. Clădirile mai vechi şi mai puţin prestigioase foloseau piatră sintetică, cunoscută sub numele „piatră de Lună”, adică bucăţi din fostul satelit al Pământului. Clădirile mai noi şi mai frumoase erau făcute din marmură, granit sau alte roci extrase chiar din scoarţa Pământului. Căci unica resursă pe care suprafaţa fărâmată a planetei fusese în stare s-o producă din abundenţă, încă din vremea când nici nu avea atmosferă, fusese roca. Ca urmare, oraşul le arăta un chip dur celor care îi băteau cu pasul străzile înguste. Însă cei care primeau acces în

complexurilor aveau parte de grădini parfumate, umbrite de copaci. Din moment ce Leagănul era limitat la zona ecuatorială, plantele cu frunze verzi creşteau atât de abundent, încât turme întregi de mici cratori trebuiau să le ţină sub control folosindu-şi braţele terminate cu cosoare.

Pe culmea fiecărui deal era câte un parc. Deasupra unuia dintre acele parcuri se înălţa o clădire rotundă, cu acoperiş în formă de cupolă, care se numea Capitoliul. Deasupra celuilalt se înălţa o colonadă pătrăţoasă numită Piaţa, prescurtarea de la Piaţa de Capital.

La momentul sosirii lui Kath Doi şi a celorlalţi pasageri, Leagănul atârna la două mii de metri deasupra apelor Oceanului Atlantic, fiind târât spre vest, către locul în care ecuatorul se intersecta cu linia de coastă, redesenată, a Americii de Sud. Mişcarea aceasta reflecta faptul că, la treizeci şi şase de mii de kilometri deasupra, Ochiul traversa inelul de habitate către vest, sau SOPP (Sensul Orar Privit de la Polul Nord). Nefiind nimic mai mult decât o greutate la capătul unui fir lung, Leagănul urma întotdeauna mişcările Ochiului. Cupola oraşului era deschisă, cu deflectoarele ridicate ca să reducă forţa vântului.

Clima era călduţă şi umedă. Aproape întotdeauna era aşa la ecuator, dar altitudinea şi mişcarea vioaie a aerului făceau atmosfera suficient de plăcută. Mirosul aerului, amintind de sare, de iod şi de viaţă marină, era pentru Kath Doi dovada irefutabilă că se întorsese în atmosfera Noului Pământ.

Era o atmosferă artificială. Rasele umane bombardaseră suprafaţa pârjolită şi moartă a planetei cu miezuri de cometă timp de sute de ani, doar ca să crească nivelul mării până devenea convenabil pentru ele. Apoi infectaseră apa cu organisme proiectate de ingineria genetică ca să producă echilibrul de gaze necesar pentru susţinerea vieţii – şi după aceea să se sinucidă, pentru ca biomasa lor să poată fi folosită pe post de nutrienţi pentru următorul val de creaturi constructoare de atmosferă.

Conform cu măsurătorile lor, rezultatul era o reproducere aproape perfectă a atmosferei Vechiului Pământ. Nimeni dintre cei care o respirau după o viaţă întreagă petrecută în habitate nu avea nevoie de date ştiinţifice care să i-o demonstreze. Mirosul ei penetra o anume zonă străveche a creierului, declanşând instincte care trebuie că îşi aveau originea în

strămoşii hominizi trăitori pe ţărmurile Africii cu milioane de ani în urmă. După cum aflase şi ea, călătorind pe Pământ de atâtea ori, era îmbătător. Era cel mai tare drog din univers. Îi făcea pe oameni să-şi dorească mai mult decât orice să se afle pe Pământ. Era motivul pentru care Leagănul – care se scălda în acest aer, târât prin el în permanenţă la capătul firului său de treizeci şi şase de mii de kilometri – era comunitatea cea mai exclusivistă din lume. Şi mai era motivul pentru care Roşul şi Albastrul intraseră de două ori în război pentru dreptul de a trăi pe suprafaţa planetei.

Leagănul era agăţat la capătul cablului pe un fel de mâner de găleată care se arcuia la mare înălţime peste mijlocul oraşului. Mânerul era gol pe dinăuntru, găzduind un sistem de ascensoare surprinzător de şubred, care îi coborî pe Kath Doi şi câţiva alţi pasageri până la o platformă încorporată în temelia de stâncă a oraşului, sau mai exact „metelia”, temelia de metal, de-a lungul braţului său nordic. De acolo, o rampă îi duse sus, pe străzile oraşului propriu-zis.

Partea superioară a zidurilor care înconjurau ieşirea era albă de la găinaţul de cioară. Sute de păsări stăteau cocoţate acolo, aşteptând să vadă feţele celor care ieşeau la lumină şi să se năpustească spre cele pe care le recunoşteau ca să le livreze mesaje. Alţi nou-veniţi întindeau mâinile ca să le ofere de mâncare. Un ivyn îmbrăcat elegant, care se agita cu mâna pe sus undeva în faţa lui Kath Doi, atrase rapid cu purtarea lui o cioară sură. Cu cealaltă mână ridică în aer o mică tabletă pe care probabil că era afişată fotografia cuiva, presupunea Kath Doi.

— Cafea la Piaţă, punct şaptesprezece, spuse bărbatul.

Cioara dădu pe gât gustarea dintr-o mişcare care păru aproape ca un vomitat în sens invers, apoi plecă fâlfâind din aripi şi ţipând cuvintele în eter. Alte ciori sure, care fie nu erau flămânde, fie nu aveau niciun comision de îndeplinit, întreţineau un murmur răguşit continuu, care, dacă stăteai să-l asculţi, putea să-ţi ofere indicii despre ce se mai întâmpla pe piaţa de acţiuni sau în lumea politicii.

La început, nou-sosiţii se deplasară împreună în grup, vizibil izolaţi de obişnuitul trafic pedestru local, dar câteva sute de metri mai departe se dispersară, iar Kath Doi se pomeni singură, cu nimic diferită de toţi cei din jur.

Cunoştea planul general al locului din manualele şcolare. Ajunsese pe latura nordică – Dealul Pieţei. Poate un băştinaş ar fi ştiut unde se afla doar după îmbrăcămintea oamenilor, după felul cum mergeau. Erau afacerişti care lucrau pe timpul zilei în birouri subterane, urcând la suprafaţă pentru mâncare, pentru recreere şi pentru alte moduri în care să se bucure de bunăstarea lor. Comerţul era, bineînţeles, răspândit pe tot inelul de habitate, iar vechile nuclee Greenwich, Rio, Bagdad etc. aveau centre financiare care rivalizau şi în unele privinţe eclipsau Dealul Pieţei. Însă nimic nu putea concura vreodată cu locul acesta din punct de vedere al prestigiului. Cei mai avuţi şi mai puternici oameni de finanţe, afaceriştii în plin avânt din locuri precum Greenwich, oricât succes ar fi avut şi oricâtă avere ar fi acumulat, erau veşnic bântuiţi de gândul că poate ratau ceva din cauză că nu se aflau în Leagăn.

Fiindcă o parte atât de mare din activitatea aceea se desfăşura în subteran, peisajul stradal de pe Dealul Pieţei era înşelător de liniştit, oarecum asemănător cu un vechi oraş spaniol la ora siestei. Rătăcindu-se în scurt timp şi resemnându-se cu faptul că din cauza aceasta arăta ca o turistă, Kath Doi scoase din buzunar bucata de hârtie ca să mai citească o dată adresa. Ştia deja că se afla în partea sudică şi că trebuia fie să treacă podul – care se vedea perfect, ca un arc înalt deasupra oraşului –, fie să coboare până pe fundul văii şi să traverseze făgaşul. O tenta a doua variantă, dar ştia că şi-ar fi dorit să petreacă o groază de timp acolo, să se uite unde asolizase *Endurance* şi pe unde se plimbase Eva Dinah cu Dubois Harris. Mai bine să le păstreze pentru mai târziu. Aşa că urcă, urmând serpentinele străzilor pavate cu o piatră a cărei culoare maro-roşiatică masca petele de rugină prelinse de pe orice fărâmă de metelie expusă. O luă pe scurtătură prin parcul de lângă Piaţă, unde tineri agenţi comerciali bine îmbrăcaţi, ieşiţi în pauză să ia o gustare, fie şedeau pe bănci şi butonau la tablete, fie se răstigneau pe iarbă, în grupuri vesele, ori jucau pe gazon sporturi cu mingi colorate.

Capătul nordic al podului ajungea până la marginea parcului. Privit de jos, de la mare distanţă, podul îi păruse suplu şi graţios, contrazicând realitatea pe care o observa acum. Aici se lărgea, formând o conexiune maxivă cu Dealul Pieţei, însă chiar şi în punctul înălţimii maxime era suficient de lat, încât să poată

merge pe el douăzeci de oameni umăr la umăr. După ce se mai întoarse o dată să admire coloanele de marmură din Piaţă şi să asculte vuietul vocilor din interior, porni să coboare cu faţa către sud. La începuturi, podul fusese o scară, dar arcul, aplatizându-se în timp din cauza greutăţii, se transformase într-o pantă, pavată cu marmură albă şi fragmentată din loc în loc de câte o platformă. Kath Doi fusese informată că adevărata raţiune de a fi a acestor platforme era să preîntâmpine ieşirea completă de sub control a obiectelor cu roţi. Dacă era adevărat, acest scop fusese tăinuit cu măiestrie prin transformarea lor în mici grădini presărate cu sculpturi, în care cei care urcau podul puteau să se oprească şi să-şi tragă sufletul sub umbrare acoperite cu trandafiri.

Deşi nu era imună la asemenea tentaţii, Kath Doi era în fond o practicantă serioasă a mersului pe jos, căreia nu-i plăcea să se oprească odată ce pornise la drum. Se lăsa purtată de gânduri, revăzând în minte călătoria cu ascensorul, care fusese în cea mai mare parte lipsită de întâmplări deosebite. Lucrul acesta, începea să-şi dea seama, făcea parte din şarmul şi din caracterul ei exclusivist. Puteai ajunge la Leagăn rapid, dacă aveai destui bani ca să închiriezi sau autoritate ca să rechiziţionezi vehiculele potrivite. Majoritatea oamenilor foloseau însă ascensorul. Prin urmare, Leagănul era separat de restul lumii umane nu atât prin distanţă, cât prin timp. Era o formă de lux să petreci atât de mult timp pe drum şi doar puţini şi-l permiteau. Desigur, pasagerii munceau pe durata călătoriei – aşa se explica prezenţa acelor restaurante şi baruri scumpe în jurul atriumului, cu sălile lor de şedinţă private. Dar Kath Doi n-avea nimic de lucru. Petrecuse ceasuri lungi fără să schimbe niciun cuvânt cu vreo altă fiinţă umană, citise enorm şi urmărise mult divertisment pe ecrane. Dormise normal, ceea ce confirma că orice posibilă modificare epigenetică începută săptămâna trecută fusese abandonată.

Toate acestea o făceau doar să-şi dorească să ajungă odată la locul de întâlnire, ca să poată primi măcar o explicaţie de la Doc, să-i cunoască pe dinanul şi pe aïdanul care lipseau şi să se apuce de făcut ce-o fi avut de făcut Şaptele lor.

Merse în ritm vioi până în vârful arcului, dar acolo îşi oferi câteva minute de pauză. Pe culme, drumul se lărgea într-o platformă de observaţie cunoscută sub numele afectuos de

Culmea Uraganelor. Aici vântul bătea cu atâta putere, încât simţea că-i dau lacrimile. Se întoarse cu spatele la el şi păşi cu luare-aminte până la balustrada estică, din partea ferită. Clipi să i se limpezească privirea şi îşi permise să caşte gura câteva minute la complexurilor şi la străzile din Vale. Soarele cobora în spatele ei. Fiindcă se aflau la ecuator, avea să apună repede. Valea ajunsese deja în umbră, dar zidurile de piatră ale complexurilor şi faţadele clădirilor emanau o strălucire de un roz-auriu magic. Se aprindeau lumini la ferestrele care dădeau spre străzile cufundate în umbra vineţie.

Era un loc adevărat. Nu ca mediile artificiale ale inelului de habitate. Printre habitatele mai mari existau unele care aproape că aveau însuşirea aceasta – îţi dădeau senzaţia că te aflai într-un loc asemănător cu un mediu planetar real. Dar impresia se destrăma întotdeauna imediat ce ridicai privirea şi vedeai cealaltă latură a habitatului atârnând la câţiva kilometri deasupra capului tău. Aici puteai să ridici privirea şi să vezi cerul nesfârşit, stelele aprinzându-se, colierul licăritor al inelului de habitate răsărind perpendicular pe orizontul estic. Ceea ce îl făcea real era aerul, însăşi cantitatea lui, nesfârşita varietate a mişcărilor şi a mirosurilor sale. Îşi dori să fi avut un planor ca să poată porni la dans prin el.

•

După o legendă care aproape sigur era falsă, platforma de observaţie pe care stătea Kath Doi – centrul podului – era locul în care fusese detonată încărcătura explozivă pe care Eva Dinah luase hotărârea s-o arunce în spaţiu.

Compromisul pe care îl forţase Dinah lipind bomba pe fereastra Bananei îşi păstrase aspectul elegant şi onest cam tot atât timp cât îi luase bombei să explodeze.

Într-un anume sens, manipularea sistemului începuse încă înainte de a fi gândită propriu-zis, când Eva Julia remarcase că urma să aibă mai puţini copii, iar Eva Aïda profeţise că ea va avea o mulţime.

Nu trecuse mult până să facă şi celelalte Eve calcule similare. Ca arcletare, alese prin Tragerea la Sorţi, Camila şi Aïda erau mai tinere decât celelalte, având în faţă două-trei decenii de fertilitate. Dacă se hotărau să devină fabrici de bebeluşi şi dacă mai aveau şi noroc, era de presupus că fiecare dintre ele putea da naştere la nu mai puţin de douăzeci de copii înainte de

menopauză. Dinah, Ivy, Moira şi Tekla, toate pe la treizeci şi ceva de ani, puteau avea câţiva, fiecare. Prin urmare, în linii mari, ele patru aveau împreună aceeaşi capacitate de procreare, dacă voiai să gândeşti aşa, câtă avea perechea mai tânără formată din Camila şi Aïda.

Julia, după propriile ei spuse, era norocoasă dacă putea da naştere măcar unui copil înainte de menopauză. Şi nu avea nevoie de Doob să-i explice matematica exponenţială. Julianii aveau să fie covârşiţi. Aveau să devină simple curiozităţi. Întorcându-se acasă de la lucru, oamenii din viitorul îndepărtat le vor spune partenerilor lor: „N-o să-ţi vină să crezi ce-am văzut azi – un julian în carne şi oase!”

Acestea erau fundamentele matematice ale noului Mare Joc şi rădăcinile celor mai multe dintre lucrurile care se petrecuseră de atunci. Majoritatea studiilor istorice ulterioare sugerau că cele mai multe Eve nu-şi dăduseră seama că joacă un joc decât la câţiva ani după ce-l începuseră. Poate Aïda să fi fost excepţia de la regulă, având în vedere Blestemul pe care îl rostise. Dar deciziile pe care le iei în legătură cu copiii tăi sunt cele mai personale decizii pe care le poate lua cineva şi nicio mamă cu mintea întreagă n-ar fi recunoscut, la momentul acela, că se angajase într-un fel de joc împotriva celorlalte mame.

Într-un fel, ar fi fost mai simplu dacă l-ar fi abordat cu mai mult sânge rece.

Conştient sau nu, cele Şapte Eve se împărţiseră singure în Patru, Două şi Una. Cele Patru erau Dinah, Ivy, Tekla şi Moira. Cele Două erau Camila şi Aïda. Aritmetica sugera că descendenţii Celor Patru aveau să fie cam la fel de numeroşi că ai Celor Două. Prieteniile şi afinităţile preexistente le uneau deja pe Cele Patru şi creau o învoială tacită, care nu avea să fie rostită decât la multă vreme de la moartea lor: ca odraslele lor să întruchipeze calităţi complementare. Într-un fel, nu era nevoie ca dinanii să fie fiinţe umane complete câtă vreme erau prin preajmă ivynii să facă anumite lucruri la care ei nu prea se pricepeau. Era un mod brutal de a prezenta lucrurile, acesta fiind şi motivul pentru care rămăsese nespus multă vreme, dar, sute de ani mai târziu, descendenţii Celor Patru puteau să privească înapoi şi să constate că aşa fusese dintotdeauna. La momentul acela, deja era un lucru profund impregnat în ADN-ul şi în culturile lor, încât nu mai era cale de întoarcere.

Dimpotrivă, între Cele Două nu exista nici afinitate naturală reciprocă, nici vreo relaţie anterioară. Camila şi Aïda abia se cunoscuseră la momentul Consiliului Celor Şapte Eve. Tot ce aveau ele în comun – şi nu reprezenta cine ştie ce bază de pornire – era aversiunea faţă de Julia. La un moment dat, fiecare dintre ele ajunsese sub vraja Juliei, doar pentru a rămâne mai apoi dezamăgită de ea. În cazul Camilei, seducţia se petrecuse în timpul unui dineu de la Casa Albă. La rândul ei, Aïda fusese convinsă de Julia să se alăture Roiului, ajungând în final să conducă facţiunea rebelă care o destituise şi o mutilase. Având în vedere la ce se ajunsese după toate acestea, pentru Camila, sau pentru oricine întreg la minte, era puţin probabil să aleagă raţional o alianţă cu Aïda. Şi totuşi, matematica lui Patru şi Doi produse un soi de gravitaţie, atrăgând-o în mod invizibil pe calea aceea. Ruptura care se produsese între Camila şi Dinah în timpul Consiliului Celor Şapte Eve n-avea să fie dată uitării.

Analizate cu mai mult calm, cuvintele Camilei aveau o forţă de convingere care nu putea fi negată. Pur şi simplu, realitatea *era* că descendenţii lor aveau să ducă o existenţă înăbuşită în spaţii strâmte, timp de multe generaţii de atunci înainte. După cum demonstrase Luisa prin cercetările ei, iar populaţia Norului Arcă tocmai dovedise într-o manieră spectaculoasă, nu era un mod de trai bun pentru oameni normali, nemodificaţi. Dacă supravieţuirea rasei umane depindea de reconfigurarea creierelor pentru a le face mai capabile să gestioneze un asemenea stil de viaţă, atunci poate era mai bine să se apuce de treabă.

Într-un fel, povara acelei decizii le fusese luată de pe umeri de Camila, care îşi exprimase clar alegerea, şi doar detaliile mai rămâneau de rezolvat cu Moira. Practic, ea făcuse prima mutare clară în marele joc genetic. Şi, contrar propriilor ei principii declarate, era, într-un fel, cea mai agresivă mutare cu putinţă: le anunţase că descendenţii ei – care probabil aveau să fie numeroşi – se vor descurca perfect în circumstanţele cu care se vor confrunta toţi în decursul primelor zece, douăzeci sau o sută de generaţii. Celorlalte şase nu le mai rămânea decât să îi calce pe urme sau să reacţioneze negativ.

În esenţă, Dinah, Ivy şi Tekla reacţionaseră negativ, iar Moira făcuse până la urmă o altă alegere; dar era un fapt istoric că descendenţii Moirei făcuseră parte, de cele mai multe ori, din

blocul Celor Patru.

Aïda jucase într-un mod mai făţiş. Practic, le aşteptase pe celelalte să termine ca să vadă ce doreau să facă, apoi trecuse la contramăsuri. Celelalte Eve se hotărâseră devreme şi rămăseseră la deciziile iniţiale. Toţi copiii lui Dinah – până la urmă avusese cinci – erau recognoscibili ca tipologie. Acelaşi lucru era valabil pentru cei trei copii ai lui Ivy şi pentru cei şase ai Teklei. Julia avusese de ales o singură dată. Fiecare dintre cele şaisprezece odrasle ale Camilei avea ceva diferit de cea de dinainte, ca rezultat al faptului că îşi amendase mereu deciziile în funcţie de comportamentele pe care le observa la primii ei copii. Dar niciodată nu se abătuse de la şablonul general pe care îl expusese la Consiliul Celor Şapte Eve.

Însă cei şapte copii ai Aïdei se deosebeau unii de alţii. Ce anume era în mintea ei îi era cunoscut doar Moirei, Păstrătoarea Secretelor, Mama Raselor. Toate Evele îi încredinţaseră Moirei în taină dorinţele lor, iar Moira dusese cu ea în mormânt aceste secrete. Dar se vedea cu ochiul liber – şi, în orice caz, aceasta rămase varianta acceptată a istoriei – că primii cinci copii ai Aïdei fuseseră concepuţi ca reacţie la ceea ce alegeau celelalte Eve – cu excepţia Moirei.

Poziţia Aïdei în contra celorlalte fusese exprimată limpede în Blestem. Ea ştia că celelalte şase Eve o vor detesta întotdeauna ca persoană şi că sentimentul acesta li se va transfera inevitabil urmaşilor lor. Dată fiind natura umană, peste mii şi mii de ani, copiii dinani vor da cu pietre în copiii aïdani la locurile de joacă şi vor face glume despre canibalism. Niciodată nu vor fi asimilaţi în societatea care se trăgea din Cele Patru. Prin urmare, în măsura în care Dinah lua decizii referitoare la virtuţile pe care aveau să le întrupeze odraslele ei şi, în consecinţă, făcea o mutare în cadrul jocului, Aïda căuta o contramăsură. Putea să aleagă conceperea unui copil care să aibă calităţile odraslei lui Dinah, dar intensificate. Sau inventarea unui anti-dinan, a unui tip de fiinţă umană care să se priceapă ca nimeni altcineva la exploatarea slăbiciunilor din tipologia dinană.

Aşa apăruseră primii copii ai Aïdei. Cu toate acestea, nu fusese în stare să aplice aceeaşi strategie în relaţia cu Moira, pentru simplul motiv că Moira ştia exact ce făcea Aïda, până la ultima pereche de baze ADN care fusese modificată în ovulele ei. Dacă era un joc, atunci ultima mutare îi aparţinea

întotdeauna Evei Moira. Eşecul primelor sale opt sarcini nu făcuse decât să adâncească misterul. De vreme ce ea nu îşi exprimase niciodată public alegerea, nimeni nu ştia de fapt ce făcuse, lucru care îi transforma pe moirani într-o rasă enigmatică nu doar pentru celelalte rase, ci şi pentru ei înşişi. Era însă cât se poate de evident că moiranii erau unica rasă capabilă „să intre în epi”. Genomul lui Kath Doi, la fel ca al oricărei alte forme de viaţă, era fix. Câte o copie a lui trăia în fiecare celulă din organismul ei. Dar care dintre acele gene se exprima la un moment dat şi care rămânea inactivă, acestea erau lucruri modificabile într-o măsură mult mai mare decât erau oamenii capabili în mod normal. Dacă ar fi existat o metodă de a-l controla, acest proces ar fi fost un fel de superputere. Dar, lăsând deoparte ce pretindeau anumite legende străvechi, metoda aceasta nu exista. Kath Doi nu ştia niciodată dacă nu cumva urma să adoarmă pentru o săptămână şi să se trezească o altă persoană, numită Kath Trei. Uneori, rezultatele erau excelente. Alteori, erau mortale. Câteodată erau incomode sau de-a dreptul jenante. Ultima situaţie avea de-a face, de cele mai multe ori, cu ceea ce i se întâmpla unui moiran, fie că-i plăcea, fie că nu, atunci când se îndrăgostea. În orice caz, aceasta era alegerea făcută de Eva Moira şi acesta era darul pe care i-l oferise fiicei sale, Cantabrigia. Şi se presupunea că o făcuse deoarece avea convingerea că un asemenea grad de maleabilitate ar putea cumva să readucă lumea la o stare de echilibru, în contra alegerilor pe care le făcuse Aïda.

Julia, Una, căuta să profite pe cât posibil de circumstanţele nefavorabile, înzestrându-şi descendenţii cu calităţi care aveau să-i facă utili şi importanţi în pofida numărului lor mult mai mic. Îşi exprimase deja, la Consiliul Celor Şapte Eve, ideea că abilitatea de a imagina posibile viitoruri era cu adevărat valoroasă. Şi o legase de funcţia de conducere sau, în lipsa ei, de capacitatea de a le oferi conducătorilor sfaturi folositoare. Când scăpa de sub control şi începea să îşi caute căi întunecate de manifestare, ducea la depresie, la paranoia şi la alte forme de boală mintală. Deci provocarea era să descoperi cum să combini această însuşire cu o mentalitate mai pozitivă. Cercetările Juliei – şi făcea o mulţime de cercetări – tindeau, prin urmare, să se concentreze asupra prezenţei de-a lungul istoriei

a înţelepţilor, clarvăzătorilor, misticilor, şamanilor, artiştilor, depresivilor şi paranoicilor şi asupra gradului în care aceste trăsături puteau fi localizate în anumite perechi de baze din genomurile lor şi promovate prin aculturaţie.

Istoricii apăruseră mult mai târziu şi îşi dezvoltaseră propriul lor vocabular pentru a spune povestea următorilor cinci mii de ani. Primele sarcini se numeau Gestaţii. Fără a socoti numeroasele avorturi spontane, fuseseră treizeci şi nouă, distribuite în rândul celor Şapte Eve, înainte ca Eva Camila, ultima care încetase să mai aibă copii, să intre în menopauză. În urma acestora rezultaseră treizeci şi cinci de fetiţe viabile. Treizeci şi două avuseseră la rândul lor copii. La momentul acela, Eva Moira depistase deja cum să sintetizeze cromozomi Y, aşa că unii bebeluşi din a doua generaţie fuseseră băieţi. Se obţinuseră, aşadar, treizeci şi două de Variaţii. Variaţiile erau vizibil diferite, şi totuşi se puteau clasifica limpede ca aparţinând uneia sau alteia dintre rase, cam cum difereau est-africanii de vest-africani, dar pentru europeni tot a africani arătau.

„Corecţie” era numele dat fazei care începuse după prima rundă de Gestaţii, când Eva Moira reparase erorile de pe urma cărora ieşiseră câţiva prunci neviabili. Într-un fel, Corecţia a continuat fără pauze tot timpul cât a durat primul tur de Gestaţii şi a început să se rarefieze când fiicele Evelor s-au apucat să producă a doua generaţie de copii. S-a dizolvat într-o etapă ulterioară, Stabilizarea, care a însoţit următoarele aproximativ zece generaţii, cât timp erau cârpiţi cromozomii Y, erau reparate greşeli genetice persistente, iar membrii diferitelor variaţii începeau să se încrucişeze ca să producă hibrizi în interiorul propriilor lor grupuri rasiale. În tot acest timp se puneau în practică lecţiile oferite de dihorul cu labe negre, folosindu-se diverse tehnici de sporire a heterozigoţiei.

O bibliotecă de-a dreptul vastă de secvenţe genetice umane era disponibilă în formă digitală şi, odată ce supravieţuiseră primelor generaţii în Leagăn şi instruiseră sute de tineri inteligenţi în câmpul ingineriei genetice, ar fi putut, teoretic, să resecvenţieze de la zero rasa umană originară. Era genul de lucruri pe care le făcuse Eva Moira sintetizând primul cromozom Y artificial. Dar nu hotărâseră în mod colectiv să facă aşa ceva. Alegerea fusese pe de-a-ntregul culturală, nu ştiinţifică. Deciziile fuseseră luate în Consiliul Celor Şapte Eve. Se întemeiaseră rase

care ajunseseră deja la a şaptea generaţie. Începuseră să-şi dezvolte propriile lor culturi distincte. Anularea acelor decizii prin revenirea la rasa umană „originară” era privită aproape ca un fel de auto-genocid. Competiţia care se desfăşura între diferitele rase o făcea de neconceput. Aşa că înregistrările genetice ale umanităţii originare fuseseră puse la lucru, adăugându-se din nou în rasele existente o măsură sănătoasă de heterozigoţie, în loc să se încerce întoarcerea la trecut.

Astfel începuse Stabilizarea, care continuase cam până la a douăsprezecea generaţie, moment în care până şi rasa juliană ajunsese suficient de numeroasă ca să se perpetueze prin metode normale, fără să aibă nevoie de reglaje făcute în laborator.

Stabilizarea se dizolvase în Propagare, următoarea fază general recunoscută de istorici, al cărei nume spunea totul: descendenţii celor Şapte Eve continuaseră să facă sex între ei şi să conceapă copii. Aşa trecuse cea mai mare parte din prima jumătate a Primului Mileniu, ducând la o stare de supraaglomerare atât de severă, încât devenise obligatorie formarea de colonii separate, departe de Leagăn. Fiindcă mai existau şi alte locuri, poate nu chiar atât de privilegiate ca Despicatul, dar foarte potrivite pentru construirea de noi habitate. Ajunseseră deja în punctul în care erau capabili să construiască noi maşini pentru deplasarea în spaţiu. Era timpul. Sau aşa insistau descendenţii Celor Patru, care simţeau că situaţia devenise ostilă pentru ei în aglomeratele circumscripţii ale Leagănului. Camila îşi declarase cu sinceritate strategia de creare a unor oameni noi care să se potrivească perfect traiului în spaţii strâmte. Şi reuşise. Iar atunci când habitatele timpurii ale Leagănului deveniseră aglomerate, strategia ei începuse să pară inteligentă. Indiferent dacă era vorba pur şi simplu de o expresie a mitologiilor lor rasiale sau de o necesitate biologică, urmaşii Celor Patru porniseră ca nişte deschizători de drumuri şi construiseră noi habitate, la început în alte locuri de pe Despicat, mai târziu pe alte fragmente ale Sâmburelui de Piersică. Descendenţii Aïdei procedaseră la fel, uneori coabitând cu ai Celor Patru, dar mai adesea mergând singuri pe drumul lor.

Problema nu stătea atât în faptul că Aïda făcuse lucruri ce nu se mai puteau desface, cât în faptul că spusese cuvinte ce nu

mai puteau fi luate înapoi. În acest sens, Blestemul ei avea un efect real. Un individ aïdan din al Doilea Mileniu era produsul culturii unui amestec rasial cu o vechime de peste o mie de ani. Persoana aceea crescuse alături de oameni din toate rasele, iubindu-i pe unii şi urându-i pe alţii, înţelegându-se foarte bine, poate, cu anumiţi teklani şi moirani şi în acelaşi timp luându-se la harţă cu anumiţi aïdani. Prin prisma propriilor sale experienţe personale, nu exista niciun motiv să se ţină doar pe lângă cei din rasa lui. Dar fiecare rasă avea câte un discurs imposibil de eradicat, înscris cu timpul într-o cultură care căpătase patina timpului. Discursul aïdanilor era că Eva lor dăduse naştere nu doar unei rase, ci unei „rase a raselor”, unui mozaic, ca dovadă că urmaşii ei puteau face tot ce erau în stare să facă urmaşii celorlalte Eve şi mai mult decât atât. Iar dacă erai descendent al Aïdei, vizibil înzestrat cu markerii genetici pe care îi alesese ea cu acest scop, atunci forţa inexorabilă a acestui discurs te îndemna în direcţia coloniilor populate majoritar sau total de alţi aïdani.

Cum aïdanii erau mai puţin numeroşi decât descendenţii Celor Patru, coloniile lor din Al Doilea Mileniu erau de obicei mai mici şi mai spartane, ducând la o relaţie simbiotică dintre ei şi camiliţi, care de regulă prosperau în astfel de medii. Aïdanii construiau colonii, dar camiliţii le făceau să funcţioneze.

În orice caz, formarea de noi colonii şi habitate în timpul celui de-al Doilea Mileniu deschisese o fază pe care istoricii o numeau Izolarea: formarea de populaţii „pure” din punct de vedere rasial. Izolarea dusese la Caricaturizare: reproducere selectivă, practicată conştient în unele cazuri şi inconştient în altele, care avusese asupra multor generaţii efectul de intensificare a diferenţelor rasiale. Exemplul citat cel mai adesea era o schimbare treptată a culorii ochilor în rândul moiranilor. Eva Moira avusese ochi căprui: o culoare relativ deschisă după standardele negrilor, dar nu chiar atât de neobişnuită. Până la finele celui de-al Doilea Mileniu, mulţi moirani aveau ochii de o culoare atât de deschisă, încât părea aurie în lumină puternică. Pe pereţii magazinelor de modă din Marele Lanţ, manechine moirane, înfăţişate la o mărime de zece ori mai mare decât cea naturală, încă te mai fixau cu nişte ochi şocant de galbeni, ca de pisică. Deoarece fuseseră o caracteristică distinctivă a Evei Moira, ochii deschişi la culoare ajunseseră să fie consideraţi

frumoşi şi dezirabili, iar moiranilor cu astfel de ochi le era mai uşor să-şi găsească parteneri şi să se reproducă, intensificând trăsătura în timp până în punctul din care devenea o caricatură. Chiar şi Kath Doi, care nu era manechin, primea frecvent complimente pentru culoarea deschisă o ochilor ei, care erau mai aproape de verde decât de galben. Însă moiranii moderni, atenţi la aspectul fizic, erau adesea luaţi prin surprindere când vedeau fotografii ale Evei lor, cu ochii ei de un maro-verzui obişnuit.

Schimbarea culorii ochilor moiranilor era evidentă şi documentată istoric, dar acelaşi lucru, *mutatis mutandis,* se petrecuse cu nenumărate alte fenotipuri din toate rasele. Împerecherea selectivă avea puterea să descătuşeze modificări impresionate de-a lungul timpului, fără nicio intervenţie artificială. În unele cazuri însă, unele grupuri monorasiale izolate îşi achiziţionaseră laboratoare genetice. Acestea fuseseră puse la treabă în multe scopuri, de obicei considerate benigne. Uneori fuseseră folosite pentru Intensificare, care însemna manipulare genetică deliberată cu scopul de a obţine caracteristici rasiale mai pronunţate – accelerarea artificială a ceea ce se întâmpla „natural” pe calea Caricaturizării. Câteodată, astfel apăreau ciudăţenii, monştri şi dezastre. Dar adesea funcţiona. Iar când rezultatele se acuplau în interiorul grupurilor izolate, acestea se transformau în întrupări tot mai pronunţate ale raselor lor.

Produsul final obişnuit al tuturor acestora era un număr de populaţii neviabile uşor de identificat ca suferind de pe urma endogamiei. Aşadar, de câte ori prinseseră rădăcini şi îşi urmaseră cursul, Izolarea, Caricaturizarea şi Intensificarea duseseră fie la extincţia coloniilor, fie la un proces ameliorativ numit Cosmopolitizare, în cadrul căruia grupurile care fuseseră izolate fuzionau din nou cu rudele lor demult uitate din aceeaşi rasă şi reîncepeau să se împerecheze cu ele pentru obţinerea unor tulpini hibridizate sănătoase şi viabile.

Deloc surprinzător, Cosmopolitizarea prosperase pe parcursul celui mai recent mileniu, cât timp se formase inelul de habitate, creând dintr-odată un număr uriaş de noi spaţii de locuit, cu mult mai atractive decât torurile strâmte şi întunecate în care trăiseră oamenii în ultimele patru mii de ani. Izolatele monorasiale, printre care unele de care nu se mai ştia nimic de secole, altele care nici măcar nu auziseră de limba angliski (cum

se numea engleza cu inflexiuni ruseşti, folosită acum practic de toată suflarea omenească), apăreau din ascunzătorile lor şi se recombinau cu familiile lor extinse într-o explozie demografică de o anvergură care nu se mai pomenise din secolul XX al Vechiului Pământ. Cea mai mare parte a populaţiei din majoritatea raselor se reunea, aşadar, în direcţia unei serii de profile rasiale renormalizate, păstrând în acelaşi timp câteva tulpini tribale din extrema izolare, uneori preţuite, alteori temute sau prigonite de ceilalţi membri ai aceleiaşi rase.

Sau cel puţin aşa stăteau lucrurile în Albastru. Roşul prezentase aceeaşi tendinţă generală în cadrul mozaicului său aïdan, în rândul sutelor de milioane de camiliţi şi al celor aproximativ optzeci de procente de juliani care hotărâseră să-şi lege soarta de Roşu. Actuala stare de fapt din spatele barierelor nu putea fi decât obiect de speculaţii, din moment ce niciun fel de comunicare, în afara semnalelor rătăcite captate de contraspionaj şi a unui canal de propagandă pe care cei mai mulţi oameni îl ignorau, nu mai sosise din acea parte a inelului de habitate de peste două sute de ani.

•

Timp de câteva minute, ultima rază de soare se lovise de turle, statui şi alte sculpturi în piatră de pe faţadele unor fantastice kupoluri vechi fixate pe peretele stâncos aparent vertical din faţa ei: coasta Dealului Capitoliului. Dar apoi crepusculul se lăsă dintr-odată. Kath Doi se întoarse, rafala de vânt biciuind-o pe partea dreaptă a corpului, şi porni să coboare pe braţul sudic al podului. Oricât de mult i-ar fi plăcut forţa aerului, simţi nevoia să grăbească pasul ca să ajungă mai repede la adăpostul clădirilor. Dealul Capitoliului era mai înalt decât Dealul Pieţei, de aceea, în loc să se termine într-un parc, ca în partea de nord, podul se înfigea aici drept în versant. Kath Doi se pomeni aruncată într-un labirint de străzi scăldate în lumina firavă prelinsă prin câte o uşă deschisă sau provenită de la becurile pe care proprietarii unor complexuri hotărâseră să le monteze sus pe ziduri. „Peisajul stradal din Bordeaux învăluind topografia lui Rio de Janeiro”, aşa fusese descris oraşul de proiectantul său, un hibrid julian/moiran care se născuse la mai bine de patru mii de ani de la anihilarea celor două oraşe.

Avea în buzunar un dispozitiv care o putea localiza precis după latitudine şi longitudine. Evident, aceste numere erau

inutile într-un oraş care era târât prin aer la capătul unei funii. Totuşi, împotrivirea ei la gândul de a scoate obiectul ca să-l cerceteze mergea dincolo de acest argument. Faptul că se afla aici o adusese într-o stare de reverie care nu se dovedea mai puţin convingătoare doar pentru că era în mod evident produsul fanteziei: avea impresia că se plimbă printr-un oraş de pe Vechiul Pământ. Nu voia să strice iluzia până nu se pomenea rătăcită de-a binelea şi fără speranţă. Aşa că îşi lăsă picioarele s-o ducă pe străzi de piatră roşie, încercând să urce tot atât cât cobora, folosindu-se de turnurile vechilor şi măreţelor kupoluri pe post de repere şi, în momentele de nesiguranţă, făcând cale întoarsă către contrafortul podului. Asta pentru că i se spusese că locul de întâlnire nu era departe de pod. Poate ar fi cerut indicaţii, dar temperatura scăzuse, nori înalţi ascundeau arcul sclipitor al inelului de habitate şi începuse să plouă, o perdea şuierătoare de picături mici, calde. Pietonii dispăruseră cu toţii care pe unde. Fusese avertizată că Dealul Capitoliului era pustiu după lăsarea întunericului; părea de două ori mai adevărat când se apropia furtuna.

De câteva ori trecuse prin faţa aceleiaşi clădiri sau o văzuse din lungul străzii. Se afla într-un loc în care mai multe drumuri piezişe se strângeau într-un asterisc strâmt din piatră cubică udă, aşa că acea clădire îi tot apărea brusc în colţul ochilor pe când mergea agale pe aleile din vecinătate. Intersecţia aceea se afla acolo din cauza unui bloc de piatră mare cât o casă care se proiecta din costişă, forţând toate străzile din jur să-l ocolească. Putea să presupună că piatra era o fărâmă din mantaua Lunii care se încastrase în miezul de fier. Poate era acolo de un miliard de ani sau poate că fusese un bolid rătăcit care se izbise, la scurt timp după Zero, în Sâmburele de Piersică încins la roşu şi rămăsese prins în metalul care se solidifica. Pe Despicatul şi pe fraţii săi erau multe ca ea. De obicei erau tratate ca impurităţile într-o turnătorie. Aceasta fusese lăsată in situ, arătându-şi o faţă cenuşie şi rugoasă către străzile care se înfăşurau în jurul ei. În vârf, la zece metri deasupra nivelului străzii, cineva construise un turn rotund de piatră. În spatele lui se desfăşura în evantai, precum coca unei nave în spatele prorei ascuţite, o clădire triunghiulară despre care bănuia că avea în centru un complex frumos.

A treia sau a patra oară când zări turnul, Kath Doi se afla la

vreo sută de metri distanţă de el. Se uita drept spre el în lungul uneia dintre străzile acelea înguste. La etajul superior avea un şir de ferestre cu arcadă, deschizând priveliştea în toate direcţiile. O lumină caldă se revărsa prin ele, iar Kath Doi vedea oameni şezând la mese, bând, stând de vorbă, mâncând şi citind. Toate aceste activităţi i se păreau atrăgătoare şi nutrea speranţa că poate era un fel de clădire publică – nu un club privat.

Uşa nu era foarte vizibilă, dar o descoperi dând ocol clădirii spre dreapta, unde o intrare boltită fusese decupată în matriţa de metal în care era încastrată roca. Tunelul înainta ascendent şi se încolăcea, devenind o scară spiralată, parţial ascunsă de nişte ţurţuri de rugină de mărimea unor copaci mai piperniciţi. În firide ardeau lumânări adevărate. Mai parcurse o spiră şi ieşi din metal, pătrunzând în piatră; după încă două spirale ajunse la o uşă din lemn veritabil cu arcadă, pe suprafaţa căreia nu exista nimic altceva decât un ciocănel pentru uşă în formă de pasăre cu ciocul puternic curbat. Penele din fier negru şi paladiu forjate manual îi dădeau un aspect grizonant. Prin uşă, simţea căldură şi auzea conversaţii.

Întinse mâna spre ciocănel, încă nesigură dacă locul acela era deschis publicului sau privat. Apoi, dintr-odată, îşi aminti de bucata de hârtie pe care o ţinea în mână. O netezi în lumina celei mai apropiate lumânări.

CUIBUL CIORII
LEAGĂNUL SUDIC

Împinse uşa şi intră. Primul lucru pe care îl văzu era un bar semicircular cu suprafaţa din cupru învechit, cu un şir de manete de dozatoare, iar în spate o fereastră care dădea spre o bucătărie debordând de activitate. Din camera din spate se auzea muzică, nu atât de tare cât să interfereze cu conversaţia, dar destul cât s-o îndemne pe Kath Doi să dea uşor din cap în ritmul ei. Nu recunoştea stilul, totuşi genul îi era familiar: ceva inventat de oameni izolaţi într-o colonie minieră sau într-un habitat timpuriu, oameni care ştiau să danseze.

De bar se ocupa un dinan care arăta foarte în formă, la vreo patruzeci şi ceva de ani. Nu părea conştient de faptul că era foarte chipeş. Lustruia un pahar şi în acelaşi timp studia o

bucată de hârtie cu nişte numere scrise de mână – o notă de bar. Cum stătea acolo singur, cu faţa către evantaiul de ferestre care ofereau o uimitoare privelişte a Leagănului, arăta ca un căpitan de navă de pe Vechiul Pământ.

La câteva momente după intrarea ei – nici prea curând, ca să nu-i dea senzaţia că ieşea în evidenţă, nici prea târziu, ca să n-o facă să se simtă neglijată –, bărbatul se uită la ea şi ridică uşor din sprâncene. Sau poate din „sprânceană" era mai corect, fiindcă, după cum vedea ea acum, o jumătate de faţă îi fusese vătămată serios.

— Ce doreşti să bei, Kath Amalteova Doi?

Naţii originali fuseseră produşi în atelierele Arjuna Expeditions din Seattle şi lansaţi în spaţiu cu puţin timp înainte de Zero, ajungând să mişune pe suprafaţa Amalteei, sub privirea Evei Dinah. Mai târziu, în primele două mii de ani ale Epopeei, designul iniţial fusese modificat ca să funcţioneze pe gheaţă şi înăuntrul ei. Fiecare copil ştia povestea despre cum fuseseră folosiţi aceşti naţi, mai întâi pentru a-l duce pe *Ymir* la întâlnirea cu Izzy, apoi pentru a face să fuzioneze cele două obiecte, creând *Endurance.* Astfel, naţii rezonau mai puternic în cultura Albastrului decât în cea a Roşului, dar erau folosiţi de ambele părţi ale barierelor. Sau, mai exact, ambele culturi foloseau un uriaş arbore genealogic de specii şi subspecii de naţi, toţi descendenţi din primul model Arjuna şi toţi împărtăşind, în mai mare sau mai mică măsură, codul de bază creat la început de programatori precum Larz Hoedemaeker şi Eva Dinah. Diversele întrebuinţări pe care le avuseseră naţii şi roiurile lor de-a lungul mileniilor erau imposibil de numărat. Erau omniprezenţi şi diversificaţi cum erau ciocanele şi cuţitele înainte de Zero.

Şi tot precum ciocanele şi cuţitele, puteau fi folosiţi în scopuri constructive sau distructive. În ultima categorie intra o taxonomie întreagă de naţi proiectaţi pentru ejectarea la viteză mare din dispozitive de genul armelor de foc. Cei mai mulţi dintre ei erau făcuţi să se plieze într-o formă compactă, de tip săgeată sau glonţ, ca să poată încăpea în magazii de arme, banduliere şi altele asemenea şi să fie încărcaţi în magaziile mecanismelor de tragere.

O singură armă, în sensul de armă de foc tradiţională din perioada pre-Zero, supravieţuise Ploii Solide şi ajunsese pe Despicat. Era vorba, bineînţeles, de revolverul pe care îl scosese

Julia din tocul de umăr al lui Pete Starling şi îl ţinuse ascuns asupra ei până la momentul în care încercase s-o împuşte pe Tekla cu el. Se interpusese Camila, probabil salvându-i viaţa Teklei, şi suferise arsuri care o lăsaseră cu cicatrice şi cu dureri pentru tot restul vieţii. Mai târziu, aceeaşi armă căzuse în mâinile Aïdei. Ea i-o repartizase unui membru al bandei sale, care trăsese Ultimul Glonţ din Ultima Armă şi îl ucisese pe Steve Lake. Revolverul se afla acum în colecţia muzeului de istorie de pe Marele Lanţ. Dacă şi cum era expus pentru public reprezentau un barometru de încredere pentru starea relaţiilor dintre Roşu şi Albastru.

Din moment ce tehnologia prelucrării metalelor necesară pentru fabricarea de arme noi fusese şi ea distrusă şi multe generaţii trecuseră pe Despicat înainte ca măcar să conceapă cineva nevoia de obiecte în genul armelor de foc, industria de armament fusese nevoită s-o ia de la zero atunci când, în sfârşit, o astfel de industrie începuse să apară din nou. Rezultatele se bazau mai degrabă pe tasere, dintre care câteva ajunseseră până pe Despicat, decât pe armele de foc tradiţionale. Acestea din urmă fuseseră proiectate să lanseze cu viteză mare nişte simpli bulgări de metal şi fuseseră optimizate cu timpul ca să tragă cu frecvenţă ridicată. Dar împroşcarea cu bulgări de metal în interiorul înghesuit al unui habitat spaţial nu se prea potrivea cu niciun scop pe care l-ar fi putut concepe nişte ingineri la sute de ani de la sosirea pe Despicat, când începea să se pună din nou problema felului în care s-ar putea realiza arme cu proiectile. În secolele intermediare, violenţa fusese reprezentată în general de trânte, pumni şi de folosirea unor arme de mână de genul tijelor de metal, în timp ce obiectele cu adevărat periculoase, precum cuţitele şi săbiile, fuseseră folosite doar în câteva cazuri, de oameni care deraiaseră serios de pe şinele politice sau psihologice. Primele arme noi cu proiectile erau făcute special pentru a fi folosite împotriva acestor oameni. Raza lor maximă de acţiune era cu indulgenţă de vreo zece metri, aşa că proiectilele nu aveau nevoie de viteză mare. Acestea trebuiau să fie inteligente, în sensul că dacă ratau ţinta – dacă loveau orice altceva în afara unei fiinţe omeneşti – trebuiau să devină cât mai nedistructive cu putinţă. Asta însemna, în general, că desfăşurau un fel de paraşute de frânare minuscule şi încetineau cât mai curând posibil, pregătindu-se nu

să penetreze, ci să se fragmenteze la impactul cu ceea ce se pregăteau să lovească. Pe de altă parte, orice proiectil care avea norocul să-şi atingă ţinta trebuia să încerce să acţioneze în mod util, ceea ce însemna de regulă incapacitarea, rănirea sau uciderea ei. E limpede că toate aceste decizii depăşeau cu mult atribuţiile unor simpli bulgări de metal, aşa că în locul lor se foloseau naţi. Aceştia nu erau atât de denşi ca plumbul, aşadar coeficientul lor balistic era scăzut şi nu puteau călători prea departe. Ceea ce, din nou, în contextul unui habitat spaţial era un lucru bun.

După un fel de ev întunecat în timpul căruia coloniei de pe Despicat îi lipsiseră resursele necesare ca să avanseze în arta roboticii, mulţumindu-se cu repararea şi copierea modelelor originale, noi resurse inginereşti începuseră să alimenteze această ramură tehnologică. Programatorii mai curajoşi îndrăzneau să se amestece în fişierele de cod care ieşiseră ultima dată din mâinile Evei Dinah. Inginerii mecanici depistau cum să repornească străvechiul software CAD şi să examineze schiţele digitale create de Larz. Încercările lor de început erau destul de simple, de pildă, producerea unui nat care să ejecteze automat o paraşută de frânare după ce călătorea o anumită distanţă fără să lovească nimic. Mai mult efort necesitau lansatoarele decât proiectilele lansate. Utilizatorii poliţişti şi militari erau de obicei teklani, a căror angliski conţinea mai multe cuvinte din rusă decât a oricărei alte rase şi care împrumuta multe litere din alfabetul chirilic. „Katapult” era termenul preferat de ei pentru dispozitivul care lansa proiectile naţi. Îl prescurtau afectuos în diverse feluri, precum „kat” sau „katia”. A doua jumătate a cuvântului, „pult”, părea să aibă legătură cu „pulia”, pronunţat cu U lung, care era cuvântul rusesc pentru „glonţ”. După o scurtă fază stângace în care încercaseră să combine în diverse feluri cuvintele „nat” şi „pulia”, cu sensul aproximativ de „robot-glonţ”, rămăseseră la „pulia”, termen suficient de exact într-un univers care nu mai includea niciun glonţ veritabil de modă veche. Alte cuvinte din lumea armelor antediluviene supravieţuiseră neschimbate, ca de exemplu „a trage” şi „împuşcătură”, dar poliţiştii care dădeau comanda de tragere aveau acum tendinţa de a spune „pul”, amintindu-şi cum strigau cândva practicanţii de tir sportiv când voiau să li se arunce un porumbel de lut.

Folosirea termenului „pulia” fără nicio modificare îi irita de obicei pe interlocutorii bine informaţi, la fel cum îi irita pe fanaticii armelor din pre-Zero când neofiţii foloseau cuvântul „glonţ”. Reacţia lor reflecta realitatea că pulia se prezentau într-o gamă de mărimi şi tipuri încă şi mai mare decât muniţia de odinioară. Cu un bulgăre de plumb nu puteai să faci prea multe lucruri. Inginerului proiectant de pulia i se prezenta o gamă de opţiuni mult mai largă. Se folosea şi un termen alternativ, „munibot”. Totul depindea de context. Infanteriştii, a căror tendinţă era să privească aceste lucruri ca pe nişte poveri indispensabile care trebuiau transportate în vrac, încărcate în katuri, deblocate din mecanismele de tragere etc., preferau să folosească „pulia”, dar odată ce proiectilul era tras şi începea să-şi execute programul, se obişnuia să fie numit „munibot”. Când se refereau la proviziile de muniţie în vrac, oamenii spuneau „boţie”, asemănător cu „muniţie”, care se folosea cândva pe Vechiul Pământ.

Era greu de presupus că genul de indivizi pe care autorităţile trebuiau să-i împuşte deoarece comiteau acte de violenţă, sau ameninţau să le comită, folosind arme cu tăiş s-ar fi resemnat cu umilinţă în faţa tehnologiilor avansate folosite pentru impunerea ordinii publice. Aceştia se apucară fără întârziere să conceapă contramăsuri, care trebuiau, bineînţeles, să fie întrecute la rândul lor de ingineri. Un munibot, de pildă, dacă putea fi păcălit să creadă că-şi ratase ţinta sau că lovise ceva ce nu era fiinţă omenească, putea fi adus într-o stare aproape inofensivă. Camuflajul îşi schimba scopul din păcălirea ochiului uman în păcălirea creierelor electronice ale muniboţilor. Blindajul nu mai era făcut să stopeze bucăţi de plumb extrem de rapide. Acum scopul său era să-l protejeze pe purtător de strădaniile invazive ale muniboţilor. Luptătorii deveneau fortăreţe ambulante sub asediul unei mulţimi de muniboţi care foloseau adesea tactica roiului ca să-şi găsească o cale de pătrundere înainte să li se termine bateriile. Vechile calcule tactice din confruntările cu proiectile se schimbau şi în alte moduri. Katapultele şi boţia, care fuseseră capturate de inamic sau care căzuseră pur şi simplu pe jos şi fuseseră ridicate, puteau fi transformate prin metode digitale în obiecte inerte şi nefolositoare. Unele încercau să găsească drumul înapoi la stăpânii lor, de aceea câmpurile de luptă în care se folosiseră o

mulţime de boţie ajungeau să arate ca şi cum fuseseră infestate de furnici-soldat când muniboţii lansaţi încercau să roiască înapoi către combatanţii care îi trăseseră.

În orice caz, autorităţile se bucuraseră de monopolul asupra producţiei şi folosinţei de asemenea arme până în al Doilea Mileniu, când numărul de habitate foarte îndepărtate unele de altele şi fragmentarea politică rezultată de aici duseseră la o situaţie în care autorităţile civile din Habitatul A puteau să aibă motive reale ca să tragă în cele din Habitatul B. Numărul diferitelor tipuri de katapulte şi muniboţi, ca şi cel al măsurilor defensive folosite împotriva lor, explodă. Timp de mii de ani, nu existase un catalog complet al tipurilor. Ici şi colo mai dădeai peste o vitrină de muzeu în care câteva zeci sau chiar sute de tipuri de muniboţi aduşi în stare inertă fuseseră fixaţi pe un perete, având sub ei plăcuţe care explicau în ce mileniu fuseseră inventaţi, de cine şi în ce habitat fuseseră folosiţi pentru a potoli o răzmeriţă sau alta. Dar toată lumea ştia implicit că astfel de vitrine includeau numai exponate care ajunseseră din întâmplare în sertarul câte unui colecţionar particular.

„Dezordine” era un cuvânt folosit mult mai des decât „război”, chiar şi pentru evenimente relativ ample cum ar fi conflictele apărute în ultimele câteva secole între Roşu şi Albastru. Întrucât habitatele spaţiale erau atât de vulnerabile, purtarea unui război adevărat, în sensul de război total de pe Vechiul Pământ al secolului XX, era de neconceput. Armele nucleare nu fuseseră reinventate deoarece nu era nevoie de ele. O piatră aruncată dintr-o parte în alta a inelului către un habitat spaţial omora la fel de mulţi oameni ca o bombă cu hidrogen. Se aplica, prin urmare, acelaşi calcul strategic ca pe Vechiul Pământ în timpul şi după terminarea Războiului Rece, anume că sub nicio formă n-ar risca Roşu şi Albastru să intre într-un război real, deschis, dar că s-ar putea isca multe conflicte mici în zone în care majoritatea populaţiei cititoare de ştiri ar fi putut să le desconsidere ca fiind prea minore ca să-şi facă griji din cauza lor. Singurele două conflicte considerate, în retrospectivă, războaie erau cele care se desfăşuraseră în stilul clasic, pe suprafaţa planetei: Războiul pe Bolizi, 4878-4895, şi Războiul din Păduri, 4980-4985.

Când Kath Doi intră în Cuibul Ciorii şi fu salutată de dinanul cu

faţa desfigurată, era anul 5003, deci cam la douăzeci de ani după apogeul Războiului din Păduri. Dinanul părea să aibă vreo patruzeci de ani. Cicatricele acelea erau pe faţa lui de multă vreme.

— Una de-asta, spuse ea, arătând cu capul la o manetă de draft din apropiere, pe care era lipită o etichetă scrisă de mână care identifica băutura drept cidru.

— Vine imediat, spuse el. Fiindcă ai un dezavantaj în faţa mea, numele meu e Ty Lake.

— Prescurtare de la Tycho sau...

— Tyuratam. Cam greu de pronunţat.

Vorbea cu accent de indigen. Doar din acest scurt schimb de replici, reuşise să deducă destule despre povestea lui. Probabil că părinţii lui fuseseră devansori, adică oameni atât de nerăbdători să scape de viaţa lipsită de varietate din habitatele spaţiale, încât căutaseră metode de a ajunge pe suprafaţa Noului Pământ imediat ce TerReForm făcuse din ea un loc cât de cât locuibil. Astfel de acţiuni reprezentau o încălcare a Primului Tratat, care pusese capăt Războiului pe Bolizi cu câteva decenii în urmă, aşa că erau descurajate. Sosirile şi plecările dintre habitatele mai mari şi mai vechi de pe inel erau monitorizate cu uşurinţă de autorităţi, de aceea devansorii preferau să plece din zonele de tranziţie de la marginea osuarelor sau de lângă cele două bariere. În partea albastră, dinanii erau cei care predominau în rândurile devansorilor. Teklanii erau de cele mai multe ori reprezentanţi ai autorităţii similari unor poliţişti, cărora li se dădea responsabilitatea de a urmări şi de a dispersa bandele lor de contrabandişti cu fiinţe umane, motiv pentru care în cultura populară apăreau descrieri stereotipe ale dinanilor drept piraţi charismatici şi ale teklanilor drept slujbaşi conştiincioşi şi fără simţul umorului. Sau cel puţin aşa stătuseră lucrurile până când infracţiunile devansorilor duseseră la declanşarea Războiului din Păduri, în care forţele armate predominant teklane fuseseră nevoite să salveze o mulţime de aventurieri dinani. În timpurile actuale, descrierile erau ceva mai nuanţate şi le făceau pe cele vechi să pară exagerate.

Kath Doi putea deci să presupună în mod rezonabil că părinţii lui Ty fuseseră devansori, că se stabiliseră pe suprafaţă, unde rămăseseră suficient timp, încât să li se nască acolo cel puţin un fiu. Legătura cu osuarele însemna că devansorii erau de obicei

oameni cu o anumită pricepere la meşterirea de lucruri, aşa că multe dintre comunităţile timpurii de devansori fuseseră construite solid, la nivel de inginerie a construcţiilor, deşi cultura lor politică era cam superficială. Era de presupus că Ty crescuse în acel mediu şi că se pomenise, la sfârşit de adolescenţă sau pe la douăzeci şi ceva de ani, implicat în Războiul din Păduri. Nişte muniboţi de un anumit tip – n-avea rost să se încurce în detalii – îşi croiseră drum prin armura lui (presupunând măcar că purta armură) şi îi vătămaseră faţa. La aşa ceva erau buni muniboţii. În luptă, era adesea mai util să incapacitezi decât să ucizi, aşa că muniboţii luptau ca nişte cimpanzei, ţintind faţa, mâinile şi organele genitale. Feţele erau uşor de recunoscut şi greu de falsificat, de aceea erau ţinte predilecte. Poate că Ty suferise acele răni în mai multe situaţii diferite, de exemplu într-un raid Roşu-în-Albastru între două comunităţi devansatoare rivale, dar ceva din atitudinea şi din purtările lui sugera o legătură cu forţele armate, de aceea Kath Doi presupuse că fusese recrutat oficial să lupte de partea albaştrilor şi că fusese rănit într-o luptă directă între formaţii militare organizate.

Era evident că el conducea localul. Se vedea din felul în care se purtau cu el personalul şi muşterii deopotrivă. În sine, nu era neobişnuit ca un veteran în retragere să-şi deschidă un bar. Era atât de normal, încât friza stereotipul. Era însă ceva mai greu de explicat cum putea o asemenea persoană să ajungă la conducerea acestei proprietăţi, care probabil valora mai mult decât unele habitate spaţiale.

Numele mărcii de pe maneta draftului, combinat cu faptul că era scris de mână, dădea de înţeles că băutura fusese produsă din mere culese din copaci crescuţi în solul Noului Pământ. Conform prevederilor din Al Doilea Tratat, care pusese capăt Războiului din Păduri, singurii oameni cărora li se îngăduia să locuiască pe suprafaţă şi să facă lucruri precum cultivarea de livezi erau descendenţii devansorilor, redenumiţi acum indigeni. Faptul că acest cidru se găsea aici la draft dovedea – sau, dacă nu, era o campanie de marketing bine realizată cu intenţia de a crea impresia – că Ty Lake păstra legături strânse cu cel puţin o comunitate de indigeni şi că îşi importa produsele agricole direct din acea Zonă Indigenă Oficială, sau ZIO. Cidrul lui devenea astfel o marfă de lux foarte căutată, din moment ce hrana era produsă în cea mai mare parte în habitate, mult mai ieftin şi mai

sigur. Consumul de băuturi şi de hrană produse într-un ZIO le era rezervat cunoscătorilor cu dare de mână. Poate pentru a domoli orice griji ar fi ros-o pe Kath Doi în această privinţă, Ty spuse, în timp ce îi punea paharul pe suport:

— Din partea casei.

— Eşti foarte amabil, spuse Kath Doi, în timp ce privirea îi rătăcea către plăcuţa neagră de ardezie de deasupra barului, observând numărul şocant care reprezenta preţul.

— Dimpotrivă, spuse Ty. Un gest firesc faţă de un coleg din Şaptele meu.

Carevasăzică, Tyuratam Lake era dinanul lor.

Avea logică, în cazul în care Şaptele avea ceva de făcut la suprafaţă, orice ar fi putut să implice un ZIO.

— Ai ajuns ceva mai devreme, continuă Ty. Mai sunt câţiva aici.

Arătă cu capul peste umăr. Părea genul de bar care se desfăşoară la nesfârşit, extinzându-se fără noimă în şiruri de anexe şi camere cu acces restricţionat, într-un fel pe care niciun arhitect nu l-ar încuraja, decât dacă ar fi pus pe glume. Ea presupuse, aşadar, că Ty se referea la vreo cameră secretă sau la un salonaş tihnit pe care n-ar fi fost în stare să-l găsească de una singură.

— Au venit pe uşa din spate, adăugă el.

— Există o uşă în spate?

— Întotdeauna există o uşă în spate.

— Doc?

— A apărut acum o jumătate de oră.

Dacă cel mai important arhitect în viaţă al lui TerReForm ar fi intrat pe uşa din faţă a unui bar aglomerat de pe dealul Capitolului, lucrul ăsta ar fi putut să provoace tot felul de tulburări nedorite. Lumea l-ar recunoaşte pe Doc. Unii şi-ar dori să demonstreze cât de importanţi erau ducându-se la el şi prezentându-i-se, poate nu pentru prima oară. Ar deveni sâcâitor şi l-ar istovi. Oamenii ar vorbi despre eveniment până ar ajunge poate chiar să dea peste cap misiunea încă misterioasă pentru care se organiza acel Şapte. Bineînţeles că Doc folosise uşa din spate.

— Altcineva? întrebă ea.

— În afară de infirmieră? Doar voinicul.

Deci ajunsese şi Beled. Sau aşa crezu Kath Doi până când,

câteva minute mai târziu, Beled intră pe aceeaşi uşă pe care o folosise ea. Se uită în jur într-un fel din care se înţelegea clar că nu mai fusese niciodată acolo.

O depistă repede pe Kath Doi. Nu reacţionă, dar porni drept spre ea. Kath Doi ocupase ultimul scaun disponibil de la bar, însă Beled traversă mulţimea, treabă uşoară pentru el, fiindcă oamenii aveau tendinţa de a se da la o parte din calea lui, şi se opri în spatele ei atât de aproape, încât ea îi simţea căldura în ceafă. Comandă o marcă populară de bere ieftină de la alt membru al personalului: un hibrid, probabil camilit/julian, femeie, cu aspect întrucâtva exotic. Ty se îndepărtase, întorcându-se la nota de bar de care se ocupa mai înainte. Kath Doi se uită la cronograf şi bănui că Ty se pregătea să ponteze de plecare ca să-i poată duce în camera din spate în care urma să aibă loc întrunirea. Când femeia din spatele tejghelei întinse berea cu mâna ei mică spre Beled, care o strânse cu degetele lui uriaşe, Kath Doi se răsuci către el, îşi ciocni paharul de al lui şi spuse:

— Pentru Şapte.

Beled îi mulţumi mai întâi barmaniţei într-un stil foarte ceremonios, dar apoi dădu din cap şi bău împreună cu Kath Doi. Ea îi povesti ce ştia despre Tyuratam Lake, iar Beled îşi petrecu minute bune evaluându-l pe dinan de la distanţă şi trăgând cine ştie ce concluzii.

Ty îşi termină îndată munca administrativă şi se strecură pe după colţul barului, prinzând din mers privirea lui Kath Doi. Ea înţelese că pentru el nu era un lucru uşor să se extragă din societatea care popula Cuibul Ciorii, fiindcă multă lume îl cunoştea şi voia să-l salute. Dar părea să fi învăţat un fel de postură şi un mers care îl făceau să pară prea ocupat ca să poată fi întrerupt.

Lui Kath Doi îi venea greu să ţină pasul cu Ty pe traseul lui sinuos prin felurite camere şi holuri, şi până la urmă îl lăsă pe Beled să i-o ia înainte ca să-i fie călăuză. Din cauză că Beled era mult mai înalt şi mai vânjos decât ea, Kath Doi nu mai vedea mare lucru din ceea ce se afla în faţa lor. Dar în cele din urmă îşi dădu seama că se aflau într-un coridor lung care cobora, cu podea pavată cu piatră şi cu pereţi de stâncă lambrisaţi cu lemn pentru a-i face să pară mai calzi. Se vedeau diverse uşi pe laturi, însă una se afla în capăt şi pe aceasta o deschise Ty pentru ei.

Kath Doi văzu revărsându-se o lumină caldă, care se reflectă în piatra lustruită dintre încălţările lui Beled şi în lambriurile de lemn din jurul umerilor săi.

— Bun venit la Ascunziş, spuse Ty.

Kath Doi îl urmă pe Beled înăuntru şi se lovi de spinarea lui, făcând un pas înapoi. Beled încremenise în dreptul intrării, uşor adus de umeri, cu un picior în faţa celuilalt şi orientat drept înainte. Strecurându-se pe lângă el, Kath Doi îi urmări privirea şi azimutul degetului mare de la picior până în celălalt capăt al camerei.

Ascunzişul era un locşor tihnit, cu o masă ovală la care încăpeau şapte inşi. Doc şedea imediat lângă uşă, flancat de Memmie şi de robotul lui. De cealaltă parte a mesei era Ariane Casablancova. În capătul îndepărtat al mesei, cu faţa la uşă, stătea omul la care probabil se referise Ty când spusese „voinicul”. Din cauză că se afla în spatele mesei, nu i se vedeau decât capul, umerii şi braţele. Braţele păreau lungi şi destul de zdravene. Însă ceea ce atrăgea într-adevăr atenţia era arhitectura craniului său. Capul voinicului arăta ca un cap de om normal care crescuse dincolo de maturitate, intrând într-o fază a dezvoltării mai pronunţată. Sprâncenele groase, de un maro roşcat, nu prea reuşeau să-i ascundă creasta osoasă proeminentă de deasupra ochilor. Când Kath Doi îl văzu pentru prima dată, tocmai golea o halbă de jumătate de litru, care în mâna lui părea şi mai mică decât în mâna lui Beled; dar când o puse jos, arătându-şi jumătatea inferioară a feţei proaspăt rase, îi observă forma maxilarului şi mărimea dinţilor şi înţelese că al şaptelea membru al Şaptelui nu era un simplu aïdan, ci un neoander.

•

Eva Aïda întemeiase şapte variaţii în decursul a treisprezece sarcini. Rata de eşec fusese atât de mare din cauză că modificările pe care i le ceruse Evei Moira fuseseră radicale. Se arătase dispusă să accepte câteva sarcini fără succes, deoarece considera că avea la dispoziţie o mulţime de timp până la menopauză, comparativ cu toate celelalte Eve în afară de Camila. Iar pe Camila n-o privea ca pe o concurentă, dat fiind că aceasta îşi dorea să întemeieze o rasă de oameni neînclinaţi să concureze cu nimeni.

Evele, închise pentru tot restul vieţii într-un spaţiu locuibil

minuscul de pe Despicat, îndurase o mulţime de lipsuri. Avuseseră însă o bogăţie inepuizabilă de informaţie. În esenţă, fiecare document care fusese digitizat vreodată era la dispoziţia lor, cel puţin până când începeau să se strice tipurile de memorie pe care erau arhivate: procesul degradării începuse la scară mică, dar nu urma să aibă efecte serioase decât peste decenii.

Aïda se apucase de studiat genetica umană. În măsura în care genomul ei era expresia finală a unui proces istoric îndelungat – o codificare densă şi tainică a tot ceea ce învăţaseră strămoşii ei din faptul că reuşiseră să supravieţuiască suficient cât să se reproducă –, asta însemna că învăţa în acelaşi timp despre istoria evoluţiei umane. Genomul ei, ca şi al tuturor celorlalţi arcletari, fusese secvenţiat şi evaluat înainte ca ea să fi părăsit Pământul. I se oferise şi ei un exemplar al raportului. Conţinea informaţii despre locurile de pe glob de unde proveneau strămoşii ei. O mare parte dintre ele erau de aşteptat pentru o italiancă, dar existau şi detalii pe care nu le cunoscuse, cum ar fi unele legături genetice cu evreii nord-africani, cu un trib izolat din Caucaz şi cu popoarele nordice. Pe baza anumitor markeri genetici, era clar şi că, asemenea multor europeni, era parţial neanderthaliană.

Analiza ulterioară, făcută de experţi istorici, a urmelor lăsate de Aïda în jurnalele computerelor sugera că studiase genomurile Celor Patru, pe care le vedea ca fiind competitoarele ei directe, aproape tot atâta timp cât şi-l studiase pe el ei. Iar dintre Cele Patru, îşi petrecuse tot atâta timp învăţând despre genomul Moirei cât îşi petrecuse cu al lui Dinah, al Teklei şi al lui Ivy laolaltă. Asta pentru că Moira avea descendenţi africani, iar pe Aïda începuse s-o fascineze ideea că africanii purtau în genomurile lor o mai mare diversitate decât non-africanii, pur şi simplu ca rezultat al faptului că omenirea îşi avea originea în acel continent, de unde pornise să se răspândească pe tot globul. Rasele non-africane fuseseră întemeiate de grupuri izolate de aventurieri. Împerechindu-se între ei, creaseră fonduri genetice care, prin forţa lucrurilor, erau limitate la ceea ce aduseseră cu ei: doar o submulţime a ceea ce se găsea în Africa. Ideea aceasta fusese folosită pentru a explica, de exemplu, de ce Africa îi conţinea deopotrivă pe cei mai înalţi şi pe cei mai mărunţi oameni din lume şi de ce atât de mulţi

sportivi erau africani. Nu pentru că erau de la natură sportivi mai buni, ci deoarece curba în formă de clopot reprezentând distribuţia variaţiilor genetice aleatorii era mai largă. Pentru fiecare african care era un extraordinar sportiv se presupunea că există un altul care suferea amarnic de lipsă de coordonare, doar că nimeni nu-i acorda atenţie celui de-al doilea. Indiferent dacă teoria aceasta era validă sau nu, Aïda o înghiţise pe nemestecate şi o folosise ca bază de lucru pentru strategia ei genetică în Marele Joc. Iar Cele Patru, în măsura în care se deranjau să dezvolte contrastrategii, trebuiau s-o ia în considerare. Însăşi existenţa moiranilor, ca rasă, era unul dintre rezultate. În loc să încerce să urmărească în detaliu toate maşinaţiile Aïdei, fiecare pereche de baze în parte, Eva Moira alesese să intervină în acele aspecte ale genomului care controlau epigenetica, transformându-şi copiii în veritabile bricege elveţiene.

Tekla fusese o ţintă uşoară, din punct de vedere al Aïdei, din moment ce declarase cu atâta francheţe ce considera ea ca fiind dezirabil la o rasă a viitorului. Nu era greu de văzut că odraslele Teklei aveau să fie luptători puternici, disciplinaţi, extraordinari. Şi nu trebuia să fii un geniu militar ca să înţelegi că luptele, în viitorul previzibil – câteva milenii de existenţă îngrădită în colonii spaţiale –, aveau să se poarte corp la corp şi ochi în ochi. În măsura în care rămânea un factor neîntrerupt în istoria omenirii, violenţa avea să fie una bazată pe dimensiuni, forţă şi tenacitate. Dacă se putea învăţa ceva din istorie, acela era faptul că cei mai capabili de violenţă puteau sfârşi prin a-i conduce pe toţi ceilalţi. Aïda nu avea intenţia să-şi vadă copiii dominaţi de fiii şi fiicele Teklei.

Ar fi putut să facă pur şi simplu ce făcea Tekla, să-şi creeze versiuni personale modificate pentru anumite trăsături asociate cu performanţa sportivă. Însă ea, fascinată de neobişnuitul detaliu din raportul ei genetic, se dedicase unui program de renaştere a ADN-ului neanderthalian care – aşa îşi imagina ea – dormitase în nucleii ei şi ai strămoşilor ei timp de zeci de mii de ani. Pe undeva era o idee nebunească, şi în orice caz nu avea destul neanderthal în ea ca s-o poată traduce în fapt, dar reuşi să producă o rasă de oameni cu trăsături vag neanderthaliene, iar în secolele recente, procesele numite Caricaturizare, Izolare şi Intensificare – care afectaseră într-o anumită măsură toate

rasele – fasonaseră schimbări deosebit de pronunţate asupra acestei subrase. Se puseseră la lucru secvenţele de gene obţinute din degetul mare de la picior al unui schelet de neanderthalian veritabil, descoperit pe Vechiul Pământ şi secvenţiat înainte de Zero. Din jurnalele de paleontologie ale Vechiului Pământ se extrăseseră cantităţi uriaşe de date statistice despre lungimea oaselor şi fixarea muşchilor pentru a fi inserate direct în creierul neoander. Omul care stătea în capul mesei era produsul artificial al reproducerii şi al ingineriei genetice, dar, dacă ar fi fost trimis înapoi în timp până în Europa preistorică, ar fi fost imposibil de deosebit, cel puţin ca aspect exterior, de neanderthalienii veritabili.

Crearea unei rase noi se desfăşurase incremental, în decursul secolelor. Atunci când neoanderii existau deja, era prea târziu ca să-şi mai bată cineva capul cu întrebarea etică minoră dacă era într-adevăr un lucru bun că fuseseră creaţi. În timpul procesului lent de diferenţiere a lor faţă de alte rase, îşi dezvoltaseră o istorie şi o cultură proprii, de care erau la fel de mândri ca orice alt grup etnic.

Deloc surprinzător, o mare parte din istoria aceasta era ocupată de relaţia lor cu teklanii, care, după cum fusese orânduită dinainte, era predominant belicoasă. În esenţa ei cea mai nătângă şi mai prostesc de reducţionistă, versiunea teklană a poveştii îi prezenta pe neoanderi ca pe nişte oameni-maimuţă periculoşi, aduşi pe lume de o Evă dementă ca blestem aruncat asupra celorlalte şase rase. În viziunea neoanderilor, teklanii erau ceea ce ar fi produs Hitler dacă ar fi avut laboratoare de inginerie genetică şi era un lucru grozav că Eva Aïda avusese prevederea să producă o forţă de contraatac compusă din protectori sinceri, cordiali, dar posesori ai unei forţe imense.

Combativitatea acestei relaţii ajunsese în mare parte irelevantă pe măsură ce peisajul tactic devenise dominat de katapulte şi muniboţi, iar forţa fizică era mai puţin importantă pentru rezultatul luptelor. Dar animozitatea primordială rămânea şi explica de ce răspunsul imediat al lui Beled la intrarea în camera în care se afla un neoander fusese pregătirea pentru o luptă corp la corp.

Doc preferă să ignore situaţia. „Asta dacă o fi observat măcar”, îşi spuse Kath Doi, dar nutrea convingerea că Doc observa totul.

— Beled, Kath, nu cred că l-aţi cunoscut pe Langobard.

Era un nume aïdan destul de comun.

— Bard, pe scurt, propuse Langobard.

— Langobard, ţi-i prezint pe Beled Tomov şi pe Kath Amalteova Doi.

Bard se ridică în picioare, la o înălţime nu chiar atât de impresionantă, şi îi salută în versiunea aïdană, care se execută cu ambele mâini. Apoi întinse mâna dreaptă peste o distanţă care părea imposibil de acoperit, ca să le strângă mâinile. Beled încă mai ezita să se mişte, de aceea Kath Doi păşi în faţă, întinzând şi ea mâna. Nu mai luase niciodată contact fizic cu un neoander. Chiar şi în Roşu se împuţinaseră considerabil, fiindcă o mare parte din populaţia existentă acolo se mutase jos, pe Noul Pământ, devenind indigeni. În Albastru, abia dacă mai erau văzuţi. Langobard îi luă mâna cu o delicateţe studiată, făcând-o să dispară în palma lui cărnoasă cu degete cât braţele de bebeluşi şi scuturând-o cu cea mai mare blândeţe. Era proaspăt ras şi foarte îngrijit, îmbrăcat cu un costum de calitate a cărui croială chiar i se potrivea – făcând-o să se întrebe unde îşi găsea croitor o asemenea persoană. Se citea pe faţa lui că era uşor amuzat, de parcă îi ghicise gândul.

— Încântat, spuse el, cu o mică înclinare a capului care nu făcu decât să sublinieze mărimea şi masa craniului său.

Iar după ce ea îi răspunse cu acelaşi gest, îi eliberă mâna, încă întreagă, şi se întinse către Beled.

— Locotenent Tomov? O plăcere să te cunosc. Cum o să fie? Pumn în faţă? Strângere de mână? Sau o îmbrăţişare strânsă şi călduroasă?

Îşi trase mâna înapoi şi o întinse pe cealaltă, afişând o anvergură a braţelor mai mare decât înălţimea, într-un gest care îi propunea lui Beled o îmbrăţişare pe deasupra mesei. Astfel reuşi cel puţin să detensioneze situaţia, făcându-l pe Beled să-şi ia o poziţie mai puţin ameninţătoare, să salute şi să întindă mâna la rândul lui. Mâna teklanului o prinse pe a neoanderului la doar câţiva centimetri de faţa lui Kath Doi, care le auzi încheieturile degetelor trosnind când îşi testară reciproc forţa. Ty rămăsese la distanţă de scena aceasta şi privea totul cu o expresie nu prea uşor de ghicit, fiindcă stătea cu jumătatea vătămată a feţei către Kath Doi. Dar se gândi că detecta la el un anume grad de amuzament ironic, poate uşor temperat de fiorul

uimirii.

Ty surprinse privirea lui Kath Doi, apoi clătină din cap şi pufni.

— Sper că nu m-am îmbrăcat prea elegant, spuse Bard, după ce el şi Beled se desprinseseră în sfârşit din strânsoare fără incidente. Uneori, îmi dau prea mult silinţa când vin la Leagăn.

— Şi vii des? se interesă Ty.

Kath Doi înţelese că remarca lui Bard fusese o strategie pentru iniţierea conversaţiei, nu doar o vorbă goală. Ty, cu reflexele lui sociale de barman dinan, o recunoscuse ca atare şi deja intrase în joc.

— De fapt, e de mirare că noi doi nu ne-am întâlnit niciodată până acum, i se adresă Bard lui Ty, dar urmărind-o pe Kath Doi cu coada ochiului.

Abia după ce o văzu că se aşază pe unul dintre scaunele libere îşi reluă şi el locul. Ridică halba goală.

— Am observat pe lista voastră de băuturi că ţineţi în beci ceva roade de pe suprafaţă. Mulţumesc pentru bere, că veni vorba.

— Cu mare plăcere, răspunse Ty.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii pe suprafaţă, explică Bard, unde câţiva membri ai clanului meu cultivă viţă-de-vie. Producem vin. Piaţa noastră de bază sunt restaurantele din Leagăn, dar mai expediem câteva lăzi şi pe la crame private de pe Marele Lanţ.

— Păi, atunci, iată o explicaţie pentru faptul că nu ne-am întâlnit, spuse Ty.

Kath Doi îi interpretă vorbele drept „În general Cuibul Ciorii nu oferă aşa un vin simandicos”, dar Bard făcu o faţă de pişicher şi, după câteva clipe, replică:

— Te mai gândeşti şi la vreo altă explicaţie posibilă, Ty?

— Unde-i via clanului tău? vru să ştie Beled.

Apoi, într-o încercare tardivă de a îndulci tonul tăios, adăugă:

— Dacă nu te superi.

— A, nu-i niciun secret, răspunse Bard. În Antimer. Chiar lângă linia de demarcaţie.

Kath Doi nu ştia mare lucru despre locul acela, dar putea să şi-l închipuie: un arhipelag în formă de semilună, pe latitudinile medii dintre Aleutine şi Hawaii. Era gura unui uriaş crater de impact. Unele insule erau destul de mari. Cea mai mare dintre ele era plasată pe antimeridian – o sută optzeci de grade spre

est ori spre vest de Greenwich –, de unde i se trăgea şi numele. Dar cea mai mare parte a arhipelagului se întindea de acolo către est, tocmai până la longitudinea de 166°30′ vest. Acolo se afla una dintre cele două bariere pe care le construiseră aïdanii de-a curmezişul inelului. Era punctul cel mai îndepărtat spre vest până unde putea călători Ochiul, aşa că servea drept graniţă între Roşu şi Albastru. Din moment ce se afla în mijlocul Pacificului, care, cu toate strădaniile Ploii Solide, rămăsese în bună măsură doar o întindere de apă şi nimic altceva, graniţă de uscat nu prea exista. 166°30′ trecea prin Beringia: Alaska unită cu extremitatea estică a Siberiei. O graniţă de uscat exista, prin urmare, în locul acela, ca şi în partea ceva mai benignă climatic numită Antimer, la câteva mii de kilometri către sud. Aceasta era „linia de demarcaţie” la care făcuse aluzie Bard, omiţând cu grijă să menţioneze de care parte a ei se afla de fapt via respectivă. Hotarul era neclar. Nici nu era nevoie de prea multă stricteţe într-o lume atât de slab populată. Graniţa de uscat mult mai lungă de la 90° est, unde era Dacca, şerpuia dezordonat fiindcă se întindea către nord peste partea cea mai lată a Asiei, contorsionându-se încolo şi încoace ca să ocolească diverse cratere, munţii Himalaya şi alte complicaţii.

Imaginea de ansamblu pe care o transmisese aşadar Bard, prin doar câteva cuvinte, era după cum urmează. „Clanul” său – indiferent ce însemna asta – de neoanderi coborâse pe suprafaţă imediat ce aceasta devenise favorabilă vieţii. Poate că fuseseră devansori (cum presupunea Kath Doi despre neamul lui Tyuratam Lake), dar, având în vedere cărei rase îi aparţineau, era mai probabil să fi fost personal militar, trimis la Antimer – care era o zonă locuibilă destul de ispititoare – ca să-i asigure securitatea, fiindcă cea mai mare parte a lanţului Antimer se afla de partea roşie a demarcaţiei şi reprezenta o proprietate valoroasă. Dar avea anexa aceea supărătoare în cealaltă parte, unde Albastrul putea, dacă dorea, să stabilească un cap de pod. De acolo se puteau face incursiuni militare spre vest, în eventualitatea în care eşua tratatul. Toate aceste lucruri se petrecuseră în Războiul din Păduri. În timpul negocierilor pentru tratatul care îi pusese capăt, Roşul făcuse eforturi să revendice tot Antimerul pentru sine – stabilind practic o mică deviere în Linia de Demarcaţie care s-o scape de acel ghimpe în coastă. Nu se ajunsese la niciun acord în privinţa lui, aşa că zona rămase în

dispută. Dacă ar fi locuit mai multă lume acolo, poate ar fi fost transformată în zonă demilitarizată, într-un teritoriu neutru, cu toate dispozitivele obişnuite la o graniţă disputată în Războiul Rece. Aşa însă, lucrurile erau pur şi simplu confuze. Se aplica o înţelegere tacită de a nu agita spiritele. Dar, de ambele părţi, zona era intens populată cu tabere militare şi/sau cu echipament al Inspecţiei, doar aşa, ca situaţia să poată fi ţinută sub supraveghere. Explicaţia evidentă pentru faptul că o mulţime de neoanderi locuiau acolo era că fuseseră trimişi jos ca forţă militară şi îşi luaseră familiile cu ei. La terminarea serviciului militar, declinaseră invitaţia de a se întoarce în habitatele spaţiale aglomerate în care se născuseră şi preferaseră să se împrăştie prin peisajul natural, despre care umbla vorba că era un loc de trăit foarte frumos. Practic, era ilegal ce făcuseră ei, însă autorităţile din Roşu probabil trecuseră lucrul acesta cu vederea, gândindu-se că însămânţarea locului cu neoanderi nu făcea decât să le întărească posesia asupra lui.

Zestrea lor neanderthaliană era pură invenţie şi, totuşi, era luată în serios mai mult sau mai puţin de toată lumea – era un fel de halucinaţie istorică consensuală. Aïda şi câţiva dintre descendenţii săi mai setoşi de sânge speraseră poate că priceperea în luptă a acestei subrase avea să inspire teamă sau cel puţin respect. Pentru unii neoanderi, reputaţia aceasta era o adevărată desfătare. Mulţi dintre ei preferau însă o viziune revizionistă a istoriei neanderthalienilor, care îi zugrăvea ca pe nişte protoeuropeni extrem de inteligenţi (creierul lor era mai mare decât al oamenilor „moderni”), dăruiţi cu simţ artistic şi în esenţă pacifişti. Neoanderii cu înclinaţii intelectuale ţineau seminarii despre această viziune. Cei cu gândire mai practică încercau s-o trăiască. Iar Kath Doi era nevoită să recunoască: nu exista loc mai bun în care s-o trăieşti decât Antimer, care avea o climă temperată în stil european. Prin urmare, era cât se poate de plauzibil că un grup de neoanderi, care fusese trimis jos de Roşu ca trupă de şoc, să ajungă, într-o generaţie sau două, să conducă plantaţii de viţă în zona aceea de graniţă neclar definită de lângă linia de demarcaţie şi, odată ce viţele ajungeau la maturitate, să încerce să vândă vin pe inel. Pentru început, clienţi le-ar fi fost cunoscătorii produselor de vârf şi restaurantele, aşa că ar avea nevoie de un membru al clanului

care să se pună la patru ace, să aibă maniere şi să ştie cum se poartă hainele elegante, ca să stabilească legături comerciale în locuri precum Leagănul.

Tot acest tablou, sau ceva pe-aproape, se însăilă în mintea lui Kath Doi şi probabil în minţile lui Ty şi Beled, şi ale altora, imediat ce fuseseră rostite cuvintele. Dar observaţia lui Ty – „Iată o explicaţie pentru faptul că nu ne-am întâlnit" – şi non-răspunsul lui Bard – „Te mai gândeşti şi la vreo altă explicaţie posibilă?" – încă mai pluteau în aer, incomod. Ce voia Ty, să pună la îndoială povestea lui Bard? Expresia de pe faţa Arianei când îl privea pe neoander nu se putea numi afectuoasă. Dar era de la sine înţeles ca juliana să fie suspicioasă, să caute alte explicaţii decât cele care erau la îndemână.

Ty părea să fi observat şi el; privirea îi juca întruna de la Ariane la Bard şi înapoi.

Bard se uită la Ty şi zâmbi, trăgându-şi înapoi uriaşa buză superioară şi expunându-şi şirul de lespezi cu smalţul gălbui plantate în maxilar.

— Pun rămăşag că-n timpul pe care şi-l petrece Şaptele nostru laolaltă, Tyuratam şi cu mine vom avea tot felul de ocazii să spunem poveşti interesante despre îndeletnicirile pe care le-au avut familiile noastre în deceniile cât au locuit pe suprafaţă.

Ceea ce nu răspundea întrebării. Dar era şarmant şi devia chestiunea aducând în discuţie faptul că trecutul lui Tyuratam Lake, în caz că acesta ar fi dorit să-l discute cu ei, era probabil cel puţin la fel de complicat ca al lui Langobard. Poate le inducea şi niţică vinovăţie, întrebându-i implicit de ce erau aşa curioşi în privinţa neoanderului, când alţi membri ai Şaptelui poate meritau şi ei o investigaţie.

Ariane se sprijini de spătar şi se prefăcu preocupată de propriile-i unghii. Nu era deloc satisfăcută. Încercând un moment să judece ca o juliană, Kath Doi îşi imagină ce părere trebuie să fi avut ea: o creatură selecţionată artificial de oameni nebuni ca să fie capabilă să ucidă cu mâinile goale şi care, în acelaşi timp, era extraordinar de abilă în interacţiunile ei sociale.

— Sunt ceea ce sunt, spuse Ty.

— Şi ce anume eşti? întrebă Ariane.

— Un barman. Mereu bucuros să cunosc lume nouă.

Arătă din cap spre Bart.

— Sau să-i servesc pe oaspeţi cu băuturi. Cui îi e sete?

Nimeni nu se recunoscu însetat.

— De băuturi, vreau să zic, adăugă Ty. Sunt convins că tuturor ne e sete de cunoaştere.

Lui Doc îi plăcu replica lui.

— Cunoaştere în general, Tyuratam?

— Ah, aş locui în Stromness dacă aş fi omul cunoaşterii în general, spuse Ty. Un colecţionar de informaţii. Nu, eu am o poziţie mai utilitaristă.

— Adică ţi-ar plăcea să ştii de ce ne aflăm aici, spuse Doc.

Ty păru să aprecieze replica lui ca fiind excesiv de directă şi ridică dintr-o cută de ţesut cicatrizat care fusese cândva o sprânceană de culoarea mierii.

— Dacă vouă v-ar face plăcere să ne spuneţi două vorbe despre treaba asta, şi mie mi-ar plăcea să le-ascult, recunoscu el. Dacă nu, mă rog, sunt dispus să mă alătur grupului – până la un punct.

Doc se uită peste masă la Ariane, într-un fel care lui Kath Doi făcu să i se mişte rotiţele în cap. Îi oferea lui Ariane controlul asupra întrunirii. Poate era prea mult spus că ea era la conducere, dar probabil comunica într-un fel cu cine conducea de fapt.

— Cea mai mare parte a operaţiunilor noastre va fi pe suprafaţă, spuse ea. Poate ai dedus măcar atât din faptul că ne-am dat peste cap să implicăm şi indigeni – privi pieziş către Ty şi Bard –, şi personal al Inspecţiei.

Dădu din cap spre Kath Doi şi spre Beled. Ultimul gest provocă un nou fornăit sardonic din partea lui Ty – subliniind, după toate aparenţele, cât de improbabil era ca un om care satisfăcea profilul locotenentului Tomov să poată trece la modul serios drept membru al corpului de inspectori. Ariane îi aruncă lui Ty o privire glacială, care părea să-i sugereze „Nu începe”, apoi spuse mai departe:

— Şi nu mai e nevoie să subliniez relaţia îndelungată cu suprafaţa pe care o întruchipează Doc şi Memmie.

Acum devenea vizibilă absenţa de pe listă a lui Ariane înseşi, dar ea nu lăsă să se vadă dacă era sau nu conştientă de omisiune. Îi lăsă pe toţi să ghicească şi să-şi dea cu presupusul, fiecare după puterile lui, despre legătura dintre cariera ei – oricare ar fi fost ea – şi suprafaţa planetei.

— E importantă discreţia, continuă Ariane, motiv pentru care vom opera mai degrabă în afara Leagănului şi vom folosi transportul atmosferic sau de suprafaţă.

Adică aeronave şi lucruri care se târau pe suprafaţa Noului Pământ, spre deosebire de rachete spaţiale, bole şi dispozitive Aitken-Kucharski precum bicele gigantice.

— Ori de câte ori va fi posibil, vom intra şi vom ieşi din Leagăn pe propriile noastre picioare – prin pasajele subterane care sunt conectate la alveole.

— Când e următorul..., începu Kath Doi.

— Cayambe, spuse Ariane. De azi în două zile.

— O să călătorim de la Cayambe la Beringia pe suprafaţă? întrebă Kath Doi.

Ty şi Bard se uitară la ea plini de curiozitate.

— N-am zis nimic de Beringia, îi atrase atenţia Ariane.

— Dar e evident încotro ne îndreptăm, spuse Kath Doi. Spre locul în care eu şi Beled – şi o mulţime de alţi oameni – am fost trimişi în inspecţie. Acolo am văzut ce-am văzut şi i-am spus şi lui Beled. De aceea s-a precipitat toată treaba asta, nu-i aşa?

— Se punea la cale de mai multă vreme, spuse Ariane. De câţiva ani. Dar nu te înşeli.

— Ty e originar din partea aceea de lume – îmi dau seama după accentul lui, continuă Kath Doi. Bard e mai de la sud, din Antimer.

— Noi vom merge mai la nord de alveola Cayambe, aşa e, confirmă Ariane.

— La dracu-n praznic mai la nord, precizează Ty.

— Nu ne împiedică nimeni să folosim transportul aerian, îi aminti Ariane.

— Dacă putem să facem rost de un planor suficient de mare, interveni Kath Doi, unda de adăpost are să ne ducă drept peste Anzi, peste Sierre şi peste Munţii Cascadelor într-o zi sau două.

— Am convingerea, spuse Ariane, că putem să facem rost de un planor suficient de mare.

•

Suprafaţa inferioară a Leagănului, vizibilă doar pentru cei care priveau în sus la el de pe planetă – mai exact, de la ecuator –, era plată şi avea în mare o formă de ou, alungită pe direcţia mişcării est-vest. La o privire mai atentă, suprafaţa preponderent netedă era întreruptă din loc în loc de mici

tambuchiuri, protuberanţe, orificii şi alte detalii atent proiectate. Toate acestea erau distribuite peste întinderea fără alte particularităţi într-un mod care sugera lucrarea unor creiere organizate întru rezolvarea complicaţiilor pe care le prezentau asimetriile oraşului de deasupra.

În câteva locuri din zona ecuatorială a Noului Pământ, solul fusese curăţat şi aplatizat şi fuseseră construite platforme de beton armat. Acestea aveau aproximativ mărimea şi forma suprafeţei inferioare a Leagănului şi erau echipate cu propriile lor tambuchiuri şi orificii care le oglindeau pe cele ale Leagănului. Leagănul putea fi aşezat perfect într-una dintre aceste alveole ori de câte ori se întâmpla ca Ochiul să se afle drept la zenit. Putea sta acolo ore sau zile la rând, primind sau descărcând provizii şi comunicând cu împrejurimile. Dar nu rămânea niciodată mult timp, pentru că trebuia să urmeze deplasarea Ochiului, care avea mereu treburi urgente în alte părţi ale inelului.

În astfel de perioade, un călător care n-ar şti nimic despre cabluri orbitale şi alte lucruri de acest fel, ieşind din păduri sau apărând pe creasta vreunui deal din apropiere şi văzând Leagănul, l-ar percepe ca pe un oraş normal, adică staţionar. Mânerul de găleată care se arcuia mult deasupra lui era un indiciu solid că era ceva cam ciudat cu el. În afara mânerului însă, ar fi arătat, în acel context, ca o fortificaţie oarecum izolată pe culmea dealului.

Unele dintre alveolele mai vechi şi cu tradiţie începuseră să strângă în preajmă suburbii: oraşe inelare care se trezeau la viaţă de câte ori Leagănul staţiona acolo. Majoritatea aveau aspect şi destinaţie de baze militare, staţiuni ştiinţifice şi avanposturi de graniţă. De la bun început se anticipase că se vor construi în timp multe astfel de suburbii, creând în jurul ecuatorului un inel care să-l repete pe cel al habitatelor de sus, de pe cer, şi că, odată ce se va da liber la stabilirea de aşezări pe Noul Pământ, acestea vor creşte şi vor deveni oraşe importante. Vizitarea celor de acum, secole înainte de splendidul lor apogeu, era o chestiune de gust personal educat – cumva ca plimbarea la un sit de construcţie după ce a fost săpată fundaţia şi s-au ridicat câteva ziduri. Constructori, visători şi oameni cu imaginaţie se bucurau de asemenea locuri; alţii nu vedeau nimic.

Cayambe şi Kenya fuseseră primele două alveole, construite în cele mai convenabile locuri din America de Sud, respectiv Africa. Fiecare număra în jur de zece mii de suflete.

Omonimul lui Cayambe era un vulcan de la intersecţia Anzilor cu ecuatorul, în teritoriul care fusese cândva statul Ecuador. Încasase, bineînţeles, o mulţime de lovituri în timpul Ploii Solide şi pentru un timp reîncepuse să erupă, dar în prezent era inactiv de vreo şapte sute de ani. În orice caz, alveola Cayambe fusese construită la distanţă sigură de craterele sale cele mai active, vârful vulcanului, care era din nou acoperit cu zăpadă, aflându-se suficient de departe ca să poată fi admirat de la orice fereastră a Leagănului care se întâmpla să fie îndreptată în direcţia potrivită.

Turnul de la Cuibul Ciorii avea privelişte aproape în toate direcţiile, aşa că Tyuratam Lake, stând în spatele barului său două zile mai târziu şi lustruind un pahar cu şervetul, ridică privirea printre două manete de draft şi văzu creasta lunecând până în dreptul ochilor săi, iar apoi părând că se ridică vertical din orizont, pe măsură ce Leagănul se lăsa uşurel în alveola lui. Răsunară sirene în tot Leagănul şi de-a lungul oraşului inelar pământean, care începea să se zărească acum dincolo de panourile antivânt. Din obişnuinţă, Ty îşi îndesă şervetul în buzunarul pantalonilor, lăsându-l să-i atârne pe picior, şi întinse mâna să se ţină de bar. Partea inferioară a Leagănului şi suprafaţa în oglindă de pe sol fuseseră proiectate astfel încât un disc de aer să fie prins între ele pe ultimul metru al coborârii şi să acţioneze ca un amortizor. Apoi aerul era eliminat printr-un gărduleţ de guri de aerisire orientate în sus care înconjura Leagănul, aşa că faza finală a andocării fu marcată, ca de obicei, de vuietul aerului care scăpa şi de vălătucii de umiditate condensată care ţâşneau în sus spre cerul albastru de deasupra Anzilor. O clătinătură foarte uşoară făcu paharele şi vesela să clincăne în bufete prin tot barul.

Sirenele şi gurile de aerisire tăcură toate în acelaşi timp. Prin ferestrele barului, pe care le lăsase puţin întredeschise, Ty auzi obişnuita spoială de aplauze care se ridica de pe străzile de piatră din Dealul Capitoliului. Se uită la cronograf. Câţiva politicieni şi generali, care se opriseră din mâncat micul dejun ca să observe andocarea şi să admire profilul vulcanului Cayambe, se aplecară din nou peste farfurii, îşi luară furculiţele

şi-şi continuară conversaţiile. Leagănul tocmai devenise cel mai mare oraş de pe Noul Pământ şi era programat să-şi păstreze statutul timp de douăzeci şi patru de ore. Sistemul său de panouri antivânt, făcut să protejeze oraşul împotriva rafalei create de propria sa deplasare prin atmosferă, arăta acum mai degrabă ca o fortificaţie înălţată cândva într-o eră îndepărtată ca să apere un oraş din vechime, dar care nu mai era decât o curiozitate istorică şi o linie de demarcaţie între vecinătăţi.

În afară de a supraveghea cu interes toate sosirile şi plecările prin cele opt porţi ale Leagănului, Carantina nu făcea niciun efort de a controla amestecul de populaţii. Vizitele Leagănului erau atât de scurte, încât oprirea, cercetarea şi interogarea tuturor celor care treceau printre el şi alveole le-ar fi făcut complet inutile.

Mulţumită acestei politici relaxate, unui pieton oarecare îi luă nouă minute să parcurgă drumul de la cea mai apropiată dintre cele opt porţi până la Cuibul Ciorii. Primul client îşi făcu apariţia în şapte minute, respirând cam greu, şi ceru o bere. Ty nu-l recunoscu, dar următoarele două chipuri care apărură în uşă, treizeci de secunde mai târziu, îi erau familiare. În următorul sfert de oră locul se umplu de un amestec de clienţi regulaţi (din Leagăn, ca şi din Cayambe) şi căutători de curiozităţi. Personalul lui Ty, obişnuit cu astfel de afluxuri, începu să deschidă camerele din spate. Un supliment de bucătari intrară printr-o uşă din spate şi se apucară să folosească instrumentarul care fusese pregătit de cu seară.

Cu alte cuvinte, totul se desfăşura lin. Aşa cum îi plăcea lui Ty. Capacitatea localului Cuibul Ciorii de a face faţă unui potop de clientelă din alveolă fără ca Ty să fie nevoit să facă altceva decât să lustruiască un pahar era, într-un fel, rezultatul muncii lui de-o viaţă. Se înhămase la toate corvezile pe care putea să le îndeplinească cineva într-un astfel de loc, de la ştersul podelelor în sus, şi învăţase cu vremea să aleagă şi să încredinţeze anumite munci altora, care puteau să le facă mai bine. Avansase, aşadar, până la niveluri superioare de activitate intelectuală şi, în acelaşi timp, făcuse mereu destulă muncă de curăţat podele şi lustruit pahare ca să păstreze contactul fizic cu afacerea barului şi contactul uman cu personalul. Adevărata lui slujbă – cea pentru care îl plăteau patronii – era de observator al condiţiei umane, atât de abundent etalată zi după zi între pereţii

aceia.

Era şi un *manipulator* înţelept al condiţiei umane, în sensul că ocazional mai azvârlea pe cineva afară din local, spunându-le altora să se potolească într-un fel atât de mieros şi de amuzant, încât nici nu-şi dădeau seama ce li se ceruse, şi făcându-i pe unii să se simtă bine-veniţi când păreau să nu se simtă în largul lor. Toate acestea erau esenţiale pentru operarea unui bar, la fel ca şi curăţatul podelei. Printre subordonaţii lui mai erau şi alţii care puteau face asemenea lucruri aproape la fel de bine ca el. Cu alte cuvinte, Ty transformase Cuibul Ciorii într-un organism suficient de sănătos şi de robust ca să-i permită să dispară cu săptămânile, uneori cu lunile, fără să provoace mari probleme. În unele privinţe „vacanţele" lui ocazionale făceau de fapt mai mult bine decât rău, în sensul că, atunci când se întorcea, descoperea în mod obişnuit că anumiţi membri ai personalului fuseseră la înălţime şi deveniseră nişte oameni mai capabili şi mai eficienţi în lipsa lui. Era convins că ar fi putut deja să părăsească barul pentru totdeauna, fără să i se simtă lipsa. Dar era puţin probabil să facă aşa ceva, pentru că aici era practic casa lui – locuia în curtea din spate, într-un apartament – şi pentru că proprietarii preferau să-l ştie acolo. Iar proprietarii se numărau printre foarte puţinii membri ai rasei umane pe ale căror opinii punea preţ Tyuratam Lake. Ei îi atrăseseră atenţia că până şi o absenţă de un an, dacă avea de gând vreodată să lipsească atât, ar fi fost benefică pentru Cuibul Ciorii, în sensul că la întoarcere ar fi avut o perspectivă nouă şi ar fi văzut imediat ce schimbări benefice puteau fi făcute.

Dar el suspecta că adevărata valoare a afacerii, în ochii proprietarilor, nu era randamentul capitalului investit. Probabil că acesta era aproape de zero. Habar n-avea, poate chiar pierdeau masiv. În fiecare lună, Ty făcea contabilitatea şi sintetiza toate numerele pe o singură coală de hârtie, pe care o ducea la Ascunziş şi i-o pasa peste masă împuternicitului proprietarilor. Ei nu spuneau mare lucru despre ea. Poate o dată pe an îi puneau o întrebare despre vreuna dintre cifre, doar aşa, ca să-l anunţe că erau atenţi. Dar adevărul era că proprietarii preţuiau Cuibul Ciorii pe de o parte ca instituţie culturală, pe de altă parte fiindcă le dădea acces la un gen de informaţii despre vieţile, gândurile şi faptele unor persoane importante care nu se puteau obţine decât într-un bar.

Nu-i stătea în fire să-şi ia la revedere cu prea multe efuziuni, mai ales într-un context profesional în care prea mult tam-tam făcut la plecare putea să sugereze că era un pas important – implicit, că poate personalul nu era destul de capabil să ţină afacerea în picioare. Aşa că, după câteva minute de schimbat priviri, replici şi glume cu nişte cetăţeni de vază şi cu personaje binecunoscute din Cayambe – timpul strict necesar ca să-şi facă prezenţa remarcată –, îşi trase şervetul din buzunar, se şterse pe mâini şi îl aruncă pe toboganul de rufe din spatele barului. Mai zăbovi un moment, cât să se convingă de faptul că toboganul nu era blocat. Dar nu se bloca niciodată. Mulţumit, coti pe după colţul barului şi se duse la o masă de lângă fereastră, unde Ariane, Kath Doi şi Beled tocmai împingeau deoparte farfuriile goale după un mic dejun consistent. Ty mâncase puţin, cu o oră în urmă, după cum îi era obiceiul când se aştepta să-şi petreacă zburând o bună parte din zi.

— Din partea casei, comentă el, primind mulţumiri maşinale de la moirană şi de la teklan.

Ariane se uită la el cu o privire probabil pătrunzătoare în intenţie, bănui acesta, şi dădu din cap. Pe Ty îl obosea mintea complicată a julianilor, aşa că încerca să nu se lase atras în felul lor labirintic de a gândi. Poate această Ariane îşi folosise legăturile pe care le avea în lumea contraspionajului ca să-i investigheze pe el şi pe proprietari şi trăsese tot felul de concluzii – probabil greşite – despre ceea ce îl motiva să ofere acestui Şapte mâncare şi băutură pe gratis. Pentru că lui Ty îi era limpede că Ariane lucra în contraspionaj. Văzuse o mulţime ca ea în perioada războiului şi le ştia felul.

Ceilalţi se descurcau deja şi singuri prin Cuibul Ciorii, dar se aştepta din partea lui să le deschidă drumul. Asta pe de o parte pentru că era, în definitiv, localul lui. Dar chiar dacă ar fi fost lăsaţi într-o zonă complet aleatorie de pe suprafaţă, tot pe el l-ar fi aşteptat să conducă grupul, pentru că, la bine sau la rău, asta era ceea ce făceau dinanii. Răspunzând unor aşteptări rasiale similare, Beled se plasă în ariergardă. Făcu asta parţial pentru că obişnuinţa politeţii şi a disciplinei, care îi erau impregnate, îl obligau să le spună „După voi” tuturor celorlalţi, şi parţial ca să se răsucească pe călcâie şi să ia în primire orice inamic care ar fi putut să atace formaţia din spate.

Ty se mişcă agil, ca să reducă riscul de a se pomeni forţat să-i

ţină companie vreunui membru al Camerei de Comerţ din Cayambe cherchelit prematur. Câteva clipe mai târziu, intraseră într-un sector al barului care încă nu fusese deschis pentru oaspeţi, iar de acolo porniră în jos pe o scară în spiralã, a cărei lăţime abia dacă permitea trecerea umerilor laţi ai lui Beled, până ajunseră în curtea triunghiulară din centrul complexului. Flori tropicale creşteau acolo strălucind ca nestematele în lumina de un alb dur a Anzilor. Patru taxiuri micuţe îi aşteptau lângă poarta impozantă care dădea în stradă. Leagănul era aproape lipsit de vehicule cu patru roţi când se afla în văzduh, dar, de câte ori se aşeza în alveolă, îl invadau în câteva minute parcuri întregi de automobile suficient de înguste ca să poată naviga pe străzile lui. Unele dintre ele transportau marfă, fie transbordându-le de la Ochi la clienţii de pe suprafaţă, fie aducând la Leagăn produse importate de pe Noul Pământ. Altele duceau pasageri în diverse locuri din oraşul inelar şi din împrejurimile lui. Un taxi era deja ocupat de Doc şi Memmie, lucru care se putea deduce după valizele care conţineau infrastructura de sprijin a lui Doc, prinse în curele pe acoperiş, şi după cratorul care se pregătea să alerge în urma lui. Bard intrase în al doilea taxi şi se cocârjase ca să stea cât mai jos posibil. Faptul că erau atât de rar întâlniţi îi făcea pe neoanderi ţinta atenţiei şi obiectul curiozităţii într-o manieră pe care era clar că Ariane nu şi-o dorea. Bard stătuse până atunci izolat în camera lui privată. Ariane urcă în taxi alături de el. Era de la sine înţeles că era mai uşor pentru toată lumea ca Beled să călătorească de unul singur, ceea ce şi făcu. Ty şi Kath Doi intrară în ultimul taxi.

După plecarea maşinii lui Doc şi Memmie trecură câteva minute înainte ca Ariane să-i dea şoferului semnalul de plecare. Ty se foia nerăbdător în scaun, lovindu-se uşor de Kath Doi. Taxiurile capabile să circule prin Leagăn nu le ofereau pasagerilor prea mult spaţiu.

— Ce crezi că face acolo? întrebă Kath Doi.

Era doar o încercare de conversaţie. Ştiau prea bine amândoi ce făcea ea acolo.

— O caravană de patru maşini care pleacă de la Cuibul Ciorii şi nu se mai întoarce – prea sare în ochi pentru gustul ei, răspunse Ty.

— Cel puţin nu se pune problema să ne rătăcim, observă Kath

Doi.

Îşi lăsă capul în jos ca să poată privi pe fereastră şi cercetă cerul de dincolo de oraş, către nord. Soarele sclipi în geam şi îi făcu ochii să strălucească, accentuându-i sclipirile galbene din irişii în care predominau verdele şi maroul. N-avea ochii de pisică de un galben turbat ai unora dintre moirani, dar exista puţin din ei şi în arborele său genealogic. Se ştia privită de Ty, dar nu dădea semne că ar fi jenată, lucru pe care el părea să îl aprecieze. Ea se uita, bineînţeles, la bucla Aitken care era destinaţia lor imediată. Presupunând că mai era în funcţiune – ar fi reacţionat diferit în caz contrar –, se înălţa dintr-o magazie de vezbouri în cea mai mare parte subterană, de la periferia oraşului, înconjurată de hangare şi facilităţi de mentenanţă pentru aeronavele care navigau în ambele sensuri pe toată lungimea Arizilor.

— Ai tot ce-ţi trebuie? întrebă Ty. Are să fie o zi lungă pentru tine.

— Va trece cât ai clipi, protestă Kath Doi, fiindcă o să fiu ocupată. Pentru *tine* are să fie lungă, fiindcă o să te plictiseşti. Ţi-ai luat şi tu o carte?

— Oamenii sunt cărţile mele, spuse Ty. Dar mi-am adus vreo două, în caz că se duc toţi la culcare.

O spusese că pe o glumă, dar văzu pe faţa lui Kath Doi că aceasta rămăsese cam blocată, întrebându-se dacă nu cumva el încercase să facă o poantă rasială despre moirani.

— Un obicei enervant pe care pare să-l aibă multă lume, adăugă Ty.

Se părea că o caravană de doar două taxiuri nu era capabilă să-i declanşeze anxietăţi lui Ariane, aşa că maşina care îl ducea pe Beled şi cea în care erau Ty şi Kath Doi porniră în tandem şi începură să-şi croiască drum pe străzile aglomerate de pietoni. Ar fi putut înainta mai repede pe jos în această primă parte a călătoriei, dar după ce trecură prin poarta vehiculelor şi ieşiră în Cayambe, lucrurile se uşurară în bună măsură şi reuşiră să folosească străzile care fuseseră proiectate anume pentru vehiculele cu patru roţi. Peisajul părea mai prăfos decât îşi amintea Ty, sau poate îl vedea prin ochii vizitatorilor. Celor sofisticaţi, veniţi de la Leagăn, menajeria de roboţi le-ar părea rablagită şi caraghios de supradimensionată, iar oamenii, o adunătură de provinciali cu aere. Indivizi de genul lui Ty, cum ar

veni. Oamenii ai căror strămoşi locuiseră în habitatele de pe inel şi jucaseră cum li se cânta, aşteptând cu răbdare momentul în care Doc, sau vreun succesor al său, avea să taie panglica la deschiderea Noului Pământ şi să le îngăduie coloniştilor să dea năvală, aveau simţăminte complexe în legătură cu devansorii şi cu indigenii. Pe de o parte, erau văzuţi ca nişte inşi dubioşi. Escroci. În acelaşi timp, erau nişte ţopârlani izolaţi. Ty învăţase devreme cum să jongleze cu ambele feţe ale acelui portret. Un străin de pe inel care te lua drept un mocofan naiv avea să dea pe goarnă o mulţime de informaţii înainte de a pricepe adevărul, iar unul care se aştepta din partea ta să-i joci feste avea să lase garda jos la prima manifestare de onestitate şi de joc cinstit.

•

Dacă luai un mare număr de vezbouri – verigi zburătoare, autonome –, le uneai într-un lanţ lung şi conectai capetele ca să obţii o buclă continuă, iar apoi făceai întreaga buclă să se deplaseze prin aer ca un tren compus din avioane mici, fiecare folosindu-şi aripioarele boante ca să genereze partea sa de portanţă, atunci obţineai un obiect cunoscut sub numele de „trenar”. Era un concept atât de vechi, încât etimologia i se pierdea în negura timpului. Poate reprezenta o contractare a expresiei „tren aerian” din care fusese suprimat primul r, sau poate a denumirii „tren Aitken”. Uneori, ca în acest caz, era vorba de un trenar captiv, care trecea încontinuu printr-o instalaţie fixă de la sol şi se ridica de acolo la o altitudine considerabilă, după care îşi inversa sensul şi plonja înapoi pentru un nou circuit. Dar trenarurile erau capabile şi să zboare liber în aer: o tehnologie atât de nebunească, încât ajunsese să fie asociată cu supercreierele aïdane, precum jinnii sau ghenii, şi tendinţa era să fie folosită doar de Roşu.

Probabil la cererea lui Ariane, urmară o rută ocolită până la staţia trenarului, dând un ocol amplu prin jurul hangarului cu marele o pe acoperiş. Caravana se adună într-un hangar nemarcat de la marginea zonei militare, ceea ce lui Ty i se păru un exemplu clasic de stil „nici de-a dreptul Inspecţie, nici de-a dreptul armată”. Nu exista personal uman acolo, doar două exemplare dintr-un tip de crator specializat, fiecare dintre ele postat la câte un vârf de aripă al unui planor mare, cu capacitatea nominală de zece persoane. Spaţiu suficient pentru un Şapte, sau aşa îşi imagină Ty până să urce la bord şi să

găsească interiorul preîncărcat cu lăzi conţinând echipamente misterioase.

Kath Doi dădu un tur agale în jurul planorului, apoi urcă, trase uşa după ea şi se târî până la cuşeta în care avea să-şi petreacă restul călătoriei întinsă pe burtă. Toată lumea îşi feri politicos privirea până termină ea să-şi aranjeze sistemul de colectare a urinei. În faţa ei era domul de sticlă, având diametrul mai mare de un metru, care reprezenta botul aeronavei. Beled şi Bard ocupară locuri la ferestre opuse pe rândul din spate al compartimentului de pasageri. Doc se aşeză pe rândul din faţă, la interval, de unde avea cea mai bună privelişte înainte, peste spinarea lui Kath Doi şi prin dom. Memmie se aşeză lângă el, la fereastră, iar Ariane de cealaltă parte a intervalului. Ty avea de ales dintre câteva locuri aflate în secţiunea mediană. Observase că Ariane prefera mereu să se aşeze lângă Doc. Dacă ar fi fost un tip gelos, sau genul de persoană căreia îi place să poarte conversaţii lungi cu savanţi eminenţi, i-ar fi purtat pică pentru felul în care îl monopolizase. Însă lui i se părea doar interesant, într-un fel, şi se întreba dacă Doc avea s-o uşuiască la un moment dat ca să poată şi el în sfârşit să mai stea de vorbă cu altcineva.

Planorul se puse în mişcare, probabil deoarece Kath Doi le spusese cratorilor care îl ţineau de vârfurile aripilor să-l ducă undeva. Botul se aplecă înainte când coborâră o platformă înclinată până la depoul de vezbouri. Acesta era un furnicar zgomotos în care mii de roboţi identici se agitau încolo şi încoace într-un fel care părea haotic şi organizat în acelaşi timp, foarte asemănător cu impresia că pătrunzi într-un stup de albine. Pentru un asemenea sistem în buclă terestru, vezbourile trebuiau să fie aerodinamice, de aceea scheletul lor intern era ascuns sub un înveliş subţire din material plastic care le transforma în nişte cilindri cu vârful teşit, ca nişte gloanţe mari, uşor îngustate în regiunea mediană pentru ca articulaţia universală să aibă libertatea de a se îndoi într-o parte şi în cealaltă. Fiecare dintre aceste vezbouri avea cam o jumătate de metru în diametru şi doi metri în lungime, cântărind cam de două ori cât un bărbat masiv. Lungiţi pe podea, erau neajutoraţi, aşa că nişte cratori îi mutau de colo colo, îi orientau în direcţia corectă şi apoi îi rostogoleau ca pe butoaie, scena rezultată semănând cu un roi de gândaci de bălegar care îşi vedeau de-

ale lor. Scopul general al operaţiunii părea să fie canalizarea vezbourilor în direcţia unor jgheaburi unde se puteau alinia în mod firesc. Astfel aveau posibilitatea să se cupleze laolaltă în segmente de lanţ scurte. Canalele aveau rulmenţi cu role care facilitau alunecarea segmentelor de lanţ înainte şi înapoi, ca trenurile într-o gară de triaj, şi în felul acesta puteau fi adăugate sau înlăturate segmente de lanţ în timpul funcţionării trenarului. Adică în timp ce sistemul îl lansa vertical în aer cu mare viteză şi îl aspira înapoi pe porţiunea descendentă.

Într-una dintre aceste operaţiuni „uşoare pentru maşini, de neconceput pentru oameni”, un cuplor de pe botul planorului sfârşi prin a se prinde în capătul posterior al unui lanţ de vezbouri, care imediat se concatenă cu porţiunea ascendentă. Adus rapid la viteză maximă cât încă se mai afla în depoul de vezbouri, planorul îşi înălţă abrupt botul când ieşi la lumină. Începu să urce vertical, tras în urma lanţului. Nimic nu era conectat la coada planorului – bucla fusese deliberat retezată –, aşa că sistemul încetase să mai fie o buclă Aitken. Acum era un bici vertical, care continua să accelereze planorul pe măsură ce *Knickstelle* de la vârful său se propaga către cer. Întins acum pe spate şi privind drept peste umerii lui Kath Doi, Ty vedea mici palete aerodinamice care fuseseră desfăşurate pe fuzelajul vezboului din faţa lor. Acestea şi toate celelalte palete de pe toate celelalte mii de vezbouri din lanţ efectuau reglaje minuscule ca să păstreze biciul aranjat în configuraţia corectă. Ca rezultat, câteva clipe mai târziu, planorul trecu vâjâind peste culme exact când se rupea legătura lui cu ultimul vezbo. În câteva secunde fusese săltat două mii de metri pe verticală şi i se dăduse drumul cu o viteză de câteva sute de kilometri la oră. Între timp, toate celelalte vezbouri din lanţ se decuplaseră anterior şi posterior, provocând dezintegrarea lanţului într-un nor liniar de fragmente identice, fiecare îndreptându-se în altă direcţie. Fiecare vezbo, simţind că se afla singur la înălţime, scoase automat la partea posterioară palete mari, care îl transformară din glonţ în fluture de badminton. Toate vezbourile încetiniră brusc până la limita lor de viteză, se întoarseră cu vârful în jos şi începură să cadă spre sol. O uşoară înclinare a paletelor îi făcu să înceapă să se rotească precum seminţele de arţar, încetinindu-şi şi mai mult căderea, şi întregul roi îşi porni astfel coborârea în direcţia unei parcele goale de lângă depoul

de vezbouri.

Ty trebui să vadă toate acestea cu ochii minţii, fiindcă deja le lăsaseră mult în urmă. Dar le văzuse de multe ori, fiindcă reprezentau una dintre operaţiunile de bază care se desfăşurau de mai multe ori pe zi la fiecare port de trenar. Aceleaşi vezbouri, organizate într-un mod diferit, ar fi putut la fel de uşor să efectueze un rendez-vous cu o *bola* orbitală sau să culeagă o aeronavă şi s-o tragă în jos la adăpostul depoului.

Prima jumătate de oră a zborului îi cam zdruncină stomacul lui Ty când Kath Doi făcu nişte manevre subite, poate fiindcă simţise curenţi favorabili într-o direcţie sau nefavorabili în alta. Oamenii care erau obişnuiţi cu zborul în aeronave motorizate aveau deseori probleme cu adaptarea la imprevizibilitatea planoarelor, însă Ty, care mai trecuse prin aşa ceva, înţelegea că manevrele acelea erau doar strădania lui Kath Doi de a-i injecta în unda de adăpost care plutea invizibilă în atmosfera superioară de deasupra crestelor andine. Îşi dădu seama că descoperise unda atunci când zigzagul şi legănarea încetară, iar spătarul scaunului îl apăsă înainte cu o acceleraţie palpabilă. Acum zburau drept, uniform, înaintând spre nord cu vreo trei sute de kilometri la oră. De acum încolo, Kath Doi trebuia să privească departe în viitor cu senzoriumul ei ajutat de lidare şi să facă micile corecţii necesare pentru a evita zonele cu turbulenţe.

Un fel de apatie îi cuprinse pe toţi, făcându-i să se lase în seama cititului sau să aţipească. La câteva rânduri în spatele lui Ty, Beled Tomov ocupa aproape două locuri, în poziţie de odihnă, cu ochii săi albastru-alburii pe jumătate închişi şi nefocalizaţi pe ceva anume, dar îndreptaţi spre fereastră. Probabil încerca să menţină o imagine fixă a orizontului ca să contracareze răul de mişcare. În orice caz, nu părea să aibă chef de socializare.

Având ocazia să mănânce şi să bea cu ei de multe ori după întâlnirea iniţială a Şaptelui, Ty reuşise să însăileze o imagine vagă a misiunii pe care o încheiaseră recent Kath Doi şi Beled în Beringia. După toate aparenţele, Beled încercase să susţină o poveste cam şubredă, cum că ar fi făcut parte din Inspecţie. Din fericire, renunţase la ea între timp, iar Doc i se adresa de-a dreptul cu „locotenent Tomov”.

Tagma militară era divizată în trei grupuri mari, cunoscute

publicului larg drept butonari, pifani şi mâncători-de-şerpi. Era limpede că Beled nu era un butonar. Aceea era singura ramură a serviciului militar în care existau reprezentanţi ai ivynilor, ba chiar şi ai camiliţilor. Mai rămâneau doar pifanii sau mâncătorii-de-şerpi. Beled părea prea de elită ca să fie un pifan: genul de trupe regulate care erau trimise în număr mare pe suprafaţă, să se desfăşoare de-a lungul graniţelor. A, sigur, nu era categoric imposibil. Poate că era pur şi simplu un pifan neobişnuit de masiv şi de puternic. Dar cel mai probabil era un mâncător-de-şerpi, ceea ce însemna un fost pifan care fusese promovat la una dintre ramurile cu însărcinări speciale. Şi acestea aveau nume neoficiale: desecari (Detenţie şi Securitate Carantină), conavari (Contraspionaj Avansat) şi zerki (prescurtare de la Berserkeri). Desecarii aveau, de departe, condiţia cea mai umilă. Erau priviţi cam strâmb din cauza faptului că aveau statutul unei poliţii antirevolte, care era chemată să înăbuşe tulburările locale, dar cel mai adesea era postată pur şi simplu în dreptul porţilor ca să le amintească oamenilor să nu facă scandal. Estimările populare în privinţa inteligenţei şi a fibrei lor morale nu erau nicidecum generoase. Ty nu era în stare să priceapă cum putea fi aleasă pentru Şapte o asemenea persoană, aşa că respinse ideea ca improbabilă. Apartenenţa la Contraspionajul Avansat se potrivea mai bine şi era o presupunere logică, din moment ce Ty ştia deja că, recent, Beled fusese chemat înapoi de pe suprafaţă, unde făcuse nişte deplasări care păreau tipice pentru misiunile ConAv. Se făcuseră referiri la faptul că Beled trecuse prin apropierea a cel puţin un ZIO şi îi observase pe locuitori fără a fi observat la rândul său, adică exact genul de lucruri la care se presupunea că se pricep conavarii. Singurul detaliu care îl împiedica pe Ty să-l eticheteze pur şi simplu pe Beled drept un conavar clasic era aspectul lui fizic. Din acest motiv, trebuia să accepte şi posibilitatea minoră ca Beled Tomov să fi fost un zerk. Însă doar minoră, fiindcă, în contra imaginii pe care o aveau în divertismentul popular, nu toţi zerkii erau uriaşi şi musculoşi. Majoritatea arătau normal, doar că aveau o formă fizică neobişnuit de bună. Zerkii nu constituiau o singură forţă omogenă, ci un mozaic de unităţi mai mici, fiecare dintre ele antrenată şi echipată pentru un tip special de activităţi, cum ar fi lupta în costum spaţial la zero g, lupta subacvatică, lansarea în capsule de la altitudine mare sau

tot felul de mişculaţii sub acoperire în zone urbane. Până la acel moment, Beled Tomov nu dăduse niciun semn clar că ar fi avut o asemenea specializare. Măsurile pe care le lua ca să evite răul de mişcare sugerau că nu era obişnuit cu activităţile aeropurtate. Dacă era să ghicească, Ty ar fi zis că omul acesta începuse ca pifan, îşi petrecuse o mulţime de timp pe suprafaţă într-o zonă de graniţă, se făcuse remarcat, fusese promovat şi sfârşise în vreo unitate minusculă de zerki care se specializau în furişatul pe solul planetei.

Singurul care dădea semne de viaţă era Langobard. Ceea ce părea rezonabil, din moment ce timp de câteva zile fusese închis în apartamentul lui. Ty se mută în spate, se aşează lângă el şi îl întrebă despre via din Antimer a clanului său. Era o curiozitate absolut rezonabilă din partea unui barman din Leagăn, dar amândoi considerară că era mai degrabă un simplu mod de a sparge gheaţa. Bard era mai mult decât fericit să intre în joc şi vorbi o vreme despre solul vulcanic al ţinutului său natal, despre cum îl transformase TerReForm, în ultimele secole, din balast mineral mort într-un ecosistem, despre cum bunicii lui aduseseră jos prin contrabandă viţe-de-vie crescute în diverse grădini botanice din Albastru şi Roşu şi cum trecuseră prin tot felul de întâmplări nefericite până să-şi dea seama că era nevoie de anumite îmbunătăţiri aduse solului înainte de a putea fi cultivat. Din istorisirile lui se înţelegea implicit că probabil lucraseră cu oameni care nu erau neoanderi. Aducerea pe sol prin contrabandă a unor specii de plante neautorizate ar fi fost şi aşa suficient de riscantă pentru membrii acelei rase dacă s-ar fi desfăşurat în întregime prin conlucrare cu Roşu. De partea albastră a lucrurilor, neoanderii ar fi ieşit în evidenţă de-a dreptul absurd, riscând să fie reţinuţi şi percheziţionaţi de Q chiar dacă *nu* practicau nicio activitate ilegală. Când Ty îi atrase atenţia asupra acestui lucru, Bard spuse da, însă clătină din cap în sens negativ, ca şi cum spusese: „Ba bine că nu, ce spui tu e evident”. Continuă explicându-i că oamenii lui, stabiliţi de mai bine de zece ani de-a lungul unei graniţe unde era linişte şi pace, stabiliseră în timp relaţii cordiale cu omologii lor din partea albastră a liniei de demarcaţie, care începuseră cu schimburi de provizii care să le mai învioreze dietele şi progresaseră către picnicuri, competiţii sportive şi alte căi de alinare a plictiselii. Teklanii (îi relată el aruncând o privire către

adormitul Beled) rămăseseră distanţi – dar neamul său avusese relaţii bune cu dinanii.

Ty nu văzu niciun motiv să se îndoiască de adevărul istoric al observaţiilor lui, dar înţelese că pentru Bard aveau şi un înţeles superior: ca preludiu care putea duce la o prietenie cu Ty. Cu siguranţă, mai existau şi alte temeiuri ca dinanul şi neoanderul să se poată înţelege. Amândoi erau indigeni care îşi găsiseră un mod de viaţă în mediul mai sofisticat al Leagănului, dar care încă mai păstrau legături cu suprafaţa: legături care erau pentru ei o a doua natură, deşi ireal de neobişnuite în contextul general al inelului de habitate.

— Păi, bun aşa, spuse Ty. Am fost crescut să mă tem de-ai tăi ca de moarte.

— Sigur că da. Cât de departe de graniţă ai crescut?

Când spunea graniţă, Bard se referea la locul în care 166°30′ traversa Beringia: o fâşie de frontieră similară cu cea mult mai sudică a Antimerului. Zona din vestul ei, cea roşie, corespundea aproximativ cu ceea ce fusese cândva Siberia, iar cea estică, sau albastră, cu Alaska. Ironia era că cele două continente fuseseră reunite de Ploaia Solidă, ca apoi să fie separate din nou printr-o linie imaginară.

— A, noi ne-am tot mutat, răspunse Ty. Adu-ţi aminte că, spre deosebire de voi, noi n-aveam nicio scuză legitimă ca să fim pe-aici.

Trăsăturile enorme şi foarte expresive ale neoanderului reflectară o fărâmă de dezamăgire pentru faptul că nu primise un răspuns real la întrebare.

— Prea aproape de linie, şi riscam să ne aresteze albaştrii staţionaţi acolo – sau să ne gătească şi să ne mănânce bandele de neoanderi care făceau raiduri, glumi Ty.

Era genul de poantă de un asemenea prost gust, încât putea să funcţioneze în ambele direcţii: ori să i-l facă pe Bard duşman pe viaţă, ori să-l convingă de faptul că Ty înţelegea cu adevărat ce îi povestea el. Ca tactică în conversaţie, era oarecum riscantă. Dar, pe de altă parte, Ty era închis într-un planor împreună cu şase străini şi călătorea spre o misiune care încă nu-i fusese explicată. Găsiseră cala gata încărcată cu lăzi fără însemne, deşi era evident că unele dintre ele conţineau arme. Cel puţin trei componenţi ai Şaptelui – Beled, Langobard şi Tyuratam – ştiau să le folosească, iar antrenamentul de

inspector primit de Kath Doi inclusese un curs rapid despre cum se folosea un kat. Nu era nici locul, nici momentul potrivit pentru conversaţii cu fineţuri complicate şi pentru dansuri de împerechere, la care te aşteptai, spre exemplu, într-un vechi club privat din Leagăn. Era mai important să se lămurească rapid pe ce picior dansează.

Bard râse şi scutură din cap.

— Atunci, de ce nu v-aţi mutat mai la est? Să scăpaţi de toate pericolele alea.

— Fiindcă primele avanposturi ale devansorilor nu erau cu adevărat sustenabile şi trebuia să facem negoţ cu Albastrul ca să obţinem vitamine.

— Pe sub mână, presupun.

— Bineînţeles.

— Ce le dădeaţi la schimb? Pe femeile voastre?

Era o răzbunare dreaptă pentru gluma cu gătitul şi mâncatul: Bard îl testa la rândul lui. Ty nu păru deranjat.

— Femeile noastre îi băgau în sperieţi.

— La mulţi ani de Ziua lui Dinah, apropo.

— E Ziua lui Dinah? Am pierdut socoteala.

Dar nu conta. După ce făcuse o glumă despre femeile dinane, Bard trebuia să-şi arate respectul faţă de Eva lor.

— Nu, continuă Ty, ca să-ţi răspund la întrebare, e acelaşi lucru care i-a făcut pe strămoşii tăi să facă negoţ cu alimente peste graniţă.

— Dorinţa de-a avea mai multă diversitate în alimentaţie, spuse Bard. În cele din urmă, e mai puternică decât sexul.

— Da. Mai pe la-nceput, n-aveam altceva să le oferim în afară de legume proaspete.

— Acolo-n nord?!

— Zilele de vară sunt lungi – poţi să cultivi o mulţime într-o seră de plastic rudimentară. Mai târziu, când ecosistemul şi-a luat avânt, am avut de dat şi carne de animale mici, fructe de pădure şi ceva marfă de lux cum ar fi blănurile.

Lui Bard îi veni o idee.

— Şi cât de departe ajung ai tăi în căutarea acestor lucruri?

Se referea, îşi dădu seama Ty, la relatarea lui Kath Doi despre indigenul camuflat dintre copaci. Fiindcă ea le povestise între timp şi celorlalţi.

— Nu *chiar* aşa departe, răspunse Ty.

•

În vastul şi străvechiul proiect numit TerReForm, Inspecţia era un departament mic, privit uneori ca un rezervor de personal excentric sau problematic. Avanposturile sale erau mici şi, fiindcă trebuiau amplasate de-a lungul unor hotare care se modificau rapid, erau improvizate şi temporare. Spre deosebire de ele, bazele TerReForm erau de obicei mult mai mari şi mai stabile. De regulă, erau amplasate pe insule din largul coastelor continentale. Exista o raţiune ştiinţifică la baza acestei practici, dar, după cum recunoştea şi Doc de bunăvoie, adevăratul motiv era mai degrabă estetic şi simbolic. Cele mai multe dintre sofisticatele laboratoare genetice şi personalul necesar să le opereze se aflau sus, în inel, unde era spaţiu puţin, dar creiere din belşug. Staţiile TerReForm de la suprafaţă aveau un caracter mai practic şi se răsfirau pe teren într-un fel care trăitorilor în habitate le părea extravagant şi indisciplinat. Ele combinau funcţii de grădină botanică, fermă experimentală, parc dendrologic, grădină zoologică şi laborator de microbiologie. Mici mostre, butaşi, populaţii de insecte, plante sau animale care fuseseră produse şi îngrijite în inel erau depuse în astfel de locuri ca să fie înmulţite şi observate înainte de a fi expediate în cantităţi mari către biomurile în care li se permitea existenţa în libertate. Plasarea bazelor pe insule era o metodă simplă de limitare a răspândirii plantelor şi animalelor care evadau din habitatele ce le fuseseră desemnate. Nici vorbă să fi fost o metodă infailibilă, dar era simplă, uşor de pus în practică şi foarte eficace: cu alte cuvinte, se potrivea mănuşă pe şcoala de gândire Trecem La Fapte.

Baza TerReForm pentru istmul centro-american era Magdalena. Era o insulă mare, aproximativ pe locul fostelor Islas Marías. În perioada pre-Zero, aici fusese un arhipelag în largul coastei apusene a Mexicului, cumva mai la sud de vârful lui Baja California. Ploaia Solidă o forjase din nou sub forma unei insule unice, în jurul căreia erau împrăştiate câteva stânci şi recife, numai bune pentru propagarea formelor de viaţă proiectate să ocupe ape puţin adânci şi zone mareice. Lipsa Lunii însemna că mareele Noului Pământ erau cauzate numai şi numai de gravitaţia Soarelui, ceea ce le făcea mai slabe şi mai bine sincronizate cu ciclurile noapte/zi. Fiindcă se considera că zonele mareice aveau o importanţă uriaşă pentru ecosistemele

uscatului şi ale mării deopotrivă, o parte consistentă a creierelor TerReForm se concentrase asupra lor, iar bancurile joase de sfărâmături spălate de valuri care se adunaseră în jurul Magdalenei deveniseră teren de reproducere nu doar pentru peşti, păsări şi crustacee, ci şi pentru cercetători cu diplome de studii avansate. Însuşi Doc îşi petrecuse aici zece ani din viaţă, bălăcindu-se cu găleţi şi lopeţi prin bălţile rămase la reflux.

Lui Ty nu i-ar fi venit să creadă că era posibil, şi totuşi Kath Doi îi duse acolo cu puţin înainte de lăsarea serii, într-un zbor de o singură zi. Cam pe la miezul zilei mormăise ceva despre o perturbare puternică şi despre posibilitatea (care pentru ea era, se pare, destul de tentantă) de a prinde un curent stratosferic. Din partea lui Ty, putea la fel de bine să fi spus „cu un deget de brotac, lâna de pe liliac, din şopârlă un picior, pana cucuvelelor”. Următoarele ei cuvinte însă fuseseră admirabil de clare: „Ţineţi-vă bine”. Prin toată cabina se vărsară băuturi şi se întinseră mâinile după pungile de vomitat. Măştile de oxigen căzură din tavan când planorul săgetă prin tropopauză, iar fuzelajul scârţâi şi se tângui când Kath Doi îl orientă astfel încât să răzuie energie dintr-un fel de anomalie fascinantă aflată în partea superioară a atmosferei. Câteva ore mai târziu, când, după un alt avertisment minimalist, făcu planorul să se încline până aproape se răsturnă cu susul în jos şi îl lăsă în picaj către apa albastră şi abia încreţită a Pacificului, acoperiseră deja multe sute de kilometri peste planul de zbor iniţial şi singura lor problemă reală era să mai scape de energie ca să poată realiza o aterizare, şi nu un crater, pe suprafaţa Magdalenei. Pe insulă exista un depou de vezbouri, dar bucla nu era în funcţiune la momentul acela, şi oricum nu aveau motiv să încerce un rendez-vous în aer cu un lanţ de vezbouri, când în apropiere le stătea la dispoziţie o pistă de aterizare. Un geamăt impresionant străbătu structura externă a planorului când Kath Doi porni o pereche de turbine din burta lui, care trăgeau aer din exterior şi îi transformau puterea în electricitate, pentru a fi apoi stocată. Cu următoarea ocazie când planorul avea să decoleze, întregul sistem se putea desfăşura în sens invers, cu turbinele funcţionând pe post de motoare ca să furnizeze un surplus de energie la pornire. Nu era necesar, însă era o modalitate de încetinire a planorului şi o favoare făcută următorului pilot. Din cauza unor pâlcuri joase de nori, pasagerilor nu li se dezvălui

mare lucru în ultima etapă a zborului, dar în cele din urmă planorul ţâşni sub plafonul de nori şi deodată apăru sub ei Magdalena, luminată dinspre vest de ultimele raze ale soarelui la apus. Pe obrazul vineţiu al mării se materializau arcuri subţiri de spumă când valurile care se apropiau dădeau de fundul apei ori loveau recifele din adânc. Doc se mutase la fereastră ca să se poată uita în jos la locurile pe care le bătuse cândva cu pasul, iar în cabina dintr-odată tăcută, Ty îl auzi făcând comentarii despre diverse echipamente instalate de-a lungul ţărmului. În ochii lui Ty, majoritatea arătau ca nişte şiruri de piloni şi cocioabe zdrenţuite din plasă de pescuit şi plastic. Dar, aşa cum îi explicase Ty lui Langobard mai devreme, strămoşii lui devansori îşi croiseră o existenţă cu mijloace tehnologice şi mai modeste de-atât, aşa că nu putea să-i desconsidere pe oamenii de ştiinţă care le construiseră. Habitatele vieţii sălbatice, parcurile dendrologice şi grădinile care acopereau pantele vestice ale Magdalenei păreau a fi ceva mai aproape de ceea ce s-ar fi aşteptat publicul larg să găsească într-o bază TerReForm importantă, iar ciorchinele de clădiri de la capătul pistei de aterizare era un orăşel cât se poate de respectabil pentru suprafaţă. Rampe, scări şi o lungă stradă în zigzag îl conectau cu un mic port aflat la vreo două sute de metri mai jos, unde se vedeau dintr-o ochire că erau ancorate vreo opt ambarcaţiuni notabile, un uriaş vas zburător numit arcă şi o mulţime de bărci mai mici. Se bucurară pentru scurt timp de priveliştea litoralului, înainte ca ultima înclinare şi coborârea pentru aterizare să le-o ascundă în spatele unor dealuri. După emoţiile zborului, aterizarea se dovedi monotonă, iar Ty bănui că pur şi simplu Kath Doi o lăsase în seama unui algoritm. Planorul atinse solul pe unica roată care se ivea din partea inferioară a fuzelajului. Înainte de a încetini atât de mult încât să înceapă să se legene în lateral, doi cratori specializaţi, de mare viteză, îl şi ajunseseră din urmă, deplasându-se cu acea combinaţie vag neliniştitoare de ţopăială şi alergare pe care o foloseau cu asemenea ocazii, şi îl apucaseră de vârfurile aripilor. Îl escortară până la un teren cu aeronave blocate la sol, care mărginea pista de aterizare. Kath Doi, despovărată de responsabilitate, se răsturnă pe spate, se întinse şi se frecă la ochi. Ty era nerăbdător să debarce, dar ştia că Doc trebuia să iasă primul pe uşă. Ştia pentru că vedea o delegaţie de întâmpinare de o mărime considerabilă,

apropiindu-se de ei cu pas săltat.

Şi Ariane se uita tot într-acolo. Ty nu pricepea de ce fusese atât de secretoasă în Leagăn şi în Cayambe, ca până la urmă să-i ducă tocmai în acel loc de pe suprafaţa planetei în care Doc se bucura de cea mai mare faimă. Presupuse că îşi avea motivele ei, pe care şi le analizase până în cele mai mici detalii şi pe care era de neconceput că i le-ar fi împărtăşit vreodată unuia ca Ty. *Undeva* tot trebuiau să aterizeze pe drumul către destinaţia lor finală, oricare va fi fost ea, şi poate că TerReForm era o comunitate suficient de închisă pentru ca rumoarea creată de faptul că Doc aterizase aici să nu se întindă prea mult dincolo de Magdalena.

•

Cu vreo douăzeci de ani în urmă – cam pe când îşi serba a o sută aniversare –, doctorul Hu Noah (ca toţi ivynii, îşi punea numele de familie în faţă, fiindcă se presupunea cumva că aşa era mai logic) se hotărâse să renunţe la a mai încerca să le explice unora mai tineri cât de puţin se schimbase el cu vârsta. Nici nu conta că aceşti oameni făceau tot felul de presupuneri greşite despre felul în care se modificau mintea şi trupul său. Ceea ce conta pentru ei, ajunsese să-şi dea seama într-un târziu, era convingerea că astfel de lucruri erau adevărate. Era mai important pentru ei să le creadă decât era pentru el să le explice care era situaţia reală, aşa că se hotărâse să îi lase cu ideile lor şi să încerce să găsească metode constructive prin care să se folosească de ele. Asta însemna uneori să stea atât de potolit, încât să uite lumea că era şi el acolo, şi să înceapă să vorbească despre sine la persoana a treia, folosindu-se de Remembrance ca de un fel de interpret. Câteodată reuşea să producă uimire când lua cuvântul, lăsând să se înţeleagă limpede că urmărise conversaţia de la bun început. Sau se ridica de la locul lui – acţiune care întotdeauna era descrisă ulterior, de martorii oculari, drept „a ţâşnit în picioare”, chiar dacă nici gând să se fi petrecut aşa – şi începea să umble de unul singur, ceea ce multora care nu îl cunoşteau bine li se părea a fi un miracol. Fiindcă Remembrance îi era mereu alături, iar cratorul galopa tot timpul pe lângă el, oferindu-i un fel de balustradă şi sprijin universal, lumea presupunea că era mai nesigur pe picioare decât era de fapt. În realitate, acest sistem de susţinere nu era nimic altceva decât o modalitate simplă de a elimina

riscurile. O cădere putea să-l schilodească sau să-l omoare; ce-ar fi să aibă cratorul la îndemână? Iar Remembrance, deşi mai toată lumea avea impresia că era personal medical, era mai degrabă un aghiotant bun la toate şi, mai pe şleau, un bot de locomotivă care să dea lumea la o parte din calea lui.

Doc purtase multe conversaţii în lunga lui viaţă. Unele erau fascinante şi îi stăruiau în memorie după mai bine de un secol. Cu altele nu era cazul. Când era mai tânăr, le tolerase şi pe acestea ca făcând parte din riscurile meseriei – un fel de taxă pe care toţi oamenii trebuie s-o achite ca să facă parte din societatea civilizată. Când împlinise o sută de ani, se hotărâse să nu mai plătească taxa aceasta. Prin urmare, purta doar conversaţii care îl interesau cu adevărat – ceea ce, cu puţine excepţii legate de prieteni apropiaţi şi de membri ai familiei, însemna conversaţii cu un scop anume. Remembrance avea în minte o listă cu toate persoanele cu care Doc ar putea dori să converseze şi ştia cum să-i îndepărteze pe ceilalţi, de obicei jucând cartea vârstei lui înaintate. Lista se schimba lent de-a lungul timpului, iar anumiţi oameni, inclusiv unii destul de importanţi, se necăjeau câteodată când se pomeneau scoşi de pe ea. Lista fusese scrisă o singură dată, cu douăzeci de ani în urmă, când Doc şi Remembrance îşi stabiliseră termenii relaţiei. Ea o învăţase pe de rost şi o distrusese. Acum nu mai exista decât în mintea ei – nu şi în a lui Doc. Dintre numele de la început mai rămăseseră poate zece procente. Mulţi muriseră. Ceilalţi fuseseră tăiaţi de pe listă, aproape de fiecare dată fără ca Doc să îşi exprime dorinţa în acest sens. Remembrance rămânea prezentă, deoparte, în timpul conversaţiilor lui, sub pretextul că el ar fi putut avea nevoie de o intervenţie medicală. Dar ce făcea ea de fapt era să urmărească dialogul şi să îl monitorizeze pe Doc în caz că dădea semne, nu că l-ar fi lăsat inima sau că ar fi dispărut efectele medicaţiei, ci că se plictisea. Câteodată, în decursul primului lor deceniu împreună, Doc mergea până la a se uita iute în direcţia ei, prinzându-i privirea într-un moment în care interlocutorul lui nu era atent, iar gestul acesta era suficient ca persoana cu pricina să fie eliminată de pe listă, dar de atunci lucrul acesta nu mai fusese niciodată necesar. În multe cazuri, Remembrance făcuse lucruri pe care Doc le considerase, la momentul respectiv, greşeli în îndeplinirea îndatoririlor ei, însă ulterior, regândind situaţiile,

văzuse şi el ceea ce ea observase înaintea lui şi ajunsese să fie de acord cu ea.

Excepţiile trebuiau făcute în cazuri ca acesta, când erau nevoiţi să lucreze cu ceilalţi cinci membri ai Şaptelui. Poate că unii dintre aceştia, dar nu toţi, ar fi ajuns pe lista lui Remembrance. Doc încercase să selecteze oameni precum Kath Doi, cu care îi făcea plăcere să stea de vorbă, dar ceilalţi erau nişte străini pentru el. Ariane Casablancova era amuzantă când îşi dădea aere aşezându-se lângă el ori de câte ori putea, purtându-se ca un gardian postat între Doc şi ceilalţi patru. Ea lua de bună povestea oficială a lui Remembrance. Dacă n-ar fi fost camilită, Remembrance poate că i-ar fi interpretat greşit atitudinea, ca pe o uzurpare a prerogativelor ei. Dar rasa din care făcea parte şi faptul că era angajată pe viaţă – ca un fel de mariaj platonic cu Doc – făceau ca purtarea lui Ariane să fie pentru ea cel mult o sursă de umor sec.

Sistemul funcţiona minunat în momente ca acestea, când o delegaţie de rang înalt de la TerReForm se adunase la uşa planorului lui Doc ca să-l asalteze cu urări de bun-venit. Nu era vorba că ar fi fost nesinceri, însă dorinţa lor onestă de a-l saluta venea la pachet cu alte speranţe şi nevoi. Poate că unul voia să facă o fotografie cu el, dar, fiind timid, îşi adresa cererea într-un mod obositor de indirect. Vreo femeie simţea poate că munca ei de-o viaţă fusese desconsiderată pe nedrept de colegii săi şi dorea să primească un semn de susţinere din partea lui Doc. Altul poate că era implicat în cine ştie ce dramă politică din interiorul TerReForm şi spera să capete respectabilitate dacă se afişa la braţul lui Doc. Nu era nimic greşit sau nerezonabil, dar toate erau o pierdere de timp din punctul lui de vedere, noi şi noi exemple ale acelei taxe pe care nu mai avea de gând s-o plătească. Ştiind toate acestea fără să-i fi fost spuse, Remembrance ieşi prima din planor. Doc privi pe fereastră cum delegaţia se îngrămădea în jurul ei, aplecându-se să-i audă vocea potolită, încruntându-se şi dând din cap cu gesturi exagerate când ea le povestea cât de extenuat era Doc. La un moment dat, Remembrance arătă în urmă către planor şi toţi ridicară privirea la unison, observând chipul lui Doc în cadrul ferestrei. El flutură vlăguit din mână, iar ei zâmbiră cu gura până la urechi şi îl salutară în diversele stiluri ale raselor lor: majoritar ivyni şi moirani. Odată chestiunea rezolvată, Doc „ţâşni în

picioare” smucind scurt de mânerul cratorului său, se duse la uşă, rămase în cadrul ei câteva clipe, ca să i se poată face fotografii, şi apoi făcu un spectacol întreg din coborârea scării care se depliase de la fuzelaj până la sol. Delegaţia traversă în urma lui platforma de staţionare, înconjurându-l ca un nor mare şi nu foarte dens, însă fără a-l supune la cereri obositoare de interacţiuni sociale politicoase. Ariane venea imediat în urma lui, iar ceilalţi patru îi urmau la o distanţă oarecare, complet ignoraţi. Măcar din punctul acesta de vedere, Ariane o nimerise: pentru genul de oameni care trăiau aici, sosirea lui Doc pe Magdalena era o asemenea senzaţie, încât până şi neoanderul trecea neobservat.

După ce Remembrance pară toate invitaţiile şi ofertele de ospitalitate, Doc cină în camera lui cu Ariane, pe care o desfăta atâta atenţie. A doua zi lucrurile aveau să stea altfel, iar ea va trebui să înceapă să se adapteze. În partea cea mai întunecată a adaptării – care pentru o juliană putea fi neagră de-a dreptul –, avea să privească înapoi la această cină şi să înţeleagă ce reprezenta ea cu adevărat: un gest de respect din partea lui Doc care nu putea fi pus la îndoială de niciuna dintre vocile care îi murmurau ei în minte.

Doc o întrebă despre copilăria ei în Astrahan, care era un habitat micuţ, aproape integral julian, aflat la 48°6′, lângă centrul părţii dinane a inelului. Anomalia aceasta apăruse ca rezultat al unei viziuni – în sens deopotrivă propriu şi figurat – a unui julian pe nume Tomac, care strânsese fonduri şi întemeiase acest avanpost cvasireligios în perioada de început a istoriei inelului. În zilele acelea, să te afli la trei grade şi şase minute distanţă de o capitală precum Bagdadul îţi dădea sentimentul de avanpost pe o frontieră îndepărtată. În timp, bineînţeles, segmentul dinan se umpluse în jurul lui, înghesuindu-l între habitate mult mai mari şi mai moderne. Dar Astrahanul, cu câteva îmbunătăţiri moderne, continua să susţină existenţa câtorva zeci de mii de suflete, iar julianii îl pomeneau adesea ca dovadă a faptului că rasa lor, deşi mai puţin numeroasă, era la fel de înrădăcinată în Albastru ca oricare dintre cele Patru. Era adesea vizitat de savanţi din domeniul amisticii: studiul alegerilor făcute de diverse culturi în privinţa tehnologiilor pe care le îmbrăţişau ori le respingeau. Asta pentru că Tomac, care avea idei aparte despre orice, făcuse nişte alegeri neobişnuite şi

pline de învăţăminte în privinţa aceasta. Fiind izolat, Astrahanul devenea util ca studiu de caz. Cât despre Ariane, ea făcea haz de multe dintre aspectele cvasireligioase ale culturii în care fusese crescută, dar Doc intuia că reacţiona aşa fiindcă asta se aştepta din partea ei.

Mai târziu, pe când Remembrance îl ajuta să urce în pat şi îl pregătea pentru noapte, el îi spuse că de a doua zi va începe să-i cunoască mai bine pe ceilalţi patru membri ai Şaptelui şi că va refuza politicos oferta lui Ariane de a-i fi de ajutor în acest sens. Ariane ar fi exultat de-ar fi avut ocazia să-i ofere lui Doc dosare pline de statistici şi ceasuri întregi de bârfe personale despre Beled, Kath Doi, Tyuratam şi Langobard. Însă pe Hu Noah îl incomodau întotdeauna asemenea dezvăluiri, fiindcă ridicau întrebarea evidentă despre lucrurile pe care le dezvăluia aceeaşi persoană altor minţi curioase despre Doc.

La ora cinci a dimineţii următoare, Doc era în centrul recreaţional, mergând foarte încet pe o bandă de alergare, când intră Beled Tomov să-şi facă antrenamentul zilnic. Expresia lui Beled când se mai uită o dată fu atât de amuzantă, încât până şi Doc, care ridicase la rang de artă aparenţa de ins care nu ştie ce se întâmplă în jur, se abţinu cu greu să nu râdă de bietul om. Chiar şi Remembrance, care stătea şi citea în apropiere, simţi nevoia să-şi ridice cartea pentru câteva clipe între faţa ei şi privirea surprinsă a lui Beled.

— Locotenent Tomov, spuse Doc, credeam că nu te dezlipeşti niciodată din pat.

Beled îşi aminti de bunele maniere şi salută.

— Sper să nu mă consideri necioplit dacă nu-ţi răspund la fel, spuse Doc şi arătă cu capul spre mânerele benzii de alergare. Mă ţin de astea din toate puterile.

Beled se uită în jur după Ariane. Doc preferă să nu comenteze.

— Rutina ta presupune să-ţi faci încălzirea mai întâi? întrebă el.

— Nu se consideră necesar, răspunse Beled.

— Ah, ce păcat, mă gândeam că poate mergem împreună la plimbare, spuse Doc, arătând cu capul spre banda goală de lângă a lui.

— Asta se poate face, se arătă Beled de acord, dacă îmi e permis să mă plimb în alt ritm.

— Cum preferi! Nu degeaba mă feresc să încerc aşa ceva în sălbăticie.

Câteva minute mai târziu, teklanul, care se dezbrăcase până la chiloţi, alerga din răsputeri pe banda de lângă Doc, cu palmele drepte ca nişte lame, forfecând aerul cu braţele, nu tropăind, ci atingând uşor cu tălpile goale banda texturată a aparatului. Proiectaţi şi selecţionaţi pentru a se putea întrece de la egal la egal cu neoanderii, teklanii se aflau în dezavantaj din punct de vedere genetic pentru că erau clădiţi ca oameni moderni şi nu avuseseră parte de ADN neanderthalian. Bard putea să doarmă până târziu, să mănânce şi să bea orice dorea, şi rămânea la fel de puternic ca teklanul care îl depăşea cu mult în dimensiuni. Totul rămânea la nivel pur teoretic, fiindcă nimeni nu se aştepta într-adevăr că Beled şi Bard să se ia la bătaie, dar intrase demult în cultură obiceiul ca teklanii să se măsoare cu etalonul neoanderilor, iar pe baza acestei comparaţii să se îmboldească la eforturi încă şi mai mari decât ar fi făcut pur şi simplu din obişnuinţă.

Pe un ton calm şi egal, ca şi cum stătea pe canapea şi sorbea din ceai, Beled spuse:

— Nu v-am mulţumit niciodată că m-aţi trimis în misiunea pe care tocmai am încheiat-o. Presupun c-a fost dorinţa domniei voastre. Dar n-am avut cum să vă contactez. Vă mulţumesc acum.

Privirea lui Doc se abătu către un şir de cicatrice regulat distanţate care înconjurau zona lombară a lui Beled, unele formând cratere adânci în pilaştrii de muşchi gemeni care îi încadrau şira spinării. Formaţiunea aceea era împărţită în două printr-o cicatrice lungă şi verticală care traversa vertebra lombară, pe unde pătrunseseră chirurgii – Doc nu cunoştea detalii despre operaţie – ca să repare partea vătămată a coloanei vertebrale şi, presupunea el, ca să adauge piese de susţinere sau grefe de os.

— Măcar atât să fac şi eu, spuse Doc. Şi, având în vedere ce s-a întâmplat în Tibet, m-am gândit că poate eşti printre cei mai pregătiţi să facă faţă la anumite... complicaţii care ar putea să apară.

— Deci vom opera în preajma graniţei, replică Beled.

Tonul său lăsa de înţeles că bănuia asta de multă vreme şi că aştepta doar confirmarea finală.

— Vom merge unde ne va duce investigaţia, spuse Doc.

Răspunsul lui îl surprinse întrucâtva pe Beled, provocându-i o mică ruptură de ritm pentru care pierdu câteva clipe ca s-o corecteze.

— Hoinarii ăştia, continuă Doc, nu par să aibă cine ştie ce respect pentru graniţe sau pentru orice are legătură cu Tratatul, aşa că m-am gândit c-ar fi cel mai bine să alcătuiesc Şaptele din persoane care gândesc la fel.

— Atunci, ce-o să fie, Beringia? Sau Antimer?

— Probabil amândouă. Desigur, Antimer e mai aproape – la doi paşi de Hawaii, care e destinaţia noastră de azi. Dar, fiindcă urma e mai proaspătă în Beringia, cred că vom merge mai întâi acolo.

•

Ajunseră în Hawaii înainte de căderea nopţii, călătorind ca pasageri ai unui vehicul TerReForm colosal, nici chiar avion, nici chiar ambarcaţiune, care atingea în treacăt suprafaţa la o altitudine nu mai mare de patru metri. Vehiculele pe pernă de aer din clasa lui se numeau arce. Fuseseră proiectate să livreze cantităţi uriaşe de biomasă vegetală şi animală, cultivată în mari baze TerReForm aflate în larg, precum Magdalena, către destinaţii de pe litoral, unde li se putea da drumul în noile lor cămine sau puteau fi transferate în alte vehicule pentru transport în interiorul continentului. Se construiseră doar zece astfel de arce şi doar şase mai erau în serviciu. Cea în care se aflau se numea *Arca Madiba,* după un biolog moiran din al Patrulea Mileniu, care la rândul lui îşi primise numele în memoria unui erou al Vechiului Pământ.

Dacă obiectivul lor era să călătorească discret, atunci *Arca Madiba* era cu siguranţă vehiculul potrivit, fiind un furnicar puturos de ţarcuri cu animale, bazine cu peşti, lăzi cu gângănii şi containere de turbă puse în stative, în care creşteau plante exotice în cocktailuri de fertilizatori. O navă înaintând pe acelaşi traseu – cinci mii de kilometri spre vest – ar fi avut nevoie de câteva zile. Ar fi fost necesare provizii pentru hrănirea animalelor, ar fi trebuit curăţate cuştile şi udate plantele. Monstruozitatea aceasta urlătoare şi bubuitoare acoperi distanţa în douăsprezece ore, timp suficient de scurt pentru ca mai toate vietăţile să poată supravieţui fără alte provizii în afară de apă şi poate ceva gustări frugale. În interiorul ei, Şaptele practic

dispăru. În timp ce zecile de turbopropulsoare ale arcei urlau trezindu-se la viaţă şi vehiculul pornea să traverseze icnind şi trepidând portul din Magdalena, nivelul de zgomot crescu până când se văzură nevoiţi să-şi vâre în urechi dopurile care le fuseseră repartizate şi să se răspândească prin cală, căutând locurile în care putoarea nu era atât de grea. Doc şi Memmie primiră permisiunea specială să se bucure de călătorie într-o capsulă minusculă de lângă carlingă, unde membrii echipajului de zbor puteau să doarmă şi să se recreeze în timpul zborurilor de mai multe zile. Ceilalţi încercară să se facă comozi pe cât posibil, aşteptând să se termine totul.

TerReForm ajunsese târziu în Hawaii. Era un teritoriu mic, excentric, îndepărtat şi complicat – de preferat să fie lăsat ultimul, după ce erau readuse la viaţă marile platforme continentale. Ploaia Solidă slăbise capacul de pe zonele geologice fierbinţi care făuriseră insulele, trezind din adormire vulcanii de pe insulele existente şi în acelaşi timp făcând să se înalţe un munte subacvatic la sud-est de Insula Mare[40] care se transformase, înainte de vreme, într-o Insulă şi Mai Mare. Cu o mie de ani în urmă, aceasta se contopise cu prima şi formase o Insulă Încă şi Mai Mare, din care cea mai mare parte era încă prea fierbinte şi prea toxică pentru ca TerReForm să-şi bată capul cu ea. Dar pe coasta ei nordică exista un golfuleţ numit Mokupuku, după o mică insulă care se aflase aproximativ în acelaşi loc, iar în jurul lui era suficient de răcoare şi de linişte ca să merite însămânţarea. Acolo, pe la asfinţit, *Arca Madiba* efectuă un fel de aterizare forţată controlată, alunecând până se opri pe apă în dreptul unei mici staţii TerReForm de genul celor care erau răspândite acum pe toată suprafaţa Noului Pământ.

Asemenea staţii erau epicentrele cutremurelor ecologice dezlănţuite de rasele umane pe suprafaţă în ultimele trei secole. Câteodată livrările le veneau direct din cer, alteori, ca în acest caz, cu arce trimise de la staţii terestre mai mari. Staţiile mai vechi erau ciorchini de cupole emisferice, fiindcă fuseseră construite înainte ca Noul Pământ să fi avut măcar o atmosferă respirabilă. Cele mai noi, ca aceasta, aveau un aspect ceva mai primitor. Dar menirea lor de bază era să lucreze cu animale, insecte şi plante, aşa că mireasma lor şi stilul general al operaţiunilor se încadra undeva într-o zonă comună dintre fermă

[40] Big Island, Insula Hawaii, cea mai mare insulă din componenţa statului Hawaii.

şi grădină zoologică, cu adaosul bizar de laborator ştiinţific. Nimic din toate acestea n-ar fi părut ieşit din comun, cel puţin nu la nivel olfactiv, pentru vasta majoritate a oamenilor care trăiseră pe Vechiul Pământ în mileniile anterioare revoluţiei ştiinţifice, însă cei care îndurau călătoria în cala marelui avion/vapor erau norocoşi că fuzelajul nu era presurizat şi că briza oceanului se putea strecura înăuntru.

Personalul era compus aproape în întregime din moirani, cu o mână de camiliţi şi cu un savant invitat care arăta a hibrid dinan/ivyn. Pentru Kath Doi, ca şi pentru ceilalţi, probabil, era evident că rubedeniile ei domniseră mult şi bine după ce veniseră în acest loc, unde erau izolate de restul rasei lor şi în acelaşi timp expuse necontenit la feromonii, mirosurile, atracţiile şi comportamentele animalelor şi plantelor. Schimbările epigenetice rezultate de aici făcuseră din ele persoane foarte calificate să presteze muncile de acest fel, să le presteze cât era ziua de lungă şi să trăiască aici pe termen nedefinit. Locul acesta era cu adevărat dincolo de capătul lumii – chiar mai izolat decât anumite habitate din osuare, care ajunseseră proverbiale pentru cât erau de îndepărtate –, iar moiranii de aici aveau cu toţii o căutătură lungă şi pierdută, pe care culoarea verde a ochilor celor mai mulţi dintre ei nu făcea decât s-o intensifice. Se mişcau lent, păreau să gândească încet şi reacţionau mereu la stimuli – auditivi? olfactivi? imaginari? – pe care Kath Doi nici nu era în stare să-i detecteze.

Existenţa a şapte rase umane distincte şi a diverse subrase aïdane îi furniza societăţii moderne o bogată resursă de ocazii pentru întâmplări stingheritoare din punct de vedere social. Cele câteva ore pe care le petrecură pe plaja de la Mokupuku, urmărindu-i pe localnici cum descărcau mostre din vehicul şi îl spălau de-l lua naiba cu apă de mare presurizată, trecură greu pentru Kath Doi, care îi simţea pe ceilalţi membri ai Şaptelui cum se uită când la ea, când la ei şi se întreabă cât i-ar lua lui Kath Doi să ajungă la fel dacă şi-ar prelungi şederea acolo. Oamenii aceştia creaseră – şi erau conştienţi şi mândri de a fi creat – o cultură originală pe locul în care trăiau. Care, practic vorbind, era sinonim cu ecosistemul pe care îl instalau în acel loc. Detaşarea ştiinţifică nu era de ei. Era oare înţelept să instalezi moirani într-un loc în care puteau trăi la fel de aproape de nişte specii animale epigenetice pe cât de aproape trăiau

europenii medievali de porcii şi de orătăniile lor? Ce erau creaturile acestea pentru ei, specimene ştiinţifice, şeptel sau animale de companie? Kath Doi le urmărea interacţiunile cu aceste animale, dezagreabile în familiaritatea lor, iar ei o urmăreau cum îi urmăreşte. Îşi împletiseră în raste pene strălucitoare de păsări care pe Vechiul Pământ ar fi fost numite exotice: un cuvânt care nu avea nicio utilitate aici, din moment ce oamenii le creaseră, după tiparul papagalilor şi al tucanilor din jungle demult dispărute, pe baza teoriei că penajul colorat, dacă le fusese folositor păsărilor de acolo, avea să le fie folositor şi lor aici. „Inotic?" „Antroötic?" În orice caz, erau nişte oameni ciudaţi şi erau vieţaşi pe insulă, în sensul că era imposibil de găsit un cămin pentru ei undeva pe inel. Poate doar dacă se întorceau în starea de adormire pentru o vreme şi încercau să anuleze schimbările pe care le impusese mediul asupra lor. Dar nu era lucru uşor. Un moiran care nu se oprea din schimbare se putea schimba la nesfârşit, dar dacă se oprea şi rămânea într-un anume fel prea multă vreme, „prindea cheag", cum se spunea, şi îi venea greu să se mai schimbe la loc. Kath Doi bănuia că moiranii de aici prinseseră cheag fără doar şi poate. Era evident că se împerecheau cu membrii camiliţi ai personalului, care, într-o manieră tipică pentru rasa lor, se adaptaseră la locul în care ajunseseră şi căutau căi de a-l face potrivit şi pentru oamenii din jurul lor.

Nu era nimic rău în asta. Asta spuneau oamenii de pe inel, pentru că aşa era politicos. Nu era nimic în neregulă cu hibridizările. Dar adevărul era că pe hibrizi îi găseai, ca pe buruieni, în zone tulburi. Câte puţin ici şi colo, mai ales în locuri sofisticate precum Chainhattan, era un lucru plăcut, dar să-i vezi cu duiumul într-o singură comunitate era un semn pe care toată lumea din inel era în stare să-l interpreteze, chiar dacă ştia că era nepoliticos să spui ce gândeşti. Comportamentul inventat de aceşti moirani în jurul lucrurilor de zi cu zi precum răsăritul, ora mesei şi interpretarea viselor avea o nuanţă ritualică, vizibil fascinantă pentru Ariane şi oarecum umilitoare pentru Kath Doi. Pentru prima dată în viaţa ei, se simţea răscolită de ceea ce se numea Vechiul Rasism: supravieţuirea, sau recrearea fidelă, în vremurile moderne a atitudinilor rasiale care existaseră pe Vechiul Pământ, fuseseră nimicite cu totul şi rămăseseră cunoscute doar pentru că se păstrase documentaţia despre ele.

În anumite minţi bolnave, ele exercitau aceeaşi atracţie magnetică pe care o avuseseră şi în pre-Zero, şi astfel, într-o populaţie de câteva milioane din inel, puteai găsi câte unul care îşi petrecuse prea mult timp explorând arhive web vechi de cinci mii de ani şi care adoptase nişte idei despre negri din pre-Zero pe care şi le imagina ca fiindu-le aplicabile moiranilor şi altora. Era o pură curiozitate intelectuală, nicidecum un element din viaţa reală a oamenilor: un lucru despre care auzise Kath Doi, cum auzise şi despre rabie sau despre Watergate, şi o fascina să îl descopere învârtindu-se prin propriile ei gânduri taman când ajunsese în locul acesta. Dar era doar o idee trecătoare.

Imediat după aceea i se trezi la viaţă gândirea de inspector şi subsumă totul metodei ştiinţifice. Iată-i sosiţi la un avanpost TerReForm. Existau cu miile. Unele erau aglomerări de corturi care prevesteau construcţii cu caracter mai permanent. Altele, cum era cazul aici, existau de câteva decenii, altele de secole. Unele erau abandonate, după ce îşi îndepliniseră scopul, iar altele deveniseră nuclee de ZIO-uri, campusuri pentru şcoli inovatoare, lagăre de prizonieri sau fundaţii ştiinţifice. La avanpostul de aici se formase o cultură bizară, absolut netransferabilă pe inel. Dacă se întâmplase aici, ceva asemănător trebuie să se fi întâmplat şi la celelalte avanposturi. Câte erau? Oare Noul Pământ era infestat de culturi marginale bizare concentrate în staţiile TerReForm? Puteai să te duci unde fusese cândva Uzbekistanul şi să găseşti o colonie miniaturală de artişti ivyni care îşi creau propria lor bucătărie inedită, bazată pe licheni, la marginea unui crater de impact mare cât Irlanda? Sau la ce mai rămăsese din Peninsula Iberică, să vizitezi o colonie de uriaşi teklani indestructibili care făceau copii cu mistici juliani? Cât de departe puteau să meargă lucrurile?

Kath Doi se simţi mai uşurată în dimineaţa următoare, când, după o ieşire la plajă, plăcută şi lipsită de întâmplări neprevăzute, se întoarseră în *Arca Madiba,* acum goală în proporţie de nouăzeci la sută, şi porniră către nord.

Distanţa până la coasta zonei albastre a Antimerului era jumătate din cât făcuseră în ziua precedentă. Cam pe la prânz, când soarele izbea în streşinile şi în obloanele trase ale complexului militar de pe faleză, arca despică apa micului port local şi se instală, cu un suspin uriaş, într-un ochi de apă proaspătă, de un azuriu sclipitor. O unitate TerReForm mai mică,

anexată la baza militară, etala un singur debarcader, suficient de lung ca să poată găzdui o arcă. Piloţii puseră la treabă o varietate de propulsoare care bolboroseau şi icneau împingând vehiculul cât mai aproape. Restul era manevrat de remorchere robotice care trăgeau de odgoane înfăşurate pe babale masive. Cei cinci oameni care împărţiseră cala se deplasară mai în faţă ca să facă loc personalului TerReForm local, care urcase pe arcă, împreună cu doi cratori manipulanţi, ca să preia puţina încărcătură ce mai rămăsese la bord: stative pline de cuşti conţinând carnivore mari. Era un amestec de canide şi feline, alături de câţiva şerpi mari. Fuseseră dosite prin diverse părţi ale calei ca să nu se epuizeze ameninţându-se unele pe altele. Oricine avea legături cu Inspecţia sau care auzise măcar în viaţa lui de TerReForm înţelegea ce însemna asta: ecosistemul din Antimer era mult mai dezvoltat decât cel din Hawaii şi producea acum faună de mici dimensiuni şi erbivore într-un ritm care necesita introducerea de prădători de talie mare care să le ţină sub control.

Portul era un crater de impact aproape perfect circular, cu doar două canale mici de scurgere în mare. Aproape toată circumferinţa sa era ocupată de baza militară. De undeva din zonă, un vehicul lansat despică discul de apă albastră şi se opri în dreptul intrării în carlinga arcei. Şaptele coborî în el pe o scară pliantă şi astfel părăsi jurisdicţia TerReForm fără nicio formalitate şi chiar fără să aibă vreun contact cu personalul local. O jumătate de oră mai târziu luau prânzul într-o sufragerie privată a ofiţerilor, vecină cu popota, iar după încă o oră se aflau la bordul unui avion – o aeronavă militară convenţională, motorizată – care decolă de pe o pistă pentru a cărei construire fusese aruncat în aer malul stâncos al insulei la câţiva kilometri depărtare, apoi se înclină către nord după ce câştigase altitudine cât să depăşească vârfurile înzăpezite ale lanţului muntos din centrul Antimerului. De la înălţimea aceea, ochiul nu mai era ademenit de culmi şi văi care, la o scară mai mică, făceau peisajul să semene cu un lanţ muntos al Vechiului Pământ. Cei care priveau pe ferestrele de pe latura stângă a avionului puteau vedea de aici până la o mie de kilometri către vest. Curbura ca o coloană vertebrală a arhipelagului evidenţia faptul că acolo era buza unui uriaş crater de impact, creat de o halcă zdravănă din Lună care căzuse pe o traiectorie orientată

aproximativ spre nord şi împinsese în sus o arcadă înaltă până la nivelul apei, compusă din materie de pe fundul oceanului şi sfărâmături. Către sud, un arhipelag mai mic, curbat în sens invers, schiţa buza inferioară a craterului. Însă acela nu era vizibil de la ferestrele avionului. Aşa că se uitară cu toţii spre vest, urmărind arcul munţilor care se înălţa întruna, în timp ce fâşia de pământ de sub el se lărgea. Undeva pe traseu era tăiată de linia invizibilă a lui 166°30′. Bard îşi lipi fruntea proeminentă de geam şi se uită lung şi gânditor la ţinuturile lui natale, părând să identifice dealuri şi golfuri pe care le păstrase în amintire şi gândindu-se la podgorii. Apoi lăsară Antimerul în urmă şi zburară timp de câteva ore peste Pacificul monoton.

Apa era prea adâncă în părţile acestea pentru ca Ploaia Solidă să fi remodelat ceva în mod vizibil, în lipsa vreunui alt hiperimpact ca acela care crease Antimerul, de aceea contururile generale ale reliefului erau doar puţin schimbate până ajunseră la marginea platformei continentale, la doar vreo sută de kilometri sud de ceea ce fusese cândva coasta Alaskăi. În apele puţin adânci care se întindeau de acolo până la poalele dealurilor de coastă – o fâşie de ocean şi pământ a cărei lăţime varia între o sută şi două sute de kilometri –, se forjaseră schimbări vizibile. Dar linia ţărmului se afla în principiu în acelaşi loc în care fusese dintotdeauna. În reconturarea uscatului, mai eficace decât loviturile directe ale bolizilor fuseseră dispariţia gheţarilor şi nesfârşita serie de tsunamiuri care fuseseră canalizate în acest golf larg în decursul mileniilor. Tsunamiul iscat de impactul de la Antimer depăşise până şi înălţimea munţilor, năvălind peste fostele vârfuri încastrate în gheţari şi prăvălindu-se mult spre interiorul uscatului, după care apele clocotiseră şi se evaporaseră de pe stânca fierbinte. De la începutul Răcirii, cu circa o mie o sută de ani în urmă, şi mai cu seamă de când oamenii reconstituiseră oceanele aruncând cu comete în suprafaţa planetei, începuse din nou să ningă pe acele vârfuri. Dar trecuse mult timp până să se formeze iar gheţari şi aveau să mai treacă milenii înainte ca râuri fărâmiţate de gheaţă albastră străveche să se scurgă pe văile muntoase ca să ajungă la ocean.

Când va veni şi ziua aceea, aşezarea de la Qayaq va trebui să se strămute de acolo. Era înălţată pe un morman de bolovăniş de pe malul vestic al unui râu rece care se avânta în jos pe

versantul muntelui, chiar în locul în care cursul de apă se vărsa în Pacific. Nu era destul spaţiu între ocean şi zăpadă pentru un aerodrom de mărimea necesară coloniei Qayaq, aşa că trebuiseră să construiască unul din amestecul de fibră şi gheaţă cunoscut sub numele de pykret. Plutea în larg, o lespede perfect netedă, dantelată de conducte prin care circula lichid de răcire care s-o păstreze în stare solidă – o sarcină deloc dificilă într-un loc în care temperatura oceanului şi în egală măsură a aerului era doar cu câteva grade peste cea de îngheţ. Altceva însă nu mai exista în zonă. Până şi prezenţa TerReForm era minimă, personalului de la TerReForm fiindu-i mai uşor să opereze din ambarcaţiuni.

Existenţa aerodromului Qayaq era necesară din cauza Zidului de Cenuşă. Către vest, pe toată porţiunea până la 166°30′ şi dincolo de ea, lanţul de vulcani cunoscut în vechime sub numele de peninsulele Kenai şi Alaska şi lanţul Aleutinelor se aflau aproape neîntrerupt în stare de erupţie. Orice pilot care intenţiona să zboare către nord sau către sud de-a lungul paralelei şase, în zona delimitată de 166°30′ la vest şi de Munţii Stâncoşi la est, trebuia să-şi adapteze planul de zbor la eventualitatea în care traseul i-ar fi fost barat pe neaşteptate de un nor de cenuşă vulcanică azvârlită în stratosferă de vreunul dintre sutele de vulcani activi aflaţi în calea curenţilor ascendenţi. Pe Vechiul Pământ, avioanele erau scumpe, încă şi mai scumpe decât odinioară. Erau prea mari ca să fie fabricate în inel şi transportate pe suprafaţa planetei, de aceea şi ele, şi alte produse de mari dimensiuni, ca arcele şi navele, trebuiau construite în fabrici de la sol. Acestea se aflau de obicei la marginea alveolelor Leagănului. În orice caz, avioanele trebuiau cocoloşite, având în vedere că turbopropulsoarele de mare capacitate erau extraordinar de greu de construit. Fiecare plan de zbor trebuia să includă posibilitatea unei aterizări de urgenţă pe banchiza artificială de la Qayaq, care la rândul ei trebuia să fie perfect capabilă să susţină avioane mari. Aşadar, ceea ce fusese conceput ca pistă de aterizare în caz de urgenţă devenise un fel de punct nodal unde avioanele preferau să aterizeze doar pentru că era convenabil şi previzibil. În orice caz, tot aici se întâmpla să fie destinaţia finală a zborului militar de care se lipise şi Şaptele, aşa că oricum se văzură nevoiţi să coboare.

Era o atmosferă cam cât de caldă şi de primitoare te-ai aştepta să fie într-o bază aeriană construită ca avanpost pe o platformă de gheaţă. Un strat de nori joşi o ţinea într-un etern crepuscul şi preschimba toate culorile în nuanţe de gri. De cealaltă parte a unei fâşii de apă, oraşul se răsfira pe mormanul lui de bolovăniş ca o stea de mare moartă. Dincolo de el era un perete negru pe care îl bănuiră a fi versanţii inferiori ai lanţului muntos costier, acum aşternuţi cu păduri tinere, dar prea tăinuite de neguri şi întunecime ca să poată fi identificate ca atare. Mai sus, chiar sub plafonul de nori, unii copaci erau pudraţi cu zăpadă proaspătă, sau poate doar gheaţă condensată direct din ceaţă. De n-ar fi fost norii aceştia, care persistau câteva săptămâni la rând în fiecare an, membrii Şaptelui ar fi putut să ridice privirea deasupra vârfurilor acoperite cu zăpadă şi să observe un cer devenit negru din cauza Zidului de Cenuşă. Unul dintre marii vulcani de pe Kenai erupea abundent de două săptămâni.

Tentaţia de a se cuibări într-o capsulă de microhotel de pe banchiză, de a mânca o porţie de tăiţei fierbinţi şi de a se uita la video era puternică. Orice, numai să scape de senzaţia că erau prinşi în capcană, între gheaţa şi oceanul de dedesubt, ceaţa şi cenuşa de deasupra, Pacificul de la sud şi versantul muntos de la nord. Tyuratam Lake îi anunţă însă că avea de gând să meargă în oraş ca să testeze stabilimentele de băut de prin partea locului. Şi o spuse într-o manieră directă şi entuziastă, numai bună să-i facă pe toţi să se simtă puţin cam nătângi că le trecuse măcar prin cap să facă altceva. Kath Doi, Beled şi Langobard se oferiră să îl însoţească. Doc obiectă pe motiv că voia să tragă un pui de somn, iar Memmie, ca întotdeauna, rămase cu el. Ariane părea iritată şi incapabilă să se decidă. Politicile de rasă începuseră să se facă simţite treptat în timpul călătoriei începute la Leagăn, iar acum Ty forţa şi mai mult nota.

După o judecată acumulată în cinci mii de ani şi împărtăşită de cei mai mulţi oameni care nu aparţineau rasei aïdane, dar şi de câţiva care aparţineau, Ty avea să fie liderul grupului. Parţial datorită faptului că era originar din Beringia şi se descurca la faţa locului, dar în principal pentru că el era dinanul grupului, iar dinanii se pricepeau să fie lideri. Ariane organizase totul – ea înnodase cumva şirul acesta de zboruri care îi dusese de la Leagăn la Qayaq – şi la început se bucurase de atenţia lui Doc.

Era o vreme când părea imposibil să discuţi ceva cu Doc fără să obţii întâi acordul ei. Dar de atunci încoace Doc insistase să petreacă timp în particular cu ceilalţi, iar Ariane, după o zi-două de confuzie şi iritare, acceptase situaţia. Constrângerile fireşti ale unei călătorii în grup îi ţinuseră pe toţi laolaltă. Acum Ty organiza o expediţie neautorizată pe uscat, iar Ariane era probabil împărţită între dorinţa de a avea parte de porţia aceea de tăiţei şi teama că putea să rateze ceva.

Până la urmă merse cu ei. Forţară capacul uneia dintre lăzile cu echipament pe care le cărau cu ei de la Cayambe şi găsiră haine groase. Apoi porniră să traverseze gheaţa pe jos până la un şir de trepte care coborau într-un mic port pentru taxiuri acvatice şi străbătură distanţa – de doar câteva sute de metri – până la ţărmul Beringiei. O scară neregulată, săpată în stâncă de roboţi mineri, îi duse de la marginea apei până în locul în care panta se îmblânzea cât să se poată păşi direct pe ea, iar acolo se pomeniră privind în lungul unei străzi principale care înainta aproximativ o sută de metri, după care se oprea brusc într-un perete vertical de stâncă: un pietroi care fusese încastrat cu forţa într-un versant de munte. Chiar şi de la distanţa aceea îşi dădeau seama că pietroiul era o bucată de Lună. Se făcuseră eforturi pentru a mai înviora peisajul prin folosirea de diverse tehnologii emiţătoare de lumină, care tiveau acum faţadele stabilimentelor şi injectau culori şocante, saturate, în aerul translucid. După genul de reclame pe care le afişau se putea deduce că muşterii lor obişnuiţi erau militari şi tot felul de singuratici.

•

— Câteodată mă întreb – spuse Bard, strâmbându-se la gustul cidrului local – dacă Evele, fiind femei, *chiar* au înţeles legătura dintre sistemul vizual masculin şi libido.

Se uita pieziş la o doamnă în pielea goală din celălalt capăt al camerei.

Pe Kath Doi o interesa prea puţin doamna în pielea goală, dar stătea de vreun minut cu spatele la ceilalţi din grup şi urmărea o discuţie aprinsă. Acum se întoarse cu faţa la Bard.

— Păi, erau *femei.* Şi-au petrecut toată viaţa sub privirile acelea. Tot ce-au fost învăţate vreodată despre cum să se îmbrace, cum să se poarte...

— Da, o întrerupse Ariane. În Ziua 287 a Epopeii, dacă mă

ajută memoria, avem conversaţia despre *reality television,* în care Ivy vorbeşte tocmai despre importanţa personajului lui Dinah şi despre cum este el tratat în *social media.*

— Cum reuşeşti să ţii minte rahaturi de-astea? întrebă Ty.

Kath Doi îi aruncă o privire în care se citea un oarecare reproş.

— Tu cum de *nu* reuşeşti? Conversaţia aia are loc doar cu câteva minute înainte ca Eva ta să-şi întâlnească dragostea vieţii.

Ty chibzui puţin.

— Prima bola?

Privirea îi fugi de la doamna dezbrăcată la un ecran aflat deasupra barului, pe care se derula o scenă din Epopee cu sonorul oprit: Dinah în costum spaţial, ieşind din *Endurance* ca să afle ce era în neregulă cu un robot care se purta necorespunzător. Nu se uita nimeni.

— Da. Prima bola, spuse Kath Doi, ceva mai îmblânzită.

Bard, la rândul său, se concentra cam mult asupra micilor bule de aer din cidrul lui, asupra adânciturilor şi zgârieturilor de pe suprafaţa mesei, asupra cablurilor electrice care înconjurau plafonul. Lucrurile stăteau altfel în cazul lui. Ty şi Beled puteau să se uite cât aveau chef – la urma urmei, acesta era scopul stabilimentului. Pentru un neoander însă, să se holbeze aşa la o femeie – părea dinană, sau poate un hibrid dinan/teklan – era cu totul altceva. Nu şi din punct de vedere al proprietarilor. De fapt localul era condus, şi probabil deţinut, de femei. Dar alţi clienţi îl luaseră la ochi pe Bard când intrase şi îi acordau aproape tot atâta atenţie câtă le acordau dansatoarelor. Dacă n-ar fi fost în compania unui teklan mai voinic decât media şi a unui dinan de vârstă mijlocie care emana o vibraţie greu de definit, ceva în genul „nu vă puneţi cu mine”, s-ar fi lăsat cu necazuri. Poate şi alţi clienţi fideli şi-ar fi unit forţele ca să afle dacă poveştile despre neoanderi erau sau nu cusute cu aţă albă. La cum stăteau însă lucrurile, singurele motive de îngrijorare pentru Bard erau faptul că era privit cu insistenţă din multe unghiuri şi riscul de a lua vreo boală de la tulpinile de drojdii sălbatice care infectaseră cidrul.

Şablonul comunităţilor de acest fel, ca şi ansamblul general al lucrurilor care se aşteptau din partea lor, fusese stabilit cam la cinci sute de ani după Zero, când Leagănul se aglomerase

destul cât să nu mai existe practic altă soluţie decât extinderea în afara lui. Primele habitate-avanposturi se înălţaseră la doar câţiva kilometri distanţă, pe Despicat. De fapt, aproape toate aşezările fuseseră limitate la Despicat până la începutul celui de-al Doilea Mileniu, când dezvoltarea bazei industriale ajunsese să permită colonizarea altor bolovani. Spectacolele de divertisment înfăţişau mult mai multe comunităţi de acest fel decât existaseră în realitate. Dar nu avea importanţă. Pentru locuitorii inelului de habitate, născocirile acestea erau exact ceea ce fusese romanţatul şi complet artificialul Vest Sălbatic pentru cultura americană a secolului XX. Aşadar, în rarele cazuri în care aşezări de acest fel fuseseră într-adevăr construite de la bun început, cum era cazul aici, tendinţa era ca ele să fie înălţate astfel încât să împlinească aşteptările oamenilor care urmăriseră toată viaţa lor seriale de ficţiune despre precursorii din al Doilea Mileniu.

Chiar şi aşa, tot mai aveau parte de surprize. Nu neapărat faptul că proprietarii erau femei. Nu era ceva neobişnuit în industria divertismentului pentru adulţi şi, în orice caz, nu intraseră aici la nimereală – aleseseră să se aşeze la masă în acest local fiindcă lui Kath Doi şi lui Ariane nu le dădea fiori ca altele. Mai surprinzător era faptul că nu mai puţin de jumătate dintre muşterii erau indigeni. Iar cei care nu erau – cei care traversaseră apa de la banchiza care plutea în larg – erau uşor de identificat după tunsoare, haine şi ţinută. Dar numărul lor era egalat de personaje mai hirsute şi mai colorate, cărora nu puteai decât să le ghiceşti profesiile şi motivele pentru care se aflau în Qayaq. Se putea presupune că mulţi dintre ei veniseră de-a lungul coastei dintr-un ZIO aflat la vreo douăzeci de kilometri depărtare ca să practice negoţul sau alte forme de relaţionare. Însă Qayaqul însuşi era mai mare şi mai aglomerat decât se aşteptaseră, sugerând o creştere în populaţie şi în relaţii comerciale care depăşea limitele stabilite de Tratat. Adăpostit de munţi şi ascuns în cea mai mare parte a timpului sub nori denşi, un întreg oraş ilicit se dezvoltase în acest loc. Iar dacă se întâmpla aici, se întâmpla şi altundeva în lumea albastră. Roşul precis cunoştea situaţia. O simplă pătură de nori nu era în stare să ţină secret un asemenea loc. Atunci, de ce Roşul nu înaintase proteste pe cale diplomatică? Fiindcă probabil făcea şi el acelaşi lucru, poate la scară şi mai mare, şi pentru că ambele părţi

ajunseseră la o înţelegere tacită să nu provoace necazuri.

Câţi oameni locuiau pe suprafaţa planetei? Pentru partea albastră, numărul oficial era de aproximativ un milion, concentraţi mai ales în jurul alveolelor Leagănului. Poate că numărul real era mult mai mare.

Cel care îi abordă în cele din urmă era un tânăr ivyn cu păr lung şi barbă rară. Dacă s-ar fi aflat în acelaşi loc cu cinci mii sau, de ce nu, cu zece mii de ani în urmă, ar fi trecut drept unul dintre strămoşii care veniseră din Asia, traversaseră Beringia originală şi se răspândiseră în America de Nord şi de Sud. Avea inteligenţa necesară ca să priceapă că vizitatorii îl priveau cu prudenţă, dar şi bravura de a se apropia totuşi de ei. Îşi ţinea mâinile pe lângă corp într-o atitudine lejeră, cu palmele puţin întoarse către exterior, ca şi când ar fi fost pe punctul să le ridice în aer şi să exclame: „Ce dracu' căutaţi aici, băi ăştia?" Era prevăzător şi vag amuzat. Pe când se apropia, devenea tot mai clar că era mai înalt decât păruse la început; fuseseră induşi în eroare de silueta lui subţiratică şi de postura uşor gârbovită.

Ar fi putut să-l întrebe şi ei acelaşi lucru – tu ce dracu' cauţi aici? – pe acest tânăr ivyn. Judecând după haine – modele vechi de cinci mii de ani din Chainhattan, personalizate cu bucăţi de blană, os şi piele de animal –, era un indigen care avea legături comerciale cu Qayaqul. Poate era cel mai isteţ puştan din ZIO-ul lui, copilul unor visători ivyni excentrici, plecat în căutarea unor lucruri care să-i solicite creierul. Pierduse vremea la bar cu nişte amici dinani, dar întreg grupul lor păruse mai degrabă jenat decât stimulat de dansatoarele dezbrăcate.

— Ce faceţi, oameni buni, vreţi să traversaţi munţii? întrebă el.

Le observase hainele: noi-nouţe, de bună calitate, extrem de călduroase.

Tuturor li se păru doar o metodă de a intra în vorbă, cu excepţia lui Ty, care răspunse înaintea celorlalţi:

— Nu ne trebuie călăuză.

Cu asta îl descurajă puţin pe puşti.

— Călăuză, repetă el, ca şi cum Ty introdusese în conversaţie o idee ciudată, dar destul de interesantă. Nu, nu v-am luat drept oameni care vor să năimească o călăuză.

Ceea ce însemna că nu-i luase drept turişti veniţi din inel, cu simţul aventurii – şi, prin Tratat, în afara legii.

Rămânea astfel deschisă întrebarea: drept *ce* anume îi luase? Aşa că atmosfera rămase puţin cam stânjenitoare, până când el continuă:

— Dacă vreţi să ajungeţi de cealaltă parte a munţilor, aş putea să vă arăt ceva.

— Ceva deosebit? Unic în lume? Ceva ce le arăţi mereu oamenilor? întrebă Ty.

Puştiul se intimidă.

— Am fost acolo de două ori. E interesant.

— Ai fost cu muşterii plătitori? întrebă Ty. Fiindcă...

Dar îl întrerupse Ariane, care pusese o mână pe braţul lui.

— A zis că-i interesant, spuse ea. Nu-i motivat de bani.

— Foarte bine, spuse Ty.

— Cum te cheamă? îl întrebă Ariane.

Băiatul îşi ridică deflectoarele de pe ochi şi răspunse:

— Einstein.

Apoi tăcere. Cum nimeni nu râdea, îşi îndreptă spatele şi veni mai aproape.

— Şi ce-i aşa de interesant acolo?

— E un fact, spuse Einstein.

— Nu pricep, interveni Kath Doi. Ce-i aia un fact...

Dar apoi se opri, fiindcă îşi dăduse seama. Cuvântul acela avea un apostrof în faţă. Puştiul voia să spună că era un artefact. Un obiect care supravieţuise din lumea pre-Zero.

— Eu aş merge să văd aşa ceva, recunoscu Ty.

•

În ziua următoare pricepură mai bine ce voia să spună Einstein, când Kath Doi îi duse pe toţi în zbor cu planorul peste munţi şi îşi dădură seama cât de dificil trebuie să fi fost pentru călătorii pedeştri ca el să ajungă la locul în care se afla artefactul. Ceea ce ridica întrebarea cum găsise el locul acela, la urma urmei. „Printr-un noroc chior, după ce m-am rătăcit în pustietatea de zăpadă” părea cel mai probabil răspuns, dar poate că ai lui cercetaseră de-a fir-a păr versanţii interiori ai munţilor.

Călătoreau în acelaşi gen de planor pe care îl folosiseră pe porţiunea de la alveola Cayambe la Magdalena. Pentru că nu avea motoare, putea să zboare prin Zidul de Cenuşă fără să sufere defecţiuni mecanice, iar pentru că se deplasa mai încet decât un avion cu reacţie, n-aveau de ce să-şi facă prea multe

griji că paravântul lui Kath Doi avea să se înceţoşeze la contactul abraziv cu fărâmele de piatră microscopice. Însă pentru *altceva* aveau motiv să-şi facă griji, şi anume pentru faptul că ea nu vedea pe unde zboară, fiindcă înaintau prin partea cea mai densă a norului. Însă Kath Doi cunoştea altitudinea vârfurilor din apropiere şi se menţinea mult deasupra lor. Odată ce vederea se mai limpezi puţin, reuşi să profite de prezenţa cenuşii, care se purta în aer oarecum asemănător cu o picătură de cerneală într-o apă învârtejită, scoţând în evidenţă curenţii şi bulboanele.

Pentru membrii Şaptelui, Einstein părea exotic pentru că se născuse pe suprafaţă şi n-o părăsise niciodată. Aceasta era prima lui călătorie cu o aeronavă. Imaginea munţilor priviţi de deasupra cerea un anume grad de adaptare a minţii, care în cazul lui se produse rapid. Şi, oricum, el cunoştea latitudinea şi longitudinea artefactului. După ce trecură peste culmile munţilor şi ieşiră în aer liber, o îndrumă pe Kath Doi către o vale înaltă întinsă între lanţul costier şi o a doua creastă care se înălţa dincolo de el. Era lipsită de viaţă în partea superioară, dar în josul pantei începeau să se înstăpânească tundra şi arbuştii mărunţi. Că toate acestea fuseseră sădite din spaţiu era evident din spaţierea lor regulată. Capsule robotice căzuseră din cer în formaţiuni geometrice precise şi se izbiseră de sol sub forma unei reţele hexagonale, după care se deschiseseră şi îşi eliberaseră sămânţa pe sol. Un mucalit de prin străfundurile birocratice ale TerReForm le denumise ONAN-uri: Orbital Neo-Agricultural Nacelles[41]. Pe măsură ce anii treceau, iar ecosistemul se răspândea din ONAN-uri, tiparul hexagonal dispărea înghiţit de haosul firesc al vieţii. Dar într-un loc ca acesta, în care plantele creşteau lent, avea să mai fie vizibil încă multe secole.

Kath Doi survolă de câteva ori valea pe toată lungimea ei şi identifică o porţiune netedă dintr-o albie de râu sezonier, pavată cu pastă de cenuşă îngheţată, unde se gândi că putea să aterizeze şi să decoleze. Dispozitivele planorului de stocare a energiei fuseseră încărcate în cursul nopţii şi se menţineau la capacitate maximă. Aşa că descrise încă o elipsă lungă, ca să mai reducă din viteză, şi ateriză în timpul unei deplasări ascendente. Mai întâi atinse uşor solul, doar ca să verifice dacă

[41] În limba engleză, în original, „Nacele Orbitale Neo-Agricole”.

albia era într-adevăr solidificată, apoi puse jos planorul cu hotărâre. Vârfurile aripilor se târâră pe sol la finalul manevrei şi o vreme se temură că una dintre ele era pe cale să lovească un bolovan mai proeminent, dar aceasta reuşi să-l evite şi aeronava se opri în perfectă stare. Beled şi Bard săriră jos primii şi alergară în direcţii opuse către cele două vârfuri ale aripilor. După ce le ridicară de jos, reuşiră să rotească planorul descriind un cerc larg, în sensul acelor de ceasornic. Kath Doi le spuse când să se oprească.

Ty coborî şi deschise o trapă laterală pentru încărcătură, eliberând o pereche de ofizi, care porniră să se mişte pe sol în stilul lor aparte, de parcă îşi făceau loc cu coatele, şi o pereche de fuleri care începură să se rostogolească în jur, căutând teren mai înalt pe care să-şi stabilească posturile de observaţie şi reţelele de comunicare. Obiectivul lor principal era acum să priponească bine planorul ca să nu-l sufle de acolo vreo pală de vânt puternic. Ofizii erau în esenţă roboţi specializaţi în geoştiinţe, buni la săpat tunele şi galerii. În câteva minute, cu puţină îndrumare din partea lui Doc, reuşiră să planteze ancore în nişte bolovani cu aspect solid de pe marginea albiei. Ty şi Bard întinseră funii de la ele până la aripile planorului şi le înnodară bine, în vreme ce Beled dădea ocol întruna. Kath Doi şi Ariane depuseră pe pământ cratorul pe care îl lua Doc cu el în astfel de locuri. Îndeplinea aceeaşi funcţie ca un cărucior cu rotile, doar că pe picioare, ca să se poată descurca şi pe terenuri accidentate pe care înaintau cu greu până şi oamenii în deplinătatea forţelor. Între timp, Memmie îl înfofoli pe Doc şi îl pregăti de drum. Totul se petrecu sub privirile lui Einstein, care nu puse decât vreo sută de întrebări, majoritatea onorate cu răspunsuri însufleţite chiar din partea lui Doc. Poate că Einstein văzuse în ZIO înregistrări video cu o bună parte din tehnologia aceea, dar era prima dată când avea experienţa contactului direct cu ea.

Propria-i judecată îi spunea să nu pună întrebări despre arme. Kath Doi, Ty, Beled şi Bard aveau cu toţii katapulte de diverse tipuri. Nu se înarmară ca soldaţii care pleacă la război, ci mai degrabă în stilul preventiv al personalului Inspecţiei care se aventurează în locuri pe unde ar putea sta la pândă prădătoare mari sau chiar indigeni răi. Kath Doi ducea cu ea acelaşi gen de katapultă cu care plecase în recent încheiata ei misiune de

inspecţie: o armă purtată la centură, care folosea propulsia electromagnetică pentru a lansa un tip anume de munibot către o ţintă mare, cu sânge cald. Ghidându-se singur către marea masă vizibilă în infraroşu, munibotul ateriza pe ea ca o sondă spaţială asolizând pe un asteroid şi se târa pe suprafaţa ei, căutând metode de-a o chinui. Orice animal cu mai mult de doi sau trei astfel de muniboţi pe corp s-ar gândi la cu totul alte lucruri decât la cum s-o mănânce pe Kath Doi. Tyuratam Lake căra o versiune ceva mai veche, mai grea şi mai ponosită a aceleiaşi arme. Avea două magazii, una dintre ele semănând perfect cu a lui Kath Doi. Cealaltă probabil conţinea muniboţi de alt tip, poate pentru a fi folosiţi împotriva oamenilor. De Beled atârna o katapultă considerabil mai mare, care trebuia manevrată cu ambele mâini şi care avea o magazie lungă şi flexibilă, înfăşurată în jurul lui ca o bandulieră. Era exagerat, dar asta avea el la dispoziţie, iar greutatea nu-l deranja deloc. Langobard, într-un stil tradiţional printre neoanderii roşii, avea pur şi simplu o menajerie de muniboţi diferiţi – să fi fost o duzină cu totul – care i se târau pe tot corpul şi o katapultă prinsă în curele pe dosul antebraţului, ca o atelă. Când îi spunea, prin intermediul unei comenzi din palmă, să înceapă să tragă, muniboţii răspândeau vestea prin reţeaua lor şi porneau către cotul lui, ca să se poată strecura în mecanismul de tragere al katapultei. Părea o metodă cam ocolită, dar avea avantajul că muniboţii, atunci când nu aveau altceva de făcut, puteau să patruleze pe trupul lui Bard în căutare de posibili muniboţi străini care fuseseră lansaţi asupra lui de inamic şi să pornească lupta împotriva lor.

Deşi fascinante pentru Einstein, şi de fapt pentru oricine stătea să se gândească la ele, toate acestea erau pură rutină pentru Şapte, astfel că nimeni nu avu nimic de spus în privinţa lor. Comportamentul muniboţilor care îl infestau pe Bard era ceva destul de nou şi năucitor la început pentru cei care nu erau obişnuiţi cu metodele celor din Roşu, dar când porniră la drum prin vale deveni limpede că muniboţii executau toţi un program care se baza pe câteva comportamente repetitive, stereotipice, cum ar fi staţionarea pe umerii lui sau deplasarea în cerc în jurul taliei. Câţiva încercau uneori să formeze un tren, dar nu erau suficienţi pentru aşa ceva.

În momentele libere din timpul călătoriei de la Leagăn, Beled,

Bard şi Ty se aşezaseră în câte o cabină privată, deschiseseră cutiile cu echipament şi făcuseră eforturi să obişnuiască unii cu alţii muniboţii de diverse tipuri, astfel încât cei programaţi de Albastru, pe care îi foloseau majoritatea, să nu identifice muniţia mai roşie a lui Bard ca implicit ostilă, şi invers. Deocamdată, metoda părea să funcţioneze. Când forma văii îi aducea pe toţi laolaltă, de pildă atunci când traversau un pasaj strâmt dintre bolovani, muniboţii lui Bard păreau să-i adulmece pe cei care se odihneau în banduliera şerpuită a lui Beled şi se deplasau pe trupul lui Bard către partea dinspre ei, aţintindu-şi senzorii în direcţia lor, dar nimic nu lăsa de înţeles că aveau să izbucnească ostilităţi. Întrucât orice sistem de comunicare era susceptibil de a fi bruiat sau străpuns de opoziţie, muniboţii mai dezvoltaţi comunicau între ei în alte moduri, inclusiv prin intermediul sunetului. Erau preferate ultrasunetele, însă se foloseau toate frecvenţele, aşa că ocazional se puteau auzi zgomotele revărsate de boţia lui Bard când încerca să evalueze, sau poate doar să zăpăcească, boţia albastră care îl înconjura din toate părţile. Câteodată era un şuierat, alteori o melodioară matematică prea rapidă pentru ca urechea umană s-o poată procesa. În orice caz, niciun răspuns – cel puţin, niciunul care să poată fi auzit de oameni – nu venea de la arsenalele lui Beled, Ty sau Kath Doi. În linii mari, fabricanţii de armament din Albastru erau înclinaţi către dogma „muniboţi mulţi şi lipsiţi de inteligenţă”, pe când cei din Roşu se plasau pe poziţia opusă.

Pe teren accidentat, Doc cocoţat pe cratorul lui scotea un timp mai bun decât oricine altcineva, poate cu excepţia lui Einstein, care era talentat la deplasarea rapidă prin zone dificile. Ei doi se repezeau înainte, apoi Beled lungea pasul şi îi ajungea din urmă, supunându-se unui instinct care îl îndemna să preia comanda. Langobard părea mai înclinat să rămână la urmă şi să le fie ariergardă, ceea ce însemna că îşi petrecea mai mult timp în compania lui Ariane, care era mai înceată. Uneori o sălta pur şi simplu şi o purta peste porţiunile mai bolovănoase. Mai sus, valea fusese mai netedă, dar acum erau nevoiţi să coboare o zonă de tranziţie mai abruptă către altitudinea la care ONAN-urile sădiseră vegetaţia. Apoi traseul deveni mai lejer, deşi erau nevoiţi să caute poteci libere prin desişurile de arbuşti pitici care prinseseră rădăcini în substratul de cenuşă. Tălpile şi nasurile le comunicau că solul era preînsămânţat cu un fel de

microorganism care probabil fusese proiectat să preschimbe cenuşa vulcanică – în care se găsea de obicei materie toxică precum sulful – într-un sol mai nutritiv.

Einstein jucase cu cărţile la piept până coborâseră din avion. De atunci îi oferea lui Doc, şi oricui se mai afla suficient de aproape ca să tragă cu urechea, propriile lui speculaţii despre povestea obiectului pe care urma să-l viziteze.

— O să vedeţi când ajungem acolo, le spusese el, şi nu doar o dată, poate trădând o oarecare nesiguranţă faţă de corectitudinea teoriei sale – cuvânt pe care îl cunoştea, dar pe care îl pronunţa ca pe „istorie”.

Propoziţia „Am dat căutare” era frecvent pe buzele lui. Habar n-avea cine era Doc şi îl privea doar ca pe un ins foarte bătrân care era dispus să răspundă la întrebări. Să răspundă, dar să şi pună întrebări, într-un fel provocator fără a fi brutal.

— Aveau nişte vehicule cu roţi…

— Automobile?

— Nu, din alea ca nişte lăzi mari.

— Camioane, spuse Doc.

— Teoria mea e că ’factu’ ăsta era unul dintre ele.

— Dar acum un minut, remarcă Doc pe cel mai blând ton de protest cu putinţă, spuneai că a fost aruncat peste munţi de un tsunami.

— Îhî.

— Asta ar sugera că plutea pe undeva prin ocean.

— Asta-i teoria mea.

— Şi nu s-ar fi dus la fund? Lăzile nu erau etanşe. Mai devreme sau mai târziu s-ar fi umplut cu apă.

— Interiorul fostei lăzi e acoperit în întregime cu reziduu negru, spuse Einstein, pronunţând incorect şi cuvântul reziduu.

— Ce concluzie tragi de aici?

— Am dat căutare şi camioanele astea erau folosite ca să transporte tot felul de bunuri. Nu doar lucruri grele, ci şi pungi cu chipsuri de cartofi, pantofi de sport, jucării. Teoria mea e că a fost unul dintr-alea. Era lângă ţărm când a fost lovit de unul dintre primele tsunamiuri, unul mic, care l-a târât în ocean. Şi nu s-a scufundat, ştii, fiindcă…

— Fiindcă era plin cu pungi de chipsuri sau cine ştie ce, spuse Doc.

— Aşa-i, şi n-a luat foc, cel puţin nu imediat, fiindcă era în

apă. Dar mai târziu l-a prins un tsunami mare de tot, ca ăla de-a creat Antimerul, care l-a săltat până peste munţi şi-a dat cu el de pământ... exact acolo. Aproape c-ar trebui să-l vedem deja.

— Iar acolo conţinutul lui a ars, lăsând în urmă reziduul negru, spuse Doc, subliniind cu blândeţe pronunţia corectă.

— Îhî, şi vopseaua a ars, şi cauciucurile, şi tot ce nu era de oţel.

— După aceea n-ar fi trebuit să ruginească, în cinci mii de ani?

— Am dat căutare, spuse Einstein. Era o zonă foarte uscată. Şi camionul ăsta a stat probabil îngropat. Îhî, a ruginit un pic. Dar s-a conservat până în Veacul Înnorat.

Probabil dăduse căutare şi despre asta; Veacul Înnorat fusese aproximativ în perioada 4300-4400, după ce oceanele fuseseră restabilite, dar totul continua să fie fierbinte.

— Pe urmă, după ce-au început iar să curgă râurile, eroziunea l-a scos la lumină. Şi aşa-i, părţile expuse sunt ruginite, ce mai. Totuşi, unele părţi sunt din altfel de metal.

— Aluminiu, spuse Doc.

Însă Einstein îşi lăsase discursul în aer şi se tot uita la dispozitivul care trebuia să indice latitudinea şi longitudinea la care se aflau. Avea un aer complet pierdut.

În cele din urmă, la vreo cincizeci de metri în josul pantei, făcu o mişcare hotărâtă, tăind-o printr-un desiş cu arbuşti înalţi. Ceilalţi îl urmară. Vizibilitatea era slabă, aşa că auziră reacţia lui înainte de a apuca să vadă ’factul.

— Ce naiba...?!

— Ce-i? întrebă Ty.

— L-a dezgropat cineva! exclamă Einstein.

Se pomeniră stând pe buza unei gropi de vreo doisprezece metri în diametru şi cam tot atât în adâncime. După urmele din ţărână, era evident că fusese săpată cu lopeţi, iar urmele de paşi aproape şterse dovedeau că fuseseră mânuite de fiinţe omeneşti, nu de roboţi. În partea cea mai adâncă a excavaţiei, solul cenuşiu avea pete roşii de rugină. Nimic altceva nu se mai găsea însă pe fundul gropii; ceea ce ruginea cândva acolo dispăruse cu desăvârşire. Doar câteva fărâme de plastic negru dur şi fragmente de oţel care se transformaseră cu totul în rugină stăteau mărturie că Einstein nu le spusese minciuni în tot acest timp.

Ty se lăsă cu grijă pe fundul gropii, pipăi cu bombeul terciul jilav şi ruginiu, apoi băgă mâna în el şi trase ceva afară. După ce scutură obiectul, şfichiuind în jur cu noroi, i-l pasă din groapă lui Beled, care îl prinse din zbor. Era un cilindru negru îndoit.

— Nu-i o zi irosită, anunţă Ty. Fiecare dintre noi o s-apuce să ţină în mână un ’fact veritabil. Acela, prieteni, e un furtun de radiator vechi de cinci mii de ani.

Câteva emoţii diferite concurau ca să acapareze energiile mentale ale Şaptelui: completa nelămurire în privinţa cui săpase groapa şi din ce motiv; empatia faţă de Einstein cel profund ruşinat, care le promisese un camion întreg; dezamăgirea că singurele lucruri rămase acolo erau o pată de rugină şi un furtun de radiator; o vagă senzaţie de teamă provocată de ideea că persoane dotate cu lopeţi, a căror prezenţă era inexplicabilă, erau pe undeva prin preajmă. Toate acestea erau însă copleşite ca de un tsunami mai înalt decât crestele munţilor de conştientizarea faptului că se aflau în prezenţa unui artefact real de dinainte de Zero. După cum aflaseră în timpul zborului, Doc văzuse de trei ori în viaţă astfel de obiecte, fără a pune la socoteală exponatele de muzeu. Niciunul dintre ceilalţi nu văzuse vreunul.

Aşa că rămaseră toţi acolo în tăcere timp de câteva minute, trecându-şi obiectul din mână în mână şi meditând la el: fabrica în care fusese realizat, inginerii care îl proiectaseră, lucrătorii care asamblaseră vehiculul, şoferul care îl condusese şi ziua în care începuse Ploaia Solidă. Se dovedea că să-ţi închipui soarta a şapte miliarde de oameni era mult mai puţin tulburător decât să-ţi închipui soarta unuia singur.

După ce timp de un minut întoarse ’factul pe toate părţile şi se uită la el cu o expresie impenetrabilă, Beled i-l întinse lui Kath Doi. Se îndepărtă de marginea gropii şi începu să-i dea ocol fără astâmpăr. După încă un minut, îi strigă pe ceilalţi, dar fără vreo nuanţă de nelinişte în voce.

Vreo zece metri mai departe, unde panta întreruptă permitea să se vadă puţin din fundul văii, fusese ridicat un fel de totem: o bucată de tub din aluminiu, albită de oxidare, ieşind vertical din pământ cam până la înălţimea unui stat de om. În vârf, legat cu câteva bucăţi de sârmă de cupru, un obiect circular: un cerc de oţel acoperit în cea mai mare parte de o substanţă neagră deteriorată şi plină de adâncituri, traversată prin mijloc de o

ţeavă din ale cărei orificii atârnau sârme desfăcute.

— Un volan, spuse Ty. Învelitoarea de plastic a ars, dar a rămas cadrul de oţel.

— Cine l-a pus aici? întrebă Ariane.

Sosise ultima şi trebui să se insinueze printre membrii mai înalţi ai Şaptelui ca să vadă mai bine. Din cauza asta, aproape că se poticnise de o movilă lungă de pământ răscolit. Totemul cu volan fusese ridicat la un capăt al ei.

— Cine-o fi îngropat şoferul, răspunse Ty.

Doc se uită la Einstein.

— Erai la curent cu existenţa unor rămăşiţe omeneşti?

Einstein ridică ambele mâini.

— Trebuie să-nţelegeţi un lucru, camionul a căzut ca săgeata. Cu botul înainte.

— Fireşte, spuse Doc. Toată greutatea era în blocul motor. Cutia, cum am stabilit deja, era plină cu ceva uşor.

— Singura parte care ieşea din pământ era, să zic, cam atât din bara de protecţie şi o parte din cutie, spuse Einstein, arătând cu mâinile o distanţă de vreun metru. Locul unde era omul...

— Cabina, precizã Ty.

— ... era îngropată adânc. Trebuie să-nţelegeţi, atâta săpat...

— Te-a luat complet prin surprindere. Da, înţelegem, spuse Doc.

— Când ai venit aici ultima dată? întrebă Langobard.

— Acum doi ani. Dar trebuie să-nţelegeţi: dacă cineva din ZIO-ul meu ar fi venit aici cu lopeţi şi-ar fi scos la suprafaţă un camion întreg, aş fi aflat şi eu.

— Unde-i câştigul? întrebă Ariane.

Toată lumea se uită la ea.

— Acolo unde era, in situ, camionul era nepreţuit. Legal sau nu, turiştii ar fi plătit orice sumă de bani ca să vină să-l vadă. Are logică să sapi ca să-l scoţi la lumină – aşa, turiştii ar putea să-l vadă în întregime. Dar...

— Dar când colo, a fost complet demontat, spuse Doc, şi tot ce era de valoare a fost luat de-aici.

— De valoare?! se miră Ariane. Nu înţeleg la ce vă referiţi.

— Săpătorii căutau blocul motor, spuse Doc, ca şi cum i-ar fi răspuns astfel la întrebare – ceea ce nu era nici pe departe adevărat.

Dar, câteva clipe mai târziu, lui Ariane îi veni o idee.

— Ah, credeţi c-au fost jefuitori.

Bard merse pe acelaşi fir.

— Crezi, îşi dădu el cu părerea, că blocul motor stă acum într-o vitrină din galeria particulară a vreunui colecţionar bogat din Leagăn?

— Nu e o presupunere lipsită de logică, recunoscu Doc, pe un ton care sugera totuşi că nici nu-i trecuse prin cap o astfel de idee. Dar mi se pare neobişnuit ca nişte jefuitori să-şi dea atâta osteneală ca să-l înmormânteze pe şofer atât de ceremonios.

— Dacă n-avea valoare ca pradă – ca obiect de colecţie atunci ce valoare putea să fi avut un bloc motor? întrebă Kath Doi.

— Avea valoare ca fier, răspunse Doc. Ca eşantion de şapte sute de kilograme de metal pur care ar putea fi topit şi turnat în alte forme.

— Există ceva în univers *mai puţin* valoros decât fierul? ricană Bard. De cinci mii de ani trăim în nişte bucăţi uriaşe de fier.

— *Noi* trăim, încuviinţă Doc şi, cu o mişcare scurtă a mâinii, făcu scaunul-crator să se retragă de lângă mormânt şi să se întoarcă la locul excavat.

Remembrance aruncă peste umăr o privire indescifrabilă şi porni după el.

Se regrupară şi priviră groapa cu alţi ochi. Ty arătă spre un loc în care cenuşa gri era împestriţată cu mici pete de un roşu-maroniu şi presupuse că cineva lucrase colo cu un fierăstrău, stropind pământul cu rumeguş de fier, şi că fulgii mărunţi ruginiseră. Cernând cenuşa printre degete, produse câteva scântei strălucitoare de metal curat. Bard găsi un ic din lemn dur plin de cicatrice, bătucit la capătul lat de multe lovituri de baros, şi îşi dădu cu părerea că fusese folosit pentru a desface blocul motor în piese care puteau fi transportate mai uşor. Beled, continuând să dea ocol zonei, apăru cu un par din lemn dur, lung de un metru şi ceva, rotunjit cu dibăcie la un capăt şi retezat la celălalt.

— Li s-a rupt o lopată, spuse el.

Ţinând parul în faţă, îl răsuci ca să poată vedea o inscripţie imprimată în lemn.

— Srap Tasmaner, citi el.

— Dă-mi să văd, îi ceru Doc.

Beled îi întinse parul. Doc se uită o vreme fără să spună

nimic. Cu cât se uita mai mult la rămăşiţa aceasta aparent banală, cu atât mai atenţi îi făcea pe ceilalţi, până când se pomeniră toţi stând în tăcere şi uitându-se la el. Ochii lui înfundaţi în orbite priveau în jos şi era greu de spus dacă îşi concentrase toată puterea minţii asupra acelui obiect sau adormise buştean.

În cele din urmă, întoarse parul cu capătul ascuţit în jos şi îl folosi ca să scrijelească o literă în ţărână.

C

— Beled, tu citeşti asta ca pe un S, dar, aşa cum ai învăţat probabil la şcoală, cândva era folosită ca să reprezinte şi alte sunete, inclusiv pe cel pe care îl scriem K.

Scrijeli un K sub C.

— Următoarele litere vă sunt familiare şi le scriem în acelaşi fel în angliski.

CRA

KRA

— Ai citit greşit a patra literă ca pe un P imperfect. O greşeală firească, din moment ce nu mai folosim vechiul simbol F, cu care se aseamănă. În locul ei îl folosim pe *fi* chirilic.

CRAF

KRAФ

— Următoarele două litere sunt TS, pentru care avem în angliski un înlocuitor dintr-o singură literă, mai uşor de folosit.

CRAFTS

KRAФЦ

— Următoarele trei sunt la fel în engleză şi în angliski.

CRAFTSMAN

KRAФЦMAN

— Craftsman, citi Beled rândul de jos. Dar ce-i cu R-ul de la capăt?

CRAFTSMAN ®

— Când e înconjurat de un cerc mic, nu e o literă care trebuie pronunţată, ci un semn că e vorba de un fel de marcă comercială înregistrată. Sau ar trebui să spun „era”. Se pare că era o marcă comercială acum cinci mii de ani.

Cam pe la jumătatea acestei prelegeri despre ortografia modernă, îi captase complet atenţia lui Ariane, care urmărise ultima parte cu mâna la gură.

— Am văzut aşa ceva în Epopee! exclamă ea printre degete.

Asolizarea lui *New Caird* pe *Ymir.* Viaceslav a ieşit din sas să cureţe gheaţa de pe portul de andocare. A folosit o lopată exact ca asta.

— Vreţi să spuneţi..., îl îndemnă Kath Doi pe Doc.

— Vreau să spun că acest mâner de lopată este el însuşi un ’fact vechi de cinci mii de ani care ar putea obţine un preţ mare în Leagăn, spuse Doc, ridicând parul şi scuturând ţărâna de pe capătul rupt.

Ariane îi făcu o poză şi butonă ceva pe tabletă.

— A fost aruncat, continuă Doc, pentru că nu le mai era de folos proprietarilor săi, care ştiau că pot să facă rost de pari din lemn oriunde în Beringia tăind pur şi simplu un copac.

— Ce fel de oameni consideră că fierul e valoros şi artefactele vechi de cinci mii de ani sunt gunoaie? întrebă Kath Doi.

O întrerupse un piuit slab şi strident care emana concomitent de la fiecare dintre ei.

Primiseră cu toţii căşti auriculare ca să poată comunica în caz că se despărţeau. Cei mai mulţi şi le scoseseră şi le puseseră în buzunar sau pur şi simplu le înfăşuraseră în jurul gâtului, însă Beled încă le purta pe ale lui. Îşi lipi o mână pe ureche, iar pe cealaltă o ridică în faţă, ca şi cum s-ar fi uitat la ceas. Dar de fapt privea un ecran mic prins de încheietura mâinii. Apoi ridică ochii spre vale, în direcţia din care veniseră, însă vederea îi era blocată de frunziş şi de relief.

— Fulerii au detectat animale mari care se deplasează în apropierea lor, spuse el. Şi unul dintre ei nu mai emite.

— Ieri, spuse Doc, când acest tânăr Einstein a propus să facem o excursie în munţi ca să ne uităm la un artefact, m-am împotrivit la început. Am văzut-o ca pe o simplă distracţie de natură turistică. Mi-am dat acordul pentru că mi s-a părut că ne dă ocazia să facem o repetiţie pentru procedurile la care vom recurge mai târziu, când vom porni de-adevăratelea. Acum însă văd că acesta este evenimentul principal.

•

Săpătorii mai înălţaseră un totem şi lângă uşa laterală a planorului: o împletitură circulară din ramuri îndoite, ridicată în vârful unui ţăruş făcut dintr-un puiet decojit, de vreo cinci metri înălţime. Şaptele îl recunoscu drept o versiune mai naturistă a totemului cu volan care fusese plasat la mormântul şoferului. Avea oare o semnificaţie anume pentru oamenii aceştia? Acum

era greu să nu-l interpretezi ca pe un caracter care simboliza penetrarea Lunii de către Agent. Dar semăna şi cu litera grecească *fi,* care îşi găsise locul în alfabetul limbii angliski ca înlocuitor deopotrivă pentru F şi pentru PH. Prin urmare, putea să fi fost iniţială de la aproape orice – Foc? Frică? Filosofie?

Înainte să plece de la locul săpăturii, Bard, Beled şi Ty cercetaseră împrejurimile, pornind din acea zonă şi dând ocoluri într-o spirală tot mai largă până se lămuriră că nu era nimeni în apropiere. Găsiseră urme de paşi şi alte semne că trecuse cineva pe acolo foarte recent – poate îi urmărise pe când încercau să descifreze motivul pentru care dispăruse camionul.

În timp ce se întorceau pe unde veniseră, depistaseră santinele cocoţate în locuri care erau menite să sară în ochi, în câte un vârf de stâncă sau pe mormane de bolovani care flancau albia râului, sprijinindu-se în lănci ale căror capete de oţel licăreau blând în lumina albastru-cenuşie care se prefira din cerul acoperit de nori. Alţii duceau nişte alcătuiri cu aspect bizar, din cabluri, scripeţi şi bucăţi de oţel îndoite, pe care Beled le identifică drept arcuri puternice. De la acea distanţă era destul de greu să-ţi dai seama ce trăsături aveau. Erau destui roşcaţi printre ei; în general, bărbaţii erau bărboşi; purtau haine care în unele cazuri erau integral de camuflaj, iar în alte cazuri erau menite pur şi simplu să se integreze în peisajul natural.

După ce trecuseră de prima pereche de santinele, Beled, care se afla în frunte, ridicase mâna, semnalându-le să se oprească. Preocuparea evidentă era că, mergând atât de departe, aveau să-i lase treptat în urmă pe oamenii aceia, ajungând, practic, să se lase înconjuraţi. Dar santinelele, parcă înţelegând asta, începură să urce panta cot la cot cu ei, lăsându-le cale liberă să treacă mai departe.

Cel puţin, o cale de trecere cu pasul. La momentul când Şaptele şi tânărul ghid ajunseră să zărească totemul care se profila deasupra planorului, acesta era înconjurat de peste douăzeci de Săpători. Scoseseră prin trapa calei toate lăzile cu echipament, le aşezaseră pe pământ în şiruri ordonate şi începuseră să scotocească prin ele. Unii făceau liste cu ceea ce găseau, inventariind lucrurile pe care păreau să le considere proprietatea lor.

— Einstein, înţeleg că n-ai mai văzut şi n-ai mai auzit de asemenea oameni, spuse Doc.

— Ceva zvonuri. Dar nu atât de mulţi. Noi credeam că-s doar unii răzleţiţi din alte ZIO-uri.

— Păi, după cum vezi, sunt altceva, spuse Doc, apoi ridică puţin vocea, adresându-se întregului grup: Acum, c-am avut ceva timp la dispoziţie să ieşim din starea de şoc, cred că înţelegeţi toţi ce avem în faţă. Oamenii aceştia nu sunt descendenţi ai celor Şapte Eve. Ei sunt originarii. Strămoşii lor au supravieţuit Ploii Solide şi au găsit, într-un fel sau altul, o cale să trăiască sub pământ până destul de recent. Cel mai probabil, sunt veri de-ai tăi, Tyuratam Lake.

Lui Ty îi luă câteva momente să priceapă că Doc făcea aluzie la evenimente petrecute cu cinci mii de ani în urmă.

— Ca descendenţi ai lui Rufus MacQuarie? întrebă el.

Doc se uită la el cu un aer aprobator.

— Tatăl lui Dinah a coborât sub pământ împreună cu alte persoane care gândeau la fel ca el, lucru documentat în amănunt în Epopee. În ultimul secol, s-au făcut eforturi pentru găsirea căminului lor subteran şi pentru a afla ce s-a ales de ei. Toate au fost în zadar.

— Poate nu voiau să fie găsiţi, spuse Ty.

— De câtă vreme ştiţi despre asta? întrebă Ariane.

— Dar *tu* de câtă vreme ştii, Ariane? i-o întoarse Doc. Ordinele neobişnuite pe care le-ai primit nu ţi-au trezit o oarecare curiozitate?

— Ba, sigur că da! Dar niciodată n-am...

— Mulţi dintre noi şi-au pus întrebări, au făcut speculaţii. Prima dovadă temeinică de care am eu cunoştinţă a apărut acum vreun an. Înainte de această dovadă existau doar zvonuri, cum spune Einstein, dar se puteau explica mai uşor prin presupunerea că ar exista nişte devansori renegaţi care umblă liberi pe coclauri, ducându-şi traiul după bunul lor plac. Sau că ar fi cercetaşi trimişi înainte de Roşu să sondeze teritoriile Albastrului. Ce-i drept, Inspecţia a găsit exemple pentru ambele situaţii.

Doc se uită pieziş la Beled, care îi susţinu privirea.

— De pildă, continuă el, Roşul a făcut nişte incursiuni surprinzător de adânci în centrul Asiei. Locotenentul Tomov ar putea depune mărturie, dacă-l poate convinge cineva să vorbească despre asta. Ca mulţi dintre cei care au luptat, i se pare obositor să converseze cu cei care n-au făcut-o.

— Aşadar, sunteţi implicat într-o investigaţie sistematică de cel puţin un an, rosti Ariane singurul lucru pe care părea să-l găsească interesant din toate acestea.

— Ca şi tine, Ariane. Doar că tu n-ai ştiut până acum. Nici eu însumi n-am fost foarte sigur până să...

Doc se uită la Memmie, care arestase coada de lopată şi se obişnuise s-o folosească pe post de baston pentru mers. Pe faţa lui Doc apăru o expresie uşor ştrengărească.

— Până să ţin în mână Bastonul lui Srap Tasmaner.

— Cât de mult cunoaştem despre ei? întrebă Langobard.

— Începând din acest moment, răspunse Doc, noi ăştia opt cunoaştem de o sută de ori mai multe despre aceşti oameni decât toţi ceilalţi spaţieni laolaltă.

— Spaţieni?

Din nou grimasa ştrengărească.

— În discuţiile noastre – discuţiile noastre *pe de-a-ntregul ipotetice* –, ne-am dat seama că avem nevoie de un termen pe care să-l putem folosi când ne referim la descendenţii celor Şapte Eve – locuitorii inelului – spre deosebire de oameni ca aceştia. Am convenit să folosim cuvântul Spaţieni.

— Cu asta, toată situaţia lasă şi mai puternic impresia c-ar fi fost aranjată dinainte, spuse Ariane.

Tonul ei plin de reproş călca pe nervii tuturor. Cu toate acestea, îi surprinse s-o audă pe Remembrance dându-i replica. Poate camilita se simţise încurajată de faptul că avea în stăpânire un băţ destul de zdravăn ca să-i tragă julianei o cotonogeală sănătoasă. Însă mai probabil era că se simţise jignită de tonul acuzator al lui Ariane, care insinua că Doc nu fusese tocmai onest. Înfigând Srap Tasmanerul în solul denivelat ca să-şi menţină echilibrul şi întorcându-se cu faţa la Ariane, spuse:

— Lucrul de care trebuie să ţinem cont e că luăm primul contact cu o rasă de veri care au stat ascunşi de noi timp de cinci milenii. Unora li s-ar părea ceva remarcabil.

— Şi *mie* mi se pare, Memmie! spuse Ariane, după câteva clipe în care îşi reveni din şocul faptului că o camilită îi vorbise în felul acesta. Dar, ca să facem faţă cu bine situaţiei, cred că trebuie să cunoaştem contextul mai larg.

— Orice Spaţian bine informat cunoaşte contextul, ripostă Memmie, arătând cerul cu mâna într-un gest larg. Numai mintea

de un anume fel ia în zeflemea ceea ce cunoaşte toată lumea şi tratează secretele ca pe giuvaeruri.

După una ca asta, probabil că Ariane păru să considere că n-ar fi fost în avantajul ei să continue dialogul. Era doar a zece milioana conversaţie de acest fel care se purta în lunga, dificila, neobişnuit de personala relaţie dintre juliani şi camiliţi, aşa că Ariane ştia când e momentul să tacă din gură şi să-şi ia un aer ofensat.

Nu prea apucaseră să discute până atunci despre varianta violenţei. Limbajul corporal şi privirile schimbate de Ty, Bard şi Beled sugerau că toţi trei se gândiseră la ea. Einstein le făcu favoarea să deschidă subiectul fără ocolişuri:

— Ce ziceţi, oameni buni? Putem să-i doborâm?

— Da, veni răspunsul de la toţi trei.

— Dar problema sunt arcaşii, adăugă Ty.

— Un factor de luat în seamă e cât de multe ştiu ei despre noi şi despre armamentul nostru. Poate ne spionează de ani buni?

Beled îi adresase întrebarea lui Doc, de parcă el ar fi trebuit să ştie răspunsul. Expresia de pe faţa lui Ariane sugera ceva de genul „Vedeţi, ştiam eu!”, însă Doc păru doar amuzat.

— Dacă-i aşa, spuse el, atunci rareori ne-au văzut folosindune de arme, poate niciodată, aşa că e puţin probabil să ştie cum funcţionează.

— Ei bine, ne-au deconectat toţi fulerii de la reţea, observă Beled după ce îşi mai privi o dată ecranul de la încheietura mâinii.

— Par să fi păstrat ceva cunoştinţe despre cum funcţionează tehnologia, remarcă Doc. Chiar dacă nu sunt capabili să-şi fabrice singuri fuleri, îi recunosc şi ştiu ce sunt. Deci evident că-i scot din funcţiune.

— E un act ostil, mormăi Beled.

— Dacă le permitem arcaşilor să ne ia la ţintă, îi atenţionă Ty, atunci, gata, ne-au luat. *Asta* ar trebui să considerăm act ostil.

— Înseamnă că n-ar trebui să ne apropiem mai mult de-atât, spuse Bard.

— Asta zic şi eu, replică Ty.

Ajunseseră între timp la vreo sută de metri de planor şi toată atenţia Săpătorilor care îl înconjurau se concentra acum asupra lor. Patru dintre ei ocupaseră poziţiile mai înalte din jurul aparatului, unde staţionau mai devreme fulerii, iar alţi doi se

cocoţaseră pe vârfurile aripilor. Jefuitorii bizar de ordonaţi îşi încetaseră activităţile şi înaintau ca să vadă ce se petrece. Erau cel puţin trei copii printre ei, iar numărul femeilor era egal cu cel al bărbaţilor.

— Mesaje neclare, spuse Bard şi făcu un gest care îi opri deodată în loc pe ceilalţi Spaţieni.

— Staţi să încerc eu, spuse Ty, dacă-i adevărat că sunt înrudiţi cu mine.

Înaintă decis până la câţiva paşi în faţa lui Beled, se opri şi mimă că scoate o săgeată şi o lansează pe o traiectorie înaltă. Apoi arătă către arcaşi.

Imediat unul dintre Săpători, un bărbat aflat aproape de mijlocul grupului, se întoarse către ceilalţi şi se îndepărtă câţiva paşi de ei cu spatele, întorcându-şi capul dintr-o parte în alta ca să-şi facă o imagine despre cum arăta formaţia lor din punctul de vedere al Spaţienilor. Strigă ceva care, de la distanţa aceea, nu prea reuşi să răzbată peste zgomotul vântului pe stânci. Arcaşii şi santinelele răspunseră într-un târziu, deşi nu foarte hotărât. Coborâră de la posturile lor de observaţie şi, îndemnaţi de conducătorul lor, lăsară arcurile pe jos şi se îndepărtară de ele.

Conducătorul se întoarse spre Ty şi ridică mâinile cu palmele în sus.

Ty îşi lăsă katapulta alături, pe o piatră.

Un al doilea Săpător se desprinse din grup şi porni înainte, sprijinindu-se în două bastoane. Avea capul pleşuv şi barba sură. Când ajunse în dreptul conducătorului, care părea ceva mai tânăr decât el, porni şi acesta împreună cu el, potrivindu-şi pasul după al bătrânului.

Doc îşi puse în mişcare scaunul-crator. Din obişnuinţă, Memmie o luă şi ea din loc, dar nu apucă să facă decât câţiva paşi până când el se întoarse şi o opri cu un gest.

— Dar iau eu ăsta, spuse el, şi întinse mâna după baston.

Ea i-l dădu, iar Doc şi-l puse sub braţ.

Ty îl aşteptă să-l ajungă din urmă, apoi îşi continuară drumul împreună.

Unii dintre Săpători păreau foarte dornici să urmărească de aproape ce se petrecea şi începură să înainteze pe furiş, declanşând controverse în interiorul grupului şi făcându-i pe Beled şi Bard să se apropie şi ei. Printr-un fel de negociere

nonverbală, cele două tabere ajunseră la o înţelegere prin care un total de opt Săpători – cei doi din faţă plus un eşalon de şase inşi care veneau în urma lor – se aventurară la loc deschis ca să egaleze grupul celor opt Spaţieni. Printre Săpători se numărau câţiva cu aparenţă de războinici, care îi ţineau sub supraveghere pe Bard şi Beled, dar erau şi femei, şi copii. De partea Spaţienilor, Ty şi Doc erau în frunte, cu Memmie la câţiva paşi în urmă. Einstein, Ariane şi Kath Doi păstrau o oarecare distanţă, în timp ce Bard şi Beled, ale căror arme se vedeau de la o poştă, rămaseră mai departe în fundal, fiecare pe câte o latură, conform unei înţelegeri nerostite de a rămâne în afara razei de acţiune a armelor, cum făceau şi arcaşii Săpătorilor.

Cele două formaţiuni ajunseră la o distanţă de la care puteau purta un dialog şi se cântăriră scurt din priviri.

Aspectul Săpătorilor le era familiar Spaţienilor din vechile înregistrări video: erau oameni originari, ca aceia care populau Epopeea. Din punct de vedere genetic, erau omogeni. Erau albi cu părul blond sau roşcat şi cu ochi care păreau să se fi deschis la culoare în întunecimea peşterilor. Pielea le era albă de la natură, dar pistruiată din cauza expunerii la soarele de la suprafaţă. Erau mai mărunţi decât oamenii originari, dar nu într-atât încât să pară piperniciţi pe o stradă aglomerată din Lanţ. Exceptându-i pe teklani şi pe neoanderi, care trebuiau să fie masivi din motive care ţineau de ocupaţiile lor, descendenţii Evelor scăzuseră şi ei în dimensiuni, cu precădere în timpul Primului Mileniu. Nu se grăbiseră să revină la statura iniţială nici măcar în cel de-al Cincilea, când, în general, avuseseră loc din belşug să stea în picioare cu spatele drept. Aceşti Săpători – cel puţin eşantionul restrâns care se apropiase suficient ca Ty să-l poată cântări din priviri – păreau totuşi neobişnuit de scunzi şi vânjoşi. În ochii lor, Ty nu se remarca prin nimic. Doc era interesant mai ales din cauza vârstei sale şi a metodei prin care se deplasa. Poate Kath Doi, Memmie şi Einstein le păreau ciudaţi mai mult din cauza coloraţiei lor decât a vreunei modificări genetice. Categoric, structura facială a lui Ariane avea ceva neobişnuit. Beled şi mai ales Bard erau pentru ei nişte monştri.

După un minut în care se cântăriră din priviri, Săpătorul mai vârstnic făcu câţiva paşi apăsaţi înainte şi vorbi în engleza pre-Zero pe care toţi Spaţienii o cunoşteau din Epopee:

— Laşi care dau bir cu fugiţii, aţi pătruns fără permisiune într-

o lume pe care n-o mai puteţi numi casă fiindcă nu vă mai aparţine. Plecaţi.

— Hai, că merge bine, observă Ty către Doc.

— Îşi încordează şi el muşchii de ochii celorlalţi, spuse Doc. Cel mai bine e să-l laşi. Eşti amabil, te rog?

La comanda lui, cratorul îşi îndoi picioarele, lăsându-se cât mai aproape de pământ, şi Doc întinse o mână. Ty îl apucă de braţ, sprijinindu-l să se dea jos de pe robot şi să stea pe picioarele lui. Doc se propti în baston cu cealaltă mână, apoi, cu grijă, îi dădu drumul lui Ty. Făcu un pas înainte. Toate aceste gesturi produceau murmure printre Săpători. Poate că iniţial îl văzuseră pe Doc ca pe un fel de cyborg, dar acum înţelegeau că era doar un om foarte bătrân. El făcu câţiva paşi până găsi un loc neted care i se păru potrivit şi înfipse bastonul în pământ.

— Poate că arăt ca de cinci mii de ani, începu el, dar adevărul e că sunt doar un descendent al celor pe care îi numiţi laşi. Deşi îndrăznesc să spun că aţi fi mai îngăduitori dacă aţi cunoaşte faptele lor din timpul îndelungatului exod. Am onoarea de-a mă adresa cuiva al cărui strămoş a fost Rufus MacQuarie?

— Toţi avem aceeaşi genealogie, răspunse celălalt vârstnic, cu un glas răsunător.

— Atunci, cred că am ceva care vă aparţine, spuse Doc.

Mişcându-se încet şi calculat, trase bastonul afară din pământ şi îl ridică, ţinându-l orizontal pe palmele desfăcute.

— Vă rog să mă iertaţi că l-am împrumutat fără încuviinţarea voastră.

Dacă Spaţienii ar fi fost în stare să urmărească reacţiile tuturor Săpătorilor concomitent, ar fi obţinut un tezaur de informaţii despre felul cum funcţionau gândirea şi societatea lor. Citirea gândurilor la un asemenea nivel era, în general, o însărcinare care li se oferea julianilor, deci se putea presupune că rotiţele rapide ale lui Ariane şi simţurile ei avide funcţionau la capacitate maximă.

Tinerii de sex masculin păreau divizaţi între un grup mai vindicativ, care dorea să se confişte imediat Bastonul lui Srap Tasmaner, şi altul cu o stare de spirit mai cavalerească.

În ansamblul său, grupul se compunea dintr-o minoritate care se arăta indignată de faptul că Doc le răpise proprietatea asupra acelei cozi de lopată, dar şi – mai important – dintr-o majoritate care se ruşina la ideea că aveau de gând să-i ia bastonul unui

om bătrân.

Ce aveau în comun aceste două grupuri era faptul că luau de bun ce le spunea Doc. Un mic cerc de iniţiaţi – bătrânul, conducătorul mai tânăr şi o femeie de vârstă mijlocie care se apropiase pentru o consfătuire în trei – aveau inteligenţa de a înţelege că Doc juca un rol ca să câştige bunăvoinţa publicului, nu încerca într-adevăr să deschidă o discuţie despre proprietatea asupra unei bucăţi de lemn.

Cu alte cuvinte, Săpătorii reacţionau, în ansamblu, ca orice alt grup de oameni. Ceea ce reprezenta o informaţie interesantă şi importantă în sine, din moment ce multe lucruri puteau să se fi schimbat în decursul a cinci mii de ani petrecuţi în mine.

Discuţia dintre cei trei conducători mai continuă o vreme şi se termină cu o grămadă de gesturi de încuviinţare. Cel vârstnic îşi luă poziţia de confruntare, cu bastoanele înfipte în sol şi cu hotărârea judecăţii întipărită pe chip. Cel tânăr şi femeia între două vârste înaintară către Ty, respectiv către Doc. Bărbatul se opri la doi paşi în faţa lui Ty, exact înainte de locul în care devenea posibilă o strângere de mână sau o bătaie cu pumnii. Femeia se apropie de Doc şi luă bastonul de pe palmele lui întinse. Gestul ei declanşă un val de reacţii printre Săpătorii care urmăreau fascinaţi scena de la distanţă.

Cu voce joasă, dar clară, femeia spuse:

— Bătrâne, ne-ai ruşinat cu vorbele tale şi ne-ai îndatorat să-ţi răspundem la fel. Pentru vârsta pe care o ai, nu va ridica nimeni mâna asupra ta.

Păşi mai departe pe lângă Doc, îşi uni mâinile la capătul bont al cozii de lopată şi începu s-o învârtească în jur. Apoi, cu o mişcare înainte bruscă şi hotărâtă, o coborî drept în tâmpla lui Memmie.

Memmie căzu în genunchi, apoi în patru labe, cu capul – din care deja îi picura sânge – plecat aproape până la pământ şi cu ceafa expusă. Acolo înfipse femeia capătul ascuţit al bastonului, împingându-l până la câţiva ţoli adâncime, urmărind să străpungă plămânul, inima sau ambele. Remembrance nu se răsturnă, ci mai degrabă se dezumflă, lăsându-se încet pe pământ în poziţie fetală.

Bărbatul mai tânăr se aruncase între timp asupra lui Ty. Nu era limpede dacă avea intenţia să-l rănească sau doar să-l imobilizeze cât timp era sacrificată Remembrance. În orice caz,

piciorul lui mişcă o piatră din loc, făcând un zgomot care îl avertiză pe Ty. Acesta reuşi să se întoarcă astfel încât atacatorul se răsuci pe lângă el, în loc să-l izbească de-a dreptul. Mişcarea descendentă a Săpătorului se transformă într-un dezavantaj pentru el, dezechilibrându-l. Înşfăcându-l de gleznă şi zvâcnind cu ea în sus, Ty îl făcu să cadă cu faţa în ţărână şi cu ambele picioare în aer, cu tălpile mocasinilor către cer. Ty îi prinse un picior în îndoitura genunchiului şi se lăsă greu, îndoindu-i laba înainte; călcâiul i-ar fi ajuns omului până la fesă dacă Ty nu şi-ar fi interpus gamba între partea din spate a coapsei sale şi muşchiul superior al gambei, ameninţând să-i rupă genunchiul. Omul se zvârcoli pe pământ, aşa că Ty se lăsă şi mai greu pe el, cu duhoarea mocasinului în nări, şi simţi o pocnitură premergătoare în interiorul încheieturii. Omul răcni şi încetă să se mai împotrivească.

Toate acestea se petrecură în acelaşi moment în care femeia o ucidea pe Remembrance, lucru de care Ty nu-şi dădu seama cu adevărat decât după ce reuşise să preia controlul asupra adversarului său. Tocmai îşi întorsese privirea către Memmie şi înţelegea cât de gravă era situaţia, când surprinse o mişcare cu coada ochiului şi se răsuci să se uite la Doc cum se lăsa în jos şi se aşeza pe pământ. Se întorsese şi văzuse cu ochii lui atacul asupra lui Memmie.

— Cer evacuare. Cer evacuare, spunea Ariane.

Ty nu avea nici cea mai vagă idee cu cine vorbea femeia.

Zgomote ciudate, ca nişte fluierături ascuţite, se auziră din cer. Ty ridică privirea şi văzu un stol de săgeţi în zbor arcuit deasupra capului său. Trecură mult peste Ariane, Kath Doi şi Einstein şi se înfipseră cu bufnete seci în sol sau ricoşară din pietrele de la picioarele lui Beled şi Bard, care înaintaseră până în acel moment.

Femeia care ţinea bastonul trăise un fel de transă, dar apoi atenţia îi fusese atrasă de Ty şi văzuse cum decurseseră lucrurile între el şi bărbatul mai tânăr. Un val de furie îi înecă trăsăturile. Cu capătul însângerat al bastonului aţintit către Ty, o luă la fugă în direcţia lui.

Ty se lăsă cu toată greutatea pe piciorul adversarului şi i-l rupse. Apoi se săltă în picioare şi se feri de Săpătoarea care ţipa şi flutura din braţe. Înaintă ţinând în mână o piatră, pe care o aruncă spre capul femeii. Nu ochi bine, dar tot o făcu să şovăie

şi să se ferească, ceea ce îi dădu timp să mai înşface două pietre şi să mai facă un pas în faţă. Încă două pietre, dintre care una o lovi în claviculă, şi încă doi paşi. Sprijinindu-se pe călcâiul din spate, femeia îl ţinti cu bastonul ascuţit, dar gestul ei era prea evident, aşa că Ty pară lesne cu antebraţul stâng, înfăşurându-şi tot braţul în jurul suliţei şi blocându-i astfel pe lângă corp vârful însângerat, întinse mâna liberă, o lovi pe femeie în ochi cu degetul mare, o apucă de ureche şi practic o smulse din jurul bastonului, aruncând-o ca pe un ambalaj nefolositor. Bărbatul mai în vârstă venea spre el învârtindu-şi bastoanele cu ambele mâini şi, mai înspăimântător, câţiva dintre tinerii războinici alergau cu lăncile ţinute la orizontală. Ty merse direct către bătrân, îi zburâ bastoanele din mâini lovindu-le controlat cu coada lopeţii, îl răsuci cu spatele la pieptul lui şi îi aşeză coada lopeţii de-a curmezişul gâtlejului, proptind-o în loc cu braţul îndoit şi cu mâna apăsând ceafa pleşuvă a bărbatului. Începu apoi să-l tragă cu spatele la deal, către ceilalţi membri ai Şaptelui. Căci scutul acesta uman putea să-l protejeze din faţă, dar băieţii cu lănci dădeau ocol deja ca să ajungă în spatele lui, iar Ty trebuia să spere că ceilalţi îl vor apăra din partea aceea.

Una dintre lăzile cu echipament aflate lângă planor păru să explodeze. Dar era o explozie ciudată, fără flamă şi cu puţin zgomot. Părea mai degrabă că lada se dezagregase într-un nor dens, granular, care devenea translucid pe măsură ce se risipea. O clipă mai târziu se petrecu acelaşi lucru cu o ladă de alături. Ambele lăzi rămaseră culcate pe o parte, goale.

Săpătorii aflaţi în preajma planorului scoteau acum exclamaţii de surprindere sau ţipau de-a binelea. Nici măcar lui Ty nu-i era clar ce se petrecuse. Era destul ca să îi facă pe săpători mai precauţi, fiindcă le inducea spaima că erau atacaţi din spate. Înaintarea lor deveni şovăitoare şi se uitară într-acolo să vadă ce se întâmpla.

Un strat cenuşiu şi subţire se întindea pe jos, pornind la vale către ei. Semăna puţin cu un val rămas fără vlagă, care spală în spume o plajă netedă înainte de a se risipi în nisip, despărţindu-se în jurul pietrelor şi reunindu-se de cealaltă parte. Semăna mai mult însă cu o avalanşă, fiindcă sporea în viteză pe măsură ce se apropia. În timp ce se năpustea pe lângă Ty şi pe lângă bărbatul vârstnic, despărţindu-se în jurul tălpilor lor, Ty reuşi să-şi dea seama că era un roi compus din muniboţi de două feluri

diferite – din cele două lăzi care se goliseră. Acum erau amestecaţi. Forfotiră pe lângă Einstein, Ariane şi Kath Doi, după care se răspândiră pe toată panta netedă care îi despărţea de Beled şi Bard. Cei doi se împărţiseră pe flancuri, dincolo de raza de acţiune a săgeţilor. Acolo roiul se bifurcă, toţi muniboţii de un tip convergând către Beled şi toţi muniboţii de celălalt tip îndreptându-se către Bard. Muniboţii din primul grup – cei configuraţi de Albastru – erau mai mici, cu picioare mai lungi şi mai rapizi pe teren accidentat. Roiul lor se strânse într-un şuvoi puternic, păcănind, scânteind şi şuierând, iar şuvoiul ţâşni de pe pământ pe corpul lui Beled. În loc să-l lovească însă, se prelinse în jurul lui. În decurs de câteva clipe, era îmbrăcat din cap până în picioare într-o armură făcută din solzi suprapuşi, fiecare solz fiind spinarea ca de coleopteră a unui munibot. Se îngrămădiseră pe el şi se încleştaseră laolaltă. Câţiva rătăciţi se căţărau pe spinările celorlalţi, căutând şi astupând golurile.

Celălalt roi avu nevoie de ceva mai mult timp ca să ajungă unde era Langobard. Pe ultimii circa cincizeci de metri, trecu printr-o fază de tranziţie care îl făcu să capete un aspect ca de împletitură. De câte ori era posibil, muniboţii se împerecheau, cuplându-se cap-coadă cu cei aflaţi în faţa lor şi formând perechi, apoi şiruri de câte trei şi patru care se combinau cu altele, aşa că, la momentul când ajunse lângă stăpânul său, roiul se unise în vreo şase corzi lungi, elastice, şi tot atâtea segmente mai scurte. Practic, aceşti muniboţi erau vezbouri, mai obişnuiţi cu zborul decât cu târâtul. Aveau o capacitate limitată de zbor solo, dar le mergea mult mai bine când se combinau în trenuri aeriene. În timpul goanei lor în josul povârnişului acumulaseră o cantitate mulţumitoare de energie prin simplul fapt că pierdeau altitudine, aşa că pe ultimele câteva sute de metri deveniră capabili să se salte de pe sol ca nişte cobre şi să şfichiuiască în aer, ţâşnind pe lângă Langobard, dar descriind ocoluri strânse în spatele lui, curbându-se în jur, capătul din faţă în căutarea cozii, până ce formară trenaruri: bucle închise, integral aeriene, zburând în cercuri nesfârşite în jurul trupului său, învingând gravitaţia cu modesta cantitate de portanţă furnizată de aripioarele lor boante. El le sporea viteza printr-o metodă simplă şi ingenioasă, atingându-i din când în când, însă muniboţii îşi mai trăgeau energie şi din câmpul produs de generatorul electric din spinarea lui. Probabil o treime

dintre vezbouri eşuaseră în a-şi găsi un loc în lanţurile suficient de lungi ca să formeze trenaruri, de aceea câteva segmente mai scurte îi căutară gleznele şi i se încolăciră în spirală pe picioare, ca nişte şerpi care urcă pe trunchiurile copacilor. Mai erau şi câţiva singuratici care nu reuşiseră să se unească nici măcar cu un lanţ scurt; aceştia se căţărară pe trupul lui cât mai sus cu putinţă, concurând zgomotos pentru poziţiile de pe umerii săi. Punându-se în mişcare, Bard arăta acum ca o combinaţie dintre Omul vitruvian al lui Da Vinci, înscris într-un sistem de cercuri, şi o reprezentare timpurie a atomului, înconjurat de o serie de orbite circulare. Fiecare trenar cânta o notă diferită când vezbourile sale forfecau aerul, intensitatea crescând când absorbea energie şi sporea în viteză. Bard şi Beled se apropiau acum ca să-şi unească forţele, înaintând încetul cu încetul către Săpători, pe măsură ce li se activau sistemele defensive. O singură săgeată, de încercare, trasă pe o traiectorie înaltă de cel mai avansat dintre arcaşi, plonjă către Langobard, dar o scurtă deviere a unui trenar o împinse deoparte neceremonios.

Nimic din ce se întâmpla nu era o noutate pentru Ty, dar tot îi distrăgea atenţia. Forţându-se să se ocupe de lucrurile mai apropiate şi mai presante, văzu că un războinic avansase până la Doc, care zăcea pe o parte împotrivindu-se cu ultimele puteri, şi ridicase lancea ca şi cum s-ar fi pregătit să-l ucidă dintr-o singură lovitură. Dar se oprise. Poate că nu intenţiona decât să sugereze ameninţarea. Poate era năucit de ceea ce se petrecuse cu roiurile de muniboţi.

Ty îl târa pe bătrânul Săpător înapoi către Ariane, Kath Doi şi Einstein, care, prudenţi, se făcuseră una cu pământul în spatele unei ridicături care oferea un minimum de protecţie împotriva săgeţilor trase direct într-acolo – deşi niciun fel de protecţie împotriva suliţelor care plonjau de deasupra. Când se întoarse iar să se uite la vale, Bard şi Beled dispăruseră şi singurul indiciu asupra locului în care se ascunseseră era mişcarea câtorva muniboţi răzleţiţi care se străduiau să-i prindă din urmă. O parte din el simţea dezamăgire pentru faptul că nu înaintaseră în forţă ca să-i distrugă pur şi simplu pe Săpători. Partea mai bună din el înţelegea că erau prea inteligenţi şi prea profesionişti ca să facă aşa ceva; îşi căutau adăpost, se retrăgeau, observau şi aşteptau să preia controlul nişte minţi mai raţionale.

Ariane, care ţâşnise pe pantă la vale, înşfăcă din mers

katapulta lăsată de Ty pe piatră. Bun.

Stârnite, santinelele postate sus, pe stâncile care flancau valea, răcneau veşti despre mişcările lui Bard şi Beled, cu ciudata frazare biblică a Săpătorilor. Se părea că teklanul şi neoanderul se deplasau rapid către înălţimi.

Una dintre santinele scoase un ţipăt ascuţit şi amuţi, distrăgându-le atenţia tuturor celorlalţi Săpători pentru câteva clipe.

Ariane fugi la deal până dincolo de Ty, se lăsă într-un genunchi şi apăsă gura katapultei lui Ty în ceafa femeii care o ucisese pe Memmie. Femeia se ridicase în şezut şi îşi acoperea cu o mână ochiul în care o lovise Ty mai devreme.

Purtarea lui Ariane era ciudată; o recunoşteai din filmele artistice realizate în perioada pre-Zero, erau gesturile pe care le făceau atunci cu genul de armă care proiecta cu viteză mare gloanţe de plumb neinteligente. Cu o katapultă, nu prea avea sens. Dar, pe post de comunicare nonverbală cu Săpătorii, avu efect.

— Trei sute de metri mai la vale de planor, spunea Ariane, probabil aceluiaşi prieten imaginar căruia i se adresase ceva mai devreme.

Apoi către femeie:

— Scoală. Într-un fel sau altul, creierul tău e pe cale să explodeze.

Ty îşi auzi propriul fornăit când se forţă să nu râdă. După toate aparenţele, acea parte a minţii lui care identifica lucrurile amuzante continua să-i funcţioneze în fundal, chiar dacă contribuţia ei nu-i folosea la nimic. Felul în care se mişca Ariane şi lucrurile pe care le spunea erau atât de nepotrivite cu persoana ei, încât funcţiile superioare ale creierului lui Ty nu ştiau cum să le interpreteze; între timp, Ty chicotea de parcă se uita la o comedie.

Femeia îşi strânse picioarele sub ea. Ariane o apucă de gluga hanoracului şi o săltă în picioare, apoi porni cu ea la vale în marş forţat, ţinând gura katului apăsată de tâmpla ei. Ty se uită la ea când trecu pe lângă el.

— Ariane, ce faci?

— S-ar părea că nu-ţi dai seama că asta schimbă totul, spuse ea.

Lăsă katapulta jos un moment, apoi o ridică iar şi îl ţinti cu ea

pe Ty. Arma scoase acel pocnet caracteristic momentului în care un munibot era lansat din ţeavă, după care Ariana o propti iar în ţeasta femeii.

Ty simţi impactul ca pe o lovitură de pumn în cuşca toracică şi dădu înapoi instinctiv. Dar înainte de a apuca să-şi revină, munibotul i se şi îngropase în haine, înfipsese în el o pereche de sonde ascuţite ca nişte ace şi începuse să-i bruieze sistemul nervos. Cum mai fusese lovit de muniboţi, Ty ştia că unica lui speranţă era să se lovească de pământ cu altceva în afară de faţă, aşa că dădu drumul cozii de lopată şi bătrânului Săpător şi căzu.

Dacă ar fi fost în stare să vorbească, i-ar fi spus lui Kath Doi să nu-şi facă griji pentru el – mai bine să facă ceva în privinţa lui Ariane. Dar îi clănţăneau dinţii prea tare ca să poată forma cuvinte, aşa că tot ce putea face era să-şi ţină în funcţiune muşchii care îl ajutau la respirat.

Bătrânul se îndepărtă clătinându-se, căzu în genunchi şi găsi coada lopeţii pe pământ, chiar în faţa lui. O luă cu o mână, o propti în pământ, o apucă şi cu cealaltă mână şi se folosi de ea ca să se ridice iar în picioare. Înaintă către Ty, care zăcea pe jos cuprins de spasme. În momentul următor, Ty conştientiză o formă întunecată deasupra sa şi, ridicând privirea, o văzu pe Kath Doi stând lângă el, cu faţa la bătrân, ridicând instinctiv un braţ ca să se apere. Coada lopeţii lovi braţul acela cu un bufnet şi o făcu pe Kath Doi să se împleticească şi să ţipe de durere. Omul ridică apoi capătul ascuţit al bastonului deasupra lui Ty.

— Mutant nelegiuit! răcni el.

După care adăugă ceva care se pierdu în pocnetul unei katapulte. Folosindu-şi arma de la şold, Kath Doi îl împuşcase drept în burtă de la mică distanţă. Bastonul căzu din mâinile omului şi îmbogăţi inventarul de dureri minore al lui Ty, pentru că nimeri cu vârful în pieptul lui. Omul se prăvăli greoi lângă el, izbindu-se cu capul de o piatră.

Deodată Ty se simţi eliberat, cel puţin neurologic. Îngenuncheat lângă el şi mânuind un cuţit cu mâner de os, Einstein desprinsese cu forţa munibotul de pe el şi acum se folosea de măciulia din oţel ca să-l facă bucăţele pe o piatră.

Kath Doi, cu gura deschisă într-un ţipăt înăbuşit, se sprijinea într-un genunchi şi îşi rotea cu încetinitorul braţul lovit.

Deasupra ei, o mişcare printre nori îi atrase atenţia lui Ty: o

baghetă luminoasă care cobora din cer în poziţie orizontală. Din punct de vedere vizual, semăna aproape perfect cu lovitura cozii de lopată de mai adineauri, numai că în acest caz obiectul avea o lungime de câţiva kilometri şi o incandescenţă de parcă tocmai fusese scos din patul de cărbuni al unui foc de tabără.

Acum înţelegea. Întoarse capul ca să privească în josul pantei. Într-un luminiş aflat la circa trei sute de metri mai jos de planor, pământul strălucea zugrăvit în roşu-rubiniu de laserele proiectate de sus: trei pete strălucitoare formând un triunghi echilateral şi un cerc granular centrat între ele. Lumina scăldă scurt capul şi umerii lui Ariane când îşi împinse ostatica în mijlocul cercului.

Bagheta luminoasă coborî drept deasupra lor, învăluindu-le în capătul său cavernos, apoi ţâşni înapoi în cer, lăsând în urmă doar urmele de paşi care se terminau în centrul unei adâncituri perfect rotunde în pământ. De jur-împrejur se întindea penumbra vegetaţiei care fusese pârlită de radiaţia termică. În momentele de dinainte ca dispozitivul să fie retras prin covorul de nori, reuşiseră să vadă cabina care le ridicase pe Ariane şi pe prizoniera ei, retrăgându-se apoi în interiorul tubului roşu-incandescent ce se pregătea să părăsească atmosfera.

•

Mecanismul pe care îl convocase Ariane se numea thor. Consta dintr-o piatră mare – un ditamai capul de baros pe potriva unui zeu – cu o „coadă” foarte lungă şi uşoară, capabilă să coboare până la suprafaţă chiar şi atunci când „capul” abia dacă atingea stratul superior al atmosferei. Tot angrenajul se rotea ca un ciocan aruncat orizontal, cu alte cuvinte coada lungă se rotea într-un cerc larg în jurul capului.

În capătul cozii se afla cabina de colectare, în care încăpeau trei oameni dacă stăteau foarte înghesuiţi. În timpul coborârii sau ascensiunii era închisă într-o carcasă exterioară proiectată să reziste la solicitările trecerii prin atmosferă. Coada cobora „păşind” din spaţiu cam în acelaşi fel ca şi bola hangarelor pe care o folosiseră recent Kath Doi şi Beled, numai că, în loc să facă pauză în atmosfera superioară ca să culeagă o aeronavă, aceasta săgeta întreaga atmosferă până la suprafaţă şi prindea orice se întâmpla să se afle în zona-ţintă – pe care o lumina în prealabil cu lasere, ca pasagerii să ştie unde să stea. După aceea, capul barosului pivota înainte în atmosferă, prindea

curenţii de aer şi încetinea, ridicând rapid coada şi catapultând încărcătura pe o orbită mult mai înaltă. Capul se detaşa şi cădea ca un meteorit. Asta însemna, bineînţeles, că era vorba de un dispozitiv de unică folosinţă, trimis doar la urgenţe, ba chiar şi atunci doar pentru cazuri de extremă necesitate, când se considera că merită riscul de a da drumul bolidului să cadă la întâmplare.

Aşadar, se putea presupune că un crater nou-nouţ decora acum interiorul Americii de Nord undeva către est faţă de poziţia lor şi că Ariane şi prizoniera ei se îndreptau către un loc sigur din segmentul roşu al inelului. Ce le aştepta acolo era pură speculaţie, dar pentru Ariane urma să fie vorba probabil de o recompensă substanţială, de o medalie şi de o promovare în ierarhia superioară a contraspionajului militar din Roşu.

Doc nu mai scoase niciun cuvânt coerent. Văzând ce păţise Memmie, suferise un atac cerebral care îi cauzase pe loc o afazie. Umflarea creierului îl ucise o oră mai târziu. Săpătorii îl îngropară alături de Memmie, în locul în care căzuseră amândoi.

După câteva ore, Săpătorul vârstnic arăta mai bine, cu excepţia câtorva simptome care indicau o contuzie. Celui mai tânăr i se fixă piciorul în atele. Pe amândoi îi bântuiau gânduri criminale faţă de cei trei prizonieri rămaşi. Dar se părea că majoritatea Săpătorilor fuseseră luaţi prin surprindere de ceea ce se petrecuse şi pledau acum pentru o abordare mai cumpătată a viitoarelor relaţii dintre tribul lor şi o asemenea civilizaţie care putea produce lucruri precum roiurile de muniboţi folosiţi de Ariane, thorul, Beled şi Langobard pe post de arme.

Ca să-şi demonstreze şi ei valoarea tehnologică, sau poate pur şi simplu ca să se mai elibereze de tensiune, Săpătorii detonară un bulgăre de explozibil manufacturat în spaţiul liber dintre planor şi mormintele proaspete. În mod clar, avea rolul de avertisment pentru Bard şi Beled, despre care se presupunea că privesc totul ascunşi undeva prin apropiere.

Ty, Einstein şi Kath Doi se aleseră cu nişte zgărzi articulate din oţel îndoit. Când se strângeau în jurul gâtului, buclele din capete se aliniau şi se putea trece un lanţ prin ele, strângându-le laolaltă şi înşirând unul după altul toţi prizonierii. La un capăt, lanţul se termina cu un lacăt străvechi, prea mare ca să treacă prin buclele zgărzii lui Kath Doi. Celălalt capăt fu apoi fixat cu un

şurub pe un ţăruş mare de lemn, pe care un Săpător deosebit de voinic îl bătu în pământ cu un baros cu cap de piatră care arăta ca un thor miniatural.

Ceva mai la deal, acolo unde prizonierii nu puteau ajunge, alţi Săpători construiau un mic tumul din pietre. În vârf puseră alt bulgăre de explozibil. La bulgăre ataşară fire pentru detonare şi le întinseră până la tabăra lor principală, care se afla sub aripile planorului, la vreo cincizeci de metri distanţă.

— Ce-a fost aia?! vru să ştie Einstein imediat ce Săpătorii îi lăsară singuri. Adică, evident c-a fost un thor. Am auzit de ele. Dar...

Şi ridică mâinile, nedumerit.

— Ariane e o cârtiţă, spuse Ty, apoi se corectă: *Era* o cârtiţă. Acum probabil e o eroină. O eroină roşie.

— Roşul a trimis thorul jos ca să... cum îi ziceţi voi, ca s-o extragă.

— Mda. Pe ea şi, mai important, o mostră biologică vie şi nevătămată.

La capătul şirului, Kath Doi intră într-un sac de dormit şi aţipi. Ty bănuia că avea să doarmă multă vreme. El şi Einstein se deplasară pe lanţ cât mai departe cu putinţă ca să o lase să doarmă în pace şi se aşezară pe vine. Săpătorii le lăsaseră lemne de foc şi surcele. Fără să discute mai întâi, se apucară de aprins focul. Era limpede că Einstein mai făcuse aşa ceva, de aceea Ty îl lăsă pe el să se ocupe. Tânărul ivyn avea ideile lui foarte aparte despre foc.

— Unde-ai învăţat să te baţi aşa? îl întrebă Einstein. Eşti parţial teklan sau ce?

— Ca să te baţi nu-i nevoie să ştii cum, spuse Ty. E nevoie doar să te hotărăşti.

— Omule, ce să zic, eu încremenisem.

— Uite ce-i, astea sunt momentele în care deciziile pe care le-au luat Evele noastre acum cinci mii de ani ne controlează acţiunile în asemenea grad, încât noi ajungem practic inutili. Ţie ţi-a fost menit să stai deoparte, să observi şi să analizezi.

— Iar ţie ţi-a fost menit să fii erou, spuse Einstein.

— Un erou ar fi salvat-o pe Memmie.

— Dar nimeni n-ar fi putut să anticipeze ce s-a-ntâmplat! Cum s-a dus femeia aia spre ea ca nebuna...

— O să ne punem întrebarea asta multă vreme de-acum

înainte.

Ty oftă şi se uită în direcţia taberei în care Săpătorii îşi vedeau de treaba lor ca şi cum nimic nu se întâmplase. Unii frigeau bucăţi de carne pe care le tăiaseră din carcasele unor erbivore mari ucise în pădure. Erau o mulţime de copii sub zece ani, dar puţini adolescenţi. Jumătate dintre femei păreau gravide.

— Joacă-ţi rolul, Einstein. Tu eşti ivynul din grupul nostru acum, când Doc nu mai e. Ce vezi?

Einstein nu părea dornic să vorbească, dar Ty îl îndemnă:

— Eu văd o explozie de populaţie.

Einstein se concentră imediat şi încuviinţă din cap.

— N-ai auzit în viaţa ta de oamenii ăştia, continuă Ty, chiar dacă ZIO-ul tău e de cealaltă parte a munţilor ăstora şi oamenii tăi patrulează pe-aici tot timpul.

— Mina lui Rufus MacQuarie era mai departe spre nord, spuse Einstein. Oamenii ăştia trebuie să fi ieşit la lumină de puţină vreme.

— Uită-te care-i cel mai mare copil de-acolo şi aşa o să afli probabil data exactă.

— Dar atmosfera e respirabilă de trei sute de ani! De ce s-aştepte până acum?

Ty arătă cu capul către centrul taberei Săpătorilor: marele pat de cărbuni, carnea pârlindu-se deasupra lui.

— Hrana? spuse Einstein.

— Hrana şi combustibilul, confirmă Ty. Au stat jos în gaura lor şi-au trăit Dumnezeu ştie cu ce – cu tofu de peşteră, cu de-astea – de la începutul Ploii Solide. Poate mai sondau din când în când aerul de-afară. Când a devenit respirabil, probabil au ieşit şi-au aruncat o privire în jur. Dar pământul era tot sterp, incapabil să susţină viaţa. Abia în ultimii ani a sădit TerReForm partea aia din Beringia cu animale mari cât să merite efortul depus pentru vânarea lor. Ăsta a fost startul – semnalul că puteau să iasă la lumină.

— Şi să se pună pe făcut copii cât mai repede, s-ar zice.

— Aşa s-ar zice. Acuma, Einstein, ce-ţi spune asta despre rolurile specifice sexelor?

— Păi, pentru început, ei n-au nicio Evă, îl au pe Adam – Rufus –, aşa că ar putea foarte bine să fie mai pa... patri...

— Patriarhali.

— Mersi. Şi pe urmă, dacă se aşteaptă de la toate femeile să

facă o mulţime de copii...

— Asta îţi sugerează ceva anume, spuse Ty. Acuma, uite marea întrebare care de fapt ne sare în ochi. Eşti Săpător, da? Nu eşti prost. Tot ce trebuie să faci e să scoţi capul din peştera ta într-o noapte senină şi să te uiţi la cerul de miazăzi, ca să vezi inelul habitatelor. Iar în timp vezi Ochiul mutându-se înainte şi înapoi pe inel şi poţi să vezi noile habitate, cum devin ele luminoase pe măsură ce se construiesc. Vezi bole coborând pe cer şi aeronava TerReForm zburând pe deasupra capului tău, şi ploaia de ONAN-uri coborând de-a dreptul din inel. Şi nu eşti un sălbatic ignorant. Ai tăi au păstrat o cultură tehnologică rezonabil de avansată. Arcurile alea compuse. Bulgărele de explozibil. Vasăzică, n-ai fi interpretat toate astea drept zei sau îngeri, sau mai ştiu eu ce.

— Au ştiut, spuse Einstein. De la primul...

— De secole, spuse Ty, dând din cap. De cum s-a putut respira afară.

— De-atâta vreme ştiau că miliarde de oameni locuiesc în cer, spuse Einstein. Dar n-au încercat niciodată să-şi semnaleze prezenţa.

— Mai mult decât atât. S-au ascuns de noi! Să ştii că s-au făcut eforturi pentru găsirea minei lui MacQuarie acum câteva decenii. Oamenii ăştia trebuie să fi luat hotărârea că nu vor să fie găsiţi.

— De ce să facă aşa ceva?

— Asta întreb şi eu. Din teamă? Din furie?

— Insul ăla mai bătrân chiar că ne urăşte. „Laşi care dau bir cu fugiţii”, aşa ne consideră.

— Aşa ne-a *numit,* recunoscu Ty. Şi ne-a zis-o cu glas foarte tare. Cred că de fapt nu vorbea cu noi.

Einstein dădu din cap aprobator.

— Înţeleg ce vrei să zici. Vorbea cu oamenii din spatele lui.

— Dacă stau pe vine în puţul meu de mină şi mănânc tofu de peşteră, când ştiu foarte bine că există o mulţime de fiinţe omeneşti care trăiesc pe orbită în condiţii mai bune, atunci am nevoie de un stimulent puternic ca să rămân în peştera mea. Ca să-mi ascund prezenţa.

— Vreun fel de dukh sau iii-de...

— Ideologie, spuse Ty dând din cap. Ar fi trebuit să prevăd toate astea. Naiba să mă ia că nu le-am prevăzut cu câteva

minute mai devreme.

— Ce să prevezi?

— Că doar un virus mental, o halucinaţie comună, ar putea explica faptul c-au apărut aşa brusc la suprafaţă.

— Nici Doc n-a prevăzut, spuse Einstein.

Încerca doar să-l facă pe Ty să se simtă mai bine, dar apoi se citi pe faţa lui că se simţea consternat că îl vorbise de rău pe unul din neamul lui.

— Nu, spuse Ty, e clar că n-a prevăzut. Acuma, ce-am descoperit noi despre felul cum gândesc oamenii ăştia?

— Sunt, cum îi zici tu, ranchiunoşi.

Ty încuviinţă din cap.

— Pentru conducători era de-o importanţă extremă să dea impresia că domină situaţia sub privirea turmei lor. Ceea ce au şi făcut. Pe urmă Doc a făcut treaba aia cu Srap Tasmaner. Un gest de reconciliere, dar şi un fel de a-i face să se ruşineze că erau aşa nişte tâmpiţi. Poate nu-i o mişcare proastă când ai de-a face cu oameni care au ajuns prin aculturaţie să se poarte mai rezonabil, să se înţeleagă unii cu alţii.

— Oameni ca noi. Oameni care au fost obligaţi să coexiste în habitate la nesfârşit.

— Dar pentru ei a însemnat că le pune la îndoială autoritatea în faţa turmei lor, aşa că i-a forţat să aibă o reacţie extremă. Să ne dezumanizeze.

— Noi suntem străinii, spuse Einstein.

— Da. Acum noi suntem monştrii extratereştri.

— Şi cu cât trece timpul, iar Bard şi Beled pândesc din întuneric...

— Cu atât le e mai uşor să ne zugrăvească drept monştri, completă Ty. Şi ăsta-i motivul pentru care ne-au izolat. Liderii lor nu vor să vorbim cu turma – să le arătăm că suntem oameni şi noi, nimic altceva.

— Dar ia stai puţin, spuse Einstein. Asta înseamnă că liderii ştiu de fapt că nu suntem nişte monştri extratereştri.

Ty nu avea ce să-i răspundă. Anumite aspecte ale situaţiei nu prea aveau noimă. Chibzui la ele în timp ce aţâţau focul şi se lăsau hipnotizaţi de flăcări.

După ce se stârnise Ploaia Solidă, niciun foc – în sensul arderii cu flamă deschisă a unui combustibil solid, bogat în carbon – nu mai fusese aprins de oameni – de Spaţieni, în orice caz – timp de

o mie şapte sute treizeci şi cinci de ani. Atât durase până la construirea unui habitat suficient de mare ca să poată crească copaci în el, cu destulă atmosferă ca să conţină oxigenul necesar pentru un foc şi să absoarbă fumul rezultat. Fuseseră consultate manuale antice ale cercetaşilor, în format digital. Dăduse rezultate de la prima încercare. Cei patru piro-pionieri responsabili – cu toţii dinani – se adunaseră în jurul lui, urmărind flăcările aşa cum făcea Ty acum şi, probabil, gândindu-se la tot ce se întâmplase de când simţiseră oamenii pentru ultima dată mirosul fumului de lemne.

El şi Einstein nici nu intraseră încă în subiectul Ariane.

Ea era cel mai cumplit coşmar al oricărui julian care încerca să ducă o viaţă onestă în Albastru: o persoană în aparenţă albastră, care se dovedea a fi cârtiţă roşie. Oare de câtă vreme se infiltrase în contraspionaj, croindu-şi drumul ascendent în ierarhie? Sau tocmai se hotărâse să schimbe tabăra? În orice caz, acum se afla în partea roşie a inelului, cu femeia pe care o răpise. Ce trebuie să fi înţeles Săpătorii din asta? Erau măcar la curent cu existenţa a două feluri de Spaţieni?

Şi ce anume putea să afle contraspionajul roşu de la femeia aceea? De n-ar fi văzut-o ucigând-o cu sânge rece pe Remembrance, lui Ty i-ar fi părut rău pentru ea.

•

Trei persoane se apropiau dinspre tabăra principală a Săpătorilor, ridicată sub aripile planorului: un războinic ţinând o lance cu capăt de oţel, un bărbat între două vârste, albit prematur, cu un aer sumbru, şi un al treilea, pe care Ty îl luă drept un puştan, până când ajunseră mai aproape şi văzu că era o adolescentă tunsă scurt, încă şi mai mărunţică decât tiparul obişnuit al acestor oameni. Se purta ciudat, ţinându-şi capul aplecat şi întors într-o parte, privind lumea cu coada ochiului, deşi era posibil să fie o ţinută dictată de necesitate, fiindcă îl urma îndeaproape pe bărbatul cărunt şi trebuia să tragă cu ochiul pe după torsul lui ca să vadă încotro mergea. Ţopăind peste obstacole pe care el le depăşea fără probleme, fata părea că face câte doi paşi pentru fiecare pas al lui. Semăna izbitor cu o veveriţă care încearcă să se ţină după un câine.

Când ajunseră la o distanţă de la care se putea purta un dialog, barbă-sură îl opri pe suliţaş cu o înclinare a capului, apoi mai făcu un pas în faţă. Fata şovăi. Observând-o, barbă-sură

făcu un gest prin care o încuraja să se aventureze puţin mai aproape. Ea i se piti în spate şi trase cu ochiul pe la subsuoara lui.

— Eu sunt Donno, anunţă barbă-sură. Mie puteţi să-mi vorbiţi, dar nimănui altcuiva în afară de Psycul acesta.

Sau cel puţin asta crezu Ty că auzise.

— Eu sunt Tyuratam Lake. Iar acesta e Einstein. Femeia de-acolo e Kath Doi; puţin probabil să ni se alăture şi ea în discuţie.

— Tyuratam, rosti Psycul cu voce răguşită, un oraş din Asia Centrală, aproape de complexul sovietic pentru lansări în spaţiu de la Baikonur, din Kazahstan. Einstein, un fizician teoretician de la începutul secolului XX, înainte de Zero.

Donno ascultă Psycul, dar nu se uită la ea şi nici nu făcu vreun gest de răspuns. Atenţia lui era concentrată asupra lui Ty. Vorbele Psycului erau doar un zumzăit în urechea lui.

— Când se va trezi Kath Doi, îi vei comunica şi ei regula pe care tocmai am proclamat-o, spuse Donno, şi vei avea grijă să i se supună.

— Îi voi comunica regula, spuse Ty, iar ea o să hotărască singură dacă i se va supune. N-am nicio autoritate asupra ei. Nu aşa e organizată societatea noastră.

Donno avea un aer de parcă n-ar fi crezut nicio vorbuliţă din ce spusese Ty.

— Eşti dinan.

Aşadar, ştiau despre cele Şapte Eve. Cum ajunseseră să cunoască acest lucru? Răpind indivizi rătăciţi şi interogându-i? Sau ţinuseră legătura în secret cu vreun Spaţian?

— Da, răspunse Ty.

— Eşti conducătorul acestui grup.

Ty nu spuse nimic. Părea puţin probabil să-l ajute cu ceva dacă le-ar fi explicat că situaţia era mai complicată.

— Ce-aţi făcut cu Marge? întrebă Donno.

— Cine e Marge?

— Femeia care a fost luată de obiectul care a coborât din spaţiu.

Pe Ty îl mânca limba să sublinieze ideea iritantă că Donno îşi răspunsese singur la întrebare. Dar se mulţumi să se uite lung la el, întrebându-se cu ce să înceapă.

— Cealaltă mutantă – o juliană?

— Da.

— Te-a atacat cu propria ta armă. Ai fost surprins.

— Chiar aşa, Donno.

— V-a trădat?

— Da.

— Face parte dintre oamenii de la vest?

Pentru Donno, sintagma sugera acei Spaţieni care locuiau în partea din Beringia aflată la vest de 166°30′.

— Roşii, aşa le spunem noi.

Donno înclină din cap cu aerul că mai auzise cuvântul.

— Deci voi sunteţi albaştri.

— Da, noi suntem albaştri şi evităm să folosim thoruri.

— Thor: o zeitate germanică cu o putere imensă, asociată cu fulgerul, înarmată cu un ciocan, spuse Psycul.

— Numele tău e o prescurtare de la Enciclopedia? o întrebă Einstein.

Donno îi aruncă o privire ucigătoare. Einstein nici nu băgă de seamă; el se uita la fată cuprins de fascinaţie şi mai mult de atât.

— Da, răspunse ea înainte ca Donno s-o oprească ridicând mâna.

Fata se feri de parcă s-ar fi aşteptat să fie plesnită, apoi îi întoarse zâmbetul lui Einstein.

Ty rămăsese aproape năucit amintindu-şi o imagine cât se poate de clară din Epopee: o fotografie pe care i-o trimisese Rufus prin e-mail lui Dinah cu puţin timp înainte de Cerul Alb, prezentând biblioteca pe care el şi prietenii lui o asamblaseră în citadela lor subterană. În mijloc era expus cu mândrie un şir de volume legate identic care se numeau *Encyclopædia Britannica.*

Fata asta – Cycul, nu Psycul – le citise. Ţinuse în mână la propriu cărţile acelea vechi. Sau poate nişte cópii făcute de mână.

— El e ivyn, spuse Donno, arătând cu capul spre Einstein.

Nu era o întrebare. Apoi, după ce i se mai risipi izbucnirea de mânie, se uită cu mai multă atenţie la puştiul din ZIO.

— Pleoapele lui arată aşa din cauza pliurilor epicantice, spuse Cycul, care inspectase îndeaproape, fără să fi fost necesar, faţa ivynului.

— Ţine-ţi gura, îi spuse Donno.

Apoi îşi concentră iar atenţia asupra lui Ty.

— Juliana roşie...

— Ariane, spuse Ty.

— Era o spioană printre voi?

— Aşa s-ar părea.

— Interesant. Biblioteca lui Rufus are câteva romane despre astfel de lucruri, din deceniile anterioare lui Zero, dar nu m-am gândit niciodată că voi da ochii cu o cârtiţă veritabilă.

Era o afirmaţie neobişnuit de lungă şi de revelatoare din partea lui Donno şi părea să invite la nişte vorbe de duh despre cârtiţe şi traiul subteran, dar Ty îşi spuse că nu era indicat să continue în nota aceea.

— Nici eu nu m-am gândit vreodată c-o să dau ochii cu cineva ca tine, încercă el marea cu degetul.

— În toate aceste mii de ani, aţi crezut că suntem morţi! spuse Donno. Ei bine, aţi crezut prost.

— Înainte să se ducă dracului totul acolo jos, spuse Ty, bătrânul...

— Pop Lloyd.

— Pop Lloyd a afirmat că nu suntem bine-veniţi aici.

— A spus adevărul, spuse Donno.

— Nu vreau să par prost, spuse Ty, dar e important, de aceea sunt convins că eşti de acord cu mine că e un lucru pe care trebuie să-l înţeleg foarte bine. Grupul vostru – aveţi un nume pentru el?

— Rasa umană, răspunse Donno.

— Foarte bine, atunci, rasa umană emite pretenţii asupra acestui teritoriu şi nu doreşte ca oameni ca noi – descendenţi ai celor Şapte Eve – să pună piciorul aici.

— Nu fără permisiunea noastră. E corect.

— Care este teritoriul asupra căruia emiteţi pretenţii de exclusivitate?

— Poftim?

— Valea aceasta? Lanţul acesta muntos? Toată Beringia?

— Întreaga suprafaţă uscată a planetei Pământ, spuse Donno, clătinând din cap şi rostind cuvintele foarte clar şi încet. Oamenii voştri au abandonat-o. E a noastră.

Cu replica aceasta se cam încheia orice discuţie, cel puţin din punctul de vedere al lui Ty. Lui Einstein însă îi scăpă inevitabila întrebare de adolescent ivyn:

— Dar oceanele?

— Pentru asta trebuie să discutaţi cu Pingerii, spuse Donno.

— Pingerii?

Donno se uită la Einstein ca la un fel de imbecil.

— Oamenii mării, spuse Cycul. Ei locuiesc...

Dar Donno ridică iar mâna şi fata amuţi.

La fel ca toţi ceilalţi. Lucru care părea să-l mulţumească pe Donno. Avea acum la dispoziţie câteva clipe în care să examineze în tihnă situaţia. Arătă cu capul spre Kath Doi.

— E bolnavă?

— Nu, răspunse Ty. Ai ei dorm uneori mai mult timp.

— Moirană, judecând după culoarea pielii?

Ty murea de curiozitate să afle cum ajunseseră Săpătorii să aibă atâtea cunoştinţe, fie ele şi rudimentare, despre Spaţieni. Dar nu era momentul să întrebe.

— Da, spuse el.

Donno număra acum la propriu pe degete. Ajunse la cinci şi se opri.

— Cei doi luptători?

Ty dădu din cap.

— Cel mare e teklan.

— Şi omul-maimuţă?

— O subrasă a aïdanilor, se cheamă neoanderi.

Donno dădu din cap.

— Am văzut dintr-ăştia în vest.

Mai întinse două degete.

— Deci în grupul vostru era câte unul din fiecare rasă – şi...?

Arătă cu capul spre Einstein.

— Un ivyn de rezervă, pentru când murea cel bătrân?

— Un ghid din partea locului, îl corectă Ty. Da, noi eram un Şapte. Asta înseamnă o grupare pe care o creăm la ocazii speciale, când avem nevoie de o delegaţie oficială.

Ceea ce spuse mai apoi era pură speculaţie, dar n-avea de ce să-şi facă griji că putea fi contrazis în acel moment.

— Bătrânul ivyn care e mort acum – Doc, aşa-i spuneam noi – bănuia că existaţi aici, la sol. A venit jos ca să investigheze şi a făcut-o ca parte a unui Şapte. Pe măsura importanţei acestei misiuni.

Cu asta îl luă pe Donno pe nepregătite. În mod clar, nu era genul de om căruia să-i pese prea tare de ceea ce credeau alţii. Dar acum îi intrase pentru prima dată în cap ideea că evenimentele din urmă cu câteva ore puteau fi privite în altă

lumină: una care nu era deloc măgulitoare pentru Săpători. Înţelegea ideea, dar nu era tocmai receptiv la ea.

— Nu mă îndoiesc că ne priviţi ca pe o gloată de sălbatici. Nici măcar incursiunea în teritoriile noastre n-o vedeţi cum a fost, ca pe un act agresiv. Veniţi aici cu războinicii voştri înarmaţi, cu planorul vostru, cu thorul vostru.

— Donno, câţi Spaţieni îţi imaginezi că sunt pe suprafaţa Pământului în acest moment?

— Nu suntem ignoranţi. Ştim că sunt peste tot prin ceea ce numiţi voi Beringia.

— Sunt peste tot prin lume, spuse Ty.

— Asta, dacă e adevărat, nu schimbă poziţia noastră.

— Poziţiile voastre sunt puternice şi ferm exprimate, spuse Ty după un timp destul de lung în care pur şi simplu nu reuşise să găsească nimic de zis. Atunci, pot să te întreb de ce-ai venit aici să duci tratative cu mine?

— Războinicii voştri îi doboară pe ai noştri, se plânse Donno.

— Ca unul care ştie câte ceva despre războinici, spuse Ty, poţi să-ţi imaginezi cum arată toate astea în ochii lor.

Îşi strânse lanţul în pumn şi îl zgâlţâi puţin.

Din nou, nu-şi alesese bine replica. Simpla sugestie că era posibil să priveşti lucrurile din mai multe puncte de vedere îi înfuria pe oamenii aceştia. Ty trebuia să bage odată la cap.

— Înţeleg că suntem pe picior de război, spuse Donno, şi că există prizonieri de război de *ambele* părţi.

— Atunci, cum ai vrea să procedăm?

— Fără violenţă, ceea ce n-aş putea spune despre unii dintre ceilalţi.

Arătă către celălalt foc de tabără.

— Atunci, aştept propunerea voastră, spuse Ty.

— Noi o aşteptăm pe-a voastră, îi aruncă mânios Donno şi îi întoarse spatele, pornind atât de repede şi de ţanţoş, încât Cycul trebui să fugă din calea lui.

Matahala nătângă purtătoare de lance se întoarse la rândul ei să plece. Cycul însă nu prea se dădea dusă. Rămase pe loc, fixând cu privirea pliurile epicantice ale lui Einstein.

— Cum te cheamă? o întrebă Einstein.

— Sonar Taxlaw[42]! strigă Donno. Haide!

— Acuma ştii, spuse ea.

[42] Volumul 17 din *Encyclopædia Britannica* include noţiuni de la *sonar* la *tax law.*

Se întoarse cam fără voie şi o luă la fugă în direcţia planorului. Dar chiar şi după ce ajunsese din nou la ai ei, lângă focul de tabără, tot i se zărea faţa ca o lună palidă îndreptată în direcţia lor.

— De unde să-ncepem? întrebă Ty.

Adevărul este că vorbea cu sine însuşi. Dar vorbele lui părură să-l smulgă pe Einstein dintr-o reverie. Einstein oftă şi reuşi cumva să se adune.

— „Am văzut dintr-ăştia în vest”, aşa a zis Donno. Despre Bard.

— Da, aşa a zis.

— Presupun că Săpătorii au trimis nişte iscoade dincolo de 166°30′. N-ar fi avut de unde să ştie că traversau o graniţă. Ştii, nu-i altceva decât o linie imaginară.

Ty nu se putu abţine să nu râdă.

— Einstein, dacă scăpăm vreodată din asta, o să te trimit la o şcoală de bune maniere.

— Ha?

— Cursuri de etichetă pentru ivyni. Cum să discuţi cu oameni de alte rase.

— De ce?

— Lasă, nu-i nimic. Te-am întrerupt. Zi mai departe.

— Iscoadele alea trebuie să fi văzut ceva trupe roşii de graniţă. Neoanderi.

— Şi dacă ai fi în pielea lor, ce-ai crede când ai vedea pentru prima dată în viaţa ta un neoander?

— Extraterestru, nu. Monstru, da.

Ty încuviinţă din cap.

— Cu tot respectul pentru Bard şi neamul lui, ar fi fost mai bine dacă primii Spaţieni cu care s-ar fi întâlnit erau dinani.

— Dar neoanderii? întrebă Einstein.

Ty avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă.

— Hmm. Dacă-i vedeau pe Săpători când Săpătorii se uitau la ei, ar fi raportat.

— Roşul ştia de Săpători. Poate de multă vreme.

— Ştia, sau cel puţin suspecta, încuviinţă Ty.

Simţea cum i se relaxează părţi din creier pe măsură ce se dizolva misterul.

— Şi-au pus la muncă efectivele de contrainformaţii. Ariane s-a apucat să adulmece în căutare de indicii. Şi-a folosit la

maximum contactele din Inspecţie. A tras sfori să fie repartizată în Şapte. Şi a dus acasă marele premiu.

— Dacă vrei tu să te gândeşti la Marge ca la un premiu, ripostă Einstein.

Cercetând faţa băiatului în lumina focului, Ty nu izbuti să-şi dea seama dacă era vorba de umor sec sau din nou de nepricepere în relaţiile sociale. Însă nu avea importanţă.

— Pingerii! exclamă Einstein, ca şi cum acesta era în mod evident următorul subiect.

— Sonar Taxlaw spunea că sunt oameni ai mării – înainte să-i închidă Donno gura.

— Crezi c-o bate? întrebă Einstein.

Era aşa un viespar de emoţii, încât Ty chibzui cu luare-aminte înainte de a-i răspunde. O dată în viaţă, înainte de război, îi picase cu tronc o fată la fel de repede pe cât îi picase cu tronc Sonar Taxlaw lui Einstein. Acea unică şi scurtă experienţă cu dragostea oarbă şi neghioabă fusese de ajuns ca să-l facă să-i conştientizeze existenţa şi să-i respecte puterea.

— Cred, spuse el, că societatea lor priveşte cu atâta relaxare pedeapsa corporală, încât teama de ea este ceea ce-i ţine sub control pe cei ca fata asta. Nu realitatea. Cred că nu poţi să faci absolut nimic în privinţa asta şi cred că ajunge doar să te uiţi pieziş la Donno şi-o să te omoare. Dar probabil că ţi s-ar trece cu vederea nişte mici gesturi de bunătate faţă de Cyc – presupunând c-o să mai ai voie vreodată să te afli în preajma ei. Dacă-i arăţi prea multă bunăvoinţă, o să fie pedepsită. Dacă te atingi de ea, sunteţi morţi amândoi.

— De ce?

— Fiindcă e una dintre culturile alea care au o psihoză cu organele reproductive ale femeilor. Acuma, hai să ne-ntoarcem la Pingeri. Numele ăsta îţi sună a ceva?

— Nu. Ţie?

Peroraţia lui Ty îl afectase teribil şi îl făcea să dea numai replici laconice.

— Am o vagă amintire, spuse Ty, dar ar trebui să dau o căutare ca să fiu sigur.

— „Oamenii mării” sugerează ambarcaţiuni. Dar...

— Dar le-am fi observat.

— Poate e un contingent de Săpători care se ascunde în pădurile dese din lungul coastei, îşi dădu cu părerea Einstein.

— Totuşi, Donno a emis pretenţii asupra uscatului în întregime, spuse Ty, şi-a zis că Pingerii au jurisdicţie asupra oceanelor.

— Deci care-i teoria ta?

— N-am niciuna, spuse Ty.

Minţea.

Aşa se termină conversaţia lor din acea seară. Îşi desfăşurară sacii de dormit şi se duseră la culcare. Ty dormi surprinzător de bine. Se trezi o singură dată, din cauza urletelor unor canide sălbatice. Erupţiile vulcanice care îngroşaseră atât de tare Norul de Cenuşă păreau să se fi diminuat, fiindcă răsăriseră stelele şi inelul de habitate era acum vizibil pe cerul sudic, cu Ochiul strălucind undeva deasupra insulelor Galapagos. Se vede treaba că şi canidele îl depistaseră pe cer.

Se târî afară din sac ca să urineze, apoi se duse să vadă ce mai făcea Kath Doi. Dârdâia şi fruntea îi era fierbinte, dar nu într-atât încât să i se pară îngrijorător.

Îi luaseră ceasul, dar ghici că era în jur de trei dimineaţa – să fi fost poate douăsprezece ore de când coborâse thorul. Cam pe la ora aceea trebuiau să ajungă Ariane şi Marge la un habitat roşu. Deoarece, conform cu legile inexorabile ale astrodinamicii, timpul de transfer pe o orbită geostaţionară era întotdeauna de aproximativ douăsprezece ore. Se întrebă dacă se îndreptau spre capitala roşie Kyoto sau spre vreun habitat militar, ori poate chiar spre Kulak, care plutea deasupra Strâmtorii Makassar. Probabil era înghesuială în cabina lor. Nu putea decât să-şi închipuie în ce stare de spirit trebuie să se fi aflat Marge. Cei mai mulţi oameni ar fi considerat confruntarea prilejuită de Srap Tasmaner ciudată şi violentă – hrană pentru coşmaruri bizare posttraumatice. N-ar fi avut cum să prevadă că avea să fie răpită cu arma la tâmplă de Ariane. Dar toate acestea erau perfect normale în comparaţie cu ceea ce se petrecuse mai apoi. Era puţin probabil ca Marge să se fi uitat la cer şi să fi văzut thorul apropiindu-se. Tot ce ştia ea era că, deodată, se trezise prinsă într-o cabină mică laolaltă cu o mutantă înarmată şi că simţise pentru prima dată în viaţă forţe gravitaţionale puternice. Câteva minute mai târziu făcea cunoştinţă cu imponderabilitatea. Probabil că nu aşa anticipase Marge că va decurge ziua ei când ieşise în zori din sacul de dormit. Oare Ariane se apucase imediat s-o interogheze? Sau o tratase cu

binişorul? Sau poate doar îi injectase o doză de tranchilizant al cărui efect să dureze douăsprezece ore?

Pentru Marge, probabil că thorul era pur şi simplu indescriptibil de bizar. Pentru Ty sau pentru oricare alt Spaţian, era fără îndoială un act de război – cea mai sfruntată încălcare a Tratatului de care auzise el în douăzeci de ani. Deşi, dacă stătea să se gândească, la Cuibul Ciorii mai surprinsese frânturi enigmatice de conversaţie între persoane importante, sugerând fapte murdare petrecute în Mările Sudului. Se presupunea că nu degeaba îl aleseseră ei – oricine vor fi fost ei – pe Beled Tomov să fie membrul teklan al Şaptelui. Beled, a cărui spinare avea cicatrice ca nişte cratere, care nu puteau să fi rezultat decât dintr-o luptă înverşunată cu nişte neoanderi mânuitori de bice. La rândul său, Bard părea şi el să ascundă mai multe decât sugerau aparenţele.

Dar Ty? Şi el era un veteran al luptelor la sol, posesor de cicatrice doveditoare. Dar mulţi alţii puteau să fi fost aleşi în locul lui – oameni mai potriviţi să conducă o expediţie şi să realizeze primul contact cu ceea ce reprezenta pentru Spaţieni o rasă străină de pe o altă planetă. Nu, Ty fusese ales pentru locul în care lucra şi pentru proprietarii acelui loc. În spatele Cuibului Ciorii stăteau averi câştigate în vechime. Şi îndestulătoare, astfel încât pe proprietari să nu-i deranjeze că pierdeau ceva bani în fiecare lună ca să ţină localul deschis. Era un fel de instituţie de caritate, creată pentru a-i servi nu culturii, nici dukhului, ci unui lucru numit Ţelul. Iar dacă Ty mai rămânea să lucreze acolo câteva decenii, poate că unul dintre proprietari avea să-l aşeze frumos pe un scaun în Ascunziş şi să binevoiască a-i spune care anume era acest Ţel.

Având în minte toate acestea, reuşi cumva să adoarmă din nou şi se mai trezi abia când soarele ajunsese deja sus pe cer. Purtătorul de suliţă veni spre ei şi le aruncă trei pachete de raţii din rezervele planorului. Einstein se trezi şi el şi îşi consumă raţia aşa cum doar un adolescent e în stare s-o facă. Ty mâncă într-un ritm mai cumpătat, în timp ce o ţinea sub observaţie pe Kath Doi. Se trezise din somn şi apucase să scoată capacul de pe cutia cu mâncare şi să aleagă ceva mai fad din ofertă. Dar asta o făcuse imediat să vomite, mai simţi o vreme cum stomacul golit i se ridica în gât, apoi se întoarse la somn.

Îşi petrecură ziua duelându-se din priviri de la distanţă,

sporadic, cu Săpătorii, care se împuţinau şi păreau tot mai indignaţi pe măsură ce treceau orele.

— Tot n-ai nicio teorie? îl întrebă Einstein pe când îşi mâncau raţiile ce le fuseseră aruncate în miezul zilei.

— Despre ce?

— Despre Pingeri.

Neavând nicio altă treabă, Ty îşi dădu drumul la gură.

— Numele fetei, Sonar. Îmi vine în minte o coincidenţă ciudată în legătură cu el.

— Da?

Einstein era numai urechi la orice avea legătură cu Sonar Taxlaw.

— E o tehnologie pe care o foloseau înainte de Zero. Un radar subacvatic bazat pe unde sonore. Trimiteau impulsuri sonore numite *ping*-uri.

— Crezi că Pingerii trăiesc pe fundul mării?

— Totul se potriveşte. Mai puţin...

— Mai puţin ce?

— De unde dracu’ au mai venit şi ăştia?

— Or fi supravieţuitori? Ca Săpătorii?

— Nu văd cum ar fi posibil, spuse Ty.

Niciunul dintre cercetaşii care plecaseră în căutarea lui Bard şi Beled nu se mai întoarse. Începea să se nască întrebarea cine pe cine ţinea de fapt ostatic. Cei care dispăruseră aveau prieteni, părinţi şi copii, pe care îi apucă în curând disperarea că nu ştiau ce se alesese de ei şi care începură să pună întrebări incomode pentru cei aflaţi la conducere. Mai târziu în după-amiaza aceea, Săpătorii primiră întăriri: o trupă de vreo douăzeci de războinici veniţi din vale, care duceau leşuri de animale pe prăjini lungi. Săpătorii se adunară cu toţii ca să ţină sfat în jurul focului la care se gătea hrana. După ce mâncară pe săturate, Donno veni singur, folosindu-se de o suliţă scurtă pe post de baston de sprijin sau baghetă de vrăjitor. Soarele apusese, aşa că Ty îl auzi înainte de a apuca să-l vadă.

— Facem un schimb, anunţă Donno, şi oamenii voştri pleacă de-aici fără alte pierderi.

„Aşa-i spuneţi voi când măcelăriţi oameni?” ar fi vrut Ty să-l întrebe. Cu voce tare însă spuse:

— Foarte bine. Cum ai vrea să procedăm?

— Păi, trebuie să putem comunica cu ei! spuse Donno,

începând să împroaşte fulgi de salivă. Dar toţi cei pe care-i trimitem acolo dispar!

— Vrei să mă ocup eu de asta?

— Ai da bir cu fugiţii, şi gata.

— Nu-i nevoie să le vorbesc faţă-n faţă, spuse Ty.

— Aveţi radiouri? întrebă Donno suspicios.

„Radio”. Un cuvânt vechi şi curios. Săpătorii îi percheziţionaseră pe toţi, asigurându-se că nu aveau dispozitive de comunicare.

— Nu, spuse Ty.

Se aplecă în spate şi băgă mâna într-un pachet de raţii deschis, de unde scoase o bucată de pâine şi rupse o bucăţică din ea. Peste tot în jur, perechi de scântei străluciră în retine de ciori sure. Aduseseră cu ei o duzină în planor, în cuşti modulare făcute pentru călătorii. Săpătorii le eliberaseră din neatenţie şi de atunci păsările mişunau prin jurul taberei. Ştiau ce făcea Ty şi deja făceau manevre să ajungă pe câte o poziţie favorabilă, pocnindu-se reciproc cu aripile şi cârâind. Ty întinse mâna în care ţinea bucata de pâine şi, aproape înainte să-şi fi desfăcut degetele, îmbucătura era deja în ciocul unei ciori care îl privea acum cu atenţie.

— Beled. Bard, spuse el.

Procedura normală presupunea afişarea unei fotografii a destinatarului, dar păsările acestea aveau o anumită capacitate de a recunoaşte nume şi de a le corela cu chipuri, iar în momentele de respiro ale călătoriei, Şaptele se ocupase cu antrenarea lor.

— Gazdele noastre doresc să negocieze un schimb de prizonieri.

Ty strânse palma şi îi făcu semn păsării să plece. Aceasta se îndepărtă fâlfâind în amurg, ţipându-şi mesajul. Ty se uită la Donno, savurând consternarea de pe faţa Săpătorului.

— Ar trebui să primim veşti în curând, spuse el.

Donno se întoarse fără un cuvânt şi plecă înapoi la focul de tabără al Săpătorilor.

Trecu o jumătate de oră. Se întunecă de-a binelea. Canidele porniră să urle. Ty se uita la cer, aşteptând să vadă răsăritul inelului de habitate. La fel făceau şi Săpătorii. Dar în noaptea aceea inelul nu mai era singurul obiect strălucitor de pe cer. Mai era şi o ploaie de meteoriţi. Una ciudat de ordonată. Părea să se

îndrepte direct către ei.

Donno se întoarse în fugă, însoţit de mai mulţi suliţaşi, cu toţii într-o dispoziţie neagră.

— Ce-i asta, o forţă de atac?! întrebă el imperativ. Vine să vă salveze?

— Deci, spuse Ty, ştii ce-s alea?

— Capsulele pe care le folosiţi ca să le aruncaţi de pe orbită când vreţi să aterizeze cineva repede. Acum răspunde-mi la întrebare.

— Aici e teritoriu albastru, spuse Ty, apoi ridică o mână ca să frâneze inevitabilul protest al lui Donno. *Conform cu Tratatul.* Dacă forţele Albastrului ar veni să ne salveze, ar zbura pur şi simplu peste munţi de la Qayaq – mult mai uşor decât să arunce cu oameni de la patruzeci de mii de kilometri, din inelul de habitate.

Se forţa să păstreze contactul vizual cu Donno şi să vorbească pe un ton cât mai relaxat şi mai calm cu putinţă. Suliţaşii se răspândiseră în cerc în jurul micii lor tabere, cu vârfurile armelor îndreptate spre interior. Lui Einstein nu-i plăcea deloc situaţia, iar Ty auzi clinchet de zale trecând prin bridele de la zgarda tânărului pe măsură ce se trăgea mai aproape de el.

— Atunci, cine sunt? întrebă Donno.

— Prin eliminare, spuse Ty, sunt roşiii.

— Dar ai spus că teritoriul acesta e considerat albastru!

— Da. Poate te interesează să ştii că asta înseamnă o încălcare a Tratatului şi o provocare la război.

Donno rămase perplex. Pe Ty îl tenta să-i spună „Bun-venit în lumea modernă!”, dar se abţinu şi adăugă:

— Ţi-ar prinde bine să ţii minte asta, în caz că semnezi vreun tratat cu ei.

O cioară sură ateriză pe pământ în apropiere şi i se adresă lui Ty:

— Venim.

•

Era evident că aceste capsule de aterizare aveau design de tip militar din felul în care coborau: rapid. Fiecare avea câte un set de pale montate aproape de vârf, care ţâşneau afară când capsula se afla la aproximativ două mii de metri deasupra solului, încetinindu-i căderea. Dar abia când mai erau doar câteva zeci de metri până la impact se aprindeau şi

retrofuzeele: nu doar una, ci o serie circulară de propulsoare cât degetul, cu combustibil solid, creând un piston cilindric de foc cu ajutorul căruia capsula se oprea uşor, pe un tripod de picioare ca de insectă care se desfăşurau în ultima clipă şi absorbeau şocul impactului.

Primele treisprezece capsule aterizară în formaţie aproape perfect circulară, la vreun kilometru distanţă în vale. Se desfăcură imediat ce atinseră pământul. Trapele erau orientate spre interior. Prin urmare, inelul de capsule nu prezenta decât carcasele dorsale blindate către orice posibil inamic din exterior. Orice inamic aflat în interiorul inelului trebuia să se aştepte la momente grele.

Câteva secunde mai târziu, o a paisprezecea capsulă ateriză în centru şi un om ieşi din ea. La semnalul lui, cei treisprezece ţâşniră din capsulele lor şi se rostogoliră într-o parte pe burtă, cercetând cu privirea spaţiul exterior, care era acum bine luminat de proiectoarele orbitoare din carcasele dorsale. Conform procedurilor pentru o luptă reală, următorul pas ar fi fost să omoare tot ce se afla în raza vederii lor, dar de data aceasta comandantul le ordonă să se ridice, să-şi bage katurile în tocurile lor şi să se scuture de praf. Zece dintre cei treisprezece erau neoanderi. Ceilalţi trei aveau aspectul normal al omului modern. Aceştia, ca şi cel din mijloc, erau probabil tipul B, sau Beta: cea mai numeroasă dintre subrasele aïdane.

Pelotonul – termenul aïdan pentru o unitate de această mărime – adoptă poziţia pe loc repaus, cu faţa spre exterior şi rezistând tentaţiei de a urmări aterizarea a încă patru capsule în spaţiul pe care tocmai îl delimitaseră. Ocupanţii celor trei nu se grăbeau să iasă. Părea evident că erau civili care nu mai făcuseră niciodată aşa ceva. Până să iasă ei, mai ateriză o capsulă, de data aceasta în afara cercului; avea un design oarecum diferit, folosit pentru capsulele de marfă. Pelotonul înaintă formând un perimetru lejer în jurul ei. Civilii o deschiseră şi scoaseră diverse obiecte: cel mai uşor de observat, câteva secţiuni de ţeavă pe care le îmbinară formând un stâlp. În vârf îi fixară o piesă inelară, creând o versiune mai stilată şi mai high-tech a totemului cu cercul în băţ care le plăcea Săpătorilor. Sub inel legară o flamură roşie tip ghidon, cunoscută în argoul albastru drept Limba Şarpelui, folosită adesea de Roşu ca emblemă în bătălii sau, mai adesea, în competiţii sportive, iar

sub ea ataşară un steag mare şi alb.

Spectacolul era atât de amuzant, încât până şi Ty, care ştia că ar fi trebuit să se ocupe de alte lucruri, fu surprins să-i vadă pe cei şase războinici Săpători întinşi pe pământ, neajutoraţi, cuprinşi de spasme. Abia se întâmplase, fiindcă mai erau suliţe care încă nu apucaseră să cadă pe jos. Într-unul dintre acele momente de concentrare şi perspicacitate care apar când lucrurile se petrec foarte repede, observă că suliţele aveau capete în formă de frunză forjate manual şi se întrebă într-o doară dacă era vorba de metal recuperat de la camionul pe care îl excavaseră.

În mod firesc, se uită imediat către dispozitivul exploziv de pe tumulul din preajmă. Văzu că firele fuseseră tăiate. O mână cât o farfurie apăru deasupra tumulului, săltă încărcătura explozivă şi o azvârli cât colo.

Beled se materializase lângă ţăruşul de lemn, pe care îl examina cu un fel de uimire. După ce îi testă legătura cu capătul lanţului, îngenunche, îl strânse cu ambele mâini şi începu să tragă. După ce se descotorosise de explozibil, Langobard sări să-l ajute. Lăsându-se pe vine, mai scoase nişte ţărână ca să-l poată apuca mai bine şi îşi uni forţele cu ale lui Beled. O jumătate de metru de ţăruş ieşi deodată din pământ, făcându-i pe amândoi să cadă pe spate. Pe jumătate culcat, Bard îl lovi cu o mână de parcă ar fi alungat o insectă şi îl frânse la nivelul solului. Ty, Einstein şi Kath, deşi în continuare înlănţuiţi laolaltă, aveau acum libertate de mişcare.

Pentru că opera acum mai în secret, Bard nu mai era înconjurat de complexul şuierător de trenaruri; îşi conectase toate vezbourile într-un singur cablu lung, înconjurându-şi cu el torsul într-un model complex, pe care Ty îl mai văzuse cândva şi despre care presupunea că fusese creat de neoanderi de-a lungul mileniilor.

Trăgând de lanţ prin zgardă, Ty aduse mai aproape fragmentul de ţăruş şi îl strânse cu ambele mâini ca pe o bâtă. Cu capătul său liber împrăştie focul şi făcu beznă în tabără. Kath, pe jumătate încă în sacul de dormit, stătea în patru labe şi vomita. Beled merse la ea, o săltă de mijloc cu un braţ, o înălţă în aer şi şi-o puse pe umăr. Nu se oprise propriu-zis din mers, aşa că ceilalţi doi prizonieri erau acum obligaţi să meargă împreună cu el. Langobard, venind în urma grupului, înşfăcă

impulsiv o suliţă de pe jos – ca suvenir?

Nu fusese cea mai chirurgicală extracţie din istoria operaţiunilor de război. Nu era însă nici cea mai stângace. Poate că s-ar fi ajuns la noi încăierări dacă tabăra principală a Săpătorilor n-ar fi fost complet încremenită la apropierea delegaţiei roşii. Ty tocmai începea să creadă că aveau să scape cu bine, când auzi o voce din întuneric, de la doar câţiva metri distantă:

— Am găsit asta.

Posesorul vocii se pomeni instantaneu pictat cu o încrucişare de lasere roşii de la katapultele lui Beled şi Bard. În beznă era imposibil să-i vezi faţa, dar Ty îi şi recunoscuse vocea.

— Nu trageţi, spuse el.

Cycul păşi mai aproape. Bard îndrăzni să-i lumineze slab trăsăturile. Ţinea în mână bulgărele de explozibil. Probabil că se rostogolise pe pantă către tabăra principală a Săpătorilor.

— Sonar Taxlaw, spuse Ty.

— Ţi-ai adus aminte! exclamă ea.

Apoi, parcă oferind un fel de explicaţie:

— Volumul şaptesprezece.

— Bine, Sonar, spuse Ty, eşti liberă să pleci. Sau poţi să vii cu noi. Oricât de rău mi-ar părea să-i privez pe ai tăi de cunoaşterea ultimelor noţiuni de la S şi-a primelor de la T, îţi recomand să vii cu noi.

Încerca să-şi dea seama cum să-i explice situaţia lui Sonar fără să piardă o noapte întreagă, când Sonar spuse deodată:

— Bine!

Şi, cu paşii ei mărunţi şi grăbiţi, porni alături de ei.

— Pe ăla poţi să-l laşi aici, spuse Ty, arătând cu capul spre bulgărele de explozibil.

— Un amestec de RDX cu ceară de albine şi ulei vegetal, spuse Sonar îndatoritoare. Nu va detona fără...

— Ştiu, o întrerupse Ty, dar n-avem nevoie de el.

Simţindu-se privit, se uită în direcţia siluetei masive a lui Bard. Faţa neoanderului era în beznă, dar Ty îi ghici expresia neîncrezătoare.

— O să-ţi explic mai târziu, spuse Ty.

Timp de câteva minute merseră la deal în pas vioi, căpătând treptat o vedere tot mai bună asupra văii în lungime şi în adâncime. Mult sub ei, delegaţia Roşului urcase către tabăra de

la planor cu pas maiestuos, pe acelaşi traseu bătut de Şapte cu o zi înainte. Nu încăpea îndoială, doreau să se facă foarte vizibili, de aceea înaintau scăldaţi în lumina strălucitoare a lanternelor portabile, pe care membrii pelotonului le ţineau orientate către centru. Acelaşi scop – să nu pară că se strecoară pe nevăzute în tabăra Săpătorilor – putea fi atins dacă aşteptau pur şi simplu câteva ore ca să facă totul la lumina zilei. Dar aceea era o gândire tipică pentru Albastru. Ei porniseră pe timp de noapte de dragul dramei şi al ceremoniei fastuoase, fiindcă la aşa ceva Roşul se pricepea în general, incomparabil mai bine decât Albastrul. Pe Ty aproape că-l umflă râsul când ajunseră într-un loc de unde aveau pentru prima dată o vedere clară a spectacolului extravagant care se apropia. Îl compară în minte cu mica piesă jucată de Şaptele lor cu o zi în urmă. Sigur, Şaptele fusese luat prin surprindere, deci comparaţia nu era corectă. Dar Săpătorii nu ţineau cont de corectitudine. Ceea ce vedeau ei era probabil mult mai aproape de felul în care neamul lor, blocat în subteran, îşi va fi imaginat acest moment în timpul ultimilor cinci mii de ani. Un aïdan înalt, cu o coamă de păr negru şi lucios, deschidea procesiunea. Purta un fel de robă ceremonială care flutura în vântul rece scurs în jos pe pante şi strălucea cald în lumina proiectată asupra sa de peloton. Avansând cu pas măsurat, ţinea stindardul cu inel într-o poză de un dramatism absurd, cu mâna de deasupra întoarsă cu degetul mare în jos şi palma orientată înainte. Nu avea nicio noimă, dar arăta grozav. La câţiva paşi în urma lui venea un bărbat mai în vârstă, cu părul sur pieptănat pe spate, dezvelindu-i fruntea înaltă, şi cu o barbă îngrijită. Hainele lui erau mai puţin ţipătoare, dar îţi puteai imagina că erau cu adevărat uimitoare dacă le vedeai de aproape. În jurul gâtului avea un lanţ de aur de care îi atârna pe piept un medalion. Cu braţul drept depărtat de corp ţinea protector mâna stângă a nimănui altcuiva decât Marge Săpătoarea, pe care o escorta la deal cu aerul unui tată care duce mireasa la altar. Femeia purta aceleaşi haine cu care fusese văzută ultima dată, la care se adăuga un veşmânt călduros, aruncat pe umerii ei ca o capă. Îi aluneca mereu, în timp ce îşi tot flutura mâna liberă deasupra capului, semnalându-le rudelor sale Săpători că totul era în regulă. Când o recunoscură, îi strigară vorbe de întâmpinare, iar ea îşi flutură mâna şi mai abitir; capa îi căzu de tot şi un beta în uniformă i-o

puse la loc pe umeri.

Chiar şi de la depărtare era evident că purtătorul de stindard şi cel care o escorta pe Marge erau aretaici, adică aïdani din prima linie genealogică, despre care se presupunea că fuseseră concepuţi drept competitori ai copiilor Evei Dinah. Erau înalţi, cu părul lung şi des, nasul magnific şi ţinuta excelentă.

La câţiva paşi în spatele lui Marge şi a seniorului aretaic, veneau umăr lângă umăr o camilită şi o femeie beta. Erau unite printr-o prăjină de vreo doi metri lungime; fiecare dintre ele sprijinea câte un capăt în scobitura umărului. În centrul prăjinii era un bulgăre licăritor cam de mărimea unui cap omenesc, pe care orice Spaţian îl putea recunoaşte drept un mic asteroid din nichel-fier, la fel de comun în spaţiu ca frunzele uscate pe solul reîmpădurit, dar rar aici, jos, chiar şi după Ploaia Solidă. Probabil că Ariane le povestise superiorilor ei despre camion, le spusese ce sugera excavarea blocului motor, le vorbise despre eforturile pe care erau dispuşi Săpătorii să le facă pentru a pune mâna pe o fărâmă de metal şi cât de recunoscători s-ar arăta pentru un asemenea dar. Sau poate că Ariane transmisese întreaga misiune către Kyoto printr-un canal secret, criptat. În orice caz, părea mult mai adecvat ca simbol al prieteniei decât o coadă de lopată ruptă.

Doi dintre membrii pelotonului erau muzicieni. La un moment dat, unul dintre ei porni să bată într-o tobă pe care o purta prinsă în chingi de talie, iar celălalt începu să cânte o melodie la un corn lucios. Ty era convins că o auzise pe undeva prin Epopee, dar cel care o identifică fu Bard.

— *Bread of Heaven,* spuse el. Asta cântau Rufus şi compania când s-au sudat în subteran.

— Cunoscută şi ca *Guide Me, O Thou Great Jehovah,* sau, în originalul galez, *Cwm Rhondda,* adăugă Sonar Taxlaw.

— Futu-i, oamenii ăştia chiar se pricep! exclamă Ty.

— De cât timp crezi că pregătesc treaba asta? întrebă Bard.

— De luni de zile ne-au luat-o serios înainte. Poate de câţiva ani, îşi dădu Ty cu părerea. Dar, acestea fiind zise, aproape tot ce vedem acum se putea înjgheba în câteva ore.

— Confirm, spuse Beled.

O lăsase cu blândeţe pe Kath Doi pe jos, unde zăcea acum în poziţie fetală, încovrigată în jurul gambei lui. El se uita la procesiune prin binoclu.

— Inelul din vârful stindardului? E un cerc pentru exerciţii înfăşurat în bandă adezivă. Steagul alb? Un cearşaf.

— Măcar avem vreun motiv să pierdem timpul uitându-ne cum se desfăşoară? întrebă Bard.

Şi se uită la Ty ca să primească răspuns. Nu era o întrebare retorică. Îşi aştepta ordinele.

Şi Beled Tomov se uită la el.

— Ea cum se simte? întrebă Ty. Puls, respiraţie, în regulă?

— Cred că-s doar problemele obişnuite, spuse Beled dând din cap.

Se referea la faptul că modificările hormonale bruşte din organismul lui Kath îi dădeau nişte simptome asemănătoare cu greţurile matinale. Microbiomul ei – ecosistemul de bacterii care vieţuiau în măruntaiele şi pe pielea ei – fusese dat peste cap, iar organismul îi era colonizat de toţi germenii din vechime, inclusiv cei ai Săpătorilor, care nu fuseseră expuşi niciodată unui trup moiran.

— Nu poţi s-o duci în spinare, cumva?

Beled încuviinţă şi se lăsă într-un genunchi. Cărase în spate un rucsac. Îl goli şi începu să taie găuri pentru picioare în colţurile de jos, ca s-o poată băga pe Kath înăuntru ca pe un copilaş în cărucior.

— Nu putem să excludem varianta că vor apărea şi ai noştri în forţă, spuse Ty, referindu-se la forţele armate albastre.

Privi spre sud, dar nu văzu nimic venind pe deasupra munţilor. Nici nu avea cum, bineînţeles; dacă s-ar fi îndreptat către ei ceva dinspre Qayaq, ar fi zburat cu luminile stinse.

— Ai păstrat legătura cu ei?

— Da, răspunse Bard.

În scurtul răgaz, îşi scotocise pe la centură şi scosese o multifuncţională. Se apropie de Ty, care îi întinse lemnul rupt. Bard strânse unealta în jurul florii şurubului şi începu să răsucească.

Ty încuviinţă ostenit. Pe de o parte, tocmai pusese o întrebare prostească. Dar atacul Săpătorilor – la naiba, până la urmă, însăşi *existenţa* lor – îi luase prin surprindere, iar de atunci fusese preocupat de prizonieratul în condiţiile acelea atât de primitive, încât frizau comedia ieftină. Ar fi trebuit să se gândească la tabloul de ansamblu.

Albastrul putea bombarda toată valea, trimiţând-o în Epoca

de Piatră. Probabil însă că n-avea s-o facă. *Deja* era în Epoca de Piatră.

Bard şi Beled trimiseseră un mesaj la Denali, care, dintre toate habitatele militare teklane importante, se afla cel mai aproape de 166°30′. Toată lumea importantă din Albastru era acum la curent cu existenţa Săpătorilor, cu faptul că primul contact fusese compromis şi că situaţia actuală implica ostatici. Prezenţa thorului demonstra cu claritate că Roşul era cu un pas în faţa lor. Coborârea acelor capsule, cu câteva minute în urmă, o spunea încă şi mai limpede. Revărsarea de lumină strălucitoare în care se deplasa delegaţia Roşului nu era doar pentru ochii Săpătorilor, ci şi pentru obiectivele lungi ale camerelor video care îi spionau de pe orbită.

Era un fapt împlinit că Roşul avea să facă, în circa treizeci de secunde, primul contact oficial cu Săpătorii şi că avea să meargă mult mai bine decât cu o zi în urmă. Probabil că Ariane îi pregătise, le indicase ce să spună: Da, bineînţeles că acceptăm pretenţia voastră asupra suprafeţei terestre. Justeţea ei este de la sine înţeleasă. Noi avem spaţiu din belşug pe orbită. Nu ne trebuie habitate pe planetă. Bineînţeles, după cum aţi aflat deja în mod direct, nu puteţi avea încredere în oamenii din Albastru. Ne-am putea lăsa convinşi să instalăm o prezenţă militară discretă, doar ca să-i împiedicăm să vă uzurpe teritoriul. Dacă tot suntem aici, s-ar putea pune în aplicare câteva programe de schimb cultural satisfăcătoare. Vă putem oferi medicamente. Îngrijire stomatologică. Consiliere tehnică pentru reclădirea civilizaţiei voastre. Cum vă putem fi de ajutor?

— Albastrul nu vine în noaptea asta, spuse Ty. Le-ar face jocurile dacă ar veni.

Arătă cu capul către procesiunea din vale, care ajunsese la doar câţiva metri de primul contact cu un grup de Săpători identic ca mărime.

— Dar unii membri ai acelui peloton s-ar putea să vină după noi. Ar părea nişte eroi dacă s-ar întoarce în tabără aducându-ne în marş forţat cu cătuşe la mâini.

— Sau cu capetele noastre în suliţe, sugeră Bard pe un ton relaxat.

— Şş! făcu Ty, aruncând o privire piezişă la cel mai nou membru al trupei lor.

Însă Cycul nu părea să-şi facă griji.

— Sonar, continuă Ty, va trebui să ne mişcăm de-aici. Să ne îndepărtăm de orice patrulă pe care ar putea-o trimite indivizii ăştia, cât mai e întuneric. Poţi să faci asta? Poţi să te mişti rapid pe teren accidentat, în beznă?

— Sigur, spuse Sonar, puţin cam prea voioasă pentru gustul lui Ty.

Dar înainte de-a apuca s-o îmboldească, ea adăugă:

— Cre' c-o s-o luăm spre nord, nu?

— De ce spui asta?

— Fiindcă grosul grupului o ia spre sud. Probabil imediat ce răsare soarele.

— Cât de departe spre sud se gândeau să meargă?

În momentul acela se aflau la mai puţin de o sută de kilometri de coasta sudică a Beringiei.

— Până la mare, răspunse Sonar de parcă era de la sine înţeles.

— Şi pe urmă ce-o să se întâmple?

Părea o întrebare destul de simplă, dar o făcu pe Sonar să izbucnească într-o cascadă de chicoteli.

— O să se-ntrebe ce s-a ales de mine, asta o să se-ntâmple! spuse ea când reuşi să-şi controleze explozia de veselie.

— Probabil că se-ntreabă deja, comentă Einstein.

— Nu, vreau să zic că atunci o să aibă nevoie de mine!

— De ce? întrebă Einstein.

— E o ghicitoare.

Şurubul fusese înlăturat între timp, eliberând capătul lanţului, apoi Ty trase lanţul printre cele două bucle. Desfăcu zgarda şi o aruncă pe jos. Gestul îi atrase atenţia Cyculuі, care probabil îl vedea ca pe un mod şocant de a te purta cu valorosul metal. Ty era acum liber, ţinând în mâini masivul fragment de par şi reuşind să-şi controleze un anume impuls natural de-a o pocni cu el în cap. Nu era momentul potrivit pentru ghicitori.

Einstein îşi scoase lanţul din zgardă, apoi se duse cu el în direcţia lui Kath ca s-o ajute şi pe ea.

— Scopul expediţiei voastre – înainte să ne fi nimerit noi în calea voastră – era să mergeţi până la marginea apei şi să luaţi legătura cu Pingerii, speculă Ty.

— Pingerii? întrebă Bard.

Ty nu-l luă în seamă, concentrându-se mai departe asupra Cyculuі.

— Tu, care cunoşti la perfecţie volumul şaptesprezece din *Encyclopædia Britannica,* eşti singurul lor aşa-zis expert în unica tehnologie capabilă să-i convoace pe Pingeri.

— A, dar sunt expertă şi în alte subiecte! spuse Sonar. Sofism, Carolina de Sud, Papa Silvestru al II-lea...

Ty hotărî să lase vorbele de duh să se risipească fără să le mai comenteze şi el, pozitiv sau negativ.

— Ce-aveaţi de gând să le ziceţi?

— Ei sunt cei care vor să stea de vorbă cu noi! spuse Sonar. Ne-au lăsat un mesaj – un tumul pe plajă. Venim să le răspundem.

Tăcerea care se lăsă dură multă vreme: destul de mult pentru ca strofa finală din *Bread of Heaven* să înceteze a mai reverbera din pereţii muntoşi, destul de mult pentru ca întâmpinarea rostită de liderul aïdan – scrisă şi pronunţată într-o desăvârşită engleză pre-Zero – să se întindă pe un paragraf întreg de salutări copleşitor de linguşitoare. Destul de mult ca Beled s-o scoată pe Kath din lanţ şi să o aşeze în suportul din spinare.

— Pornim spre sud, îi anunţă Ty. Bard, tu îţi potriveşti pasul după al Cyculeui. Dacă ne încetineşte, o cari tu. O să am nevoie de radioul tău.

— Ce anume?! exclamă Bard.

— Un dispozitiv de comunicare electromagnetică..., începu Sonar, dar Ty îi tăie vorba.

— Nuştiuceul ăla pe care-l foloseşti ca să vorbeşti cu Denali. Am să le spun că mai avem o şansă.

— Mai avem o şansă ca să facem ce?

— Să ne împrietenim cu băştinaşii de pe planeta asta.

•

În ziua următoare traversară o trecătoare din lanţul muntos costier şi începură să-şi croiască drum în jos, către ocean. Când drumul deveni suficient de lesnicios ca să îngăduie o conversaţie cât de cât normală, Ty întrebă:

— Câte Cycuri există cu totul?

Căpşorul lui Sonar se răsuci iute, ca al unei păsări, ca să-l privească plină de curiozitate. Niciodată nu te privea drept în ochi, ci pândea de undeva de la marginea razei tale vizuale şi îţi arunca pe furiş câte o privire cât era ziua de lungă.

— Ştiu, spuse tot Ty. Atâtea câte volume are *Encyclopædia Britannica.* Dar nu ştiu câte sunt, fiindcă nu mai avem

exemplare din ea pe nicăieri.

— Păi, mai sunt cei Zece, cei Nouăsprezece şi Unul, spuse Sonar. Cei Zece sunt Micropædia. Multe articole scurte. Cei Nouăsprezece sunt Macropædia: articole mai lungi, mai aprofundate. Unul e Propædia, Sinopsisul.

— Tu din care categorie faci parte?

Einstein, care cobora panta în faţa lor, se întoarse către ei.

— Ne-a zis deja că era volumul şaptesprezece!

Blajin de felul lui, se arăta dintr-odată neobişnuit de ţâfnos. Îşi concentră iar atenţia asupra terenului pietros din faţa lui, arătându-le ceafa înroşită pe sub părul strâns în coadă.

— Vai, dar mă scuzaţi, spuse Ty.

Apoi, întorcându-se iar către Cyc, întrebă:

— Şi e doar la noroc, aşa? Sau...

— Nu!

„Bineînţeles că nu”.

— Cycurile mai în vârstă au început cu mine la cărţi mai mici, ca să mă evalueze.

— Când? La ce vârstă au început cu tine?

— Când s-a hotărât că nu eram bună de prăsilă.

Einstein se întoarse iar, de data aceasta atât de brusc, încât îi alunecă piciorul şi căzu în fund. Era o reacţie atât de disproporţionată, încât Ty trebui să-şi ferească privirea ca să nu pufnească în râs. Dar gestul i-l aduse pe Langobard în raza vederii, iar neoanderul era pe cale să reacţioneze la fel. Amândoi se văzură nevoiţi să se oprească din mers şi să se întoarcă cu spatele unul la celălalt ca să-şi păstreze calmul.

— Dacă ar fi să anticipez anumite nelămuriri despre care cred că sunt de cea mai mare importanţă pentru tânărul Einstein, spuse Langobard, ar fi indecent din partea mea să întreb ce anume te face să nu fii „bună de prăsilă”?

Cycul ridică din umeri, cu privirea pierdută în josul pantei muntoase către Oceanul Pacific, ca şi cum nu era un subiect la care să se fi gândit prea mult în ultima vreme.

— Nu ştiu. Că-s mai mică de statură? Că n-arăt cine ştie ce? Că-s din spectru[43]?

— Pentru context, îi ceru Ty, din zece fete tinere, câte sunt

[43] În limba engleză, în original: *on the spectrum*: exprimare argotică desemnând o persoană cu diverse ciudăţenii de comportament asociate afecţiunilor din spectrul autismului.

desemnate ca bune de prăsilă?

— Patru, poate?

— Deci să nu fii bună de prăsilă e ceva mai des întâlnit decât să fii bună, conchise Ty pentru urechile lui Einstein.

— Bine-nţeles, acum, c-am ieşit din Groapă şi avem mai mult spaţiu, se-nmulţeşte mai multă lume, spuse Sonar. Eu vorbesc despre cum era acum zece ani.

Le spusese mai devreme că avea şaisprezece ani.

— Bun. Deci ei consideră că ştiu destule despre tine la vârsta de şase ani ca să determine situaţia. Au început cu tine la cărţi mai uşoare. Şi pe urmă?

— Dacă ştii să citeşti, te apuci pur şi simplu şi citeşti tot Cycul.

— Şi-atunci, de-aia ştii tu lucruri despre radio, despre pliuri epicantice şi despre alte subiecte care nu-s în volumul şaptesprezece.

— Da. Trebuie s-o citeşti pe toată. Până ajungi la zece ani, se hotărăsc dacă eşti bun de Micropædia sau de Macropædia.

— Dintre astea e vreuna mai prestigioasă decât cealaltă?

— Bine-nţeles! exclamă Sonar, fără să-şi bată capul să-i explice despre care era vorba.

— Pun rămăşag că Micropædia e doar ca atunci când înveţi pe de rost o mulţime de fleacuri de cultură generală, îşi dădu Einstein cu părerea.

Era cam periculos, în caz că presupunerea lui era greşită. Dar iubirea îl făcea impetuos.

— Da, trebuie să fii în stare să ţii minte mai multe ca să ajungi printre cei Nouăsprezece, spuse Sonar, cadorisindu-l pe Einstein cu o privire caldă.

— Şi zi, a trebuit să-l omori pe anteriorul Sonar Taxlaw în luptă corp la corp, sau ceva? întrebă Ty.

Şi imediat după aceea îşi spuse că nu fusese o idee bună, de vreme ce Săpătorii nu păreau, în general, să aibă un simţ al umorului bine dezvoltat. Einstein se uită urât la el.

— Nu, în cazul ăsta, nu, spuse politicos Cycul, lăsând deschisă întrebarea despre cazurile în care Săpătorii foloseau într-adevăr asemenea metode. Mentorul meu a fost Ceylon Congreve.

— Ei, ăsta da nume frumos şi distins! exclamă Langobard. Volumul trei?

— Patru, spuse ea, cu o notă de surpriză în voce, de parcă nu-

i venea să creadă cu adevărat că exista cineva care să nu ştie asemenea lucruri.

— Mai există exemplarele originale pe hârtie? întrebă Ty.

— O, da, spuse Sonar, dar nu ne atingem de ele decât la ceremonii. Lucrăm cu cópii de mână.

— Rufus trebuie să fi adunat acolo o mulţime de hârtie.

— Cu tonele, spuse Cycul. Neacidă, sută la sută bumbac.

În cursul evadării lor nocturne peste munţi, avuseseră prea puţin timp pentru asemenea conversaţii, fapt pentru care cunoştinţele lor despre cultura Săpătorilor erau încă sporadice. Se puteau face nişte presupuneri logice doar pe baza istoriei cunoscute a Ploii Solide. Faza care primise numele Răcirea începuse abia la vreo trei mii nouă sute de ani după Zero, când eforturile raselor umane de a face ordine în centura de resturi lunare dăduseră în sfârşit roade, făcând să scadă dramatic numărul de bolizi care cădeau pe suprafaţa planetei. Până atunci, Săpătorii fuseseră obligaţi să menţină o populaţie mică şi constantă în spaţiul furnizat de Rufus. Extinderea Gropii fusese limitată de faptul că era un sistem închis ermetic, care nu dispunea de loc pentru depozitarea excavaţiei – a cantităţilor de material necompact obţinut prin săpare. După cum ştia oricine care săpase vreodată o groapă în pământ cu lopata, mărimea mormanului de ţărână – de material excavat – era întotdeauna mai mare decât volumul gropii. Izbutiseră să arunce o parte din material într-un puţ adânc şi altminteri nefolositor, dar după ce se umpluse şi acesta, pierduseră posibilitatea de a-şi extinde spaţiul de locuit pe toată perioada în care Ploaia Solidă făcuse contactul cu exteriorul prea periculos ca să-i treacă prin cap cuiva să iasă. Ca urmare, pe durata acelei faze – mult peste trei mii de ani – îşi dedicaseră toată energia menţinerii unei comunităţi de câteva sute de oameni. De aici controlul rigid al reproducerii. Mulţumită Cycurilor, ştiau tot ce se putea şti despre contracepţie, dar nu aveau capacitatea de a fabrica lucruri precum prezervativele sau pilulele contraceptive, aşa că toată ştiinţa aceea le era în cea mai mare parte nefolositoare. Limitările impuse reproducerii erau aplicate prin restricţii morale, prin segregarea sexelor şi prin operaţii de sterilizare. Ca orice altă manevră chirurgicală, şi aceasta se desfăşura fără anestezie chimică de când rămăseseră fără medicamente, lucru care se întâmplase destul de curând după Zero. După toate

aparenţele, ajunseseră să se priceapă destul de bine la acupunctură şi la metoda muşcatului zdravăn din diverse obiecte.

Probabil că reducerea în intensitate a Ploii Solide fusese evidentă pentru ei, pe de o parte fiindcă îi auzeau izbiturile prin pereţii Gropii. Pe de altă parte, era uşor de ratat, din moment ce toate schimbările, chiar şi cele dramatice, se petreceau în decurs de generaţii. Dar ei ţinuseră evidenţe minuţioase ale frecvenţei şi intensităţii loviturilor, aşa că recunoscură tendinţa descrescătoare de la sfârşitul celui de-al Patrulea Mileniu. Când consideraseră că era sigur, sfredeliseră o stolnă – un tunel orizontal – într-o latură a muntelui până ieşiseră la lumină pe o pantă pe care o bănuiau suficient de abruptă ca să se fi degajat de sfărâmături, împiedicând acumularea de pietre care acopereau acum cea mai mare parte a suprafeţei Pământului până la o adâncime considerabilă. Se dovedise că avuseseră dreptate măcar în privinţa aceasta, dar sfărâmăturile de la baza muntelui formaseră mormane mai înalte decât se aşteptaseră – aproape cât să blocheze deschizătura stolnei lor. În orice caz, treaba mersese destul de bine şi reuşiseră să împingă pe acolo material excavat, începând ca urmare să-şi extindă Groapa. Atmosfera era încă departe de a fi respirabilă, aşa că fuseseră nevoiţi să păstreze Groapa închisă ermetic atunci când nu aruncau nimic din ea, ca să nu se infiltreze gaze care să otrăvească sistemul generator de atmosferă pe care îl îngrijiseră cu atâta meticulozitate timp de aproape patru mii de ani. Sistemul părea a fi asemănător în principiu cu cele folosite în habitatele spaţiale. Dioxidul de carbon era eliminat printr-o combinaţie de filtre chimice şi plante verzi. Ambele necesitau curent electric: substanţa chimică filtrantă trebuia încălzită ca să difuzeze dioxidul de carbon pe care îl absorbise, iar plantele aveau nevoie de lumină. Din moment ce erau izolaţi de soare, făceau rost de curent pe cale geotermală, folosind instalaţii pe care Rufus şi alţii din generaţia lui le îngropaseră adânc la baza muntelui. Întreţinerea acestui sistem reprezentase ocupaţia permanentă a tuturor celor din Groapă pe toată perioada cât se aflaseră acolo. Când ajunseseră aproape de sfârşitul stocului de diode emiţătoare de lumină, revigoraseră arta fabricării de becuri, consultând Cycul pentru detalii specifice, suflând învelişuri de sticlă artizanală şi înfăşurând manual filamentele.

La fel ca în cazul multor altor lucruri de care descoperiseră că aveau nevoie.

Ty, nu chiar expert în tehnologie, făcea puţine progrese în încercarea de a-şi imagina detaliile specifice. Cineva mai aplecat spre tehnică poate că şi-ar fi dedicat săptămâni din viaţă chestionării lui Sonar Taxlaw şi extragerii absolut tuturor detaliilor despre cum reuşiseră să se descurce doar cu ce aveau la dispoziţie în subteran. Pentru scopurile actuale era mai important să obţină o imagine generală asupra culturii Săpătorilor şi un răspuns la întrebarea de ce se purtau aşa cum se purtau.

Era evident ce condiţie trebuia să îndeplinească o cultură autoritaristă cu ierarhie de oţel. Orice structură de putere care năzuia, printre altele, să împiedice fiinţele omeneşti să copuleze între ele după dorinţă trebuia să aibă o forţă formidabilă. Dacă oamenii aceştia ar fi trăit, de exemplu, în paradisul agricol al Deltei Nilului, poate că le-ar fi mers să-şi bazeze sistemul pe vreo dogmă religioasă încâlcită. Dar ei fuseseră închişi împreună cu o maşinărie mare care i-ar fi ucis dacă ar fi fost lăsată să se defecteze, aşa că fuseseră obligaţi să-şi dezvolte o cultură în care ingineria devenea dukhul lor. Rezerva lor finită de tungsten, adunată de înţeleptul Rufus, trebuia lungită şi economisită astfel încât descendenţii lor de peste mii de ani să aibă cu ce să fabrice becuri ca să crească plante din care să producă hrană şi aer. Şi aşa mai departe în absolut fiecare detaliu al vieţii de zi cu zi pe care o trăiau aceşti oameni. Treizeci de fiinţe omeneşti – Zecele, Nouăsprezecele şi Unul – erau, în orice moment al istoriei, Cycuri. Alte treizeci trudeau ca învăţăcei ai lor. Alţii îndeplineau roluri specifice, mamă reproducătoare, suflător de sticlă, acupunctor, înfăşurător de filament, cultivator de cartofi, reparator de pompe. Structural, cultural, semăna foarte mult cu teocraţia din Epoca Bronzului, dar fără vreo urmă de Dumnezeu sau de supranatural.

În stadiul acela, nu se deosebea radical de subculturile din multe habitate spaţiale ale Primului şi ale celui de-al Doilea Mileniu, ceea ce – măcar pentru scurt timp – îi lăsă lui Ty impresia că ar putea înţelege rapid cultura Săpătorilor. Dar fantezia aceasta se evaporă curând. Acei Spaţieni ai începuturilor trăiau foarte înghesuiţi, într-adevăr, şi depindeau de tehnologie în aceeaşi măsură ca Săpătorii în Groapa lor. Deci

era evident că cele două culturi împărtăşeau unele trăsături comune. Însă Spaţienii avuseseră întotdeauna posibilitatea de a privi afară şi de a vedea care mai era situaţia, şi – cel puţin după vreo două mii de ani în care stătuseră pitiţi prin bolovani deosebit de mari – de a se aventura mai departe ca să rezolve problema. Întotdeauna, până şi în ceasurile lor cele mai disperate, trăiseră cu aşteptarea momentului în care vor moşteni Pământul. Pentru Săpători, singura modalitate de a-şi cunoaşte situaţia şi soarta era să asculte zgomote puternice, să le ţină socoteala pe hârtie neacidă din bumbac sută la sută şi, la fiecare câţiva ani, să compare războjul cu vreunul similar ţinut de un strămoş cu vreo două sute de ani înainte. În timpul primelor patru mii de ani, speranţa unui viitor mai bun trebuie să fi fost privită ca nebunie curată. Mai rău de atât, ca un fapt de trădare a principiilor Săpătorilor, de vreme ce oamenii care nutreau speranţe puteau să devină risipitori cu resursele sau să înceapă să-şi asume riscuri.

Acestea toate contribuiau la un tablou al acelor prime patru milenii care era pe cât de clar, pe atât de sumbru. Dar schimbarea se insinua cu greu într-o astfel de societate. Cel mai interesant i se părea lui Ty ceea ce începuse să se petreacă în sânul acelei societăţi după ce perforaseră stolna către suprafaţă şi începuseră să-şi extindă domeniul subteran. Probabil că vieţile lor cotidiene nu se schimbaseră în mare măsură, dar apăruse cel puţin posibilitatea abstractă ca civilizaţia lor să se poată lărgi, ca un număr mai mare de oameni să poată să se reproducă.

Toate acestea se petrecuseră cu mai bine de o mie de ani în urmă. Groapa crescuse până în punctul în care putea susţine o populaţie de două mii de persoane; apoi, în jurul anului 4700, când atmosfera devenise respirabilă, fuseseră capabili s-o ridice până la nivelul a zece mii. Trăiau însă cu toţii în continuare sub pământ, fiindcă pe suprafaţa lui nu-i aştepta aproape nimic.

La un moment dat, Comitetul – cum îşi denumiseră consiliul conducător – trebuie să fi conştientizat faptul că un număr vast de fiinţe omeneşti trăiau în spaţiu şi că se aflau în plină desfăşurare a procesului TerReForm. La momentul acela ar fi putut pur şi simplu să iasă la suprafaţă şi să trimită un fel de SOS. Însă ei au luat hotărârea clară de a rămâne ascunşi, de a masca materia excavată pe care o deversau, de a evita

comunicarea cu Spaţienii. Aşadar, întrebarea esenţială era de ce făcuseră o asemenea alegere. Sonar Taxlaw nu prea era în stare să-i ajute cu o explicaţie. Când Ty sau ceilalţi îi puneau întrebări, replicile ei nu ofereau niciun răspuns, mărturisind despre o cultură subterană în care nu se vorbea niciodată despre asemenea lucruri.

Cu toate acestea, era limpede că, după ce luase acea decizie, Comitetul era nevoit s-o explice, s-o justifice şi s-o perpetueze prin prezentarea Spaţienilor drept mutanţi extratereştri şi, pe deasupra, prin cultivarea unui rafinat simţ al nedreptăţii rasiale îndreptat împotriva laşilor care fugiseră şi îi abandonaseră. Toate acestea fuseseră intens etalate în timpul scurtei şi dezastruoasei conversaţii dintre Doc şi contingentul de Săpători.

•

Folosind cunoştinţele personale ale lui Einstein despre relieful locului, folclorul geografic înmagazinat în mintea enciclopedică a Cyculuı şi harta digitală a lui Beled, reuşeau în general să-şi dea seama unde se află în orice moment. Lucrurile deveneau mai dificile când aveau de trecut peste obstacole din teren sau trebuiau să se ferească de animalele de talie mare. Printre acestea din urmă se puteau număra, teoretic, şi patrule militare roşii, dar nu aveau motiv să creadă că erau deja urmăriţi. De ce şi-ar bate capul Roşul cu ei? Dacă aduceau înapoi în marş forţat câţiva prizonieri albaştri în lanţuri, poate mai câştigau ceva în ochii noilor amici Săpători, dar aproape la fel de eficace era şi faptul că îi alungaseră în beznă. Poate şi mai eficace, dată fiind importanţa pe care o avea pentru Săpători conceptul Spaţianului laş.

Lui Ty îi trecuse prin cap să-i explice Cyculuı că, dacă grupul ei de Săpători ar fi apărut în partea de vest a lui 166°30′ emiţând aceleaşi pretenţii teritoriale absurde, Roşul nu l-ar mai fi abordat cu muzică şi cu pepite de fier spaţial, ci l-ar fi pulverizat pur şi simplu. Dar nu ajuta la nimic s-o împovăreze pe biata fată cu o asemenea informaţie.

Se pitiră într-un cotlon adăpostit sub o streaşină de stâncă de mărimea unui teren de fotbal, care se înfipsese ca o lamă în panta sudică a muntelui costier. Acolo petrecură o zi întreagă recuperându-se după atâta efort şi aşteptând să treacă o furtună de zăpadă, folosind între timp un transmiţător ca să comunice, în rafale scurte, către habitatul Denali. Forţele

armate albastre trimiseră la sol o capsulă în plină furtună. Kath reuşi să rămână trează destul cât să-i anunţe despre aterizarea ei ceva mai la vale faţă de locul în care se aflau. Bard dădu fuga până acolo, tălpile lui uriaşe acţionând ca nişte rachete de mers pe zăpadă, şi se întoarse un sfert de oră mai târziu târând-o după el. După aceea rămase câteva minute privind-o îndelung pe Kath. Starea de rău i se mai diminuase, dar acum se trezea doar ca să mănânce, să elimine şi să rostească declaraţii profetice.

Capsula conţinea hrană, combustibil, muniţie, roboţi şi echipament pentru deplasarea pe zăpadă care se dovedi de mare ajutor în ziua următoare, când coborâră panta muntelui către coasta sudică. O mare parte din coborâre se petrecu la adăpostul păturii groase de nori care acoperea aproape tot timpul partea aceasta de lume, aşadar, dacă era să-i spioneze cineva, trebuia s-o facă în mod direct – urmărindu-i la propriu prin teritoriu – sau cu ajutorul unor roboţi zburători. Dar acum aveau şi ei roboţi zburători, care îi puteau alerta în ambele cazuri. Faptul că aceştia păstrau tăcerea le dădea destulă siguranţă că nu le luase nimeni urma, cu excepţia unor canide mari, care aveau tendinţa de a se face remarcate urlând adesea. Din cauza lor, nu avură linişte în noaptea următoare, ceea ce îi făcu să pornească apoi la drum foarte devreme şi transformă rapid acea ultimă zi de drumeţie într-o alergătură haotică la vale, dinspre zona alpină către Pacific.

În timpul pauzei de masă din miezul zilei, spionară un trio de planoare de câte o persoană – gonflabile ca acela pe care îl folosise Kath Doi în misiunea ei de inspecţie – care plonjau şi săgetau prin aer de-a lungul coastei, venind aproximativ dinspre Qayaq. Întrucât purtau însemne albastre şi transmiteau coduri albastre, Beled se simţi în largul lui să divulge locul în care se aflau. Câteva minute mai târziu, planoarele aterizară pe o fâşie de iarbă-neagră, la câteva sute de metri mai jos de ei. Ocupanţii lor săriră afară, scoaseră toate bunurile pe care le aveau în magazii şi începură să-şi dezumfle planoarele ca să le poată face sul. Un teklan, mai scund şi mai mlădios decât Beled, sfârşi prin a face mai toată munca. Astfel, ceilalţi doi nou-sosiţi erau liberi să se apropie. Unul dintre ei era un camilit cu un mers şi o ţinută care sugerau mai degrabă caracteristici de bărbat decât de femeie, aşa că Ty îşi propuse să folosească pronume

masculine, dacă nu cumva camilitul avea să solicite cealaltă variantă. Purta un combinezon utilitar din cele folosite de personalul Inspecţiei, cu crucea roşie pe piept şi pe umăr, însemnele meseriei de medic. Celălalt era un ivyn de vârstă mijlocie, îmbrăcat în haine civile ceva mai şic decât te-ai fi aşteptat în sălbăticia Beringiei, dar pe potriva circumstanţelor.

Urmărindu-i cu privirea de pe o poziţie mai ferită, care domina poiana, Ty trăia sentimente contradictorii. Orice ajutor era, desigur, bine-venit. Experienţa îi spusese că nu era cazul să se aştepte la vreo etalare de forţe furtunoasă. După ce fuseseră luate complet prin surprindere şi pierduseră prima rundă în favoarea omologilor din Roşu, consiliile politice la nivel înalt ale Albastrului încă mai evaluau situaţia şi se gândeau la opţiunile posibile. Pentru ochii publicului, probabil caracterizau Şaptele drept o echipă oarecare a Inspecţiei care căzuse victimă unei ambuscade. Nu voiau să submineze acum toată povestea trimiţând o forţă vădit militară.

Numele imprimat pe uniforma camilitului era Hope, ceea ce însemna probabil că, asemenea multor camiliţi, folosea un singur nume. Cocoşat sub o raniţă medicală, se duse direct la Kath. Beled şi Bard coborau spre poiană ca să-l ajute pe teklan să împacheteze planorul.

Ivynul îl alese pe Ty de la distanţă şi se apropie de el. Numele de familie de pe uniforma lui era Esa, iar el se prezentă cu numele Arjun. Primul era un acronim întâlnit frecvent pe fundalul unor cadre din Epopee, care însemna „European Space Agency”. Devenise un nume comun. Ty se gândi să-l întrebe pe Arjun de-a dreptul cine era şi cum îşi câştiga existenţa, de ajunsese acolo în asemenea circumstanţe. Dar ştia că în felul acesta nu rezolvă nimic. Omul o fi avut un răspuns plicticos gata pregătit. Probabil era vreun analist din contraspionaj foarte dinamic şi capabil, cu cinci diplome de studii superioare.

— Cum e prezentată situaţia asta în inel? îl întrebă Ty. Mai bine să nu ştiu?

Simpla întrebare îl făcu pe Arjun să întrerupă contactul vizual şi să-şi îndrepte privirea către ocean.

— Aşa de rău? îl îndemnă Ty.

— Doar ştii cum sunt aretaicii, spuse Arjun.

— Au făcut un adevărat spectacol de operă, eh?

— E o descriere cât se poate de bună. Încă mă mai străduiesc

să-i fac faţă. Sigur, rareori avem ocazia să vedem producţii venite din partea roşie a inelului.

— Doar propaganda, spuse Ty.

— Da, iar când o vedem pe asta, râdem de stilul supraîncărcat, de punerea în scenă barocă, şi-n acelaşi timp nutrim un presentiment anxios că unii oameni din Albastru ar putea...

— Ar putea chiar să le creadă rahaturile?

— Exact.

— Deci Roşul a difuzat întâlnirea.

Arjun înclină din cap.

— În direct, în tot inelul.

— Îmi pare rău că am ratat spectacolul. Noi am şters-o înainte de contactul propriu-zis. Ni s-a părut un moment cât se poate de potrivit.

— A fost o tactică bună, răspunse Arjun, şi v-a scutit de multe tracasări.

— Ce vrei să spui?

Arjun se întoarse să-l privească de-a dreptul.

— Săpătorii, spuse el, pe cât au fost de ostili la avansurile voastre, pe-atât de receptivi au fost la ale Roşului.

Ty simţi ceva în piept. Conştientizarea faptului că dăduse greş şi că lumea aflase. Nu era o senzaţie cu care să fie obişnuit şi nu-i plăcea.

— Vasăzică, întrebă el, Săpătorii le-au înghiţit pe nemestecate?

— Au semnat o alianţă cu Roşul acolo, pe loc. Roşul le-a recunoscut pretenţia asupra întregii suprafeţe uscate a Pământului şi-a îndemnat Albastrul să-i urmeze exemplul.

— O simplă chestiune de gentileţe omenească fundamentală, spuse Ty morocănos.

— Bineînţeles. Zăngănitul de săbii a început a doua zi...

Esa Arjun se întrerupse când o observă pe Sonar Taxlaw, stând în picioare lângă Einstein, care îi vorbea despre cum funcţionează planoarele. Ty se obişnuise deja; tot timpul cât erau treji, cei doi nu făceau altceva decât să-şi explice reciproc diverse lucruri. Pentru Arjun însă era ceva nou.

— Ea e..., spuse Arjun şi rămase cu propoziţia în aer.

Ty încercă să se pună în pielea lui: dădea cu ochii de un om originar pentru prima dată în viaţă, vedea pe cineva care era în

mod evident o fiinţă omenească, şi totuşi nu făcea parte din nicio rasă identificabilă, se gândea la tot ce suferiseră strămoşii ei.

— Mda, spuse Ty.

Arjun reuşi să se smulgă din reverie şi să-şi întoarcă iar privirea spre el.

— Povestea pusă în circulaţie spune că aţi răpit-o.

— Desigur.

Einstein spuse ceva amuzant. Cycul râse şi se sprijini de el cu afecţiune. Braţul lui îşi găsi locul în jurul mijlocului ei, mâna alunecându-i în jos până pe şold.

— Ăştia doi nu cumva..., începu Arjun.

— Şi-o trag? Încă nu. Dar numai fiindcă am tot fost pe fugă.

— Din puţinele informaţii pe care am reuşit să le punem cap la cap, Săpătorii cred că sexele au rolurile lor stricte şi că...

— Nu trebuie să şi-o tragă. Mda. O să discut cu Einstein. O să-i zic să nu i-o tragă.

— Dar n-aţi...

— Răpit-o? Nu, pur şi simplu s-a ţinut după noi.

Simţind îndoiala, sau cel puţin curiozitatea ivynului, Ty continuă:

— Şi ar face şi alţii la fel dacă li s-ar da ocazia. Tranziţia către viaţa la suprafaţă le pune cultura la grea încercare. Exact motivul pentru care conducătorii lor sunt atât de reacţionari.

Arjun înclină din cap.

— Şi moirana voastră cum o mai duce?

Ty oftă.

— I-a văzut pe Doc şi pe Memmie murind, a încasat o lovitură puternică la braţ şi a fost obligată să-şi scoată katul şi să-l folosească. După aceea a intrat imediat în ceva ce presupun că e un MEPOT clasic.

Era un cuvânt din jargonul militar care exprima modificarea epigenetică posttraumatică.

— Se confirmă, spuse Hope, care părea să fi terminat o primă scanare a semnelor vitale ale lui Kath. Se observă accelerarea metabolismului şi simţuri hiperacutizate. Microbiomul ei e un talmeş-balmeş; îl reglez cu nişte suplimente probiotice care se vor potrivi mai bine cu noul ei fenotip. Greaţa sugerează schimbări hormonale majore. Posibil să anticipeze...

— Otrăvire cu testosteron? sugeră Ty, terminând ideea în

locul lui Hope.

Hope răspunse cu o înclinare timidă a capului.

Ty se întoarse din nou spre Arjun.

— Deci trei miliarde de oameni tocmai au aflat de existenţa Săpătorilor. Cum au primit vestea?

— Păi, evident, e o noutate senzaţională, răspunse Arjun. Oamenii sunt extrem de curioşi.

Întoarse capul ca s-o măsoare iar din priviri pe Sonar Taxlaw.

— Ca şi mine. Recunosc.

— Publicul larg ştie cât de prost a mers primul contact? întrebă Ty.

— Identităţile celor din Şapte n-au fost făcute publice. Fără îndoială, n-are nimeni nici cea mai vagă idee că Hu Noah a fost implicat în vreun fel.

— Deci Roşul n-a trâmbiţat-o şi pe asta.

— N-ar fi în avantajul Roşului, după cum văd eu lucrurile, spuse Arjun. Acum, că sunt aliaţi cu Săpătorii, vor să-i prezinte drept oameni înţelegători. Nu le-ar servi acestui scop dacă ar dezvălui că i-au omorât pe Hu Noah şi pe infirmiera lui.

— Deci pe noi ne-au zugrăvit ca pe o bandă de brute anonime. Săpătorii ne-au alungat cu ajutor din partea Roşului. Am răpit o ostatică şi fugim cu ea.

Arjun îl privi în ochi.

— Nicio persoană inteligentă din Albastru nu crede aşa ceva, bineînţeles.

— Dar nici n-a scos Albastrul la înaintare vreo poveste care să echilibreze balanţa.

— Nu-i punctul forte al Albastrului, oftă Arjun. N-a fost niciodată, este? Noi suntem tehnocraţi. Luăm decizii ca inginerii. Ceea ce nu se potriveşte întotdeauna cu ce-şi închipuie oamenii că vor.

— Vorbeşti despre Albastru în general? întrebă Ty. Sau despre Rio în particular?

Folosise numele habitatului central ivyn ca sinecdocă pentru cultura sa.

— Despre ambele. Despre mentalitatea asta a Albastrului care ne plasează în vârful piramidei decizionale. Nu degeaba foarte puţinii aïdani care s-au făcut remarcaţi în Albastru au fost muzicieni, actori, artişti.

— Aduc ceva ce-i lipseşte culturii noastre, spuse Ty.

— *Voi* trebuia să aduceţi ce-i lipseşte, spuse Arjun.

Se referea, îşi dădu seama Ty, la rasa dinană.

— Şi chiar i-aţi adus, în epoca eroismului.

Ty simţea cum îi răsare pe faţă un zâmbet nu pe de-a-ntregul vesel.

— Făcând lucruri concrete, vrei să spui, în loc să pretindem că le facem în programe de ficţiune pentru divertisment.

— Dar ştii ceva? *Totul* e divertisment. Real sau născocit. Lucruri la care se uită lumea pe ecrane sau în varpuri. Roşul înţelege asta.

— Mă rog, spuse Ty, poate continuăm discuţia în barul meu, dacă scăpăm cu bine. Dar ideea principală pentru moment, dacă înţeleg bine ce spui, e că la capitolul poveşti prezentate publicului, Roşul ne ucide.

— Am fost puţin ocupaţi, spuse Arjun, intrând pentru prima dată într-o uşoară defensivă.

— Cu ceea ce-a făcut Roşul, vrei să spui, preciză Ty.

Se referea la introducerea pelotonului, la întoarcerea glorioasă a lui Marge şi la toate dulcegăriile dintre delegaţia lor şi Săpători.

Arjun nu sări imediat să-l contrazică, dar expresia de pe faţa lui exprima un strop de nerăbdare, ca de la profesorul inteligent la elevul care pricepe greu.

— Mai degrabă cu ceea ce *face.* De o bună bucată de vreme.

— Mă rog, spuse Ty, ca simplu barman, n-am de unde să ştiu altceva decât ce apare în fluxurile de ştiri. Aşa că spune-mi. Ce face?

— Ce ştii despre Kulak?

— Ce ştie orice civil fără acces la informaţii, răspunse Ty cu prudenţă. Se presupune că trăiesc oameni în partea care are formă de pumn.

„Kulak” era cuvântul rusesc pentru „pumn”. În contextul discuţiei lor, se referea la un bulgăre neregulat de nichel-fier, de vreo treizeci de kilometri în diametru. Cu o sută cincizeci de ani în urmă, Roşul îl mutase din osuarul Kamceatka până deasupra strâmtorii Makassar, unde continua să orbiteze de atunci. De forma unui pumn închis nu foarte strâns, avea în mijloc o cavitate, un tunel despre care se presupunea acum că era căptuşit cu habitate rotitoare. Răspunsul Roşului la Marele Lanţ.

— Pe urmă mai sunt cordajul, stinghiile şi toate vrăjelile alea

care-l înconjoară, continuă Ty.

Fiindcă pumnul, văzut de la distanţă, părea încâlcit într-o reţea rară de sârme, ca o sămânţă într-o pânză de păianjen. Deasupra şi dedesubt – pe laturile dinspre nadir şi zenit –, acestea convergeau în puncte fixe de care erau ataşate cablurile lungi care ajungeau până la suprafaţa Pământului şi în sus până la contragreutate – Antimakassarul.

La câţiva metri mai încolo, Sonar Taxlaw se angajase într-o manifestare publică de afecţiune cu Einstein, dar acum se retrase puţin şi întoarse capul ca să asculte.

Ty se obişnuise deja cu felul ei de-a fi. Îi atrăsese atenţia fiindcă rostise cuvântul „stinghii”. Cuvântul „stinghie” se afla între Sonar şi Taxlaw în *Encyclopædia Britannica,* şi prin urmare făcea parte din domeniul ei de cunoaştere. În timpul incursiunii lor peste creste până în cealaltă parte a munţilor, se dovedise a fi bine informată, cel puţin după standardele troglodiţilor, în legătură cu explorarea spaţiului şi cu soarele. Fusese deci simplu s-o aducă la zi cu evoluţiile extraplanetare din ultimii cinci mii de ani. Acum începea să se tragă mai aproape de Ty. Einstein o urmă de parcă ochii i-ar fi fost prinşi de fesele ei cu cârlige de pescuit.

Nebăgând de seamă nimic din toate acestea – fiindcă stătea cu spatele într-acolo –, Arjun se uita la Ty cu calm, aşteptându-se să audă şi continuarea. Iar Ty continuă:

— Despre partea de la suprafaţă – răspunsul lor la existenţa Leagănului – nu ştim mare lucru. O construiesc sub nivelul mării.

— Ei îi spun Gnomon, îl informă Arjun, rostind cuvântul pe litere.

— Ce înseamnă?

— Pe vremuri era obiectul acela din mijlocul unui cadran solar care proiectează umbra. Aliniat cu axa Pământului.

Ty rămase pe gânduri.

— Interesantă alegere.

— E mare, Ty. Mult mai mare decât Leagănul. Nu degeaba îl construiesc în ocean. Pe de o parte ca să-l ascundă de noi. Şi pe de altă parte fiindcă e prea mare ca să-l clădeşti pe uscat.

— Cât de mare, mai exact?

— Libertatea mea de vorbire e limitată, spuse Arjun.

Apoi scoase o tabletă şi începu să tasteze, deschizând o hartă a lumii, panoramând şi mărind învălmăşeala de insule dintre

Asia de Sud-Est şi Australia.

— Dar ia uită-te aici şi spune-mi ce vezi.

Îi întinse tableta lui Ty.

— Sud-Estul Asiei! exclamă Cycul, care ajunsese suficient de aproape ca să privească peste umărul lui Arjun. Vreţi să ştiţi ceva anume de-acolo? Sau despre Sulawesi? Sau despre Sri Lanka?

Ivynul o privea fascinat.

— N-am nevoie să mă uit, spuse Ty. Ştiu ce-i acolo. Ecuatorul trece prin toată partea aia şi rareori străbate uscatul, iar Roşul se vaită întruna din cauza asta.

— Nu-i adevărat! Sumatra..., spuse Cycul.

— O insulă mare, asta-i sigur, spuse Ty, dar nu un continent. Mai ţii minte, Sonar, ce ţi-am spus despre cum funcţionează Ochiul? Despre ce face Leagănul?

— Atinge ecuatorul, răspunse ea.

— Şi *numai* ecuatorul. Ceea ce e grozav dacă ţii sub control Africa şi America de Sud. Cum e cazul Albastrului. Dar cea mai mare parte din teritoriul Roşului se află la nord sau la sud de linia asta.

Sonar nu se lăsa redusă la tăcere atât de uşor.

— Singapore e aproape, spuse ea, şi e legat de Asia.

— Fosta localizare a Singaporelui e *aproape,* da. Însă nu *pe* ecuator. E la un grad sau două spre nord. Leagănul nu poate andoca acolo.

— Iar detaliul ăsta din proiectul Ochiului şi al Leagănului i-a înfuriat pe aïdani mai mult decât orice altceva, interveni Arjun.

Simţindu-l pe Einstein în spatele ei, Cycul se sprijini comod cu spinarea de el şi se apucă să recite volubil informaţii – modul ei predefinit de interacţiune socială.

— Aïdani, spuse ea. Ierarhia ABC. Aretaici, beta, camiliţi.

— Camiliţii sunt o rasă diferită, îi aminti Einstein.

— A, da. Relaţiile dintre A, B şi C se apropie mai mult de simbioză.

Ty şi Einstein schimbară priviri ironice.

Neobservând nimic, Sonar Taxlaw privi la vale către Langobard.

— Neoanderi. Şi încă doi. Cei deştepţi şi cei nebuni.

— Jinni şi extaţi, spuse Einstein. Ăştia nu prea ies în lume.

Fascinaţia lui Arjun la vederea unei fiinţe omeneşti originare

cedase în faţa nerăbdării. Îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Ty.

— Asta-i istorie veche, sigur că da, spuse el, dar unii oameni n-au uitat-o niciodată. Demult, când Ochiul abia se proiecta – vorbesc de o mie de ani în urmă –, s-au propus scheme alternative. Asta cu care ne-am ales a fost cea mai simplă, cel mai uşor de construit cu ce aveau oamenii la dispoziţie pe atunci. Ochiul, Piatra Mare şi un mic Leagăn cu alveole pe ecuator. Excelent pentru accesul la America de Sud şi Africa. Însă aproape inutil pe fâşia ecuatorială de sub habitatele în care trăiau aïdanii, jumătate dintre camiliţi şi majoritatea julianilor.

— Care ulterior a devenit Roşul, interveni Einstein ca s-o lămurească pe Sonar Taxlaw.

— Unul dintre motivele pentru care s-a coagulat ulterior Roşul şi a construit o identitate contrară Albastrului atât de puternică a fost sentimentul de nedreptate pe care l-au simţit faţă de decizia aceea. Ar fi trebuit să aşteptăm, ne-au spus ei. Am fi putut avea ceva mult mai folositor decât Leagănul.

Arjun strânse cadrul pe Indonezia şi trasă un dreptunghi subţire, încadrând ecuatorul şi acoperind cea mai mare parte din latitudinile Roşului.

— Dacă în loc de Leagăn am fi făcut ceva de forma unui arc lung care să acopere o distanţă mai mare nord-sud, poate ar fi făcut legătura cu Asia acolo jos, unde era Singapore. Iar aici ar fi putut atinge capul nordic al Noii Guinee. Iar Noua Guinee se putea conecta cu Australia dacă arunca destule pietre în apele de adâncime mică dintre ele.

— Un arc lung. Aliniat cu axa Pământului, aruncând o umbră pe sol, spuse Ty, dând din cap. Un Gnomon.

— Ar trebui să fie uriaş! exclamă Einstein.

Arjun încuviinţă dând din cap.

— S-au schiţat planuri pentru aşa ceva. S-au comandat studii despre cum s-ar putea construi, pe orbită sau pe suprafaţă. A fost considerat prea ambiţios. Deci capetele mai înţelepte au avut ultimul cuvânt, spuse Arjun, sau aşa a părut la vremea respectivă, şi am construit ce-am construit. Mai târziu putem oricând să facem ceva mai mare, aşa spuneau. Dar lucrurile n-au stat chiar aşa. Albastrul a dat uitării această idee. Roşul, nu. Jinnii lor au făcut tot atâtea eforturi pentru conceperea lui câte depun ivynii noştri pentru epigenetică. Imediat ce şi-au închis

graniţa şi au amplasat cele două bariere, s-au pus pe treabă. Ce-au făcut în tot acest timp?

— Au lovit strâmtoarea Torres cu o furtună de bolizi fără sfârşit, spuse Sonar Taxlaw, arătând cu degetul către fâşia strâmtă unde capul nordic al Australiei aproape împungea în burta Noii Guinee. Au umplut-o. Au ridicat baraje pe curenţi. Au ridicat un zid împotriva celor care înotau în mare.

Arjun dădu din cap a încuviinţare.

Apoi întoarse brusc capul către Cyc.

O fixă cu privirea câteva clipe, apoi se uită la Ty.

— Tu i-ai...

— Niciun cuvânt, spuse Ty.

— Einstein, tu i-ai spus despre operaţiunile ilegale de terraformare întreprinse de Roşu acolo?

Şi lovi cu degetul locul de pe hartă.

— E prima dată când aud de ele, spuse Einstein.

— Sonar, spuse Arjun, de unde ştiai asta?

— Ne-au spus Pingerii, răspunse Sonar.

— Cine dracu’ mai sunt şi Pingerii?

— Oamenii cu care o să stăm noi de vorbă, spuse Sonar.

Beled şi Bard, care îl ajutaseră pe teklan, se apropiau acum cărând baloturile cu planoare. Le depuseră pe jos şi începură să se camufleze cu frunzişul care era disponibil în zonă: crăci din tufărişuri care fuseseră împletite în streaşină pantei ca s-o stabilizeze şi să le ofere un refugiu animalelor mici. După anumite indicii din aspectul fizic şi din stilul general în care se mişca teklanul, Ty avea sentimentul că era un fel de Mâncător de Şerpi. Când se lămuri că cei doi bărbaţi mai voinici se pricepeau mai bine decât el la smuls plante din rădăcină şi transportat ţărână, teklanul îi lăsă pe ei să termine treaba şi veni mai aproape. Sub braţul stâng ţinea un recipient care se potrivea oarecum, ca dimensiuni şi formă, cu cele care încă se mai foloseau în Chainhattan pentru transportarea pizzei. În mână ducea bălăngănind o trusă cu echipament aproximativ cubică. Cu mâna dreaptă, liberă, se salută cu Ty, după care se identifică drept Roskos Yur. Apoi aşeză cele două colete în faţa lui Ty şi făcu un pas înapoi.

— Mulţumesc, spuse Ty.

— Cu plăcere, domnule.

— De ce le voiai pe-astea? întrebă Arjun. Ai idee cât costă să

le aduci aici?

— Poate să-ţi explice Cycul pe drum, spuse Ty.

Arjun îl privi lung, apoi dădu din cap neîncrezător şi se uită în altă parte. Roskos Yur, dimpotrivă, îl privea cu luare-aminte şi nu îşi mai luă ochii de la el. După câteva clipe, Ty se simţi obligat să înfrunte privirea teklanului. Acum, când putea să-i cerceteze mai îndeaproape emblema, Ty văzu că făcea parte dintr-o unitate staţionată la Nunivak: unul dintre avanposturile avansate ale Albastrului, lipit de graniţă. Era întruchiparea noţiunilor de îndepărtare şi izolare. Pe lângă el, Qayaq părea o metropolă. Era plin de Mâncători de Şerpi, trimişi mereu în misiuni nebuneşti.

— De fapt nu asta v-a-ntrebat, domnule, spuse Roskos Yur. Ce întreabă el de fapt este cine dracu' sunteţi?

— Sergent major Yur..., spuse Arjun pe un ton de protest.

Dar Yur nu se lăsa oprit.

— Şi nu ne spuneţi că sunteţi barman, domnule.

— Răposatul doctor Hu l-a ales personal pe domnul Lake să fie inclus în Şapte, îi atrase atenţia Arjun.

— Şi acum împinge de la spate această...

Yur se uită în jur la restul grupului şi pufni de parcă nu-i venea să creadă ce vede.

— Nici nu ştiu cum să-l descriu. Dacă-i spun „adunătură" pare mai mult decât e de fapt.

— El i-a scos dintr-o situaţie dificilă, spuse Arjun.

— O situaţie dificilă pentru care e şi el parţial responsabil, domnule, ripostă Yur.

— Şi, deocamdată, cunoaşte mai multe decât oricine despre Săpători şi despre situaţia de la sol. Presupun c-a avut un motiv să ceară obiectele astea, şi are să ni-l explice pe drum.

Ty ridică o mână.

— Sergent major Yur n-are încredere în mine fiindcă nu-i e clar cui îi sunt loial. De acord.

Expresia de pe faţa lui Yur se mai înmuie puţin, iar privirea îi fugi într-o parte pentru o clipă. Profitând de această întrerupere în duelul privirilor, Ty se întoarse către Esa Arjun.

Ivynul schiţă din cap cea mai măruntă mişcare ce putea fi identificată drept un *nu.* După ce se asigură că Ty prinsese ideea, se uită la Roskos Yur.

— Sergent major, spuse Arjun cu voce joasă, în cer şi pe

pământ se petrec mai multe lucruri decât a visat filosofia ta.

Yur pufni dispreţuitor.

— Ăsta-i un mod mai fistichiu de-a spune că-mi depăşeşte rangul, domnule?

— Da.

— Eu vreau doar să ştiu dacă e vreo porcărie nenorocită de dukh, domnule.

— Ah, asta-i tot? întrebă Ty. De ce n-ai zis aşa?

— Nu, spuse Arjun cu un glas din care se topise dintr-odată toată încordarea. Nu-i niciun dukh la mijloc.

— Fiindcă barul ăla în care lucrează el...

— N-are legături cu niciun kupol consacrat.

— Atunci, cu cine dracu' are legături, domnule? vru să ştie Yur. Am făcut nişte investigaţii ajutat de prieteni de-ai mei de la contraspionaj. Barul ăla n-are nicio noimă ca plan de afaceri. Structura patronatului său e... neobişnuită. Legături cu Roşul, mi s-a spus.

— Întâmplarea face că unul dintre proprietari are ascendenţă parţial aïdană, recunoscu Ty, dar ai grijă când faci presupuneri nefondate despre loialitatea lui.

— Are de-a face în vreun fel cu Ţelul? întrebă Roskos Yur.

Nici Ty, nici Arjun nu răspunseră. După câteva momente de tăcere, Yur scoase un oftat, după care continuă pe un ton mai moderat:

— S-o lăsăm baltă. Acum înţeleg. E ceva legat de Ţel. Îmi depăşeşte rangul. Trebuia să-mi spuneţi şi gata.

Luă poziţia de drepţi şi salută.

— Ce ordine îmi daţi, domnule?

— Pornim în marş forţat spre ocean după indicaţiile Cyculei, răspunse Ty. Şi ne mişcăm cât mai repede cu putinţă. Treaba mai complicată e că s-ar putea să fie nevoie s-o cărăm pe moirana noastră.

— De fapt, interveni Langobard, care între timp se apropiase de ei şi se afla acum în raza lor auditivă, s-ar putea să fie nevoie să trudim din greu ca să ţinem pasul cu ea.

Întinse un braţ lung, arătând în josul pantei înverzite.

Primul lucru pe care îl văzură cu toţii era silueta uriaşă a lui Beled năpustindu-se la deal aproape în fugă, ritm pe care, după cum ştiau cu toţii, era în stare să-l menţină ore în şir. Apoi, mult în faţa lui, o văzură pe Kath Amalteova Trei, mişcându-se încă şi

mai repede.

•

Medicamentele şi probioticele lui Hope îi mai stabilizară puţin starea de spirit lui Kathree[44] şi îi reduseră starea de greaţă până în punctul în care aproape putea s-o ignore. Cu timpul, se rezolva de la sine, dar ea se bucura de orice ajutor farmaceutic care îi era oferit; trupul îi era hămesit şi trebuia să facă în vreun fel să nu-şi mai verse mâncarea. Dar, în acel moment, cel mai important medicament din organismul ei – atât de important, încât Hope îi fixase pe braţ o mică pompă ca să poată să i-l picure întruna în sânge – era cel proiectat să se îndrepte către amigdală şi să blocheze orice dezastru neurologic care s-ar fi desfăşurat lent acolo ca răspuns la trauma prin care trecuse cu patru zile în urmă. Prin urmare, la creierul ei ajungea cu întârziere de câteva zile – dar, după toate aparenţele, era o soluţie de genul „mai bine mai târziu decât niciodată”. Putea fi de folos la întreruperea cercului vicios în care intrase creierul ei, care derula întruna micul film horror, adâncind câte puţin de fiecare dată daunele deja produse. Şi faptul că îşi petrecuse atâta vreme dormind putea s-o ajute în privinţa asta. Putea obţine unele beneficii palpabile şi biologic măsurabile ca rezultat al faptului că, în cea mai mare parte a timpului, stătuse legată la propriu de Beled, cu obrazul pe umărul lui, doar că nu-l trăsese în plămâni pe post de aer. Cât despre teklan, acesta nu avusese nicio reacţie deosebită la faptul că o pacientă apatică, de-a dreptul comatoasă şi puţind a vomă îi îngreuna spinarea în timpul zilei şi i se lipea de pântece, încovrigată, în timpul nopţii. Ei doi nu apucaseră niciodată să facă sex, dar acum teama ei era că, odată ce va fi spălată şi bine hrănită, se va năpusti asupra lui ca un succubus. Era un simptom bine cunoscut al MEPOT-ului, care dusese la rezultate pitoreşti şi legendare în comunităţile moirane ce supravieţuiseră traumei colective.

Dar, cum sexul frenetic cu tot ce mişca în jur nu mai era o opţiune viabilă în ziua de azi, Kathree îşi căută alte supape pentru energia fizică dezlănţuită. Excursia pe traseul descendent din poiană către ocean se dovedi mai lungă decât li se păruse, iar ea o luă mult înaintea tuturor, obligându-l pe Beled la mari eforturi doar ca să n-o piardă din ochi. Chiar dacă nu îl vedea fiindcă era în urma ei, Kathree îi simţea prin sol paşii

[44] De la Kath Three, Kath Trei.

grei. Auzea respiraţia teklanului şi clicurile slabe produse de muniboţii pe care îi avea asupra lui, iar când vântul bătea din spate, îi simţea mirosul batistelor de uz militar pe care le folosise ca să se igienizeze şi al detergentului cu care îşi curăţase uniforma, al lubrifiantului din kat şi al hranei consumate ultima dată. O lua atât de mult înaintea celorlalţi ca să-şi mai consume energia care amenința s-o înnebunească, dar în aceeaşi măsură ca să se afle într-un loc în care să nu primească porţii egale de informaţii senzoriale de la fiecare membru al grupului. De la unul singur îi era suficient.

Trecu vijelios printr-un gard viu de plante şerpuitoare care fuseseră sădite într-o dună la marginea plajei şi năvăli pe nisipul ud. Valurile se spărgeau la o jumătate de kilometru depărtare şi se întindeau pe plajă către ea ca nişte aşternuturi fâşâitoare. Mirosul din nări îi indica o densitate incalculabilă de viaţă marină, semănând cu ceea ce adulmecase când se oprise în mijlocul podului din Leagăn, dar de această dată cu mult mai multe nuanţe distincte. Şi asta cu toate că activitatea amigdalei îi fusese suprimată chimic. Fără medicamentele lui Hope, ar fi riscat s-o cuprindă un atac de panică. Chiar şi aşa, îşi simţea trupul supraîncingându-se şi îşi privea braţele goale ca şi cum s-ar fi aşteptat să crape pielea pe ele ca pe carnaţii puşi pe grătar. Îşi domoli goana până la nivelul unei plimbări cu paşi mari şi traversă plaja de-a dreptul, scoţându-şi hainele din mers şi desenând cu ele o cărare neregulată peste urmele de paşi din nisip. Curând, dar nu destul de curând, valurile îi spălau gleznele, apoi gambele. Se lăsă în genunchi şi se prăvăli într-un val care se apropia şi care o prinse în cădere, coborând-o uşor. Goală, plutea cu faţa în jos pe apa a cărei răceală de gheaţă o făcea să-şi simtă părţile expuse ale pielii – de pe fese şi de pe omoplaţi – ca puse la fript.

Se străduí să găsească o explicaţie raţională pentru faptul că zăcea cu faţa în jos în Pacific, cu ochii deschişi, holbându-se la o stea de mare, dar nu descoperi niciun răspuns. Efect avea însă. Inima, care îi bubuise până atunci incontrolabil, începea să se apropie de ritmul ei normal şi trecu surprinzător de mult timp până să se simtă forţată să-şi proptească mâinile şi genunchii în nisip, să se ridice în patru labe şi să tragă aer în piept.

Îşi adună picioarele sub ea şi se lăsă pe vine, apoi se răsuci cu spatele spre larg. Picioarele şi fesele îi erau în continuare

cufundate, răcorindu-se după alergătură.

Beled Tomov stătea la câţiva metri distanţă, cu gleznele mângâiate de spuma valurilor, gâfâind şi arătând ca unul căruia i-ar prinde bine o baie în apa ca de gheaţă a Pacificului. Dar nu asta era intenţia lui. El era pregătit s-o tragă pe Kathree afară dacă mai stătea mult acolo fără să respire.

Se uitară unul la altul, privirea lui Kathree spunând: „Ţi-aş trage-o chiar acum, chiar aici”, a lui spunând „Ştiu”, iar ochii ei răspunzând „Ştiu că ştii”.

— Ai auzit ceva? întrebă el.

Nu se aştepta la asta.

— Adineauri, îi explică el, când erai cu capul cufundat.

— Adică, dacă am auzit în apă?

— Da.

— Cam ce anume?

— N-ai ascultat, nu-i aşa?

— Glumeşti? Ascult atât de intens, de mă scoate din minţi.

— Conversaţia, vreau să zic.

— Nu. Toată lumea vorbeşte prea tare.

El rămase pe gânduri. Apoi se întoarse puţin într-o parte şi întinse un braţ, atrăgându-i atenţia către un promontoriu stâncos care întrerupea plaja la câteva sute de metri depărtare.

— De-acolo, spuse el.

Trupul lui Kathree trecuse în sfârşit de maximul termic şi începea să se răcorească, aşa că se îmbrăcă şi merseră împreună de-a lungul plajei către promontoriu: un meterez abrupt, cu aspect aproape artificial, din piatră sfărâmată ţinută laolaltă de rădăcinile copacilor şi ale tufărişului. Despărţea plaja despicând-o ca o lamă de plug.

Ea nici măcar nu ştia de ce veniseră la ocean. Urma să-i ia cineva de acolo? Măcar aveau vreun plan? Sau pur şi simplu fugeau până nu mai aveau unde să fugă?

— Săpătorii, spuse Beled, cred în existenţa unor oameni care trăiesc în ocean. Pingerii. Cică ar fi existat contacte. În anumite locuri de pe coasta Beringiei.

Arătă cu capul în direcţia în care mergeau.

— Contacte faţă în faţă?

Beled ridică din umeri: un gest care, având în vedere dimensiunile umerilor săi, aproape că putea fi detectat cu seismograful.

— M-am gândit că e posibil să fi auzit tu ceva cât stăteai cu capul sub apă. Folosesc o tehnică numită sonar.

Creierul ei bolnav petrecu puţin timp punând cap la cap toate informaţiile. Ştia puţine lucruri despre sonar. Inspecţia se folosea de el ca să cartografieze fundul lacurilor şi să numere peştii.

— Nu e o coincidenţă că avem cu noi pe cineva cu numele ăsta?

Beled dădu din cap.

— Ea ne-a spus despre ei, dar în cea mai mare parte sună mai mult a legendă decât a realitate.

— Unde trăiesc? În submarine?

Teklanul ridică iar din umeri.

— Se pare că nimeni nu ştie. Probabil se pricep să-şi ţină respiraţia.

Promontoriul nu putea fi ocolit fără o ambarcaţiune. Până la urmă o luară înapoi spre interior ca să poată să treacă de el. Pentru asta avură de urcat la câteva sute de metri altitudine şi apoi îşi croiră drum tăind vegetaţia deasă care crescuse pe panta sudică.

Când ajunseră într-un loc din care puteau privi în jos, către apă, deveni limpede că se aflau pe marginea unui crater de impact cu diametrul de circa un kilometru. Promontoriul care le blocase trecerea pe plajă făcea parte din buza craterului; curbura lui se continua în Pacific, formând o latură a unui golf. Imaginea lui în oglindă, după cum puteau vedea acum, se contura în cealaltă parte. Bolidul care formase craterul lovise foarte aproape de ţărm. Vârful central al impactului era o insuliţă stâncoasă şi abruptă, la o aruncătură de băţ de plajă, exact la mijlocul distanţei dintre promontoriile gemene. Era destul de uşor pentru ochi să completeze ce lipsea din conturul craterului. În largul apei, între promontorii, era probabil un arc de cerc scufundat. Şi, într-adevăr, se puteau vedea brizanţii spărgându-se când treceau peste el. În partea dinspre uscat, buza craterului se armoniza cu panta naturală. Impactul săpase o cavitate ai cărei pereţi abrupţi îi obligau acum pe Beled şi pe Kathree să se lanseze într-o coborâre stângace, prin alunecare, în golful de sub ei. Acolo plaja era mai mult pietroasă decât nisipoasă şi multe dintre pietre aveau semitransparenţa sticlei de mare şlefuite de valuri.

Auzeau restul trupei care cobora pe urmele lor, departe, pe versant.

Mijlocul plajei – exact în dreptul insuliţei abrupte – părea alegerea firească pentru a ridica tabăra. Sticla de mare fusese adunată acolo într-o mică movilă – suficient de înaltă totuşi ca să dea de înţeles că nu era vorba de un depozit natural, ci de un act intenţionat.

— Semnalul lor, explică Beled. Acum ar trebui să facem un foc.

Se apucă să măsoare plaja cu pasul în căutare de vreascuri aduse de apă. Kathree, atrasă de totem dintr-un motiv necunoscut, se lăsă pe vine lângă el să-i aştepte pe ceilalţi. O auzea pe Sonar Taxlaw flecărind de zor pe când îşi croia drum la vale, practic dansând pe lângă ceilalţi, care păşeau greu şi respirau zgomotos.

— Istoria lor e împărţită în trei Diluvii. Primul Diluviu a fost de piatră şi foc. I-a alungat în cele mai adânci gropi de pe fundul mării, care nu s-au uscat niciodată pe de-a-ntregul, nici măcar după ce restul oceanelor au fiert şi s-au evaporat. Au dat naştere unei rase capabile să trăiască în spaţii strâmte. Al Doilea Diluviu a fost de gheaţă şi apă.

— Veacul Înnorat! spuse Einstein.

— Da, când aţi aruncat cu comete în ei sute de ani la rând. Au observat că mările se întindeau, revărsându-se din gropile în care se strânseseră, extinzându-se. S-au transformat într-o rasă care putea să înoate în mare.

— Când spui că s-au transformat, întrebă Arjun, te referi la inginerie genetică sau...

— La reproducere selectivă, insistă Sonar. Dacă lupii s-au putut transforma în pudeli în câteva mii de ani, gândeşte-te în ce s-ar putea transforma oamenii, la nevoie! Au început să exploreze fundul mării. Au găsit o mulţime de resturi industriale care au ajuns în ocean în timpul Ploii Solide şi s-au dus la fund. Metalurgia nu mai prezintă niciun mister pentru ei.

— De asta faceţi negoţ cu ei? speculă Ty. Fiindcă vă lipseşte metalul?

— Iar lor le lipsesc lucruri pe care le avem noi, confirmă Sonar.

— Ai spus c-au fost trei Diluvii, îi aminti Einstein. Al Treilea Diluviu?

— E acum, spuse Cycul. Un Diluviu de viaţă, începând cu microorganisme şi culminând cu voi.

— Adică cu Spaţienii, presupuse Ty.

— Da. Şi singurii Spaţieni de care ştiu ei sunt cei care au aruncat o mulţime de pietre în strâmtoarea Torres şi-au construit obiectul de la Makassar.

— Ţie cum ţi s-au împărtăşit toate astea? întrebă Arjun.

— Împărtăşit?

— Ai avut tu, Sonar, conversaţii reale faţă în faţă cu Pingerii?

— Eu *personal*?! întrebă ea pe un ton care părea uimit şi oripilat de o asemenea idee. Ah, nu, doar m-am uitat la ei de-aici, de sus.

— Deci tu pândeşti de sus în timp ce nişte membri mai în vârstă ai clanului tău coboară pe plajă să stea de vorbă cu Pingerii.

— Vorbitul e dificil. Comunicarea se face mai mult prin cuvântul scris. N-au avut hârtie până nu le-am dat dintr-a noastră. Folosim tăbliţe de ardezie şi cretă.

Lui Kathree îi fugi privirea către un detaliu pe care îl remarcase cu un minut în urmă: un depozit de pietre negre plate cu aspect nenatural, pe jumătate îngropat în nisipul răscolit de vânt. În timp ce restul grupului termina de coborât către apă, ea luă o bucată de lemn şi se apucă să râcâie cu ea nisip şi pietriş de pe pietre până reuşi să desprindă una. Deşi avea marginile neregulate, era clar că fusese modelată de oameni: o dală de piatră neagră de grosimea degetului ei, mare cât să poată fi ţinută la subsuoară, suficient de netedă ca să poţi scrie pe ea. Văzuse că nămolul din jur era presărat cu bulgări de carbonat de calciu: cretă. Se vedeau urme şi pe plăci. Nu scriere, ci un fragment dintr-o schiţă, poate o hartă, şi câteva numere.

•

Într-o parte a insuliţei, chiar sub culme, se vedea un lemn plutitor contorsionat: un ciot de copac pe care furtuna îl rupsese din marginea unei stânci de undeva de pe coastă şi care mai târziu fusese aruncat aici. De cum ajunse, Ty îşi lăsă raniţa, îşi goli buzunarele şi săltă de jos lădiţa cu echipament pe care o adusese Roskos Yur cu planorul. Ţinând-o deasupra capului ca să nu se ude, porni prin apă până la insuliţă, înjurând de zor oceanul din cauză că era rece ca gheaţa. La adâncimea

maximă, apa îi ajungea până la talie şi câte un val îl mai uda până sub bărbie. Azvârli lădiţa în sus pe coasta insuliţei şi se căţără după ea.

După ce studie curios ciotul câteva clipe, se lăsă pe vine, îl apucă de două rădăcini ieşite în afară şi îl răsturnă, făcându-l să se rostogolească în resac. Apoi se trase puţin deoparte ca să le dezvăluie celorlalţi ce se aflase ascuns sub ciot: o bucată verticală de conductă solidă din oţel, cam de un lat de palmă în diametru, care îi ajungea până la genunchi şi era acoperită cu un disc subţire din oţel boţit, de mărimea unei farfurii. Conducta nu era fixată de stâncă. Făcea parte dintr-un obiect mai lung care ieşea din ocean. Partea de la suprafaţa apei era legată cu funii de nişte ţepuşe care fuseseră înfipte în crăpăturile pietrei, într-o manieră pe care învăţaseră deja s-o recunoască drept improvizaţie tipică Săpătorilor.

Atenţia lui Ty se abătu către un obiect pe care îl observase la picioarele sale. Se aplecă şi ridică obiectul ca să-l vadă toată plaja: un baros improvizat dintr-o ţeavă şi o bucată de oţel. Apoi se uită la Cyc. Ea îi răspunse ridicând mâinile cu palmele către cerul cenuşiu, sugerând: „Vezi? Exact cum spuneam”.

Ty se întoarse cu spatele la ei, cercetând cu privirea apa din faţa stâncii. Reveni după câteva momente.

— Cât de departe ajunge? strigă el.

— Conducta? Câteva zeci de metri, răspunse Cycul. Craterul e ca un corn, conduce sunetul până în adânc.

Abia îşi terminase fraza, când Ty săltă barosul şi izbi cu el din toate puterile în placa de oţel. Obţinu un *ping* metalic ameţitor de tare, acoperit pe când se risipea de răcnetul lui Kathree, care căzu în genunchi pe nisip, cu mâinile încleştate pe urechi.

— Mai bine duceţi-o de-aici! spuse Ty.

Ea îl auzi, deşi avea urechile acoperite. Îl simţi pe Beled apucând-o din spate, îndoind-o pe braţul cu care o ţinea de sub sâni, săltând-o în picioare. Lucru bine-venit dintr-un anume punct de vedere. Dar se săturase să fie cea care trebuia mereu cărată, aşa că se desprinse de el, întoarse spatele oceanului şi porni hotărâtă către cordonul de tufăriş care marca marginea plajei. Ty o aşteptă să-şi ia un avans respectabil înainte de a-i striga:

— Astupă-ţi urechile!

Ea se conformă, iar în momentul următor simţi un alt dangăt

străbătând-o ca un ţurţure care i se înfige în ceafă. Imediat sosi un altul, şi un altul, nu în ritm constant, ci neregulat. Iar după ce urcă până într-un loc din care putea să privească în jos, către golf, cu degetele în urechi, fără să mai sufere de durere la fiecare lovitură a barosului, Kathree înţelese ce făcea Ty.

Fiecare dintre rasele umane îşi avea propriul ei ansamblu de tradiţii culturale care duceau înapoi în timp până la Eva respectivă. Acestea erau transmise de la o generaţie la alta prin ritualuri sociale, prin programa şcolară şi prin diverse grupuri de tineri. Tinerii teklani învăţau gimnastica în imponderabilitate cu un adaos elegant de arte marţiale, concurând în curse cu obstacole care reproduceau exact manevrele executate de Tekla în Epopee. Julianii se întreceau în echipe de dezbateri şi plecau în locuri izolate pentru timp îndelungat, gest care trebuia să simbolizeze exilul Evei lor şi chinul trăit în Roi. Şi aşa mai departe.

Tinerii dinani învăţau codul Morse. Era folosit foarte rar.

Moiranii cu siguranţă *nu* îl învăţau, fapt pentru care Kathree habar n-avea ce mesaj trimitea Tyuratam Lake în adâncuri prin izbiturile lui.

Bineînţeles că toată lumea urmărise scena din Epopee, de la începutul Ploii Solide, în care Eva Dinah îşi transmisese mesajul final către Rufus. Fusese urmat de o serie de repetiţii ale codului QRT, care – mai ales după ce Dinah izbucnise în suspine şi transmisia ei abia dacă mai ajungea până la el – avea un soi de ritm ca de fanfară solemnă, începând cu *pam, pam, pa-pam.* Litera Q. Kathree recunoştea măcar acel tipar, care părea mai frecvent decât te-ai aştepta în nişte propoziţii normale în limba engleză. Aşadar, Ty folosea anticele coduri Q ca să-şi scurteze mesajul. Dar n-avea nici cea mai vagă idee ce transmitea el de fapt. Zdrăngănea iar şi iar, înşirând o frază sincopată din intervale lungi şi scurte, care începu s-o irite după o vreme. Ty se opri după ce Sonar Taxlaw traversă prin apă până la stâncă şi îl asigură că, dacă Pingerii erau prin preajmă, cu siguranţă îi auziseră deja mesajul.

— De-acum cât mai durează? întrebă el.

Ţipa ca să acopere explozia valurilor şi pentru că probabil surzise.

— Depinde cât de departe sunt, răspunse Sonar Taxlaw. Poate o zi. Poate trei.

— Grozav, spuse Ty şi ridică fruntea să-i prindă privirea lui Roskos Yur, care, dând ascultare unui instinct soldăţesc atemporal, îşi împinse mâneca în sus ca să se uite la ceas.

Deblocând capacul lădiţei, Ty începu să scoată din ea piese de echipament şi să studieze broşuri cu instrucţiuni. Kathree era prea departe ca să vadă detaliile şi oricum se lăsa întunericul. Pe când cerul se întuneca, îl văzu pe Ty şezând pe malul insulei, cu faţa către larg, aprinzând din când în când câte o luminiţă şi făcându-şi de lucru cu echipamentul. Cocoţată lângă el, înfăşurată în saci de dormit pe care îi adusese Einstein, era Cycul. Avea pe urechi o pereche de căşti voluminoase şi în răstimpuri îşi întorcea capul către Ty, cu un gest de pasăre atentă, ca să comenteze ceva. Esa Arjun măsura cu paşi rari plaja, pe unde nu ajungeau valurile, trecând uneori pe lângă Einstein, care nu făcea decât să stea în picioare şi să se uite îngrijorat la preaiubita lui. Hope se dusese să se întindă într-un cort mic, ridicat la câţiva metri mai sus, pe nisip uscat; o pâlpâire albăstruie care răzbătea prin pereţi sugera că lucra pe tabletă, poate încercând să afle ceva despre cum să gestioneze MEPOT-ul.

Şi cam aceasta era toată tabăra inferioară, în care se instalaseră Hope, Ty, Einstein, Sonar Taxlaw şi Arjun. Beled o urmase pe Kathree în sus, pe versant. Langobard şi Roskos Yur veniră şi ei mai târziu. Se răspândiră, ciopârţind tufişuri în toate direcţiile, şi identificară o streaşină curbată în versant: linia de demarcaţie dintre marginea interioară a craterului şi relieful preexistent impactului. Deasupra, panta era mult mai blândă. Ce-i drept, primul lucru pe care îl observa cineva care trecea peste marginea înălţată era o uşoară scădere în altitudine. Cum stăteau cu spatele la ocean şi cu faţa la munte, dinaintea lor se întindea pe câteva sute de metri o mlaştină, în al cărei capăt îndepărtat se înălţa o pădure de pini. Făcură câţiva paşi înapoi şi se puseră pe lucru, stabilind o tabără superioară chiar deasupra celui mai înalt punct al marginii. Se rostiră puţine cuvinte, dar era evident că rostul acestei tabere era să apere plaja dacă şi când aveau să se apropie forţele Roşului. Dacă inamicul cobora drept pe versantul muntelui, era nevoit să traverseze mlaştina. Dacă venea de-a lungul plajei, avea de urcat sau de ocolit o proeminenţă din buza craterului. În oricare dintre situaţii, ar fi fost perfect vizibil din acel punct de observaţie.

Se putea presupune că un ONAN lovise solul undeva în apropiere, cu câteva decenii în urmă. Ofizi umpluţi cu seminţe se rostogoliseră din el şi porniseră să mişune prin zonă, înregistrând elevaţii şi măsurând umiditatea din sol, apoi comparând informaţiile într-o reţea de tip *mesh.* Colectivul de ofizi observase întreruperea din panta care ducea spre mare. În conformitate cu un program care îi fusese inserat de un oarecare creator de coduri din inel, hotărâse că linia ţărmului putea fi stabilizată acolo prin plantarea unor seminţe din care avea să crească o vegetaţie rezistentă, joasă, de tip tufăriş. Aşa se petrecuse totul. Ofizii care ajunseseră să se îndepărteze de plajă descoperiseră terenul plan de dincolo de buza craterului şi îl plantaseră cu diferite specii care prosperau în medii umede. Vegetaţia crease un mic baraj natural, reţinând apa care cobora de pe versanţii de deasupra. Într-o bună zi poate avea să devină lac, dar deocamdată era o mlaştină neagră, păstoasă, adâncă până la genunchi şi ascunsă după o perdea de ierburi şi stuf care preferau genul acesta de sol.

Kath Doi nu fusese o luptătoare. Antrenamentul cu arme de care avusese parte îi oferise minimul de competenţă necesar ca să descarce o katapultă în direcţia unei canide flămânde. Kathree nu ştia încă dacă şi acesta era unul dintre lucrurile care se schimbaseră. Într-un sens, nici nu conta. Indiferent cât de bună s-ar fi dovedit a fi în luptă, niciodată n-avea să fie la fel de eficace precum Beled, Bard şi – judecând după aparenţe – Roskos Yur. Însă aceştia i se păreau a fi o ceată de inşi obtuzi, înceţi la minte. Le scăpau multe lucruri care pentru ea erau evidente. Şi era clar că obosiseră şi că începea să-i ia somnul. După ce se întunecase de-a binelea, Kathree consumă una după alta trei mese complete din raţiile pe care le adusese Roskos Yur, după care se strecură afară şi se căţără până în partea cea mai înaltă a buzei craterului, de unde putea să privească şi să asculte uscatul.

La întoarcere îl sperie pe Roskos Yur, a cărui respiraţie ritmică o ascultase de la o mie de paşi distanţă. Dormise până atunci, sau moţăise.

— Ar trebui să mă avertizezi când te apropii, Kath Doi! şuieră el.

— E moartă.

— Kath Trei, atunci.

— Nu vine nimeni, spuse ea, cel puţin câteva ore de-acum înainte.

— Numai dacă nu cad din cer, ripostă el.

Langobard, mereu sociabil, se apropiase de asemenea.

— Nu vor veni pe calea aerului, spuse el. Dacă pot să ne doboare în linişte, aşa vor face – şi nu vor sufla o vorbuliţă despre asta în veci. Dar să desfăşoare un asalt întreg? Asta ar fi în contradicţie cu povestea pe care o ţes ca să le-o servească celor din inel.

— Noi când dracu' avem de gând să ne-apucăm de scris propria noastră poveste? spuse Yur.

Şi acolo se opri conversaţia lor.

Dar întrebarea îşi primi răspunsul o oră mai târziu, când Kathree şi mai apoi ceilalţi desluşiră un vaier şi un bubuit venind din direcţia apei. Lumini fugare apărură deasupra orizontului, apropiindu-se dinspre sud, peste marginea lumii, dar apoi se stinseră, când pilotul hotărî să zboare fără ele. După sunet şi după felul cum îmbrăţişa întinderea de apă, era clar că nu era vorba nici de o navă aeriană, nici de una maritimă, ci de ceva intermediar cunoscut sub numele de arcă. O auziră coborând pe apă cu un susur la un kilometru depărtare şi pornindu-şi motoarele duduitoare pe care le folosea ca să facă manevre pe suprafaţa apei. Lăsă ancora la câteva sute de metri în larg: departe de uscat, ca să respecte sensibilităţile iritabile ale Săpătorilor, însă destul de aproape pentru ca oamenii şi echipamentele să poată fi transportaţi în ambele sensuri cu bărcile. Îşi deschise uriaşa rampă de marfă din partea posterioară, permiţând apei să se reverse în interior, făcând să plutească câteva bărcuţe şi barje care fuseseră înghesuite la bord. Cu una dintre acestea sosi la ţărm un grup mic. Kathree îi auzi conversând, cel mai mult cu Ty şi cu Arjun, deşi Einstein, ca de obicei, găsi o cale de a se face şi el părtaş la acţiune.

O barjă fusese remorcată până în apele dintre arcă şi ţărm şi ancorată acolo. Zgomotul care venea dinspre ea sugera mecanisme interne complexe. După câteva minute, începu să huruie şi să murmure, apoi un lanţ de vezbouri sclipitoare izbucni din ea ca un jet dintr-o fântână, în forma literei U întoarse, şi începu să se extindă către cer pe măsură ce acumula viteză, iar zgomotul pe care îl producea se ascuţea transformându-se într-o unică notă acută şi stabilă. În câteva

minute, trenarul se înălţase până la vreo sută de metri şi începuse să emită o lumină blândă, care se revărsa asupra golfului şi a plajei în cantitate suficientă pentru ca oamenii să poată să se mişte nestingheriţi şi să citească diverse documente. Kathree vedea acum şi numele arcei, înscris pe fuzelaj lângă proră: *Darwin.* Pesemne fusese trimisă de la o bază TerReForm importantă – cel mai probabil, de la Haida, care deservea ţărmul nordic al Pacificului.

Trenarul care fusese lansat pe barjă era un dispozitiv militar destul de comun. Ca atare, probabil că emitea şi în alte lungimi de undă în afară de lumina vizibilă. Era un fel de nod comunicaţional multifuncţional, care interconecta tot ce se afla în raza lui şi, în acelaşi timp, asigura legătura ascendentă cu Denali şi cu alte baze de pe inel.

Pentru Kathree nu se mai punea de acum problema somnului, aşa că porni în josul craterului către plajă. Când ieşi dintre tufişuri, dădu cu ochii de Einstein şi de Cyc, care stăteau unul lângă altul într-o încrucişare de lumini, cu faţa la o cameră video. Într-o parte era o nou-sosită care îşi verifica însemnările, o moirană înaltă, cu ţinuta, stăpânirea de sine şi ochii aurii ai unui manechin de modă. Purta haine potrivite pentru coasta rece şi umedă a Beringiei. Haine care, pe silueta ei subţire, dar puternică, se aşezau într-un fel ce dădea de înţeles că fuseseră făcute anume pentru ea, probabil de vreun designer iscusit din Marele Lanţ.

Kathree nu avu nevoie să se apropie mai mult ca să înţeleagă ce se petrecea: moirana înaltă venise să realizeze exact ceea ce revendicase Roskos Yur. Începu prin a vorbi o vreme direct la cameră, apoi le luă interviu lui Einstein şi Cycului. Totul se transmitea în direct în inel.

Kathree se aşeză singură pe plajă, îşi strânse genunchii la piept şi o urmări pe femeie cum făcea ce avea de făcut, întrebându-se ce evenimente din viaţa ei o ajutaseră să se schimbe în felul în care era acum, atât de înaltă, atât de atrăgătoare, atât de plăcută privirilor. Nu se purta ca una care s-a născut frumoasă, fapt pentru care Kathree o suspectă că îşi dobândise frumuseţea în urma vreunui dezastru din viaţa personală. După ce termină de luat interviurile, închise luminile şi camerele, se apropie de Esa Arjun şi stătu o vreme faţă în faţă cu el, discutând. Amândoi îşi puseseră varpuri, iar Kathree

deduse că purtau o conversaţie despre ceea ce îşi proiectaseră în dispozitive.

Kathree era convinsă că Kath Doi o văzuse pe femeia aceea transmiţând din zone tulburi din inel: habitate în care scăpase de sub control câte o grevă generală sau o dezordine publică, în care forţele de ordine ale Carantinei sau poliţia fuseseră chemate ca să facă praf nişte lucruri şi să rănească nişte oameni.

Simplul fapt că stătea liniştită, făcând asemenea observaţii şi împletind laolaltă asemenea gânduri era pentru Kathree indiciul unei crize în pregătire – rezultatul inevitabil al felului în care îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei. Erau aproape la jumătatea intervalului dintre miezul nopţii şi răsărit, iar Kathree îşi simţea prăbuşirea către somn la fel de puternică şi de inevitabilă precum trecerea lui *Endurance* prin ultimul ei perigeu.

În loc să adoarmă însă, se pomeni uitându-se lung la moirana înaltă şi privită de femeia aceea, care se apropiase pe tăcute la un braţ distanţă de ea. Kathree sări în picioare, mai să pice grămadă.

— Kath Amalteova Trei, spuse femeia, eu sunt Cantabrigia Barth Cinci.

Cinci. Oho.

— Cred c-ai văzut ceva porcării demente la viaţa ta, spuse Kathree. Sper, pentru binele tău, că te-ai stabilizat în forma curentă.

Ochii aurii ai Cantabrigiei Cinci se mişcară abia vizibil, semn că acceptase remarca, dar lăsând-o să treacă fără s-o comenteze în vreun fel.

— Eu sunt aici echivalentul ofiţerului comandant, spuse ea.

Nu era nici cel mai nebunesc, nici cel mai cuminte lucru pe care îl auzise Kathree în ultima vreme, aşa că îl primi cu pasivitate. După aspectul exterior, Cantabrigia Cinci era jurnalistă video. Dar era logic ca, într-o lume în care nicio acţiune poliţienească sau militară nu putea fi considerată de succes dacă nu arăta bine în ochii oamenilor obişnuiţi care o urmăreau pe ecranele video, jurnalista să fie în acelaşi timp şi general.

Arjun, care se apropiase din spatele Cantabrigiei Cinci, se opri puţin într-o parte, uitându-se peste umărul ei drept. Întâlnind privirea lui Kathree, dădu din cap.

— Tocmai am vorbit prin wireless, spuse Cantabrigia Cinci, cu sergentul major Yur şi cu Langobard şi le-am comunicat care sunt instrucţiunile *lor.* Acestea sunt *ale tale.* Se apropie o mică forţă militară roşie. Sunt încă la câteva ore distanţă. Avem informaţii că sunt călăuziţi încoace de doi Săpători familiarizaţi cu traseul. Când vor ajunge aici, s-ar putea să fie o luptă, s-ar putea să nu fie. Dacă este, nu vă angajaţi în ea direct. Feriţi-vă de fulerii noştri. Aveţi grijă la Săpători. Dacă puteţi să-i împiedicaţi să facă rău, categoric împiedicaţi-i. Dar Săpători morţi pe un ecran video, asta e ceva ce nu ne putem permite.

Kathree încuviinţă dând din cap.

— Înţeleg.

Arjun părea să considere că mai erau necesare nişte explicaţii.

— Nu ştim nici când, nici dacă urmează să apară Pingerii. Aşa că trebuie să câştigăm timp.

— Bun, spuse Kathree. În ce fel sperăm să-l câştigăm?

Expresia de pe faţa lui Arjun sugera că întrebarea fusese impertinentă. Dar Cantabrigia Cinci răspunse ridicând mâna către varpul pe care şi-l săltase în vârful capului. Îl smulse de acolo şi i-l întinse lui Kathree, care şi-l aşează cu grijă pe faţă. Nu i se potrivea perfect, aşa că trebui să-l ţină cu o mână ca să obţină focalizarea corectă.

— O să ai nevoie şi de coloana sonoră, spuse Cantabrigia Cinci. Fără ea nu-i acelaşi lucru.

— Coloana sonoră? întrebă Kathree.

Dar o subtilă modificare a expresiei de pe chipul Cantabrigiei Cinci îi dădu de înţeles că femeia spunea glume păstrându-şi faţa serioasă şi că era cazul să intre în joc. Bâjbâind cu mâna pe lateralele capului, găsi căştile auriculare şi le întoarse în poziţie activă.

Varpul o făcu să vadă o serie de obiecte imaginare, majoritatea colorate în gri şi/sau estompate – îşi dăduse seama că Kathree nu era proprietara lui, aşa că scosese din uz tot ce era personal sau privat. Dar în spaţiul dintre ea şi Arjun plutea suspendat un simbol care strălucea într-un roşu blând şi părea să aibă mărimea unei mingi de ping-pong, cu o gropiţă într-o parte. El întinse mâna şi o împinse uşor, iar mingea zbură în direcţia ei.

— Te invit, spuse el.

Ea o prinse în palmă, îşi puse degetul mare în adâncitură, apoi schiţă iute cu ea în dreptul feţei un oval mare. Un ecran plat căpătă vizibilitate în urma gestului ei. Apoi Kathree trase către ea mingea roşie, trasând pe ecran o a treia dimensiune pentru a defini un volum cam de mărimea unui cos de rufe.

Cantabrigia Cinci nu glumise în legătură cu coloana sonoră. Era o orchestră întreagă, constând din nişte instrumente care i-ar fi fost familiare lui Mozart şi din altele care fuseseră inventate la mii de ani după Zero. Împreună cu un cor numeros, revărsa în urechile ei un ocean sonor tridimensional, interpretând imnul naţional al Roşului. Nu versiunea sprinţară şi trunchiată ascultată la evenimente sportive, ci aranjamentul simfonic, calculat să-i facă pe oameni să încremenească şi să se înfioare de respect.

Un pumn de nichel-fier părea să stea suspendat în volumul de spaţiu pe care îl trasase ea deasupra plajei. Kulakul. Ici şi colo se proiectau din el prăjini solide: puncte de ancorare pentru corzi de greement subţiri cât firul de păr care se întindeau în diferite direcţii, părând să dispară în depărtarea imensă. Mişcându-se cu grijă ca să nu-şi sucească glezna călcând pe vreo piatră, Kathree îi dădu roată până reuşi să privească prin gaura din centru. Acolo zări mişcare: inele de lumină stivuite în interior, fiecare în parte semănând cu Marele Lanţ şi rotindu-se cu altă viteză, dar toate protejate de învelişul colţuros al asteroidului, gros de câţiva kilometri. Se declanşă astfel o mişcare programată a camerei care o luă prin surprindere, obligând-o să-şi înfigă tălpile în nisip şi să se sprijine cu o mână de braţul Cantabrigiei Cinci. Povv-ul, sau *point of virtual view*[45], plonjă încet către centrul Kulakului, care se extinsese acum mult dincolo de volumul unui cos de rufe şi o înconjurase pe Kathree. Nu putea controla viteza mişcării, dar putea să-şi îndrepte privirea în toate direcţiile şi să vadă prin acoperişurile de sticlă ale oraşelor inelare, distingând terenuri verzi pe care adolescenţii băteau mingea, iazuri albastre în jurul cărora se plimbau îndrăgostiţi ţinându-se de mână, districte supraetajate forfotitoare, utopii rezidenţiale, şcoli primitoare şi baze militare în care beta şi neoanderii practicau artele marţiale şi tirul sub drapelul roşu fluturând în vânt.

— Toate lucrurile astea sunt reale sau...

[45] Punct/unghi de vedere din realitatea virtuală.

— O combinaţie de lucruri pe care le-au construit cu adevărat şi de reprezentări a ceea ce-şi imaginează, răspunse Arjun.

— Şi au fost făcute publice sau...

— S-a transmis acum şase ore, spuse el. Este o dezvăluire enormă.

Niciodată până atunci nu mai divulgase Roşul vreo imagine – reală sau închipuită – dinăuntrul Kulakului.

Între timp, zborul prin interior ajunsese la celălalt capăt, iar ea văzu spaţiul deschizându-se în jur când povv-ul ieşi din măruntaiele Kulakului. Peisajul familiar al inelului de habitate deveni vizibil, întins în ambele direcţii pentru a îmbrăţişa Pământul albastru ca o brăţară cu pietre preţioase. Din sistemul de corzi ţesut în jurul pumnului de fier atârna un cablu drept către ecuator. Mai întâi lent, apoi tot mai repede, povv-ul coborî, obţinând în câteva secunde ceea ce ar fi avut nevoie de câteva zile în orice fel de ascensor realist. Chiar şi printr-un ecran de nori luminoşi, Kathree reuşi să distingă relieful complex al Asiei de Sud-Est către nord, iar către sud uriaşa lespede bej-cenuşie a Australiei, acum unită de Noua Guinee printr-un lujer gri-verzui. Povv-ul alese să strângă cadrul asupra lui pentru început, apropiindu-se până făcu posibilă vederea unui drum care traversa puntea uscată. Apoi vira şi se înclină pe un curs către nord-vest, urmând spinarea fumegândă a Noii Guinee până la promontoriul din capăt, unde aproape atingea ecuatorul. Acolo erau vizibile construcţii: teren curăţat, clădiri, excavaţii, împletitura neclară a infrastructurii, toate întrezărite, dar fugare. Povv-ul se avântă peste o mare turcoaz aglomerată cu formaţiuni de uscat pe care Kathree le recunoscu vag din hărţile pe care le văzuse. Însă, după câteva momente, privirea îi fu atrasă către ceva care era în mod flagrant nenatural, arătând de parcă ar fi fost trasat cu rigla şi creionul: cablul ancorat de Kulak, atârnând vertical în ocean, între două insule mari. Îşi dădu seama că trebuie să fi fost insulele Borneo şi Sulawesi, iar apa dintre ele, strâmtoarea Makassar. Mişcarea povv-ului încetini, apoi încetă. Simfonia şi corul trudeau împreună într-un crescendo lent. O schimbare, mai mult simţită decât văzută, cuprinse ecranul: mişcarea programată a camerei se terminase şi varpul răspundea acum din nou la gesturile lui Kathree. Ca un uriaş stând cu câte un picior de fiecare parte a strâmtorii, putea să se răsucească şi s-o privească din diferite unghiuri. În primul

moment nu se întâmplă nimic. Apoi îi atrase atenţia un tumult în ocean, în jurul locului unde se înfipsese cablul. Apa se înălţa şi spumega. Micile încreţituri ale undelor fireşti de suprafaţă se şterseseră, fiind înlocuite de vaste bulboane verzi şi de braţe galactice de spumă turbionară. Aplecându-se în faţă, văzu pescăruşi agitaţi rotindu-se pe deasupra. Detaliul acesta o convinse că ceea ce vedea era real, nu o reprezentare tridimensională. Zona răvăşită crescu spre nord şi spre sud, marginile ei îndepărtându-se de cablu – despre care ştia că se află pe ecuator –, însă nu se propagă şi pe direcţia est-vest. Cablul se bifurcă o dată, apoi încă o dată, transformându-se într-un evantai care se desfăcea către nord şi sud ca să suporte întreaga lungime a ceea ce tulbura strâmtoarea.

Erupse la suprafaţă mai întâi la ecuator, apoi începu să taie în ocean o spintecătură care se întindea în susul şi în josul meridianului cu o viteză enormă. La început, obiectul abia dacă putea fi observat, cu atâta apă care se scurgea din el căzând înapoi în ocean în multiple Niagare şi azvârlind în sus o furtună de apă pulverizată, care se înălţa mai mult decât structura însăşi. Însă nu dură mult şi Gnomonul deveni vizibil. Kathree trebui să se dea mai în spate ca să aibă imaginea întreagă a lungimii lui. Întinse mâna stângă şi făcu gestul de a răsuci un buton în sens antiorar, reducând astfel volumul secţiunii de alămuri a Filarmonicii din Kyoto înainte ca timpanele şi tromboanele bas să-i provoace implozia craniului.

Dacă proiectanţii Gnomonului intenţionaseră să creeze anti-Leagănul, nici că putea să le iasă mai bine de atât. Avea curbura prelungă şi formidabilă a unei katane[46] – ca să se poată potrivi curburii Pământului –, combinată cu delicateţea translucidă a unui exoschelet de insectă. Părea cu adevărat să se deplieze, remodelându-se pe măsură ce se ridica în aer, un origami în formă de călugăriţă carnivoră, care îşi lepăda învelişul şi căpăta un trup mai mare. Feluritele ei pliuri şi carapace arcuite mărturiseau despre un milion de jinni care trudiseră în cubiculele lor secole la rând ca să construiască obiectul cel mai puternic pe care şi-l putuseră imagina la o greutate minimă.

— Din ce e făcut?

— Din carbon şi magneziu, în cea mai mare parte, răspunse Arjun. Două materiale uşoare şi puternice, care pot fi extrase

[46] Tip de sabie japoneză.

din sedimente oceanice.

— Aşa au făcut?

— Da, spuse Cantabrigia Cinci.

— Consum intens de energie, comentă Arjun. Trimit curent în jos, prin cablu, către un complex de producţie de pe fundul oceanului.

— Au muncitori care trăiesc pe fundul oceanului?

— Roboţi.

— Şi asta e ocazia noastră, spuse Cantabrigia Cinci.

Producătorii spectacolului preluaseră din nou controlul asupra povv-ului şi începuseră s-o ducă pe Kathree în marş forţat pe toată lungimea Gnomonului, încetinind ca să zăbovească asupra celor mai bune părţi şi trecând în goană peste cele repetitive. Ea înţelese ideea, şi anume că exista un fel de vagonet care se putea deplasa pe direcţia nord-sud urmând o uriaşă cale ferată şi făcând legătura cu uscatul de-a lungul a mai multe latitudini. Că avea propriile sale căi feroviare interne care conectau capsule rezidenţiale, tabere militare, staţiuni de lux pentru toată familia şi multe altele. Era evident o reprezentare tridimensională – lucruri care încă nu fuseseră construite în realitate. Nepriceperea ei în a controla ce făcea povv-ul îi dădea o uşoară stare de greaţă. Îşi luă căştile de pe urechi, închise ochii şi îşi scoase cu grijă varpul de pe faţă. Apoi deschise ochii asupra realităţii: plaja, insuliţa, cei doi interlocutori ai ei. Înapoie varpul.

— Ce fel de ocazie?

— Dacă te pregăteşti să iei primul contact cu o rasă extraterestră inteligentă, spuse Cantabrigia Cinci, poate că nu-i cea mai bună mişcare să trânteşti în căminul ei nişte roboţi minieri uriaşi.

Kathree chibzui puţin la cele auzite.

— Aha, făcu ea în cele din urmă.

— Da.

— Deci nu degeaba erau aşa nerăbdători să facă frumos în faţa Săpătorilor.

— După ce au dat-o în bară spectaculos cu Pingerii. Da.

Cantabrigia Cinci o fixă un timp cu privirea. Tăcerea şi căutătura ei erau impresionante, totuşi Kathree nu se simţea foarte stânjenită.

Într-un târziu, continuă de unde rămăsese:

— Acţiunile întreprinse azi aici vor avea repercusiuni profund în viitorul Noului Pământ. Să fi avut mai multe resurse aici, poate am fi pus în practică o strategie mai complexă, cu mai puţine incertitudini. Dar însuşi faptul de-a avea mai multe ar fi stricat totul.

•

— Oameni buni, cum v-au dat prin minte toate astea? întrebă Ty.

Se afla pe insuliţă, stând pe vine lângă Cyc, care în afara capului şi a braţelor încă mai era înfofolită în saci de dormit; ţinea în mână un manual de instrucţiuni, înclinându-l către lumina dinspre lanţul de vezbouri. Acesta continua să lumineze tot golful, dar echipajul de pe *Arca Darwin* îi diminuase intensitatea pentru ca oamenii să poată dormi. Cycul trebuia să se concentreze serios ca să citească acele cuvinte, dintre care multe probabil îi erau necunoscute. Buzele i se mişcau puţin în timp ce analiza literele chirilice nefamiliare presărate aproape în fiecare cuvânt. Căştile îi îngropau urechile în două gogoşi uriaşe de spumă. Nu îl auzise pe Ty, nici nu ştia că se uita la ea. Aşa că el o privi timp de un minut. Nu era genul lui şi oricum era foarte tânără. Dar începea să înţeleagă ce vedea Einstein la ea. Probabil Einstein ştia că n-avea pe cine să-şi găsească în ZIO-ul lui, nu era pe acolo nicio fată indigenă cu care să poată purta o conversaţie interesantă. Şi totuşi, dacă ar ajunge vreodată în inelul de habitate, toate fetele isteţe de acolo s-ar uita la el ca la un ţărănoi mocofan.

Dispozitivul din lădiţă era un sonar portabil. Era capabil să emită pinguri, dar nu pentru asta îl foloseau. Îl foloseau ca să asculte. Sonar Taxlaw îl smulsese practic din mâinile lui Ty şi pusese stăpânire pe el. Sosirea *Arcei Darwin* şi mişcările bărcilor şi ale barjei îi produseseră o nesfârşită iritare, însă cu ceva încurajări din partea lui Ty, începuse să privească situaţia ca pe un experiment ştiinţific interesant, ca pe o cale de a înţelege cum trebuie să fi sunat acele tehnologii în auzul Pingerilor şi al altor mamifere care frecventau adâncurile.

Păşind cu luare-aminte pe suprafaţa abruptă şi sticloasă a insuliţei, Ty se insinuă în raza ei vizuală şi o bătu uşor pe umăr. Detesta s-o întrerupă din reverie, dar anumite întrebări îşi aşteptau răspunsul. Buimăcită pe moment, de parcă tocmai fusese teleportată acolo de la mii de kilometri distanţă, ea îşi

reveni însă repede şi îşi luă o cască de pe ureche.

— Ce spuneai?

— Astea toate.

Ty puse o mână pe foaia de metal uzată de pe capătul ţevii şi arătă cu capul spre barosul improvizat.

— Cum v-aţi dat seama? De unde ştiu Pingerii că, dacă vor să stea de vorbă cu tine, trebuie să construiască un tumul pe plajă în cutare loc?

— Am început să trimitem echipe de cercetaşi imediat ce atmosfera a devenit respirabilă, spuse Sonar.

— Asta era acum trei sute de ani.

— Două sute optzeci şi doi.

— Voiam doar să subliniez că astea-s istorie antică.

— Nu chiar aşa antică.

Ty scoase un oftat.

— Nu-i ceva de care să-şi amintească oamenii de acum.

— Nu e doar o tradiţie orală, dacă asta vrei să insinuezi, spuse Sonar. Noi consemnăm în scris.

— Pe hârtie de bumbac sută la sută. Da. Zi mai departe.

— Cercetaşii nu găseau nimic de mâncare, lucru de-nţeles. Aşa că nu puteau să se îndepărteze decât până unde îi ţinea hrana pe care o duceau în spate. Dar, cu vremea, au descoperit iarbă de mare comestibilă şi scoici de-a lungul coastei.

Ty încuviinţă din cap.

— Algele proiectate de TerReForm, după ce şi-au făcut treaba şi au produs atmosfera, trebuiau ţinute sub control.

TerReForm a sădit ţărmurile cu creaturi care se hrănesc prin filtrare şi oceanele, cu krill.

— Scoicile alea erau prima carne pe care o mânca cineva în patru mii şapte sute de ani, spuse Cycul. Echipele de cercetaşi care au cuprins coasta puteau să stea afară cât de mult voiau şi să umble cu lunile sau cu anii, mâncând mai bine decât Săpătorii care stăteau în Groapă.

— Cred că meseria de cercetaş era la mare căutare.

— Prea mare. Unii au dezertat şi-a trebuit să fie prinşi şi pedepsiţi de Comitet.

— Sună... neplăcut.

— Nu erau vremuri bune. Multe lucruri rele pe care le vedeţi în cultura noastră îşi au originea în anii aceia.

— În orice caz, spuse Ty, cercetaşii ieşeau din Groapă şi se

duceau aţă la cel mai apropiat ţărm.

— Exact, iar traseul ăsta pe care am venit până aici e pentru noi ca poteca bătătorită de animale – îl cunoaştem pe dinafară. Ei, şi la un moment dat, după ce s-a restabilit disciplina, o echipă de cercetaşi explora coasta la câţiva kilometri de-aici şi făcea tabără sus, în copaci. Unul dintre ei s-a uitat în jos şi a văzut o persoană care tocmai ieşea din mare. Persoana asta ducea o lopată micuţă, ca alea cu care dezgropi scoici, şi avea un coş, dar n-avea haine. A dezgropat nişte scoici şi le-a aruncat în coş, după aceea s-a dus înapoi în ocean şi a dispărut.

— Fără echipament de scufundare. Fără costum de cauciuc.

— Exact, doar centura cu un cuţit. Ei, şi s-a dus vestea până în Groapă şi au stat de vorbă cu un predecesor al meu.

— Un Sonar Taxlaw anterior, vrei să spui.

— Da. O echipă de cercetaşi s-a întors în acelaşi loc anul următor şi-a instalat o drăcie ca asta, dar nu aşa de bună, şi-a folosit-o ca să trimită semnale în adânc. Nimic. Au trecut ani, apoi decenii. N-aveau nimic pe care să se bazeze în afară de ce văzuseră atunci, o singură dată. Un Săpător bătrân care-a făcut parte dintr-o mulţime de echipe de cercetaşi a venit cu ideea să construiască o maşinărie de făcut zgomot mai mare şi mai bună, în locul ăsta – s-a gândit că forma craterului o să acţioneze ca un corn, canalizând sunetul în afară. Ca să scurtez povestea, a mers. S-a făcut contactul.

— Cât de recent?

— Acum vreo cincizeci de ani, spuse Sonar. Pe urmă s-a întrerupt cam pe când aţi avut voi războiul. Însă acum cinci ani am început să vedem tumuli.

•

Pe Kathree o trezi din somn cam acelaşi lucru care o trezise pe Kath Doi în dimineaţa în care avea să zărească Săpătorul din planor: certitudinea că era ceva afară, nesusţinută de vreo dovadă palpabilă. De data aceasta reacţiona la sunet: un zgomot pe care-l auzise în timp ce dormea, accesibil doar prin intermediul unei amintiri care îi scăpa printre degete cu cât se chinuia mai tare s-o prindă. Se rostogoli pe burtă, se propti în coate, îşi ridică faţa, închise ochii, deschise gura şi înţepeni. În primele minute nu încercă să asculte nimic, doar să evalueze peisajul sonor din jur ca să poată detecta orice zgomote care nu aveau ce căuta în el. Lanţul de vezbouri de pe barjă funcţiona în

continuare, producând o notă constantă care putea fi eliminată de circuitele neurale ale creierului. Observase că şi Bard devenise dintr-odată foarte tăcut, dar nu ştia dacă motivul era că auzise ceva sau că pur şi simplu urma exemplul ei. I-o fi plăcut lui Kath Doi să stea cu nasul în cărţi şi să nu atragă atenţia, însă Kathree era genul de persoană care îi ţinea în priză pe bărbaţii din preajma ei.

Auzi din nou: probabil acelaşi sunet care o trezise din somn. Iar de data aceasta ştia ce e: vârfuri de săgeţi din oţel forjat manual, zornăind slab într-o tolbă, ca monedele în buzunar. Dilema Săpătorului vânător, săgeţile trebuiau să stea lejer ca să poată fi trase afară şi montate în arc dintr-o mişcare fluidă, dar nu atât de lejer cât să zăngăne la fiecare pas. În mers măsurat pe teren neted, era posibil ca echipamentul lor să nu scoată niciun zgomot, dar în timpul unei coborâri epuizante pe o pantă neregulată, înaintea zorilor, obiectele zgâlţâite puteau începe să se mişte. Pe când tabloul acustic i se accentua în minte, simţi şi zgomot de paşi şi auzi trupuri croindu-şi drum printre tufişuri. Ghici că era un grup mult mai numeros decât sugerau tolbele zornăitoare.

O altă amintire a lui Kath Doi se conectă la prezent: în pregătire pentru munca de inspector în zone cu mulţi indigeni, citise poveşti străvechi despre Vestul american, unde oamenii albi se foloseau de băştinaşi pe post de cercetaşi şi călăuze.

Langobard auzea şi el acum câte ceva şi pornise, sprijinindu-se în articulaţiile degetelor, de-a lungul scurtei linii de siguranţă pe care o stabiliseră sub buza craterului, să-i trezească fără zgomot pe Roskos Yur şi pe Beled Tomov. Kathree porni după el, oprindu-se la fiecare pe rând şi spunându-i cu voce scăzută:

— S-ar putea să fie vreo doi Săpători cu arcuri şi săgeţi, călăuzind o mică unitate de neoanderi.

— Cât de mică? întrebă Beled.

— Probabil nu un peloton întreg. Aş zice că o jumătate din grupul pe care l-am observat aterizând.

— Du-te şi anunţă-l pe Ty, spuse Beled. Zi-i să aprindă lumina.

Şi, fiindcă era prea întuneric ca să vadă ceva, puse o mână pe umărul ei, chiar în locul unde se curba către gât, şi îi strânse plăcut muşchiul de acolo. Apoi îşi netezi iar palma pe umărul ei şi o împinse ferm către vale.

Un minut mai târziu, Kathree era jos, pe plajă. Sonar Taxlaw

încă mai şedea sub cerul liber pe insuliţă, cu căştile pe urechi. Einstein sforăia într-un sac de dormit. Ty dormea într-unul dintre micile adăposturi portabile pe care le primiseră de la oamenii de pe *Arca Darwin,* încă ancorată în larg, detectabilă după plesnitura valurilor de coca ei. Cât despre Esa Arjun, aproape că se izbi de el, fiindcă stătea pur şi simplu în picioare pe plajă, înfăşurat într-un sac de dormit. Erau şanse jumi-juma să mediteze în tăcere sau să fi ieşit ca să urineze. Ivynii se purtau uneori bizar când propriul lor creier punea stăpânire pe ei. În orice caz – fie că urina, fie că se gândea era inutil pentru moment, aşa că ea se duse drept la adăpost să-l trezească pe Tyuratam Lake. Dură ceva mai mult decât sperase şi îi provocă o enormă frustrare, fiindcă îi era clar acum că se întâmpla ceva sus: auzea scâncetul în crescendo al lanţurilor de vezbouri orbitând trupurile neoanderilor care le foloseau în acelaşi timp ca armură şi ca arme, dar nu-şi putea da seama dacă era Langobard care se pregătea să organizeze apărarea sau dacă erau intruşii care coborau povârnişul. Pe cei din urmă îi auzea acum cu claritate; renunţaseră la discreţie în favoarea vitezei.

— Vin, spuse ea. Doi Săpători, câţiva neoanderi.

Ty întinse mâna după katapultă, apoi îşi aminti iar că îi fusese luată de Ariane.

— A zis Beled să aprinzi lumina.

Se aştepta ca el să folosească vreun dispozitiv electronic – din cele pe care le adunau Săpătorii sub titulatura „radio” –, dar când colo, Ty se rostogoli în şezut, ţâşni afară din adăpost şi coborî pur şi simplu pe plajă, ţopăind şi blestemând de câte ori nimerea câte o piatră cu tălpile goale.

— Aprindeţi lumina! răcni el.

Îşi făcu mâinile pâlnie la gură.

— Hei! Aprindeţi lumina!

În golfuleţul liniştit, vorbele lui răsunau ca dinamita. Kathree auzi un fel de răspuns răcnit din direcţia barjei. Iar dinspre bolovanul-insulă, un şuierat.

— Şşş! Şşş!

Crezu că erau valurile deferlând pe stâncă, până ce lanţul de vezbouri începu să strălucească, luminând-o pe Sonar Taxlaw, care se ridicase în picioare şi se întorsese cu faţa la ei. Ea îi tot îndemna să tacă, ţinându-şi un deget lipit de buze.

— Şşş, faceţi linişte! insistă ea.

— Putere maximă! răcni Ty. Din plin.

— Se apropie! spuse Cycul.

Şi, văzând că nimănui altcuiva nu-i păsa, îi căută privirea lui Arjun, care îşi lăsase sacul de dormit pe nisip ca o baltă şi se apropia de ea, păşind direct în resac.

— Le rănim urechile, mai adăugă ea.

Apoi auzi răcnete de sus: luptători care renunţaseră la orice tentativă de a se mai ascunde şi se pregăteau să deschidă ostilităţile. Vocile lor aveau timbru de neoanderi. Simţind brusc o nevoie disperată de a se afla sus, în mijlocul bătăliei, Kathree se răsuci pe călcâie, pregătindu-se să sprinteze la deal. Aproape că se izbi de Cantabrigia Cinci.

— Urci înapoi?

— Simt că trebuie, spuse Kathree.

— Mult noroc. Nu uita. Fără Săpători răniţi.

Cantabrigia Cinci se răsuci pe călcâie într-un fel care făcu să-i fluture minunat poalele lungi ale pelerinei călduroase şi îi mai oferi lui Kathree o ultimă imagine a profilului ei regal, în timp ce părul tuns foarte scurt îi scotea în evidenţă postura minunată.

Pe când se căţăra înapoi, Kathree revedea în minte instrucţiunile mai detaliate pe care i le dăduse Cantabrigia Cinci cu câteva ore în urmă: „Feriţi-vă de fulerii noştri”. Erau fuleri purtători de camere, care filmau tot ce urma să se întâmple. Erau programaţi să caute zone înalte, libere.

Kathree se piti la pământ, la doar cincizeci de metri distanţă de Langobard. Nu-l vedea, dar auzea vezbourile care goneau în jurul lui când se izbeau de mici crenguţe din apropierea lui.

Mai sus de ea şi către dreapta, un bolovan ieşea din versant. Era prea dur şi prea abrupt ca să poată creşte pe el orice altceva în afară de muşchi. Stânca albicioasă ieşea în evidenţă în lumina direcţională a marelui trenar de jos. Un puiet îşi găsise locul în vârful ei, încleştându-se de piatră cu un sistem radicular în cea mai mare parte expus şi înălţând către cer câteva rămurele dezordonate, sculptate de vântul care bătea dinspre larg. Alături văzu mişcare şi identifică un fuler rostogolindu-se către postul său din vârful bolovanului. Dacă îl vedea, atunci şi el o vedea pe ea. Se lungi în spatele unui mănunchi foarte dens de tufăriş şi ierburi şi îşi folosi auzul, care era cam tot ce avea la dispoziţie în acel moment.

Cling, cling. Iată. Din nou, zgomotul acelor vârfuri de săgeţi

forjate manual de Săpători, săltând în tolba lor, înecat de vaierul tot mai intens al lanţului de vezbouri din apropiere, care se reconfigura sub comanda proprietarului său.

Riscă să arunce o privire la deal şi văzu un neoander apărând într-un loc din care avea vedere directă până la acel fuler de pe bolovan. Nu era Bard. Era un infanterist roşu în echipament militar. Omul ridică mâna dreaptă şi strânse pumnul în jurul unuia dintre lanţurile de vezbouri care zburau în jurul lui, oprindu-i mişcarea. În acelaşi timp, lanţul se diviză în partea opusă şi se transformă într-un bici. Şfichiui de-a dreptul către fulerul de pe bolovan. Forma şi traseul îi erau vizibile la început. Apoi acceleră, depăşi viteza sunetului şi deveni invizibil, făcându-şi cunoscută prezenţa doar prin rezultate: un bum sonic, dezintegrarea completă a fulerului şi răsturnarea puietului, retezat pe mijloc. Biciul încetini şi în acelaşi timp se arcui înapoi către proprietarul său, apoi, ca un şarpe plutitor, se reorganiză sub forma unui trenar de vezbouri, învârtindu-se de data aceasta în sens opus. Odată ce eliminase santinela robotică din flancul lui stâng, neoanderul se retrase către miezul acţiunii, dispărând din raza vizuală a lui Kathree.

Kathree se mişcă în direcţia bolovanului. După distrugerea unuia dintre fulerii video ai Cantabrigiei Cinci, pentru ea devenise un loc bun de stat. Dădea zor către baza stâncii, întrebându-se cum avea să urce în vârful ei, când observă mişcare deasupra. Se opri şi se uită în sus la un Săpător care tocmai apăruse pe creastă să revendice postul de observaţie rămas liber. Coborâse panta atât de năvalnic, de era cât pe ce să treacă în goană peste marginea bolovanului. Fusese nevoit să-şi înfigă un picior în pragul dezastrului şi să-şi rotească braţele spre spate ca să-şi recapete echilibrul. În tot acest timp, vârfurile de săgeţi i se ciocneau între ele cu clinchete în tolbă. Kathree încremeni şi se lăsă pe vine, uitându-se la el cum se reechilibra. Dacă ar fi privit drept în jos, ar fi văzut-o, dar el nu avea ochi decât pentru ceea ce se petrecea în dreapta lui: judecând după zgomote, începutul unei lupte confuze într-un loc aglomerat. Săpătorul ridică mâna, trase din tolbă o singură săgeată şi o fixă în arcul de oţel, continuând să privească la scena de acţiune care se desfăşura mai jos. Se gândea să-şi aleagă o ţintă când munibotul lui Kathree îl lovi în umăr şi îl trimise la pământ în spasme.

Fusese uşor să tragă în el. Nu în sens fizic – oricum ar fi fost uşor, din moment ce stătea acolo nemişcat, iar de ţintit se ocupa mai mult munibotul. *Psihologic* fusese uşor. Cu câteva zile în urmă, când trecea prin partea cea mai rea a schimbării şi abia dacă era conştientă, îl auzise pe Ty spunându-i lui Einstein: „Ca să te baţi nu-i nevoie *să ştii cum.* E nevoie doar să te hotărăşti”. Chiar şi în delirul ei, înţelesese că hotărârea despre care vorbea Ty nu era una intelectuală. Era o surmontare a barierei emoţionale care, în orice societate civilizată, îi împiedica pe oameni să se rănească unii pe alţii. Ştia asta pentru că nu trecuseră decât câteva ore de când făcuse aşa ceva. În acea primă luptă, şocantă, dintre Şapte şi Săpători, ea intervenise ca să-l protejeze pe Ty după ce Ariane trăsese în el, iar Săpătorul bătrân o lovise în braţ cu Srap Tasmaner, vătămându-i osul, şi ceva legat de contactul acela fizic intens o împinsese prin barieră, făcuse să-i fie uşor să-l ţintească pe bărbatul acela cu katapulta şi să tragă. De atunci, membrii bine intenţionaţi ai grupului său o tot abordaseră ca să-şi manifeste compasiunea. Numai despre Doc şi Memmie voiau să vorbească, şi despre cât de şocant trebuie să fi fost pentru Kath să-i piardă pe amândoi deodată. Se înţelegea de la sine că ea intrase în epi din cauza morţii lor. Părea o presupunere logică. Dar greşită. Mai degrabă, se întâmplase în momentul în care bătrânul o atacase, iar ea ripostase. Doc trăia la momentul acela, iar Memmie, deşi rănită mortal, încă mai respira. Deci Kath Doi fusese, de fapt, primul membru al Şaptelui care murise.

În orice caz, acum era genul de fată care trăgea în oameni. Bine de ştiut.

Toate acestea se întâmplau în zona pe care Albastrul ar considera-o flancul său drept, iar Roşul, flancul său stâng. În calitate de cercetaşi-băştinaşi în sprijinul forţelor regulate, Săpătorii stăteau pe extremităţile laterale sau expuşi în faţă. Ceea ce sugera că Săpătorul celălalt – era tot mai convinsă că erau exact doi – se afla probabil pe flancul opus.

Bolovanul propriu-zis era prea abrupt ca să poată urca pe el, dar pietrişul amestecat cu cenuşă revărsat pe ambele laturi ale sale formase nişte rampe nu foarte compacte. Se chinui să urce pe una dintre ele şi ajunse la o înălţime unde putea să se lungească pe pantă şi să tragă cu ochiul la zona bătăliei. Era limitată la un bazin colector larg şi puţin adânc, în care se

acumula apa care cobora de pe versanţii munţilor costieri, stăvilită de peretele exterior al craterului. Bazinul era mascat de vegetaţie abundentă, de aceea nu sesizai că era de fapt o mlaştină până nu călcâi în ea. Bard, Beled şi Roskos Yur avansaseră agresiv, făcuseră o demonstraţie de forţă, apoi se retrăseseră ca să-i lase pe oamenii Roşului să se împotmolească la propriu. În favoarea Albastrului lucrau dificultăţile de comunicare dintre trupele Roşului, dotate cu tehnică avansată şi organizate până în detaliu, şi cercetaşii aborigeni, care auziseră de comunicaţiile wireless doar pentru că un lung şir de Cycuri pe nume Proboscidea Rubber memoraseră articolul „Radio”.

În orice caz, Kathree se afla acum mult în faţa compatrioţilor săi, în partea care pentru ei reprezenta latura dreaptă a mlaştinii. Ca să ajungă la flancul opus putea încerca să meargă în linie dreaptă, dar atunci ar fi ieşit direct în calea infanteriştilor Roşului şi ar fi nimerit în capcana mlaştinii. Putea s-o ia înapoi spre ocean şi să treacă pe lângă tabăra în care dormiseră noaptea trecută, dar ştia deja că acolo erau postaţi majoritatea fulerilor. Sau putea să pătrundă mai adânc în teritoriu şi să traverseze pădurea de pini care ocupa latura deluroasă a mlaştinii. Luând-o pe acolo ar fi ajuns să traverseze linia de înaintare a Roşului, ceea ce părea o idee proastă la prima vedere. Însă roşiii erau doar o echipă de asasini izolată, nu avangarda unei forţe mai mari. Nu aveau în spate rute de comunicare cu baza. Pe măsură ce înaintau, pierdeau orice drept şi orice putere asupra teritoriului lăsat în urmă. Având în vedere că se putea deplasa pe teren accidentat mai rapid chiar şi decât Beled, ca şi faptul că era în stare să-i audă pe neoanderi de la un kilometru şi jumătate distanţă, Kathree considera că avea şanse mari. Aşa că urcă mai departe, în loc să coboare, şi se ţinu departe de flanc până mai câştigă ceva altitudine, apoi îşi îndreptă atenţia spre interior.

Neoanderii roşii se auzeau clar. Cu excepţia unuia singur, erau mai jos de ea, iar când se opri şi aşteptă, auzi bufnetele înfundate ale paşilor celui rătăcit care trecea pe lângă ea. Primeau ordine de la B-ul lor, sau beta, conform stereotipului rasial. Spre cinstea ei, B-ul nu se retrăgea ca să comande din ariergardă; părea să se afle unde era acţiunea mai încinsă, adică în josul pantei, exact acolo unde drumul începea să devină suficient de mocirlos ca să-i facă să se îndoiască de direcţia în

care înaintau. Probabil apucaseră să observe că cercetaşul băştinaş din stânga lor dispăruse, ceea ce putea să-i încurajeze să cârmească mai spre dreapta. Oricum, pentru moment erau puşi în dificultate. Toţi se aflau mai la vale de Kathree. Şi toţi erau atenţi în cealaltă direcţie.

Privind drept peste pantă, nu vedea nimic altceva decât copaci înalţi care arătau a pini şi formau o boltă compactă, sufocând dezvoltarea subarboretului. Avea să fie un traseu uşor. Traversând în fugă, ar ajunge rapid de cealaltă parte a zonei de luptă, unde ar putea s-o ia în jos pe urmele celuilalt Săpător până unde s-o fi postat şi să-l doboare cu un munibot înainte de a apuca să facă vreun gest eroic sau prostesc.

Dangătul biciului de vezbouri al unui neoander răsună de jos, iar Kathree auzi urletul cuiva şi larma stridentă a muniboţilor traşi către ţinte.

Cuprinsă deodată de sentimentul că se afla în mare întârziere, o luă la fugă către copaci, fără să se mai ascundă. De câte ori prindea câte un spaţiu gol, se uita prin el în jos, peste mlaştină. Avea o perspectivă excelentă de acolo.

Acesta era şi motivul pentru care aproape că se izbi de un ins care se instalase de unul singur într-unul dintre locurile acelea libere, perfect plasat ca să observe de sus mlaştina şi golful. Îi ţinea companie doar un robot: un ofid al cărui cap era o cameră video, capabil să se descolăcească precum o cobră din paner şi să-şi îndrepte obiectivul în orice direcţie. Omul stătea cu spatele la luptă şi cu faţa la ofidul lui, care filma în josul pantei. Kathree ajunsese destul de aproape de ofid când dădu peste ei, astfel că înţelese toată scena din prima clipă în care o cuprinse cu privirea, tot astfel cum aveau să înţeleagă peste câteva minute un miliard de privitori roşii: în prim-plan, bărbatul, încadrat de pietre colţuroase şi copaci care aveau să le insufle trăitorilor în habitate nevoia dureroasă de a coborî aici şi de a coloniza suprafaţa planetei. În fundalul apropiat, mlaştina în care se desfăşura lupta. Dincolo de ea, golful cuibărit între cleştii de stâncă bătută de valuri, barja vezbourilor, cu coloana de lumină care făcea noaptea să pară zi, *Arca Darwin* departe în zare, legănându-se încet pe apa mică, şi cerul care mai adăuga puţină lumină, fiind aproape de revărsatul zorilor.

Apariţia ei îl luă prin surprindere pe bărbat. Fără vreun motiv anume, Kathree avea impresia că omul exersa, repetându-şi

replicile, dregându-şi glasul, pregătindu-se să-şi joace rolul. Avu deci la dispoziţie câteva momente în care să se uite la el cu luare-aminte.

Pe tot parcursul vieţii lor colective, cele trei încarnări ale lui Kath Amalteova avuseseră doar câteva ocazii de a vedea cu ochii lor un aretaic în carne şi oase, şi atunci doar de la distanţă. Aşa că nu avea măsura exactă a ceea ce însemna impresionant sau chipeş în cadrul acestei subrase. Dar acesta trebuie că era unul dintre cele mai straşnice specimene. Avea probabil peste doi metri înălţime. Părul său lung şi corbiu era pieptănat pe spate, punându-i în evidenţă fruntea înaltă şi nobilă, nasul puternic, proeminent, ochii mari, negri ca smoala şi adânciţi. Câteva riduri faciale îi dădeau un aer de maturitate lucidă.

Cu cinci mii de ani în urmă, aristocraţia îşi găsise sfârşitul laolaltă cu aproape tot ce exista pe lume, şi totuşi ideea de aristocraţie – aspiraţiile pe care ea, cel puţin în forma sa idealizată, le scoteau la lumină din adâncul sufletului omenesc – continua să existe în toată înfăţişarea acestui bărbat, în hainele lui, în ţinută şi în felul cum o privea pe Kathree după ce îşi revenise din uluire şi înţelesese ce se petrecea. Se citea pe faţa lui că întâlnirea aceasta neaşteptată era pentru el fascinantă şi în acelaşi timp uşor amuzantă, genul de întorsătură a sorţii de care au parte din când în când persoanele sofisticate, şi că, în pofida diferenţelor politice, ei doi puteau într-o bună zi să stea la o discuţie ironică despre întreaga afacere, la un pahar de vin roşu bun din Antimer. Sau cel puţin aşa arătară lucrurile până când munibotul lui Kathree îl lovi drept în mijlocul frunţii.

Simţind mişcare şi auzind descărcarea katapultei, ofidul – care părea să aibă o anumită capacitate rudimentară de a urmări ceea ce era interesant – pivotă în direcţia ei, dar ea îl călcă pe gât din spate. Cedă la impactul cu călcâiul ei şi făcu un efort lăudabil să rămână în picioare, dar trebui să se încolăcească la loc ca să execute o cădere lină pe pământ. De acolo ar fi putut s-o urmărească printre copaci dacă ar fi fost programat pentru urmărire. Dar adevărul este că nu era decât o platformă de filmare cu inteligenţă moderată, aşa că rămase unde se afla, încercând cu încăpăţânare să centreze în cadru faţa aretaicului. Deoarece acesta se rostogolea şi se zvârcolea de parcă era cuprins de flăcări, algoritmul ofidului muncea din răsputeri.

Kathree îşi reluă alergarea impetuoasă prin pădure. Făcu un

ocol înapoi către ocean, intrând pe segmentul final al traseului în formă de U pe care gonea în jurul mlaştinii. Încetini. Dacă ipoteza ei era corectă, probabil că se apropia de celălalt Săpător. Şi, spre deosebire de Bard, Beled şi Roskos Yur, ea nu avea nimic care s-o protejeze de săgeţile acelea cu vârf de oţel.

Auzi un trosnet de sus – din spatele ei. Se întoarse şi văzu un Săpător cu părul roşu şi ochii albaştri, la un mai mult de cinci metri distanţă, cu săgeata fixată şi aţintită drept spre ea. Marginile proaspăt ascuţite ale vârfului de oţel forjat manual reflectau lumina dinspre golf, descriind curbe strălucitoare. Ea îşi băgase katapulta în toc ca să aibă ambele mâini libere pentru urcuşul dificil. Nu avea nimic la îndemână.

Cantabrigia Cinci nu-i ordonase propriu-zis să incapaciteze ambele iscoade ale Săpătorilor. Doar să-i împiedice să facă rău cuiva, iar leşurile lor să nu apară pe ecranele video de pe inel.

— Faci o greşeală groaznică, spuse ea.

Săpătorul nu se clinti, dar clipi încet. Ea înţelese că era de acord s-o lase să vorbească.

— Oamenii ăştia – ai Roşului – doar se prefac că vă sunt prieteni ca să profite de pretenţia pe care o ridicaţi asupra uscatului. Vor să-l aibă pe tot doar pentru ei.

— Şi voi? întrebă el.

— Nici Albastrul nu-i mai bun, în unele privinţe.

— Atunci, de ce să ascultăm de sfatul tău?

— N-ar trebui să ascultaţi orbeşte de sfatul nimănui. Nici de-al meu, nici de-al lui.

Făcu un mic gest cu capul către aretaic.

Săpătorul chibzui în tăcere.

— Îl cunoşti pe Ceylon Congreve? întrebă ea.

— Sigur că da.

— V-a vorbit Ceylon Congreve despre jocul de şah[47]?

— N-avem nevoie de un Cyc ca să ne vorbească despre şah, spuse Săpătorul. Jucăm tot timpul.

— Atunci ştii că pionii sunt slabi – mai puţin când poziţia lor pe tablă le oferă putere. În prima parte a jocului sunt sacrificaţi la liber. Mai târziu, pot ajunge să dea şah mat.

O întrerupse un alt trosnet, ca de bici, venit mai de jos şi urmat de încă două în succesiune rapidă. Se luptă cu tentaţia de-a se întoarce să se uite într-acolo. Privirea ochilor albaştri ai

[47] *Chess,* în limba engleză.

Săpătorului se abătu în direcţia zonei de luptă, observă ceva, apoi se întoarse la ea. Vârful săgeţii nu ezită niciun moment.

— *Voi sunteţi pioni,* continuă Kathree. Nici nu puteţi să vă imaginaţi cât de mărunţi şi de slabi sunteţi în comparaţie cu forţele de deasupra. Dacă vă lăsaţi jucaţi pe degete de Roşu, veţi fi sacrificaţi imediat ce va fi necesar pentru scopurile lor. Însă, dacă jucaţi un joc mai îndelungat, puteţi să ajungeţi puternici. La fel de puternici ca toate celelalte rase umane.

Cu un gest atât de brusc, încât o făcu pe Kathree să tresară, Săpătorul înălţă arma şi îşi relaxă braţul care trăgea săgeata în spate. Desprinse nockul din coardă şi băgă săgeata înapoi în tolbă.

— Rămân sceptic la vorbele tale, spuse el.

— Bine.

— Dar o parte din ce spui confirmă suspiciuni pe care le nutresc şi eu încă de la venirea oamenilor Roşului, aşa că m-am hotărât să mă întorc şi să vorbesc cu ceilalţi despre treburile astea.

După care pur şi simplu îi întoarse spatele lui Kathree şi porni să urce înapoi în munţii Beringiei.

•

— Îţi ştiu povestea, Tyuratam Lake, spuse Cantabrigia Când, sau cel puţin porţiunile care au ajuns în dosarele oficiale.

— Deci jumătate din ea.

— Aşa o fi, dar înţeleg cât de tare îţi distrage atenţia ce se-ntâmplă aici.

Schiţă o părere de privire în direcţia pantei. Chiar dacă ochii îi erau feriţi de lentilele unui varp elegant, tenta lor aurie le făcu mişcarea mai vizibilă.

— O parte din tine ar vrea să intre în luptă. E lăudabil, dar am nevoie de tine – Ţelul are nevoie de tine – aici.

— Bun. Îţi acord toată atenţia mea, spuse Ty.

În mod nepotrivit şi irelevant, se întreba câţi ani avea femeia aceasta. Schimbările epigenetice puteau să anuleze multe dintre efectele vizibile ale îmbătrânirii. Cel puţin o moirană, Jamaica Capdeciocan Doisprezece, trăise până la vârsta de două sute de ani. Estimarea pe care o făcea Ty asupra vârstei Cantabrigiei Cinci creştea cu câte un deceniu de fiecare dată când interacţiona cu ea. La momentul acela se gândea că putea să aibă optzeci de ani.

— Ce ştii despre Pingeri? întrebă ea.

— Cu toată sinceritatea, îmi sună mai mult a mit decât a realitate.

— Miturile au oricum mai multă greutate în vremuri ca acestea.

— Dar *voi* ce ştiţi despre ei? întrebă Ty.

Pentru prima dată Cantabrigia Cinci păru oarecum descumpănită. Se uită la el cu o privire tăioasă, îşi ridică varpul şi îl propti în vârful capului.

— Trebuie să ştiu, spuse Ty, dacă au ieşit din vreun laborator genetic al Roşului.

— Roşul nici măcar nu ştie de existenţa lor.

— I-am făcut noi?

— Albastrul? Nu, Ty, ipoteza ta a fost corectă.

— Şi de unde ştii care era ipoteza mea?

Privirea ei se abătu către cutia de pizza sprijinită de un bolovan care răsărea din nisipul plajei.

— Ştiu ce-i acolo, înăuntru.

— Mulţumesc, spuse Ty.

Se întoarse şi porni în direcţia unui ivyn tânăr şi înalt, care stătea pe plajă şi privea încordat în sus, către locul de unde venea zvon de bătălie.

— Einstein! Ochii la mine. E momentul să intri în istorie.

•

Ca metodă de angajare a inamicului într-o luptă bazată pe muniboţi, pocnirea dintr-un bici făcut din roboţei uniţi la capete într-un lanţ lung şi flexibil era nici teribil de proastă, nici nemaipomenit de bună. Studii ample realizate în laboratoarele de cercetare ale forţelor armate albastre trăseseră concluzia că, în medie, era ceva mai puţin eficace decât procedura mult mai intuitivă a tragerii de muniboţi individuali cu katapultele. O părere contrară susţinea că asemenea studii erau defectuoase, fiindcă nu luau în considerare doi factori importanţi dintr-o luptă adevărată. Primul, impactul psihologic asupra unui apărător care ştie că atacul ar putea literalmente să-l învăluie şi să vină din orice direcţie, inclusiv de după colţuri sau pe deasupra baricadelor. Al doilea, elementul îndemânare, care era dificil de măsurat ştiinţific; era puţin probabil ca subiecţii de test care mânuiau obiectele acelea în laborator să aibă aceeaşi iscusinţă ca neoanderii care le foloseau de mici şi care aveau acces la un

corp străvechi de cunoştinţe – o artă marţială în toată puterea cuvântului – pe care nu erau dispuşi să-l împărtăşească nimănui altcuiva. Dacă biciului i se permitea să se disocieze în mijlocul mişcării şfichiuitoare, atunci muniboţii componenţi erau azvârliţi către ţintă cu viteză supersonică, rezultat la fel de bun ca acela care putea fi obţinut prin lansarea aceloraşi obiecte dintr-o katapultă. Dacă luau contact cu ţinta, produceau daune fizice *plus* că muniboţii responsabili de aceste daune puteau să se decupleze şi să-şi vadă de programarea lor obişnuită. Iar în caz că pocnitura de bici nu îşi nimerea ţinta, lanţul putea fi recuperat în întregime, fără nicio pierdere de muniţie. Toţi muniboţii se întorceau ca să mai încerce o dată – lucru care cu siguranţă nu se putea spune despre cei care erau lansaţi din katuri.

Dacă aveau să scape şi din asta, Kathree avea de gând să se aşeze la un pahar de pinot noir cu Langobard şi să-l întrebe cum ajunsese el atât de iscusit în domeniu, de vreme ce, până de curând, jucase destul de credibil rolul unui paşnic negustor de vinuri care activa în Leagăn. Bănuia deja că avea să devieze orice întrebare a ei pe acest subiect, spunându-i că neoanderii din Antimer, asemenea multor culturi din istoria omenirii, aveau o tradiţie a învăţării artelor marţiale din copilărie.

Un sceptic ar putea comenta că în privinţa luptei cu bice făcute din roboţi mititei putea să fie totul bine şi frumos în interiorul îngrijit şi ordonat al unui habitat spaţial sau al unui asteroid golit, sau în cazul unor dueluri în vid, cu costume spaţiale, sau în locuri relativ degajate, cum ar fi deserturile sau calotele glaciare de pe suprafaţa planetei. Dar într-o mlaştină plină de vegetaţie densă, înaltă cât un stat de om, era pur şi simplu o greşeală. Urechile lui Kathree recepţionau vaste cantităţi de date cu care creierul ei nu ştia ce să facă. Cineva care crescuse practicând aceste arte, cum părea să fie cazul lui Langobard, ar fi fost capabil să discearnă nuanţe în aceste pocnete repetitive. O plesnitură care îşi atingea ţinta i-ar fi sunat diferit de una care producea disocierea într-o explozie de muniboţi zburători, care la rândul ei ar fi sunat diferit de una care ar ricoşa înapoi către atacator sau în care biciul s-ar încurca în vegetaţie. În loc de toate acestea, ea nu-şi dădea seama decât că lupta se desfăşura acolo, jos. La momentul în care terminase de dat ocol mlaştinii şi se întorsese la linia lor

defensivă iniţială, de deasupra golfului, ei se luptau deja de multă vreme, lucru pe care îl interpretă ca pe o veste bună. Încerca să gândească precum Cantabrigia Cinci, care probabil nu şi-ar fi făcut atâtea griji cu chestiuni neînsemnate precum pierderile de vieţi omeneşti şi controlarea zonei de luptă. Mai importantă era povestea luptei. Şi deocamdată părea că un mic grup albastru, care desfăşura operaţiuni de inspecţie aprobate prin Tratat de partea albastră a graniţei, definite tot prin Tratat, fusese fugărit de neoanderi roşii însetaţi de sânge până la ţărmul oceanului, de unde nu mai avea încotro să fugă, iar acolo, cu ultimele forţe, opuneau acum o rezistenţă eroică şi surprinzător de prelungită, pentru a proteja câţiva necombatanţi. Kathree nu voia să fie atât de cinică, fiindcă era adevărat că această Cantabrigia Cinci era o persoană fantastic de atrăgătoare şi de charismatică, însă ea suspecta, la un anumit nivel, că o victimă sau două din rândul albaştrilor, în mlaştină, şi poate un interviu în faţa camerei cu vreun supravieţuitor schilodit şi îndurerat puteau reprezenta contraatacul perfect la lovitura propagandistică reuşită de aretaici cu câteva zile în urmă.

Gânduri ca acestea erau un lux pe care nu şi-l putuse permite înainte să fi ajuns într-o poziţie înaltă, deasupra golfului, mult în spatele zonei de bătălie. De asemenea – nicio coincidenţă – în spatele şiragului de fuleri purtători de camere care înregistrau eroica acţiune de rezistenţă.

Se uită în jos către tabăra inferioară. Un răsărit de soare, pe o astfel de vreme, era prea mult de cerut, dar cerul devenea tot mai deschis la culoare şi lumina acum plaja mai puternic decât bucla Aitken înălţată deasupra barjei. Poate ca răspuns la zgomotele luptei, vreo cinci sau şase bărci gonflabile îşi făcuseră apariţia din cala inundată a *Arcei Darwin* şi începuseră să-şi croiască drum spre ţărm, fiecare transportând câţiva oameni care păreau să poarte căşti de protecţie. Bun. Dar, lucru enervant pentru Kathree, bărcile păstrau o oarecare distanţă. Sonar Taxlaw stătea în picioare pe stâncă şi le făcea cu mâna. Venise lângă ea şi Einstein, care făcea acelaşi lucru. Bolovanul era pe cale să devină insuportabil de aglomerat, pentru că Tyuratam Lake mergea prin apă către ei, ţinând sub braţ cutia de pizza. Reuşise să se echipeze cu un costum de scufundări, care probabil că transforma mersul prin apă într-o experienţă

mult mai confortabilă.

Cantabrigia Cinci şi Arjun erau pe mal, cu faţa la ocean, ca şi cum nici nu s-ar fi desfăşurat o bătălie decisivă la câţiva metri deasupra lor.

Doi dintre fuleri se desprinseră din poziţiile pe care le ocupau deasupra lui Kathree şi începură să se rostogolească pe pantă ca nişte gheme de sârmă. La început păru o mişcare necontrolată, ca o avalanşă, dar după o vreme începură să se întindă şi să se deformeze pentru a se adapta la terenul bolovănos pe care goneau, încetinind până la ritmul unei coborâri elegante. Unul dintre ei se plasă într-un loc de unde avea o imagine neobstrucţionată a întregului golf, iar celălalt continuă să coboare până la nisip, părând să se încline ca să obţină diverse prim-planuri. Cantabrigia Cinci se întoarse spre el şi înaintă câţiva paşi. Uitându-se drept spre cameră, începu să spună lucruri pe care Kathree nu avea nicio speranţă să le audă de la distanţa la care se afla.

Kathree văzu toate acestea în timp ce se sprijinea cu spinarea de peretele interior abrupt al craterului. Chiar deasupra ei era o bordură de vegetaţie care prinsese rădăcini pe margine, unde solul era nivelat şi avea parte de toată lumina solară disponibilă în partea aceea de lume. Se întindea pe câteva zeci de metri în stânga şi în dreapta ei, izolând golful de mlaştină şi de ţinutul muntos.

Nişte fornăituri puternice şi zgomotul produs de o mulţime de beţe rupte o făcură să se uite brusc spre stânga, exact când doi bărbaţi zdraveni, încleştaţi unul într-altul, ţâşniră prin zidul de arboret şi făcură o tumbă în spaţiul deschis. Fiindcă panta de sub ei era abruptă, se rostogoliră împreună câţiva metri către plajă, până când cel mai voinic dintre ei – Beled – reuşi să izbească puternic cu piciorul şi să-l înfigă sub el în povârniş, ceea ce îi opri pe amândoi din cădere. În acelaşi timp, împinse în sus cu ambele braţe, ridicându-şi complet în aer oponentul – un neoander –, într-o încercare de a-l răsturna pe spate şi de a-l trimite de-a dura mai departe. Însă neoanderul păru să-i anticipeze intenţiile şi îşi înfăşură braţele, mult mai lungi, în jurul lui Beled, străduindu-se să-l strângă năprasnic peste cuşca pieptului.

Cam cincizeci la sută din trupul lui Beled era în continuare acoperit de muniboţi fixaţi unii de alţii pentru a forma o

carapace pestriţă. Mâna dreaptă a neoanderului nimeri peste un grup care proteja subsuoara lui Beled, iar muniboţii îi făcură posesorului serviciul de a livra un şoc audibil în mâna care comitea delictul. Se duse astfel de râpă orice manevră de prindere pe care avea de gând s-o execute neoanderul. Totuşi, tactica lui Beled dăduse practic greş, iar el se pomeni căzând pe spate, răsturnat de inerţia mişcării celuilalt. Când înţelese ce se petrecea, încetă să se mai împotrivească şi îndoi genunchii, transformând ceea ce ar fi putut fi o cădere stângace într-un fel de tumbă înapoi care folosi abdomenul neoanderului pe post de pernă amortizoare. Kathree auzi o trosnitură, dar îi trebui un timp s-o interpreteze drept ruptura unei coaste. Neoanderul, întins pe spate, încercă involuntar să se strângă în poziţie fetală, ridicându-şi capul drept în pumnul care cobora al lui Beled. Delicata structură a mâinii moderne şi arcadele masive ale craniului neanderthalian intrară într-un contact inegal şi se lăsă cu alte trosnete, de data asta în dezavantajul lui Beled. Însă lovitura îl zdruncină pe neoander, oferindu-i lui Beled timp să scoată în sfârşit un cuţit dintr-o teacă şi să i-l apese pe beregată. Apăsă întruna până când capul neoanderului se lipi de pământ.

Lupta – cel puţin acea parte a ei – se terminase, iar Kathree izbuti pentru prima dată să evalueze o imagine completă a stării în care se afla Beled: însângerat, pe jumătate despuiat, scuipând dinţi, gâfâind mai tare ca atunci când sprinta din răsputeri pe banda de alergare. Cu toate astea, era în viaţă, iar lupta se terminase pentru el, dacă nu cumva alegea să-şi neutralizeze oponentul tăindu-i gâtul. Ceea ce părea nerecomandabil, fiindcă acum se aflau drept în obiectivul unui fuler cu cameră video. Poate că anticele încleştări dintre teklani şi neoanderi rămase în folclorul mineritului pe asteroizi se terminau cu tăierea gâtului, dar nu şi aceasta.

În mlaştină se petreceau alte lucruri pe care ea nu le vedea. Langobard apăru cărându-l pe Roskos Yur de-a curmezişul pe grumaz şi porni tropăind în josul pantei, destul de grăbit, fără să privească în urmă. Beled, care îl urmărea cu privirea, îi strigă un avertisment. În aceeaşi clipă, Kath auzi mişcare dinspre mlaştină şi văzu o siluetă umană – nu un neoander – făcând un salt peste spărtura făcută în marginea ei de Beled şi de adversarul său şi rupând-o la fugă după Bard. Era o femeie

îndesată, cu părul tuns foarte scurt, purtând echipament militar – o B clasică. Kathree o luă la ţintă cu katapulta şi trase un munibot, apoi încă doi, dar toţi îşi ratară cumva ţinta – era evident că B-ul purta un fel de armură foarte capabilă să înşele acel model anume, aşa că ar fi putut să tragă în ea o zi întreagă, şi nimic nu s-ar fi întâmplat. Totuşi, B-ul auzi răsunetul katapultei şi simţi muniboţii şuierând în jurul ei, lucru suficient ca s-o întârzie un moment. Se întoarse către Kathree. Expresia de pe faţa ei sugera că nu se aşteptase să vadă o femeie moirană. Pe când măsura cu privirea acest spectacol extraordinar, o piatră cât pumnul o izbi în cap dinspre vale şi, după toate aparenţele, o ucise.

Kathree se uită în jos şi îl văzu pe Beled privind în urma pietrei pe care tocmai o azvârlise. Îşi transferase cuţitul neînsângerat în mâna ruptă, iar acum îl muta înapoi. În apropiere se afla Bard, care se oprise din alergarea nebunească înspre plajă şi se întorsese să vadă încotro arunca Beled cu pietre. Părea să curgă sânge din el.

La o privire mai atentă, curgea din sergentul major Yur.

Neoanderul pe care îl imobilizase Beled se ridică în picioare. Şi tot atât de rapid căzu la loc, în timp ce pocnetul unei katapulte ajungea la urechile lui Kathree. Langobard se întoarse să se uite şi văzu că Roskos Yur, grav rănit, dar conştient, îşi pusese arma în funcţiune cu mâna liberă.

Dacă mai erau şi alţi luptători ai Roşului de luat în considerare, aceştia erau fie morţi, fie lipsiţi de cunoştinţă, fie se retrăgeau către munţi.

Pentru prima dată după un timp ce părea îndelungat – dar care fusese probabil doar o chestiune de secunde –, Kathree îşi îndreptă atenţia spre ceea ce se întâmpla jos.

Cei din bărcile de cauciuc venite de la arcă luaseră hotărârea să evite mijlocul golfului. Preferaseră să se împartă pe cele două laturi ca să acosteze la vârfurile cleştilor formaţi de buza craterului. De acolo puteau să dea ocol pe jos dacă era nevoie.

Din apă ieşea o persoană.

•

Ty îi întinse cutia de pizza lui Einstein şi îi spuse s-o deschidă şi să aibă grijă ca tot ce se afla în ea să rămână uscat şi să-i fie la îndemână. Costumul de scufundări era numai bun să îi păstreze picioarele calde, aşa că se hotărî să rămână jos,

cufundat până la coapse în apa de lângă insuliţă. Perioada petrecută în război îl lăsase neîncrezător, aproape dezgustat de oameni precum Cantabrigia Cinci, care erau mereu preocupaţi de poveste. Dar felul acesta de a gândi era contagios. El privea mica scenă de pe insulă nu prin ochii lui Tyuratam Lake, ci printr-o cameră video care transmitea reportaje pe inel. Şi îşi spuse că arăta perfect aşa cum era: micul ghimpe conic de sticlă, murdărit la nivelul apei de nisip adus de valuri, pe care se aflau doi oameni: Einstein ţinând cutia de pizza, iar alături de el, în picioare, cu un deget prins în agăţătoarea centurii, Cycul cu o cască pe ureche şi cu cealaltă scoasă. De fapt se uita cu atâta atenţie la imaginea aceea, încât aproape că ratã evenimentul principal. Din expresia de pe feţele celorlalţi înţelese că era de preferat să se întoarcă şi să privească spre ocean.

Doar capul şi umerii ieşeau deasupra valurilor. Pingerul trudea să urce pe fundul înclinat al craterului de parcă s-ar fi întors dintr-o plimbare subacvatică obişnuită. Inspiră o vreme zgomotos şi profund, părând că se reoxigenează, dar apoi respiraţia i se mai normaliză. Unde trăiau? De unde venea omul acesta? Probabil aveau clopote de scufundare, sau altceva care se deplasa pe sub apă.

Pingerul era lipsit de păr, avea pielea netedă şi, după cum se văzu în scurt timp, îi lipseau organele genitale externe. Aşadar, femeie? Dar în acest caz era o femeie fără sâni; şi, din câte ştia Ty, fiinţele acestea rămăseseră mamifere.

La câţiva paşi în urmă se vedea un obiect aproximativ rotund, care se dovedi curând că se sprijinea pe un gât, care la rândul lui se dovedi a fi ancorat într-o pereche de umeri căzuţi. De data aceasta apăreau şi sâni. Iar în spatele ei era o a treia persoană, cu acelaşi aspect general.

Pe când primul Pinger urca la apă mică, forma trupului său devenea mai clară: rotund şi, în general, asemănător cu un proiectil. O părticică din creierul lui Ty dorea să îl identifice drept un bărbat gras. Şi poate chiar era gras, în acelaşi fel în care e grasă o vidră sau o focă: avea un strat consistent de grăsime subcutanată sub o piele întinsă, care arăta destul de groasă. Dar nicidecum nu părea a fi fleşcăit sau gelatinos. Întreaga sa manieră de a se mişca sugera o musculatură puternică ascunsă sub învelişul acela neted de – în lipsa unui cuvânt mai bun – osânză. Practic despuiat, avea totuşi un fel de harnaşament de

plasă înfăşurat în jurul torsului, cu un număr suficient de mărunţişuri ataşate de el ca să facă pe oricine să priceapă că era o creatură care folosea tehnologia. La început, Pingerii păruseră negri, dar pe măsură ce ieşeau din apă devenea tot mai clar că pielea lor era de un cenuşiu-închis împestriţat cu un gri mai deschis, bătând pe alocuri spre albastru şi verde. Aveau pântece în nuanţe mai deschise decât spinările, iar cele mai multe pete erau în general pe margini.

Lui Ty nu-i plăcea să se holbeze. Dar nu se putea abţine. Nu se vedea nimic între picioarele lor, în afara unui ansamblu de pliuri concentrice în interiorul cărora, aşa presupunea Ty, pesemne că se ascundeau nişte organe genitale normale. Poate aşteptau doar o invitaţie corespunzătoare ca să se arate.

Se apropiaseră deja suficient cât să li se poată distinge chipurile. Craniile lor arătau probabil la fel ca ale oamenilor originari. Dar ochii, urechile şi nările erau protejate de sisteme de clape musculare care, într-un fel sau altul, se mişcau fără întrerupere. Remarca de mai devreme a lui Sonar Taxlaw despre transformarea lupilor în pudeli fusese puţin cam lipsită de tact. Dar analogia era valabilă. Faţă de oamenii obişnuiţi, oamenii aceştia erau ca buldogii faţă de ogari. Toate trăsăturile erau prezente. Trebuia doar să le cauţi mai mult.

Ty se răsuci să se uite la Einstein şi la Sonar. Fireşte, aveau ochi doar pentru Pingerii care se apropiau.

— Einstein, spuse el.

Apoi mai tare:

— Einstein!

Einstein se sperie, cât pe ce să cadă în apă, apoi îşi îndreptă atenţia către Ty.

— O vrei tu? mimară buzele lui, în timp ce arăta cu capul spre cutia dreptunghiulară pe care o ţinea în mâini.

— Nu, spuse Ty, e nevoie de un urmaş al lui Ivy.

— Acum?

— Acum.

Einstein strânse în mâini colţurile de jos ale obiectului şi îl ridică deasupra capului, ca să-l vadă bine vizitatorii care se apropiau.

Era o fotografie mărită la jumătate de metru pătrat. Orice Spaţian ar fi recunoscut în ea o imagine emblematică din Epopee. Era ultima fotografie pe care logodnicul lui Ivy, Cal

Blankenship, i-o trimisese din chioşcul submarinului său, cu câteva clipe înainte să închidă trapa şi să se scufunde pentru a scăpa de prima salvă a Ploii Solide. Imaginea era dominată de două cercuri concentrice: la distanţă medie, vizorul trapei deschise, încadrând un disc de cer deja despicat în două de urma învăpăiată a unui bolid. De jur-împrejur, mult mai aproape de cameră, inelul de logodnă pe care tocmai şi-l scosese de pe deget.

Întrebarea era dacă descendenţii lui Cal aveau s-o recunoască. Figura Pingerului din fruntea grupului se destinse puţin, ochii săi cenuşii părând să se mărească, urechile transformându-se din simple despicături în ceva care semăna mai bine cu pavilioanele urechilor umane, doar că erau mai mici şi mai netede. Se opri din înaintarea anevoioasă prin apa până la genunchi. Ceilalţi doi veniră lângă el. Toţi trei se uitau lung la fotografia ţinută sus de ivynul care tremura tot. Ty îşi simţi auzul gâdilat de vocalizări stridente care aproape că puteau fi recunoscute drept cuvinte din limba engleză. Pingerii discutau între ei, întorcându-şi capetele ca să îşi dea replica, arătând spre fotografie, gesticulând amplu. Fireşte, oamenii care îşi petrec o mulţime de timp sub apă devin pricepuţi la dialogatul cu mâinile.

Femeia Pinger spuse ceva apăsat, atrăgând atenţia celorlalţi doi. Ty nu înţelegea cuvintele, dar tonul şi limbajul trupului erau insistente: „Tăceţi. Ascultaţi. Ştiu ce-i asta”.

Apoi ridică mâna stângă în faţă. Palma era alungită. Degetele erau boante şi, când le răsfiră, puţin palmate. Cu mâna dreaptă în jurul inelarului de la stânga, mimă tragerea unui inel de pe deget. Ridică în aer inelul imaginar, apoi îşi duse mâna stângă în dreptul feţei şi mişcă scurt din arătător, mimând gestul de a face o fotografie.

•

Pe când privea toate acestea şi aluneca în şezut pe pantă, într-o manieră semicontrolată, Kathree aproape că se temea să nu-i sperie pe Pingeri cu vreo mişcare bruscă, făcându-i să fugă de acolo. Bard ajunsese înaintea ei la tabăra inferioară şi îl întinsese pe sergentul major Yur pe un sac de dormit, unde Hope îl conectase deja la o perfuzie intravenoasă. Kathree trecu pe lângă Beled, care, stând călare pe neajutoratul neoander roşu, îi strângea coliere de plastic uriaşe în jurul încheieturilor

de la mâini şi de la picioare.

Ajunse pe plajă, ţinându-se departe de Cantabrigia Cinci, care vorbea în faţa unei camere, şi de Arjun, care privea doar şi mormăia ceva în varp.

Alţi câţiva Pingeri ieşiseră în apa de la mal. Unul dintre ei – un bărbat încins cu şi mai mult echipament decât ceilalţi – se apropiase de Ty şi părea că încearcă să comunice cu el. Ty zâmbea cu gura până la urechi, dar îşi tot făcea mâna pâlnie în jurul urechii şi clătina din cap. Pingerul îl apucă de încheietură cu blândeţe şi trase uşor de materialul negru al costumului său de scufundări. Ty răspunse mimând acelaşi gest pe pielea netedă de pe braţul Pingerului. Râseră amândoi. Dinţii Pingerului erau albi şi erau ascuţiţi.

Primii trei Pingeri ieşiseră din apă pe mica insulă şi cercetau fotografia, pe care Einstein o ţinea acum în dreptul pieptului, pe de o parte ca invitaţie, pe de altă parte ca apărătoare. Sonar Taxlaw, care nu ducea nicio povară, se uită şovăitoare la femeia Pinger care făcu deodată un pas înainte şi o îmbrăţişă.

Pe plajă, Cantabrigia Cinci schimbă o privire satisfăcută cu Esa Arjun şi ridică ochii către cer.

EPILOG

— Cal nu i-a trimis Evei Ivy o singură fotografie în săptămânile premergătoare Ploii Solide, spuse Esa Arjun. I-a trimis şaptesprezece în total, cu tot cu aceasta.

Arătă cu capul spre fotografie. Acum ceva mai uzată, era sprijinită de un perete din interiorul *Arcei Darwin,* în capătul mesei la care prânzeau el şi Ty.

El, Ty şi Deep. Deep era Pingerul care îl abordase pe Ty şi se împrietenise cu el printr-o glumă nonverbală despre costumul său de scufundări. Şedea la câteva scaune distanţă, la aceeaşi masă. Nu era prea clar dacă se considera participant la conversaţia lor.

— Înţelege ce spun? întrebă Arjun.

— Face progrese. Vorbitul nostru sună precum cântatul la tubă pentru ei.

— Şi chiar aşa îl cheamă, cum îi spui tu?

— Pe cât de bine pot eu să-l pronunţ, spuse Ty, şi răspunde la el.

Deep măcelărea un fileu de peşte crud, servit pe o farfurie cu iarbă de mare drept garnitură. Păru să-şi dea seama că se vorbea despre el şi se crispă într-un mod care părea foarte uman. Incapabil să dea vreo replică, luă cana cu cidru şi o ridică spre ei. Îi răspunseră la fel şi băură cu toţii.

— Cred că-i un fel de specialist sau om de ştiinţă, spuse Ty. După toate chestiile alea din harnaşamentul lui.

— Da, spuse Arjun, fixându-l pe Pinger cu interes. Optică. Electronică. Au păstrat mai multe tehnologii decât au fost în stare Săpătorii să păstreze.

— Au avut mai mult spaţiu, îi atrase atenţia Ty, şi au putut să canibalizeze orice epavă ajunsă pe fundul apei.

Se întoarse iar spre Arjun.

— În orice caz, ziceai de cele şaptesprezece fotografii?

— Da. Cele mai multe erau din cele care se numeau, în vremurile acelea, *selfiuri.* Acuma, la drept vorbind, era o încălcare gravă a secretului militar. Foarte ciudat, având în vedere că acel Cal îşi respecta altminteri îndatoririle foarte

scrupulos.

— Aşa e, spuse Ty, ducându-se cu gândul la nişte scene din Epopee. Mi-o aduc aminte pe Eva Ivy suferind cumplit din cauza asta când Eva Julia i-a ordonat lui Cal să bombardeze Venezuela cu nucleare.

— Asta-i un exemplu perfect. Vasăzică, devierea asta de la conduită – dacă asta a fost – a suscitat ceva interes din partea savanţilor. Toate cele şaptesprezece fotografii au fost recuperate până la urmă din telefonul lui Ivy. În jurul lor s-a construit o sub-sub-subdisciplină istorică obscură.

— Lucruri dintr-astea de care numai ivynilor poate să le pese, spuse Ty.

— Izolate în vreo bibliotecă din Stromness. Exact.

Arca Darwin era în continuare ancorată în faţa golfului, iar cala îi era tot inundată. Devenise astfel decorul perfect pentru ceea ce se petrecea acum: o întrunire diplomatică între Pingeri şi o delegaţie de înalte oficialităţi ale Albastrului care fuseseră trimise în capsule, direct din Greenwich, la câteva ore după încheierea bătăliei mai sus de plajă.

Einstein, Sonar Taxlaw şi toţi ceilalţi albaştri evacuaseră golful şi urcaseră la bordul arcei. Beled plecase ultimul; înainte de a urca în barcă, îl eliberase pe neoanderul capturat şi îi lăsase provizii cât să-i ajungă din plin până veneau concetăţenii lui să-l recupereze. Iar concetăţenii lui îşi făcuseră apariţia în forţă câteva ore mai târziu. Dar, în conformitate cu înţelegerea pe care ei înşişi o făcuseră cu Săpătorii, nu puteau emite pretenţii decât asupra uscatului. Or, *Arca Darwin* nu se afla pe uscat. Ca atare, o tabără militară roşie din ce în ce mai extinsă cuprindea ţărmul golfului, privindu-şi în faţă corespondentul albastru de care o despărţeau câteva sute de metri de apă sărată.

Frigul din interiorul inundat al arcei îi obliga pe diplomaţii albaştri să se îmbrace călduros. Ty, Deep şi Arjun erau la loc uscat, mai sus şi mai în faţă, într-un fel de mezanin pe jumătate descoperit, unde fuseseră aranjate mese şi scaune pliante ca să funcţioneze drept sală de mese pentru personalul albastru tot mai numeros – ca şi pentru orice Pinger care avea chef să urce rampa din apă. Mâncau supă fierbinte şi sorbeau un cidru cam ciudat mirositor, dar acceptabil la gust, provenit de pe povârnişul nordic al Antimerului.

— Acuma, spuse Arjun – delectându-se, cum numai un ivyn

era în stare, cu ocazia de-a se umfla în pene dând lecţii –, ceea ce vă nedumereşte, probabil, în legătură cu aceşti oameni este...

— Cum dracu' au supravieţuit. Cu doar un submarin.

Arjun înclină din cap.

— Se pare că dacă arunci o privire la munca acestor savanţi de care pomeneam – dintre care cel mai recent a murit acum două secole – găseşti indicii.

— Dar dacă *selfiurile* au fost făcute înainte să fi început Ploaia Solidă, protestă Ty, cum ar putea exista indicii despre ce s-a petrecut după aceea?

— Mă refer la indicii pe care Cal s-a străduit din răsputeri să le planteze în fundalul fotografiilor. Indicii menite să fie văzute doar de Ivy. Sugestii cum că avea o şansă cum nici nu-şi putea imagina cineva.

— Continuă, spuse Ty, sprijinindu-se de spătar şi întinzându-se după cana cu cidru.

— *Noi* ştim totul despre programul Norul Arcă, fiindcă *noi* ne tragem de acolo. E istoria noastră. Avem toate înregistrările în arhive. Ei bine, Cal, prin fotografiile astea, făcea aluzie la faptul că mai exista şi un alt program, poate la fel de amplu, de care noi n-am auzit niciodată.

— Un program care să ţină oamenii în viaţă pe fundul oceanului? întrebă Ty.

— Exact. În fundalul acestor fotografii există hărţi batimetrice detaliate ale unora dintre cele mai adânci canioane subacvatice din oceanul planetar. Există documente – bibliorafturi la vedere – ale căror titluri sugerează că se referă la astfel de pregătiri. Mai sunt şi alte indicaţii – totul e cercetare publică, o să-ţi trimit informaţiile dacă vrei.

— Bun, spuse Ty, doar ca să se arate prietenos.

Ştia că nu avea să citească niciodată cercetările acelea.

— Dar ideea de bază e că neamul lui Deep – arătă cu capul spre vecinul lor de masă – n-a supravieţuit doar fiindcă a fost Cal norocos.

— Au şi ei o Epopee a lor, care ar putea foarte bine să fie comparabilă cu a noastră, spuse Arjun.

Sonar şi Einstein făcuseră coadă la mâncare şi acum se apropiau, cu ochii la două scaune libere de la masă. Arjun înţelese că era momentul să se scuze şi să plece. Deep îi spuse

la revedere şi înclină din cap politicos. Câteva momente mai târziu, lui Ty şi prietenului său Pinger li se alăturară tânărul ivyn şi Cycul. Timp de un minut sau două, nou-veniţii nu făcură altceva decât să înfulece hămesiţi, singura conversaţie fiind întreţinută de Sonar, care voia să ştie numele şi originea diverselor alimente – toate noi pentru ea – pe care le avea pe tavă. Ty se ocupă de nelămuririle ei, pentru ca Einstein să poată fi lăsat în pace să se îndoape. După o vreme, eforturile băiatului deveniră amuzante până şi pentru Sonar Taxlaw, care rămase uitându-se la el cum mânca şi îi mai transferă pe tavă din mâncarea ei când a lui începu să se termine.

— Va trebui cândva să-mi spui şi mie cum e, spuse Ty.

— Ce..., începu Einstein, înainte ca mâncarea să-i astupe gura.

— ... anume să fie? completă Sonar întrebarea lui.

— Să-ţi găseşti pe cineva care să te completeze perfect. Cum ai făcut tu.

— Ţie nu ţi s-a întâmplat niciodată? întrebă Einstein.

Nu era nepoliticos. Pur şi simplu nu-i trecuse niciodată prin minte că putea să trăiască experienţe despre care Tyuratam Lake să nu ştie nimic.

— Nu. Mie nu mi s-a întâmplat niciodată.

Einstein începuse să se sature. Se sprijini de spătar şi aruncă o privire la rămăşiţele prânzului său, căutând orice bucăţică demnă de atenţie.

— Am o întrebare pentru tine, spuse el.

— Ca să vezi, i-o întoarse Ty.

— Ce este Ţelul? Lumea tot vorbeşte de el.

— Aş vrea eu să ştiu.

— Foarte amuzant, dar ştii despre ce vorbesc. Roskus Yur a pomenit de el. Cantabrigia Cinci a pomenit de el. Ţelul cu literă mare.

— Răspunsul meu rămâne acelaşi, spuse Ty. Nu mi-a spus nimeni niciodată. Trebuie să-mi dau cu presupusul, în funcţie de ceea ce văd la oamenii care se poartă ca şi când ar şti.

— Oameni ca proprietarii barului tău?

— Evident.

— Şi ce anume presupui?

Simţind o altă pereche de ochi aţintiţi asupra lui, Ty se uită către Deep, care mesteca viguros, încercând să pună la respect

un cocoloş de alge marine. Dar în acelaşi timp părea că urmăreşte conversaţia.

Ty ridică din umeri.

— Oamenii mereu...

Era pe cale să spună *se amăgesc singuri,* dar nu voia să-i lase lui Deep o impresie proastă.

— ... preferă să creadă că universul are un scop. Până să explodeze luna, emiteau teorii. După Zero, toate teoriile păreau prosteşti. Basme de adormit copiii. Nimeni nu s-a mai gândit la perspectiva de ansamblu. Ca furnicile după ce le e distrus muşuroiul. În acele rare ocazii când ne-am gândit la perspectiva de ansamblu, nu era un ansamblu nemaipomenit de mare – Roşu versus Albastru, lucruri de-astea. La Agent nu ne-am gândit cine ştie cât. De unde-a venit. Dacă era natural sau artificial, sau chiar divin.

Einstein, Cycul şi Deep dădeau din cap de parcă l-ar fi îndemnat „Continuă, continuă!”

Dar el nu mai avea ce să continue.

— Unii oameni, şi printre roşii, şi printre albaştri, şi lume ambiguă precum proprietarii barului meu, poate chiar şi oameni de felul acesta – arătă cu capul spre Deep – par să creadă că ştiu ceva.

— Şi ştiu? întrebă Sonar Taxlaw.

— Habar n-am, răspunse Ty. Dar, din ce-am văzut, nu sunt proşti. Chiar dacă sunt...

Se întrerupse, căutându-şi cuvintele.

— Chiar dacă sunt, repetă Einstein, *ce*?!

— E un fel – Ţelul e un fel – de-a spune că există ceva mai presus de porcăria asta care ne-a mâncat viaţa în ultimele săptămâni.

— Porcăria cu Roşu contra Albastru?

— Da. Şi chiar dacă mie nimeni nu-mi împărtăşeşte nimic – *deocamdată* –, ideea asta îmi dă un sentiment plăcut. Oamenii care susţin că sunt motivaţi de Ţel ajung să se poarte altfel – şi în general mai bine – decât oamenii care slujesc altor stăpâni.

— Deci e ca şi cum crezi în Dumnezeu.

— Poate că da. Dar fără teologie, fără scripturi şi fără certitudinea încăpăţânată.

Einstein şi Cycul încuviinţară în tăcere, cu un aer gânditor. Dar şi – sau aşa i se păru lui Ty – puţin cam dezamăgiţi.

— Îmi pare rău că n-am avut răspuns la întrebarea voastră, spuse Ty.

— Ce-ai de gând să faci mai departe? întrebă Sonar. Acuma, că Şaptele tău s-a desfiinţat.

— Mă întorc la barul meu.

— În Leagăn?

— În Leagăn. Cândva, o minune uluitoare a măiestriei tehnologice. Acum un precursor desuet, depăşit, al infinit superiorului Gnomon.

— Aş vrea să-l văd, spuse Sonar.

— Avem camere libere. Apartamente în care pot să stea oameni, în jurul curţii din spate.

— Probabil sunt scumpe.

— Sunt gratis, spuse Ty.

— Cum obţii o cameră dintr-astea libere? întrebă Einstein.

— N-am idee. Proprietarii le oferă oamenilor care servesc Ţelul.

— Oameni foarte importanţi, carevasăzică.

Ty ridică din umeri.

— Nu te omoară nimeni dacă pui o întrebare. Ai dreptate cu Şaptele. S-a dus. Ivynul nostru a murit. Tu i-ai luat locul.

Einstein râse cam încordat.

— Nu-s eu bun să-l înlocuiesc pe Doc!

— Nu-i nevoie să-l înlocuieşti. Nu în sensul ăla. Dar uită-te la ce-ai făcut. Ai stabilit primul contact cu oamenii ăştia.

Arătă cu capul spre Deep.

— Şi primul contact de alt fel cu Săpătorii.

Şi Einstein, şi Sonar Taxlaw se îmbujorară puternic.

— A apărut Cycul şi a înlocuit-o pe Memmie. Ăsta nu-i un Şapte tradiţional. Dar dacă reuşim să-i separăm cu forţa pe Beled şi pe Kathree şi dacă găsim un julian şi un camilit care să nu se urască reciproc, o să avem un Nouă. Primul Nouă realizat vreodată.

Ty nu făcea decât să dea din gură, lăsând cidrul să vorbească pentru el. Sonar însă îi luă vorbele în serios.

— Dar numai una dintre subrasele aïdane va fi reprezentată, îi atrase ea atenţia.

— Bard e de-ajuns.

— Ar trebui să le incluzi şi pe celelalte patru, spuse Einstein.

— Asta înseamnă treisprezece. Număr cu ghinion. Şi cam

mare aglomeraţie, la drept vorbind.

Însă junii din cealaltă parte a mesei îţi rupeau inima de sinceri ce păreau. Ty îşi luă privirea de la ei.

— Pun prinsoare c-aş putea să-i conving pe proprietari să renunţe la câteva camere libere pentru aşa eveniment de seamă.

— Chiar o să-i rogi?! exclamă Sonar.

— Nah. Cum zice o vorbă din vechime, e mai uşor să ceri iertarea decât permisiunea. Sunteţi bine-veniţi cu toţii la Cuibul Ciorii.

Ty se uită la Deep.

— Numai s-o laşi mai moale cu băile reci, frăţie. Ţevăraia de-acolo a văzut şi zile mai bune şi eu sunt singurul care se pricepe s-o repare.

virtual-project.eu